LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

EZRA

NEHÉMIA

ESTHER

JOB

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD.

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN
DR.
H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

CHRONOLOGIE VANAF DE BALLINGSCHAP NAAR BABEL

TOT TERUGKEER UIT BABEL

Voor Jojachin Chr.	Nebukadnézar		
587	11	18,19	Jeruzalem wordt ingenomen 9e dag van 4e maand in 11e j van Zedekia, 2 Kon. 25:2, Jer. 39:2 en 52:6,7; ong. 1 aug. Zedekia en al zijn zonen gedood, Jer. 52:10. DE TEMPEL VERWOEST kort na de 7e dag, 5e maand, (midden aug.) 19e j. van Nebukadnézar, 2 Kon. 25:8. De tempel wordt op de 10e dag verbrand, Jer.52:12. Maimonides schrijft; in het 36e jaar na het Jubeljaar, zie Polus, Bijbelverkl. Lev. 25. (1) MERK OP: De tempel werd ingewijd ong. sept. 987 en verwoest ong. aug. 587, was 400 jaar in gebruik. Patrick citeert in de Bijbelverkl. Ridder Joan Marsham: 'dat de Tempel verbrand is nadat hij 400 jaar had gestaan', 2 Kon. 25:9. (1) Er zijn chronologen die de tempelverwoesting dateren in 586. Zij dateren de regeringsjaren van Nebukadnézar vanaf 604, het schijnt dat de Bijbel dateert van 605, toen Nabopollassar stierf; 2 Kon 24:1. Jeremia uit de gevangenis en gaat naar Mizpa, Jer.40. Er komen vluchtelingen uit Juda in de grootste ellende te Edom, maar worden bespot, Obadja vers 11 - 14.
	Jojachin		
	11,12		Ezechiël voorzegt de verwoesting van Tyrus door Nebukadnézar; 11e jr. van Jojachin, hfd 26:1. (Ezechiël houdt de "regerings"jaren van Jojachin aan)
586	12,13	19,20	Ezechiël krijgt bericht van Jeruzalems verwoesting, 33:21, in het 12e j. van Jechonia, de 10e maand, de 5e dag, ong half jan.
582	16,17	23,24	Nebukadnézar voert 745 mensen uit Jeruzalem, Jer. 52:30. Ong. deze tijd wordt Jeremia wordt door z'n volk meegesleept naar Egypte, voorzegt de ondergang van Egypte door Nebukadnézar, Jer. 43:10. Volgens de overlevering wordt Jeremia enige tijd daarna in Egypte door eigen mensen gedood. Einde verhaal. Begin eeuwige zaligheid. Nebukadnézar begint het beleg van Tyrus. (6) Begonnen 5 jaar na de verwoesting van de tempel en duurde 13 jaar. Ithobaël regeerde 20 jaar. Zie ook Vitringa, Jesaja dl. III, blz. 414. Jes. 23:5. Misschien omtrent deze tijd voorzegt Ezechiël de terugkeer van Israël in het laatste der dagen en hun strijd met omliggende volken, Ez. 38 en 39. Merk op: **Jeruzalem heroverd in 1967, is 2550 jaar later!**
580	18,19	25,26	Daniël voorzegt dat Nebukadnézar krankzinnig zal worden, wat na 12 maanden gebeurt en 7 volle jaren duurt, Dan. 4:26,36 (ong. 579 t/m 573)
573	25,26	32,33	Ezechiël krijgt een zeldzaam vergezicht op de verlossing van

			Israël en de heerlijkheid van de tempel des Heeren in het laatste der dagen, hfd 40 - 48, Ezech. 40:1. In het 25e j. van Jojachin, 10e dag in het begin van t' jaar, in 14e j. nadat de stad verwoest was, 'juist op die dag'. Merk op: Het is precies 900 jaar nadat het eerste Pasha ingesteld werd. Tenzij Ezechiël het visioen kreeg op 10 Tisri, het *begin* van 't burgerlijk jaar, toen het 18e Jubeljaar begon, sept/okt. 574/573. Het Jubeljaar werd niet meer gevierd in de diaspora. Israëls trouwe Verbondsgod openbaart het laatste Jubeljaar van Zijn kerk en volk op aarde. 'Och, dat Israëls verlossing uit Sion kwame!'
572	26,27	33	Nebukadnézar krijgt z'n verstand terug en grotere heerlijkheid, Dan. 4:36. (6)
571	27,28	34	In het 27e j. (van Jojachin), in de 1ste maand op de 1e dag: Ezechiël voorzegt de verwoesting van Egypte door Nebu - kadnézar, als 'loon' voor de belegering van Tyrus, hfd. 29:17.
570	28,29	35	Tyrus ingenomen, Ithobaäl gedood, (33 - 35) Nebukadnézar trekt naar Egypte en blijft daar 1 a 2 jaar. (6)
569	29,30	36	Farao Hofra, (ook Apries genoemd, 588 - 569), wordt gedood, Amasis volgt hem op, (569 - 525).
562	36,37	43	Nebukadnézar sterft na 43 j. regering, Evilmerodach –vlgs Joséfus zijn zoon - wordt koning. Bab. kroniek dateert zijn dood op 26 Elul = 7 oktober. (37)
		Evil Merodach	
561	37		In het 1e j. van Evilmerodach wordt Jojachin ontslagen uit de gevangenis en tot een hoge functie verheven, de 27e dag van 12e maand, ong. maart, 2 Kon. 25:27 Evilmerodach werd op 25 Adar, 2 april, officieel gekroond. (37)
560		1,2	Evilmerodach wordt vermoord door Nergal - Sarezer schoonzoon (of zwager) van Nebukadnézar; misschien dezelfde legeraan - voerder die Jeremia uit de gevangenis verloste, Jer. 39:3 - 13
556		Na 4 jaar	sterft Nergal - Sarezer, wordt opgevolgd door zijn zoon Labasch Marduk en 9 maanden later door Nabonidus, (een kleinzoon van Nebukadnézar?) (33,37)
		Nabonidus	
553		1	Nabonidus neemt zijn eerstgeboren zoon Bélsazar aan in de regering. Bélsazar is een nakomeling van Nebukadnézar, Jer. 27:7 verg. Dan 5:18,22. (33, 37) Daniël krijgt in het 1e j van Bélsazar het gezicht over de 4 wereldrijken, Dan. 7
551		3	In het 3e j van Bélsazar krijgt Daniël, in de koninklijke residentie Susan, het visioen van de koninkrijken van de Perzen en Meden, Dan 8:1. (33, 34)
539		15	Kores koning van Perzië overwint in zijn 17e regeringsjaar Babel, in de nacht waarin Bélsazar wordt gedood, Dan 5:30. Ong. 13 okt. 539. Kores maakt zijn oom Darius de Meder, zoon van Ahasveros, koning over de Chaldeeën Dan 9:1. Darius is 62 jaar en regeert 1,5 jaar, Dan 6:1 In het Perzisch wordt hij genoemd: Cyaxares de zoon van Astyages, broer van Kores' vrouw. Dit is het 68/69 jaar van de Babylonische gevangenschap.

2 Kron. 36:20, Kanttek. Nr. 42: CYRUS NAM BABEL IN HETWELK GESCHIED IS NAAR SOMMIGER REKENING OMTRENT HET JAAR DER SCHEPPING 3434.
Volgens deze chronologie is dit het 3435e jaar vanaf de Schepping:

Van Schepping tot Zondvloed (gemiddelde leeftijd)	1650
Van Zondvloed tot Noachs dood/ geb. Abram	350
Van geb. Abram tot Wetgeving (70+430 j.)	500
Van Wetgeving tot begin tempelbouw	480
Van tempelbouw 7, 5 j. tot verwoesting tempel	407,5
Van verwoesting tempel tot inname Babel	48
	3435,5

Voor Chr.j.	**Koning van <u>Perzië</u>**	
	Kores	
538	1	Dit is het 1e jaar van Kores, na zijn overwinning en het 1e jaar van Darius koning over Babel en Medië.

Daniël kwam 3 jaar na de wegvoering aan het hof van Babel, 604; hij was er ong. 66 jaar, Dan 1:21. Volgens Joséfus (J. h. 11e boek) nam Darius hem mee naar Ekbatana, (Achmetha, Ezra 6:2) de residentie van Darius in Medië. Daniël wordt onderkoning. Er zijn 120 stadhouders aangesteld, waarvan er Daniël aanklagen, Daniël komt in de Leeuwenkuil, Dan 6.

Daniël bemerkt in het 1e jr. van Darius uit het boek Jeremia, (29:10) dat het getal van de verwoesting van Jeruzalem vervuld wordt, Dan 9:1,2.
Gabriël openbaart hem een periode van 70 (jaar)weken in welks einde de Messias zal komen, verzoening zal doen en het Heiligdom zal zalven, Daniël 9: 24 - 27.
Die periode houdt in: 70x7 = 490 jaar, die als volgt worden onderscheiden:
Vanaf bevel om Jeruzalem op te bouwen, straten en grachten, 'doch in benauwdheid der tijden', zijn 7 weken en 62 weken tot op Messias. In de laatste = 70e week zal de Messias uitgeroeid worden.

Periode van opbouw Jeruzalem:	7x7 weken	49 jaar
Na de opbouw tot op Messias	(62x7)	434
In de helft van de daarop volgende week wordt de Messias uitgeroeid,	(2x3,5 =1x7)	7
		490 jaar

(De periode duurt 70 weken. In de *helft* van de laatste week wordt de Messias uitgeroeid.)

De woorden in het 2e deel van vers 26 *"Een volk des vorsten zal komen en de stad verderven"*, etc. zijn een tussenrede, die geplaatst kan worden na vers 27. Het ziet op de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen, 70 j na Christus. (1, 27 1e deel)

Er zijn diverse meningen over deze periode, zonder anderen te veroordelen, komt bovenstaande het duidelijkst over.
De opdracht om de *tempel* te bouwen werd gegeven door Kores, maar de opdracht om *Jeruzalem* te bouwen door Arthahsasta in jaar 457 v. Chr. en

herhaald in 444 v.Chr. Vanaf 457 tot de afsluiting van de Canon, 408 v. Chr., is 49 jaar. Vanaf 408 tot het Joodse jaar waarin de prediking van Johannes de Doper begon is 434 jaar, okt. 26 na Chr. (zie aldaar) In de helft van de laatste week, dus 3,5 jaar later, werd de Messias uitgeroeid, ca. april 30 na Chr. (zie aldaar) Het Heiligdom wordt gezalfd met de Heilige Geest.
40 jaar later werd de Tempeldienst uitgeroeid, 70 na Chr.

In augustus van 538 v.Chr. vindt de beroemde Proclamatie plaats van Kores, die de Joden vergunning geeft om naar Juda en Jeruzalem te gaan, Jes. 44:28 en 45:1; 2 Kron. 36:22, 23 en Ezra 1:1, 2 en 6:3. Kores gaf geen bevel of bekostiging om Jeruzalem te bouwen met muren en verblijf voor regeringspersonen, maar verlof om hun huizen te herbouwen en er te wonen.
Kores gaf in bijzonder opdracht om de Tempel te bouwen, Ezra 1:2 - 4. Hij stelt Sesbazar aan tot Perzisch landvoogd over Juda, Ezra 1:8 (vorst van Juda) en 5:14. Joséfus schrijft dat Sesbazar landvoogd was over Fenicië en Syrië, waarvan Juda een provincie was, die tevens moest zorgen dat het werk aan de tempel werd uitgevoerd.
(Joodse Hist. 11e boek)
De Joden komen te Jeruzalem en gaan offeren op de puinhopen van de tempel, vanaf de 1e dag van 7e maand, ong. okt. Ezra 3:6
De Joden vieren het Loofhuttenfeest, einde van 7^{e} maand, ca. okt. 538 v. Chr. Ezra 3:4.

Uit deze datering blijkt dat in de Bijbel het kerkelijk jaar met Abib (of Nisan) als 1e maand normatief geldt voor de jaartellingen.

Merk op*: Dit vond plaats in het 70e jaar van de Ballingschap, (april 607) - okt. 538, en in het 50e jaar na de verwoesting van de tempel in 587.*

CHRONOLOGIE VANAF DE TERUGKEER UIT BABEL

TOT NEHÉMIA EN DE AFSLUITING VAN DE BIJBEL

Voor Chr.

537 Na terugkeer

2 In het 2e jaar van de Terugkeer in de 2e maand, ong. april wordt het fundament van de Tempel gelegd onder leiding van Zerubbábel, (in Hag. 2:22 vorst van Juda genoemd) en hogepriester Jesúa, Ezra 3:8.
Als de fundering klaar is wordt dit feestelijk gevierd, Ezra 3:10. De oude garde die de 1^{e} Tempel nog meegemaakt hadden, en die precies 50 jaar geleden verbrand was, weenden, maar de jongeren hadden groot plezier. (Toen ik - als jonge man - deze Chronologie maakte kon ik de jongeren goed begrijpen, en nu bij het uittypen schaar ik me bij de ouden in hun diepe smart, ziende op Nederlands Sion.)
De Samaritanen en anderen werken de Joden tegen en sturen raadslieden naar Kores om hem negatief te beïnvloeden, Ezra 4:5. Darius de Meder (Dan. 11:1) stierf ca. het 2^{e} jaar van Kores. Zijn positieve invloed wordt gemist.

536 3 In 3^{e} j. van Kores, 24^{e} dag, 1^{e} maand ontvangt Daniël een visioen, Dan 10:1 - 4.

De engel openbaart o.a. aan Daniël de tegenstand van de vorst van Perzië, Dan. 10:20. Misschien ziet dit op (tijdelijke) tegenwerking van Kores in het verder bouwen van de tempel, Dan. 10:13.
De engel voorzegt dat er nog minstens 4 koningen over Perzië zullen regeren, Dan 11:2.

530 9 Kores sterft in het 26e regeringsjaar over Perzië, het 9e jaar over Babylonië. Zijn zoon Cambyses volgt hem op. (8, 35)

Cambyses/ Ahasvéros

529 1 Cambyses wordt Ezra 4:6 Ahasvéros genoemd, de Hebr. naam voor het Perzische Arthahsasta /Artaxerxes, Ezra 4:7 en Joséfus J. h. 11e b. 2e hfd.
De Samaritanen schrijven aan hem een aanklacht tegen de Joden; kopie brief in Ezra 4:6 - 16. Arthahsasta verbiedt de verdere tempelbouw, Ezra 5:24. Het werk ligt 9 jaar stil

525 5 Cambyses herovert Egypte en onderwerpt het (40 jaar?) Ez. 29:12, 13. (8, 35)

523 7 Maansverduistering in juli, 192 jaar en 64 dagen voor Alexander de Grote, (zie jaar 331)
W. Perkins schrijft hierover: 'Die deze dingen voor versierd achten moeten de orde van alle astronomische berekeningen omverwerpen. En waarlijk dit schijnt mij een merkelijk bewijs voor de waarheid van de Heilige Schrift. Dewijl de heilige Historie in orde van verhalen zeer net met de omloop van de hemel overeenkomen.' (W. Perkins, Al de werken, dl. 3, Chronologie)

522 8 Cambyses doodt zijn broer Smerdes en sterft kort daarna, 1 juli 522. (8, 35)
Een magiër, priester, volgt Cambyses op en regeert 0,5 jaar van 11 maart –11 okt.
Darius I Hystapis wordt koning van Perzië, 5 okt. De 2e koning na Kores, van de drie genoemd in Dan. 11:2. (8, 35)
In deze chronologie wordt ervan uitgegaan dat zijn beginjaar gerekend wordt van het Perzisch nieuwjaar, mrt. 521.

Darius

520 2 Haggaï profeteert in 2e j. van Darius, 6e maand, 1e dag, (29 aug.), Haggaï 1:1. (Data in Haggaï en Zacharia uit: 53)
De Joden hervatten de tempelbouw. Haggaï bemoedigt hen, 24e dag, 6e maand Hag. 2:1,2
Zacharia roept het volk tot bekering, 8e maand, 2e j. van Darius, Zach 1:1
Haggaï bemoedigt het volk, 24e dag, 9e maand, (18 dec.), Hag. 2:11,16,19

519 Zacharia krijgt een belofte van de komst des Heeren tot Zijn tempel, 11e maand, 24e dag, (15 febr.), Zach. 1:7 - 21 en hfd. 2
Zacharia roept het volk tot bekering op de 24e dag van de 11e maand (hetzelfde jaar), en herinnert het volk dat de Heere 70 jaar vertoornd is geweest Zach 1:2. Met andere woorden, de gestelde termijn van 70 jaar is haast voorbij. De 70 jaar hier genoemd hebben betrekking op de verwoesting van de *tempel*, vanaf 587 - 517.
Zacharia bemoedigt Zerubbábel dat hij de tempel zal voltooien, Zach. 4:9.
Thatnaï en Sthar - Boznaï, 2 satrapen (landvoogden) van Perzië gesteld over Syrië en Fenicië –waaronder ook Juda behoorde - worden woedend en schrijven direkt naar Darius, Ezra 5:1 - 5. De Joden bouwen met grote moeite verder, Ezra 5:5

Darius stuurt een brief terug (Ezra 5:6 etc.) met kopie van de Proclamatie van Kores en zijn bevel om de tempel te bouwen, uit het Rijksarchief van de koning, Ezra 6:1 - 12.
De tempelbouw gaat met grote spoed verder, Ezra 6:14.

518 4 4e jaar van Darius, 4e dag, 9e maand, (7 dec.) een vraagstuk over het vasten, Zach.

7. O.a het vasten in de 5e maand, wat ging over de tempelverwoesting. De Joden zeiden dat dit vasten niet meer nodig was nu de tempel herbouwd werd.
De Heere bestraft hun *uitwendig* vasten, deze 70 jaar, Zach. 7:5

515 6 De tempel wordt voltooid in het 6e j. van Darius op 3e Adar,
(18 febr.) Ezra 6:15 Helaas, de ark en de Sjechina wordt gemist! (Jer. 3:16)
De Joden vieren Pascha 14e van de 1e maand, Ezra 6:19.
De tempel werd ingewijd 532 j. 6 mnd. 10 d. vanaf Sauls regering, Jos. J. Hist. VI, 4, 442. 515 + 533 = 1048 v. Chr. (Een exacte berekening van Joséfus, hoewel deze chronologie van hem verschilt in enkele perioden.)

MERK OP: In het **480** jaar na de Uittocht werd het fundament gelegd van de 1e Tempel 994 v.Chr.; **480** j. later werd de 2e Tempel voltooid.

Vanaf de Terugkeer tot de inwijding van de nieuwe tempel, zijn 22 jaar. Beschreven in het boek Ezra, die later leefde.
Vanaf de nieuwe tempel, 515 tot het 1ste jaar van Arthahsasta koning van Perzië 464 v. Chr., is een periode van ong. 51 jaar. Deze periode is niet beschreven in de Bijbel. De regeringsjaren van de Perzische vorsten worden door Joséfus ook niet juist weergegeven. Toch konden de Joden uit later tijd de duur ervan enigszins weten uit andere gebeurtenissen en de geslachtsregisters met name van de hogepriesters, zie Ezra 10 en Nehémia 12: 10,11,22

486 36 Darius I sterft, nov. 486, Xerxes wordt koning, de 3e Perzische koning na Kores,
Dan. 11:2. (9, 35)

Xerxes

483 3 Xerxes voert oorlog met Griekenland. Met een fabelachtig rijk leger trekt hij op,
overwintert te Sardis. (9, 35)

481 5 Zerubbábel, landvoogd van Juda sterft, (Joséfus, Joodse Hist. 11e boek).
Hij wordt opgevolgd door Reza - mesullam, ook Resa genoemd, geslachtsregister Maria, Lucas 3:27. (Zie bijlage: geslachtsregister van Jezus)

479 7 Xerxes verliest de zeeslag bij Salamis

478 8 Xerxes verslagen door de Grieken te Platea en Mikale.
Sommige latere theologen schrijven dat de geschiedenis van Esther plaats vond tijdens het leven van Xerxes. Dit strijdt tegen de historiebeschrijving die gewag maakt van zijn tocht naar Griekenland. Xerxes kan niet te Susan geweest zijn in zijn 3e en 7e jaar, Esther 1:3 en 2:16

465 21 Laatste jaar van Xerxes. (9, 35)

Arthahsasta

464 Xerxes wordt vermoord na 21 j. regering door Artabanus die 7 maanden

regeert.
Arthahsasta Longimanus doodt Artabanus en wordt koning over Perzië. Longimanus betekent: langhand. In Perzisch: Artaxerxes, in Hebr. Ahasvéros Wordt koning ong. november.
Hij is de beroemde 4e koning na Kores, Dan. 11:2

463 1 'Hij is die Ahasvéros die regeerde van Indië af tot Morenland toe 127 landschappen', Esther 1:1

461 3 Ahasvéros maakt in zijn 3e j een prachtig feest omdat hij zijn broer Hystaspes verslagen had en alleenheerser werd over het grote Perzische rijk, Esther 1:3
Vasthi wordt verstoten, Esther gekozen, Es. 2:8

4 Na 1 jaar wordt Esther voor het eerst bij Ahasvéros gebracht, Est. 2:12,13

458 6 Ongeveer 1 november begint het 7e jaar van Ahasvéros

457 7 Ester wordt tot koningin aangenomen in maand Tebeth, de 10e maand, Est. 2:16.
De Joodse schrijver, Ezra, hanteert het kerkelijk jaar van de Joden, ong. januari.
De komst van Esther aan het Hof had grote betekenis en goede gevolgen voor de Joden, want:

In het 7e jaar van Arthahsasta geeft hij Ezra de priester **opdracht** om naar Jeruzalem te gaan om de Tempeldienst te onderhouden uit de Schatkist. Die mee willen krijgen vrijgeleide. Ezra 7:1 - 7.
Ezra gaat met een grote schat naar Jeruzalem en regelt er de burgerlijke zaken, Ezra 7:11 - 26. De optocht vanuit Susan begint 1e van 1e maand, ong half maart. Zij vasten 12e van de 1e maand, Ezra 8:31 en men bereikt Jeruzalem 1e van 5e maand, Ezra 7:9. Ongeveer aug. 457.

Deze terugkeer wordt in de literatuur genoemd:
DE TWEEDE TERUGKEER IN 457 VOOR CHR. JAARTELLING.

Met deze terugkeer beginnen de 70 jaarweken, de 1e periode van 49 jaar, zoals Gabriël aan Daniël openbaarde: "Van **de uitgang des woords** om te doen *wederkeren* **en** om *Jeruzalem te bouwen*", Dan 9:25

* Ahasvéros en zijn 7 raadsheren en alle geweldigen deden een gebod uitgaan van vrijgeleide en hulp aan degenen die wederkeerden naar Jeruzalem; Ezra 7:28
* 13 jaar later, in het 20 jaar van Ahasvéros doet hij opnieuw een gebod om Jeruzalems **muren** te herbouwen, Neh. 2:7 - 9

Vanaf sept. 457 tot sept. 26 na Chr. - toen het Joods burgerjaar begon waarin Johannes zijn prediking begon - is 69x7=483 jaar, volgens de engel Gabriël, Dan 9: 25 etc.
Had het Joodse volk maar meer acht geslagen op deze periode! Helaas, de Schriftcritici onder Joodse en Christelijke schrijvers dateren Daniëls profetie geschreven in de tijd van de Makkabeeën

456 8 Ezra verzamelt alle mannen van Juda en Jeruzalem inzake vreemde vrouwen; vanaf de 20e van de 9e maand en stuurt ze weg. Het karwei is klaar op 1e dag van 1e maand, (maart), Ezra 10:9,17

450 12 In het 12e j. van Ahasvéros wordt Haman onderkoning en begint zijn Vervolging tegen de Joden, Esther 3:1,7. Vanaf de 1e maand Nisan (voor de Gevangenschap *Abib* genoemd) wordt het Poer, het Lot geworpen om de Joden uit te roeien, Esther 3:7 - 13

451 13 In de laatste maand, Adar, ong febr./mrt wordt het Poer beëindigd, Est. 3:13
Op de **13e** van de 1e maand, ong april worden de brieven voor de holocaust van de Joden verzonden. (13, het ongeluksgetal) 's Daags voor hun Pascha! Es. 3:12.
Ester gaat naar de koning; Haman wordt opgehangen en Mórdechai wordt onderkoning, Est 5,6,7.
Op de 23e van de 3e maand ong juli, schrijft Mórdechai aan de Joden, Esther 8:9

450 14 Op de 13e dag van 12e maand, ong. maart worden de zaken omgekeerd.
Grote blijdschap, Est. 9:1.
Het POERIMFEEST (Lotenfeest) wordt ingesteld op 14 en 15 Adar, Est. 9:21

444 20 Nehémia is schenker van koning Ahasvéros in de stad Susan in Medië.
Neh. 1:1 [Een Joodse schenker. Hoe kan het anders, een Joodse koningin en onderkoning.]
In het 20e jaar, maand Chisleu, ong nov. ontvangt Nehémia bericht over de ellenden in Juda en dat Jeruzalems poorten en muren nog steeds niet herbouwd zijn, Neh. 1:1 - 3
Nehémia wordt voor 12 jaar als landvoogd naar Jeruzalem gestuurd door Ahasvéros Neh. 2:6 en 5:14. Hij begint met de herbouw van de muren.
Enige huizen waren er reeds gebouwd, Hagg. 1:4 en 1 Kron. 9:3 e.v.
Sanballat, de landvoogd van Samaria wordt verbitterd, en probeert het werk te verhinderen, Neh. 2:10 en 4:1
De muur is in 52 dagen klaar; 25e Elul, ong. sept. Neh. 6:15

In de 7e maand leest Ezra de wet voor, Neh. 8:1 - 10
In de 2e helft van de maand was het Loofhuttenfeest, zoals het nooit meer was gevierd sinds de dagen van Jozua! Neh. 8:18. Ca. 980 jaar geleden.
Op de 24e Tisri wordt een extra vastendag gehouden en komt het volk met God in een nationaal verbond, wat plechtig wordt ondertekend, Neh. 9 en 10
Ze scheiden zich af van de vreemde vrouwen Neh. 9:2 en regelen de tempeldienst, Neh. 10:29 - 39
De muur wordt plechtig ingewijd, Neh. 12:27 - 43
Ezra leest opnieuw voor uit de Wet. De Ammonietische en Moabietische vrouwen worden van het huis Gods verwijderd, Neh. 13:1 - 3. Wanneer is onbekend.

Er zijn oudere schriftverklaarders (1) die de periode van 490 jaar vanaf 444 beginnen. Zij rekenen in maanjaren. Een maanjaar heeft 354 dagen. Dat komt neer op 470 zonnejaren over genoemde periode. De periode van maanjaren eindigt ook dan in 26 na Chr. Maar de Bijbel rekent niet in maanjaren. Bovendien eindigt de periode van 470 maanjaren in 26 na Chr. terwijl de periode van 490 zonnejaren in 26, de laatste jaar - week, nog moet beginnen.

432 32 Arthahsasta roept Nehémia naar Babel in zijn 32e regeringsjaar, Neh. 13:6.

Nehémia blijft er 'sommige dagen' Vermoedelijk is Nehémia enkele jaren daar gebleven. Tijdens zijn afwezigheid heeft Eljasib de hogepriester en Tobia het huis Gods ontheiligd, Neh. 13:4,5. (Joods Hist. 11e boek)

435 35 Misschien omtrent deze jaren gaat Nehémia terug Jeruzalem.
Hij voert nieuwe hervormingen door, Neh. 13:7 - 31

423 41 Arthahsasta sterft na ruim 41 jaar regering, gerekend van de dood van Xerxes
De koningin sterft enkele dagen later. Was het Esther? (Wordt niet in de literatuur vermeld.)
Zijn zoon Xerxes volgt hem op, wordt vermoord door Secundianus, die door Ochus vermoord wordt. Ochus aanvaardt de regering en laat zich Darius II (Nothus) noemen; ***Darius de Perziaan***, Neh. 12:22. (33, 35)

Darius

419 5 Uit dit jaar dateert een zgn Paasbrief, een perkament gevonden in Egypte. (9, 35)
De Joden uit Elefantine in Egypte sturen naar Jóhanan de hogepriester, Neh. 12:22 en Bigevai een Perzisch landvoogd van Juda een brief i.v.m. voorschriften voor het Pascha. Drie dagen later dreigen ze zich tot Sanballat te wenden als hun verzoek niet wordt ingewilligd.
Jóhanan wordt in Neh. 12:11 Jonathan genoemd, hij was een ontrouw priester. Joséfus vermeldt dat hij zijn broer Jesus dode in de tempel. (Joodse Hist. 11e boek)

Ca. deze tijd heeft **Maleáchi,** de laatste profeet geprofeteerd.

409 15 In deze tijd was Jaddua de 6e hogepriester na de Eerste Terugkeer, Neh. 12:22.
Hij moet nog erg jong zijn geweest en heeft heel lang dienst gedaan.
Zie bijlage over de Hogepriesters.

408 16 Ong. juli/aug. eindigen de eerste 7 jaarweken, 49 jaren, Dan 9:24 - 26.

407 17 De periode van de eerste 7 jaar - weken wordt door de engel afgebakend.
Misschien is dit de reden dat het werk van Ezra, Nehémia en Maleáchi in deze tijd geëindigd zijn.

Maleáchi sluit de Canon af met de profetie van de komst van de Messias en Zijn voorloper.
Ezra legt de laatste hand aan de boeken van het Oude Verbond, b.v. 1 Kron. 9:34 worden hoofden genoemd die te Jeruzalem woonden na de herbouw. Zie ook Nehémia 11.

De periode van de Terugkeer 538 tot de Afsluiting van de Canon, is ruim 130 jaar.

De profetie door Profeten met Goddelijk gezag bekleed, zweeg, ruim 400 jaar. In het 4e jaar voor de Chr. jaartelling verschijnt de Engel Gabriël opnieuw. Hij kondigt aan Zacharia de geboorte aan van de grote profeet die voor de Messias zal heengaan. En 6 maanden later kondigt Gabriël de komst aan van de Grote Profeet, de Messias, naar Wiens komst zij sterk verlangden!

Zie voor volledige Chronologie van de Bijbel door W. Westerbeke: www.theologienet.nl

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET BOEK EZRA.

De Joodse kerk heeft in dit boek een gans ander aanzien dan zij vroeger had; haar toestand is veel beter en aangenamer dan hij in Babel geweest is, maar staat toch verre achter bij wat hij vroeger was. Er is nu weer leven in de dorre beenderen, maar het volk is in de gestalte van een dienstknecht; het juk hunner gevangenschap is afgenomen, maar de tekenen ervan zijn nog op hun hals te bespeuren. Van koningen horen wij niet meer, de kroon is van hun hoofd gevallen. Met profeten zijn zij gezegend, om hen te leiden en te besturen bij hun wederherstelling in het land, maar na een wijle houdt de profetie onder hen op, totdat de grote Profeet en Zijn voorloper verschijnen.
De geschiedenis, vervat in dit boek, is de vervuiling van Jeremia's profetie betreffende de terugkeer der Joden uit Babel aan het einde van zeventig jaren en een type van de vervulling der profetieën van de Apocalyps betreffende de verlossing van de Evangeliekerk uit het Nieuw - Testamentische Babel.

Ezra bewaarde de gedenkschriften van deze grote omwending en heeft ze in dit boek aan de kerk overgeleverd. Zijn naam betekent een helper, en dat is hij voor dat volk geweest. Een bijzonder bericht nopens hem zullen wij vinden in Hoofdstuk VII, waar hij zelf op het toneel der handeling verschijnt.

Het boek geeft ons een bericht:
I. Van de terugkeer der Joden uit hun gevangenschap, Hoofdstuk 1 en 2.
II. Van het bouwen van de tempel, van de tegenstand, die daarbij ontmoet werd, en de voltooiing er van in weerwil van dien tegenstand, Hoofdstuk 3 - 6.
III. Van Ezra's komst te Jeruzalem, Hoofdstuk 7 en 8.
IV. Van de goeden dienst, dien hij daar deed, door hen, die vreemde vrouwen gehuwd hadden, te verplichten om ze weg te zenden, Hoofdstuk 9 en 10. Dit opnieuw beginnen der Joodse natie was gering, maar haar laatste is zeer vermeerderd geworden.

HOOFDSTUK 1

1 In het eerste jaar nu van Kores, koning van Perzië, opdat volbracht wierd het woord des HEEREN, uit de mond van Jeremia, verwekte de HEERE de geest van Kores, koning van Perzië, dat hij een stem liet doorgaan door zijn ganse koninkrijk, zelfs ook in geschrift, zeggende: 2 Zo zegt Kores, koning van Perzië: De HEERE, de God des hemels, heeft mij alle koninkrijken der aarde gegeven; en Hij heeft mij bevolen Hem een huis te bouwen te Jeruzalem, hetwelk in Juda is. 3 Wie is onder ulieden van al Zijn volk? Zijn God zij met hem, en hij trekke op naar Jeruzalem, dat in Juda is, en hij bouwe het huis des HEEREN, des Gods van Israël; Hij is de God, Die te Jeruzalem woont. 4 En al wie achterblijven zou in enige plaatsen, waar hij als vreemdeling verkeert, dien zullen de lieden zijner plaats bevorderlijk zijn met zilver, en met goud, en met have, en met beesten; benevens een vrijwillige gave, voor het huis Gods, Die te Jeruzalem woont. 5 Toen maakten zich op de hoofden der vaderen van Juda en Benjamin, en de priesteren en de Levieten, benevens een iegelijk, wiens geest God verwekte, dat zij optrokken om te bouwen het huis des HEEREN, die te Jeruzalem woont. 6 Allen nu, die rondom hen waren, sterkten hunlieder handen met zilveren vaten, met goud, met have, en met beesten, en met kostelijkheden; behalve alles, wat vrijwillig gegeven werd. 7 Ook bracht de koning Kores uit, de vaten van het huis des HEEREN, die Nebukadnézar uit Jeruzalem had uitgevoerd, en had gesteld in het huis zijns gods. 8 En Kores, de koning van Perzië, bracht ze uit door de hand van Mithredath, de schatmeester, die ze aan Sesbazar, de vorst van Juda, toetelde. 9 En dit is hun getal: dertig gouden bekkens, duizend zilveren bekkens, negen en twintig messen; 10 Dertig gouden bekers, vierhonderd en tien andere zilveren bekers; andere vaten, duizend. 11 Alle vaten van goud en van zilver waren vijf

duizend en vierhonderd; deze alle voerde Sesbazar op, met degenen, die van de gevangenis opgevoerd werden, van Babel naar Jeruzalem.

In dit hoofdstuk hebben wij:
I. De proclamatie, die Cyrus, koning van Perzië, heeft uitgevaardigd voor de vrijlating van al de Joden, die hij in Babel in gevangenschap vond, en het bouwen van de tempel te Jeruzalem, vers 1 - 4.
II. De terugkeer van velen vers 5, 6.
III. Orders gegeven voor het teruggeven van de vaten van de tempel, vers 7 - 11. En dit is het aanbreken van de dag hunner bevrijding.

Ezra 1:1 - 4
Het zal goed zijn om hier eens na te gaan:
1. Hoe de toestand was van de gevangen doden in Babel. In vele opzichten was hij diep treurig; zij waren in de macht van hen, die hen haatten, hadden niets, dat zij het hun konden noemen; geen tempel, geen altaar. Als zij psalmen zongen, werden zij door hun vijanden bespot, en toch waren er profeten onder hen. Ezechiël en Daniel werden afgezonderd gehouden van de heidenen; sommigen van hen kregen hoge bedieningen aan het hof, anderen waren goed gevestigd op het land, en allen werden zij gesteund en gedragen door de hoop dat zij ter bestemder tijd naar hun eigen land zouden terugkeren. In de verwachting daarvan hielden zij de onderscheidingen hunner geslachten in stand, bewaarden zij de kennis van hun Godsdienst en koesterden zij een diepen afkeer van afgoderij.

2. Wat de toestand was van de regering, onder welke zij zich bevonden. Nebukadnézar heeft velen van hen weggevoerd in gevangenschap in het eerste jaar zijner regering, dat het vierde was van Jojakim. Nebukadnézar heeft twee en veertig jaren (604 - 56 geregeerd; zijn zoon Evilmerodach anderhalf jaar (561 - 560). Deze werd vermoord door Neriglissar, die van 559 - 556 regeerde. Diens zoon Labasji - Merodach werd na een regering van negen maanden vermoord en opgevolgd door Nabonedus (556 - 539).
In 546 droeg deze het feitelijk bestuur op aan zijn zoon Belsasar, die daarom in Daniel 5:1 "Koning" genoemd wordt en Daniel (in 5:1 belooft dat hij de derde (niet de tweede) heerser in het Koninkrijk zal zijn. Aan Nebukadnézar wordt ten laste gelegd, dat hij zijn gevangenen niet liet losgaan naar huis toe, Jesaja 14:17. En zo hij barmhartigheid had betoond aan de arme Joden, het zou, zegt hem Daniel, "de verlenging van zijn vrede geweest zijn," Daniel 4:27. Maar eindelijk is de maat van de ongerechtigheid van Babel vol geworden, en toen werd er verwoesting over gebracht door Cyrus, de Perziaan. Deze werd door God gebruikt als het werktuig van de bevrijding van de Joden, waarvoor hij orders gaf, zodra hij meester was geworden van het Babylonische rijk, en wel in 538, hetzij uit staatkunde, om zijn nieuw gevestigde heerschappij als barmhartig en zacht voor te stellen; of, zoals sommigen denken, uit vromen eerbied voor de profetie van Jesaja, die openbaar was gemaakt en wel bekend was meer dan honderd en vijftig jaren tevoren, en waarin hij uitdrukkelijk genoemd werd als de man, die dit voor God doen zou, en voor wie God grote dingen zou doen, Jesaja 44:28, 45:1 en verv. en die hem wellicht getoond was door personen uit zijn omgeving. Sommigen zeggen dat zijn naam in de Perzische taal "de zon" betekent, want hij bracht licht en genezing aan de kerk Gods, en was een voornaam type van Christus de Zon van de gerechtigheid. Anderen zeggen dat zijn naam betekent een "vader," en Christus is de Vader van de eeuwigheid. Nu wordt ons hier gezegd:

I. Hoe deze proclamatie ontstaan is. "De Heere verwekte de geest van Kores". De harten van de koningen zijn in de hand des Heeren als waterbeken, Hij neigt ze tot al wat Hij wil. Van

Cyrus wordt gezegd dat hij God niet kende en Hem niet wist te dienen; maar God kende hem, en wist hoe zich van hem te doen dienen, Jesaja 45:4. God regeert de wereld door Zijn invloed op de geest van de mensen, en wèlk goed er te eniger tijd gedaan wordt, het is God, die de geest opwekt om het te doen gedachten in het hart geeft, het verstand geeft om een recht oordeel te vormen, en de wil leidt waarheen Hij wil. Welke goede diensten er dus voor de kerk gedaan worden, God moet er de eer voor ontvangen.

II. Dat zij in verband stond tot de profetie van Jeremia, door wie God niet alleen beloofd had dat zij zouden terugkeren, maar de tijd ervoor bepaald had; welke bestemde tijd om Sion gunst te betonen, nu gekomen was. Zeventig jaren waren vastgesteld, Jeremia 25:12; 29:10 en Hij, die de belofte gehouden heeft betreffende Israëls verlossing uit Egypte, tot op de eigen dag toe, Exodus 12:41, was ongetwijfeld even nauwkeurig in het houden van deze belofte. Wat Cyrus nu deed, was voorlang reeds gezegd de bevestiging te zijn van het woord van Gods knechten, Jesaja 44:26. Jeremia was bij zijn leven gehaat en veracht, maar aldus heeft Gods voorzienigheid hem lang daarna geëerd, dat een machtig vorst handelt ingevolge van het woord des Heeren in zijn mond.

III. De datum van deze proclamatie. Het was in zijn eerste jaar, niet het eerste van zijn regering over Perzië, het rijk, dat hem door geboorte toekwam, maar het eerste van zijn regering over Babel, het rijk, dat hij had veroverd. Diegenen zijn zeer geëerd, wier geest opgewekt wordt om met God te beginnen en Hem te dienen in hun eerste jaren.

IV. De afkondiging ervan: zij geschiedde mondeling, hij liet een stem doorgaan door zijn gehele koninkrijk, als de bazuin van een jubeljaar (een vreugdevol sabbatjaar na zoveel treurige), vrijheid verkondigende aan de gevangenen. De bekendmaking geschiedde ook bij geschrifte, teneinde volkomen voldoende te zijn, en opdat zij tot de afgelegen provincies gezonden kon worden, waarheen de tien stammen verstrooid waren, in Assyrië, en Medië, 2 Koningen 17:6.

V. De inhoud en strekking van deze proclamatie van de vrijheid.
1. De inleiding legt de oorzaken en de overwegingen bloot, die hem er toe bewogen hebben, vers 2. Zijn geest schijnt verlicht te zijn geweest met de kennis van Jehovah, want zo noemt hij Hem, de God Israëls, als de enig levende en ware God, de God des hemels, die de vrijmachtige Heere en beschikker is over al de koninkrijken van de aarde; van Hem zegt hij, vers 3 : Hij is de God, alleen God, God boven allen. Hoewel hij God niet gekend heeft door opvoeding, heeft God nu in zover zich aan hem doen kennen, dat hij deze dienst deed met het oog op Hem. Hij belijdt dat hij het doet:
a. In dankbaarheid aan God voor de gunsten, die Hij hem geschonken had. "De God des hemels heeft mij alle koninkrijken van de aarde gegeven". Dit klinkt wel ietwat verwaand, want er waren vele koninkrijken van de aarde, waarover hij niets te zeggen had; maar hij bedoelt dat God hem alle heeft gegeven, die aan Nebukadnézar gegeven waren, wiens heerschappij, zegt Daniël, aan het einde des aardrijks reikte, Daniel 4:22. God is de fontein van macht; de koninkrijken van de aarde zijn tot Zijn beschikking; welk deel sommigen ervan hebben, zij hebben het van Hem, en zij, aan wie God grote macht en uitgestrekte bezittingen heeft toevertrouwd, moeten zich hierdoor gehouden en verplicht rekenen om veel voor Hem te doen.
b. Uit gehoorzaamheid aan God. "Hij heeft mij bevolen Hem een huis te bouwen te Jeruzalem"; waarschijnlijk in een droom of nachtgezicht, bevestigd door de vergelijking er van met de profetie van Jesaja, waarin zijn doen ervan voorzegd was. Israëls

ongehoorzaamheid aan Gods bevel, die hun dikwijls verweten is, wordt verzwaard door de gehoorzaamheid van deze heidensen koning.

2. Hij geeft verlof aan al de Joden in zijn gebied om op te gaan naar Jeruzalem, en er de tempel des Heeren te bouwen, vers 3. Zijn achtslaan op God deed hem:
a. Het wereldlijk belang zijn regering voorbijzien. Het zou in zijn staatsbelang geweest zijn om zo groot een aantal tot dienst geschikte mannen in zijn land en onder zijn gebied te houden, en het scheen onstaatkundig om hen wederom vasten voet te laten krijgen in hun eigen land; maar gehoorzaamheid aan God is de beste staatkunde.
b. De eer voorbijzien van de Godsdienst van zijn eigen land. Waarom heeft hij hun niet bevolen om een tempel te bouwen voor de goden van Babel of van Perzië? Hij gelooft dat de God Israëls de God des hemels is, en daarom stelt hij het Israël ten plicht Hem alleen te aanbidden; laat hen wandelen in de naam huns Gods.

3. Hij voegt er een verlof aan toe om een collecte te houden ter tegemoetkoming in de kosten voor hen, die arm waren en niet in staat om ze zelf te dragen, vers 4. "Als er zijn die blijven omdat zij het niet kunnen bekostigen om naar Jeruzalem te gaan, zo laat de lieden hunner plaats hen helpen." Sommigen houden dit voor een order aan des konings beambten, om hen uit zijn eigen inkomsten van het nodige te voorzien, zoals in Hoofdstuk 6:8. Maar het kan een volmacht betekenen aan de gevangenen, om aalmoezen en bijdragen te vragen en te ontvangen van al de onderdanen des konings. En wij kunnen onderstellen dat de Joden zich zo goed hadden gedragen onder hun naburen, dat deze even ijverig waren om hen te helpen omdat zij hen liefhadden, als de Egyptenaars omdat zij hen moe waren. Velen tenminste zullen vriendelijk voor hen geweest zijn omdat zij zagen dat dit van de regering welgevallig was. Cyrus gaf aan hen, die vertrokken, niet alleen zijn goede wensen mee (hun God zij met hen, vers maar droeg ook zorg om hen te voorzien van hetgeen zij nodig hadden. Hij nam aan dat diegenen onder hen, die er toe bij machte waren een vrijwillige gave zouden geven voor het huis Gods, om er de herbouw van te bevorderen. Maar bovendien wilde hij, dat zij ook uit zijn eigen rijk bijdragen zouden ontvangen. Die de tempel wel willen, moeten er wèl aan doen.

Ezra 1:5 - 11
Hier wordt ons gezegd:
I. Hoe de proclamatie van Cyrus bij anderen geslaagd is.

1. Daar hij de Joden vrijheid had gegeven om naar Jeruzalem te gaan, zijn velen van hen ingevolge daarvan dan ook derwaarts opgetrokken, vers 5. De aanvoerders op die tocht waren de hoofden van de vaderen van Juda en Benjamin, uitnemende, ervaren mannen, van wie met recht verwacht kon worden dat zij, gelijk zij boven hun broederen stonden in waardigheid, hen ook voor zouden gaan in plichtsbetrachting. De priesters en Levieten waren - gelijk hun betaamde - onder de eersten, die hun aangezicht naar Sion richtten. Als er een goed werk gedaan moet worden, zo laat de bedienaars van de Godsdienst er in voorgaan. Zij, die hen vergezelden, waren de zodanigen wier hart God geneigd had om te gaan. Dezelfde God, die de geest van Cyrus had verwekt om deze vrijheid uit te roepen, wekte hun geest op om er het nut en voordeel van te ontvangen, want het geschiedde "niet door kracht noch door geweld, maar door de Geest des Heeren van de heirscharen," Zacharia 6:4. Voor sommigen van hen was de verzoeking misschien wel sterk om in Babel te blijven, zij hadden er zich goed en aangenaam gevestigd, hadden aangename betrekkingen aangeknoopt met hun naburen, en zij waren bereid te zeggen: Het is ons goed hier te zijn. De ontmoedigingen voor hun terugkeer waren velen en sterk; de reis was lang, hun vrouwen en kinderen ongeschikt om te reizen; hun

eigen land was hun een vreemd land geworden, de weg er heen een onbekende weg. Opgaan naar Jeruzalem? En wat zullen zij er doen? Het lag geheel in puin, omringd door vijanden, voor wie zij een gemakkelijke prooi zullen wezen. Die gedachten hebben velen bewogen om in Babel te blijven, tenminste om niet met de eersten op te trekken.
Maar er waren sommigen, die over deze bezwaren en moeilijkheden heenkwamen, het waagden om het ijs te breken, en niet vreesden voor de leeuw op de weg, de leeuw op de straten, en zij waren degenen, wier geest door God verwekt was. Door Zijn Geest en genade gaf Hij hun een edele eerzucht naar vrijheid in het hart, een Godvruchtige liefde voor hun eigen land en een sterk verlangen naar de vrije en openbare uitoefening van hun Godsdienst. Indien God hen aan henzelf had overgelaten en aan de raadgevingen van vlees en bloed dan zouden zij in Babel gebleven zijn, maar Hij gaf het hun in het hart om hun aangezicht naar Sion te richten en, als vreemdelingen, naar de weg er heen te vragen, Jeremia 50:5 want, een nieuw geslacht zijnde, gingen zij, zoals hun vader Abraham, uit dit land van de Chaldeeën, niet wetende waar zij komen zouden, Hebreeën 11:8. Welk goed wij doen, wij zijn het zuiver en alleen aan de genade Gods verschuldigd; Hij verwekt onze geest om het te doen, werkt in ons beide het willen en het werken. Van nature neigt onze geest naar deze aarde en naar de dingen van de aarde; als hij zich opwaarts beweegt in enigerlei goede neiging of goede daad, dan is het God, die hem verwekt.
De roeping en aanbieding van het Evangelie zijn als Cyrus' proclamatie: de gevangenen wordt loslating gepredikt, Lukas 4:19. Zij, die gebonden zijn onder de onrechtvaardige heerschappij van de zonde en blootstaan aan het rechtvaardig oordeel Gods, kunnen door Jezus Christus vrij worden gemaakt. Voor allen, die door boete en berouw, door bekering en geloof, willen wederkeren tot God, tot hun plicht jegens God, tot hun geluk in God, heeft Jezus Christus de weg geopend, en Hij laat hen opgaan van uit de slavernij van de zonde tot de heerlijke vrijheid van de kinderen Gods. De aanbieding is algemeen, zij is gericht tot allen. Christus doet die aanbieding ingevolge van de schenking, die Zijn Vader Hem gedaan heeft van alle macht in hemel en op aarde, (een veel grotere heerschappij dan die aan Cyrus gegeven was, en van de opdracht, die Hem gegeven is om Hem een huis te bouwen, Hem een kerk op te richten in de wereld, een koninkrijk onder de mensen. Velen, die dit blijde geklank horen, verkiezen toch om maar stil in Babel te blijven zitten; zij hebben hun zonden lief en wagen zich niet aan de moeilijkheden van een heilig leven; maar er zijn sommigen, die door de bezwaren en ontmoedigingen heenbreken en besluiten het huis Gods te bouwen, wat het hun ook moge kosten. Dat zijn degenen, wier geest God verwekt heeft, opgeheven heeft boven de wereld en het vlees, "en die Hij gewillig heeft gemaakt ten dage van Zijn heirkracht", Psalm 110:3. Aldus zal het hemelse Kanaän bevolkt worden, ofschoon er velen omkomen in Babel, en zal de aanbieding van het Evangelie niet tevergeefs gedaan zijn.

2. Cyrus had order gegeven, dat hun naburen hen zouden helpen, en zij deden het, vers 6. Allen, die hen omringden, voorzagen hen van zilveren vaten, goud en have, om de kosten te bestrijden van hun reis, en hen te helpen in het bouwen en meubileren, zowel van hun eigen huizen als van Gods huis. Gelijk de tabernakel gemaakt werd van de roof van Egypte en de eerste tempel werd gebouwd door de arbeid van de vreemdelingen, zo werd de tweede tempel opgericht door de bijdragen van de Chaldeeën, en dit alles wijst op de toelating ter bestemder tijd van de heidenen in de kerk. Als het Hem behaagt, kan God het hart van vreemdelingen neigen om vriendelijk te zijn voor Zijn volk en hun handen doen sterken door degenen, die ze verzwakt hadden de aarde kwam de vrouw te hulp. Behalve alles wat vrijwillig gegeven werd uit een beginsel van liefde tot God en Zijn huis door de Joden zelf, die achterbleven, werd veel men kan wel zeggen onwillig - geofferd door de Babyloniërs onder de invloed van een Goddelijke kracht, een drang op hun gemoed, waarvan zij zelf zich geen rekenschap konden geven.

II. Hoe deze proclamatie gesteund werd door Cyrus zelf. Om een bewijs te geven van de oprechtheid van zijn welwillendheid jegens het huis Gods, heeft hij niet slechts het volk Gods vrijgelaten, maar ook de vaten des tempels teruggegeven, vers 7, 8. Merk hier op:

1. Hoe zorgzaam Gods voorzienigheid was voor de vaten van de tempel, zodat zij niet verloren waren geraakt, niet versmolten waren of zo met andere vaten vermengd dat zij niet te herkennen waren, maar nu allen tevoorschijn werden gebracht. Zulke zorg heeft God over de levende "vaten van de barmhartigheid, de vaten van de ere," waarvan gezegd is, 2 Timotheüs 2:19, 20: "de Heere kent degenen, die de Zijnen zijn, en niemand uit hen zal verloren gaan".

2. Hoewel zij in een afgodstempel geplaatst waren en waarschijnlijk in de dienst van de afgoden gebruikt waren geworden, werden zij toch teruggegeven om vo or God te worden gebruikt. God zal het Zijne terug erlangen, en de roof van de sterk gewapende zal ten gebruike van de overwinnaar worden aangewend.

3. Juda had een vorst, zelfs in de gevangenschap. Sesbazar, die ondersteld wordt dezelfde te zijn als Zerubbabel, wordt hier de vorst van Juda genoemd; de Chaldeeën noemden hem Sesbazar, hetgeen betekent: blijdschap in verdrukking, maar onder zijn eigen volk droeg hij de naam van Zerubbabel, een vreemdeling in Babel; aldus beschouwde hij zichzelf, en dat Jeruzalem zijn tehuis, zijn vaderland was, hoewel hij, gelijk Josefus zegt, kapitein was van de lijfwacht van de koning van Babel. Hij droeg zorg voor de zaken van de Joden, en had enig gezag over hen, sedert de dood waarschijnlijk van Jojachin of Jechonia, die hem tot zijn erfgenaam maakte, daar hij van het huis van David was.

4. Aan hen werden de heilige vaten toegeteld, vers 8, en hij droeg zorg voor hun veilige overbrenging naar Jeruzalem, vers 11. Het zal hen aanmoedigen om de tempel te bouwen, dat zij zo rijke meubelen hadden, om er in geplaatst te worden, als hij gebouwd zal zijn. Hoewel Gods inzettingen, evenals de veten van het heiligdom, verdorven en ontwijd worden door het Nieuw - Testamentische Babel, zullen zij toch ter bestemder tijd tot haar oorspronkelijk gebruik en bedoeling teruggebracht worden, want geen tittel of jota van Gods instellingen zal ter aarde vallen.

HOOFDSTUK 2

1 Dit zijn de kinderen van dat landschap, die optogen uit de gevangenis, van de weggevoerden, die Nebukadnézar, koning van Babel, weggevoerd had naar Babel, die naar Jeruzalem en Juda zijn wedergekeerd, een iegelijk naar zijn stad; 2 Dewelken kwamen met Zerubbabel, Jesua, Nehémia, Seraja, Reelaja, Mordechaï, Bilsan, Mizpar, Bigvai, Rehum en Baena. Dit is het getal der mannen des volks van Israël. 3 De kinderen van Paros, twee duizend honderd twee en zeventig. 4 De kinderen van Sefatja, driehonderd twee en zeventig. 5 De kinderen van Arach, zevenhonderd vijf en zeventig. 6 De kinderen van Pahath - moab, van de kinderen van Jesua - joab, twee duizend achthonderd en twaalf. 7 De kinderen van Elam, duizend tweehonderd vier en vijftig. 8 De kinderen van Zatthu, negenhonderd vijf en veertig. 9 De kinderen van Zakkai, zevenhonderd zestig. 10 De kinderen van Bani, zeshonderd twee en veertig. 11 De kinderen van Bebai, zeshonderd drie en twintig. 12 De kinderen van Azgad, duizend tweehonderd twee en twintig. 13 De kinderen van Adonikam, zeshonderd zes en zestig. 14 De kinderen van Bigvai, twee duizend zes en vijftig. 15 De kinderen van Adin, vierhonderd vier en vijftig. 16 De kinderen van Ater, van Hizkia, acht en negentig. 17 De kinderen van Bezai, driehonderd drie en twintig. 18 De kinderen van Jora, honderd en twaalf. 19 De kinderen van Hasum, tweehonderd drie en twintig. 20 De kinderen van Gibbar, vijf en negentig. 21 De kinderen van Bethlehem, honderd drie en twintig. 22 De mannen van Netofa, zes en vijftig. 23 De mannen van Anathoth, honderd acht en twintig. 24 De kinderen van Azmaveth, twee en veertig. 25 De kinderen van Kirjath - arim, Cefira en Beeroth, zevenhonderd drie en veertig. 26 De kinderen van Rama en Gaba, zeshonderd een en twintig. 27 De mannen van Michmas, honderd twee en twintig. 28 De mannen van Beth - el en Ai, tweehonderd drie en twintig. 29 De kinderen van Nebo, twee en vijftig. 30 De kinderen van Magbis, honderd zes en vijftig. 31 De kinderen van de anderen Elam, duizend tweehonderd vier en vijftig. 32 De kinderen van Harim, driehonderd en twintig. 33 De kinderen van Lod, Hadid en Ono, zevenhonderd vijf en twintig. 34 De kinderen van Jericho, driehonderd vijf en veertig. 35 De kinderen van Senaa, drie duizend zeshonderd en dertig. 36 De priesters. De kinderen van Jedaja, van het huis van Jesua, negenhonderd drie en zeventig. 37 De kinderen van Immer, duizend twee en vijftig. 38 De kinderen van Pashur, duizend tweehonderd zeven en veertig. 39 De kinderen van Harim, duizend en zeventien. 40 De Levieten. De kinderen van Jesua en Kadmiel, van de kinderen van Hodavja, vier en zeventig. 41 De zangers. De kinderen van Asaf honderd acht en twintig. 42 De kinderen der poortiers. De kinderen van Sallum, de kinderen van Ater, de kinderen van Talmon, de kinderen van Akkub, de kinderen van Hatita, de kinderen van Sobai; deze allen waren honderd negen en dertig. 43 De Nethinim. De kinderen van Ziha, de kinderen van Hasufa, de kinderen van Tabbaoth; 44 De kinderen van Keros, de kinderen van Siaha, de kinderen van Padon; 45 De kinderen van Lebana, de kinderen van Hagaba, de kinderen van Akkub; 46 De kinderen van Hagab, de kinderen van Samlai, de kinderen van Hanan; 47 De kinderen van Giddel, de kinderen van Gahar, de kinderen van Reaja; 48 De kinderen van Rezin, de kinderen van Nekoda, de kinderen van Gazzam; 49 De kinderen van Uza, de zonen van Paseah, de kinderen van Bezai; 50 De kinderen van Asna, de kinderen der Mehunim, de kinderen der Nefusim; 51 De kinderen van Bakbuk, de kinderen van Hakufa, de kinderen van Harhur; 52 De kinderen van Bazluth, de kinderen van Mehida, de kinderen van Harsa; 53 De kinderen van Barkos, de kinderen van Sisera, de kinderen van Thamah; 54 De kinderen van Neziah, de kinderen van Hatifa. 55 De kinderen der knechten van Salomo. De kinderen van Sotai, de kinderen van Sofereth, de kinderen van Peruda; 56 De kinderen van Jaala, de kinderen van Darkon, de kinderen van Giddel; 57 De kinderen van Sefatja, de kinderen van Hattil, de kinderen van Pocheret - hazebaim, de kinderen van Ami. 58 Al de Nethinim, en de kinderen der knechten van Salomo, waren driehonderd twee en negentig. 59 Dezen togen ook op van Tel - melah, Tel - harsa, Cherub, Addan en Immer; doch zij konden hunner vaderen huis en hun zaad niet

bewijzen, of zij uit Israël waren. 60 De kinderen van Delaja, de kinderen van Tobia, de kinderen van Nekoda, zeshonderd twee en vijftig. 61 En van de kinderen der priesteren, de kinderen van Habaja, de kinderen van Koz, de kinderen van Barzillai, die van de dochteren van Barzillai, de Gileadiet, een vrouw genomen had, en naar hun naam genoemd was. 62 Dezen zochten hun register, onder degenen, die in het geslachtsregister gesteld waren, maar zij werden niet gevonden; daarom werden zij als onreinen van het priesterdom geweerd. 63 En Hattirsatha zeide tot hen, dat zij van de heiligste dingen niet zouden eten, totdat er een priester stond met urim en met thummim. 64 Deze ganse gemeente te zamen was twee en veertig duizend driehonderd en zestig. 65 Behalve hun knechten en hun maagden, die waren zeven duizend driehonderd zeven en dertig; en zij hadden tweehonderd zangers en zangeressen. 66 Hun paarden waren zevenhonderd zes en dertig; hun muildieren, tweehonderd vijf en veertig; 67 Hun kemelen, vierhonderd vijf en dertig; de ezelen, zes duizend zevenhonderd en twintig.
68 En sommigen van de hoofden der vaderen, als zij kwamen ten huize des HEEREN, die te Jeruzalem woont, gaven vrijwillig ten huize Gods, om dat te zetten op zijn vaste plaats. 69 Zij gaven naar hun vermogen tot de schat des werks, aan goud, een en zestig duizend drachmen, en aan zilver, vijf duizend ponden, en honderd priesterrokken. 70 En de priesters en de Levieten, en sommigen uit het volk, zo de zangers als de poortiers, en de Nethinim woonden in hun steden, en gans Israël in zijn steden.

In het vorige hoofdstuk zagen wij dat, na Cyrus' proclamatie, velen uit Babel zijn teruggekeerd; nu hebben wij hier een lijst van de onderscheidene geslachten, die wedergekeerd zijn, vers 1.
I. De aanvoerders, vers 2.
II. Het volk, vers 3 - 35.
III. De priesters en Levieten en de bedienden des tempels, vers 36 - 63.
IV. De som totaal, met een bericht van hun gevolg, vers 64 - 67.
V. Hun gaven ten diepste van de tempel, vers 68 - 70.

Ezra 2:1 - 35
Wij kunnen hier opmerken:

1. Dat een rekening werd gehouden in geschrifte van de geslachten, die uit de gevangenschap kwamen, met het aantal van ieder geslacht.
a. Ter hunner ere, als deel van hun beloning voor hun geloof en hun moed, hun vertrouwen op God en hun liefde voor hun eigen land, en om anderen op te wekken om hun goed voorbeeld te volgen. Zij, die God eren, zullen aldus door Hem geëerd worden. De namen van alle ware Israëlieten, die het aanbod van de verlossing door Christus aannemen, zullen tot hun eer in een nog heiliger register vermeld worden, namelijk in het boek des levens des Lams.
b. Tot nut van het nageslacht, opdat zij zouden weten van wie zij afstamden en aan wie zij verwant waren.

2. Dat zij kinderen van dat landschap, of van de provincie, genoemd worden. Juda, dat een doorluchtig koninkrijk was geweest waaraan andere koninkrijken als provincies onderworpen waren geworden, was nu zelf een provincie, die wetten en bevelen van de koning van Perzië had te ontvangen en hem rekenschap was verschuldigd. Zie, hoe de zonde een volk vermindert en vernedert, dat door gerechtigheid verhoogd zou worden. Maar door aldus dienstknechten gemaakt te zijn, (evenals de patriarchen door vreemdelingen en bijwoners gemaakt te zijn in een land, dat door belofte het hun was) werden zij herinnerd aan het betere

land, dat is het hemelse, Hebreeën 11:16, een koninkrijk, dat niet bewogen kan worden, niet in een provincie kan worden veranderd.

3. Dat van hen gezegd wordt dat zij zijn wedergekeerd een ieder naar zijn stad, dat is: de stad, die hun was toegewezen, waarbij ongetwijfeld het oog was gehouden op hun oorspronkelijke vestiging onder Jozua, zo nabij mogelijk zijn zij daartoe wedergekeerd, want het blijkt niet dat anderen er in hun afwezigheid bezit van hadden genomen, tenminste niet de zodanigen, die instaat waren hun tegenstand te bieden.

4. Dat de aanvoerders het eerst genoemd worden, vers 2. Zerubbabel en Jesua waren hun Mozes en Aaron, de eerste hun voornaamste vorst, de tweede hun voornaamste priester**.**
Nehémia en Mordechaï worden hier genoemd sommigen denken dat zij niet de vermaarde mannen van die naam zijn, die wij laser zullen ontmoeten, waarschijnlijk waren zij wèl dezelfden, maar later zijn zij ten diepste van hun land naar het hof teruggekeerd. Sommigen van deze geslachten worden genoemd naar hun stamvaders, anderen naar de plaatsen, waar zij vroeger gewoond hadden, zoals bij ons vele toenamen eigennamen zijn van personen, andere van plaatsen.

5. Er is hier een klein verschil In de getallen van sommige geslachten met die in Nehémia 7, waar deze lijst herhaald is, hetgeen hieruit kan ontstaan zijn dat sommigen, die in het eerst hun namen hebben opgegeven om mee op te trekken, zich later terugtrokken, gezegd hebben: ik ga, maar niet gingen, hetgeen het aantal van het geslacht, waartoe zij behoorden, kleiner heeft doen worden, anderen die eerst geweigerd hadden mee te gaan, hadden later berouw en gingen, en zo werd dan hun aantal vermeerderd.

6. Hier zijn twee geslachten, die de kinderen van Elam genoemd worden, het een in vers 7, het andere in vers 31 en wat vreemd is, van beide is het aantal gelijk, twaalfhonderd en vier en vijftig.

7. De kinderen van Adonikam - die naam betekent een hoog heer - waren zeshonderd zes en zestig, juist het getal, Openbaring 13:18 dat daar gezegd wordt "het getal eens mensen" te zijn, en ***Hugh Broughton*** denkt dat dit betrekking heeft op deze man.

8. De kinderen van Bethlehem waren slechts honderd drie en twintig, vers 21, hoewel Bethlehem Davids stad was, want zij was klein onder de duizenden van Juda, en toch moest uit haar de Messias voortkomen, Micha 5:1.

9. Anathoth is een vermaarde plaats geweest in de stam van Benjamin, en toch wordt er hier, vers 23, slechts honderd acht en twintig voor opgegeven, hetgeen toegeschreven moet worden aan de vloek Gods, die de mannen van Anathoth over zich gebracht hebben door hun vervolging van Jeremia, die van hun stad was, Jeremia 11:21, 23 : "zij zullen geen overblijfsel hebben, want Ik zal een kwaad brengen over de mannen van Anathoth". Zie ook Jesaja 10:30 : "o ellendig Anathoth!" Niets brengt spoediger verderf over een volk dan vervolging.

Ezra 2:36 - 63
I. Hier is een bericht van de priesters, die teruggekeerd zijn, en zij vormden een aanzienlijk getal, ongeveer een tiende van het gehele gezelschap, want allen tezamen waren meer dan twee en veertig duizend, vers 64, en vier geslachten van priesters bedroegen tezamen ruim twee en veertig honderd, vers 36, 39, dat was dus een tiende, Gods deel, een gezegende vertiening. Drie van de vaderen van de priesters, hier genoemd, waren hoofden van

afdelingen, 1 Kronieken 24:7 - 8, 14. De vierde was Pashur, vers 38. Indien deze de nakomelingen waren van die Pashur die Jeremia mishandelde, Jeremia 20:1, dan is het vreemd dat een zo slecht man zo goed en zo talrijk een zaad heeft gehad.

II. Van de Levieten. Ik moet mij verwonderen over hun klein aantal, want met de zangers en poortwachters, vers 40 - 42, bedroeg hun getal slechts driehonderd en vijftig. Er was een tijd, toen de Levieten ijveriger waren voor hun plicht dan de priesters, 2 Kronieken 29:34, maar zo was het nu niet. Als een plaats of een familie thans beroemd is voor vrome ijver dan zal een andere het op een andere tijd zijn. De wind blaast waarheen hij wil, en verandert van richting.

III. Van de Nethinim, die, naar verondersteld wordt, de Gibeonieten waren, gegeven (dat is de betekenis van hun naam) eerst door Jozua, Jozua 9:27, en daarna door David, Ezra 8:20 nadat Saul hen uitgeworpen had, om door de Levieten in het werk van Gods huis gebruikt te worden als houthouwers en waterputters, en met hen van de kinderen van Salomo's knechten die hij voor eenzelfde doel gegeven had, (of dat Joden of heidenen waren blijkt niet) en hier genoemd worden onder de bedienden van de tempel en gerekend met de Nethinim, vers 55 - 58. Het is een eer om tot Gods huis te behoren, al is het ook voor het geringste werk.

IV. Van sommigen, die beschouwd werden als geboren Israëlieten, en van anderen als priesters, maar die hun recht op die eer niet voldoende konden bewijzen.

1. Er waren sommigen, die niet konden bewijzen Israëlieten te zijn, vers 59, 60, een aanzienlijk getal, die vermoedden dat zij van het zaad Jakobs waren, maar hun stamboom niet konden overleggen en toch naar Jeruzalem wilden gaan, daar zij genegenheid hadden voor het huis en het volk van God. Dezen beschaamden de geboren Israëlieten, die toch niet waarlijk Israëlieten waren, "uit de wateren van Juda waren voortgekomen," Jesaja 48:1, maar de smaak van die wateren hadden verloren.

2. Er waren anderen, die niet konden bewijzen priesters te zijn, en toch verondersteld werden van het zaad Aärons te wezen. Wat niet in zwart op wit bewaard wordt, zal naar alle waarschijnlijkheid spoedig vergeten zijn. Nu wordt ons hier gezegd:
a. Hoe zij hun bewijs hadden verloren. Een van hun voorvaderen had een dochter gehuwd van Barzillai, die voorname man, van wie wij in Davids tijd hebben gelezen. Hij roemde in zijn verbintenis met die eerwaardige familie, en dit hoger stellende dan de waardigheid van zijn priesterschap, wilde hij dat zijn kinderen naar Barzillai's geslacht genoemd en hun stamboom in de registers van dat huis bewaard zouden worden, en niet in het huis van Aäron, en zo hebben zij hem verloren. In Babel was er met het priesterschap niets te winnen en daarom was er hun niets aan gelegen aan de priesterschap verwant te zijn. Zij, die hun bediening of hun verwantschap met bedienaren van de Godsdienst een verkleining of verlaging voor zich achten, vergeten wie gezegd heeft: ik maak mijne bediening heerlijk.

b. Wat zij er mee verloren. Het moest niet als bewezen worden aangenomen dat zij priesters waren, als zij hun bewijs niet konden overleggen, maar zij werden als onreinen van het priesterdom geweerd. Nu de priesters hun rechten hadden herkregen en wederom het altaar hadden om van te leven, wilden zij wel graag als priesters beschouwd worden. Maar zij hadden hun geboorterecht verkocht voor de eer van voorname, in de wereld aanzienlijke mannen te zijn, en daarom werden zij nu terecht verlaagd en werd het hun verboden van de heiligste dingen te eten. Christus zal zich hunner schamen, die zich van Zijn en Zijn dienst geschaamd hebben.

Het was de tirsatha, of gouverneur, die hun dit verbod oplegde. Sommigen menen dat deze tirsatha Zerubbabel was, anderen houden hem voor Nehémia, die aldus genoemd wordt, Nehémia. 8:10, 10:I, die deze order gegeven heeft toen hij enige jaren later gekomen is. Het verbod was echter niet absoluut, het was slechts een schorsing, totdat er een hogepriester zou zijn met Urim en Thummim, door wie zij naar Gods wil betreffende deze zaak konden vragen. Dit scheen verwacht en begeerd te zijn, maar het blijkt niet dat zij er ooit ten tijde van de tweede tempel mee bevoorrecht werden. Zij hadden de voltooiden kanon van het Oude Testament, die beter was dan Urim, en door het gebrek aan dit orakel werd hen geleerd de Messias te verwachten, het grote orakel waarvan de Urim en Thummim slechts een type waren. Het blijkt ook niet dat de ark in de tweede tempel was, hetzij de oude, of een nieuwe, deze schaduwen zijn trapsgewijze verdwenen, naarmate het wezen naderbij kwam, en door de profeet geeft God aan Zijn volk te kennen dat zij geen schade zullen lijden door het gebrek aan de ark, Jeremia 3:16, 17. "In die dagen, wanneer zij Jeruzalem des Heeren troon zullen noemen en alle heidenen tot hetzelve vergaderd zullen worden, zullen zij niet meer zeggen: de ark des verbonds des Heeren, ook zal zij in het hart niet opkomen," want het zal hun goed gaan zonder haar.

Ezra 2:64 - 70

I. Hier is de som totaal van het gezelschap, dat nu uit Babel was opgetrokken. De afzonderlijke sommen, tevoren opgegeven, zijn tezamen nog geen dertig duizend, (negen en twintig duizend achthonderd en achttien) zodat er meer dan twaalf duizend waren, die niet in deze afzonderlijke opgaven begrepen zijn. Waarschijnlijk behoorden deze tot de overige stammen Israëls, behalve Juda en Benjamin, maar konden zij niet zeggen tot welk bijzonder geslacht of stad zij behoorden, maar alleen dat zij Israëlieten waren en tot welke stam zij behoorden.

1. Nu was dit meer dan dubbel het getal van hen, die door Nebukadnézar gevankelijk naar Babel gevoerd werden, zodat, evenals in Egypte, de tijd van hun verdrukking de tijd was van hun vermenigvuldiging.

2. Dezen waren slechts weinigen om er opnieuw een volk, een staat mee te grondvesten, maar krachtens de aloude belofte, gedaan aan hun vaderen, zijn zij zó vermenigvuldigd dat zij, voordat het laatste verderf over hen gekomen was door de Romeinen vijf honderd jaren later, een zeer talrijk volk weren geworden. Als God zegt: vermenigvuldigt u, dan zal de kleinste tot duizend worden.

II. Hun gevolg. Zij waren zelf weinig beter dan dienstknechten, en daarom is het niet te verwonderen dat hun knechten en dienstmaagden, vergelijkenderwijs, weinig in aantal waren vers 65, en hun lastdieren ongeveer evenveel vers 66, 67. Het was nu niet met hen zoals in vroegere dagen. Maar er wordt nota genomen van twee honderd zangers en zangeressen, die zich onder hen bevonden, die, naar wij willen veronderstellen, bedoelden hun rouw te verhogen, zoals 2 Kronieken 35:25, want er was voorzegd dat zij bij deze gelegenheid zullen komen "wandelende en wenende," en klaagliederenn zingende, Jeremia 50:4.

III. Hun overgaven. In vers 68 en 69 wordt gezegd:
1. Dat zij kwamen ten huize des Heeren te Jeruzalem en toch lag dit huis, dat heilig en heerlijk huis, nu nog in puin, maar evenals hun vader Abraham zijn zij, toen het altaar weg was, "tot de plaats van het altaar" gekomen, Genesis 13:4, en het is de aard van de ware zonen van Sion, dat zij zelfs het gruis er van vereren, Psalm 102:15.

2. Dat zij vrijwillige bijdragen gaven, om het te zetten op zijn vaste plaats. Dat schijnt het eerste huis te zijn geweest, dat zij wilden oprichten, en hoewel zij van een reis kwamen en de wereld opnieuw moesten beginnen, (twee kostbare zaken), offerden zij toch vrijwillig voor het bouwen van de tempel. Laat niemand klagen over de noodzakelijke onkosten van zijn Godsdienst, maar geloven dat, als de balans wordt opgemaakt, blijken zal dat die kosten gedekt zijn. Hun offeranden waren als niets, vergeleken met die van de vorsten in Davids tijd, toen offerden zij bij talenten, 1 Kronieken 29:7 nu bij drachmen, maar deze drachmen naar hun vermogen zijnde, waren Gode even welgevallig, als die talenten, zoals de twee penningskens van de weduwe. De één en zestig duizend drachmen goud zijn, naar Cumberlands berekening, gelijk aan even zoveel ponden van ons geld, en even zoveel grote. leder pond zilver schat hij op zestig sikkelen, namelijk dertig ons, die wij kunnen rekenen op zeven pond, tien shilling van ons geld, zodat deze vijf duizend ponden zilver meer dan zeven en dertig duizend pond sterling van ons geld bedraagt. Het schijnt dat God hen met toeneming van rijkdom gezegend had, zowel als met toeneming van het aantal van hun volk, in Babel, en naar God hen voorspoedig had gemaakt, gaven zij blijmoedig voor de dienst van Zijn huis.

3. Dat zij in hun steden woonden, vers 70. Die steden waren bouwvallig, maar omdat het hun steden waren, die God hun had toegewezen wilden zij er gaarne in wonen en waren zij dankbaar voor vrijheid en eigendom, al hadden zij ook weinig pracht, overvloed of macht. Hun armoede was een slechte oorzaak, maar hun eenheid en eensgezindheid was er een goed gevolg van. Hier was voor hen allen en voor al hun have plaats genoeg, zodat er geen strijd onder hen was, maar volkomen harmonie, een gelukkig voorteken voor hun vestiging, gelijk hun onenigheid, in de laatste tijden van hun staat, de voorbode was van hun verderf.

HOOFDSTUK 3
1 Toen nu de zevende maand aankwam, en de kinderen Israëls in de steden waren, verzamelde zich het volk, als een enig man, te Jeruzalem. 2 En Jesua, de zoon van Jozadak, maakte zich op, en zijn broederen, de priesters en Zerubbabel, de zoon van Sealthiel, en zijn broederen, en zij bouwden het altaar des Gods van Israël, om daarop brandofferen te offeren, gelijk geschreven is in de wet van Mozes, de man Gods. 3 En zij vestigden het altaar op zijn stelling, maar met verschrikking, die over hen was, vanwege de volken der landen; en zij offerden daarop brandofferen de HEERE, brandofferen des morgens en des avonds. 4 En zij hielden het feest der loofhutten, gelijk geschreven is; en zij offerden brandofferen dag bij dag in getal, naar het recht, van elk dagelijks op zijn dag. 5 Daarna ook het gedurig brandoffer, en van de nieuwe maanden, en van alle gezette hoogtijden des HEEREN, die geheiligd waren; ook van een ieder, die een vrijwillige offerande de HEERE vrijwillig offerde. 6 Van de eersten dag af der zevende maand begonnen zij de HEERE brandofferen te offeren; doch de grond van de tempel des HEEREN was niet gelegd. 7 Zo gaven zij geld aan de houwers en werkmeesters, ook spijs en drank, en olie aan de Sidoniers en aan de Tyriers, om cederhout van de Libanon te brengen aan de zee naar Jafo, naar de vergunning van Kores, koning van Perzië, aan hen. 8 In het tweede jaar nu hunner aankomst ten huize Gods te Jeruzalem, in de tweede maand, begonnen Zerubbabel, de zoon van Sealthiel, en Jesua, de zoon van Jozadak, en de overige hunner broederen, de priesters en de Levieten, en allen, die uit de gevangenis te Jeruzalem gekomen waren; en zij stelden de Levieten, van twintig jaren oud en daarboven, om opzicht te nemen over het werk van des HEEREN huis. 9 Toen stond Jesua, zijn zonen en zijn broederen, en Kadmiel met zijn zonen, kinderen van Juda, als een man, om opzicht te hebben over degenen, die het werk deden aan het huis Gods, met de zonen van Henadad, hun zonen en hun broederen, de Levieten. 10 Als nu de bouwlieden de grond van des HEEREN tempel leiden, zo stelden zij de priesteren, aangekleed zijnde, met trompetten, en de Levieten, Asafs zonen, met cimbalen, om de HEERE te loven, naar de instelling van David, de koning van Israël. 11 En zij zongen bij beurten, met de HEERE te loven en te danken, dat Hij goed is, dat Zijn weldadigheid tot in eeuwigheid is over Israël. En al het volk juichte met groot gejuich, als men de HEERE loofde over de grondlegging van het huis des HEEREN. 12 Maar velen van de priesteren, en de Levieten, en hoofden der vaderen, die oud waren, die het eerste huis gezien hadden, dit huis in zijn grondlegging voor hun ogen zijnde, weenden met luider stem; maar velen verhieven de stem met gejuich en met vreugde. 13 Zodat het volk niet onderkende de stem van het gejuich der vreugde, van de stem des geweens van het volk; want het volk juichte met groot gejuich, dat de stem tot van verre gehoord werd. Aan het einde van het vorige hoofdstuk lieten wij Israël in hun steden, maar wij kunnen ons voorstellen in hoe slechte toestand hun zaken waren: de grond onbebouwd, de steden in puin, alles in wanorde, maar nu hebben wij hier een bericht van hun vroegtijdige zorg om de Godsdienst weer onder hen te vestigen. Aldus hebben zij de grondslag goed gelegd, en hun werk van de rechte zijde aangevangen.

I. Zij hebben een altaar opgericht en er offers op geofferd, zij hielden de feesten en gaven bijdragen tot de herbouw des tempels, vers 1 - 7.
II. Zij legden het fundament van de tempel ondereen vermenging van blijdschap en droefheid, vers 8 - 13. Dat was de dag van de kleine dingen, die niet veracht moet worden, Zacharia 4:10.

Ezra 3:1 - 7
I. Hier is een algemene vergadering van de teruggekeerde Israëlieten te Jeruzalem in de zevende maand, vers 1. Wij kunnen veronderstellen dat zij in de lente uit Babel zijn gekomen, en moeten tenminste vier maanden rekenen voor de reis, want zolang was Ezra met zijn

gezelschap onderweg, Hoofdstuk 7:9. De zevende maand is dus al spoedig gekomen waarin vele van de feesten des Heeren gevierd moesten worden, en toen kwamen zij met onderling goedvinden, veeleer dan door een bevel, bijeen te Jeruzalem. Zij waren nog pas in hun steden aangekomen, hadden de handen vol van allerlei zaken om zich en de hunnen van het nodige te voorzien, en dat zou hun wel tot verontschuldiging hebben kunnen dienen om de dienst aan Gods altaar niet bij te wonen voordat de eerste drukte voorbij was, gelijk velen dwaselijk hun komen tot het Avondmaal uitstellen tot zij gevestigd zijn in de wereld. Maar nu zij pas van onder de tuchtroede wegens hun ongodsdienstigheid gekomen zijn, was hun ijver voor de Godsdienst zó groot, dat zij allen hun zaken op het land verlieten om tot Gods altaar te komen en - wat vreemd is in hun vrome ijver - zij waren allen eensgezind, zij kwamen als één man Laat de wereldlijke zaken uitgesteld worden voor de zaken van de Godsdienst, zij zullen er te voorspoediger om gaan.

II. De zorg van hun leidslieden om een altaar gereed te hebben voor hen, om er de dienst bij te wonen. Jesua en zijn broederen, de priesters, Zerubbabel en zijn broederen, de vorsten bouwden het altaar voor de God van Israël, vers 2 op dezelfde plaats waarschijnlijk waar het gestaan had, op dezelfde stelling, vers 2.
Bisschop Patrick, opmerkende dat eer de tempel gebouwd was er een tabernakel opgericht schijnt geweest te zijn voor de Goddelijke eredienst, evenals in Davids tijd, niet op de berg Moria, maar op de berg Sion, 1 Kronieken 9:23, veronderstelt dat dit altaar daar opgericht was om gebruikt te worden terwijl de tempel gebouwd werd. Laat ons hieruit leren:

1. Met God te beginnen. Hoe moeilijker en nooddruftiger onze omstandigheden zijn, hoe meer het ons nodig is Hem met ons mee te nemen op al onze wegen. Als wij hopen door Zijn orakelen te worden bestuurd, zo laat ons Hem eren door onze offeranden.

2. Te doen wat wij kunnen in de aanbidding Gods, als wij niet kunnen doen wat wij zouden willen. Zij konden niet terstond een tempel hebben, maar zij wilden niet zonder altaar zijn. Abraham heeft overal waar hij kwam een altaar gebouwd, en als wij overal waar wij komen de offeranden niet brengen van gebed en lofzegging, al is het ook dat wij er wellicht het voorrecht missen van de kandelaar van de prediking en het toonbrood van des Heeren Avondmaal, dan komen wij tekort in onze plicht, want het altaar, dat de gave heiligt, is steeds voor ons bereid.
Let op de reden, die hier gegeven wordt, waarom zij zich haastten om dit altaar op te richten: er was verschrikking over hen vanwege de volken van de landen. Zij waren omringd van vijanden, die hun en hun Godsdienst slecht gezind waren, en tegen wie zij niet opgewassen waren. En,
a. Hoewel zij onder die verschrikking waren hebben zij toch het altaar gebouwd zo wordt de zin door sommigen gelezen. Zij wilden zich van hun Godsdienst niet laten wegschrikken door de tegenstand, die zij er waarschijnlijk in zullen ontmoeten. Laat ons nooit door mensenvrees in die strik geraken.
b. Omdat zij onder die verschrikking waren, hebben zij dit altaar opgericht. Vrees voor gevaar moet ons aansporen tot onze plicht. Hebben wij vele vijanden? Dan is het goed God tot onze vriend te hebben, en met Hem in gemeenschap te zijn. Laat onze vrees die goede uitwerking op ons hebben, dat zij ons op de knieën brengt. Zelfs Saul achtte zich verloren, indien de vijand zou komen eer hij het aangezicht des Heeren ernstig had aangebeden, 1 Samuel. 13:12.

III. De offeranden, die zij op het altaar offerden. Het altaar was opgericht om gebruikt te worden, en zo gebruikten zij het dan. Zij, die een altaar hebben, moeten het niet ledig laten blijven.

1. Zij begonnen op de eersten dag van de zevende maand, vers 6. Het blijkt niet dat zij vuur van de hemel hadden om hun offerdienst te beginnen, zoals Mozes en Salomo het gehad hebben, zij hebben, evenals de aartsvaders, zich van gewoon vuur bediend.

2. Eenmaal begonnen zijnde, hebben zij het gedurig brandoffer geofferd, en bleven dit doen, vers 5, des morgens en des avonds, vers 3. Door treurige ervaring wisten zij wat het was om de vertroosting van het dagelijks offer te moeten ontberen, het pleiten in hun dagelijks gebed, en nu deze dienst weer begonnen was, besloten zij om hem nooit weer te laten vervallen. Het dagelijkse lam was een type van het Lam Gods, welks gerechtigheid ons betrouwen moet zijn in al onze gebeden.

3. Zij namen alle gezette hoogtijden des Heeren waar, en offerden de offers, die voor ieder van deze waren voorgeschreven, inzonderheid het Loofhuttenfeest, vers 4, 5. Nu zij zo'n grote weldaad van God hadden ontvangen, was dit vreugdevolle feest hun zeer bijzonder aangenaam. En nu zij zich begonnen te vestigen in hun steden, was het zeer goed en gepast om te gedenken dat hun vaderen in tenten hebben gewoond in de woestijn. Ook werd dit feest, dat zeer bijzonder verwijst naar Evangelietijden, zoals blijkt uit Zacharia 14:18 op zeer bijzondere wijze in ere gebracht, nu die tijden begonnen te naderen. Van de diensten op dit feest, dat acht dagen duurde, en waarvoor bijzondere offers waren verordineerd, wordt gezegd dat zij deden "naar het recht, van elk dagelijks op zijn dag," zie Numeri 29:13, 17 en verv. Zo is het in het oorspronkelijke, Verbum diei in die suo - het woord, of de zaak van de dag op de zelfde dag, een uitdrukking, die spreekwoordelijk is geworden onder hen, die met de taal van de Schrift vertrouwd zijn.
Indien het Loofhuttenfeest een afschaduwing was van een Evangelische wandel ten opzichte van een voortdurend gespeend zijn aan de wereld en van de blijdschap in God, dan kunnen wij hieruit afleiden dat wij allen het werk van de dag op de zelfde dag moeten doen met het recht van elk dagelijks op zijn dag, dat is:
a. Wij moeten de tijd gebruiken door voor iedere dag iets te doen te vinden, dat nut en voordeel oplevert.
b. Wij moeten de gelegenheid gebruiken door ons te voegen naar het werk van de dag. Alles is schoon op zijn tijd. De tiende dag van die maand was de verzoendag, een plechtige dag, die nu zeer geschikt en gelegen kwam, zeer waarschijnlijk hebben zij hem waargenomen hoewel dit niet vermeld is, ik herinner mij ook niet dat in het Oude Testament ergens melding wordt gemaakt van het waarnemen van die dag, alsof het genoeg was dat wij er de wet van hebben in Leviticus 16, en het Evangelie ervan dat er de voornaamste bedoeling van was, in het Nieuwe Testament.

4. Zij offerden ieders vrijwillige offerande, vers 5. De wet eiste veel, maar zij brachten meer. Zij hadden weinig vermogen om de kosten van hun offers te dragen, maar zij hadden veel ijver, en zij spaarden het uit van hun eigen tafels, naar wij wel kunnen veronderstellen, om aldus het altaar overvloedig te voorzien. Zalig zij, die uit de vuuroven van de beproeving zodanig een heilige hitte medebrengen!

IV. Hun toebereidselen voor het bouwen van de tempel, vers 7. Hierop hebben zij zich terstond toegelegd, want terwijl wij doen wat wij kunnen, moeten wij er nog naar streven meer en beter te doen. Evenals vanouds moeten Tyrus en Sidon hen van werklieden en de Libanon hen van hout voorzien, voor beide hadden zij orders van Cyrus. Als God ons ergens toe roept, dan kunnen wij vertrouwen dat Hij in Zijn voorzienigheid ons voorzien zal van hetgeen er voor nodig is.

Ezra 3:8 - 13
Er was onder de wedergekeerde Joden geen strijd of zij de tempel al of niet zouden bouwen, daartoe werd onmiddellijk besloten, en wel dat het met bekwame spoed gedaan zou worden. Welke vertroosting of lieflijkheid konden zij smaken in hun eigen land, indien zij dit teken van Gods tegenwoordigheid en de stichting van Zijns Naams gedachtenis onder hen niet hadden? Wij hebben dus hier een bericht van het begin van dat goede werk. Merk op:

I. Wanneer het werd begonnen: in de tweede maand van het tweede jaar, zodra het jaargetijde het hun slechts zou veroorloven, vers 8 en nadat de plechtigheden van het pascha voorbij waren. Zij gebruikten weinig meer dan een half jaar voor de toebereiding van de grond en van de materialen, zozeer was hun hart er op gezet. Als enigerlei goed werk gedaan moet worden, dan zullen wij verstandig handelen als wij er ons zo spoedig mogelijk toe begeven en geen tijd laten verloren gaan, ja zelfs dan, als wij er moeilijkheden en tegenstand bij voorzien. Aldus verbinden wij er onszelf toe en zullen wij God verbinden om er ons in te helpen. Een goed begin, zegt het spreekwoord, is het halve werk.

II. Wie het begonnen. Zerubbabel en Jesua met hun broederen. Gods werk zal dan waarschijnlijk goede voortgang hebben als de overheid, de leraren en het volk er van harte aan medewerken, en allen eenstemmig zijn om het te bevorderen. Het was God, die hun een hart gaf voor deze dienst. En dit voorspelde welslagen.

III. Wie er verder voor gebruikt werden: Zij stelden de Levieten over het werk, vers 8, en deze deden het door opzicht te hebben over hen, die het werk deden, vers 9, hun handen te sterken door goede, aanmoedigende woorden. Zij, die zelf het werk niet doen, kunnen toch goede dienst bewijzen door hen, die het wèl doen, op te wekken en te bemoedigen.

IV. Hoe God geloofd werd bij het leggen van het fundament van de tempel, vers 10,11, de priesters met de trompetten, voorgeschreven door Mozes, en de Levieten met de cimbalen voorgeschreven door David, maakten een concert van muziek, niet om het oor te strelen maar om het zingen te begeleiden en te steunen van die eeuwige hymne, die nooit verandert en voor welke ons hart en onze mond altijd gestemd moeten zijn: "God is goed, Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid," het refrein van psalm 136.
Laat al de stromen van de genade nagespoord worden tot aan bron. In welke toestand wij ook verkeren, wèlke smart ons deel zij, wèlke angsten ons kwellen, laat het erkend worden dat God goed is en dat, wat ook moge falen, Zijn goedertierenheid nooit faalt. Laat dit gezongen worden met toepassing op onszelf zoals hier, dat Zijn goedertierenheid niet alleen is tot in eeuwigheid, maar dat zij tot in eeuwigheid is over Israël, over Israël toen zij gevangen waren in een vreemd land en vreemdelingen waren in hun eigen land. Hoe het ook zij, "God is Israël goed," Psalm 73:1, goed jegens ons. Laat de herleving van de belangen van de kerk toen zij dood schenen, toegeschreven worden aan de eeuwige voortduring van Gods goedertierenheid, want daarom is het dat de kerk voortduurt, dat is blijft bestaan.

V. De verschillende aandoeningen van het volk. Er was bij deze gelegenheid een merkwaardige vermenging van gewaarwordingen. Er heersten verschillende gevoelens onder het volk van God en ieder gaf uitdrukking aan hetgeen er bij hem omging, en toch was er geen onenigheid onder hen hun harten waren niet van elkaar vervreemd en de gemeenschappelijke belangen werden er niet door benadeeld of vertraagd.

1. Zij, die alleen de ellende kenden van geen tempel te hebben, hebben toen zij het fundament voor een gelegd zagen, de Heere geloofd met gejuich, vers 11. Voor hen scheen zelfs dit fundament reeds groot, was het als een leven uit de doden, voor hun hongerende ziel was dit reeds zoet. Het volk juichte met groot gejuich, zodat de stem tot van verre gehoord we rd. Wij behoren dankbaar te wezen voor het begin van zegen of genade, al is dit ook nog niet tot volkomenheid gekomen, en het fundament van een tempel na langdurige verwoesting kan niet anders dan een fontein van vreugde wezen voor ieder getrouw Israëliet.

2. Zij, die zich de heerlijkheid herinnerden van de eerste tempel, die Salomo gebouwd had, en bedachten hoever naar alle waarschijnlijkheid deze er bij zou achterstaan, misschien in afmetingen, zeker in pracht en rijkdom, weenden met luider stem, vers 12. Indien wij de gevangenschap dateren van het vierde jaar van Jojakim, dan was het pas twee en vijftig jaren geleden dat de tempel verbrand was, indien van Jechonia's gevangenschap, dan was het slechts negen en veertig. Zodat velen, die nu leefden, hem zich nog konden herinneren in al zijn pracht en luister, en het was een grote zegen voor de gevangenen, dat het leven van zovelen van hun priesters en Levieten verlengd was geworden, zodat deze hun nu konden verhalen wat zij zich herinnerden van de heerlijkheid van Jeruzalem, teneinde hen op te wekken bij hun terugkeer. Dezen nu betreurden de onevenredigheid tussen deze tempel en de vorigen. En er was wel enige reden voor, en zo zij hun tranen in het rechte kanaal lieten vloeien en dus de zonde beweenden, die de oorzaak was van dit treurig verschil, dan deden zij wèl. Zonde benevelt de glans van ieder volk en van iedere kerk, en als zij zich verminderd vinden en naar de diepte gebracht, dan moet dit aan haar geweten worden Toch was het ook hun zwakheid, die hun deze tranen met de algemene vreugde deed vermengen, en er als het ware een nevel over wierp. Zij verachtten de dag van de kleine dingen en waren ondankbaar voor het goede, dat zij genoten, omdat het niet zo goed was als dat hun voorouders hadden, hoewel het veel beter was dan zij verdienden. Laat er in de harmonie van openbare vreugde geen wanklank gehoord worden.
Het was een verzwaring van de ontmoediging, die zij hierdoor het volk gaven, dat zij priesters en Levieten waren, die zelf hadden moeten weten, en anderen hadden moeten leren wat de rechte gemoedsgesteldheid was die door de verschillende leidingen van Gods voorzienigheid bij hen teweeggebracht behoorde te worden, zij hadden niet moeten toelaten dat het besef van tegenwoordige zegeningen door de herinnering aan vroegere beproevingen verdrongen zou worden. Deze vermenging van leed en blijdschap hier is een voorstelling van deze wereld, sommigen baden zich in stromen van geneugten, terwijl over anderen baren en golven van leed en verdrukking heengaan. In de hemel zingen allen, en zucht niemand, in de hel wenen en weeklagen allen, en is er niemand die zich verblijdt maar hier op aarde kunnen wij nauwelijks het gejuich van de vreugde van de stem des geweens onderkennen. Laat ons leren ons te verblijden met de blijden en te wenen met de wenenden en zelf blij te zijn als niet blij zijnde, en te wenen als niet wenende.

HOOFDSTUK 4

1 Toen nu de wederpartijders van Juda en Benjamin hoorden, dat de kinderen der gevangenis de HEERE, de God Israëls, de tempel bouwden; 2 Zo kwamen zij aan tot Zerubbabel, en tot de hoofden der vaderen, en zeiden tot hen: Laat ons met ulieden bouwen, want wij zullen uw God zoeken, gelijk gijlieden; ook hebben wij Hem geofferd sinds de dagen van Esar - haddon, de koning van Assur, die ons herwaarts heeft doen optrekken. 3 Maar Zerubbabel, en Jesua, en de overige hoofden der vaderen van Israël zeiden tot hen: Het betaamt niet, dat gijlieden en wij onzen God een huis bouwen; maar wij alleen zullen het de HEERE, de God Israëls, bouwen, gelijk als de koning Kores, koning van Perzië, ons geboden heeft. 4 Evenwel maakte het volk des lands de handen des volks van Juda slap, en verstoorde hen in het bouwen; 5 En zij huurden tegen hen raadslieden, om hun raad te vernietigen, al de dagen van Kores, koning van Perzië, tot aan het koninkrijk van Darius, de koning van Perzië. 6 En onder het koninkrijk van Ahasveros, in het begin zijns koninkrijks, schreven zij een aanklacht tegen de inwoners van Juda en Jeruzalem.

7 En in de dagen van Arthahsasta schreef Bislam, Mithredath, Tabeel, en de overigen van zijn gezelschap, aan Arthahsasta, koning van Perzië; en de schrift des briefs was in het Syrisch geschreven, en in het Syrisch uitgelegd. 8 Rehum, de kanselier, en Simsai, de schrijver, schreven een brief tegen Jeruzalem, aan de koning Arthahsasta, op deze manier: 9 Toen Rehum, de kanselier, en Simsai, de schrijver, en de overigen van hun gezelschap, de Dinaieten, de Afarsathchieten, de Tarpelieten, de Afarsieten, de Archevieten, de Babyloniers, de Susanchieten, de Dehavieten, de Elamieten, 10 En de overige volkeren, die de grote en vermaarde Asnappar heeft vervoerd, en doen wonen in de stad van Samaria, ook de overigen, aan deze zijde der rivier, en op zulken tijd. 11 Dit is een afschrift des briefs, dien zij aan hem, aan de koning Arthahsasta, zonden: Uw knechten, de mannen aan deze zijde der rivier, en op zulken tijd. 12 de koning zij bekend, dat de Joden, die van u zijn opgetogen, tot ons gekomen zijn te Jeruzalem, bouwende die rebelle en die boze stad, waarvan zij de muren voltrekken, en de fondamenten samenvoegen. 13 Zo zij nu de koning bekend, indien dezelve stad zal worden opgebouwd, en de muren voltrokken, dat zij de cijns, ouden impost, en tol niet zullen geven, en gij zult aan de inkomsten der koningen schade aanbrengen. 14 Nu, omdat wij salaris uit het paleis trekken, en het ons niet betaamt des konings oneer te zien, daarom hebben wij gezonden, en dit de koning bekend gemaakt; 15 Opdat men zoeke in het boek der kronieken uwer vaderen, zo zult gij vinden in het boek der kronieken, en weten, dat dezelve stad een rebelle stad geweest is, en de koningen en landschappen schade aanbrengende, en dat zij daarbinnen afval gesticht hebben, van oude tijden af; daarom is dezelve stad verwoest. 16 Wij maken dan de koning bekend, dat, zo dezelve stad zal worden opgebouwd, en haar muren voltrokken, gij daardoor geen deel zult hebben aan deze zijde der rivier.

17 De koning zond antwoord aan Rehum, de kanselier, en Simsai, de schrijver, en de overigen van hun gezelschappen, die te Samaria woonden; mitsgaders aan de overigen van deze zijde der rivier aldus: Vrede, en op zulken tijd. 18 De brief, dien gij aan ons geschikt hebt, is duidelijk voor mij gelezen. 19 En als van mij bevel gegeven was, hebben zij gezocht en gevonden, dat dezelve stad zich van oude tijden af tegen de koningen heeft verheven, en rebellie en afval daarin gesticht is. 20 Ook zijn er machtige koningen geweest over Jeruzalem, die geheerst hebben overal aan gene zijde der rivier; en hun is cijns, oude impost en tol gegeven. 21 Geeft dan nu bevel, om diezelve mannen te beletten, dat diezelve stad niet opgebouwd worde, totdat van mij bevel zal worden gegeven. 22 Weest gewaarschuwd, van feil in dezen te begaan; waarom zou het verderf tot schade der koningen aanwassen?

23 Toen, van dat het afschrift des briefs van de koning Arthahsasta voor Rehum, en Simsai, de schrijver, en hun gezelschappen gelezen was, togen zij in haast naar Jeruzalem tot de Joden, en beletten hen met arm en geweld. 24 Toen hield het werk op van het huis Gods, Die

te Jeruzalem woont, ja, het hield op tot in het tweede jaar van het koninkrijk van Darius, de koning van Perzië.

I. Het goede werk van de tempel te herbouwen was niet zodra begonnen, of het ontmoette tegenstand van de zijde van hen, die het kwalijk gezind waren, de Samaritanen waren vijanden van de Joden en van hun Godsdienst, en zij legden er zich op toe om het te verhinderen. Zij boden aan om te delen in het werk, teneinde het in hun macht te hebben om het te vertragen, maar hun aanbod werd afgewezen vers 1 - 3.
II. Zij ontmoedigden hen er in, en rieden het hen af, vers 4, 5.
III. Laaghartig gaven zij aan de koning van Perzië een verkeerde voorstelling van de onderneming en de ondernemers in een aanklacht die zij hem zonden, vers 6 - 16.
IV. Zij verkregen een order van hen om het bouwen te doen ophouden vers 17 - 22, die zij terstond ten uitvoer brachten vers 23, 24.

Ezra 4:1 - 5
Wij hebben hier een voorbeeld van de oude vijandschap, die er gesteld was tussen het zaad van de slang en het zaad van de vrouw. Gods tempel kan niet gebouwd worden, of Satan zal woeden en de poorten van de hel zullen er tegen strijden. Evenzo moest het Evangeliekoninkrijk onder veel worsteling en strijd opgericht worden. In dit opzicht was de heerlijkheid van het laatste huis groter dan van het eerste, en het was meer een beeld van de tempel van Christus' gemeente, daar Salomo zijn tempel gebouwd heeft, toen "er geen tegenpartijder was en geen bejegening van kwaad," 1 Koningen 5:4. Maar deze tweede tempel werd gebouwd in weerwil van grote tegenstand, in het overwinnen van die tegenstand en de voltooiing van het werk in weerwil ervan zijn de wijsheid macht en goedheid van God grotelijks verheerlijkt, en is de kerk aangemoedigd om op Hem te vertrouwen.

I. De ondernemers worden hier de kinderen van de gevangenschap genoemd, vers 1, hetgeen hun zeer gering aanzien geeft. Zij waren pas uit de gevangenschap gekomen, waren in gevangenschap geboren, droegen nog de tekenen van hun gevangenschap, hoewel zij geen gevangenen waren, waren zij toch onder de macht van hen, wier gevangenen zij geweest waren. Israël was Gods zoon, Zijn eerstgeborene, maar door hun ongerechtigheid hadden zij zich verkocht en tot slaven gemaakt, en aldus werden zij kinderen van de gevangenschap, maar het schijnt dat de gedachte, dat zij dit waren, hen opgewekt heeft tot dit werk, want het was door hun veronachtzamen van de tempel, dat zij hun vrijheid verloren hadden.

II. De tegenstanders van de onderneming worden hier gezegd de wederpartijders te zijn van Juda en Benjamin, niet de Chaldeeën of de Perzen - zij gaven hun geen stoornis, ("laat hen maar gerust voortbouwen") maar de overblijfselen van de tien stammen met de vreemdelingen, die zich bij hen gevoegd hadden, en die tezamen dat mengelmoes van godsdiensten hadden saamgeflanst, waarvan wij een bericht hadden in 2 Koningen 17:33. Zij "vreesden de Heere en dienden ook hun goden." Zij worden het volk des lands genoemd, vers 4. De ergste vijanden van Juda en Benjamin waren zij, "die zeiden dat zij Joden waren en het niet waren," Openbaring 3:9.

III. Er was veel van de list van de oude slang in de tegenstand, die zij boden. Toen zij hoorden dat de tempel gebouwd werd, begrepen zij terstond dat dit een noodlottige slag was voor hun bijgeloof, en zo zetten zij er zich dan toe om het werk tegen te staan. Zij hadden de macht niet om het door geweld te verhinderen, maar zij lieten geen middel onbeproefd om het tot staan te brengen.

1. Zij boden hun diensten aan om met hen te bouwen, maar het was alleen om de gelegenheid te hebben om het werk te vertragen, terwijl zij voorwendden het te bevorderen. Nu was hun aanbod:
a. Zeer schoon schijnend. Wij zullen met ulieden bouwen, zullen u helpen bij het werk en bijdragen in de onkosten want wij zullen uw God zoeken, gelijk gijlieden, vers 2. Dit was onwaar, want hoewel zij dezelfde God zochten, hebben zij Hem niet alleen gezocht noch Hem gezocht op de voorgeschreven wijze, en dus hebben zij Hem niet gezocht. gelijk zij. Hun oogmerk hierin was het bouwen, zo mogelijk, te verhinderen, tenminste hun genot en hun vertroosting, die zij er in smaakten, weg te nemen, het was schier even goed het niet te hebben, als het niet voor zich te hebben en voor de zuivere aanbidding van de ware God en van Hem alleen. Zo zijn de kussen eens haters af te bidden, zijn woorden zijn gladder dan boter, maar zijn hart is krijg Maar

b. hun weigering van de aangeboden dienst was zeer rechtvaardig, vers 3. De hoofden van de vaderen Israëls begrepen al spoedig dat zij geen vriendelijkheid jegens hen bedoelden, wat zij dienaangaande ook mochten voorgeven, maar in werkelijkheid boze voornemens hadden, en daarom (ofschoon zij voorzeker wel hulp nodig hadden, indien die van een aard was geweest om er vertrouwen in te kunnen stellen) zeiden zij hun ronduit: "Het betaamt niet dat gijlieden en wij onze God een huis bouwen, gij hebt part noch deel aan deze zaak, gij zijt geen ware Israëlieten, geen oprechte aanbidders van God, "gij aanbidt wat gij niet weet," Johannes 4:22. Gij behoort niet tot hen, met wie wij gemeenschap durven onderhouden, en daarom "zullen wij alleen bouwen." Zij voeren bij hen de wet Gods niet aan, die hun verbood zich met vreemdelingen te mengen, (hoewel zij daar inzonderheid het oog op hadden) maar zij willen er op gelet hebben, dat de opdracht van de koning alleen tot hen gericht was, "de koning van Perzië heeft ons geboden dit huis te bouwen, en wij zouden hem wantrouwen betonen en hem beledigen, als wij er vreemde hulp bij inriepen." Bij goed doen is "de voorzichtigheid van de slangen" nodig zowel als "de oprechtheid van de duiven," en het is ons nodig om "ons te wachten voor de mensen" Mattheüs 10:16, 17. Wij moeten goed toezien met wie wij ons vergezellen, met wie wij omgaan, en op wiens hand wij steunen. Terwijl wij ons met vroom vertrouwen op God verlaten, moeten wij met voorzichtigheid op mensen vertrouwen.

2. Toen dit plan mislukte deden zij wat zij konden om hen van hun werk af te leiden en er hen in te ontmoedigen. Zij maakten hun handen slap, door hun te zeggen dat hun pogingen tevergeefs waren, noemden hen dwaze bouwers, die begonnen wat zij niet bij machte waren te voleindigen, ontroerden hen door allerlei bedekte toespelingen op rampen en onheilen, die hen er bij treffen zouden, zodat zij slechts zwaarlijk voortgingen. Allen waren er niet even ijverig in, zij, die koel en onverschillig waren, werden door deze drogredenen afgetrokken van het werk, dat hun hulp behoefde, vers 4. En omdat de Joden wel zouden vermoeden, dat wat zij - de Samaritanen - zelf zeiden, slecht bedoeld was, en er zich niet door zouden laten influenceren huurden zij heimelijk tegen hen raadslieden, die, onder voorgeven van hun ten beste te raden, hen zouden afraden om voort te gaan met het werk om aldus hun raad te vernietigen, vers 5, of wel de mannen van Tyrus en Sidon te ontraden om hun het hout te leveren, waarvoor de Joden met hen overeengekomen waren, Hoofdstuk 3:7, of wel, als zij aan het Perzische hof om de een of andere schenking of gunst verzochten ingevolge van het algemene edict voor hun vrijheid, dan waren er gehuurde raadslieden daar om hen tegen te werken. Verwonder u niet over de rusteloosheid van de vijanden van de kerk in hun pogingen om de bouw van Gods huis tegen te staan, hij, wiens dienstknechten zij zijn en wiens werk zij doen, wordt niet moede van om te trekken op de aarde om kwaad te doen. En laat hen, die een goed werk tegenstaan en de handen slap maken van hen, die er in bezig zijn, zien wiens voorbeeld zij volgen.

Ezra 4:6 - 16
Cyrus is de belangen van de Joden altijd toegedaan gebleven en heeft zijn schenking gesteund en gehandhaafd, het was nutteloos hem er tegen te willen innemen, wat hij deed, deed hij uit een goed beginsel van de vreze Gods, en daarom bleef hij er bij. Maar hij heeft naar sommigen denken, na zijn verovering van Babel en zijn decreet voor de vrijlating van de Joden nog slechts drie jaren - volgens anderen, zeven jaren - geregeerd, en toen is hij of gestorven of hij heeft dit deel van zijn regering opgegeven, waarin hij Ahasveros tot opvolger had vers 6, die ook Artahsastha genoemd wordt, vers 7, dezelfde, die door de heidense schrijvers Cambyses wordt genoemd, die nooit zoveel acht had geslagen op de verachte Joden, om belangstelling in hen te koesteren of zorg voor hen te hebben. Ook had deze de kennis niet van de God Israëls, die zijn voorganger gehad heeft, en was een woeste dwingeland, en tot hem nu hebben de Samaritanen zich per brief gewend om een order voor het doen ophouden van de tempelbouw. Zij deden het in het begin van zijn regering, besloten zijnde geen tijd te verkiezen toen zij dachten een koning te hebben die hun hierin ter wille zou zijn. Zie hoe de vijanden van de kerk op de loer liggen om de eerste gelegenheid, die zich voordoet, aan te grijpen om haar kwaad te doen Iaat haar vrienden dan niet minder ijverig zijn om haar vriendelijkheid te bewijzen.

I. Hun brief aan de koning heeft tot algemene strekking hem van deze zaak te verwittigen. Hij wordt "een aanklacht" genoemd "tegen de inwoners van Juda en Jeruzalem." De duivel "is de aanklager van de broederen," Openbaring 12:10. En hij volvoert zijn boze plannen tegen hen niet alleen door zelf hen te beschuldigen bij onze God, zoals hij Job gedaan heeft maar door als een leugengeest te handelen in de mond van zijn werktuigen, die hij gebruikt om hen aan te klagen bij magistraten en koningen en hen bij velen verdacht en gehaat te maken en aanstotelijk bij de machtigen. Verwonder u niet zo ook nog heden dezelfde kunstgrepen in het werk worden gesteld om ernstige Godsvrucht tegen te staan.

II. De personen, die betrokken waren bij het schrijven van deze brief. In vers 7 worden de ontwerpers, en in vers 8 de schrijvers ervan genoemd, en in vers 9 de ondertekenaars die er mee instemden, medegedaan hebben in deze voorstelling - verkeerde voorstelling had ik moeten zeggen - van de zaak. Zie nu hier:

1. Hoe de vorsten samen beraadslagen tegen de Heere en Zijn tempel, de vorsten met hun gezelschap. Het bouwen van de tempel zou hun geen kwaad doen, toch treden zij er met de uiterste boosaardigheid tegen op, misschien wel omdat de profeten van de God Israëls het uithongeren en vergaan voorzegd hebben van al de goden van de heidenen Zefanja 2:11, Jeremia 10:11.

2. Hoe het volk met hen instemde in dit bedenken van ijdelheid. Zij volgden de roep, hoewel het wezen van de zaak hun onbekend was. Al de verschillende koloniën van dat gewest - er worden hier negen genoemd - die hun namen ontleenden aan de steden of landen van Assyrië, Chaldea, Perzië enz. vanwaar zij gekomen zijn, hebben door haar vertegenwoordigers deze brief ondertekend. Misschien waren zij aldus vertoornd op deze teruggekeerde Joden omdat er velen uit de tien stammen onder hen waren, van wier eigendommen zij bezit genomen hadden, en van wie zij duchtten dat zij later zouden beproeven ze weer in hun eigen bezit te krijgen.

III. Een afschrift van de brief zelf, dat Ezra hier inlast uit het archief van het koninkrijk Perzië, waarin hij bewaard werd. En het is goed dat wij hem hebben, om te zien welke

methode nog gevolgd wordt om Godvruchtige mensen aan haat en vervolging prijs te geven en goede plannen tegen te werken.

1. Zij stellen zichzelf voor als zeer getrouwe onderdanen, aan wie de eer en het belang van de regering ter harte gaat, zij willen het doen voorkomen dat de koning nergens in geheel zijn rijk zulke trouwe onderdanen had, die zich zo bewust waren van hun verplichtingen jegens hem, vers 14, Omdat wij met het zout van het paleis gezouten zijn - zo is het in de kanttekening -."Wij hebben onze bezoldiging van het hof, en wij zouden zonder dit evenmin kunnen leven, als men vlees zou kunnen bewaren zonder het te zouten", of, gelijk sommigen denken, hun bezoldiging of pensioen werd hun in zout gezonden, of "omdat wij opgevoed zijn in het paleis en opgebracht werden aan des konings tafel", zoals wij bevinden in Daniel 1:5. Dezen waren het, die hij bedoelde te verhogen, zij aten hun deel van des konings spijze. Uit aanmerking nu hiervan betaamt het ons niet des konings oneer te zien, en daarom dringen zij er bij hem op aan om de bouw des tempels te doen staken, want deze zou gewis meer dan iets anders tot des koning oneer zijn.
Een geheime vijandschap tegen Christus en Zijn Evangelie wordt dikwijls verguld met een voorgewende liefde voor de keizer en zijn macht. De Joden haatten de Romeinse regering, maar konden toch als het hun oogmerk diende roepen: Wij hebben geen koning dan de keizer. Maar indien nu zij, die leefden van de kroon, zich aldus uit dankbaarheid verplicht achtten om er de belangen van te steunen, hoeveel temeer reden hebben wij dan niet om aldus een Godvruchtige liefde te hebben voor Gods eer, zeggende: Wij hebben onze leeftocht van de God des hemels en zijn gezouten met Zijn zout, wij leven van Zijn milddadigheid, zijn de zorg van Zijn voorzienigheid, en daarom betaamt het ons niet Zijn oneer te zien zonder er toorn over te gevoelen en te doen wat wij kunnen om haar te voorkomen.

2. Zij stellen de Joden voor als trouweloos en gevaarlijk voor de regering, zeggen dat Jeruzalem de boze en oproerige stad was, vers 12, de koningen en landschappen schade aanbrengende, vers 15. Zie hoe Jeruzalem "de vreugde van de gehele aarde," Psalm 48:3, hier gesmaad wordt als de ergernis van de gehele aarde. De vijanden van de kerk zouden de slechte daden niet kunnen doen, die zij tegen haar beramen, indien zij haar niet eerst een slechte naam en een slecht voorkomen gaven. Jeruzalem is een getrouwe stad geweest voor haar rechtmatige vorsten en haar toenmalige inwoners waren de koning en zijn regering even goed gezind als wèlke andere provincie ook van zijn gebied. Daniël, die een Jood was, had zich nu onlangs zo trouw bewezen aan zijn vorst, dat zijn ergste vijanden "geen gelegenheid noch misdaad konden vinden in zijn bestuur van de zaken", Daniel 6:5. Maar aldus is Elia onrechtvaardig beschuldigd Israël te beroeren, de apostelen dat zij de wereld in roer hebben gesteld, en Christus zelf van het volk te verkeren, en te verbieden de keizer schatting te geven, en wij moeten het niet vreemd achten indien ook thans nog datzelfde spelletje gespeeld wordt.

Nu is:
A. Dit ophalen van het vroeger gebeurde was hatelijk, namelijk dat zij daarbinnen afval gesticht hebben van oude tijden af, en dat daarom die stad verwoest is, vers 15. Het kan niet ontkend worden dat er wel een schijn van waarheid was in deze inblazing, in de pogingen van Jojakim en Zedekia om het juk van de koning van Babel af te werpen, waaronder zij, indien zij zich trouw aan de Godsdienst hadden gehouden, die nu hersteld wordt, nooit gekomen zouden zijn. Maar men moet in aanmerking nemen:
a. Dat zij en hun voorvaderen zelf vrijmachtige vorsten geweest zijn, en dat hun pogingen om in hun rechten hersteld te worden, indien er geen eedverbreking in geweest was voor zoveel ik weet, te rechtvaardigen zouden geweest zijn, en ook wel geslaagd zouden zijn indien zij er de rechte methode bij gevolgd hadden en zich eerst met God hadden verzoend.

b. Ofschoon deze Joden en hun vorsten oproerig geweest waren, was het toch onrechtvaardig om dit als een onuitwisbaar schandmerk in te drukken op deze stad, alsof zij nu voortaan altijd de naam moet dragen van oproerige en boze stad. in hun gevangenschap hadden de Joden zulke blijken gegeven van goed gedrag, als voor alle redelijke mensen voldoende waren om die smaad van hen af te wentelen, want hen was geleerd (en - wij hebben reden te hopen, dat zij naar dit onderricht gehandeld hebben) "de vrede te zoeken van de stad, waar zij gevankelijk heengevoerd waren, en tot de Heere voor haar te bidden," Jeremia 29:7. Het was dus wel zeer onbillijk, hoewel geheel niet ongewoon, om aldus de ongerechtigheid van de vaderen aan de kinderen toe te schrijven.

B. Het bericht nopens hetgeen zij nu deden was volkomen onwaar. Zij dragen er zeer bijzonder zorg voor om de koning te berichten dat zij de muren voltrekken van deze stad, ja ze hadden voltrokken en de fundamenten samenvoegden, vers 12, toen dit nog verre was van het geval te zijn. Zij hadden slechts begonnen de tempel te bouwen, hetgeen Cyrus hun geboden had te doen, maar wat de muren betreft, daar was niets aan gedaan, ook geen plan gemaakt om ze te herstellen, hetgeen blijkt uit de toestand waarin zij nog vele jaren daarna zijn geweest, Nehémia 1:3, namelijk geheel in puin. Wat zal aan "deze bedrieglijke tongen," aan deze valse pennen, "gegeven, wat er aan gedaan worden? Scherpe pijlen eens machtigen" ongetwijfeld, "mitsgaders gloeiende jeneverkolen," Psalm 120:3, 4. Indien zij niet volkomen ontbloot waren geweest van alle deugd en eer, zij zouden de koning niet hebben kunnen schrijven wat al hun naburen wisten vals te zijn, en als zij niet zeer gerust waren geweest ten opzichte van des konings steun, zij zouden het niet gedurfd hebben. Zie Spreuken 29:12.

C. Hun voorspellingen van wat er de gevolgen van zijn zullen, hadden hoegenaamd geen grond en waren ongerijmd. Zij zijn er van overtuigd en willen dat de koning het op hun woord geloven zal dat, zo die stad gebouwd wordt, niet alleen de Joden de cijns, ouden impost en tol niet zouden geven, vers 13, maar (daar een grote leugen even gauw gezegd is als een kleine) dat de koning dan geen deel zou hebben aan deze zijde van de rivier, vers 16, dat al de landen aan deze zijde van de Eufraat terstond in opstand zouden komen, hiertoe gebracht door hun voorbeeld, en zo de regerende vorst dit oogluikend zou toelaten, dan zou hij niet slechts zichzelf, maar ook zijn opvolgers benadelen, gij zult de inkomsten van de koningen schade aanbrengen. Zie hoe iedere regel van deze brief zowel de arglistigheid als de boosaardigheid van de oude slang ademt.

Ezra 4:17 - 24
Wij hebben hier:

I. De orders, door de koning van Perzië gegeven in antwoord op het bericht, dat hem door de Samaritanen tegen de Joden gezonden was. Hij heeft zich door hun bedrog en hun leugens laten misleiden, nam geen zorg om een nauwkeurig onderzoek in te stellen naar hun verklaringen nopens de Joden en hetgeen zij nu deden, maar nam als bewezen aan dat de beschuldiging waar was, en zo was hij volkomen bereid om hun een order van zijn staatsraad te doen toekomen om het werk te doen staken.

1. Hij raadpleegde het archief betreffende Jeruzalem, en bevond dat die stad werkelijk tegen de koning van Babel had gerebelleerd, en dat zij dus was, wat zij haar noemden, een boze stad, vers 19, en daarbij, dat daar in vroegere tijden koningen geregeerd hebben, aan wie al de landen aan die zijde van de rivier schatplichtig waren geweest, vers 20, en dat er dus gevaar was dat zij, indien zij er ooit de macht toe hadden (dat echter niet waarschijnlijk was) die landen wederom als schatplichtigen zouden opeisen. Hij spreekt dus zoals zij gesproken

hebben, en wendt voor er een reden voor op te geven. Zie hierin het harde lot van vorsten, die zien moeten met ogen van anderen en horen moeten met oren van anderen, en over de dingen moeten oordelen zoals zij hun voorgesteld worden, en zeer dikwijls worden zij hun vals voorgesteld. Gods oordeel is daarom altijd juist, want Hij ziet de dingen zoals zij zijn, en zo is Zijn oordeel dan ook naar waarheid.

2. Hij gebood deze Samaritanen dat zij het bouwen van de stad onmiddellijk moesten doen ophouden, totdat er nader order voor gegeven zou worden, vers 21, 22. Er wordt noch door hen in hun brief, noch door hem in zijn order, gewag gemaakt van het bouwen van de tempel, omdat en zij èn hij wel wisten dat zij niet alleen verlof, maar een bevel hadden van Cyrus, om die te herbouwen, en zelfs de Samaritanen durfden de intrekking van dat bevel niet voorstellen, zij spraken alleen van de stad. Laat die niet gebouwd worden, dat is: als een stad met muren en poorten, dat moet in elk geval worden voorkomen, opdat geen verderf tot schade van de koningen zal toenemen Hij wilde niet dat de kroon verliezen zou lijden, doordat hij haar droeg.

II. Het gebruik, dat de vijanden van de Joden van deze orders gemaakt hebben, die op zo bedrieglijke wijze verkregen waren. Zodra zij ze ontvangen hadden, togen zij in haast naar Jeruzalem, vers 23. "Hun voeten snellen naar het kwaad," Spreuken 1:16. Zij hadden geen geduld voordat aan de bouwers die order betekend was, welke zij toonden als hun volmacht om met macht en geweld het bouwen te beletten. Gelijk zij de koning bedrogen om door hun valse inlichtingen die order te verkrijgen, zo bedrogen zij hem ook in de tenuitvoerbrenging er van, want de order hield alleen in dat zij het ommuren van de stad zouden beletten, maar macht en geweld aan hun zijde hebbende, legden zij haar uit als betrekking hebbende op het bouwen van de tempel, want tegen die bouw waren zij gekant, en om die te beletten verlangden zij een schijn van recht te hebben. Wel was er in de order de zinsnede dat zij bevel moesten geven om die mannen te beletten maar zij had betrekking op hun aanklacht nopens het bouwen van de muren, terwijl zij haar toepasten op het bouwen van de tempel. Zie hoe nodig het ons is te bidden, niet alleen voor koningen, maar ook voor allen, die onder hen in hoogheid zijn, en voor de stadhouders die door hen gezonden worden, want dat wij een gerust en stil leven kunnen leiden in alle godzaligheid en eerbaarheid hangt grotendeels af van de rechtschapenheid en wijsheid van de mindere magistraten zowel als van de hoogste. Het gevolg was dat door de macht en de onbeschaamdheid van de vijanden het werk aan het huis Gods voor een tijd ophield, en zo stond het door de koelheid en onverschilligheid van zijn vrienden stil tot aan het tweede jaar van Darius Hystaspes, want uit de draad van deze gewijde geschiedenis is het voor mij duidelijk, dat het deze Darius was, vers 24. Hoewel het nu door het geweld van de Samaritanen stopgezet was, hadden zij er toch spoedig onder oogluiking mee kunnen voortgaan, indien zij slechts ware liefde hadden gehad voor het werk, hetgeen hieruit blijkt, dat zij, voor zij nog een bepaalde volmacht hadden van de koning om het te doen, bestraft werden door de profeten, omdat zij het niet gedaan hebben, Hoofdstuk 5:1, vergeleken met Haggaï 1:1 en verv. Indien zij behoorlijke maatregelen hadden genomen om Cambyses in te lichten nopens de ware toedracht van de zaak, hij zou de order misschien herroepen hebben, maar sommigen van de bouwers waren misschien even gewillig om het werk te doen ophouden als de wederpartijders. In sommige tijden heeft de kerk meer geleden door de lauwheid van haar vrienden dan door de hitte van haar vijanden, maar beide tezamen zullen gewoonlijk maken, dat het werk van de kerk langzaam werk wordt.

HOOFDSTUK 5
1 Haggaï nu, de profeet, en Zacharia, de zoon van Iddo, profeteerden tot de Joden, die in Juda en te Jeruzalem waren; in de naam Gods van Israël profeteerden zij tot hen. 2 Toen maakten zich op Zerubbabel, de zoon van Sealthiel, en Jesua, de zoon van Jozadak, en begonnen te bouwen het huis Gods, Die te Jeruzalem woont; en met hen de profeten Gods, die hen ondersteunden. 3 Te dier tijd kwam tot hen Thathnai, de landvoogd aan deze zijde der rivier, en Sthar - boznai, en hun gezelschap, en zeiden aldus tot hen: Wie heeft ulieden bevel gegeven dit huis te bouwen, en dezen muur te voltrekken? 4 Toen zeiden wij aldus tot hen, en welke de namen waren der mannen, die dit gebouw bouwden. 5 Doch het oog huns Gods was over de oudsten der Joden, dat zij hun niet beletten, totdat de zaak aan Darius kwam, en zij alsdan daarover een brief wederbrachten. 6 Afschrift des briefs, dien Thathnai, de landvoogd aan deze zijde der rivier, met Sthar - boznai, en zijn gezelschap, de Afarsechaieten, die aan deze zijde der rivier waren, aan de koning Darius zond. 7 Zij zonden een verhaal aan hem; en daarin was aldus geschreven: de koning Darius zij alle vrede. 8 de koning zij bekend, dat wij getogen zijn naar het landschap Juda, ten huize des grote Gods, hetwelk gebouwd wordt met grote stenen, en het hout wordt geleid in de wanden; en datzelve werk wordt ras gedaan, en gaat voorspoedig door hun handen voort.
9 Toen hebben wij denzelven oudsten gevraagd, en aldus tot hen gezegd: Wie heeft ulieden bevel gegeven dit huis te bouwen, en dezen muur te voltrekken? 10 Wijders hebben wij hun ook hun namen afgevraagd, dat wij ze u bekend maakten; dat wij mochten overschrijven de namen der mannen, die hoofden onder hen zijn. 11 En zij hebben ons dusdanig antwoord wedergegeven, zeggende: Wij zijn knechten van de God des hemels en der aarde, en bouwen het huis, dat vele jaren voor dezen is gebouwd geweest; want een groot koning van Israël had het gebouwd en voltrokken. 12 Maar nadat onze vaders de God des hemels hadden vertoornd, heeft Hij hen gegeven in de hand van Nebukadnézar, de koning van Babel, de Chaldeer; dewelke dat huis heeft vernield, en het volk naar Babel weggevoerd.
13 Doch in het eerste jaar van Kores, koning van Babel, heeft de koning Kores bevel gegeven dit huis Gods te bouwen. 14 Ja, de vaten van Gods huis, welke van goud en zilver waren, die Nebukadnézar uit de tempel, die te Jeruzalem was, had weggenomen en dezelve gebracht in de tempel van Babel, die heeft de koning Kores uitgehaald uit de tempel van Babel, en zij zijn gegeven aan een, wiens naam was Sesbazar, dien hij tot een landvoogd had gesteld. 15 En hij zeide tot hem: Neem deze vaten, ga ze afvoeren in de tempel, die te Jeruzalem is, en laat het huis Gods gebouwd worden op zijn plaats.
16 Toen kwam dezelve Sesbazar; hij leide de fondamenten van het huis Gods, Die te Jeruzalem woont; en er is van toen af tot nu toe gebouwd, doch niet volbracht. 17 Zo het dan nu de koning goeddunkt, laat er gezocht worden in het schathuis des konings aldaar, dat te Babel is, of het zij, dat een bevel van de koning Kores gegeven zij, om dit huis Gods te Jeruzalem te bouwen; en dat men des konings believen hiervan tot ons zende.

Wij zagen het werk van de tempel tot volkomen stilstand gebracht, daar het echter Gods werk is, zal het weer opgevat worden, en daar hebben wij nu het bericht van. Het werd verhinderd door kracht en geweld, maar het werd weer aan de gang gebracht door de Geest des Heeren van de heirscharen. Nu wordt ons hier gezegd hoe die gezegende Geest:

I. Warmte bracht in het hart van de lauwe vrienden en hen tot bouwen opwekte, vers 1, 2.
II. De hitte van de heethoofdige vijanden afkoelde en hen tot een betere gezindheid bracht, want, hoewel zij er in de grond evenveel afkeer voor hadden als zij, van wie wij in het vorige hoofdstuk gelezen hebben, waren zij toch:

1. Zachter gestemd jegens de bouwers, vers 3 - 5.
2. Billijker in hun voorstelling van de zaak aan de koning, hetgeen ons hier wordt meegedeeld, vers 6 - 17.

Ezra 5:1 - 2
Sommigen berekenen dat de bouw van de tempel slechts negen jaren stilstond; ik ben geneigd aan te nemen dat het op zijn langst vijftien jaren was, gedurende welke tijd zij een altaar en

een tabernakel hadden, waarvan zij ongetwijfeld gebruik hebben gemaakt. Als wij in de dienst van God niet doen kunnen wat wij wensten, dan moeten wij doen wat wij kunnen, en het betreuren dat wij niet beter kunnen doen. Maar de raadslieden, die gehuurd waren om het werk te verhinderen, Hoofdstuk 4:5, zeiden hun, misschien wel onder voorgeven van inspiratie, dat de tijd om de tempel te bouwen nog niet gekomen was, Haggaï 1:2. Zij konden aanvoeren dat het lang geduurd heeft eer de tijd was gekomen om Salomo's tempel te bouwen, en zo maakten zij dat het volk gerust was in hun gewelfde huizen, terwijl Gods huis woest was. Nu wordt ons hier gezegd hoe er weer leven kwam in deze goede zaak, die dood scheen neer te liggen.

1. Zij hadden twee goede leraren, die hen in de naam van God ernstig aanspoorden om de raderen van dit werk weer in beweging te brengen, het waren Haggaï en Zacharia, die beiden in het tweede jaar van Darius begonnen te profeteren, zoals blijkt uit Haggaï 1:1 en Zacharia 1:1. Merk op:
a. De tempel Gods onder de mensen moet gebouwd worden door profetie, niet door wereldlijke macht (dikwijls zal die het hinderen, maar zelden bevorderen) maar door het Woord Gods. Gelijk de wapenen van onze strijd, zo zijn ook de werktuigen van ons bouwen niet vleselijk, maar geestelijk, en de dienaren van het Evangelie zijn de bouwmeesters.
b. Het is het werk van Gods profeten het volk Gods op te wekken tot hetgeen goed is, en er hen in te steunen, hun handen te sterken door gepaste overwegingen, ontleend aan het woord Gods, hen aan te sporen tot hun plicht en er hen in aan te moedigen.
c. Het is een teken dat God genade heeft weggelegd voor een volk, als Hij profeten onder hen verwekt om hun helpers te wezen op de weg en in het werk Gods, hun leidslieden, opzieners en bestuurders te wezen.

Merk verder nog op:
(1). Tot wie deze profeten gezonden waren. Zij profeteerden tot de Joden (want gelijk van hen de wetgeving is, zo is ook de gave van de profetie van hen, en daarom worden zij "kinderen van de profeten" genoemd, Handelingen 3:25, omdat zij opgevoed werden onder hun onderricht), zij "profeteerden tot hen, over hen," zoals het luidt in het oorspronkelijke, gelijk Ezechiël "over de dorre doodsbeenderen" heeft geprofeteerd dat zij zouden leven, Ezechiël 37:4 Zij profeteerden tegen hen, aldus bisschop Patrick, want zij bestraften hen, omdat zij de tempel niet bouwden. Het woord Gods zal, als het thans niet aangenomen wordt als een getuigenis tot ons, op een andere dag aangenomen worden als een getuigenis tegen ons, en dan zal het ons oordelen.
(2). Wie hen zond. Zij profeteerden in de naam, of, zoals sommigen het lezen, in de zaak, of, om de wille van de God Israëls, zij spraken in opdracht van Hem, ontleenden hun redeneringen aan Zijn gezag over hen, Zijn deel in hen en het belang van Zijn heerlijkheid onder hen.

2. Er waren twee goede magistraten onder hen, die ijverig en voortvarend waren in dit werk, Zerubbabel, hun voornaamste vorst, en Jesua, hun hoofdpriester, vers 2. Zij, die in een plaats zijn van waardigheid en macht, moeten met hun waardigheid eer en met hun macht leven brengen in ieder goed werk, aldus betaamt het zij, die voorgaan, om met voorbeeldige zorg en ijver alle gerechtigheid te vervullen en in alle goed werk voor te gaan. Deze voorname mannen achtten het geen verkleining of vermindering voor zich, maar een geluk om onderricht en instructies te ontvangen van de profeten, en waren blij met hun hulp om dit goede werk weer te doen herleven. Lees hier het eerste hoofdstuk van de profetie van Haggaï (want dat is de beste verklaring van deze twee verzen) en zie wat grote dingen God doet door

Zijn woord, dat Hij boven Zijn gehele naam grootmaakt, Psalm 138:2 en door Zijn Geest, die er in werkt.

Ezra 5:3 - 17
Wij zien hier:
I. Dat hun naburen spoedig kennisnamen van de wederopvatting van dit goede werk. Het schijnt dat zij een waakzaam, achterdochtig oog op hen gevestigd hielden, en niet zodra had de Geest Gods de vrienden van de tempel opgewekt om er voor op te treden of de boze geest porde de vijanden aan om er tegen op te treden. Terwijl het volk hun eigen huizen bouwde en overwelfde, hebben hun vijanden hun geen overlast aangedaan, Haggaï 1:4, hoewel de koning bevolen had het bouwen van de stad te doen ophouden Hoofdstuk 4:21. Maar toen zij weer aan de tempel begonnen te bouwen, werd terstond de alarmklok geluid en werden alle hoofden en handen aan het werk gezet om het te verhinderen, vers 3, 4. De tegenstanders worden hier genoemd: Thathnai en Sthar - Boznai. De landvoogden, van wie wij lazen in Hoofdstuk 4, waren waarschijnlijk verplaatst of afgezet in het begin van deze regering, het is de staatkunde van vorsten om dikwijls van stadhouders, proconsuls en bestuurders van provincies te veranderen.
Nu waren dezen, hoewel werkelijke vijanden van de tempelbouw, toch mannen van een betere gemoedsaard dan de anderen, en die nauwgezet genoeg waren van geweten om de waarheid te zeggen, als "het geloof niet aller is," 2 Thessalonicensen 3: 2, dan is het goed, dat het sommigen toch niet aan trouw en waarheidsliefde ontbreekt. De vijanden van de kerk zijn niet allen even slecht en onzedelijk. De gewijde geschiedschrijver begint met te verhalen wat er tussen de bouwers en hun ondervragers is voorgevallen, vers 3, 4, maar breekt zijn verhaal af en verwijst naar het afschrift van de brief, die zij de koning gezonden hebben, waar hetzelfde uitvoeriger is meegedeeld, dat hij begonnen is meer beknopt te verhalen, vers 4, of waarvan hij een uittreksel had willen geven, maar bij nader bedenken heeft hij de brief maar liever in zijn geheel opgenomen.

II. De zorg van Gods voorzienigheid voor dit goede werk, vers 5. Het oog Gods was op de oudsten van de Joden, die actief waren in het werk, zodat hun vijanden hen niet konden doen ophouden zoals zij wel gewild hadden, totdat de zaak tot Darius kwam. Zij verlangden slechts dat zij met het werk zouden ophouden totdat zij instructies hadden van Darius. Maar ook dat wilden zij niet, want het oog van hun God was op hen. En:

1. Dat stelde hun vijanden teleur, verdwaasde en verzwakte hen en beschermde de bouwers tegen hun boze bedoelingen. Terwijl wij in Gods werk bezig zijn, zijn wij onder Zijn bijzondere bescherming, Zijn oog is op ons ten goede, zeven ogen op een steen in Zijn tempel, zie Zacharia 3:9, 4:10.

2. Dat heeft hen opgewekt en verlevendigd, de Joden zagen het oog van God op hen, om gade te slaan wat zij deden en hen te erkennen, te zegenen in hetgeen zij goed deden, en toen hadden zij moed genoeg om hun vijanden het hoofd te bieden en krachtig voort te gaan met hun werk in weerwil van alle tegenstand, die zij er bij ontmoetten. Ons oog op God, ziende dat Zijn oog op ons is, zal ons bij onze plicht houden en er ons in aanmoedigen, al zijn de bezwaren ook nog zo ontmoedigend.

III. Het bericht, dat zij de koning hieromtrent zonden waarin wij kunnen opmerken:
1. Hoe volledig de oudsten van de Joden de Samaritanen hebben ingelicht over hetgeen zij deden. Ziende hoe ijverig zij aan het werk waren en hoe voorspoedig het voortging, daar alle handen aan het werk waren om het gebouw zo spoedig mogelijk te doen verrijzen, hebben zij

hun deze vragen gesteld: "Door wat macht doet gij deze dingen? En wie heeft u deze macht gegeven? Wie heeft u aan het werk gezet? Bezit gij het nodige om het ten einde te brengen?" Hierop antwoordden zij dat zij genoegzaam gevolmachtigd waren om te doen wat zij deden, want:
a. Wij zijn knechten van de God des hemels en van de aarde. De God, die wij aanbidden, is geen plaatselijke godheid, en daarom kan ons niet ten laste gelegd worden dat wij een partij willen vormen of een secte willen stichten door deze tempel te bouwen tot Zijn eer, nee, wij bieden hulde aan een God, van wie de gehele schepping afhankelijk is, en daarom behoren wij door iedereen geholpen en beschermd, maar door niemand gehinderd te worden. Het is de wijsheid zowel als de plicht van koningen om de knechten van de God des hemels te steunen.
b. "Wij hebben een aloud recht op dit huis, het werd tot eer van God gebouwd door Salomo, vele eeuwen geleden. Het is geen nieuw bedenksel van ons, wij "richten slechts de fundamenten op van vele geslachten," Jesaja 58:12.
c. "Het was om ons te straffen voor onze zonden, dat wij voor een tijd buiten het bezit van dat huis gesteld werden, niet omdat de goden van de volken overmocht hebben tegen onze God, maar omdat wij Hem vertoornd hebben, vers 12, weshalve Hij ons en onze tempel overgeleverd heeft in de handen van de koning van Babel, maar daarmee heeft Hij nooit bedoeld een einde te maken aan onze Godsdienst. Wij werden slechts tijdelijk geschorst, niet voor goed ontzet."
d. "Wij hebben het koninklijk edict van Cyrus om ons te rechtvaardigen in wat wij doen. Hij heeft ons niet slechts toegelaten, niet slechts veroorloofd, maar geboden dit huis te bouwen vers 13, en het te bouwen in deze plaats, vers 15 dezelfde plaats, waar het tevoren gestaan heeft." Hij heeft dit bevolen, niet alleen uit medelijden met de Joden, maar uit eerbied voor hun God, zeggende: Hij is de God Hij heeft ook de vaten van de tempel overgeleverd aan één aan wie hij ze toevertrouwd heeft, om ze op hun oude plaats te brengen voor hun vorig gebruik vers 14. En zij hadden ze om ze hun te kunnen tonen, ter bevestiging van hetgeen zij hebben aangevoerd.
e. "Het bouwen was begonnen ingevolge en overeenkomstig zijn bevel, zodra wij teruggekomen zijn, zodat wij het voorrecht van zijn order niet verbeurd hebben wegens nalatigheid om het intijds te doen, wij zijn met bouwen voortgegaan, maar wegens de tegenstand, die wij er bij ontmoet hebben, is het niet voltrokken."
Merk echter op dat zij geen melding maken van de leugen en boosaardigheid van de vorige landvoogden, daar niet over klagen, hoewel zij er reden genoeg toe hadden, om ons te leren geen bitterheid met bitterheid te vergelden of het rechtmatigst verwijt te doen voor hetgeen ten hoogste onrechtvaardig was, maar het voldoende te achten, zo wij in het vervolg beter en billijker behandeling kunnen verkrijgen, zonder een hatelijk terugkomen op vroeger ons aangedaan onrecht, vers 16. Dat is de rekenschap, die zij geven van hun doen, niet vragende welke volmacht zij hebben om hen te ondervragen, geen verwijt tot hen richtende over hun afgoderij, hun bijgeloof, hun mengelmoes van godsdienst. Laat ons hieruit leren om met zachtmoedigheid en vreze "rekenschap te geven van de hoop, die in ons is", 1 Petrus 3:15 recht te begrijpen en dan geredelijk te verklaren wat wij doen in de dienst van God, en waarom wij het doen.

2. Hoe getrouw en naar waarheid de Samaritanen dit de koning hebben voorgesteld.
a. Zij noemen de tempel te Jeruzalem het huis van de grote God, vers 18, want hoewel de Samaritanen nog vele goden en vele heren schijnen gehad te hebben, erkenden zij toch de God Israëls als de grote God, die boven alle goden is. "Het is het huis van de grote God, en daarom durven wij het bouwen ervan niet tegenstaan, zonder orders van u".

b. Zij zeggen hem naar waarheid wat gedaan was, niet zoals hun voorgangers deden, namelijk dat zij bezig waren de stad te versterken, alsof zij voornemens waren oorlog te voeren, maar alleen dat zij de tempel bouwden met het voornemen er God te aanbidden, vers 8.
c. Zij delen hem hun verdediging van hetgeen zij deden volledig mee en willen de zaak in het rechte licht doen zien.
Eindelijk. Zij laten het aan de koning over om het archief te raadplegen of Cyrus werkelijk zo'n decreet heeft uitgevaardigd, en dan instructies te geven naar hij het gepast oordelen zal, vers 17. Wij hebben reden te denken dat Artahsastha, indien hem de zaak van de Joden even onpartijdig was voorgesteld, als zij nu aan Darius is voorgesteld, geen bevel zou gegeven hebben om het werk te verhinderen. Gods volk zou niet vervolgd kunnen worden, indien het niet werd belasterd, men zou geen honden op hen hebben kunnen aanhitsen, indien men hen niet eerst in een berenhuid had gestoken. Laat de zaak Gods en van de waarheid slechts naar waarheid voorgesteld en met onpartijdigheid aangehoord worden, en zij zal zegevieren.

HOOFDSTUK 6.
1 Toen gaf de koning Darius bevel; en zij zochten in de kanselarij, waar de schatten waren weggelegd, in Babel. 2 En te Achmetha, in de burcht, die in het landschap Medië is, werd een rol gevonden; en daarin was aldus geschreven: GEDACHTENIS; 3 In het eerste jaar van de koning Kores, gaf de koning Kores dit bevel: Het huis Gods te Jeruzalem, dat huis zal gebouwd worden, ter plaatse, waar zij offeranden offeren, en de fondamenten daarvan zullen zwaar zijn; zijn hoogte van zestig ellen, en zijn breedte van zestig ellen; 4 Met drie rijen van grote steen, en een rij van nieuw hout; en de onkosten zullen uit des konings huis gegeven worden. 5 Daartoe zal men ook de gouden en zilveren vaten van het huis Gods, die Nebukadnézar uit de tempel, die te Jeruzalem was, heeft weggevoerd, en naar Babel gebracht, wedergeven, dat zij gaan naar de tempel, die te Jeruzalem is, aan zijn plaats, en men zal ze afvoeren ten huize Gods. 6 Nu, gij Thathnai, landvoogd aan gene zijde der rivier, gij Sthar - boznai, met ulieder gezelschap, gij Afarsechaieten, die aan gene zijde der rivier zijt, weest verre van daar! 7 Laat hen aan de arbeid van dit huis Gods; dat de landvoogd der Joden en de oudsten der Joden dit huis Gods bouwen aan zijn plaats. 8 Ook wordt mij mij bevel gegeven, wat gijlieden doen zult aan de oudsten dezer Joden, om dit huis Gods te bouwen; te weten, dat uit des konings goederen, van de cijns aan gene zijde der rivier, de onkosten dezen mannen spoedig gegeven worden, opdat men hen niet belette. 9 En wat nodig is, als jonge runderen, en rammen, en lammeren, tot brandofferen aan de God des hemels, tarwe, zout, wijn en olie, naar het zeggen der priesteren, die te Jeruzalem zijn, dat het hun dag bij dag gegeven worde, dat er geen feil zij; 10 Opdat zij offeranden van liefelijken reuk aan de God des hemels offeren, en bidden voor het leven des konings en zijner kinderen. 11 Voorts wordt bevel van mij gegeven, dat al dengene, die dit woord zal veranderen, een hout uit zijn huis zal gerukt en opgericht worden, waaraan hij zal worden opgehangen; en zijn huis zal om diens wille tot een drekhoop gemaakt worden. 12 De God nu, die Zijn Naam aldaar heeft doen wonen, werpe ter neder alle koningen en volken, die hun hand zullen uitstrekken, om te veranderen en te verderven dit huis Gods, dat te Jeruzalem is. Ik, Darius, heb het bevel gegeven, dat het spoedig gedaan worde.
13 Toen deden Thathnai, de landvoogd aan gene zijde der rivier, Sthar - boznai, en hun gezelschap, spoedig alzo, naar hetgeen de koning Darius gezonden had. 14 En de oudsten der Joden bouwden en gingen voorspoedig voort, door de profetie van de profeet Haggaï en Zacharia, de zoon van Iddo; en zij bouwden en voltrokken het, naar het bevel van de God Israëls, en naar het bevel van Kores, en Darius, en Arthahsasta, koning van Perzië. 15 En dit huis werd volbracht op de derden dag der maand Adar; datzelve was het zesde jaar van het koninkrijk van de koning Darius. 16 En de kinderen Israëls, de priesteren en Levieten, en de overige kinderen der gevangenis deden de inwijding van dit huis Gods met vreugde. 17 En zij offerden, ter inwijding van dit huis Gods, honderd runderen, tweehonderd rammen, vierhonderd lammeren en twaalf geitenbokken, ten zondoffer voor gans Israël, naar het getal der stammen Israëls. 18 En zij stelden de priesteren in hun onderscheidingen, en de Levieten in hun verdelingen, tot de dienst Gods, Die te Jeruzalem is, naar het voorschrift des boeks van Mozes. 19 Ook hielden de kinderen der gevangenis het pascha, op de veertienden der eerste maand. 20 Want de priesters en de Levieten hadden zich gereinigd als een enig man; zij waren allen rein; en zij slachtten het pascha voor alle kinderen der gevangenis, en voor hun broederen, de priesteren, en voor zichzelven. 21 Alzo aten de kinderen Israëls, die uit de gevangenis wedergekomen waren, mitsgaders al wie zich van de onreinigheid der heidenen des lands tot hen afgezonderd had, om de HEERE, de God Israëls, te zoeken. 22 En zij hielden het feest der ongezuurde broden zeven dagen, met blijdschap; want de HEERE had hen verblijd, en het hart des konings van Assur tot hen gewend, om hun handen te sterken in het werk van het huis Gods, des Gods van Israël.

Ezra 6:1 - 22
I. Wij zien hier hoe de vijanden van de Joden tot hun vrienden gemaakt zijn. Toen zij deze order van de koning ontvingen, kwamen zij met evenveel haast om het werk aan te moedigen en er behulpzaam in te zijn, als hun voorgangers om het stop te zetten, Hoofdstuk 4:23. Wat de koning had bevolen, deden zij en omdat zij de schijn niet wilden hebben van het met tegenzin te doen, deden zij het spoedig, vers 13. De gematigdheid van de koning maakte ook hen, tegen hun neiging, gematigd.

II. De bouw van de tempel voortgezet en in weinig tijds voleindigd, vers 14,15. Nu hebben de oudsten van de Joden gebouwd met blijmoedigheid. Voor zover ik weet, hebben de oudsten er met hun eigen handen aan gewerkt, en zo zij dit deden, was het geen vermindering van hun waardigheid als oudsten en een aanmoediging voor de andere werklieden.

1. Zij vonden zich verplicht het te doen door het bevel van de God van Israël, die hun kracht heeft gegeven, om haar te gebruiken in Zijn dienst 2. Zij werden er toe gebracht, beschaamd gemaakt zijnde door het bevel van de heidense koningen, vroeger Cyrus, nu Darius, en enige tijd later Artahsastha. Kunnen de oudsten van de Joden achterblijven in dit goede werk als deze vreemde vorsten er zo ijverig voor schijnen te zijn? Zullen geboren Israëlieten morrend en met tegenzin zorg en moeite besteden aan dit gebouw, als vreemdelingen er niet morrend of met tegenzin de kosten van dragen.

3. Zij vonden er zich in aangemoedigd door de profetieën van Haggaï en Zacharia, die hun waarschijnlijk (zoals bisschop Patrick vermoedt) de wonderbare goedheid van God zullen voorgehouden hebben in het hart van de koning van Perzië te neigen om hen aldus te begunstigen. En nu ging het werk zó voorspoedig voort, dat het na vier jaren tijds ten einde werd gebracht. Gods werk is volmaakt. De bouw van de Evangeliekerk, die geestelijke tempel duurt lang, maar zal ten slotte voleindigd worden, als haar mystiek lichaam volmaakt zal zijn. Ieder gelovige is een levende tempel, zichzelf opbouwende in zijn allerheiligst geloof, dit werk wordt zeer tegengestaan door Satan en ons eigen bederf, wij beuzelen er mede, gaan er met veel oponthoud en vele tussenpozen mee voort, maar Hij, die het goede werk begonnen heeft, zal het voleindigd zien, en zal het oordeel uitbrengen tot overwinning. De geesten van de rechtvaardigen zullen volmaakt gemaakt worden.

III. De inwijding van de tempel. Toen hij gebouwd was, hebben zij, daar hij alleen voor heilig gebruik bestemd was, door een voorbeeld getoond hoe hij gebruikt moest worden, hetgeen (zegt bisschop Patrick) de eigenlijke betekenis is van het woord inwijden. Zij deden het met plechtigheid, en waarschijnlijk met een openlijke verklaring van hem af te zonderen van gewoon gebruik en toe te wijden aan de ere Gods, om gebruikt te worden voor Zijn aanbidding.

1. De personen, gebruikt in deze dienst waren niet alleen de priesters en Levieten, die de Godsdienstplechtigheden verrichtten, maar de kinderen Israëls, sommigen uit ieder van de twaalf stammen, hoewel Juda en Benjamin de voornaamsten waren, en de overige kinderen van de gevangenschap of van de wegvoering, hetgeen te kennen geeft dat er behalve de kinderen Israëls velen waren uit andere volken, die zich met hen hebben laten overbrengen naar Judea, en hun geloof hebben aangenomen, tenzij wij het aldus lezen: namelijk de kinderen van de gevangenschap, en dan kunnen wij veronderstellen dat hiermede nota is genomen van hun geringe, treurige toestand, omdat de overweging daarvan er toe bijdroeg om hen in deze en andere Godsdienstige handelingen eerbiedig en ernstig te maken. Een treurige verandering! De kinderen Israëls zijn de kinderen van de gevangenschap geworden, en er blijkt slechts een overblijfsel van hen te zijn, overeenkomstig de voorzegging in Jesaja 7: 3, "Shear - Jashub," dat is: "het overblijfsel zal wederkeren."
De offeranden, die bij deze gelegenheid geofferd werden, waren runderen, rammen en lammeren, vers 17, tot brandoffers en dankoffers, niet te vergelijken ten opzichte van het aantal bij hetgeen bij de inwijding van Salomo's tempel geofferd werd, daar het echter overeenkomstig hun tegenwoordig vermogen was was het Gode welbehaaglijk, want na "vele beproeving van de verdrukking is de overvloed van hun blijdschap en hun zeer diepe armoede overvloedig geweest tot de rijkdom hunner goeddadigheid," 2 Corinthiers 8:2. Hun honderden

waren meer voor hen dan Salomo's duizenden voor hem waren. Maar behalve deze offerden zij nog twaalf geitenbokken, een voor ieder van de twaalf stammen, om verzoening te doen voor hun zonden, dat zij noodzakelijk achtten om hun dienst welbehaaglijk te maken. Door aldus de ongerechtigheid van zich te laten wegnemen, wilden zij zich bevrijden van hetgeen de angel was in hun vroeger leed, en dat, zo het niet weggenomen werd, de worm zou zijn van hun tegenwoordig geluk.

2. Deze dienst werd verricht met vreugde, zij waren allen blij de tempel herbouwd en alles wat er bij behoorde op zo goede voet geregeld te zien. Laat ons hieruit leren heilige inzettingen met vreugde welkom te heten en ze met genot bij te wonen laat ons de Heere dienen met blijdschap. Al wat wij Gode toewijden moet Hem met blijdschap worden gegeven, opdat het Hem behage het van ons aan te nemen. Toen zij het huis inwijdden, hebben zij ook de huishouding geregeld en op vaste voet gebracht. Zij zouden weinig genot of vertroosting in de tempel gesmaakt hebben zonder de tempeldienst, en daarom stelden zij de priesters in hun onderscheidingen en de Levieten in hun afdelingen, vers 18. De Goddelijke eredienst in deze inwijding gevestigd hebbende, droegen zij zorg om hem in stand te houden, en maakten het boek van Mozes tot hun regel, waarop zij in deze inrichting het oog hadden. Hoewel de tempeldienst thans niet met zoveel pracht en overvloed kon geschieden als vroeger, werd hij toch misschien met evenveel zuiverheid verricht naar de inzettingen Gods, en dat was er de heerlijkheid van. Geen schoonheid zo heerlijk en lieflijk als de schoonheid van de heiligheid.

IV. De viering van het pascha in de nieuw - opgerichte tempel. Nu zij pas verlost waren uit hun dienstbaarheid in Babel was het tijdig en gepast om hun verlossing te herdenken uit hun slavernij in Egypte. Nieuwe zegeningen moeten ons de vroegere zegeningen in de herinnering brengen. Wij kunnen veronderstellen dat zij sedert hun terugkomst ieder jaar het pascha wel gehouden zullen hebben, want zij hadden een altaar en een tabernakel. Maar zij waren blootgesteld aan velerlei stoornissen van de zijde van hun vijanden, hadden weinig ruimte en konden niet over de nodige geriefelijkheden beschikken, zodat zij het niet met behoorlijke plechtigheid konden vieren voordat de tempel gebouwd was, en nu maakten zij er een vreugdevol feest van, daar het viel in de maand, welke volgde nadat de tempel voleindigd en ingewijd was, vers 19.

Er wordt hier nota genomen
1. Van de reinheid van de priesters en Levieten, die het pascha slachtten. In Hizkia's tijd werden velen van hen gelaakt, omdat zij zich niet gereinigd hadden, maar nu wordt opgemerkt tot hun lof dat zij zich allen als één man gereinigd hadden, zij waren eenstemmig in hun besluiten en in hun pogingen om zich voor deze plechtigheid ceremonieël rein te maken en rein te houden. Zij voegden zich bij elkaar in hun toebereidselen, teneinde elkaar behulpzaam te zijn, zodat allen, als één man, rein waren. De reinheid van de leraren voegt zeer veel toe aan de schoonheid van hun bediening, evenzo ook hun eenheid.

2. Van de proselieten, die met hen deelnamen aan deze inzetting, al wie zich van de onreinheid van de heidenen des lands tot hen afgezonderd had, hun land en de valse godsdienst ervan hadden verlaten, en lotgemeen waren geworden met het Israël Gods, zich afgekeerd hadden van de onreinheid van de heidenen van het land, van hun afgoderijen en van hun onzedelijkheid, om de Heere, de God Israëls, te zoeken als hun God, aten het pascha. Zie hoe de proselieten, de bekeerlingen, beschreven worden: zij zonderen zich af van de onreinheid van de zonde en van de gemeenschap met zondaren, voegen zich bij het Israël Gods in gelijkheid en gemeenschap met hen, en begeven er zich toe om de God Israëls te

zoeken, en zij, die dit doen in oprechtheid, worden, hoewel zij vreemdelingen zijn, welkom geheten om van het pascha te eten, als medeburgers van de heiligen en huisgenoten Gods.

3. Van het groot genot en de voldoening, waarmee zij het feest van de ongezuurde broden hielden, vers 22. De Heere had hen verblijd, had hun beide reden tot blijdschap gegeven en een hart om zich te kunnen verblijden. Het was nu ongeveer twintig jaren geleden sedert het fundament van deze tempel was gelegd, en wij kunnen veronderstellen dat de meesten van de oude lieden, die toen geweend hebben bij de herinnering aan de eerste tempel, nu gestorven waren, zodat er thans geen tranen met hun vreugde gemengd werden. Zij die op goede gronden blij zijn, hebben reden om er dankbaar voor te zijn, omdat het God is die hen verblijdt. Hij is de fontein uit welke al de stromen van onze blijdschap voortkomen. God heeft aan allen, die Zijn verbond houden, beloofd dat Hij hen zal verheugen in Zijn bedehuis. De bijzondere reden, die zij toen hadden voor hun vreugde, was dat God het hart van de koning van Assur tot hen gewend had om hun handen te sterken. Als zij, die tegen ons geweest zijn, of van wie wij vreesden dat zij tegen ons zouden zijn blijken voor ons te wezen, dan kunnen wij ons daarin verheugen als een teken ten goede, dat "onze wegen de Heere behagen," Spreuken 16:7, en dan moet Hij er de eer van hebben.

HOOFDSTUK 7

1 Na deze geschiedenissen nu, in het koninkrijk van Arthahsasta, koning van Perzië: Ezra, de zoon van Seraja, de zoon van Azarja, de zoon van Hilkia, 2 de zoon van Sallum, de zoon van Zadok, de zoon van Ahitub, 3 de zoon van Amarja, de zoon van Azarja, de zoon van Merajoth, 4 de zoon van Zerahja, de zoon van Uzzi, de zoon van Bukki, 5 de zoon van Abisua, de zoon van Pinehas, de zoon van Eleazar, de zoon van Aaron, de hoofdpriester. 6 Deze Ezra toog op uit Babel; en hij was een vaardig schriftgeleerde in de wet van Mozes, die de HEERE, de God Israëls, gegeven heeft; en de koning gaf hem, naar de hand des HEEREN, zijns Gods, over hem, al zijn verzoek. 7 Ook sommigen van de kinderen Israëls, en van de priesteren en de Levieten, en de zangers, en de poortiers, en de Nethinim, togen op naar Jeruzalem, in het zevende jaar van de koning Arthahsasta. 8 En hij kwam te Jeruzalem in de vijfde maand; dat was het zevende jaar dezes konings. 9 Want op de eersten der eerste maand was het begin des optochts uit Babel, en op de eersten der vijfde maand kwam hij te Jeruzalem, naar de goede hand zijns Gods over hem. 10 Want Ezra had zijn hart gericht, om de wet des HEEREN te zoeken en te doen, en om in Israël te leren de inzettingen en de rechten. 11 Dit is nu het afschrift des briefs, dien de koning Arthahsasta gaf aan Ezra, de priester, de schriftgeleerde; de schriftgeleerde van de woorden der geboden des HEEREN, en Zijn inzettingen over Israël: 12 Arthahsasta koning der koningen, aan Ezra, de priester, de schriftgeleerde der wet van de God des hemels, volkomen vrede en op zulken tijd. 13 Van mij wordt bevel gegeven, dat al wie vrijwillig is in mijn koninkrijk, van het volk van Israël, en van deszelfs priesteren en Levieten, om te gaan naar Jeruzalem, dat hij met u ga. 14 Dewijl gij van voor de koning en zijn zeven raadsheren gezonden zijt, om onderzoek te doen in Judea, en te Jeruzalem, naar de wet uws Gods, die in uw hand is; 15 En om henen te brengen het zilver en goud, dat de koning en zijn raadsheren vrijwillig gegeven hebben aan de God Israëls, Wiens woning te Jeruzalem is; 16 Mitsgaders al het zilver en goud, dat gij vinden zult in het ganse landschap van Babel, met de vrijwillige gave des volks en der priesteren, die vrijwillig geven, ten huize huns Gods, dat te Jeruzalem is; 17 Opdat gij spoedig voor dat geld koopt runderen, rammen, lammeren, met hun spijsofferen, en hun drankofferen, en die offert op het altaar van het huis van ulieder God, dat te Jeruzalem is. 18 Daartoe, wat u en uw broederen goed dunken zal, met het overige zilver en goud te doen, zult gijlieden doen naar het welgevallen uws Gods. 19 En geef de vaten, die u gegeven zijn tot de dienst van het huis uws Gods, weder voor de God van Jeruzalem. 20 Het overige nu, dat van node zal zijn voor het huis uws Gods, dat u voorvallen zal uit te geven, zult gij geven uit het schathuis des konings. 21 En van mij, mij, koning Arthahsasta, wordt bevel gegeven aan alle schatmeesters, die aan gene zijde der rivier zijt, dat alles, wat Ezra, de priester, de schriftgeleerde der wet van de God des hemels, van u zal begeren, spoedig gedaan worde; 22 Tot honderd talenten zilvers toe, en tot honderd kor tarwe, en tot honderd bath wijn, en tot honderd bath olie, en zout zonder voorschrift. 23 Al wat naar het bevel van de God des hemels is, dat het vlijtig gedaan worde, voor het huis van de God des hemels; want waartoe zou er grote toorn zijn over het koninkrijk des konings en zijner kinderen? 24 Ook laten wij ulieden weten, aangaande alle priesteren en Levieten, zangers, poortiers, Nethinim en dienaars van het huis dezes Gods, dat men de cijns, ouden impost en tol hun niet zal vermogen op te leggen. 25 En gij, Ezra, naar de wijsheid uws Gods, die in uw hand is, stel regeerders en richters, die al het volk richten, dat aan gene zijde der rivier is, allen, die de wetten Gods weten, en die ze niet weet, zult gijlieden die bekend maken. 26 En al wie de wet uws Gods en de wet des konings niet zal doen, over dien laat spoedig recht worden gedaan, hetzij ter dood, of tot uitbanning, of tot boete van goederen, of tot de banden.

27 Geloofd zij de HEERE, de God onzer vaderen, Die alzulks in het hart des konings gegeven heeft, om te versieren het huis des HEEREN, dat te Jeruzalem is. 28 En heeft tot mij weldadigheid geneigd, voor het aangezicht des konings en zijner raadsheren, en aller geweldige vorsten des konings! Zo heb ik mij gesterkt, naar de hand des HEEREN, mijns Gods, over mij, en de hoofden uit Israël vergaderd, om met mij op te trekken.

Ezra's kostelijke naam begroette ons in het eerst in de titel van het boek, maar in de geschiedenis hebben wij hem nog niet ontmoet, nu wordt hij in dit hoofdstuk ingeleid als handelend persoon onder een andere regering, die van Artahsastha. Wij veronderstellen dat Zerubbabel en Jesua nu oud geworden waren, indien niet reeds gestorven, en wij horen ook niet meer van Haggaï en Zacharia, zij hebben hun getuigenis voleindigd. Wat zal er nu

worden van de zaak Gods en van Israël, nu deze nuttige werktuigen ter zijde gelegd zijn? Vertrouw dat God, die des Geestes overig heeft, anderen in hun plaats zal verwekken.
Ezra hier en Nehémia in het volgende boek zijn even nuttig en tot zegen in hun dagen, als die in de hun geweest waren. Hier is:

I. Een algemeen bericht van Ezra zelf, en van zijn tocht naar Jeruzalem voor het openbare welzijn, vers 1 - 10.
II. Een afschrift van de opdracht die Artahsastha hem heeft gegeven, vers 11 - 26.
III. Zijn dankbaarheid aan God er voor, vers 27, 28. Het volgende hoofdstuk zal ons een meer bijzonder verhaal geven van zijn metgezellen, zijn reis en zijn aankomst te Jeruzalem.

Ezra 7:1 - 10
I. Hier is Ezra's stamboom. Hij was een van de zonen van Aäron, een priester, God verkoos hem om een werktuig ten goede te zijn voor Israël, ten einde eer te leggen op het priesterschap, welks glans zeer getaand was door de gevangenschap. Hij wordt gezegd de zoon te zijn van Seraja, die Seraja, die naar verondersteld wordt, door de koning van Babel bij de verwoesting van Jeruzalem ter dood werd gebracht, 2 Koningen 25:18, 21 K. Als wij de kortste berekening aannemen, dan was het vijf en zeventig jaren geleden dat Seraja stierf, velen achten dat het veel langer was, en omdat zij veronderstellen dat Ezra geroepen werd in de bloei van zijn jaren om in de openbare dienst werkzaam te zijn, menen zij dat Seraja niet zijn eigen vader, maar zijn grootvader was, of wel zijn overgrootvader, maar dat hij de eerste persoon van gewicht was, die in deze geslachtslijst opwaarts voortkomt welke geslachtslijst hier opklimt tot aan Aäron, waarvan echter velen, kortheidshalve, uitgelaten zijn, die uit 1 Kronieken 6:4 en vervolgens aangevuld kunnen worden. Hij was een jongere broeder, of zijn vader was Jozadak, de vader van Jesua, zodat hij geen hogepriester was, maar wel na aan de hogepriester verwant.

II. Zijn karakter. Hij behoorde tot het jongere huis, maar zijn persoonlijke hoedanigheden stelden hem vooraan onder zijn volk.
1. Hij was een man van grote geleerdheid. Hij was een vaardig Schriftgeleerde in de wet van Mozes, vers 6. Hij was zeer bekend met de Schrift, inzonderheid met de geschriften van Mozes, had de woorden van de schriften in zijn geheugen en kende er de zin en de de betekenis van. Het is te vrezen dat geleerdheid onder de Joden in Babel op een laag peil stond, maar Ezra was het middel om haar weer onder hen te doen herleven. De Joden zeggen dat hij al de afschriften van de wet, die hij kon vinden, verzamelde en met elkaar vergeleek, en er een nauwkeurige editie van uitgaf met al de profetische, historische en poëtische boeken, die door Goddelijke ingeving geschreven waren, en aldus de canon van het Oude Testament samenstelde, met toevoeging van de profetieën en geschiedenissen van zijn eigen tijd. Indien hij door God verwekt, bekwaam gemaakt en geneigd werd om dit te doen dan hebben alle geslachten reden om hem zalig, d.i. gezegend te noemen, en God voor hem te danken. God heeft de Joden "profeten en schriftgeleerden gezonden!" Mattheüs 23:34.
Ezra behoorde tot de laatste. Nu de profetie weldra ging ophouden, was het tijd om Schriftkennis te bevorderen ingevolge de raad Gods door de laatste van de profeten, Maleachi 4:4. "Gedenkt van de wet van Mozes." De dienaren van het Evangelie worden genoemd "schriftgeleerden, in het koninkrijk van de hemelen onderwezen," Mattheüs 13:52, Nieuw Testamentische schriftgeleerden.
Het was jammer dat zo waardig een naam als deze is, gedragen werd, zoals hij werd gedragen in de ontaarde eeuwen van de Joodse kerk, door mannen, die verklaarde vijanden waren van Christus en Zijn Evangelie: Wee u, gij schriftgeleerden en farizeeën - die geleerd waren in de letter van de wet, maar vreemdelingen waren naar de geest ervan.

2. Hij was een man van grote Godsvrucht en heiligen ijver, vers 10. Hij had zijn hart gericht om de wet des Heeren te zoeken en te doen, enz. Wat hij tot voorwerp koos van zijn studie was de wet des Heeren. De Chaldeeën, onder wie hij geboren en opgevoed was, waren vermaard voor letterkunde en inzonderheid voor het bestuderen van de sterren. Men kan veronderstellen dat Ezra, die een leergieriger aard had, wel in verzoeking kan geweest zijn om zich daarop toe te leggen, maar hij kwam die verzoeking te boven, de wet van zijn God was hem meer dan alle de geschriften van de magiërs en astrologen, van wie hij genoeg wist om hen met goede reden, te verachten.
a. Hij zocht de wet des Heeren, dat is: hij stelde zich ten taak haar te onderzoeken, hij onderzocht de Schriften en zocht de kennis van God in de Schrift, Zijn wil en Zijn bedoeling, die daar te vinden is, maar niet zonder er naar te zoeken.
b. Hij maakte er een gewetenszaak van om haar te doen, hij stelde haar zich voor als zijn regel, richtte er zich naar in zijn gevoelens, maakte dat geheel zijn levenswandel er mee in overstemming was. Dat is het gebruik, dat wij moeten maken van onze kennis van de Schrift, want zalig zijn wij zo wij doen wat wij weten de wil Gods te zijn.
c. Hij had zijn hart gericht om in Israël te leren de inzettingen en de rechten van deze wet. Wat hij wist wilde hij gaarne tot welzijn van anderen mededelen, want de bediening des Geestes is aan een ieder gegeven om er nut mee te doen. Maar let op de methode, die hij volgde, eerst leerde hij en toen onderwees hij, zocht de wet des Heeren en legde aldus een goede schat op, en toen onderrichtte hij anderen en gaf hij uit wat hij opgelegd had. Ook heeft hij eerst gedaan en toen onderwezen, de geboden in beoefening gebracht en toen anderen in het beoefenen ervan onderricht, en aldus heeft zijn voorbeeld zijn leer bevestigd.
d. Hij richtte zijn hart om dit alles te doen. Hij gaf zich moeite voor zijn studiën, legde er zich op toe om zelf goed te verstaan wat hij aan anderen wilde leren, volhardde in zijn onderzoek, en zo is hij een vaardig schriftgeleerde geworden. Mozes in Egypte, Ezra in Babel, en beide in gevangenschap waren verwonderlijk toegerust en bekwaam gemaakt om van de kerk voortreffelijke diensten te bewijzen.

III. Zijn tocht naar Jeruzalem tot welzijn van zijn land. Hij toog op uit Babel, vers 6, en kwam in vier maanden tijds te Jeruzalem, vers 8. Het was vreemd, dat een man als hij zolang in Babel is gebleven, nadat zijn broederen vertrokken waren, maar God heeft hem niet naar Jeruzalem gezonden, eer Hij er werk voor hem te doen had en niemand ging dan zij, wier geest God verwekte, dat zij optrokken. Sommigen denken dat deze Artahsastha dezelfde was als Darius, wiens decreet wij hadden in Hoofdstuk 6, en dat Ezra kwam in hetzelfde jaar, dat de tempelbouw voleindigd was, dat was het zesde jaar, dit het zevende, vers 8. Aldus Dr. Lightfoot. Mijn waardige en geleerde vriend, die onlangs overleden is, Ds. Tallents, plaatst het in zijn chronologische tabellen omstreeks vijftien jaren na de voltooiing van de tempel, anderen nog later. Ik heb slechts op te merken:

1. Hoe vriendelijk de koning voor hem was, de koning gaf hem al zijn verlangen, al wat hij begeerde om hem instaat te stellen zijn land te dienen.

2. Hoe vriendelijk zijn volk voor hem was toen hij ging, gingen velen met hem, omdat zij niet in Babel wilden blijven als hij heenging, en omdat zij het wel wilden wagen in Jeruzalem te wonen als hij daar was.

3. Hoe vriendelijk zijn God voor hem was, hij verkreeg deze gunst van zijn koning en zijn land naar de goede hand des Heeren zijns Gods over hem, vers 6, 9. Ieder schepsel is datgene voor ons wat God het doet zijn, en ons recht komt voort uit Hem. Gelijk wij de

gebeurtenissen, die plaats zullen hebben, in de hand van God moeten zien, zo moeten wij de hand van God zien in de gebeurtenissen, die plaatshebben, en Hem erkennen met dankbaarheid, als wij reden hebben het Zijn goede hand te noemen.

Ezra 7:11 - 26
Wij hebben hier de opdracht door de koning van Perzië aan Ezra verleend, waardoor hij hem macht gaf om ten goede te handelen voor de Joden, en zij is zeer volledig en boven hetgeen verwacht kon worden. Wij veronderstellen dat de opdracht in de gewone vorm is: Artahsastha, koning van de koningen, dat is een te hoge titel om door een sterfelijken mens aangenomen te worden. Hij was wel koning van sommige koningen, maar te spreken alsof hij koning was van alle koningen, dat is zich het kroonrecht aanmatigen van Hem, die alle macht heeft in hemel en op aarde. Hij zendt groeten aan zijn getrouwe en beminde Ezra, die hij een schriftgeleerde noemt in de wet van de God des hemels, vers 12, een titel, waaraan Ezra - gelijk hieruit blijkt - waarde hechtte, hij begeerde geen andere, nee, zelfs niet toen hij tot de rang van proconsul was verheven. Hij achtte het een grotere eer voor zich een schriftgeleerde te zijn van Gods wet, dan een pair of rijksvorst te zien. Beschouwen wij de artikelen van zijn lastbrief.

I. Hij geeft Ezra verlof om naar Jeruzalem te gaan en zovelen van zijn landslieden als wilden, met hem te doen optrekken, vers 13. Hij en zij waren gevangenen, en daarom konden zij zonder zijn koninklijke vergunning zijn gebied niet verlaten.

II. Hij geeft hem macht om een onderzoek in te stellen naar de zaken van Juda en Jeruzalem, vers 14. De regel van zijn onderzoek moest wezen de wet van zijn God, die in zijn hand is. Of de Joden in hun Godsdienst naar die wet hadden gedaan en nog deden? Of de tempel gebouwd was, het priesterschap geregeld was, de offeranden geofferd werden naar het voorschrift Gods? Indien hij na gedaan onderzoek iets vond dat verkeerd was, dan moest dat verbeterd worden, en evenals Titus in Creta moest hij "hetgeen ontbrak terechtbrengen," Titus 1:5. Aldus wordt Gods wet grootgemaakt en verheerlijkt, en aldus worden de Joden in hun aloud privilegie hersteld om zichzelf te regeren door die wet, en waren zij niet langer onder "beschikkingen, die niet goed waren", de beschikkingen van hun verdrukkers, Ezechiël 20 - 25.

III. Hij vertrouwt hem het geld toe, dat door de koning zelf en zijn raadsheren vrijwillig gegeven en gecollecteerd was onder zijn onderdanen voor de dienst van het huis Gods, vers 15, 16. Laat hierop gelet worden:

1. Tot eer van God, als de enig levende en ware God, want zelfs zij, die andere goden aanbaden, waren zo overtuigd van de opperheerschappij van de God Israëls, dat zij bereid waren onkosten te dragen om zich alzo in Zijn gunst aan te bevelen. Zie Psalm 45:13, 68:30.

2. Tot lof van deze heidense koning dat hij de God Israëls eerde, hoewel Zijn aanbidders slechts een handvol arme, geringe lieden waren, niet instaat om zelf de kosten van hun eigen Godsdienst te dragen, en die nu zijn vazallen waren, en dat, ofschoon niet op hem gewerkt was om zijn eigen valse godsdienst te verzaken, hij toch de Joden beschermde en aanmoedigde in hun Godsdienst, en niet maar zei: wordt warm en wordt verzadigd, maar hun gaf wat zij nodig hadden.

3. Tot versmading van de nagedachtenis van de slechte koningen van Juda, zij, die opgevoed waren in de kennis en aanbidding van de God van Israël, Zijn wet hadden, en ook dikwijls

Zijn profeten, plunderden en verarmden de tempel, en hier is nu een heidense koning, die hem verrijkt. Zo werd later het Evangelie verworpen door de Joden, maar welkom geheten door de heidenen. Zie Romeinen 11:11. "Door hun val is de zaligheid de heidenen geworden," Handelingen 13:46.

Ezra wordt hier gemachtigd:
a. Om dit geld te ontvangen en het naar Jeruzalem te brengen, want hij was een man van bekende eerlijkheid en trouw, in wie zij dus vertrouwen konden stellen, zij konden er zeker van zijn, dat hij van hetgeen voor de publieke belangen gegeven was, niet het minste of geringste ten eigen bate zou aanwenden. Wij bevinden dat aan Paulus ook eens zo'n boodschap was opgedragen, toen hij naar Jeruzalem ging, namelijk om "aalmoezen te doen aan zijn volk en offeranden," Handelingen 24:17.
b. Om dit geld op de best mogelijke wijze te besteden, namelijk voor offeranden om op het altaar Gods geofferd te worden vers 17 en voor welk ander doeleinde hij en zijn broederen nodig zouden achten, vers 18, slechts met deze beperking dat het naar het welgevallen huns Gods zou zijn, waarmee zij beter bekend waren dan hij. Laat het welgevallen Gods altijd de regel zijn voor onze uitgaven en inzonderheid voor wat wij uitgeven in Zijn dienst. Gods werk moet altijd naar Zijn wil en welbehagen gedaan worden. Behalve geld werden hem ook vaten gegeven ten dienste van de tempel, vers 19. Cyrus gaf terug wat naar recht aan de tempel behoorde, maar deze werden nog daarenboven gegeven, en zo ontving hij het zijne terug met interest. Dezen moet hij weergeven voor de God van Jeruzalem, als bedoeld zijnde tot Zijn eer, daar waar Hij Zijn naam gesteld heeft.

IV. Hij geeft hem een wissel of liever een bevelschrift, voor al zijn schatmeesters aan gene zijde van de rivier, om hem uit des konings inkomsten te voorzien van hetgeen hij nodig zou hebben, en het op rekening van de koning te stellen, vers 20 - 22. Dit was zeer bedachtzaam gehandeld, want daar Ezra nog een onderzoek moest instellen naar de stand van de zaken, wist hij niet vooruit wat hij nodig zou hebben, en hij was bescheiden in zijn eisen. Het was ook vriendelijk gehandeld, en het getuigde van grote genegenheid voor de tempel en groot vertrouwen in Ezra. Het is het belang van vorsten en van voorname, aanzienlijke personen, om hun rijkdom en macht aan te wenden ter ondersteuning en aanmoediging van de Godsdienst. Waar anders dienen grote inkomsten toe, dan om de mensen instaat te stellen veel goed van die soort te doen, zo zij slechte een hart hebben om het te doen.

V. Hij beveelt hem dat niets van hetgeen nodig was in of voor de tempel tot eer van de God Israëls verzuimd of nagelaten zou worden. Merk op in dit bevel, vers 23 :

1. Met hoeveel eerbied hij van God spreekt. Tevoren had hij Hem de God van Jeruzalem genoemd maar, opdat men niet zou denken dat hij Hem slechts als een lokale godheid beschouwt, noemt hij Hem hier tweemaal met grote eerbied de God des hemels.

2. Hoe nauwkeurig hij let op het woord en de wet van God, die hij waarschijnlijk gelezen en bewonderd had. "Al wat naar het bevel van uw God is," (wiens inzettingen hij zich, hoewel hij zich koningen van de koningen noemde, niet in het minst of geringst aanmatigde te veranderen, tittel of jota er aan toe te voegen) "laat het gedaan worden, laat het vlijtig gedaan worden, met zorg en spoed." En:

3. Met hoeveel zorg hij de toorn Gods afbidt. Waartoe zou er grote toorn zijn over het koninkrijk? Het verwaarlozen en verachten van de Godsdienst brengen de oordelen Gods over koningen en koninkrijken, en het beste middel om Zijn toorn, als hij op het punt is van tegen

een volk los te barsten, af te wenden, is: de Godsdienst te steunen en aan te moediger. Willen wij onze vrede en voorspoed bewaard zien? Laat ons zorgen dat de zaak Gods niet kwijnt. VI. Hij ontheft al de dienaren van de tempel van belasting te betalen aan de regering, van de voornaamsten van de priesters tot de geringsten van de Nethinim, de beambten van de koning mochten de accijns, oude impost of tol van hen niet eisen, die door de andere onderdanen van de koning betaald moesten worden, vers 24.
Hiermee werd hun grote eer aangedaan als vrije burgers van het rijk, en het zal hun de achting en de gunst van de kroon verzekeren, en zij kunnen hun bediening er temeer goedsmoeds en met temeer vrijheid door waarnemen. Wij veronderstellen dat het alleen voor hetgeen zij nodig hadden voor zich en hun gezin en voor het onderhoud van hun bediening was, dat hun die vrijdom van belasting werd toegestaan, indien iemand uit dit privilegie aanleiding zou nemen om handel te gaan drijven, dan zou hij er het voordeel van verliezen.

VII. Hij machtigt Ezra om rechters en magistraten aan te stellen over de Joden aan de andere kant van de rivier, vers 25, 26. Het was een grote gunst voor de Joden om die overheidspersonen uit hun eigen volk te hebben, inzonderheid als zij door Ezra benoemd werden.

1. Allen, die de wetten van Ezra's God weten dat is: allen, die de Joodse Godsdienst belijden, moesten onder het rechtsgebied van deze rechters zijn, hetgeen aanduidt dat zij van het rechtsgebied van de heidense magistraten ontslagen waren.

2. Aan deze rechters werd toegestaan, ja zij werden zelfs aangemoedigd, proselieten te maken, aan wie de wetten Gods niet weet, zult gijlieden die bekendmaken. Hoewel hij zelf niet tot de Joodse Godsdienst wilde overgaan, liet hij het zijn onderdanen toe om dit wel te doen 3. Zij worden gemachtigd om aan het oordeel dat zij uitspraken, en de orders die zij gaven overeenkomstig de wet van God (die hierdoor ook tot wet van de koning wordt gemaakt), kracht bij te zetten door strenge strafbepalingen - gevangenisstraf, verbanning, geldboete of de dood, naar dat hun wet het voorschrijft. Het wordt hun niet vergund nieuwe wetten te maken, maar zij moeten er voor zorgen dat Gods wetten behoorlijk worden nagekomen, en zo wordt hun het zwaard toevertrouwd onn een schrik te zijn voor de kwaaddoeners. Wat zou Josafat, of Hizkia, of David zelfs, als koning meer hebben kunnen doen voor de eer van God en de bevordering van de Godsdienst?

Ezra 7:27 - 28
Ezra kan niet voortgaan met zijn verhaal zonder zijn dankerkentenis uit te spreken voor de goedheid Gods over hem en zijn volk in deze zaak. Zodra hij de lastbrief van de koning had meegedeeld, heeft hij, in plaats van er Leve de koning! aan toe te voegen (hoewel dit voegzaam genoeg zou geweest zijn), er bijgevoegd: Geloofd zij de Heere, want wij moeten God danken in alles, en in alle gebeurtenissen, die ons aangenaam zijn, Gods hand erkennen en er Zijn naam voor loven.

Ezra looft hier God voor twee dingen.
1. Voor zijn lastbrief. Wij veronderstellen dat hij er de hand van de koning voor gekust heeft, maar dat was niet alles. Geloofd zij God, zegt hij die alzulks in het hart van de koning gegeven heeft. God kan dingen in het hart van de mensen geven, die daar niet vanzelf in zouden opkomen, en ook in hun hoofd geven, beide door Zijn voorzienigheid en Zijn genade in de dingen, die tot het leven en de godzaligheid behoren. Indien er iets goeds blijkt te zijn in ons eigen hart of in het hart van anderen, dan moeten wij erkennen dat God het daar gelegd heeft, en er Hem voor loven, want Hij is het, die beide het willen en het werken van hetgeen

goed is in ons werkt. Als vorsten en magistraten handelen voor de onderdrukking van de ondeugd en voor de bevordering en aanmoediging van de Godsdienst, dan moeten wij God danken, die het hun in het hart gaf om dat te doen, evenzeer als wanneer zij ons de een of andere bijzondere gunst hadden toegestaan. Toen Gods huis gebouwd was, verheugde Ezra zich in hetgeen gedaan was om het te versieren. Wij lezen van geen orders om het te schilderen of te vergulden, of het te versieren met edelgesteenten, maar wèl van orders om te zorgen dat er Gods inzettingen voortdurend in werden waargenomen, zorgvuldig en nauwkeurig naar het voorschrift, en dat was in waarheid een versieren van de tempel.

2. Voor de aanmoediging, die hij had ontvangen, om ingevolge van zijn lastbrief te handelen, vers 28. Hij heeft weldadigheid tot mij geneigd. Wij kunnen veronderstellen dat de koning in de eer, die hij hem deed, zijn verdiensten in aanmerking nam, en hem bevorderde omdat hij hem als een zeer verstandig en goed man beschouwde, maar hij zelf schrijft het zuiver en alleen toe aan Gods genade, die heeft hem in de gunst van zijn vorst aanbevolen.

Ezra zelf was een man van moed, maar hij schreef zijn aanmoediging niet toe aan zijn eigen kloekmoedigheid, maar aan de hand Gods. "Ik heb mij gesterkt om die dienst te ondernemen naar de hand des Heeren, mijns Gods, over mij, om mij te besturen en te ondersteunen." Als God ons Zijn hand geeft, dan zijn wij kloekmoedig en blijde, als Hij haar van ons terugtrekt, dan zijn wij zwak als water. Voor elke dienst, die wij instaat worden gesteld te doen voor God en ons geslacht, moet Hij de eer en heerlijkheid ontvangen. De kracht er voor ontvangen wij van Hem, en daarom moet de lof er voor Hem gegeven worden.

HOOFDSTUK 8

1 Dit nu zijn de hoofden hunner vaderen, met hun geslachtsrekening, die met mij uit Babel optogen, onder het koninkrijk van de koning Arthahsasta. 2 Van de kinderen van Pinehas, Gersom; van de kinderen van Ithamar, Daniel; van de kinderen van David, Hattus. 3 Van de kinderen van Sechanja, van de kinderen van Paros, Zacharja; en met hem werden bij geslachtsregisters gerekend, aan manspersonen, honderd en vijftig. 4 Van de kinderen van Pahath - moab, Eljehoenai, de zoon van Zerahja; en met hem tweehonderd manspersonen. 5 Van de kinderen van Sechanja, de zoon van Jahaziel; en met hem driehonderd manspersonen. 6 En van de kinderen van Adin, Ebed, de zoon van Jonathan; en met hem vijftig manspersonen. 7 En van de kinderen van Elam, Jesaja, de zoon van Athalja; en met hem zeventig manspersonen. 8 En van de kinderen van Sefatja, Zebadja, de zoon van Michael; en met hem tachtig manspersonen. 9 En van de kinderen van Joab, Obadja, de zoon van Jehiel; en met hem tweehonderd en achttien manspersonen. 10 En van de kinderen van Selomith, de zoon van Josifja; en met hem honderd en zestig manspersonen. 11 En van de kinderen van Babai, Zacharja, de zoon van Bebai; en met hem acht en twintig manspersonen. 12 En van de kinderen van Azgad, Johanan, de zoon van Katan; en met hem honderd en tien manspersonen. 13 En van de laatste kinderen van Adonikam, welker namen deze waren: Elifelet, Jehiel, en Semaja; en met hen zestig manspersonen. 14 En van de kinderen van Bigvai, Uthai en Zabbud; en met hen zeventig manspersonen. 15 En ik vergaderde hen aan de rivier, gaande naar Ahava, en wij legerden ons aldaar drie dagen; toen lette ik op het volk en de priesteren, en vond aldaar geen van de kinderen van Levi. 16 Zo zond ik tot Eliezer, tot Ariel, tot Semaja, en tot Elnathan, en tot Jarib, en tot Elnathan, en tot Nathan, en tot Zacharja, en tot Mesullam, de hoofden; en tot Jojarib en tot Elnathan, de leraars; 17 En ik gaf hun bevel aan Iddo, het hoofd in de plaats Chasifja; en ik leide de woorden in hun mond, om te zeggen tot Iddo, zijn broeder, en de Nethinim, in de plaats Chasifja, dat zij ons brachten dienaars voor het huis onzes Gods. 18 En zij brachten ons, naar de goede hand onzes Gods over ons, een man van verstand, van de kinderen van Mahli, de zoon van Levi, de zoon van Israël; namelijk Serebja, met zijn zonen en broederen, achttien; 19 En Hasabja, en met hem Jesaja, van de kinderen van Merari, met zijn broederen, en hun zonen, twintig; 20 En van Nethinim, die David en de vorsten ten dienste der Levieten gegeven hadden, tweehonderd en twintig Nethinim, die allen bij namen genoemd werden.

21 Toen riep ik aldaar een vasten uit aan de rivier Ahava, opdat wij ons verootmoedigden voor het aangezicht onzes Gods, om van Hem te verzoeken een rechten weg, voor ons, en voor onze kinderkens, en voor al onze have. 22 Want ik schaamde mij van de koning een heir en ruiters te begeren, om ons te helpen van de vijand, op de weg; omdat wij tot de koning hadden gesproken, zeggende: De hand onzes Gods is ten goede over allen, die Hem zoeken, maar Zijn sterkte en Zijn toorn over allen, die Hem verlaten. 23 Alzo vastten wij; en verzochten zulks van onzen God; en Hij liet zich van ons verbidden. 24 Toen scheidde ik twaalf uit van de oversten der priesteren: Serebja, Hasabja, en tien van hun broederen met hen. 25 En ik woog hun toe het zilver, en het goud, en de vaten, zijnde de offering van het huis onzes Gods die de koning en zijn raadsheren, en zijn vorsten, en gans Israël, die er gevonden werden, geofferd hadden; 26 Ik woog dan aan hun hand zeshonderd en vijftig talenten zilvers, en honderd zilveren vaten in talenten; aan goud, honderd talenten; 27 En twintig gouden bekers, tot duizend drachmen; en twee vaten van blinkend goed koper, begeerlijk als goud. 28 En ik zeide tot hen: Gij zijt heilig de HEERE, en deze vaten zijn heilig; ook dit zilver en dit goud, de vrijwillige gave, de HEERE, de God uwer vaderen. 29 Waakt en bewaart het, totdat gij het opweegt, in tegenwoordigheid van de oversten der priesteren en Levieten, en der vorsten der vaderen van Israël, te Jeruzalem, in de kameren van des HEEREN huis. 30 Toen ontvingen de priesters en de Levieten het gewicht des zilver en des goud, en der vaten, om te brengen te Jeruzalem, ten huize onzes Gods. 31 Alzo verreisden

wij van de rivier Ahava, op de twaalfden der eerste maand, om te gaan naar Jeruzalem; en de hand onzes Gods was over ons, en redde ons van de hand des vijands, en desgenen, die ons lagen leide op de weg. 32 En wij kwamen te Jeruzalem; en wij bleven aldaar drie dagen. 33 Op de vierden dag nu werd gewogen het zilver, en het goud, en de vaten, in het huis onzes Gods, aan de hand van Meremoth, de zoon van Uria, de priester, en met hem Eleazar, de zoon van Pinehas; en met hen Jozabad, de zoon van Jesua, en Noadja, de zoon van Binnui, de Levieten. 34 Naar het getal en naar het gewicht van dat alles; en het ganse gewicht werd ter zelfder tijd opgeschreven. 35 En de weggevoerden, die uit de gevangenis gekomen waren, offerden de God Israëls brandofferen; twaalf varren voor gans Israël, zes en negentig rammen, zeven en zeventig lammeren, twaalf bokken ten zondoffer; alles ten brandoffer de HEERE. 36 Daarna gaven zij de wetten des konings aan des konings stadhouders en landvoogden aan deze zijde der rivier; en zij bevorderden het volk en het huis Gods.

Dit hoofdstuk geeft ons een uitvoeriger verhaal van Ezra's reis naar Jeruzalem, waarvan wij in het vorige hoofdstuk een algemeen bericht hadden.
I. Het gezelschap dat met hem optrok vers 1 - 20.
II. Het plechtige vasten, dat hij en zijn gezelschap hielden, om Gods tegenwoordigheid met hen op deze reis af te smeken, vers 21 - 23.
III. De zorg, die hij droeg voor de schat, die hij bij zich had, en de last, die hij desbetreffende gaf aan de priesters, aan wier bewaring hij hem toevertrouwde, vers 21 - 30.
IV. Gods zorg over hem en zijn gezelschap op de weg, vers 31.
V. Hun veilige aankomst te Jeruzalem vers 33 - 34, hun boodschappen aan de stadhouders van de koning vers 36. Zij offerden offeranden aan God, vers 35, en toen begaven zij zich tot hun werk.

Ezra 8:1 - 20
Ezra had zijn lastbrief van de koning ontvangen, en nu roept hij vrijwilligers op om "de verdrevenen van Israël te verzamelen, en de verstrooiden uit Juda te vergaderen," Jesaja 11:12. "Wie is er onder de zonen van Sion, die bij dochteren van Babel wonen, geneigd om naar Jeruzalem te gaan, thans, nu de tempel gebouwd en de tempeldienst weer aan de gang is, is het de tijd voor hen." Nu zou men denken dat onder zo'n aanvoerder en met zoveel aanmoediging, al de Joden "zich eindelijk uit het stof geschud" zouden hebben, "zich los hadden gemaakt van de banden van hun hals," overeenkomstig de oproep in Jesaja 52:1, 2 en verv. Ik vraag mij af hoe iemand van hen dat hoofdstuk kon lezen en achterblijven. Maar zeer velen deden het, die hun gemak meer beminden dan hun Godsdienst, zich in goede doen achtten waar zij waren, niet geloofden dat in Jeruzalem hun toestand beter zou zijn dan in Babel, en de moed niet hadden om zich onder bezweren en moeilijkheden daarheen op weg te begeven. Maar hier wordt ons gezegd:

I. Dat sommigen zic h vrijwillig aangeboden hebben om met Ezra te gaan. De hoofden van de onderscheidene geslachten worden hier genoemd tot hun ere, en het getal van de manspersonen die met hen kwamen, opgegeven, tezamen uitmakende veertienhonderd zes en negentig personen. Er worden hier twee priesters genoemd, vers 2, en één van de zonen van David, maar zij schijnen gekomen te zijn zonder hun gezin, waarschijnlijk wilden zij eerst zien hoe Jeruzalem hun beviel, om dan naar bevind van zaken, of hun gezin te laten halen, of er toe weer te keren. Verscheidenen van deze geslachten hebben wij tevoren gehad, Hoofdstuk 2. Sommigen trokken toen op, meerderen gingen nu, naar God hun hart had geneigd, sommigen werden in de derde ure in de wijngaard geroepen, anderen niet voor de elfde ure, maar ook deze werden niet afgewezen. Maar hier lezen wij van de laatsten van de kinderen van Adonikam, vers 13, hetgeen door sommigen als een verwijt voor hen wordt

opgevat, namelijk dat zij de laatsten waren om zich onder Ezra's banier te scharen. Ik versta het veeleer tot hun eer, namelijk dat nu al de kinderen van dat geslacht waren teruggekeerd en niemand hunner meer achtergebleven is.

II. Dat de Levieten, die met dit gezelschap optrokken, in zekere zin tot deze dienst geprest waren.
Ezra stelde een plaats van samenkomst vast voor geheel zijn gezelschap, op de Nieuwjaarsdag, de eersten dag van de eerste maand. Hoofdstuk 7:9. Toen heeft hij hen daar gemonsterd, en (wat vreemd was) hij bevond dat er geen van de kinderen van Levi bij waren, vers 15. Er waren wel sommige priesters, maar geen Levieten. Waar was de geest van die heilige stam? Ezra, een priester, roept gelijk Mozes: Wie de Heere toebehoort kome tot mij! Gans verschillend van Levi deinzen zij terug, en begeren zij tussen de stallingen te blijven om het geblaat van de kudden te horen. Wij veronderstellen dat zij in Babel synagogen hadden, waarin zij baden en predikten en de sabbat hielden, (en toen zij niets beters konden hebben hadden zij reden om daar denkbaar voor te zijn) maar nu de tempel te Jeruzalem geopend was, voor de dienst waarvan zij verordineerd waren, hadden zij aan de poorten van Sion de voorkeur moeten geven boven al deze synagogen, het is hier vermeld tot hun schande, maar verkondigt het niet te Gath. Toen Ezra bemerkte dat hij geen Levieten in zijn gevolg had, was hij in grote verlegenheid. Hij had geld genoeg voor de tempeldienst, maar gebrek aan hen. De koning en de vorsten hadden meer dan genoeg gedaan, maar de kinderen van Levi hadden niet half het hunne gedaan. Elf mannen, hoofden, verstandige mannen, koos hij, om deze betreurenswaardige leemte aan te vullen. En nu wordt ons hier gezegd:

1. Dat zij uitgezonden werden.
Ezra zond hen naar de geschiktste plaats, waar een college van Levieten was, de plaats Chasifja, waarschijnlijk een straat of een plein in Babel, die voor dat doel was afgestaan (men zou het Zilverstraat kunnen noemen, want chesif betekent zilver), hij zond hen naar een geschikt persoon, Iddo, het hoofd van dit college niet om hem te dringen zelf te komen (wij willen veronderstellen dat hij oud was en ongeschikt voor zo'n reis), maar sommigen van de jongeren te zenden, dienaars voor het huis van onze God, vers 17. Gods huis te voorzien van goede dienaren is een goed werk, dat tot vertroosting en eer zal zijn van allen, die er de hand in hebben.

2. Er wordt ons hier hun welslagen meegedeeld. Zij zijn niet onverrichter zake teruggekeerd, maar hoewel zij weinig tijd hadden om zich voor te bereiden, brachten zij ongeveer veertig Levieten mee om met Ezra op te trekken, Serebja bekend als een zeer verstandig man, en achttien met hem, vers 18, Hasabja, en met hen twintig vers 19. Hieruit blijkt dat zij er niet afkerig van waren om te gaan, maar slechts traag en onachtzaam waren, slechts nodig hadden om opgeroepen te worden, er toe aangespoord te worden. Hoe jammer is het dat Godvruchtige mensen een goed werk nalaten, enkel en alleen uit gebrek van er toe opgewekt te worden, hoe jammer, dat zij dit nodig hebben, en als zij het nodig hebben, hoe jammer, dat het hun er aan ontbreekt!
Van de Nethinim, de dienaren van het heilig college, de specie infima - de laagste orde van de tempeldienaren, schenen er meer bereid te zijn om te gaan dan van de Levieten zelf, van hen hebben op deze haastige oproep zich tweehonderd twintig aangemeld, en zij hadden de eer om op Ezra's monsterrol met name genoemd te zijn, vers 20. "Aldus, " zegt Ezra, zijn wij door de goede hand van onze God over ons van Levieten voorzien geworden." Als er, waar leraren ontbraken, de ledige plaatsen weer bezet werden, dan moet God er de eer voor ontvangen, en Zijn goede hand moet worden erkend in hen bekwaam te maken voor de dienst hen er toe te neigen, en hun dan een deur te openen d.i. hun de gelegenheid tot dienen te geven.

Ezra 8:21 - 23
Ezra heeft Levieten gekregen om met hem op te trekken, maar wat zal dat baten, tenzij ook God met hem optrekt? Dat is dus zijn voornaamste zorg. Wij moeten in al onze wegen God erkennen, inzonderheid in die, waarin wij pogen de belangen te dienen van Zijn koninkrijk onder de mensen. Dat doet Ezra hier. Merk op:

1. Het vaste vertrouwen, dat hij had in God en in Zijn genadige bescherming. Hij zei de koning, vers 22, uit welk beginsel hij handelde, dat zij, die God zoeken, veilig zijn onder de schaduw van Zijn vleugelen, zelfs in het grootste gevaar, maar dat zij, die Hem verlaten, voortdurend aan gevaar zijn blootgesteld, zelfs dan als zij zich het veiligst wanen. Gods macht wordt aangewend voor Zijn dienaren en tegen Zijn vijanden.

Ezra geloofde dit met zijn hart, en met zijn mond deed hij er belijdenis van voor de koning, en daarom schaamde hij zich om van de koning een gewapend geleide te verzoeken, want daarmee zou hij de koning en zijn hovelingen aanleiding kunnen geven om of aan Gods macht te twijfelen om Zijn volk te helpen of aan Ezra's vertrouwen in die macht. Zij, die op God vertrouwen, zullen zich schamen om bescherming te zoeken bij het schepsel, inzonderheid om tot armzalige hulpmiddeltjes voor hun eigen veiligheid de toevlucht te nemen, omdat zij hierdoor in tegenspraak zijn met zichzelf en met hun vertrouwen. Niet, dat zij, die op God steunen en bebouwen, geen gebruik moeten maken van de gepaste middelen tot hun beveiliging of dat zij zich moeten schamen om dit te doen, maar als de eer Gods op het spel staat, dan zou men zich liever aan gevaar willen blootstellen, dan te doen ten nadele van datgene, hetwelk ons dierbaarder moet zijn dan ons leven.

2. Hoe hij zich in dat vertrouwen plechtig tot God wendt, hij riep een vasten uit, vers 21. Ongetwijfeld heeft hijzelf leiding en bestuur van God gevraagd in deze zaak, van dat hij voor het eerst er aan gedacht heeft, maar om openbare zegeningen moet in het openbaar worden gebeden, opdat allen, die in die zegeningen zullen delen, zich verenigen om erom te vragen. Zij hebben gevast:
a. Om hun verootmoediging te kennen te geven, hij verklaart dat dit er de betekenis en bedoeling van was opdat wij ons verootmoedigden voor het aangezicht van onze God vanwege onze zonden, en om ons te bereiden om er vergeving voor te ontvangen. Als wij tot een nieuwe levenstoestand ingaan, dan moeten wij er voor zorgen, om niets van de schuld van de zonden van onze vorige levenstoestand er in mee te brengen. Als wij ons in een nakend gevaar bevinden, laat ons dan niet in gebreke blijven om ons met God te verzoenen, dan zijn wij veilig en er is niets dat ons dan wezenlijk schaden kan.
b. Om zich op te wekken tot gebed en smeking. Godsdienstig vasten ging altijd gepaard met gebed. Hun boodschap bij de troon van de genade was een rechte weg van God te verzoeken, dat is: zich over te geven aan de leiding van Zijn voorzienigheid, zich onder de bescherming Gods te stellen, en God te bidden hen te leiden en te bewaren op hun reis, en hen veilig tot hun bestemming te brengen. Zij waren vreemdelingen op de weg, moesten door de landen van hun vijanden heentrekken, en hadden geen wolk en vuurkolom om hun de weg te wijzen, zoals hun vaderen gehad hebben. maar zij geloofden dat de macht en de gunst van God en de dienst van Zijn engelen daarvoor in de plaats bij hen zouden komen, en zij hoopten dit door hun gebed te verkrijgen. Het is onze wijsheid en onze plicht om onszelf met al onze belangen, met ons gezin en onze bezitting Gode aan te bevelen, in het gebed, en Hem de zorg er voor over te laten, Filipp. 4:6.

3. De goede uitslag hiervan, vers 23. Wij verzochten zulks van onze God door ons verenigd gebed, en Hij liet zich van ons verbidden. Zij hadden de troostrijke verzekerdheid in hun gemoed, dat hun gebed verhoord was, en de uitkomst bewees het, want nooit heeft iemand, die Hem in ernst zocht, Hem tevergeefs gezocht.

Ezra 8:24 - 30
Wij hebben hier een bericht van Ezra's bijzondere zorg voor de schat, die hij bij zich had en die aan Gods heiligdom behoorde.
Merk op
1. De bewaring ervan aan God overgegeven hebbende, gaf hij hem nu over in de bewaring van de daartoe bevoegde en geschikte mensen, wier plicht en werk het was om er over te waken, hoewel zij zonder God tevergeefs gewaakt zouden hebben. Onze gebeden moeten steeds vergezeld gaan van onze pogingen, de zorg voor Christus' Evangelie, Zijn kerk en Zijn inzettingen moet niet zo aan Hem worden overgelaten of zij moet ook "aan getrouwe mensen toevertrouwen worden," 2 Timotheüs 2:2.

2. God gebeden hebbende om al het goed dat zij bij zich hadden te bewaren, toont hij zich vooral in zorg voor dat deel ervan dat aan het huis Gods behoorde en een offerande aan Hem was. Verwachten wij dat God door Zijn voorzienigheid bewaren zal hetgeen ons toebehoort? Zo laat ons door Zijn genade datgene bewaren wat Hem behoort, laat Gods eer en belangen onze zorg zijn, dan kunnen wij verwachten dat ons leven en onze gerieflijkheden Zijn zorg zullen zijn. Let op:
a. De personen, aan wie hij de offeranden voor het huis Gods overgaf. Twaalf oversten van de priesters, en even zoveel Levieten werden voor die post door hem aangesteld, vers 24, 30, die door hun ambt verplicht waren zorg te dragen voor de dingen Gods en op bijzondere wijze het voordeel van die schatten genoten.
Ezra zegt hun waarom hij die dingen in hun handen stelde, vers 28. Gij zijt heilig de Heere, wie is zo geschikt om zorg te dragen voor heilige dingen, als heilige personen? Zij, die de waardigheid en de eer van het priesterschap hebben, moeten er ook de verplichtingen van hebben. Als de profeet de terugkeer voorzegt van Gods volk en van Zijn dienaren uit Babel, geeft hij hun deze plechtige last: "Reinigt u, gij, die de vaten des Heeren draagt" Jesaja 52:11.

b. De grote nauwkeurigheid, waarmee hij dit aanvertrouwde pand in hun handen legt hij woog hun het zilver en het goud en de vaten vers 25, omdat hij verwachtte het in gewicht van hen terug te ontvangen. In alle toevertrouwde zaken, maar inzonderheid in heilige zaken, behoren wij stipt en nauwkeurig te zijn, en van beide zijden omtrent de juiste waarde van de dingen ingelicht zijn. In Zerubbabels tijd werden de vaten overgeleverd bij getallen, hier bij gewicht, opdat allen overgeleverd zouden worden en het spoedig zou worden ontdekt zo er iets aan ontbrak. Hiermede wordt te kennen gegeven dat zij, aan wie heilige dingen worden toevertrouwd (en dat zijn alle uitdelers van de verborgenheden Gods) goed weten wat zij hebben ontvangen en wederom moeten overleveren, daar zij er weldra rekenschap van zullen hebben af te leggen, opdat zij er getrouw in zullen zijn en er met blijdschap verantwoording van kunnen doen.

c. De last, die hij hun gaf met deze schatten, vers 29. "Waakt en bewaart het, dat er niets van verloren raakt of gestolen wordt of met andere zaken wordt vermengd, houdt het bij elkaar, houdt het afzonderlijk, houdt het veilig, totdat gij het alles afweegt in de tempel voor het aangezicht van de grote mannen aldaar." Hiermede gaf hij hun te kennen van hoeveel belang het voor hen was om zorgzaam en getrouw te wezen, en hoezeer het hun tot eer zou strekken om aldus getrouw bevonden te worden. Zo heeft Paulus, toen hij Timotheus de

Evangelieschat heeft overgegeven, hem bevolen die te bewaren tot aan de verschijning voor Hem om rekenschap te geven van het pand, dat hem werd toevertrouwd, wanneer zijn getrouwheid zijn kroon zal zijn.

HOOFDSTUK 9

1 Als nu deze dingen voleind waren, traden de vorsten tot mij toe, zeggende: Het volk Israëls, en de priesters, en de Levieten, zijn niet afgezonderd van de volken dezer landen, naar hun gruwelen, namelijk van de Kanaänieten, de Hethieten, de Ferezieten, de Jebusieten, de Ammonieten, de Moabieten, de Egyptenaren en de Amorieten. 2 Want zij hebben van hun dochteren genomen voor zichzelven en voor hun zonen, zodat zich vermengd hebben het heilig zaad met de volken dezer landen; ja, de hand der vorsten en overheden is de eerste geweest in deze overtreding. 3 Als ik nu deze zaak hoorde, scheurde ik mijn kleed en mijn mantel; en ik trok van het haar mijns hoofds en mijns baards uit, en zat verbaasd neder. 4 Toen verzamelden zich tot mij allen, die voor de woorden van de God Israëls beefden, om de overtreding der weggevoerden; doch ik bleef verbaasd zitten tot aan het avondoffer. 5 En omtrent het avondoffer stond ik op uit mijn bedruktheid, als ik nu mijn kleed en mijn mantel gescheurd had; en ik boog mij op mijn knieën, en breidde mijn handen uit tot de HEERE, mijn God; 6 En ik zeide: Mijn God, ik ben beschaamd en schaamrood, om mijn aangezicht tot U op te heffen, mijn God; want onze ongerechtigheden zijn vermenigvuldigd tot boven ons hoofd, en onze schuld is groot geworden tot aan de hemel. 7 Van de dagen onzer vaderen af zijn wij in grote schuld tot op dezen dag; en wij zijn om onze ongerechtigheden overgegeven, wij, onze koningen en onze priesters, in de hand van de koningen der landen, in zwaard, in gevangenis, en in roof, en in schaamte des aangezichts, gelijk het is te dezen dage. 8 En nu is er, als een klein ogenblik, een genade geschied van de HEERE, onzen God, om ons een ontkoming over te laten, en ons een nagel te geven in Zijn heilige plaats, om onze ogen te verlichten, o onze God, en om ons een weinig levens te geven in onze dienstbaarheid. 9 Want wij zijn knechten; doch in onze dienstbaarheid heeft ons onze God niet verlaten; maar Hij heeft weldadigheid tot ons geneigd voor het aangezicht der koningen van Perzië, dat Hij ons een weinig levens gave, om het huis onzes Gods te verhogen, en de woestigheden van hetzelve op te richten, en om ons een tuin te geven in Juda en te Jeruzalem. 10 En nu, wat zullen wij zeggen, o onze God! na dezen? Want wij hebben Uw geboden verlaten, 11 Die Gij geboden hadt door de dienst Uwer knechten, de profeten, zeggende: Het land, waar gijlieden inkomt, om dat te erven, is een vuil land, door de vuiligheid van de volken der landen, om hun gruwelen, waarmede zij dat vervuld hebben, van het ene einde tot het andere einde, met hun onreinheid. 12 Zo zult gij nu uw dochteren niet geven aan hun zonen, en hun dochteren niet nemen voor uw zonen, en zult hun vrede en hun best niet zoeken, tot in eeuwigheid; opdat gij sterk wordt, en het goede des lands eet, en uw kinderen doet erven tot in eeuwigheid. 13 En na alles, wat over ons gekomen is, om onze boze werken, en om onze grote schuld, omdat Gij, o onze God! belet hebt, dat wij niet te onder zijn vanwege onze ongerechtigheid, en hebt ons een ontkoming gegeven, als deze is; 14 Zullen wij nu wederkeren, om Uw geboden te vernietigen, en ons te verzwageren met de volken dezer gruwelen? Zoudt Gij niet tegen ons toornen tot verterens toe, dat er geen overblijfsel noch ontkoming zij? 15 O HEERE, God van Israël! Gij zijt rechtvaardig; want wij zijn overgelaten ter ontkoming, als het is te dezen dage. Zie, wij zijn voor Uw aangezicht in onze schuld; want er is niemand, die voor Uw aangezicht zou kunnen bestaan, om zulks.

Wij kunnen veronderstellen dat de zaken van de kerk een zeer goed aanzien hadden, nu Ezra het bestuur er over had. Richt de blik naar buiten: de regering was welwillend voor hen, wij horen geen klachten over vervolging of verdrukking, of het hart van hun vijanden was omgewend, of hun handen waren gebonden. Hun naburen waren beleefd, wij horen van geen oorlogen, noch van geruchten van oorlogen, er was niemand, die hen verschrikte, alles ging zo goed als het maar kon, in aanmerking genomen dat hun aantal klein was en dat zij arm waren, en aan een vreemde vorst waren onderworpen. Richt de blik naar binnen: wij horen niets van Baäl, of Astaroth, of Moloch, van geen beelden en geen bossen, en van geen gouden kalveren, ja zelfs niet van hoogten, er waren niet slechts geen afgodische altaren, maar ook geen afzonderlijke altaren, de tempel werd behoorlijk in ere gehouden, de tempeldienst

geregeld en nauwkeurig waargenomen. Toch was er nog een mengsel van kwaad, ook in de zuiverste eeuwen van de kerk was er nog enig bederf, en nooit zal zij zonder vlek of rimpel voorgesteld worden, voordat zij een heerlijke, een triomferende kerk zal zijn, Efeziers 5:27. Wij hebben hier:
I. Een klacht tot Ezra gekomen over vele huwelijken, aangegaan met vreemde vrouwen, vers 1, 2.
II. De grote droefheid hierover bij hem en bij anderen onder de invloed van zijn voorbeeld vers 3, 4.
III. Zijn plechtige belijdenis van deze zonde voor God, en zijn Godvruchtige droefheid en schaamtegevoel, vers 5 - 15.

Ezra 9:1 - 4
Toen Ezra te Jeruzalem kwam en de genade Gods zag over zijn broederen, is hij ongetwijfeld, evenals Barnabas, "verblijd geweest" en heeft hij hen allen "vermaand, dat zij met een voornemen des harten bij de Heere zouden blijven" Handelingen 11:23. Hij zag niets verkeerds, veel bederf blijft uit het gezicht ook van de waakzaamste bestuurders en heersers, maar hier wordt nu zijn blijdschap beneveld, er wordt hem kennis gegeven dat velen van het volk, ja zelfs sommigen van de oversten vrouwen gehuwd hadden uit heidense gezinnen en zich verzwagerd hadden met vreemdelingen. Merk op:

I. Wat de zonde was, waaraan zij zich schuldig maakten, het was: dat zij zich vermengd hebben met de volken van deze landen, vers 2 zich met hen vergezellende in handel en verkeer, zich gemeenzaam met hen makende, en hun dochters ten huwelijk gevende aan hun zonen. Wij willen hopen dat zij hun goden niet aanbaden, dat zij door hun gevangenschap genezen waren van hun afgoderij. Wel wordt gezegd dat zij deden naar hun gruwelen, vers 1, maar dat betekent, zegt bisschop Patrick, hier slechts hun navolgen van de heidenen ten opzichte van gemengde huwelijken met personen van iedere nationaliteit, hetgeen hen langzamerhand weer tot afgoderij zou gevoerd hebben. Hierin:

1. Waren zij ongehoorzaam aan een uitdrukkelijk gebod Gods, waarbij hun alle gemeenzaamheid met de heidenen verboden werd en inzonderheid om huwelijken met hen aan te gaan, Deuteronomium 7:3.

2. Ontwijdden zij de kroon van hun afzondering en stelden zij zich gelijk met hen, boven wie God hen nu onlangs, zowel als vroeger, door bijzondere tekenen van Zijn gunst geëerd en onderscheiden had.

3. Wantrouwden zij de macht van God om hen te beschermen en te bevorderen, en lieten zij zich leiden door vleselijke wijsheid, daar zij hoopten zich aldus te versterken, door deze huwelijksverbintenissen invloed te krijgen onder hun naburen. Uit al die armzalige hulpmiddeltjes die wij aanwenden om ons te bevorderen en te bevoordelen, spreekt wantrouwen in de algenoegzaamheid Gods om ons te helpen.

4. Stelden zij zich, en nog veel meer hun kinderen, bloot aan het gevaar van afgoderij, juist die zonde, en welke juist op deze zelfde wijze bij hen ingeleid was, die eens het verderf van hun kerk en hun volk tengevolge heeft gehad.

II. Welke personen schuldig waren aan deze zonde, niet slechts sommigen van de onnadenkenden uit het volk van Israël, die niet beter wisten, maar ook velen van de priesters en Levieten wier ambt het was de wet te onderwijzen, onder anderen deze wet, en in wie, daar

zij boven de gewone Israëlieten stonden, het een groter misdaad was. Het was een vermindering voor de zonen uit die stam om in een andere stam te huwen, en zij deden het zelden, behalve in de koninklijke stam, maar om huwelijken aan te gaan met heidenen, met Kanaänieten en Hethieten, en ik weet niet met wie nog meer, was zo'n verkleining en verlaging voor hen, dat zij er zich nooit schuldig aan gemaakt zouden hebben, als zij, zoal niet van plicht, maar dan toch van eer nog enig besef hadden gehad, en toch was dit nog niet het ergste: de hand van de vorsten en overheden, die door hun macht dit wangedrag hadden moeten voorkomen of hervormen, is de eerste geweest in deze overtreding. Als vorsten in overtreding zijn, dan worden zij beschuldigd van er de eersten in te zijn, vanwege de invloed van hun voorbeeld op anderen, velen zullen hun verderfenissen navolgen. Maar ongelukkig is de toestand van het volk, welks leiders hen verleiden en doen dwalen.

III. De mededeling hiervan aan Ezra, zij werd hem gegeven door de personen, die het meest tot klagen bevoegd waren, de vorsten, diegenen van hen, die nog aan hun oprechtheid hadden vastgehouden, en daarmee ook hun waardigheid hadden opgehouden, zij zouden anderen niet hebben kunnen beschuldigen, indien zij zelf niet vrij van schuld waren geweest. Zij werd gegeven aan de persoon, die de macht had verbetering te brengen in die toestand, die als vaardig Schriftgeleerde in de wet Gods met hen kon redeneren over de zaak, en als commissaris van de koning hun ontzag kon inboezemen. Waarschijnlijk hebben deze vorsten dikwijls gepoogd dit misbruik tegen te gaan, zonder er in geslaagd te zijn, maar nu wenden zij zich tot Ezra, hopende dat hij door zijn wijsheid, gezag en invloed bij hen zal overmogen om hun verkeerdheid in te zien en er van af te laten. Zij, die zelf openbare misbruiken niet kunnen afschaffen, doen toch goede dienst door diegenen ervan te verwittigen, die het wèl kunnen.

IV. De indruk hierdoor op Ezra teweeggebracht vers 3. Hij scheurde zijn kleed en zijn mantel, trok van het haar van zijn hoofd en van zijn baard uit, en zat verbaasd neer. Aldus gaf hij uitdrukking aan zijn diep besef:

1. Van de oneer, die Gode hiermede was aangedaan. Het smartte hem in zijn hart te denken, dat een volk, naar Zijn naam genoemd, zo grovelijk Zijn wet zou schenden, zo weinig nut en voordeel heeft getrokken uit Zijn tuchtiging en Zijn gunsten zo slecht had beloond.

2. Van het kwaad, dat het volk zichzelf hiermede heeft aangedaan, en het gevaar, waarin zij verkeerden, dat de toorn Gods daardoor over hen zou losbarsten. De zonden van anderen moeten ons tot smart zijn, de belediging van Gods eer en het kwaad, dat aan de zielen van de mensen gedaan wordt, moeten ons ter harte gaan. Smart over de zonde moet diepe smart wezen, zoals die welke Ezra gevoelde, smart als over een enige of een eerstgeboren zoon. Wij hebben reden om over de ergerlijke zonden van belijders verbaasd te zijn. Wij kunnen verbaasd staan als wij zien dat de mensen zichzelf tegenspreken, zichzelf verkleinen benadelen, in het verderf storten. Het is vreemd dat de mensen zo onbedachtzaam kunnen handelen en zo in tegenspraak met zichzelf. De oprechten zullen hierover verbaasd zijn.

V. De invloed, die Ezra's smart hierover had op anderen. Wij kunnen veronderstellen dat hij opging naar het huis des Heeren om zich daar te verootmoedigen, omdat hij in zijn smart het oog op God had, en dat was de geschikte plaats om er Zijn misnoegen af te bidden. Spoedig werd er openlijk kennis van genomen en al de vrome, ernstige mensen, die nabij waren, vergaderden zich tot hem, uit eigen beweging, naar het schijnt, want er wordt niet gezegd dat zij opgeroepen waren, vers 4. Het was de aard van Godvruchtige mensen om te beven voor Gods woord, zij hebben eerbied voor het gezag van zijn bevelen en voorschriften, en de strengheid en rechtvaardigheid van zijn bedreigingen, en op hen, die aldus voor Zijn woord

beven, "zal God zien", Jesaja 66:2. Zij, die beven voor het woord Gods, kunnen niet anders dan beven wegens de zonden van de mensen, door welke de wet van God overtreden wordt en de overtreders aan de toorn en de vloek van God worden blootgesteld. De Godvruchtige ijver van één persoon tegen de zonde kan vele anderen tot een zelfde ijver opwekken zoals de apostel in een andere omstandigheid gezegd heeft, 2 Corinthiers 9:2. Velen zullen volgen die geen bedachtzaamheid, moed en beleid genoeg hebben om voor te gaan in een goed werk. Alle Godvruchtigen behoren hen, die handelend optreden in de zaak van God tegen ondeugd en onheiligheid, te steunen en te doen wat zij kunnen om hun handen te sterken.

Ezra 9:5 - 15
Wat de overdenkingen waren van Ezra's hart terwijl hij gedurende enige uren verbaasd nederzat, kunnen wij nagaan uit de woorden uit zijn mond, toen hij eindelijk dit zielroerend gebed heeft uitgesproken. Let op:

I. De tijd, toen hij dit gebed tot God opzond, omtrent het avondoffer, vers 5. Dan plachten waarschijnlijk vrome mensen in de voorhoven van de tempel te komen om de plechtigheid van het avondoffer bij te wonen en in samenstemming er mee hun eigen gebed tot God op te zenden.
Ezra verkoos om voor hun oren deze belijdenis te doen, opdat hun een diep besef zou worden gegeven van de zonden van het volk, die zij tot nu toe of niet hadden opgemerkt, of licht hadden geacht. Het gebed kan een prediking zijn. Het offer, inzonderheid het avondoffer, was een type van de grote verzoening, het gezegende Lam Gods, dat in de avond van de wereld, door zich zelf te offeren de zonde wegnemen zou, waarop wij kunnen veronderstellen dat Ezra in zijn boetvaardig gebed tot God het oog van zijn geloof had gericht. Hij deed die belijdenis als het ware met zijn hand op het hoofd van dat grote offer, door hetwelk wij de verzoening ontvangen.
Ezra was voorzeker geen vreemdeling voor de boodschap, die de engel Gabriël enige jaren tevoren omtrent de tijd van het avondoffer aan Daniël had gebracht, als het ware in verklaring van dat offer, betreffende Messias, de Vorst, Daniel 9:24, misschien had hij met die tijd te verkiezen voor zijn gebed daar wel het oog op gehad.

II. Zijn toebereiding tot dit gebed.
1. Hij stond op uit zijn bedruktheid en schudde, in zoverre het nodig was, om zijn hart tot God te kunnen opheffen de last van zijn smart van zich af. Hij herstelde zich van zijn verbazing, kon zijn ontroering enigszins tot bedaren brengen, en de nodige kalmte van gemoed herkrijgen om gemeenschap te kunnen oefenen met God.

2. Hij boog zich op zijn knieën, nam de houding aan van een boetvaardige, die zich verootmoedigt, en een smekeling, die om genade vraagt, en in beide het volk vertegenwoordigende, welks voorspraak hij nu was.

3. Hij breidde zijn handen uit, als iemand, die aangedaan was door hetgeen hij ging zeggen, het aanbiedende aan God, wachtende om een genaderijk antwoord te ontvangen. Hierin had hij het oog op God als de Heere, en zijn God, een God van macht, maar ook een God van genade.

III. Het gebed zelf. In eigenlijken zin kan het geen gebed worden genoemd, want er komt geen woord in van bidden of vragen om iets. Maar als wij aan het gebed zijn volle, ruime betekenis geven, dan is het het uitspreken van Godvruchtige gemoedsbewegingen en gedachten, en zeer Godvruchtig zijn de gedachten, die hier door Ezra worden uitgesproken.

Hij spreekt een boetvaardige belijdenis van zonde uit, niet van zijn eigen, (uit een consciëntie belast met haar eigen schuld, en zich bewust van eigen gevaar), maar de zonde van zijn volks, uit een Godvruchtige zorg voor de eer Gods en het welzijn van Israël. Men heeft hier een levendige voorstelling van oprecht berouw. Let op:

1. De belijdenis, die hij doet van de zonde, en hoe hij de nadruk legt op de verzwaring ervan, om zijn eigen hart en het hart van hen, die zich met hem verenigden, te treffen, het te vervullen van heilige smart en schaamte en vreze bij de overweging ervan, opdat zij er diep verootmoedigd om zouden zijn. En het is opmerkelijk dat hij, hoewel zelf volkomen vrij van deze schuld, zich toch onder de zondaren rangschikt, zich tot hun getal rekent, omdat hij lid was van dezelfde gemeenschap, onze zonden en onze ongerechtigheden. Misschien herinnerde hij het zich nu als zijn schuld, dat hij zolang na zijn broederen in Babel was gebleven, zich niet zo spoedig als hij het gekund had, van het volk van deze landen had afgezonderd. Als wij de goddeloosheid van de goddelozen betreuren, dan zou het kunnen zijn dat wij, zo wij ons eigen leven nauwkeurig nagaan en ons hart toelaten getrouw met ons te zijn, ons schuldig vinden aan iets van dezelfde aard, als is het ook in mindere mate. Maar nu spreekt hij hier van hetgeen de algemene klacht was, of behoorde te zijn.
A. Hij erkent dat hun zonde zeer groot is geweest: onze ongerechtigheden zijn vermenigvuldigd boven ons hoofd, vers 6, wij zijn op het punt van er in om te komen, er in te verzinken als in diepe wateren, zó algemeen hadden zij de overhand, zó geweldig was haar kracht, en zozeer dreigden zij de aller verderfelijkste gevolgen na zich te zullen slepen. "De ongerechtigheid is tot zo’n hoogte onder ons geklommen, dat zij tot aan de hemel reikt zó onbeschaamd geworden dat zij de hemel tart, zó tergend dat zij, evenals de zonde van Sodom, tot de hemel roept om wraak." Maar laat dit de troost zijn voor boetelingen dat, hoewel hun zonden tot aan de hemel reiken Gods goedertierenheid in de hemelen is, Psalm 36:6. "Waar de zonde meerder geworden is daar is de genade veel meer overvloedig geweest."

B. Zij hadden lang volhard in hun zonde vers 7. Van de dagen van onze vaderen af zijn wij in grote schuld tot op deze dag Het voorbeeld van hen, die voor hen geweest waren, achtte hij zo weinig een verontschuldiging van hun misdaad, dat zij er juist door verzwaard werd, wij moeten ons laten waarschuwen om ons niet aan dezelfde steen te stoten. Het bederf is zoveel te erger, dat het diep wortel heeft geschoten, en nu begint het als op een verjaard recht te pleiten, maar hierdoor hebben wij nu reden om te vrezen dat de mate van de ongerechtigheid bijna vol is.

C. De grote en zware oordelen, die God over hen gebracht heeft om hun zonden, hebben ze ook grotelijks verzwaard. Wij zijn om onze ongerechtigheden overgegeven in zwaard, in gevangenschap, vers 7, en toch nog niet hervormd niet teruggebracht van de slechte weg, in een mortier gestoten, en "de dwaasheid is toch niet van ons geweken," Spreuken 27:22, getuchtigd maar toch niet verbeterd.

D. Ook de zegeningen, die God hun nu onlangs had geschonken, hebben hun zonden grotelijks verzwaard. Hierop wijst hij met grote nadruk, vers 8, 9. Merk op:
a. De tijd dier genade betoning. Nu is er, als een klein ogenblik, een genade geschied, dat is: "Het is nog maar een kleine tijd sedert wij onze vrijheid herkregen, en het is niet waarschijnlijk dat wij haar lang zullen behouden." Het verzwaarde grotelijks hun zonde, dat zij nog zo kort geleden in de oven van de verdrukking zijn geweest en niet wisten hoe spoedig zij er weer in konden komen, en konden zij dan toch gerust zijn?

b. De fontein van de genade. Genade is ons geschied van de Heere. De koningen van Perzië waren het middel tot hun bevrijding, maar hij schrijft haar toe aan God en Zijn genade, Zijn vrije genade, zonder enigerlei verdienste van hun kant.

c. De stromen van de genade. Zij waren in hun dienstbaarheid niet verlaten, maar zelfs in Babel hadden zij er tekenen van, dat God met hen was, in zover er nog een overblijfsel van Israëlieten was gelaten, weinigen uit velen en deze nauwelijks ontkomen aan de handen van hun vijanden, door de gunst van de koningen van Perzië. Maar Ezra was er meer bijzonder door getroffen, dat zij een nagel hadden in de heilige plaats, dat is (naar de verklaring ervan in vers 9), dat zij het huis Gods hadden opgericht. Hun Godsdienst was gevestigd en de tempeldienst ingericht. Wij moeten het als een groot voordeel en genot beschouwen, als wij voortdurend gelegenheid hebben om God te dienen. Zalig zij, die in Gods huis wonen, zoals Anna, die niet uit de tempel week. Dit is mijn ruste tot in eeuwigheid, zegt de Godvruchtige ziel.

d. De uitwerking van dat alles. Het verlichtte hun ogen en bracht leven in hun ziel, dat is: het was zeer troostrijk voor hen, en des te meer merkbaar, omdat het in hun gevangenschap was, het was voor hen als een leven uit de doden, al was het ook slechts een kleine opwekking, was het hun toch een grote gunst, in aanmerking genomen dat zij er geen verdienden, en de dag van de kleine dingen was een voorproef en een onderpand van grotere. " Hoe ondankbaar zijn wij nu," zegt Ezra, "om God te beledigen, die zó goedertieren over ons is geweest! Hoe onoprecht, om ons in zonde te vermengen met de volken, van wie wij in wonderbare genade verlost zijn geworden! Hoe onverstandig om ons aan Gods misnoegen bloot te stellen, als wij door het wederkeren van Zijn gunst op de proef gesteld worden en de voortduring ervan van ons goed gedrag afhangt!"
e. Het was een grote verzwaring van hun zonde, dat zij gepleegd werd tegen een uitdrukkelijk gebod. Wij hebben Uw geboden verlaten, vers 10. Het schijnt een oude wet te zijn geweest in het huis van Jakob, om geen huwelijken aan te gaan met iemand van de onbesnedenen Genesis 34:14. Maar behalve dat: God had het streng verboden. Hij herhaalt het gebod, vers 11, 12. Want zonde blijkt dan zonde te zijn uitermate zondig te wezen, als wij haar vergelijken met de wet, die er door werd overtreden. Niets kon duidelijker of nadrukkelijker wezen. Gij zult uw dochteren niet geven aan hun zonen en hun dochteren niet nemen voor uw zonen. De reden, er voor opgegeven, is dat zij zich zouden verontreinigen indien zij zich vermengden met deze volken, het was een onrein land, en zij waren een heilig volk, maar het zou hun eer en hun veiligheid zijn en hun voorspoed bestendigen, indien zij zich van hen afgezonderd hielden. Nu was het voorzeker zeer tergend voor de God des hemels, om een zo nadrukkelijk gebod, ondersteund door zulke redenen en die een fundamentele wet was van hun staatsinrichting, te overtreden.

f. Dat in de oordelen, waaronder zij reeds geleden hadden voor hun zonden, God hen minder gestraft had dan hun ongerechtigheden verdienden, vers 13, zodat er nog oude onbetaalde schuld op hen rustte. "Hoe! en zullen wij dan toch weer nieuwe schuld aangaan? Heeft God in Zijn tuchtiging zo zachtkens met ons gehandeld, en zullen wij de van Zijn gunst misbruik maken en Zijn genade veranderen in ontuchtigheid?" In Zijn genade en goedertierenheid heeft God van Sions gemeenschap gezegd: "dat zij van de hand des Heeren dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden," Jesaja 40:2, maar in berouwvol bewustzijn van de grote boosheid, die er in hun zonde was, erkent Ezra dat de straf, hoewel zij zeer zwaar was, minder was dan zij verdienden.

2. De Godvruchtige aandoeningen, die in hem werkten toen hij deze belijdenis deed. Sprekende van de zonde:
A. Spreekt hij als iemand, die beschaamd is. Daarmee begint hij, vers 6. Mijn God, ik ben beschaamd en schaamrood, o mijn God, (aldus zijn die woorden geplaatst) om mijn aangezicht tot U op te heffen. De zonde is iets schandelijks, zodra onze eerste ouders van de verboden vrucht hadden gegeten, schaamden zij zich. Heilig schaamtegevoel is een even noodzakelijk bestanddeel van waar en oprecht berouw als heilige smart. De zonden van anderen behoren onze schande te zijn, en wij moeten blozen over hen, die zelf niet blozen. Wij mogen ons wel schamen in betrekking te staan tot hen, die zo ondankbaar zijn aan God en zo onverstandig voor zichzelf. Dit is "zich rein te bewijzen in de zaak," 2 Corinthiers 7:11. Boetvaardige zondaren zien nooit zoveel reden om zich te schamen en schaamrood te zijn, als wanneer zij hun aangezicht opheffen tot God. Door een natuurlijk gevoel van onze eigen eer bezwalkt te hebben als wij iets verkeerds gedaan hebben, zullen wij ons schamen om de mensen in het aangezicht te zien, maar een Godvruchtige liefde voor Gods eer zal ons nog zoveel temeer beschaamd maken om Hem in het aangezicht te zien. Toen de tollenaar in de tempel ging om te bidden, liet hij meer dan ooit het hoofd hangen, als iemand, die zich schaamt, Lukas 18:13. Het oog te hebben op God als onze God, zal ons zeer nuttig zijn in ons oefenen van berouw.
Ezra begint: Mijn God, en wederom, als in een adem zegt hij: mijn God. De overweging van onze verbondsbetrekking tot God als onze God zal ons helpen om ons te verootmoedigen, ons hart verbreken om de zonde, dat wij zowel Zijn geboden aan ons overtreden als onze beloften aan Hem geschonden hebben, het zal ons ook aanmoedigen om te hopen dat wij, op ons berouw, vergeving zullen ontvangen. "Hij is mijn God in weerwil hiervan", en tedere overtreding van het verbond sluit ons nog niet uit van het verbond.

B. Hij spreekt als iemand, die zeer verbaasd is vers 10. Wat zullen wij zeggen na dit alles? Wat mij betreft, ik weet niet wat ik zeggen zal, indien God ons niet helpt, zijn wij verloren." Het zien van schuld wekt verbazing op, hoe meer wij denken aan zonde hoe slechter aanzien zij krijgt, het moeilijke van de zaak wekt verbazing, ontsteltenis. Hoe zullen wij weer terechtkomen? Hoe zullen wij met God worden verzoend?
a. De boetelingen weten niet wat te zeggen, zij zijn ten einde raad. Zullen wij zeggen: Wij hebben niet gezondigd, of God zal het niet zoeken. Als wij dit zeggen, bedriegen wij onszelf, en dan is de waarheid niet in ons. Zullen wij zeggen: Wees lankmoedig over ons, en wij zullen U alles betalen met duizenden van rammen of onze eerstgeborene voor onze overtreding? God laat zich niet aldus bespotten, Hij weet dat wij onmachtig zijn om te betalen. Zullen wij zeggen: Er is geen hoop, en er kome maar over ons wat wil? Dat zou de zaak slechts nog erger maken.
b. Ware boetvaardigen zullen bedenken wat te zeggen, en moeten, zoals Ezra, God bidden hen te leren. Wat zullen wij zeggen? Zeg: "Ik heb gezondigd, ik heb zottelijk gedaan, o God, wees mij zondaar genadig", zie Hoséa 14:2.
c. Hij spreekt als iemand, die bevreesd is, vers 13, 14. "Als wij, na al de oordelen, die over ons gekomen zijn om ons af te keren van de zonde, en al de uitreddingen, die voor ons gewrocht zijn om ons te verbinden aan God en onze plicht, wederom Gods geboden zouden overtreden door ons te verzwageren met de kinderen van de ongehoorzaamheid en hun wegen te leren, wat zouden wij dan anders kunnen verwachten, dan dat God tegen ons toornen zou tot verterens toe, zodat er geen overblijfsel noch ontkoming is?" Er is voor een volk geen stelliger en geen droeviger voorteken van verderf dan afval tot zonde, dezelfde zonden weer te bedrijven na grote oordelen en grote uitreddingen. Zij, die zich noch door de oordelen noch door de uitreddingen ten goede willen laten bewegen en bewerken, zijn geschikt om verworpen te worden als verworpen zilver, want de smelter heeft tevergeefs gesmolten.

d. Hij spreekt als iemand, die geheel verzekerd is van de rechtvaardigheid Gods en besloten is daarin te berusten, de zaak over te laten aan Hem, wiens oordeel naar waarheid is, vers 15. Gij zijt rechtvaardig, wijs en goed, Gij zult ons noch onrecht doen, noch hard voor ons wezen, en daarom, zie wij zijn voor Uw aangezicht, wij liggen neer aan Uwe voeten, wachtende op ons vonnis, wij kunnen voor Uw aangezicht niet bestaan, niet pleiten op enigerlei gerechtigheid in onszelf, en daarom vallen wij voor U neer "in onze schuld," en werpen ons op Uwe genade, "doe Gij ons naar alles wat goed is in Uwe ogen," Richteren 10:15. Wij hebben niets te zeggen, niets te doen, dan "onze Rechter om genade bidden,"" Job 9:15. Aldus legt deze Godvruchtige zijn smart bloot voor God, en laat het aan Hem over haar te lenigen.

HOOFDSTUK 10

1 Als Ezra alzo bad, en als hij deze belijdenis deed, wenende en zich voor Gods huis nederwerpende, verzamelde zich tot hem uit Israël een zeer grote gemeente van mannen, en vrouwen, en kinderen; want het volk weende met groot geween. 2 Toen antwoordde Sechanja, de zoon van Jehiel, een van de zonen van Elam, en zeide tot Ezra: Wij hebben overtreden tegen onzen God, en wij hebben vreemde vrouwen van de volken des lands bij ons doen wonen; maar nu, er is hope voor Israël, dezen aangaande. 3 Laat ons dan nu een verbond maken met onze God, dat wij al die vrouwen, en wat van haar geboren is, zullen doen uitgaan, naar de raad des HEEREN, en dergenen, die beven voor het gebod onzes Gods; en laat er gedaan worden naar de wet. 4 Sta op, want deze zaak komt u toe; en wij zullen met u zijn; wees sterk en doe het. 5 Toen stond Ezra op, en deed de oversten der priesteren, de Levieten en gans Israël zweren, te zullen doen naar dit woord; en zij zwoeren. 6 En Ezra stond op van voor Gods huis, en ging in de kamer van Johanan, de zoon van Eljasib; als hij daar kwam, at hij geen brood, en dronk geen water, want hij bedreef rouw over de overtreding der weggevoerden. 7 En zij lieten een stem doorgaan door Juda en Jeruzalem, aan al de kinderen der gevangenis, dat zij zich te Jeruzalem zouden verzamelen. 8 En al wie niet kwam in drie dagen, naar de raad der vorsten en der oudsten, al zijn have zou verbannen zijn; en hij zelf zou afgezonderd wezen van de gemeente der weggevoerden. 9 Toen verzamelden zich alle mannen van Juda en Benjamin te Jeruzalem in drie dagen; het was de negende maand op de twintigsten in de maand; en al het volk zat op de straat van Gods huis, sidderende om deze zaak, en vanwege de plasregenen.

10 Toen stond Ezra, de priester, op en zeide tot hen: Gijlieden hebt overtreden, en vreemde vrouwen bij u doen wonen, om Israëls schuld te vermeerderen. 11 Nu dan, doet de HEERE, uwer vaderen God, belijdenis en doet Zijn welgevallen, en scheidt u af van de volken des lands, en van de vreemde vrouwen. 12 En de ganse gemeente antwoordde en zeide met luider stem: Naar uw woorden, alzo komt het ons toe te doen. 13 Maar des volks is veel, en het is een tijd van plasregen, dat men hier buiten niet staan kan; en het is geen werk van een dag noch van twee; want velen onzer hebben overtreden in deze zaak. 14 Laat toch onze vorsten der ganse gemeente hierover staan, en allen, die in onze steden zijn, die vreemde vrouwen bij zich hebben doen wonen, op gezette tijden komen, en met hen de oudsten van elke stad en derzelver rechters; totdat wij van ons afwenden de hittigheid des toorns onzes Gods, om dezer zaken wil. 15 Alleenlijk Jonathan, de zoon van Asahel, en Jehazia, de zoon van Tikva, stonden hierover; en Mesullam, en Sabbethai, de Leviet, hielpen hen. 16 En de kinderen der gevangenis deden alzo; en Ezra, de priester, met de mannen, de hoofden der vaderen, naar het huis hunner vaderen, en zij allen, bij namen genoemd, scheidden zich af, en zij zaten op de eersten dag der tiende maand, om deze zaak te onderzoeken. 17 En zij voleindden het met alle mannen, die vreemde vrouwen bij zich hadden doen wonen, tot op de eersten dag der eerste maand. 18 En er werden gevonden van de zonen der priesteren, die vreemde vrouwen bij zich hadden doen wonen; van de zonen van Jesua, de zoon van Jozadak, en zijn broederen, Maaseja, en Eliezer, en Jarib, en Gedalja. 19 En zij gaven hun hand, dat zij hun vrouwen zouden doen uitgaan; en schuldig zijnde, offerden zij een ram van de kudde voor hun schuld. 20 En van de kinderen van Immer: Hanani en Zebadja. 21 En van de kinderen van Harim: Maaseja, en Elia, en Semaja, en Jehiel, en Uzia, 22 En van de kinderen van Pashur: Eljoenai, Maaseja, Ismael, Nethaneel, Jozabad en Elasa. 23 En van de Levieten: Jozabad, en Simei, en Kelaja (deze is Kelita), Pethahja, Juda en Eliezer. 24 En van de zangers: Eljasib; en van de poortiers: Sallum, en Telem, en Uri. 25 En van Israël: van de kinderen van Paros: Ramja, en Jezia, en Malchia, en Mijamin, en Eleazar, en Malchia, en Benaja. 26 En van de kinderen van Elam: Mattanja, Zacharja, en Jehiel, en Abdi, en Jeremoth, en Elia. 27 En van de kinderen van Zatthu: Eljoenai, Eljasib, Mattanja, en Jeremoth, en Zabad, Aziza. 28 En van de kinderen van Bebai: Johanan, Hananja, Sabbai, en Athlai. 29 En van de kinderen van Bani: Mesullam, Malluch en Adaja, Jasub en Seal, Jeramoth. 30 En van de kinderen van Pahath - moab: Adna, en Chelal, Benaja, Maaseja, Mattanja, Bezaleel, en Binnui, en Manasse. 31 En van de kinderen van Harim: Eliezer, Jissia, Malchia, Semaja, Simeon. 32 Benjamin, Malluch, Semarja. 33 Van de kinderen van Hasum: Mathnai, Mattata, Zabad, Elifelet, Jeremai, Manasse, Simei. 34 Van de kinderen van Bani: Maadai, Amram, en Uel, 35 Benaja, Bedeja, Cheluhu, 36 Vanja, Meremoth, Eljasib, 37 Mattanja, Mathnai, en Jaasai, 38 En Bani, en Binnui, Simei, 39 En Selemja, en Nathan, en Adaja, 40 Machnadbai, Sasai, Sarai, 41 Azareel, Selemja, Semarja, 42 Sallum, Amarja, Jozef. 43 Van de kinderen van Nebo: Jeiel, Mattithja, Zabad, Zebina, Jaddai, en Joel, Benaja. 44 Alle dezen hadden

vreemde vrouwen genomen; en sommigen van hen hadden vrouwen, waarbij zij kinderen gekregen hadden.

In dit hoofdstuk zien wij de grief hersteld, waarover in het vorige hoofdstuk geklaagd en getreurd werd. Merk op:
I. Hoe het hart van het volk er voor bereid werd door diepe verootmoediging om de zonde, vers 1.
II. Hoe het aan Ezra werd voorgesteld door Sechanja, vers 2 - 4.
III. Hoe het voorstel ten uitvoer werd gebracht.

1. De oversten en andere grote van het volk moesten zweren er zich aan te houden vers 5.
2. Ezra doet dit het eerst, vers 6.
3. Er werd een algemene vergadering bijeengeroepen, vers 7 - 9.
4. In onderworpenheid aan Ezra's vermaning, stemmen zij de hervorming toe vers 10 - 14.
5. Er worden commissarissen benoemd om dag aan dag, zitting te houden, om een onderzoek in te stellen naar hen, die vreemde vrouwen gehuwd hadden, en hen te verplichten die weg te zenden, hetgeen dienovereenkomstig gedaan wordt, vers 14 - 17, en een lijst overgelegd van de namen dergenen, die er schuldig aan werden bevonden, vers 18 - 44.

Ezra 10:1 - 5
Hier wordt ons gezegd:

I. Welke goede indruk door Ezra's verootmoediging en belijdenis van zonde op het volk teweeg was gebracht. Niet zodra liep het gerucht in de stad dat hun nieuwe landvoogd, in wie zij zich verheugden, zelf in droefheid was en wel in zo hoge mate, om hen en hun zonde, of terstond verzamelde zich tot hem een zeer grote gemeente, om te zien wat er van de zaak was en hun tranen met de zijne te vermengen, vers 1. Ons wenen over de zonden van anderen kan misschien diegenen zelf aan het wenen er over brengen, die anders ongevoelig en zonder berouw zouden gebleven zijn. Zie welk een gelukkige invloed het goede voorbeeld van de aanzienlijken op de minderen kan hebben. Toen Ezra, een Schriftgeleerde, een man van grote kennis, een man, die onder de koning met het hoogste gezag bekleed was, het openbare bederf zo diep betreurde, kwamen zij tot de gevolgtrekking dat het dan ook heel erg moest wezen, want anders zou hij er niet zo om geweend hebben, en dit ontlokte tranen aan ieder oog, mannen, vrouwen en kinderen weenden met groot geween toen hij aldus weende.

II. Welk een goed voorstel door Sechanja gedaan werd bij deze gelegenheid. De plaats was Bochim, een plaats van wenenden, maar, voor zover blijkt, heerste een diep stilzwijgen onder hen, zoals onder de vrienden van Job, die geen woord tot hem spraken, want zij zagen dat de smart zeer groot was, totdat Sechanja, (één van Ezra's metgezellen op zijn reis naar Babel, Hoofdstuk 8, 3, 5) opstond en tot Ezra een rede hield, waarin hij:

1. De nationale zonde erkent, geheel Ezra's belijdenis samenvat in één woord en er zijn zegel op zet, dat het waar was: "Wij hebben overtreden tegen onze God, en wij hebben vreemde vrouwen genomen, vers 2, de zaak is te duidelijk om ontkend te worden en te slecht om te worden verontschuldigd." Het blijkt niet dat Sechanja zelf schuldig was in deze zaak - indien hij de balk in zijn eigen oog had, hij kon niet zo helder gezien hebben om hem uit het oog van zijn broeder te rukken - maar zijn vader was er schuldig aan, en ook verscheidenen van het huis van zijn vader, zoals blijkt in vers 26, en daarom rekent hij zichzelf onder de overtreders,

ook verontschuldigt of bemantelt hij de zonde niet, hoewel sommigen van zijn eigen bloedverwanten eraan schuldig waren, maar in de zaak Gods, "zegt hij" evenals Levi, ik "zie hem niet," Deuteronomium 33:9. Misschien is de vreemde vrouw, die zijn vader gehuwd had, een onrechtvaardige, onvriendelijke stiefmoeder voor hem geweest, had zij kwaad gesticht in het gezin, en veronderstelde hij dat anderen evenzo gedaan hadden, hetgeen hem zoveel ijveriger maakte om tegen dit bederf op te treden. Indien dit zo was, dan was het niet de enige maal, dat door de voorzienigheid Gods persoonlijke grieven dienstbaar gemaakt werden aan het algemene welzijn.

2. Hij moedigt zichzelf en anderen aan te hopen dat, hoewel de zaak slecht was, er verbetering in gebracht kon worden: "Maar nu, daar is hoop voor Israël," (voor wie zou er hoop zijn, zo niet voor Israël? Zij, die vervreemd zijn van dat burgerschap, worden gezegd geen hoop te hebben, Efeziërs 2:1 "deze aangaande." De zaak is treurig, maar zij is niet wanhopig, de ziekte is gevaarlijk, maar niet ongeneeslijk. Er is hoop, dat het volk hervormd zal worden de schuldigen teruggebracht zullen worden van hun boze weg, de besmetting tot staan zal worden gebracht, aldus kunnen de oordelen, die de zonde verdient, afgewend worden, en dan zal alles wel wezen. Nu is er hoop, nu de ziekte ontdekt is, is zij half genezen. Nu de alarmklok gehoord is, begint het volk besef te krijgen van het kwaad en het te betreuren, een geest van berouw schijnt over hen uitgestort te zijn, en nu zij er zich allen om verootmoedigen voor God, is er hoop, dat God zal vergeven, en genadig zal zijn.
Het dal Achor, dat is: het dal van de droefenis, is de "deur van de hope," Hoséa 2:14, want de zonde, waarover wij in waarheid bedroefd zijn, zal ons niet ten verderve brengen. Er is hoop nu Israël zo’n wijs, vroom en ijverig landvoogd heeft als Ezra is, om deze zaak in orde te brengen. In treurige tijden moeten wij zien en letten op hetgeen voor ons is, zowel als op hetgeen tegen ons is. Er kan goede hoop zijn door genade, zelfs waar men zich van grote schuld voor God bewust is. Waar zonde gezien en betreurd wordt, en goede maatregelen worden genomen tot hervorming, moeten zelfs zondaren worden bemoedigd. Zelfs grote heiligen moeten dankbaar goede, gepaste raad en vertroosting aannemen van hen, die in vele opzichten hun minderen zijn, zoals Ezra van Secharja.

3. Hij raadt aan dat snelle en krachtige maatregelen genomen zullen worden voor het wegzenden van de vreemde vrouwen. De zaak is duidelijk, wat verkeerd gedaan is, moet ongedaan worden gemaakt, zover als dit mogelijk is, niets minder dan dat is waar berouw. Laat ons al die vrouwen en wat van haar geboren is doen uitgaan, vers 3.
Ezra wist dat dit het enige middel was om dit kwaad weg te nemen, maar heeft misschien gedacht dat het niet uitvoerbaar was, en wanhoopte er aan om het volk daar toe te brengen, hetgeen hem in die verbazing bracht, waarin wij hem gezien hebben in het vorige hoofdstuk. Maar Secharja, die meer omgang had met het volk dan hij, verzekerde hem dat de zaak gedaan kon worden, zo zij met wijsheid te werk gingen. Wat ons thans betreft, het is zeker dat de zonde weggedaan moet worden, er moet een scheidbrief aan worden gegeven, met het vaste besluit om er nooit meer iets mee te doen te hebben, al is zij ook zo dierbaar als de huisvrouw van uw schoot, ja als een rechteroog of een rechterhand, want anders is er geen vergeving, geen vrede. Wat onrechtmatig verkregen werd, kan niet rechtmatig worden gehouden, maar moet teruggegeven worden, maar voor het geval waar een ander juk is aangetrokken met de ongelovigen, dat is: waar een huwelijk werd aangegaan met ongelovigen, mag Sechanja’s raad, die hem toen zo duidelijk recht was, thans niet worden gevolgd, het is zeker dat zulke huwelijken zondig zijn, en niet gesloten hadden moesten zijn, maar zij zijn niet ongeldig.
Onze regel onder het Evangelie is: Quod fieri non debuit, factum valet - Hetgeen niet had behoren gedaan te worden, moet, als het gedaan is blijven. Indien "enige broeder een

ongelovige vrouw heeft, en die tevreden is bij hem te wonen, dat hij ze niet verlate," 1 Corinthiers 7:12.

4. Hij geeft hun een goede methode aan, om deze reformatie tot stand te brengen, en toont hun niet slechts dat het gedaan moet worden, maar hoe het gedaan moet worden.
a. Laat Ezra en allen, die tegenwoordig waren in deze vergadering, overeenkomen in een besluit, dat dit gedaan moet worden, laat er over gestemd worden en het zal nemine contradicente - eenstemmig aangenomen worden, opdat gezegd kan worden dat het gedaan werd naar de raad mijns heren, vers 3, de president van de vergadering, met de algemene instemming van hen, die beven voor het gebod van onze God, waardoor zij werden aangeduid, die tot hem vergaderd waren, vers 9. Verklaar het als het gevoelen van alle sobere, ernstige lieden onder ons, het kan niet anders of dit moet grote invloed uitoefenen op Israëlieten.
b. Laat het gebod Gods, dat Ezra in zijn gebed herhaald heeft, het volk voorgelegd worden, en laat hen zien dat het gedaan wordt naar de wet, die geeft ons er volmacht toe, ja meer, zij gebiedt het ons, het is geen toevoegsel van ons aan de wet Gods maar de noodzakelijke uitvoering er van.
c. Laat ons, terwijl wij in een goede gezindheid zijn, ons verbinden door een plechtige gelofte en verbond, dat wij het doen zullen, als wij de tegenwoordige indruk laten verflauwen dan blijft de zaak ongedaan. Laat ons ons verbinden om, niet alleen als wijzelf vreemde vrouwen hebben ze weg te doen, maar om, zo wijzelf ze niet hebben, anderen te verplichten om de hun weg te doen.
d. Laat Ezra zelf de leiding van deze zaak in handen nemen, hij is door de lastbrief van de koning gemachtigd om te onderzoeken of de wet Gods in Juda en Jeruzalem behoorlijk wordt nagekomen, Hoofdstuk 7:14, en laat ons allen besluiten er hem in bij te staan, vers 4. Sta op, wees sterk en doe het. Wenen om deze zaak is goed, maar hervormen is beter. Zie wat God in een soortgelijk geval tot Jozua gezegd heeft, Jozua 7:10, 11.

III. Tot welk een goed besluit zij op dit goede voorstel gekomen zijn, vers 5. Zij stemden er niet alleen in toe dat het gedaan zou worden, maar verbonden zich met een eed dat het gedaan zou worden naar dit woord. Wie zich in goeddoen vast verbinden, zullen er zich wèl bij bevinden.

Ezra 10:6 - 14
Wij hebben hier een bericht van hetgeen gedaan werd na de besluiten, die genomen waren omtrent de vreemde vrouwen. Zij lieten geen tijd verloren gaan, smeedden het ijzer terwijl het heet was, en zo werden de raderen van de hervorming spoedig in beweging gebracht.

I. Ezra begaf zich naar de raadkamer, waar de priesters waarschijnlijk vergaderden om publieke zaken te behandelen. En voordat hij daar kwam, (zoals bisschop Patrick denkt dat dit gelezen moet worden) voordat hij zag dat er iets gedaan werd en waarschijnlijk nog gedaan zou worden voor het herstel van deze grieven heeft hij noch gegeten noch gedronken, maar bleef treuren en rouw bedrijven. Smart over de zonde moet een blijvende smart zijn, laat haar voortduren totdat de zonde weggedaan is.

II. Hij zond orders aan al de kinderen van de gevangenschap, om binnen drie dagen voor hem te Jeruzalem te verschijnen, vers 7, 8, en door de koning gemachtigd zijnde om aan zijn orders kracht bij te zetten door er aan toegevoegde strafbepalingen, Hoofdstuk 7:26, dreigde hij dat van allen, die zouden weigeren om de oproep te gehoorzamen, de bezittingen verbeurd verklaard, en zij zelf buiten de gemeenschap gesteld zouden worden. Het vonnis van hem die

bij deze Godsdienstige handeling niet zou verschijnen, zou wezen dat zijn bezitting voor altijd daarna in plaats van hemzelf, ten dienste van de Godsdienst aangewend zou worden, en hij zelf tot straf van zijn minachting voor altijd buitengesloten zou zijn van de eer en de voorrechten van de Godsdienst, hij zou in de ban gedaan worden.

III. Binnen de bepaalde tijd kwam het volk te Jeruzalem en vergaderde zich in de straat van Gods huis, vers 9. Zij, die geen ijver hadden voor het werk, waartoe zij geroepen waren, ja er misschien tegen waren, daar zij zelf schuldig waren aan de overtreding, betoonden toch zoveel eerbied voor Ezra's gezag, en waren zo bevreesd voor de bedreigde straf dat zij niet durfden wegblijven.

IV. God gaf hun een teken van Zijn misnoegen in de plasregen, die er toen viel, vers 9, 13, waardoor sommigen misschien weggebleven waren, maar het was hard voor hen, die daar in de open straat neerzaten, doch de omstandigheid, dat de hemel weende toen zij weenden kon betekenen dat God, hoewel Hij vertoornd was om hun zonde, toch een welgevallen had aan hun berouw, en (zoals gezegd is in Richteren 10:16) "Zijn ziel werd verdrietig over de arbeid van Israël." Het was ook een aanduiding van de goede vruchten van hun bekering, want de regen maakt de aarde vruchtbaar.

V. Ezra deed de toespraak tot deze grote vergadering, hij zei dat hij hen samengeroepen had, omdat hij bevond dat zij sedert hun terugkeer uit de gevangenschap Israëls schuld vermeerderd hadden door vreemde vrouwen bij zich te doen wonen, dat zij aan hun vorige zonden deze nieuwe overtreding hadden toegevoegd, hetgeen gewis een middel zou wezen om wederom afgoderij bij hen in te voeren, dezelfde zonde, waarvoor zij zo zwaar getuchtigd waren en waarvan hij gehoopt had, dat zij in hun gevangenschap genezen waren. Hij zei hun ook dat hij hen had samengeroepen, opdat zij Gode hun zonde zouden belijden, en dit gedaan hebbende, zich bereid zouden verklaren om Zijn welgevallen te doen, naar het hun bekend gemaakt zou zijn (hetgeen allen zullen doen, die waarlijk berouw hebben van hetgeen zij gedaan hebben, om Zijn misnoegen op te wekken), en inzonderheid dat zij zich zullen afscheiden van alle afgodendienaars, en in het bijzonder van afgodische vrouwen, vers 10,11. Waarschijnlijk heeft hij over deze punten breedvoerig tot hen gesproken, en nu wederom dezelfde belijdenis van zonde gedaan als in Hoofdstuk 9, en waarop hij hen Amen wilde doen zeggen.

VI. Het volk onderwierp zich, niet slechts aan Ezra's rechtsmacht in het algemeen, maar aan zijn onderzoek en beslissing in deze zaak: Naar uw woorden, alzo betaamt het ons te doen, vers 12. Wij hebben gezondigd door ons te vermengen met de heidenen, en zijn er door in gevaar geweest, niet alleen van door hen verdorven te worden, want wij zijn zwak, maar van onder hen op te gaan, ons onder hen te verliezen, want wij zijn weinigen, daarom zijn wij overtuigd dat het volstrekt noodzakelijk is ons weer van hen te scheiden. Er is hoop voor een volk, als zij overtuigd zijn, niet alleen dat het goed is om af te laten van hun zonden, maar dat het volstrekt noodzakelijk is: wij moeten het doen, of wij zijn verloren.

VII. Er werd overeengekomen dat deze zaak geschieden zou niet in een vergadering van het volk, noch plotseling en als op eenmaal, maar dat een hof van afgevaardigden benoemd zou worden, waarbij klachten ingebracht moesten worden, en dat dan beslissende uitspraak zou doen. Het kon toch niet geschieden, want het was nog niet geregeld, het volk kon ook, vanwege de plasregen, niet buiten blijven staan. De schuldigen waren talrijk, en het vereiste tijd om hen te ontdekken en te ondervragen. Er zouden moeilijke, ingewikkelde gevallen kunnen ontstaan, die niet zonder wikken en wegen beslist konden worden, vers 13. "Laat dus

de menigte naar huis gezonden worden en de oversten blijven om inlichtingen te ontvangen, en van stad tot stad gaan, en laat de overtreders in de tegenwoordigheid van de rechters en de oudsten van hun eigen stad schuldig verklaard worden, en laat dan deze afgevaardigden met de uitvoering van deze orders worden belast. Neem aldus tijd, en wij zullen zoveel eerder met de zaak gereed zijn, maar als het inderhaast geschiedt dan zal het slechts ten halve gedaan worden, vers 14. Indien door deze methode een grondige reformatie tot stand komt, dan zal de hittigheid van de toorn van onze God van ons afgewend worden, die, naar wij wel beseffen, op het punt is om over ons los te barsten vanwege deze overtreding." Ezra was bereid om zich in zijn ijver door de wijsheid van het volk te laten leiden, en de zaak naar deze methode te laten geschieden. Hij schaamt zich niet te erkennen, dat die raad van hen kwam, evenmin als hij zich schaamde om hem op te volgen.

Ezra 10:15 - 44
De methode van handelen in deze zaak was aangenomen, de vergadering heengezonden, opdat allen in hun onderscheiden plaatsen bericht zouden inwinnen en mededelen, teneinde de zaak te vergemakkelijken, en nu wordt ons hier gezegd:

I. Wie de personen waren, die de zaak op zich namen, om de gevallen ordelijk voor de gemachtigden te brengen, Jonathan en Jehazia, twee ijverige mannen. Of zij tot de priesters of tot het volk behoorden blijkt niet, waarschijnlijk waren zij de mannen, die het voorstel deden, vermeld in vers 13, 14, en daarom de geschiktsten om het uit te voeren, twee eerlijke Levieten werden hun toegevoegd, die hen hielpen, vers 15.
Dr. Lightfoot geeft hier een anderen zin aan, Alleen, of evenwel, Jonathan en Jehazia stonden tegen deze zaak (welke lezing het oorspronkelijke zeer goed toelaat) en deze twee Levieten hielpen hen om haar tegen te staan, hetzij de zaak zelf, of deze methode om haar ten uitvoer te brengen. Het was vreemd dat een werk van die aard niet gedaan kon worden, zonder tegenstand te ontmoeten.

II. Wie de commissarissen waren, die voor deze zaak zitting hielden.
Ezra was president, en met hem waren sommige hoofden van de vaderen, die door wijsheid en ijver boven anderen bevoegd waren tot deze dienst, vers 16. Het was gelukkig dat zij een man als Ezra hadden om hen te leiden, zij zouden het zonder zijn leiding niet goed hebben kunnen doen, en hij wilde het niet doen zonder hun instemming en medewerking.

III. Hoelang zij er mee bezig waren, zij begonnen op de eerste dag van de tiende maand de zaak te onderzoeken, vers 16, dus nog slechts tien dagen nadat deze methode was voorgesteld, vers 9, en zij voleindigden haar in drie maanden, vers 17. Zij hielden hun zittingen voortdurend en waren ijverig in hun werk, anders zouden zij in zo weinig tijds niet zoveel gevallen onderzocht en afgehandeld kunnen hebben, want wij kunnen veronderstellen dat aan alle beschuldigden behoorlijk gevraagd werd, welke reden zij konden opgeven waarom zij zich niet van hun vrouwen zouden scheiden. Als wij naar andere gevallen kunnen oordelen dan moest de vrouw, als zij tot de Joodse Godsdienst bekeerd was, niet weggezonden worden, en het onderzoek daarnaar vereiste grote zorg.

IV. Wie de personen waren die schuldig werden bevonden aan deze misdaad. Hun namen zijn hier geregistreerd tot hun eeuwige schande, velen van de priesters, ja, van het geslacht van Jesua, de hogepriester, werden schuldig bevonden, vers 18, hoewel de wet zeer bijzonder er in voorzien had om hun eer te bewaren in hun huwelijken, dat zij, zelf heilig zijnde, geen onheiligen zouden huwen, Leviticus 21:7. Zij, die anderen de wet hadden moeten leren, hebben haar zelf overtreden, en door hun voorbeeld anderen aangemoedigd om het ook te

doen. Maar hun onschuld verloren hebbende in deze zaak, deden zij wèl om er het verkeerde van in te zien en aan anderen het voorbeeld te geven van hun berouw en hun bekering, want:

1. Zij gaven hun hand, dat zij hun vrouwen zouden doen uitgaan, sommigen denken dat zij het met opgeheven handen zwoeren.

2. Zij volgden de voorgeschreven weg om vergeving te verkrijgen, de ram offerende, die door de wet als schuldoffer was voorgeschreven, Leviticus 6:6, aldus hun schuld erkennende en wat zij er door verdiend hadden, en ootmoedig smekende om vergeving. In het geheel worden hier honderd en dertien personen genoemd, die vreemde vrouwen gehuwd hadden, en van sommige van hen wordt gezegd, vers 44, dat zij kinderen bij haar hadden gekregen, hetgeen te kennen geeft dat niet velen kinderen hadden, daar God deze huwelijken niet met de zegen van de vermenigvuldiging had gekroond.
Of die kinderen met de moeders weggezonden werden, zoals Sechanja had voorgesteld, blijkt niet, het schijnt van niet, maar waarschijnlijk werd voor de vrouwen die weggezonden werden, overeenkomstig haar rang goed gezorgd. Nu zou men denken dat dit kwaad volkomen uitgeroeid was, maar toch vinden wij het weer in Nehémia 13:23, en Maleáchi 2:11, want zulk bederf komt gemakkelijk en onmerkbaar binnen, maar wordt niet zonder grote moeite weer uitgezuiverd.
De beste hervormers kunnen slechts hun plicht betrachten, maar als de Verlosser zelf uit Sion komt, dan zal Hij krachtig en afdoend de goddeloosheden afwenden van Jakob**.**

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

NEHÉMIA

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD.

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN
DR.
H. BAVINCK

TWEEDE DRUK.

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN.
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET BOEK NEHÉMIA

Dit boek vervolgt de geschiedenis van de KINDEREN DER GEVANGENSCHAP, de arme Joden, die nu onlangs uit Babel naar hun eigen land waren teruggekeerd. Te dier tijd bloeide niet alleen de Perzische monarchie in grote pracht en macht, maar ook Griekenland en Rome begonnen zeer groot te worden, en een zeer aanzienlijke rol te spelen in de wereldgeschiedenis. Van de zaken dezer hoge en machtige staten zijn authentieke berichten in wezen; maar de gewijde, door de Heiligen Geest ingegeven, geschiedenis neemt slechts kennis van de staat der Joden, en maakt geen melding van andere volken, dan voor zover het Israël Gods tot hen in betrekking stond; want des Heeren deel is Zijn volk, zij zijn Zijn bijzondere schat, en in vergelijking met hen is het overige deel der wereld slechts van geringe waardij, Ezra, de Schriftgeleerde, en Nehémia, de tirsatha, hebben nooit een kroon gedragen, geen leger aangevoerd, geen land veroverd, waren niet beroemd voor filosofie of welsprekendheid, maar beiden weren Godvruchtige biddende mannen, en in hun tijd van zeer grote dienst voor de kerk Gods en de belangen van de Godsdienst, en daarom zijn zij in mijne schatting groter mannen en meer eerwaardig, niet alleen dan iemand uit de Romeinse consuls of dictators, maar dan Xenophon, of Demosthenes, of zelfs Plato, die in dezelfden tijd geleefd hebben, en de schitterende sieraden waren van Griekenland.
Van Nehémia's werkzaamheid voor de bevordering en vestiging van Israël hebben wij een volledig bericht in dit boek zijner eigen gedenkschriften, waarin hij niet slechts de werken zijner handen vermeldt, maar ook de werkingen van zijn hart in het besturen der openbare zaken; in zijn verhaal menige Godvruchtige gedachten en uitroepingen inlassende, die van de diepe, ernstige vroomheid van zijn hart getuigen en zeer bijzonder eigen zijn aan zijn geschrift. Twaalf jaren is hij landvoogd van Judea geweest onder Artahsastha, koning van Perzië, van zijn twintigste jaar, Hoofdstuk 1:1, tot zijn twee en dertigste jaar, Hoofdstuk 13:6.
Dr. Lightfoot denkt dat dit de Artahsastha was, van wie Ezra zijn lastbrief had.

Dit boek verhaalt:

I. Nehémia's zorgvolle belangstelling in Jeruzalem, en de opdracht, die hij van de koning ontving om derwaarts heen te gaan, Hoofdstuk 1, 2.
II. Zijn bouwen van de muur te Jeruzalem in weerwil van de tegenstand, dien hij er bij ontmoette, Hoofdstuk 3, 4.
III. Zijn herstel van de grieven des volks, Hoofdstuk 5.
IV. De voltooiing van de muur, Hoofdstuk 6.
V. Zijne opneming van het getal des volks, Hoofdstuk 7.
VI. De Godsdienstige plechtigheden van het lezen der wet, het vasten en bidder" en de vernieuwing des verbonds, waartoe hij het volk opriep, Hoofdstuk 8 - 10.
VII. Zijn zorg om de heilige stad te bevolken, en de vestiging van de heiligen stam, Hoofdstuk 11, 12.
VIII. Zijn ijver om verschillende misbruiken af te schaffen, Hoofdstuk 13. Sommigen noemen dit het tweede boek van Ezra, niet omdat hij er de schrijver van was, maar omdat het een vervolg is van de geschiedenis van het voorafgaande boek, waarmee het in verband staat, vers 1. Dit was het laatste historische boek, gelijk Maleáchi het laatste profetische boek is van het Oude Testament.

HOOFDSTUK 1

1 De geschiedenissen van Nehémia, zoon van Hachalja. En het geschiedde in de maand Chisleu, in het twintigste jaar, als ik te Susan in het paleis was; 2 Zo kwam Hanani, een van mijn broederen, hij en sommige mannen uit Juda, en ik vraagde hen naar de Joden, die ontkomen waren (die overgebleven waren van de gevangenis), en naar Jeruzalem. 3 En zij zeiden tot mij: De overgeblevenen, die van de gevangenis aldaar in het landschap zijn overgebleven, zijn in grote ellende en in versmaadheid; en Jeruzalems muur is verscheurd, en haar poorten zijn met vuur verbrand. 4 En het geschiedde, als ik deze woorden hoorde, zo zat ik neder, en weende, en bedreef rouw, enige dagen; en ik was vastende en biddende voor het aangezicht van de God des hemels. 5 En ik zeide: Och, HEERE, God des hemels, Gij, grote en vreselijke God! Die het verbond en de goedertierenheid houdt dien, die Hem liefhebben, en Zijn geboden houden. 6 Laat toch Uw oor opmerkende, en Uw ogen open zijn, om te horen naar het gebed Uws knechts, dat ik heden voor Uw aangezicht bid, dag en nacht, voor de kinderen Israëls, Uw knechten; en ik doe belijdenis over de zonden der kinderen Israëls, die wij tegen U gezondigd hebben; ook ik en mijns vaders huis, wij hebben gezondigd. 7 Wij hebben het ganselijk tegen U verdorven; en wij hebben niet gehouden de geboden, noch de inzettingen, noch de rechten, die Gij Uw knecht Mozes geboden hebt. 8 Gedenk toch des Woords, dat Gij Uw knecht Mozes geboden hebt, zeggende: Gijlieden zult overtreden, Ik zal u onder de volken verstrooien. 9 En gij zult u tot Mij bekeren, en Mijn geboden houden, en die doen; al waren uw verdrevenen aan het einde des hemels, Ik zal hen vandaar verzamelen, en zal ze brengen tot de plaats, die Ik verkoren heb, om Mijn Naam aldaar te doen wonen. 10 Zij zijn toch Uw knechten en Uw volk, dat Gij verlost hebt door Uw grote kracht en door Uw sterke hand. 11 Och, HEERE, laat toch Uw oor opmerkende zijn op het gebed Uws knechts, en op het gebed Uwer knechten, die lust hebben Uw Naam te vrezen; en doe het toch Uw knecht heden wel gelukken, en geef hem barmhartigheid voor het aangezicht dezes mans. Ik nu was des konings schenker.

Wij ontmoeten hier Nehémia het eerst aan het Perzische hof, waar wij hem:
I. Verlangend zien om de toestand te kennen van de Joden en van Jeruzalem, vers 1, 2.
II. Ingelicht wordt betreffende hun treurige toestand, vers 3.
III. Hij vast en bidt, een bijzonder bericht van zijn gebed, vers 5 - 11. Zo is de verheffing van deze grote man door Godsvrucht, niet door staatkunde**.**

Nehémia 1:1 - 4 Van welke stam Nehémia was blijkt nergens maar indien het waar is wat de schrijver van het boek van de Maccabeen ons zegt, Boek 11. Hfd 1:18, dat hij offeranden offerde, dan moeten wij tot de gevolgtrekking komen dat hij een priester was. Hier wordt ons gezegd dat hij in het paleis te Susan was, de koninklijke stad van de koning van Perzië, waar gewoonlijk het hof werd gehouden, vers 1, hij was de schenker van de koning. Koningen en hoge, aanzienlijke personen beschouwden het waarschijnlijk als iets groots en deftige, om dienaren te hebben, die tot een andere nationaliteit behoorden. Door zijn betrekking aan het hof:

1. Kon hij te beter geschikt en bekwaam gemaakt worden voor de dienst van zijn land op de post, die God voor hem bestemd had zoals Mozes er geschikter door werd om te regeren, dat hij aan Farao's hof, en David dat hij aan Sauls hof was opgevoed.

2. Hij had beter gelegenheid om zijn land te dienen door zijn invloed op de koning en diens omgeving. Merk op: hij maakt geen haast om ons te zeggen tot hoe hoog ambt hij aan het hof bevorderd was, het is niet vóór het einde van het hoofdstuk, dat hij ons zegt dat hij de schenker van de koning was - een post van groot vertrouwen, zowel als van eer en groot gewin - toen hij het niet kon vermijden om er melding van te maken, vanwege het verhaal dat moest volgen, maar in het eerst zegt hij slechts: ik was te Susan in het paleis, waaruit wij kunnen leren nederig en bescheiden te zijn en traag om van onze eigen bevordering te

spreken. Maar in de leidingen van Gods voorzienigheid met hem kunnen wij tot onze vertroosting opmerken:
a. Dat, als God werk te doen heeft, Hij nooit om werktuigen verlegen is, om het te doen.
b. Dat God voor hen, die Hij in Zijn dienst wil gebruiken, geschikte middelen zal vinden om hen er voor te bekwamen en hen er toe te roepen.
c. Dat God Zijn overblijfsel heeft aan alle plaatsen. Wij lezen van Obadja in het huis van Achab, van heiligen in het huis van de keizer, en van een Godvruchtige Nehémia in het paleis te Susan.
d. Dat God de hoven van vorsten tot kweekplaatsen en soms tot heiligdommen kan maken voor de vrienden en beschermers voor de belangen van de kerk. Nu hebben wij hier:

I**. Nehémia**'s teder en belangstellend vragen naar de toestand van de Joden in hun eigen land, vers 2. Het gebeurde, dat één van zijn vrienden en bloedverwanten met nog ander gezelschap aan het hof kwam, door wie hij ten volle ingelicht kon worden betreffende de kinderen van de gevangenschap, en de toestand, waarin Jeruzalem, de beminde stad, zich bevond**.**
Nehémia leefde in welvaart, eer en overvloed, maar hij kan niet vergeten dat hij een Israëliet is, kan de gedachte aan zijn broederen, die in droefenis zijn, niet van zich afschudden, maar in de geest "bezoekt hij hen," zoals Mozes Handelingen 7:23, "en beziet hun lasten." De afstand van plaats heeft zijn genegenheid voor hen niet doen afnemen, zij waren uit zijn oog, maar niet uit zijn hart. Die genegenheid is ook niet verflauwd:

1. Door de waardigheid, waartoe hij was bevorderd. Hoewel hij een aanzienlijk man was en waarschijnlijk tot nog hoger eerambt bevorderd zou worden, heeft hij het toch niet beneden zich geacht kennis te nemen van zijn broederen, die gering en veracht waren, ook schaamde hij zich niet tot hen in betrekking te staan en belang in hen te stellen.

2. Door hun verschil van gevoelen, en dientengevolge ook van handelwijze met hen. Hoewel hijzelf niet naar Jeruzalem is gegaan om er zich te vestigen (zoals hij, denken wij, had behoren te doen, nu de vrijheid daartoe was uitgeroepen), maar aan het hof is gebleven, heeft hij daarom hen niet geoordeeld of veracht die teruggekeerd waren, legde hij hun geen onverstand ten laste, maar bleef hartelijk in hen belangstellen en was bereid hun alle goede diensten te bewijzen, die hij kon. En om nu te weten te komen op wat wijze hij. hun vriendelijkheid kon bewijzen, vroeg hij naar hen. Het is geoorloofd en goed om te vragen: "hoe gaat het?" Zeer bijzonder moeten wij vragen naar de toestand van de kerk en van de Godsdienst, en hoe het gaat met het volk Gods, en het doel van ons vragen moet wezen, niet zoals van de Atheners, om iets te hebben om over te praten, maar om te weten waarvoor wij hebben te bidden of te danken.

II. Het treurige bericht, dat hem gegeven wordt van de tegenwoordige toestand van de Joden en van Jeruzalem, vers 3. Van Hanani, aan wie hij er naar vroeg, wordt gezegd dat hij Godvrezend was boven velen, Hoofdstuk 7:2, en daarom zal hij niet slechts naar waarheid maar ook met tederheid spreken van de treurige toestand van Jeruzalem. Waarschijnlijk is hij nu naar het hof gekomen om de een of andere gunst of om hulp te verzoeken, die zij nodig hadden. Het bericht nu, dat hij geeft, is:

1. Dat het heilig zaad ellendig verdrukt en vertreden werd, in grote ellende en versmaadheid is, bij alle gelegenheden beledigd wordt door hun naburen, zat is des spots van de weelderigen.

2. Dat de heilige stad bloot lag en in puin. De muur van Jeruzalem was nog afgebroken en de poorten waren, zoals de Chaldeeën ze gelaten hadden, in puin. Dit maakte de toestand van de inwoners zeer smadelijk als nog onder de tekenen zijnde van armoede en slavernij, en ook zeer gevaarlijk, want hun vijanden konden, als het hun beliefde, een gemakkelijke prooi van hen maken. De tempel was gebouwd, de regering gevestigd, en een werk van reformatie enigszins tot stand gebracht, maar er was een goed werk, dat nog niet gedaan was en nog gedaan moest worden. In elk Jeruzalem, aan deze zijde van het hemelse, zal nog het een of ander gebrek zijn, om hetwelk te verhelpen de bijstand en dienst van zijn vrienden vereist worden.

III. De grote smart, die dit bij Nehémia teweegbracht, vers 4.

1. Hij weende en bedreef rouw. Het was niet slechts op het ogenblik toen hij die tijding hoorde, dat hij in tranen uitbarstte, maar verscheidene dagen bleef zijn droefheid aanhouden. De rampen en droefenissen van de kerk moeten ons een oorzaak zijn van smart, al is het ook, dat wijzelf in welvaart en vrede leven.

2. Hij vastte en bad, niet in het openbaar, daar had hij de gelegenheid niet toe, maar voor het aangezicht van de God des hemels, die in het verborgene ziet en in het openbaar zal vergelden. Door dit vasten en bidden:
a. Heiligde hij zijn smart, was hij bedroefd naar God, met het oog op God, omdat Zijn naam gesmaad werd in de smaad, die over zijn volk was geworpen wier zaak hij aldus aan Hem overgaf.
b. Verrichtte hij zijn smart, ontlastte hij zijn gemoed door zijn klacht uit te storten voor God en haar aan Hem over te geven.
c. Volgde hij de rechte methode om hulp te verkrijgen voor Zijn volk, en leiding voor zichzelf voor de wijze, waarop hij hen dienen kon. Laat hen, die goede plannen vormen voor de dienst van het algemeen, God medenemen van het begin af, en al hun bedoelingen en voornemens voor Hem uitspreken, dat is het middel om er voorspoedig in te zijn**.**

Nehémia 1:5 - 11
Wij hebben hier Nehémia's gebed, een gebed dat betrekking heeft op alle gebeden, die hij gedurende enigen tijd tevoren tot God had opgezonden dag en nacht, zolang hij rouw bedreef over de staat van verwoesting, waarin Jeruzalem verkeerde, en ook met het verzoek dat hij nu tot de koning, zijn meester, zei richten ten gunste van Jeruzalem. In dit gebed kunnen wij opmerken:

I. De nederige en eerbiedige wijze, waarop hij tot God spreekt, hoe hij zich voor Hem neerbuigt, en Hem de eer geeft van Zijn naam, vers 5. Het komt tamelijk overeen met het gebed van Daniël, Hoofdstuk 9:4. Het leert ons tot God te naderen:

1. Met heilig ontzag voor Zijn majesteit en heerlijkheid, gedenkende dat Hij de God des hemels is, oneindig ver boven ons is, vrijmachtig Heer is over ons, en dat Hij is de grote en vreeslijke God, alle overheden en machten beide van de boven en van de benedenwereld engelen en koningen, ver overtreffende, en dat Hij een God is, die door al Zijn volk met vreze moet worden aangebeden, en voor wiens machtige toorn al Zijn vijanden reden hebben bevreesd te zijn. Zelfs de verschrikkingen des Heeren kunnen gebruikt worden ter vertroosting en bemoediging van hen, die op Hem bebouwen.

2. Met heilig vertrouwen in Zijn genade en trouw, want Hij houdt het verbond en de goedertierenheid degenen, die Hem liefhebben, niet alleen de goedertierenheid die beloofd is, maar zelfs grotere dan die beloofd is, niets zal te veel geacht worden om te doen voor hen, die Hem liefhebben en Zijn geboden houden.

II. Zijn algemene bede, dat al de gebeden, die hij nu deed, verhoord mogen worden, en zijn belijdenis van zonde Gode welbehaaglijk mocht zijn, vers 6. Laat toch Uw oor opmerkende zijn om te horen, niet naar het gebed, dat ik zeg - een gebed, dat slechts gezegd wordt, baat niet, maar het gebed, dat ik heden voor Uw aangezicht bid. (Ons gebed zal waarschijnlijk voorspoedig zijn, als wij het bidden) en laat Uw ogen open zijn op het hart, waaruit het gebed komt, en op de zaak die U in het gebed voorgelegd wordt. God formeert het oog en plant het oor, zal Hij dan niet helder zien? niet aandachtig horen? III. Zijn boetvaardige belijdenis van zonde. Niet alleen heeft Israël gezondigd (het was geen grote vernedering voor hem om dit te erkennen), maar ik en mijns vaders huis, wij hebben gezondigd, vers 6. Aldus verootmoedigt hij zich en neemt voor zich de beschaamdheid des aangezichts, in zijn belijdenis. Wij (ik en mijn geslacht onder de overigen) hebben het ganselijk tegen U verdorven, vers 7. Laat in de belijdenis van zonde deze twee dingen erkend worden als het boze er in, dat het een verderven is van onszelf en een beledigen van God, het is een verderven tegen God, het bederf van ons hart in tegenstand doende komen met de geboden Gods.

IV. De pleitgrond, die hij aanvoert, om genade voor zijn volk Israël te verkrijgen.
1. Hij pleit op hetgeen God vanouds tot hen gezegd heeft, de regel, die Hij gesteld had voor Zijn handelingen met hen, die de regel kon zijn voor hun verwachtingen van Hem, vers 8, 9. Hij had wel gezegd dat, indien zij zijn verbond verbraken, Hij hen verstrooien zal onder de volken, en die bedreiging was vervuld in hun gevangenschap. Nooit was een volk zo ver en wijd verspreid als Israël toen geweest is, hoewel zij zozeer tot één lichaam verenigd waren geweest. Maar Hij heeft ook gezegd dat Hij, zo zij zich tot Hem bekeerden (zoals zij nu begonnen hadden te doen, daar zij de afgoderij hadden verzaakt en zich streng aan de tempeldienst hielden), hen "wederom verzamelen zal"
Dit haalt hij aan uit Deuteronomium 30:1 - 5, en bidt om vergunning om dit Gode te doen gedenken (hoewel de eeuwige Geest zo’n doen gedenken niet nodig heeft) als hetgeen waarnaar hij zijn begeerten regelt, en waarop hij zijn geloof en zijn hoop grondt in zijn bidden van dit gebed. Ik bid U, gedenk dit woord, want Gij hebt gezegd: "Maak Mij indachtig." Hij had erkend, vers 7, wij hebben niet gehouden de rechten, die Gij Uwen knecht Mozes geboden hebt, en toch bidt hij, vers 8, Heere, gedenk toch aan het woord, dat Gij Uwen knecht Mozes geboden hebt, want van het verbond wordt dikwijls gezegd, dat het geboden is. Indien God van Zijn beloften niet meer gedacht dan wij van Zijn geboden gedenken, wij waren verloren. Onze beste pleitgronden in het gebed zijn dus die, welke ontleend zijn aan Gods belofte, "het woord, op hetwelk Hij ons heeft doen hopen," Psalm 119:49.

2. Hij pleit op de betrekking, waarop zij vanouds tot God hebben gestaan, zij zijn Uwe knechten en Uw volk, vers 10, die Gij U hebt afgezonderd en in een verbond met U hebt opgenomen, zult Gij toelaten, dat Uw gezworen vijanden Uw gezworen knechten verdrukken en vertreden? Indien Gij niet wilt verschijnen voor Uw volk, voor wie zult Gij dan wèl verschijnen?" Zie Jesaja 63:19. Als een bewijs dat zij Gods knechten zijn schrijft hij hun deze hoedanigheid toe, vers 1. Zij hebben lust Uw naam te vrezen, zij zijn niet slechts naar Uw naam genoemd, maar hebben waarlijk eerbied voor Uw naam, thans aanbidden zij U, U alleen, naar Uw wil, en hebben ontzag voor al de ontdekkingen, die het U behaagt van Uzelf te doen, dit begeren zij," hetgeen aanduidt:

a. Hun goede wil er voor, "Het is hun voortdurende zorg en hun streven om in de weg van hun plicht te worden gevonden, dit hebben zij op het oog, al is het ook dat zij nog in veel tekortkomen."
b. Hun welbehagen er in: "Zij verlustigen zich er in om Uwen naam te vrezen," zoals dit ook gelezen kan worden. "Zij doen niet slechts hun plicht, maar verlustigen er zich in om hem te doen." Diegenen zullen genadiglijk door God worden aangenomen, die waarlijk begeren Zijn naam te vrezen, want die begeerten zijn Zijn eigen werk.

3. Hij pleit op de grote dingen, die God tevoren voor hen gedaan heeft, vers 10. "Zij zijn toch Uw volk, dat Gij vanouds verlost hebt door Uw grote kracht, Uw kracht is nog dezelfde, zult Gij hen dan nu niet wederom verlossen, en Uw verlossing aldus voltooien? Laat hen niet door de vijand overweldigd worden, die een God van oneindige kracht aan hun zijde hebben." Eindelijk. Hij besluit met een bijzondere bede dat God hem voorspoedig zal maken in zijn onderneming, en hem gunst zal doen vinden bij de koning, deze man, noemt hij hem, want de grootste van de mensen zijn voor God slechts mensen, en zij moeten weten dat zij dit zijn Psalm 9:21, en anderen moeten weten dat zij dit zijn: "Wie zijt gij, dat gij vreest voor de mens? Barmhartigheid voor het aangezicht van deze man," dat is het waar hij om bidt, niet bedoelende de barmhartigheid van de koning maar barmhartigheid van God in zijn bede, zijn verzoek aan de koning. Gunst van mensen is liefelijk en troostrijk als wij haar kunnen zien voortkomen uit de barmhartigheid Gods.

HOOFDSTUK 2

1 Toen geschiedde het in de maand Nisan, in het twintigste jaar van de koning Arthahsasta, als er wijn voor zijn aangezicht was, dat ik de wijn opnam, en gaf hem de koning; nu was ik nooit treurig geweest voor zijn aangezicht. 2 Zo zeide de koning tot mij: Waarom is uw aangezicht treurig, zo gij toch niet krank zijt? Dit is niet dan treurigheid des harten. Toen vreesde ik gans zeer. 3 En ik zeide tot de koning: De koning leve in eeuwigheid! Hoe zou mijn aangezicht niet treurig zijn, daar de stad, de plaats der begrafenissen mijner vaderen, woest is, en haar poorten met vuur verteerd zijn? 4 En de koning zeide tot mij: Wat verzoekt gij nu? Toen bad ik tot God van de hemel. 5 En ik zeide tot de koning: Zo het de koning goeddunkt, en zo uw knecht voor uw aangezicht aangenaam is, dat gij mij zendt naar Juda, naar de stad der begrafenissen mijner vaderen, dat ik ze bouwe. 6 Toen zeide de koning tot mij, daar de koningin nevens hem zat: Hoe lang zal uw reis wezen, en wanneer zult gij wederkomen? En het behaagde de koning, dat hij mij zond, als ik hem zekeren tijd gesteld had. 7 Voorts zeide ik tot de koning: Zo het de koning goeddunkt, dat men mij brieven geve aan de landvoogden aan gene zijde der rivier, dat zij mij overgeleiden, totdat ik in Juda zal gekomen zijn; 8 Ook een brief aan Asaf, de bewaarder van de lusthof, denwelken de koning heeft, dat hij mij hout geve om te zolderen de poorten van het paleis, dat aan het huis is, en tot de stadsmuur, en tot het huis, waar ik intrekken zal. En de koning gaf ze mij, naar de goede hand mijns Gods over mij.

9 Toen kwam ik tot de landvoogden aan gene zijde der rivier, en gaf hun de brieven des konings. En de koning had oversten des heirs en ruiteren met mij gezonden. 10 Toen nu Sanballat, de Horoniet, en Tobia, de Ammonietische knecht dat hoorden, mishaagde het hun met groot mishagen, dat er een mens gekomen was, om wat goeds te zoeken voor de kinderen Israëls. 11 En ik kwam te Jeruzalem, en was daar drie dagen. 12 Daarna maakte ik mij des nachts op, ik en weinig mannen met mij, en ik gaf geen mens te kennen, wat mijn God in mijn hart gegeven had, om aan Jeruzalem te doen; en er was geen dier met mij, dan het dier, waarop ik reed. 13 En ik trok uit bij nacht door de Dalpoort, en voorbij de Drakenfontein, en naar de Mistpoort, en ik brak aan de muren van Jeruzalem, dewelke verscheurd waren, en haar poorten met vuur verteerd. 14 En ik ging voort naar de Fonteinpoort, en naar des konings vijver; doch daar was geen plaats voor het dier, om onder mij voort te gaan. 15 Toen ging ik op, des nachts, door de beek, en ik brak aan de muur; en ik keerde weder, en kwam in door de Dalpoort; alzo keerde ik wederom. 16 En de overheden wisten niet, waar ik heengegaan was, en wat ik deed; want ik had tot nog toe de Joden, en de priesteren, en de edelen, en overheden, en de anderen, die het werk deden, niets te kennen gegeven. 17 Toen zeide ik tot hen: Gijlieden ziet de ellende, waarin wij zijn, dat Jeruzalem woest is, en haar poorten met vuur verbrand zijn; komt, en laat ons Jeruzalems muur opbouwen; opdat wij niet meer een versmaadheid zijn. 18 En ik gaf hun te kennen de hand mijns Gods, Die goed over mij geweest was, als ook de woorden des konings, die hij tot mij gesproken had. Toen zeiden zij: Laat ons op zijn, dat wij bouwen; en zij sterkten hun handen ten goede.

19 Als nu Sanballat, de Horoniet, en Tobia, de Ammonietische knecht, en Gesem, de Arabier, dit hoorden, zo bespotten zij ons, en verachtten ons; en zij zeiden: Wat is dit voor een ding, dat gijlieden doet? Wilt gijlieden tegen de koning rebelleren? 20 Toen gaf ik hun tot antwoord, en zeide tot hen: God van de hemel, Die zal het ons doen gelukken, en wij, Zijn knechten, zullen ons opmaken en bouwen; maar gijlieden hebt geen deel, noch gerechtigheid, noch gedachtenis in Jeruzalem.

Hoe Nehémia worstelde met God en overmocht heeft lazen wij in het vorige hoofdstuk, nu wordt ons hier gezegd hoe hij, evenals Jakob, ook bij de mensen heeft overmocht, en aldus bevond dat zijn gebeden gehoord en verhoord waren.

I. Hij overmocht bij de koning, dat deze hem met een opdracht naar Jeruzalem zond om de muur rondom de stad te herbouwen en hem toe te staan wat daar nodig voor was, vers 1 - 8.
II. Hij overmocht tegen de vijanden, die hem hadden willen belemmeren in zijn reis vers 9 - 11, en hem van zijn onderneming hadden willen wegspotten, vers 19, 20.
III. Hij overmocht bij zijn eigen volk om zich met hem te verenigen in dit goede werk, de verwoesting ziende van de muur, vers 12 - 16. en verkreeg van hen, dat zij allen zouden helpen om hem te herbouwen, vers 17,18. Aldus heeft God hem erkend in het werk, waartoe Hij hem geroepen had**.**

Nehémia 2:1 - 8
Nadat Nehémia gebeden had om hulp voor zijn landgenoten, misschien wel in Davids woorden: "Bouw de muren van Jeruzalem op" Psalm 51:20, bleef hij niet stilzitten, zeggende. Laat God nu Zijn werk doen, want voor mij is er nu niets meer te doen, maar zette zich om te bedenken wat hij er voor doen kon. Onze gebeden moeten gesteund worden door onze ernstige pogingen, want anders spotten wij met God. Bijna vier maanden gingen voorbij tussen Chisleu tot Nisan, (van November tot Maart), eer Nehémia zich tot de koning wendde om verlof om naar Jeruzalem te gaan hetzij omdat de winter geen geschikte tijd was voor zo'n reis, en hij het voorstel niet wilde doen vóór hij het ten uitvoer kon brengen of wel omdat het zolang duurde eer hij. zijn maand van dienst had, en men niet opgeroepen in des konings tegenwoordigheid kon verschijnen, Esther 4:11. Nu hij diende aan de tafel van de koning, hoopte hij gehoor van hem te verkrijgen. Wij zijn niet aldus beperkt tot zekere tijden of ogenblikken om tot de Koning van de koningen te naderen, tot de troon van de genade komen wij nooit ontijdig. Nu hebben wij hier:

I. De gelegenheid, die hij de koning gaf om te vragen naar de oorzaak van zijn zorgen smart, door in zijn tegenwoordigheid te verschijnen. Zij, die met zulke hoge personen spreken, moeten niet plotseling met hun verzoek bij hen aankomen, maar de omweg van een inleiding gebruiken**.**
Nehémia wilde zien of hij in een goede stemming was, eer hij het waagde om hem zijn verzoek voor te dragen, en hij volgde deze methode om dit te weten te komen. Hij nam de wijn op en reikte hem de koning, toen deze er om vroeg, verwachtende dat hij hem dan zou aanzien. Hij placht nooit treurig te zijn in de tegenwoordigheid van de koning, maar gedroeg zich naar de regelen van het hof (zoals hovelingen behoren te doen) die geen treurigheid gedoogden, Esther 4:2. Hoewel hij een vreemdeling en een gevangene was, was hij toch ongedwongen en opgeruimd. Godvrezende mensen moeten doen wat zij kunnen om door hun blijmoedigheid de wereld te overtuigen dat de wegen van de Godsdienst lieflijk zijn, en er de smaad van af te wentelen, dat zij treurig zijn, maar daar is een tijd voor alles, Prediker 3:4**.**
Nehémia zag nu reden beide om treurig te zijn en zich treurig te tonen. De ellende van Jeruzalem gaf hem reden om treurig te zijn, en het tonen van die treurigheid gaf de koning aanleiding om naar de oorzaak er van te vragen. Hij veinsde geen treurigheid, want hij was wezenlijk bekommerd over de verbreking van Jozef, en was niet gelijk de geveinsden, die hun aangezichten mismaken, maar hij zou zijn smart hebben kunnen verbergen als dit nodig ware geweest (het hart kent zijn eigen bittere droefheid, en heeft dikwijls ook in het lachen smart), maar hij zou nu zijn oogmerk bevorderen door zijn droefheid te tonen. Hoewel hij nu wijn voor zich had en er waarschijnlijk - volgens de plicht van zijn ambt als schenker van gedronken heeft, eer hij hem de koning gaf, heeft die wijn toch zijn hart niet verheugd, terwijl het Israël van God in droefenis was.

II. De koning heeft zijn droefheid opgemerkt en met vriendelijkheid naar de oorzaak ervan gevraagd, vers 2. Waarom is uw aangezicht treurig, zo gij toch niet ziek zijt? Wij behoren uit

een beginsel van Christelijk medegevoel deelneming te betonen in de smart en droefheid van anderen, zelfs van onze minderen en mogen niet zeggen: Wat gaat ons dit aan? Meesters moeten de smart van hun dienaren niet verachten, maar wensen hen op te beuren. De grote God schept geen behagen in de terneergeslagenheid en onrust van Zijn volk, Hij wil dat zij Hem zullen dienen met blijdschap en hun brood eten met vreugde. Het is niet vreemd dat krenken een treurig aangezicht hebben vanwege hetgeen gevoeld wordt en gevreesd wordt, ziekte zal hen nog ernstig maken, die het meest luchtig en vrolijk waren, maar een Godvruchtige kan zelfs in ziekte goedsmoeds zijn, als hij weet dat zijn zonden vergeven zijn. Vrij van ziekte te wezen is zo'n grote zegen, dat wij, zolang wij die zegen hebben, onder geen uitwendige lasten of bezwaarnissen bovenmate bedrukt moeten zijn, maar smart om onze eigen zonden en de zonden van anderen, en om de rampen van Gods kerk, kan ook zonder ziekte het aangezicht treurig maken.

III. Het bericht, dat Nehémia de koning gaf van de oorzaak van zijn droefheid, hij geeft het met zachtmoedigheid en vreze.
1. Met vreze. Hij erkent dat hij nu (hoewel uit de volgende geschiedenis blijkt dat hij een kloekmoedig man was) geheel zeer vreesde, misschien voor de troon van de koning (want deze oosterse monarchen hadden zich het recht aangematigd over leven en dood, Daniel 2:12,13, 5:19), of wel om een woord verkeerd te zeggen en zijn verzoek afgewezen te zien, omdat hij het niet goed had voorgedragen. Hoewel hij een wijs man was, wantrouwde hij toch zichzelf, vreesde hij een onvoorzichtig woord te zeggen, dit wantrouwen van onszelf betaamt ons. Een goed vertrouwen is voorzeker een kostelijke gave, maar een nederig wantrouwen van zichzelf misstaat toch niemand.

2. Met zachtmoedigheid, zonder iemand te laken en met alle eerbied en welwillendheid voor de koning, zijn meester, zegt hij: De koning leve in eeuwigheid, hij is wijs en goed en de geschiktste mens ter wereld om te regeren. Met bescheidenheid vraagt hij: Hoe zou mijn aangezicht niet treurig zijn? Ik zelf ben wel gezond en welvarend, maar de stad, (de koning wist wel welke stad hij bedoelde) de plaats van de begrafenissen van mijn vaderen, is woest. Velen zijn treurig en neerslachtig, maar kunnen er geen goede reden voor opgeven, kunnen niet zeggen waarom of waartoe, dezulken moeten zichzelf bestraffen wegens hun onrechtmatige en onredelijke droefheid en vrees, maar Nehémia kon zo'n goede reden opgeven voor zijn smart, dat hij er zich op de koning zelf voor beroepen kon.

Merk op:
a. Hij noemt Jeruzalem de plaats van de begrafenissen van mijn vaderen, de plaats waar zijn voorouders begraven zijn. Het is goed voor ons om dikwijls aan de graven van onze vaderen te denken. Wij zijn geneigd om in onze gedachten te verwijlen bij hun aanzien hun rang, hun eretitels, hun huizen en bezittingen, maar laat ons ook denken aan hun graven, en bedenken dat zij, die ons voorgegaan zijn in de wereld ons ook voorgegaan zijn in het verlaten van de wereld, hun graftekenen zijn voor ons gedenktekenen, er is ook grote eerbied verschuldigd aan de nagedachtenis van onze vaderen, die wij niet gaarne geschonden willen zien. Alle volken zelfs die welke geen verwachting hadden van de opstanding van de doden, hebben op de graven hunner voorouders gezien als in zeker opzicht gewild, heilig te zijn, die dus niet geschonden mochten worden.
b. Hij rechtvaardigt zich in zijn smart. Ik doe wel met treurig te zijn. Hoe zou ik niet treurig wezen?" Er is zelfs voor Godvrezende en voorspoedige mensen een tijd om treurig te wezen, en het te tonen. De beste mensen moeten niet denken dat zij door alle droevige gedachten uit hun hart te verbannen, de hemel op aarde kunnen hebben, het is een tranendal, waar wij doorheen gaan, en wij hebben ons aan de temperatuur van het klimaat te onderwerpen.

c. Hij noemt de puinhopen van Jeruzalem als de oorzaak van zijn smart. Al het leed van de kerk, maar inzonderheid haar verwoestingen, behoren voor alle Godvruchtigen, voor allen aan wie Gods eer ter harte gaat, allen die levende leden zijn van Christus' mystiek lichaam en belangstellen in de openbare zaak, een oorzaak van smart te wezen, "zij hebben zelfs medelijden met Sions puin", Psalm. 102:15.

IV. De aanmoediging van de koning om hem te zeggen wat hij op het hart heeft, en hoe hij zich daarop innerlijk tot God wendt. De koning had genegenheid voor hem en zag hem niet gaarne treurig, waarschijnlijk was hij ook de Godsdienst van de Joden welgezind, dit had hij tevoren getoond in zijn lastbrief aan Ezra, die een kerkelijk persoon was, en nu wederom in de macht, die hij Nehémia gaf, die een staatsman was. Dus slechts begerende te weten hoe hij Jeruzalem van dienst kan zijn, vraagt hij aan deze bekommerde vriend van die stad: Wat verzoekt gij nu? Gij begeert iets, wat is het?" Hij was bevreesd te spreken, vers 2, maar dit gaf hem vrijmoedigheid, veel meer kan de uitnodiging, die Christus ons gegeven heeft, en Zijn belofte dat wij verhoord zullen worden, ons instaat stellen om met vrijmoedigheid tot de troon van de genade te komen**.**
Nehémia bad terstond tot de God des hemels, dat Hij hem wijsheid zou geven om behoorlijk te vragen, en het hart van de koning zou neigen om hem zijn verzoek toe te staan. Zij, die gunst willen vinden bij koningen, moeten zich de gunst verzekeren van de Koning van de koningen. Hij bad tot de God des hemels, als oneindig ver zelfs boven deze machtige monarch. Het was geen plechtig gebed (daartoe had hij nu geen gelegenheid) maar een plotseling inwendig roepen, hij hief zijn hart op tot die God, die de taal van het hart verstaat: Heere, geef mij mond en wijsheid, Heere, geef mij genade te vinden voor het aangezicht van deze man. Het is goed om veel van die Godvruchtige uitroepen of verzuchtingen te slaken, vooral bij bijzondere gelegenheden, waar wij ook zijn, overal hebben wij een open weg naar de hemel. Dat zal ons niet belemmeren in ons werk, maar het veeleer bevorderen**.**
Nehémia had zeer plechtig gebeden met betrekking tot deze zelfde aangelegenheid Hoofdstuk 1:11, maar toen het op stuk van zaken aankwam bad hij wederom. Uitroepen, verzuchtingen en plechtige gebeden moeten elkaar niet verdringen, maar ieder zijn eigen plaats hebben.

V. Zijn nederig verzoek aan de koning, toen hij deze aanmoediging had ontvangen, doet hij met grote bescheidenheid en in onderworpenheid aan de wijsheid van de koning, vers 5. Maar hij is zeer nauwkeurig in hetgeen hij vraagt, hij vraagt om een opdracht, om als landvoogd naar Juda te gaan, de muur van Jeruzalem te bouwen en daar enige tijd te blijven, zo en zoveel maanden, naar wij kunnen veronderstellen, en dan zou zijn opdracht of vernieuwd worden of hij zou terugkeren, of wel hij ging terug en werd dan wederom uitgezonden, zodat hij daar minstens twaalf jaren het bestuur in handen had, Hoofdstuk 5:14. Hij vroeg ook om een geleide, vers 7, en een order aan de landvoogden, niet alleen om hem door hun onderscheiden provincies te laten heentrekken, maar om hem te voorzien van hetgeen hij nodig kon hebben, en ook nog een order aan de bewaarder van de lusthof in het woud van de Libanon, om hem hout te geven voor het werk, dat hij ging ondernemen.

VI. De grote gunst van de koning jegens hem in hem te vragen wanneer hij zal wederkomen vers 6. Hij gaf te kennen dat hij hem niet wilde verliezen, niet lang buiten hem kon, maar dat hij, om hem genoegen te doen en een wezenlijke dienst te bewijzen aan zijn volk, hem een tijdlang wilde missen, en dat hij alles wat hij wenste in zijn lastbrief zou doen opnemen, vers 6. Dat was reeds dadelijk een verhoring van zijn gebed, want nooit heeft het zaad van Jakob God tevergeefs gezocht. In het bericht, dat hij geeft van het welslagen van zijn verzoek, neemt hij nota:

1. Van de tegenwoordigheid van de koningin, zij zat naast hem, vers 6, hetgeen - zegt men - geen gewoonte was aan het Perzische hof, Esther 1:11. Of de koningin hem vijandig was en zijn welslagen verhinderd zou kunnen hebben, en hij door Gods machtige voorzienigheid geslaagd is hoewel zij tegenwoordig was en hij dit opmerkt tot lof en eer van God, of wel hem vriendelijk gezind was en zijn verzoek ondersteunde, is niet zeker.

2. Van de macht en de genade van God. Hij bereikte zijn doel, niet overeenkomstig zijn verdienste, zijn invloed op de koning of zijn wijs beleid, maar naar de goede hand van zijn God over hem. Godvruchtige zielen merken Gods hand op, Zijn goede hand in alle gebeurtenissen, die tot hun gunste plaatshebben. Dit is van de Heere geschied, en dus dubbel lieflijk**.**

Nehémia 2:9 - 20
I. Er wordt ons gezegd hoe Nehémia heengezonden werd van het hof. De koning had oversten van het leger en ruiters met hem gezonder vers 9, beide om hem tot wachten te dienen, en om te tonen dat hij een man was, tot wiens eer de koning een welbehagen had, en alle dienaren van de koning hem dienovereenkomstig eer en achting zouden bewijzen. Hij, die door de Koning van de koningen gezonden wordt, wordt aldus door Hem beschermd, aldus geëerd met een leger van engelen om hem te geleiden.

II. Hoe hij ontvangen werd, ter plaatse waarheen hij gezonden was.
1. Door de Joden en hun vrienden te Jeruzalem. Er wordt ons gezegd:
a. Dat zij, zolang hij zijn opdracht verborgen hield, weinig notitie van hem namen. Hij was drie dagen te Jeruzalem, vers 11, en het blijkt niet dat iemand uit de voorname mannen van de stad zijn opwachting bij hem gemaakt heeft om hem geluk te wensen met zijn aankomst, maar hij bleef onbekend. De koning had ruiters gezonden om hem te geleiden, maar de Joden zonden er geen om hem tegemoet te gaan, hij had geen dier met hem, dan het dier waarop hij reed, vers 12. Wijze mensen en zij, die dubbele eer waardig zijn, begeren niet zich van praal en pracht te omringen, zelfs niet als zij komen met de grootste zegeningen. De wereld kent hen niet aan wie toch weldra macht en heerschappij zei gegeven worden, 1 Johannes 3:1.

b. Dat hij, hoewel zij weinig notitie van hem namen, zeer veel notitie nam van hen en van hun toestand. Hij stond ‘s nachts op en nam de ruïnen van de muren in ogenschouw, waarschijnlijk bij maanlicht, vers 13, teneinde te zien wat er gedaan kon worden en hoe zij er bij te werk moesten gaan, of de oude fundamenten nog dienst konden doen en wat er van de oude materialen nog bruikbaar was. Goed werk zal waarschijnlijk goed gedaan worden, als het eerst goed overwogen is. Het is de wijsheid van hen, die openbare zaken te doen hebben, om zoveel mogelijk met eigen ogen zien, en niet geheel af te gaan op rapporten en voorstellingen van anderen, maar toch niet geruchtmakend daarbij te werk te gaan en, zo mogelijk, onopgemerkt te blijven. Zij, die de muren van de kerk willen opbouwen, moeten eerst de bouwvallen van zijn muren in ogenschouw nemen. Zij, die willen weten hoe te verbeteren, moeten onderzoeken wat er verkeerd is, wat hervorming behoeft, en wat kan blijven zoals het is.

c. Dat de oversten en het volk, toen hij hun zijn voornemen bekendmaakte, blijmoedig met hem instemden. Hij heeft hun niet dadelijk gezegd wat hij kwam doen, vers 16, omdat hij alle opzichtigheid, alle praalvertoon wilde vermijden, en opdat hij, indien hij het onuitvoerbaar zou bevinden, zich met des te meer eer terug kon trekken, oprechte, nederige mensen laten de trompet niet blazen als zij aalmoezen doen of een ander goed werk verrichten. Maar toen hij de zaak goed bezien en overwogen had, en waarschijnlijk de oversten en het volk gepolst had,

zei hij hun wat God in zijn hart gegeven had, vers 12, namelijk om Jeruzalems muur op te bouwen, vers 17.
Merk op: hoe billijk hij het hun voorstelt: "Gijlieden ziet de ellende, waarin wij zijn, hoe wij blootliggen voor de vijanden, die rondom ons zijn, hoe terecht zij ons smaden als dwaas en verachtelijk, hoe gemakkelijk een prooi wij voor hen zullen zijn, zodra zij er lust in hebben. Komt dan, en laat ons Jeruzalems muur opbouwen." Hij onderneemt het niet om het zonder hen te doen, het kon geen werk wezen voor één man - ook beveelt en gebiedt hij niet uit de hoogte, hoewel hij de opdracht van de koning er voor had, maar op vriendelijke, broederlijke wijze vermaant hij hen en wekt hij hen op om zich met hem te verenigen in dit werk.

Om hen er toe aan te moediger, spreekt hij van het plan:
Ten eerste, als zijn oorsprong hebbende in de bijzondere genade van God. Hij eigent zich er de lof niet van toe, als een goede gedachte van hemzelf, maar erkent dat God het hem in het hart had gegeven, en daarom behoren zij allen het te steunen, al wat van God is moet gesteund en bevorderd worden - en dus kunnen zij hopen er voorspoedig in te zullen zijn, want waar God de mensen toe zet, daar zal Hij hen in helpen.
Ten tweede. Als hetgeen, dat zijn voortgang tot nu toe aan de bijzondere voorzienigheid van God te danken heeft. Hij legde de lastbrief van de koning over, verhaalde hun hoe geredelijk hij hem van de koning verkregen had en hoe ijverig de koning het plan begunstigde, waarin hij de goede hand van zijn God over hem zag. Het zal hem en hun een aanmoediging zijn om voort te gaan met een werk, waaraan God zo merkbaar Zijn goedkeuring schonk.
Aldus stelde hij het hun voor, en terstond kwamen zij allen tot het besluit om met hem samen te werken: Laat ons opstaan, dat wij bouwen. Zij schamen zich dat zij zolang stil waren blijven zitten, zonder zelfs een poging te doen om dit nuttige werk tot stand te brengen, en nu besluiten zij op te staan uit hun traagheid, zich in te spannen en elkaar op te wekken tot dit werk. "Laat ons opstaan," dat is: "laat ons het doen met kracht, en naarstigheid, en vastberadenheid, als degenen die besloten hebben het ten einde te brengen." Zo sterkten zij hun handen, hun eigen en elkaars handen voor dit goede werk. Menig goed werk zou handen genoeg vinden om er mee bezig te zijn, indien er slechts een goede hand was om er de leiding van te hebben. Allen zagen de verwoestingen van Jeruzalem, maar niemand stelde voor om ze te herstellen. Maar toen Nehémia het voorstelde, stemden zij er allen in toe.
Het is jammer dat een goed voorstel teloor gaat uit gebrek aan iemand om het voor te stellen, er het ijs voor te breken. Door onszelf en elkaar op te wekken tot het goede, sterken wij er onszelf en elkaar voor, want de grote reden waarom wij zwak zijn in onze plicht, is dat wij koud, onverschillig en besluiteloos in zijn.

2. Laat ons nu zien hoe Nehémia ontvangen werd door hen, die de Joden kwalijk gezind waren, hem, die door God en Zijn Israël gezegend werd, vloekten zij.
A. Niet zodra vertoonde hij zich, of zij werden er door geërgerd, vers 10. Toen Sanballat en Tobia, twee van de Samaritanen, maar van geboorte de eerste een Moabiet en de tweede een Ammoniet, iemand zagen, gewapend met een lastbrief van de koning om Israël dienst te bewijzen, mishaagde het hun met groot mishagen, dat al hun armzalige kunstgreepjes om Israël te verzwakken aldus verijdeld werden door een billijk en edelmoedig plan om het te versterken. Niets is een grotere kwelling voor de vijanden van Godvruchtige mensen, die door hen aan vorsten werden voorgesteld als woelzieke oproerige lieden, die niet waard zijn dat zij leven, dan te zien dat zij bij de overheden goed staan aangeschreven, dat hun onschuld bewezen, de smaad van hen afgewenteld is, en dat men hen niet slechts waardig acht om te leven, maar om vertrouwd te worden. Toen zij een man zagen komen, met het uitgesproken doel om wat goeds te zoeken voor de kinderen Israëls, griefde hen dit toch in de ziel, de goddeloze zal het zien en zich vertoornen.

B. Toen hij begon te handelen, poogden zij hem te belemmeren, maar tevergeefs, vers 10, 20.
a. Ziehier met hoe weinig reden de vijanden hen ontmoedigden. Zij stelden de onderneming voor als iets dat dwaas was, zij lachten ons uit en bespotten ons, en verachtten ons als dwaze bouwlieden, die niet konden voleindigen wat wij hadden begonnen. Zij stelden de onderneming ook voor als iets, dat zeer slecht was, niets meer of minder dan verraad. Wilt gijlieden tegen de koning rebelleren? Dit was de oude hatelijke beschuldiging, hoewel zij nu een lastbrief van de koning hadden en onder zijn bescherming waren genomen, moeten zij toch nog rebellen worden genoemd.

b. Zie ook met wat goede reden zij deze ontmoedigingen minachtten. Zij houden zich hiermede staande, dat zij de knechten zijn van de God des hemels, van de enig ware en levende God, dat zij in hetgeen zij deden voor Hem handelden, en dat Hij hen dus door zal helpen en hen voorspoedig zal maken, ofschoon de heidenen woeden, Psalm 2:1. Zij overwegen ook dat de reden, waarom deze vijanden hen zo belasterden, was dat zij geen recht hebben in Jeruzalem, maar hun recht er in benijden. Zo kunnen de machteloze dreigementen van de vijanden van de kerk gemakkelijk door de vrienden van de kerk geminacht worden.

HOOFDSTUK 3

1 En Eljasib, de hogepriester, maakte zich op met zijn broederen, de priesteren, en zij bouwden de Schaapspoort; zij heiligden ze, en richtten haar deuren op; ja, zij heiligden ze tot aan de toren Mea, tot aan de toren Hananeel. 2 En aan zijn hand bouwden de mannen van Jericho; ook bouwde aan zijn hand Zacchur, de zoon van Imri. 3 De Vispoort nu bouwden de kinderen van Senaa; zij zolderden die, en richtten haar deuren op, met haar sloten en haar grendelen. 4 En aan hun hand verbeterde Meremoth, de zoon van Uria, de zoon van Koz; en aan hun hand verbeterde Mesullam, de zoon van Berechja, de zoon van Mesezabeel; en aan hun hand verbeterde Zadok, zoon van Baena. 5 Voorts aan hun hand verbeterden de Thekoieten; maar hun voortreffelijken brachten hun hals niet tot de dienst huns Heeren. 6 En de Oude poort verbeterden Jojada, de zoon van Paseah, en Mesullam, de zoon van Besodja; deze zolderden zij, en richtten haar deuren op, met haar sloten en haar grendelen. 7 En aan hun hand verbeterden Melatja, de Gibeoniet, en Jadon, de Meronothiet, de mannen van Gibeon en van Mizpa; tot aan de stoel des landvoogds aan deze zijde der rivier. 8 Aan zijn hand verbeterde Uzziel, de zoon van Harhoja, een der goudsmeden, en aan zijn hand verbeterde Hananja, de zoon van een der apothekers; en zij lieten Jeruzalem tot aan de breden muur. 9 En aan hun hand verbeterde Refaja, de zoon van Hur, overste des halven deels van Jeruzalem. 10 Voorts aan hun hand verbeterde Jedaja, de zoon van Harumaf, en tegenover zijn huis; en aan zijn hand verbeterde Hattus, de zoon van Hasabneja. 11 De andere mate verbeterden Malchia, de zoon van Harim, en Hassub, de zoon van Pahath - moab; daartoe de Bakoventoren. 12 En aan zijn hand verbeterde Sallum, de zoon van Lohes, overste van het andere halve deel van Jeruzalem, hij en zijn dochteren. 13 De Dalpoort verbeterden Hanun, en de inwoners van Zanoah; zij bouwden die, en richtten haar deuren op, met haar sloten en haar grendelen; daartoe duizend ellen aan de muur, tot aan de Mistpoort. 14 De Mistpoort nu verbeterde Malchia, de zoon van Rechab, overste van het deel Beth - cherem; hij bouwde ze, en richtte haar deuren op, met haar sloten en haar grendelen. 15 En de Fonteinpoort verbeterde Sallum, de zoon van Kol - hoze, overste van het deel van Mizpa; hij bouwde ze, en overdekte ze, en richtte haar deuren op, met haar sloten en haar grendelen; daartoe de muur des vijvers Schelah bij des konings hof, en tot aan de trappen, die afgaan van Davids stad. 16 Na hem verbeterde Nehémia, de zoon van Azbuk, overste van het halve deel van Beth - zur, tot tegenover Davids graven, en tot aan de gemaakten vijver, en tot aan het huis der helden. 17 Na hem verbeterden de Levieten, Rehum, de zoon van Bani; aan zijn hand verbeterde Hasabja, de overste van het halve deel van Kehila, in zijn deel. 18 Na hem verbeterden hun broederen, Bavai, de zoon van Henadad, de overste van het andere halve deel van Kehila. 19 Aan zijn hand verbeterde Ezer, de zoon van Jesua, de overste van Mizpa, een andere maat; tegenover de opgang naar het wapenhuis, aan de hoek. 20 Na hem verbeterde zeer vuriglijk Baruch, de zoon van Zabbai, een andere maat; van de hoek tot aan de deur van het huis van Eljasib, de hogepriester. 21 Na hem verbeterde Meremoth, de zoon van Uria, de zoon van Koz, een andere maat; van de huisdeur van Eljasib af, tot aan het einde van Eljasibs huis. 22 En na hem verbeterden de priesteren, wonende in de vlakke velden. 23 Daarna verbeterden Benjamin, en Hassub, tegenover hun huis; na hem verbeterde Azaria, de zoon van Maaseja, de zoon van Hananja, bij zijn huis. 24 Na hem verbeterde Binnui, de zoon van Henadad, een andere maat; van het huis van Azaria tot aan de hoek en tot aan het punt; 25 Palal, de zoon van Uzai, tegen de hoek, en de hogen toren over, die van des konings huis uitsteekt, die bij de voorhof der gevangenis is; na hem Pedaja, de zoon van Paros; 26 De Nethinim nu, die in Ofel woonden, tot tegenover de Waterpoort aan het oosten, en de uitstekenden toren. 27 Daarna verbeterden de Thekoieten een andere maat; tegenover de grote uitstekenden toren, en tot aan de muur van Ofel. 28 Van boven de Paardenpoort verbeterden de priesteren, een iegelijk tegenover zijn huis. 29 Daarna verbeterde Zadok, de zoon van Immer, tegenover zijn huis. En na hem verbeterde Semaja, de zoon van Sechanja, de bewaarder van de Oostpoort. 30 Na hem verbeterden Hananja, de zoon van Selemja, en Hanun, de zoon van Zalaf, de zesde, een andere maat. Na hem verbeterde Mesullam, de zoon van Berechja, tegenover zijn kamer. 31 Na hem verbeterde Malchia, de zoon eens goudsmids, tot aan het huis der Nethinim en der kruideniers, tegenover de poort van Mifkad, en tot de opperzaal van het punt. 32 En tussen de opperzaal van het punt tot de Schaapspoort toe, verbeterden de goudsmeden en de kruideniers.

Zeggen en doen zijn dikwijls twee, velen zijn bereid te zeggen: Laat ons opstaan, dat wij bouwen, en zitten stil en doen niets, zoals die innemende, vleiende zoon, die zei: ik ga, heer,

maar niet ging, maar de ondernemers hier behoorden niet tot dezen. Toen zij besloten hadden de muur van Jeruzalem te bouwen, lieten zij geen tijd verloren gaan, maar gingen terstond aan het werk, zoals wij in dit hoofdstuk zien zullen. Laat er nooit gezegd kunnen worden dat wij het goede werk uitstelden tot morgen, dat wij heden hadden kunnen doen. Dit hoofdstuk geeft ons een bericht van twee dingen:

I. De namen van de bouwers, die hier vermeld worden tot hun eer, want hierin toonden zij grote ijver voor God en hun land, zowel een Godvruchtig gemoed als liefde voor het algemene welzijn, een grote mate van naarstigheid en van kloekmoedigheid, en het was voegzaam om wat zij deden aldus uitvoerig te vermelden tot lof van henzelf en tot aanmoediging van anderen om hun voorbeeld te volgen.
II. De orde van het bouwen, zij eindigden waar zij waren begonnen, zij bouwden:

1. Van de Schaapspoort tot aan de Vispoort, vers 1,2.
2. Vandaar tot aan de Oude poort, vers 3 5.
3. Vandaar tot aan de Dalpoort, vers 6 - 13.
4. Vandaar tot aan de Mistpoort, vers 13.
5. Vandaar tot aan de Fonteinpoort, vers 14.
6. Vandaar tot aan de Waterpoort, vers 15 - 26.
7. Vandaar langs de Paardenpoort weer terug naar de Schaapspoort, waar zij begonnen waren, vers 27 - 32. En zo volvoerden zij hun werk rondom de gehele stad**.**

Nehémia 3:1 - 32
De beste manier om dit hoofdstuk in te delen is te zien hoe het werk verdeeld werd onder de ondernemers, opdat ieder zou weten wat hij te doen had en er zich aan zou wijden met een begeerte om uit te munten, maar toch zonder enigerlei twist, vijandschap of afzonderlijke belangen, ieder van hun beijverde zich om zoveel hij slechts kon te algemene nutte te doen. In het bericht, dat hier gegeven wordt van het bouwen van de muur rondom Jeruzalem zijn verscheidene dingen op te merken.

1. Dat Eljasib, de hogepriester, met zijn broederen, de priesters, de voorhoede leidde van deze troep van bouwers, vers 1. In ieder goed werk moeten leraren de eersten en voornaamste zijn, want hun ambt verplicht hen te onderwijzen en op te wekken door hun voorbeeld, zowel als door hun leer. Indien dit arbeid meebrengt, wie zo geschikt als zij om te arbeiden? Indien er gevaar aan verbonden is, wie zo bevoegd als zij om zich te wagen? De waardigheid van de hogepriester was zeer groot en verplichtte hem om zich te onderscheiden in deze dienst. De priesters verbeterden de Schaapspoort, aldus genoemd, omdat de schapen, die in de tempel geofferd moesten worden, door die poort in de stad gebracht werden, en daarom namen de priesters op zich haar te verbeteren, daar voor hen de erfenis van de vuuroffers des Heeren was. En alleen van deze poort wordt gezegd, dat zij haar heiligden door het woord en het gebed, en misschien met offeranden, hetzij:
a. Omdat zij naar de tempel voerde, of,
b. Omdat daarmee het bouwen van de muur begon, en het is waarschijnlijk dat (hoewel zij overal aan de muur tegelijker tijd werkten) deze het eerste voltooid was, en daarom hebben zij aan deze poort hun stad met haar muren plechtig van de Goddelijke bescherming aanbevolen, of,
c. Omdat de priesters er de bouwers van waren en het de bedienaren van de Godsdienst boven anderen betaamt daar zij zelf Gode in bijzondere zin geheiligd zijn, Hem alles wat zij doen te heiligen en zelfs hun gewone handelingen op eerbiedige Godvruchtige wijze te verrichten.

2. Dat het getal van de ondernemers zeer groot was, ieder zijn deel er van op zich nam, sommigen meer, anderen minder, al naar hun kracht en vermogen was. Aan hetgeen ten algemenen nutte gedaan moet worden behoort iedereen mee te werken en het naar vermogen te bevorderen. Verenigde krachten zullen tot stand brengen hetgeen, waaraan een enkel persoon niet eens kan denken om het te doen. Vele handen maken licht werk.

3. Dat velen deelnamen aan dit werk, die zelf geen inwoners van Jeruzalem waren, en dus zuiver en alleen met het algemene belang te rade gingen, maar geen persoonlijk nut of voordeel er bij op het oog hadden. Hier zijn onder de eersten de mannen van Jericho vers 2, de mannen van Gibeon en Mizpa, vers 7, en van Zanoah, vers 13. Ieder Israëliet moet bereidwillig medewerken aan het opbouwen van Jeruzalem.

4. Dat verscheidene oversten, beide van Jeruzalem en van andere steden, hielpen aan dit werk, zich eershalve verplicht achtende om het uiterste, waartoe hun vermogen en hun macht hen in staat stelden, te doen ter bevordering van dit goede werk. Maar het is opmerkelijk dat zij oversten van een deel of van een half deel van hun verschillende steden genoemd worden. Eén was overste van het halve deel van Jeruzalem, vers 12. Een ander van het deel van Beth - cherem. Een ander van het deel van Mizpa, vers 15. Een ander van het halve deel van Beth - Zur, vers 16. Een was overste van het een halve deel van Kehila, en een ander van het andere halve deel, vers 17,18. Misschien wilde de Perzische regering aan niemand geheel de sterke stad toevertrouwen, maar benoemde zij er twee, die elkaar in het oog moesten houden. Rome had twee consuls.

5. Hier wordt rechtvaardig een smaad gelegd op de edelen, de voortreffelijken, van Thekoa, dat zij hun hals niet brachten ten diepste huns Heeren, vers 5, dat is: zij wilden niet onder het juk van een verplichting komen voor dit werk, alsof de waardigheid en vrijheid van hun adeldom hen onthief van de plicht om God te dienen en goed te doen, hetgeen toch in werkelijkheid de hoogste eer en de meest wezenlijke vrijheid is. Laat edellieden toch niets beneden zich achten, dat hen instaatstelt de belangen van hun land te bevorderen. Waar is hun adel anders goed voor dan dat zij daardoor in een hogere en ruimere sfeer van werkzaamheid ten algemenen nutte geplaatst zijn dan die, waarin personen van minderen rang zich bewegen?

6. Twee personen verenigden zich om de Oude poort te verbeteren, vers 6, zij waren dus deelgenoten in die stichting en deelden dus ook in de eer ervan. Als wij een goed werk niet zelf alleen tot stand brengen, dan moeten wij dankbaar zijn als anderen er zich met ons in willen verenigen. Sommigen denken dat deze poort de Oude poort genoemd is, omdat hij tot het oude Salem behoorde, dat gezegd wordt het eerst door Melchizedek gebouwd te zijn.

7. Verscheidene goede, eerlijke kooplieden en handwerkslieden waren evengoed als priesters en oversten ijverig en bedrijvig in dit werk, goudsmeden, kooplieden en apothekers, vers 8, 32. Zij dachten niet dat hun beroep hen vrijstelde van dit werk, zeiden niet dat zij hun winkels of werkplaatsen niet konden verlaten om zich met de publieke zaken bezig te houden, wetende, dat wat zij zouden verliezen hun voorzeker vergoed zal worden door de zegen van God op hun beroep of bedrijf.

8. Er wordt ook van vrouwen gesproken, die hulp verleenden bij dit werk, Sallum en zijn dochteren, vers 12, die hoewel zij niet persoonlijk er aan konden arbeiden, geld gaven - daar zij over hun eigen erfdeel konden beschikken of rijke weduwen waren - om materialen te kopen en werklieden te betalen. Paulus spreekt van sommige Godvrezende vrouwen, die "met hem in het Evangelie gearbeid hebben," Filipp. 4:3.

9. Van sommigen wordt gezegd dat zij verbeterden tegenover hun huizen, vers 10, 23, 28 - 29, en van één, die waarschijnlijk slechts één kamer in een huis bewoonde, dat hij verbeterde tegenover zijn kamer, vers 30. Als er een algemeen goed werk gedaan moet worden, dan moet ieder datgene ervan ter hand nemen wat het meest in zijn nabijheid en onder zijn bereik is. Als ieder voor zijn eigen deur wil vegen, zal de straat schoon worden, als iedereen iemand wil verbeteren, zullen wij allen verbeterd worden. Indien iemand, die slechts een kamer heeft, daar tegenover wil verbeteren, dan doet hij zijn deel van het werk.

10. Van een man wordt gezegd, dat hij zeer vuriglijk verbeterde wat hem ten deel viel van het werk, vers 20. Hij deed het met vlammenden ijver. Niet dat anderen lauw of onverschillig waren, maar hij was de krachtigste en ijverigste van allen, zodat hij er zich door deed opmerken. Het is goed om aldus te ijveren in hetgeen goed is, en waarschijnlijk heeft de ijver van deze goede man zeer velen opgewekt om zich nog meer moeite te geven, en nog meer haast te maken.

11. Van één van deze bouwers wordt opgemerkt dat hij de zesde zoon was van zijn vader, vers 30. Zijn vijf oudere broeders schijnen geen hand aan het werk geslagen te hebben, maar hij wel. Om te doen wat goed is, behoeven wij niet te wachten om onze ouderen ons te zien voorgaan, als zij het weigeren, dan volgt daar nog niet uit dat wij het ook moeten weigeren. Aldus zal de jongere broeder, als hij een beter man is, Gode en zijn geslacht beteren dienst bewijst, ook de edelste zijn van zijn geslacht, diegenen zijn het meest eer waardig, die het nuttigst zijn.

12. Sommigen van hen, die het eerst klaar waren, hielpen hun broederen, en namen elkanders deel op zich, als zij zagen dat dit nodig was. Meremoth verbeterde, vers 4, en wederom vers 21. En de Thekoieten hebben behalve het stuk, dat zij verbeterden, vers 5, nog een ander stuk op zich genomen, vers 27, hetgeen des te meer opmerkelijk is, nu hun edelen hun zulk een slecht voorbeeld hadden gegeven door zich aan de dienst te onttrekken hetgeen in plaats van hen tot voorwendsel te dienen om stil te zitten, hen misschien zoveel ijveriger maakte, en hen aanspoorde om dubbel werk te doen, teneinde of hun edelen te beschamen, of vergoeding te doen voor hun gierigheid en onverschilligheid.

Eindelijk. Er wordt geen melding gemaakt van enigerlei deel, dat Nehémia zelf aan dit werk genomen heeft. In vers 16 wordt een naamgenoot van hem genoemd. Maar deed hij niets? Voorzeker wèl. Hoewel hij geen bijzonder stuk van de muur voor zijn rekening nam, deed hij toch meer dan iemand van hen, want hij had het opzicht over allen. De helft van zijn dienaren werkte waar dit het meest nodig was, en de andere helft stond op schildwacht, zoals wij later zien zullen, Hoofdstuk 4:16, terwijl hij zelf in eigen persoon de ronde deed, de bouwers bestuurde en aanmoedigde, zijn hand aan het werk sloeg waar hij zag dat het nodig was, en een waakzaam oog hield op de bewegingen van de vijand zoals wij in het volgende hoofdstuk zien zullen. De stuurman behoeft aan geen kabel te trekken, het is genoeg dat hij aan het roer staat en het schip in de goede richting stuurt.

HOOFDSTUK 4

1 Maar het geschiedde, als Sanballat gehoord had, dat wij de muur bouwden, zo ontstak hij, en werd zeer toornig; en hij bespotte de Joden. 2 En sprak in de tegenwoordigheid zijner broederen en van het heir van Samaria, en zeide: Wat doen deze amechtige Joden? Zal men hen laten geworden? Zullen zij offeren? Zullen zij het in een dag voleinden? Zullen zij de steentjes uit de stofhopen levend maken, daar zij verbrand zijn? 3 En Tobia, de Ammoniet, was bij hem, en zeide: Al is het, dat zij bouwen, zo er een vos opkwame, hij zou hun stenen muur wel verscheuren. 4 Hoor, o onze God! dat wij zeer veracht zijn, en keer hun versmaadheid weder op hun hoofd, en geef hen over tot een roof in een land der gevangenis. 5 En dek hun ongerechtigheid niet toe; en hun zonde worde niet uitgedelgd van voor Uw aangezicht, want zij hebben U getergd, staande tegenover de bouwlieden. 6 Doch wij bouwden de muur, zodat de ganse muur samengevoegd werd tot zijn helft toe; want het hart des volks was om te werken. 7 En het geschiedde, als Sanballat, en Tobia, en de Arabieren, en de Ammonieten, en de Asdodieten hoorden, dat de verbetering aan de muren van Jeruzalem toenam, dat de scheuren begonnen gestopt te worden, zo ontstaken zij zeer; 8 En zij maakten allen te zamen een verbintenis, dat zij zouden komen om tegen Jeruzalem te strijden, en een verbijstering daarin te maken. 9 Maar wij baden tot onzen God, en zetten wacht tegen hen, dag en nacht, hunnenthalve.
10 Toen zeide Juda: De kracht der dragers is vervallen, en des stofs is veel, zodat wij aan de muur niet zullen kunnen bouwen. 11 Nu hadden onze vijanden gezegd: Zij zullen het niet weten, noch zien, totdat wij in het midden van hen komen, en slaan hen dood; alzo zullen wij het werk doen ophouden. 12 En het geschiedde, als de Joden, die bij hen woonden, kwamen, dat zij het ons wel tienmaal zeiden, uit al de plaatsen, door dewelke gij tot ons wederkeert. 13 Daarom zette ik in de benedenste plaatsen achter de muur, en op de hoogten, en ik zette het volk naar de geslachten, met hun zwaarden, hun spiesen en hun bogen. 14 En ik zag toe, en maakte mij op, en zeide tot de edelen, en tot de overheden, en tot het overige des volks: Vreest niet voor hun aangezicht; denkt aan dien grote en vreselijken HEERE, en strijdt voor uw broederen, uw zonen en uw dochteren, uw vrouwen en uw huizen. 15 Daarna geschiedde het, als onze vijanden hoorden, dat het ons bekend was geworden, en God hun raad te niet gemaakt had, zo keerden wij allen weder tot de muur, een iegelijk tot zijn werk. 16 En het geschiedde van dien dag af, dat de helft mijner jongens doende waren aan het werk, en de helft van hen hielden de spiesen, en de schilden, en de bogen, en de pantsiers; en de oversten waren achter het ganse huis van Juda. 17 Die aan de muur bouwden, en die de last droegen, en die oplaadden, waren een ieder met zijn ene hand doende aan het werk, en de andere hield het geweer. 18 En de bouwers hadden een iegelijk zijn zwaard aan zijn lenden gegord, en bouwden; maar die met de bazuin blies, was bij mij. 19 En ik zeide tot de edelen, en tot de overheden, en tot het overige des volks: Het werk is groot en wijd; en wij zijn op de muur afgezonderd, de een ver van de ander; 20 Ter plaatse, waar gij het geluid der bazuin zult horen, daarheen zult gij u tot ons verzamelen; onze God zal voor ons strijden. 21 Alzo waren wij doende aan het werk; en de helft van hen hielden de spiesen, van het opgaan des dageraads tot het voortkomen der sterren toe. 22 Ook zeide ik te dier tijd tot het volk: Een iegelijk vernachte met zijn jongen binnen Jeruzalem, opdat zij ons des nachts ter wacht zijn, en des daags aan het werk. 23 Voorts noch ik, noch mijn broederen, noch mijn jongelingen, noch de mannen van de wacht, die achter mij waren, wij trokken onze klederen niet uit; een iegelijk had zijn geweer en water. Wij lieten alle handen aan het werk voor het bouwen van de muur rondom Jeruzalem.

Maar zulk goed werk placht niet zonder tegenstand gedaan te worden. Nu wordt ons hier gezegd welke tegenstand er aan geboden werd en welke methoden Nehémia volgde om het werk in weerwil van die tegenstand te doen voortgaan.
I. Hun vijanden smaadden en bespotten de onderneming, maar op hun beschimpingen antwoordden zij met gebeden, zij gaven geen acht op hen, maar gingen in weerwil van hen voort met hun werk, vers 1 - 6.
II. Zij vormden een bloeddorstig plan tegen hen, om hen met geweld van wapenen in hun werk te hinderen, vers 7, 8, 10 12. Om hiertegen te waken, heeft Nehémia gebeden, vers 9, wachten uitgezet, vers 13, en hen aangemoedigd om te strijden, vers 14 waardoor het plan verijdeld werd, vers 15, en het werk werd voortgezet met alle nodige voorzorg tegen overrompeling, vers 16 - 23.

In dit alles toonde Nehémia zich als een man van groot beleid en moed, zowel als van Godsvrucht**.**

Nehémia 4:1 - 6
I. Hier is de boosaardige spot, het smalen van Sanballat en Tobia op de Joden omdat zij bezig waren de muur rondom Jeruzalem te bouwen. Weldra weerklonk het gehele land ervan, er kwam bericht van te Samaria, dat nest van vijanden van de Joden en van hun voorspoed, en hier wordt ons gezegd hoe zij de tijding ontvingen.

1. In hun hart. Zij ontstaken en werden zeer toornig wegens deze onderneming, vers 1. Het ergerde hen dat Nehémia kwam om wat goeds te zoeken voor de kinderen Israëls, Hoofdstuk 2:10, maar toen zij hoorden van deze grote onderneming voor hun welzijn, verloren zij alle geduld. Tot nu toe hadden zij zich gevleid met de gedachte dat zolang Jeruzalem zonder muren was, zij het gemakkelijk konden overmeesteren zodra het hun zou behagen, maar als die stad ommuurd was, dan zal zij niet alleen tegen hen beschut zijn, maar langzamerhand geducht voor hen worden. De sterkte en veiligheid van de kerk zijn de kwelling en ergernis van haar vijanden.

2. In woord. Zij verachtten haar en maakten haar tot het onderwerp van hun spotternijen, waarin zij hun boosaardigheid genoegzaam aan de dag legden, maar er kwam goeds uit voort, want daar zij het beschouwden als een dwaze onderneming, die onder haar eigen zwaarte zou wegzinken, hebben zij niet gepoogd het te verhinderen voor het te laat was. Laat ons zien met welk een hoogmoed en boosaardigheid zij er in het openbaar de spot mee dreven. Sanballat spreekt met verachting van de werklieden: " Wat doen deze amechtige Joden?" vers 2. "Hoe zullen zij aan materialen komen? Zullen zij de stenen uit de stofhopen levend maken? En wat bedoelen zij met de haast, die zij maken? Denken zij dat het ommuren van een stad het werk is van een dag?
Arme onnozelen! Zie eens hoe belachelijk zij zich maken!" Met niet minder minachting spreekt Tobia van het werk zelf. Ook hij heeft zijn kwinkslagen moet zijn geestigheid luchten, vers 3. Onheilige spotters vuren elkaar aan. Armzalig werk zegt hij, zal uit hun handen komen, zij zullen er zichzelf over schamen, zo daar een vos opkwame, niet met zijn slimheid, maar met zijn zwaarte, hij zou hun stenen muur wel verscheuren. Op menig goed werk is aldus door de hovaardige spotters met minachting neergezien.

II**.** Nehémia's nederig, Godvruchtig gebed tot God toen hem die minachtende taal ter ore kwam. Hij kreeg bericht van hetgeen zij gezegd hadden, waarschijnlijk hebben zij zelf hem een boodschap van die inhoud gezonden om hem te ontmoedigen, hopende hem door schimp en spot van zijn onderneming te doen afzien, maar hij heeft die dwazen niet naar hun dwaasheid geantwoord, hij heeft hun hun boosaardigheid niet verweten, maar zag door het gebed op tot God.

1. Hij bidt dat God zien zal op de smaad, die hun wordt aangedaan, vers 4, en hierin moeten wij hem navolgen. Hoor, o onze God! dat wij zeer veracht zijn. God volk is dikwijls een veracht volk geweest, overladen met smaad en minachting. God hoort, en zal horen, al de beledigingen, die hun worden aangedaan, en dat is hun vertroosting en een goede reden, waarom zij als doven moeten zijn, Psalm. 38:14, 16. "Gij zijt onze God, op wie wij ons beroepen, er is voor onze zaak niets meer nodig dan dat zij gehoord wordt."

2. Hij bidt God hun zaak hoog te houden en de smaad op hun vijanden zelf te doen wederkeren, vers 4, 5, en dit werd veeleer gesproken in de geest van de profetie dan in gebed,

en moet niet nagevolgd worden door ons, aan wie Christus geleerd heeft te bidden voor hen, die ons geweld doen en ons vervolgen. Christus zelf bad voor hen, die Hem smaadden: Vader vergeef hun**.**
Nehémia bidt hier: Dek hun ongerechtigheid niet toe. Zij, die smaad werpen over Gods volk, bereiden slechts eeuwige schande voor zichzelf. Het is een zonde, waarvan de zondaren slechts zelden genezen worden**.**
Nehémia had ongetwijfeld reden te denken dat het hart van deze zondaren zó ontzettend verhard was, dat zij zich van die zonde nooit zouden bekeren, anders zou hij niet gebeden hebben, dat hun zonde niet uitgedelgd zou worden van voor Gods aangezicht. De reden, die hij er voor geeft, is niet: Zij hebben ons mishandeld, maar: Zij hebben U getergd, en dat wel tegenover de bouwlieden, aan wie zij waarschijnlijk een boosaardige boodschap gezonden hebben. Wij moeten toornen over de boosheid van de vervolgers, niet omdat zij ons schaadt, maar omdat zij God beledigt, en daarop kunnen wij onze verwachting gronden, dat God er zich tegen zal stellen, Psalm 74:18, 22.

III. Het krachtig voort werken van de bouwers niettegenstaande deze spot en smaad, vers 6. Zij maakten zulke goede vorderingen dat zij binnen weinig tijds de muur tot op halve hoogte gebouwd hadden, want het hart van het volk was om te werken, zij hadden er hun hart op gezet, en zij wilden het zien vorderen. Goed werk gaat goed voort als de mensen er hart voor hebben. De smaad van de vijanden moet ons eerder aansporen tot onze plicht dan er ons van wegdrijven**.**

Nehémia 4:7 - 15
I. Wij hebben hier: het complot door de vijanden van de Joden beraamd tegen hen, om het bouwen te doen staken door de bouwers te doden. De samenzweerders waren niet slechts Sanballat en Tobia, maar naburige volken, die zij er deel aan hadden doen nemen. Zij hadden zich gevleid met het denkbeeld dat het werk wel spoedig vanzelf zou ophouden, maar toen zij hoorden dat het voorspoedig voortging, toornden zij op de Joden wegens de spoed, die zij maakten om het werk vooruit te brengen, en op zichzelf, omdat zij zo gedraald hebben om het tegen te gaan, vers 7, Zij ontstaken zeer. Vervloekt zij hun toorn, want hij was heftig, en hun verbolgenheid want zij was hard. Met niets minder willen zij tevreden zijn, dan tegen Jeruzalem te strijden, vers 8. Maar waarom? Wat twist hadden zij met de Joden? Hadden zij hun enig onrecht gedaan? Of bedoelden zij hun onrecht te doen? Nee, zij woonden vreedzaam naast hen, nee, het was blote afgunst en boosaardigheid, zij haatten de Godsvrucht van de Joden en waren geërgerd aan hun voorspoed, en dus zochten zij hun verderf. Merk op:

1. Hoe eenstemmig zij waren: Zij maakten allen tezamen een verbintenis, hoewel zij onder elkaar verschillende belangen hadden, waren zij toch eensgezind in hun tegenstand van het werk Gods.

2. Hoe geheimhoudend zij waren. "Zij zullen het niet weten noch zien," zeiden zij, "totdat wij hen in onze macht hebben." Aldus hebben zij listig beraadslaagd en gedacht hun plannen voor de Heere zelfs verborgen te kunnen houden, en beloofden zij zich veiligheid en succes, omdat zij met zoveel omzichtigheid en geheimhouding er bij te werk gingen.

3. Hoe wreed zij waren. Wij zullen komen en hen doodslaan. Als het werk door niets anders tot stilstand kan worden gebracht dan door de werklieden te vermoorden, dan zullen zij ook daarvoor niet terugdeinzen, ja zij dorsten naar hun bloed, en zij zijn blij met een voorwendsel om er zich mee te verzadigen.

4. Wat het plan was, en hoe zeker zij waren van er in te slagen, het was: het werk te doen ophouden, vers 11, en zij geloofden vast dat hun dit gelukken zou. Het verhinderen van een goed werk is hetgeen, dat slechte mensen bedoelen en waarmee zij zich vleien, maar goed werk is Gods werk, en het zal voorspoedig zijn.

II. De mismoedigheid, waaronder de bouwers zelf leden. Op dezelfde tijd, dat de vijanden zeiden: Laat ons het werk doen ophouden, zei Juda: "Laat ons het maar opgeven, want wij zullen er niet mee kunnen voortgaan," vers 10. Zij stellen de werklieden voor als vermoeid, en de moeilijkheden, zelfs voor het eerste gedeelte van het werk, namelijk het wegruimen van het puin, als onoverkomelijk, en daarom achten zij het raadzaam om het voor het ogenblik maar op te geven. Kan Juda, de krijgshaftige, kloekmoedige stam, zo spreken? IJverige aanvoerders hebben dikwijls evenveel werk om te worstelen met de angsten van hun vrienden als met de verschrikkingen van hun vijanden.

III. Het bericht, dat aan Nehémia gebracht werd van de plannen van de vijanden, vers 12. Er waren Joden, die bij hen woonden in het land, die, hoewel zij geen ijver genoeg hadden om naar Jeruzalem te gaan en hun broederen te helpen aan het bouwen van de muur, toch eerlijkheid en liefde voor de zaak genoeg hadden, om bericht te geven van de voornemens en bedoelingen van de vijanden, daar zij door hun omstandigheden in de gelegenheid waren om er goed mee bekend te zijn, ja, opdat hun bericht des te meer geloof zou vinden, kwamen zij het zelf brengen, en zij zeiden het wel tienmaal, het herhalende als mensen, die in ernst zijn en onder zorg en bekommering, en de mededeling werd bevestigd door vele getuigen.
De tijding, die zij gaven, is in afgebroken, onsamenhangende bewoordingen uitgedrukt, en geeft aan de taalkundigen werk en moeite om er de zin uit op te maken, hetgeen misschien bedoeld is om te kennen te geven dat zij de tijd ing mededeelden als mensen, die buiten adem en in verwarring zijn, terwijl de uitdrukking op hun gelaat het gebrekkige van hun woorden te hulp kwam. Ik denk dat het gelezen kan worden zonder enigerlei inlassing of toevoeging: "Waarheen gij u ook wendt, overal zijn zij tegen ons, zodat het u nodig is naar alle kanten op uw hoede te zijn." God heeft velerlei middelen om de raadslagen van Zijn vijanden en van de vijanden van de kerk aan het licht te brengen, en aldus teniet te doen. Zelfs de lauwe en zwakke Joden, die tevreden onder hen woonden, zullen dienstbaar gemaakt worden aan de goede zaak door tot spionnen bij hen gemaakt te worden ja veeleer dan dat de zaak mislukken zou, zal het gevogelte des hemels hun stem wegvoeren.

IV. De Godvruchtige en wijze methode door Nehémia aangewend om hun plan te verijdelen, en de goede voortgang van het werk en de veiligheid van de werklieden te verzekeren. In vers 14 wordt gezegd dat hij zag.

1. Hij zag op, riep God te hulp, en stelde zich en zijn zaak onder Zijn hoede en bescherming, vers 9. Wij baden tot onze God. Dat was de wijze van doen van deze Godvruchtige en behoort ook onze wijze van doen te zijn. Al zijn zorgen, al zijn smarten, al zijn angsten spreidde hij uit voor God, en daardoor kwam hij tot rust en kalmte. Dat was het eerste dat hij deed, eer hij enig middel te baat nam, bad hij tot God, want altijd moeten wij met Hem beginnen.

2. Hij zag rondom zich. Gebeden hebbende zette hij een wacht tegen hen. De instructies, die Christus ons heeft gegeven voor onze geestelijke, strijd komen overeen met dit voorbeeld. Waakt en bidt. Als wij denken ons alleen door het gebed te beveiligen zonder te waken, dan zijn wij traag en verzoeken God, indien door te waken zonder te bidden, dan zijn wij hoogmoedig en veronachtzamen God, en op beiderlei wijze verbeuren wij Zijn bescherming.
Merk op:

A. Hoe hij zijn wachten heeft uitgezet, vers 13. In de benedenste plaatsen zette hij hen achter de muur, teneinde die als een borstwering te gebruiken van achter welke zij de vijand konden bestoken, maar in de hogere plaatsen, waar de muur tot zijn volle hoogte was opgebouwd, zette hij hen op de muur, om er stenen, of schichten, van naar beneden op de hoofden van de aanvallers te werpen. Hij plaatste hen naar hun geslachten, opdat hun betrekking tot elkaar hen als vanzelf er toe zou aansporen elkaar te hulp te komen.
B. Hoe hij hen aanmoedigde en bezielde, vers 14. Hij bemerkte dat de edelen en oversten zelf, zowel als het gewone volk, in grote ontsteltenis waren gekomen op dit bericht, geheel gereed te denken dat zij allen verloren waren, waardoor hun handen verslapt werden beide tot werken en tot strijden, en daarom poogt hij hun vrees tot bedaren te brengen. "Komt," zegt hij, "

Vreest niet voor hun aangezicht, maar gedraagt u kloekmoedig, bedenkt:
a. Onder wie gij strijdt, gij kunt geen betere aanvoerder hebben, denkt aan die grote en vreselijke Heere, gij waant dat uw vijanden groot en vreselijk zijn, maar wat zijn zij in vergelijking met God, inzonderheid in tegenstand met Hem? Hij is groot boven hen, om hen in bedwang te houden, en zal vreeslijk voor hen zijn, als Hij met hen komt afrekenen." Zij, die met het oog des geloofs de God van de kerk groot en vreselijk zien, zullen de vijanden van de kerk nietig en verachtelijk zien. De heersende vreze Gods is het beste tegengif tegen de verstrikkende vrees voor mensen. Hij, die vreest voor de mens, die sterven zal, vergeet de Heere, die hem gemaakt heeft, Jesaja 51:12, 13.
b. "Voor wie gij strijdt, gij kunt geen betere zaak hebben, gij strijdt voor uw broederen," Psalm 122:8, "voor uw zonen en uw dochteren." Alles wat u dierbaar is in deze wereld staat op het spel, en daarom, zijt sterk, gedraagt u als mannen." V. De gelukkige teleurstelling, die dit bezorgde aan de vijand. Toen zij bemerkten dat hun plan ontdekt was en dat de Joden op hun hoede waren, kwamen zij tot de gevolgtrekking, dat het doelloos zou zijn iets te ondernemen maar dat God hun raad teniet gedaan had. Zij wisten dat zij hun doel niet anders konden bereiken dan door overrompeling, en zo hun complot bekend werd, dan was het vernietigd. Hierop keerden de Joden weer tot de muur een ieder tot zijn werk, met zoveel te meer blijmoedigheid, nu zij zo duidelijk zagen dat God het goedkeurde en zegende, en hen zegende in het doen ervan. Gods zorg voor onze veiligheid behoort ons op te wekken en aan te moedigen om met kracht te volharden in onze plicht. Laat ons, zodra het gevaar voorbij is terugkeren tot ons werk, en een ander maal op God vertrouwen**.**

Nehémia 4:16 - 23
Toen de bouwers reden hadden te denken dat het plan van de vijanden verijdeld was, zodat zij terugkeerden tot hun werk, waren zij toch niet zo gerust dat zij hun wapens aflegden, wetende hoe rusteloos en onvermoeid zij waren in hun pogingen, en dat zij, zo'n plan mislukte, wel spoedig een ander zouden beramen. Aldus moeten wij altijd waken tegen onze geestelijke vijanden, en niet verwachten dat ons welvaren volkomen zal zijn, voordat ons werk ten einde is. Let op de maatregelen, die Nehémia genomen heeft om het volk op verweer te bereiden, indien zij aangevallen mochten worden.

1. Terwijl de ene helft aan het werk was, was de andere helft onder de wapens, houdende spiesen, schilden en bogen, niet alleen voor zichzelf, maar ook voor de arbeiders, die op het eerste alarmsein hun werk zouden verlaten en hun wapens ter hand nemen, vers 16. Waarschijnlijk hebben zij op bepaalde uren van dienst verwisseld, hetgeen de vermoeienissen van beide kon verlichten, maar inzonderheid een verlichting zou zijn voor de lastdragers wier kracht vervallen was, vers 10, terwijl zij de wapens hielden, waren zij verlicht van hun vermoeienis en toch niet lui of ledig. Aldus hun tijd verdelende tussen de truffels en de spiesen, worden zij gezegd te werken met de ene hand en de wapens te houden met de andere,

vers 17, hetgeen niet in letterlijken zin kan opgevat worden, want voor het werk waren beide handen nodig. maar het geeft te kennen dat zij voor beide zaken gelijkelijk gebruikt werden. Aldus moeten wij onze eigen zaligheid werken met de wapens van onze strijd in onze hand, want in het betrachten van elke plicht moeten wij tegenstand verwachten van onze geestelijke vijanden, tegen wie wij nog altijd de goede strijd des geloofs moeten strijden.

2. Iedere bouwer had een zwaard aan zijn lenden gegord, vers 18, dat hij dragen kon zonder dat het hem hinderde in zijn werk. Het woord Gods is het zwaard des Geestes, dat wij altijd bij de hand moeten hebben en nooit moeten hebben te zoeken, zowel bij onze arbeid als in onze strijd als Christenen.

3. Er was zorg gedragen om dadelijk zowel bericht te kunnen ontvangen als bericht te kunnen geven van de nadering van de vijand ingeval hij zou pogen hen te overrompelen**.**
Nehémia hield een trompetter steeds bij zich om op de eerste aanduiding van gevaar terstond alarm te kunnen blazen. Het werk was groot en de bouwers waren verspreid, want aan alle delen van de muur werd tegelijk gearbeid.
Nehémia ging voortdurend heen en weer om het werk in ogenschouw te nemen, de werklieden aan te moediger, en zo kon hij spoedig tijding krijgen, indien de vijand een aanval zou doen, waarvan hij dan door trompetgeschal aan allen kennis zou geven, en dan moeten zij zich terstond tot hem begeven, en er zich ten volle van verzekerd houden dat God voor hen zou strijden, vers 18 - 20. Als zij als werklieden handelden, dan was het nodig dat zij verspreid waren daarheen, waar werk te doen was, maar als zij als krijgslieden handelden, dan was het nodig dat zij in gesloten gelederen optraden. Zo behoren de arbeiders aan het gebouw van Christus bereid te zijn om zich tegen de gezamenlijke vijand te verenigen.

4. De inwoners van de dorpen kregen bevel om binnen Jeruzalem te overnachten met hun dienaren, niet alleen om alzo ‘s morgens dichter bij het werk te zijn, maar om bij de hand te wezen om hulp te verlenen in geval van een nachtelijke aanval, vers 22. De sterkte van een stad ligt meer in haar handen, dan in haar muren, verzeker u van deze en van Gods zegen er over, en gij kunt gerust zijn.

5**.** Nehémia zelf en al zijn lieden bleven standvastig aan hun werk. De spiesen werden gehouden om door hun aanblik de vijand schrik aan te jagen, niet slechts van zonsopgang tot zonsondergang, maar van schemering tot schemering elke dag, vers 21. Aldus behoren wij altijd op onze hoede te zijn tegen onze geestelijke vijanden, niet alleen, zoals hier terwijl het licht is maar als het duister is, want zij zijn de geweldhebbers van de duisternis van deze eeuw. Ja, zo ijverig was Nehémia bezig met zijn werk en zo trouw hield hij er zijn dienaren aan, dat noch hij noch zij zich te bed begaven, maar alle nachten met hun klederen aan sliepen, vers 23, behalve als zij ze nu en dan verwisselden, hetzij voor gewone zindelijkheid of in geval van ceremoniële onreinheid. Het was een teken dat zij met hun hart in hun werk waren, als zij geen tijd konden vinden om zich te kleden en te ontkleden, maar besloten ten allen tijde bereid te zijn tot de dienst. Een goed werk zal dan waarschijnlijk voorspoedig voortgaan als zij, die er aan arbeiden, het aldus ter harte nemen.

HOOFDSTUK 5
1 Maar het geroep des volks en hunner vrouwen was groot, tegen hun broederen, de Joden. 2 Want er waren, die zeiden: Onze zonen, en onze dochteren, wij zijn velen; daarom hebben wij koren opgenomen, opdat wij eten en leven. 3 Ook waren er, die zeiden: Wij verpanden onze akkers, en onze wijngaarden, en onze huizen, opdat wij in dezen honger koren mogen opnemen. 4 Desgelijks waren er, die zeiden: Wij hebben geld ontleend tot des konings cijns, op onze akkers en onze wijngaarden. 5 Nu is toch ons vlees als het vlees onzer broederen, onze kinderen zijn als hun kinderen; en ziet, wij onderwerpen onze zonen en onze dochteren tot dienstknechten; ja, er zijn enige van onze dochteren onderworpen, dat zij in de macht onzer handen niet zijn; en anderen hebben onze akkers en onze wijngaarden. 6 Toen ik nu hun geroep en deze woorden hoorde, ontstak ik zeer. 7 En mijn hart beraadslaagde in mij; daarna twistte ik met de edelen, en met de overheden, en zeide tot hen: Gijlieden vordert een last, een iegelijk van zijn broeder. Voorts belegde ik een grote vergadering tegen hen. 8 En ik zeide tot hen: Wij hebben onze broederen, de Joden, die aan de heidenen verkocht waren, naar ons vermogen wedergekocht; en zoudt gijlieden ook uw broederen verkopen, of zouden zij aan ons verkocht worden? Toen zwegen zij, en vonden geen antwoord. 9 Voorts zeide ik: De zaak is niet goed, die gijlieden doet; zoudt gij niet wandelen in de vreze onzes Gods, om de versmading der heidenen, onze vijanden? 10 Ik, mijn broederen, en mijn jongens, vorderen wij ook geld en koren van hen? Laat ons toch dezen last nalaten. 11 Geeft hun toch als heden weder hun akkers, hun wijngaarden, hun olijfgaarden en hun huizen; en het honderdste deel van het geld, en van het koren, de most en de olie, die gij hun hebt afgevorderd. 12 Toen zeiden zij: Wij zullen het wedergeven, en van hen niets zoeken; wij zullen alzo doen, als gij zegt. En ik riep de priesteren, en deed hen zweren, dat zij doen zouden naar dit woord. 13 Ook schudde ik mijn boezem uit, en zeide: Alzo schudde God uit allen man, die dit woord niet zal bevestigen, uit zijn huis en uit zijn arbeid, en hij zij alzo uitgeschud en ledig. En de ganse gemeente zeide: Amen! En zij prezen de HEERE. En het volk deed naar dit woord.
14 Ook van dien dag af, dat hij mij bevolen heeft hun landvoogd te zijn in het land Juda, van het twintigste jaar af, tot het twee en dertigste jaar van de koning Arthahsasta, zijnde twaalf jaren, heb ik, met mijn broederen, het brood des landvoogds niet gegeten. 15 En de vorige landvoogden, die voor mij geweest zijn, hebben het volk bezwaard, en van hen genomen aan brood en wijn, daarna veertig zilveren sikkelen; ook heersten hun jongens over het volk; maar ik heb alzo niet gedaan, om der vreze Gods wil. 16 Daartoe heb ik ook aan het werk dezes muurs verbeterd, en wij hebben geen land gekocht; en al mijn jongens zijn aldaar verzameld geweest tot het werk. 17 Ook zijn van de Joden en van de overheden honderd en vijftig man, en die van de heidenen, die rondom ons zijn, tot ons kwamen, aan mijn tafel geweest. 18 En wat voor een dag bereid werd, was een os en zes uitgelezen schapen; ook werden mij vogelen bereid, en binnen tien dagen van allen wijn zeer veel; nog heb ik bij dezen het brood des landvoogds niet gezocht, omdat de dienstbaarheid zwaar was over dit volk. 19 Gedenk mijner, mijn God, ten goede, alles, wat ik aan dit volk gedaan heb.

Hoe kloek Nehémia als een wijs en getrouw landvoogd op zijn hoede was tegen aanvallen van vijanden van buiten, lazen wij in het vorige hoofdstuk. Hier zien wij hem niet minder kloek en ijverig om grieven in het eigen land te herstellen. Hen er voor bewaard hebbende om door hun vijanden vernietigd te worden, bewaarde hij hen er nu ook voor om elkaar te vernietigen.
I. De klacht, waarmee de armen tot hem kwamen wegens de bezwaren, die zij te lijden hadden van de rijken (van wie zij genoodzaakt waren geld te lenen), vers 1- 5.
II. De afdoende maatregel, die Nehémia nam, zowel om de verdrukkers te verbeteren als om aan de verdrukten verlichting te bezorgen, vers 6 - 13. Het goede voorbeeld dat hijzelf, als landvoogd, gaf van mededogen te betonen vers 14 - 19**.**

Nehémia 5:1 - 5
Wij hebben hier de tranen van de verdrukten, die Salomo heeft aangezien, Prediker 4:1. Laat ons ze hier aanzien, zoals zij voor Nehémia geschreid werden, wiens ambt als landvoogd het was "de armen en behoeftigen te verlossen, en hen uit van de goddeloze" verdrukkers hand te rukken," Psalm 82:4. Zware tijden en harde harten maakten de armen ongelukkig.

I. Het waren zware tijden, waarin zij leefden. Er was schaarste van koren, en dus honger vers 3, waarschijnlijk uit gebrek aan regen, waarmee God hen gekastijd had wegens hun veronachtzaming van Zijn huis, Haggaï 1:9 - 11. Zo brengen dwaze, zondige mensen Gods oordelen over zich, en dan treuren en klagen zij er over. Als de marktprijzen hoog, de levensmiddelen schaars en duur zijn, dan lijden de armen er onder en zijn in grote verlegenheid. Geloofd zij God voor de zegen, en Hij verlosse ons van de zonde, van "zatheid van brood," Ezechiël 16:49. Hetgeen de schaarsheid, waarover hier geklaagd wordt, nog zwaarder maakte, was dat hun zonen en dochteren velen waren vers 2. De gezinnen, die het behoeftigst waren, waren het talrijkst, hier waren de monden maar waar was de spijs? Sommigen hebben bezittingen, huizen en landerijen, maar geen kinderen om ze te erven, anderen hebben kinderen, maar geen bezittingen om ze hun na te laten, zij die beide hebben, hebben reden om dankbaar te zijn, zij, die geen van beide hebben, kunnen zoveel gemakkelijker tevreden zijn.
Zij, die grote gezinnen en weinig inkomen hebben, moeten leren door het geloof te leven op Gods voorzienigheid en belofte, en zij, die kleine gezinnen hebben en grote bezittingen moeten met hun overvloed het gebrek van anderen vervullen. Maar dit was niet alles. Het koren was duur en de belastingen waren hoog de belasting van de koning moest betaald worden, vers 4. Dit teken van hun gevangenschap bleef nog op hen. Het was misschien een hoofdgeld, dat geëist werd, en daar zij vele zonen en dochteren hadden, werd die belasting hoger voor hen. Hoe meer zij hadden te onderhouden, (een hard geval!) hoe meer zij hadden te betalen. Nu schijnt het dat zij geen geld hadden om koren te kopen en belasting te betalen, en dus genoodzaakt waren geld te lenen. Hun gezinnen waren arm uit Babel gekomen, zij hebben zich met grote onkosten huizen moeten bouwen, en waren nog niet weer op kracht gekomen toen deze nieuwe lasten hen troffen. De verlegenheid van arme huisvaders, die grote moeite hebben om een eerlijk bestaan te vinden en soms gebrek hebben aan het nodige voor zich en hun gezin, is wel een geschikt voorwerp van medelijden voor hen die, hetzij door hun rijkdom hetzij door hun macht, instaat zijn hen te helpen.

II. De personen, met wie zij te doen hadden waren hard. Er moest geld wezen, maar het moest geleend worden, en zij, die hun het geld leenden, deden hun voordeel met hun verlegenheid en waren zeer hard voor hen, maakten hen tot hun prooi.

1. Zij vorderden rente van hen, twaalf percent, iedere maand het honderdste deel, vers 11. Als mensen grote sommen gelds lenen, om er handel mee te drijven of landerijen te kopen, dan is er geen reden, waarom de lener niet met de lener zou delen in de winst, of als het is om het aan hun lusten te besteden of om weer tot herstel te komen van wat zij op die wijze hebben uitgegeven, waarom zouden zij dan niet moeten betalen voor hun buitensporigheid? Maar als de armen moeten lenen om hun gezin te onderhouden en wij zijn instaat hen te helpen, dan is het zeker, dat wij hun of om niet moeten lenen wat zij nodig hebben, of, zo het niet waarschijnlijk is dat zij het terug kunnen betalen, hun iets moeten geven om hun tegemoet te komen in hun nood. Ja meer:

2. Zij dwongen hen om hun landerijen en huizen aan hen te verpanden, teneinde zekerheid te hebben voor de terugbetaling van hun geld, vers 3, en dat niet alleen, maar zij behielden de opbrengst ervan voor interest, vers 5 vergel. met vers 1, zodat zie langzamerhand meesters werden van alles wat zij hadden. Maar dit was nog het ergste niet.

3. Zij namen hun kinderen om, naar hun believen, òf tot slaven verkocht te worden, òf zichzelf door hen als slaven te doen dienen vers 5. Daar klagen zij het meest over, als hetgeen hen het gevoeligst trof, en zij verzwaren het hiermede: onze kinderen zijn als hun kinderen,

die ons even dierbaar zijn als de hun hun dierbaar zijn, niet slechts van dezelfde menselijke natuur en recht hebbende op de eer en de vrijheid daarvan, Maleachi 2:10, Job 31:15, maar zij behoren tot hetzelfde heilige volk, zij zijn vrijgeboren Israëlieten en geëerd met dezelfde voorrechten. Ons vlees draagt het heilige zegel van het verbond van de besnijdenis, zowel als het vlees van onze broederen, en toch moeten onze erfgenamen slaven zijn en het is niet in onze macht hen te lossen. Met dit nederig betoog komen zij tot Nehémia, niet alleen omdat zij zagen dat hij een groot man was en hun verlichting kon bezorgen, maar omdat hij een goed man was en het zou willen. Waarheen zullen de verdrukte armen gaan om hulp te verkrijgen dan tot de schilden van de aarde? Waarheen dan tot de barmhartigheid in het koninklijk gemoed, en tot hen, die door Hem gezonden zijn om hulp tegen het summum jus de uiterste strengheid van de wet?

Wij laten nu Nehémia om naar de klacht te horen en een onderzoek in te stellen naar de waarheid van hetgeen de klagers aanvoeren (want de klachten van de armen zijn niet altijd gegrond) terwijl wij nederzitten en zien:
a. Met Godvruchtig medelijden op de verdrukten, en de hardheid betreuren, waaronder velen in de wereld zuchten, onze ziel stellende in de plaats van hun ziel, en in onze gebeden en door ons hulpbetoon hen gedenkende, aan wie lasten zijn opgelegd, en die lasten met hen dragende.
b. Met Godvruchtige verontwaardiging tegen de verdrukkers, en afschuw van hun hoogmoed en wreedheid, die de tranen en het bloed drinken van hen, die in hun macht zijn. Maar laat hen, die geen barmhartigheid betonen, een oordeel zonder barmhartigheid verwachten. Het was een verzwaring van de zonde van deze verdrukkende Joden, dat zij zelf nog zo kort geleden uit het diensthuis verlost waren, hetgeen hen verplichtte om uit dankbaarheid "de banden van het juk te ontbinden," Jesaja 58:6**.**

Nehémia 5:6 - 13
Het schijnt dat de bovenvermelde klacht tot Nehémia kwam, toen hij de handen vol had met het bouwen van de muur, maar ziende dat de klacht gegrond was, heeft hij haar niet afgewezen omdat zij op een ongelegen tijd tot hem kwam. Hij heeft de klagers niet berispt, is niet driftig tegen hen uitgevaren omdat zij hem kwamen storen, toen zij zagen dat hij zoveel te doen had, een fout, waaraan mannen van zaken zich maar al te dikwijls schuldig maken. Hij heeft niet eens het onderzoek er naar uitgesteld totdat hij meer gelegen tijd zou hebben. Het was nodig snel tussenbeiden te komen in deze zaak, en daarom heeft hij haar terstond in overweging genomen, wetende dat, al zou hij de muren van Jeruzalem nog zo hoog of dik of sterk maken, de stad toch niet veilig zou wezen, zolang als zulke misbruiken geduld werden. Let nu op de methode, die hij volgde om deze grieven te herstellen, die zo dreigend waren voor het publiek.

I. Hij was zeer toornig, vers 6. Hij gaf er groot misnoegen over te kennen als over iets, dat zeer slecht was. Het is zeer betamelijk in heersers om zich toornig te tonen over zonde, opdat die toorn de overtreders aanspore om hun plicht te doen, en door de uitdrukking ervan anderen van kwaad worden teruggehouden.

II. Hij beraadslaagde met zichzelf, vers 7. Hieruit blijkt dat zijn toorn binnen de perken bleef, dat, hoewel zijn gemoed geprikkeld en zijn hart ontroerd was, hij toch niets onbedachtelijks gezegd of gedaan heeft. Eer hij de edelen bestrafte, ging hij met zichzelf te rade wat te zeggen, en hoe en wanneer het te zeggen. Bestraffingen moeten met grote behoedzaamheid worden gegeven. Een goed bedoelde bestraffing moet het daarbij voorgestelde doel niet missen door gebrek aan goed beleid, Het is de bestraffing van de onderrichte, die leven geeft.

Zelfs wijze mensen verliezen soms het nut en voordeel van hun wijsheid omdat zij niet met zichzelf te rade zijn gegaan, zich geen tijd hebben gegund tot nadenken.

III. Hij twistte met de edelen en met de overheden, die de rijken waren en wier macht hen misschien des te meer stoutmoedig maakte om te verdrukken. Zelfs aan edelen en overheden moet, als zij doen wat kwaad is, dit door bevoegde personen onder het oog gebracht worden. Niemand denke dat hij door zijn waardigheid of door zijn ambt boven bestraffing verheven is.

IV. Hij belegde een grote vergadering tegen hen. Hij riep het volk bijeen, om getuigen te zijn van hetgeen hij zei, en te getuigen (hetgeen het volk over het algemeen zeer gaarne en zeer ijverig doen zal) tegen de verdrukkingen en de afpersingen, waaraan de overheden zich schuldig hadden gemaakt.
Ezra en Nehémia waren beide zeer wijze, Godvruchtige, nuttige mannen, maar in gevallen, die niet ongelijk waren, scheen er groot verschil in hun behandeling ervan. Toen aan Ezra de zonde bekend werd gemaakt van de oversten in hun huwen van vreemde vrouwen, scheurde hij zijn klederen en weende en bad, en was er nauwelijks toe te bewegen om pogingen te doen om een reformatie tot stand te brengen, vrezende dat het onuitvoerbaar zou zijn, want hij was een man van een tere, zachte gemoedsaard, toen aan Nehémia een even slechte zaak bekend werd gemaakt, ontstak hij dadelijk in toorn bestrafte de schuldigen en zette het volk tegen hen op, en hij rustte niet voordat hij door al de krachtige methoden, die hij kon aanwenden hen genoodzaakt had zich te verbeteren, want hij was een man van een vurig temperament. Zeer heilige mensen kunnen zeer van elkaar verschillen in natuurlijke geaardheid en in andere dingen. die daaruit voortvloeien. Gods werk kan gedaan worden, goed en met goede uitslag gedane worden, waarbij toch verschillende methoden gebruikt zijn om het te doen, hetgeen een goede reden is, waarom wij het doen van anderen niet moeten laken, noch ons eigen doen als maatstaf moeten stellen. Er is verscheidenheid van werkingen, maar dezelfde Geest.

V. Hij heeft de zaak eerlijk en duidelijk met hen besproken en hun het kwaad aangetoond dat zij deden. De goede en geregelde wijze van van de mensen leven te verbeteren is te trachten om in de eerste plaats hun geweten te overtuigen. Hij bood hun verscheidene dingen ter overweging aan, die zo voegzaam en recht waren, dat hieruit bleek dat hij met zichzelf te rade was gegaan. Hij wijst hen er op:

1. Dat zij, die zij verdrukt hadden hun broederen waren. Gijlieden vordert een last, een ieder van zijn broeder. Het was al erg genoeg vreemdelingen te verdrukken, maar veel erger was het om hun arme broederen te verdrukken, van wie de wet Gods hun niet toeliet "woeker te nemen," Deuteronomium 23:19, 20.

2. Dat zij slechts kortgeleden verlost waren uit de handen van de heidenen. Het volk in het algemeen was dit door de wonderbare voorzienigheid Gods, sommige particuliere personen onder hen, die behalve hun delen in de algemene gevangenschap ook nog in dienst waren van heidense meesters, waren dit, vrijgekocht zijnde op kosten van Nehémia en andere vrome, welgezinde personen. "Hebben wij nu," zegt hij, "al deze moeite gedaan om hen vrij te krijgen uit de hand van de heidenen, en zullen dan hun eigen oversten hen tot slaven maken? Hoe ongerijmd! Moeten wij ons dezelfde moeite en onkosten getroosten om hen van ulieden te verlossen als wij ons getroost hebben om hen uit Babel te verlossen?" vers 6. Zij, die door Gods genade vrijgemaakt werden, moeten niet opnieuw "met het juk van de dienstbaarheid bevangen worden," Galaten 5:2. 1 Corinthiers 7:23.

3. Dat het een grote zonde was aldus de armen te verdrukken, vers 9. "De zaak is niet goed, die gijlieden doet, gij verkrijgt er geld door, maar gij laadt er schuld mee op uw geweten, en zoudt gij niet wandelen in de vreze onzes Gods? Voorzeker moet gij dit, want gij belijdt de Godsdienst en uw betrekking tot God, en indien gij in de vreze Gods wandelt, dan zult gij noch haken naar werelds gewin noch wreed zijn voor uw broederen." Zij, die in de vreze Gods wandelen, zullen geen slechte daad durven doen, Job 31:13, 14, 23.

4. Dat het een grote schande was en een smaad voor hun belijdenis. Denkt aan de versmading van de heidenen, onze vijanden, vijanden van ons, van onze God en van onze heiligen Godsdienst. Zij zullen blij zijn met een gelegenheid om tegen ons te spreken, en dit zal er hun ruim gelegenheid toe geven, zij zullen zeggen: "Zie hoe deze Joden, die zoveel toewijding zeggen te hebben aan God, wreed en barbaars zijn voor elkaar." Allen, die de Godsdienst belijden, moeten zeer zorgzaam zijn om niets te doen, waardoor zij zich blootstellen aan de smaad van hen, die buiten zijn, opdat in hen de Godsdienst niet gewond worde.

5. Dat hij zelf hun een beter voorbeeld had gegeven, vers 10, waarover hij later uitvoeriger spreekt, vers 14 en verv. Zij die zelf streng op hun recht staan, zullen al heel weinig recht hebben om anderen te bewegen van het hun af te zien.

VI. Hij drong er ernstig bij hen op aan, niet alleen om voortaan niet meer zulke harde voorwaarden te stellen aan hun arme naasten maar ook om hun terug te geven wat zij van hen in handen hadden, vers 11. Zie hoe gemeenzaam hij tot hen spreekt: Laat ons toch deze last nalaten, zichzelf met hen rekenende, zoals het bestraffers betaamt, hoewel hij er verre van was om aan die misdaad schuldig te zijn. Zie hoe ernstig en nederig hij tracht hen te overreden. Laat ons toch nalaten, en geeft hun toch heden weer, hoewel hij macht had het hun te gebieden, bidt hij toch liever door de liefde. Zie hoe zeer bijzonder hij er bij hen op aandringt om toch vriendelijk te zijn voor de armen, hun hun panden terug te geven, hen weer in het bezit te stellen van hun goederen, hun de betaalde rente terug te geven, en hun tijd te geven om de hoofdsom te betalen. Hij drong hen tot hun verlies, maar hen dringende tot hun plicht, zal dit tenslotte toch tot hun voordeel uitlopen. Wat wij uit barmhartigheid kwijtschelden zal herdacht en beloond worden zowel als hetgeen wij uit barmhartigheid geven.

VII. Hij legde hen onder alle mogelijke verplichtingen om te doen waartoe hij hen drong.
1. Hij verkreeg hun belofte, vers 12. Wij zullen het terug geven.
2. Hij ontbood de priesters om hen te doen zweren, dat zij deze belofte houden zullen, nu hun overtuiging sterk was en zij besloten schenen te zijn, wilde hij hen er aan houden.
3. Hij verbond hen er toe door een plechtige vervloeking, hopende hen daardoor ontzag in te boezemen: Alzo schudde God uit de man, die dit woord niet zal bevestigen, vers 13. Dit was een bedreiging, dat Hij dit gewis doen zou, waarop het volk Amen zei, gelijk als op de vervloekingen van de berg Ebal, Deuteronomium 27, opdat hun eigen mond tegen hen getuige, indien zij hun verbintenis niet zouden nakomen en zij door de vreze hiervoor hun belofte zouden houden. Met dit Amen beloofde het volk de Heere, zover was het van hen om met tegenzin te beloven, dat zij met alle mogelijke uitdrukkingen van blijdschap en dankbaarheid de belofte deden. Zo heeft David, toen hij Gods beloften op zich nam, dankzegging gedaan, Psalm 56:13. Dat was goed, maar wat volgde was nog beter: het volk deed naar dit woord, en bleef bij hetgeen zij gedaan hadden, niet zoals hun voorouders in een soortgelijk geval, die de knechten en maagden, welke zij vrij hadden gelaten, kort daarna deden weerkomen om zich opnieuw door hen te laten dienen, Jeremia 34:10, 11, 18. Goede beloften zijn goede dingen, maar een trouwe vervulling ervan is alles in alles.

Nehémia 5:14 - 19
Nehémia had van zijn eigen handelwijze gesproken als een drijfveer voor de edelen om de armen niet te bezwaren, nee, zelfs niet met rechtvaardige eisen. Hier verhaalt hij meer in bijzonderheden hoe zijn wijze van doen is geweest, niet uit hoogmoed of verwaandheid of om zichzelf te prijzen, maar als een beweegreden voor zijn opvolgers en voorde mindere overheidspersonen, om even zorgzaam te zijn voor het gemak en de verlichting des volks.

I. Hij duidt aan wat de handelwijze van zijn voorgangers is geweest, vers 15. Hij noemt hen niet, omdat het niet tot hun eer was wat hij van hen te zeggen had, en in zo'n geval is het goed om maar geen namen te noemen, maar het volk wist welke lasten zij hun opgelegd hadden en hoe duur het nut en voordeel van hun regering het land te staan is gekomen. De regering stond hun veertig zilveren sikkelen toe, dat is bijna zestig gulden, (waarschijnlijk per dag), maar bovendien verplichtten zij het volk hen te voorzien van brood en wijn dit eisende als emolumenten van hun ambt, en dat niet alleen, maar zij lieten toe dat hun dienaren het volk uitzogen, alles wat zij maar konden uit hen te krijgen. Het is niets nieuws dat zij, die openbare ambten bekleden, meer zichzelf zoeken dan de welvaart van het volk, ja zichzelf te bevoordelen met de verliezen die het volk lijdt. Meesters zijn verantwoordelijk voor al de daden van bedrog en onrechtvaardigheid, het geweld en de verdrukking, die zij dulden in hun dienaren.

II. Hij zegt ons wat zijn wijze van doen is geweest. In het algemeen: hij had niet gedaan zoals de vorige landvoogden gedaan hebben. Hij wilde het niet, hij durfde het niet om van de vreze Gods wil. Hij had ontzag voor Gods majesteit en vrees voor Zijn toorn. En:

1. Dat weerhield hem van het volk te verdrukken, zij, die waarlijk God vrezen, zullen niets durven doen dat wreed en onrechtvaardig is.

2. Het was zuiver en alleen dat, wat hem weerhield. Hij is zo edelmoedig geweest, niet om lof van de mensen te verwerven of om er invloed door te krijgen op het volk, maar zuiver en alleen om des gewetens wil, om van de vreze Gods wil, dat zal niet alleen een krachtig, maar een Gode welbehaaglijk beginsel zijn van gerechtigheid en barmhartigheid. Hoeveel voordeel en gewin zijn voorgangers uit hun ambt wisten te halen, bleek uit de grote bezittingen, die zij verwierven, maar Nehémia verkreeg er niets door behalve het genot van goed doen, wij hebben geen land gekocht vers 16. Aldus betoonde hij zich een goed en barmhartig landvoogd, die er niet op uit was zichzelf te bevoordelen, maar het welzijn van het land op het oog had. Laat ons gedenken aan de woorden des Heeren, hoe Hij gezegd heeft: "Het is zaliger te geven dan te ontvangen," Handelingen 20:35.
En merk hier op:
a. Hoe weinig Nehémia ontving van wat hij had kunnen eisen: hij deed het werk van de landvoogd, maar heeft het brood van de landvoogd niet gegeten, vers 14, hij heeft het niet geëist of gezocht, vers 18. Zover was hij van meer te eisen dan hem toekwam, dat hij nooit gevraagd heeft om wat hem toekwam, maar leefde op hetgeen hij aan het hof van de koning van Perzië verkregen had en van zijn eigen bezitting in Judea. De reden, die hij geeft voor deze daad van zelfverloochening is: omdat de dienstbaarheid zwaar was over dit volk. Hij zou de gewone, gangbare verontschuldiging hebben kunnen gebruiken voor strengheid in zulke gevallen, namelijk dat hij door niet te eisen wat hem toekwam, onrecht deed aan zijn opvolgers, maar laat die voor zichzelf zorgen, hij neemt de tegenwoordige toestand van de Joden in aanmerking, en terwijl zij zuchtten onder zovele moeilijkheden, kon hij het niet over zich verkrijgen om nog aan hun lasten toe te doen, maar wilde liever zijn eigen vermogen verminderen dan hun ten ondergang te brengen. Wij moeten in onze eisen niet alleen rekening

houden met het rechtvaardige ervan, maar ook met het vermogen van hen, aan wie wij die eisen doen, wij weten wie zijn recht verliest, waar niets te verkrijgen is.
b. Hoeveel hij gaf, dat hij had kunnen terughouden.

(1). Het werk van zijn dienaren, vers 16. Dienaren van vorsten achten dat zij vrijgesteld zijn van werk, maar Nehémia's dienaren zijn ongetwijfeld op zijn bevel, verzameld geweest tot het werk. Zij, die vele dienaren hebben moeten bedenken hoe zij goed met hen zullen doen, hoe hen op goede wijze bezig te houden.
(2). Zijn eigen spijs, vers 17, 18. Hij hield een zeer goede tafel, niet enkel op zekere dagen maar voortdurend, hij had veel aanzienlijke gasten, wel honderd vijftig tenminste van zijn eigen landgenoten, personen van de eerste rang, behalve nog vreemdelingen, die voor zaken tot hem kwamen, en hij voorzag hen van overvloedige spijzen, rundvlees en schapevlees en gevogelte, en allerlei soorten van wijn. Laat hen, die openbare betrekkingen bekleden, er aan denken dat zij bevorderd werden om goed te doen, niet om zich te verrijken, en laat personen van mindere rang of aanzien leren "herbergzaam te zijn jegens elkaar zonder murmureren" 1 Petrus 4:9. Eindelijk. Hij besluit met een gebed, vers 19. Gedenk mijner, mijn God, ten goede.

1**. Nehémia** maakt hier melding van hetgeen hij gedaan heeft voor zijn volk, niet in hoogmoed als zich beroemende, noch in drift of hartstocht, alsof hij het hun verweet, het blijkt ook niet dat hij het tot zijn rechtvaardiging heeft behoeven te doen, zoals Paulus het nodig had om te gewagen van een even gelijke zelfverloochenende tederheid, die hij gehad heeft voor de Corinthiers, maar om de oversten beschaamd te maken over hun verdrukkingen. Laat hen van hem leren noch onmatige eiser te doen noch karig of schraperig te zijn in hetgeen zij voor het publiek te koste leggen dan zullen zij, evenals hij, de eer en het genot ervan hebben.

2. Hij maakt er melding van bij God in het gebed, niet alsof hij dacht dat hij hiermede gunst bij God verdiend had, dat God hem er iets voor schuldig was, maar om te betuigen dat hij voor zijn edelmoedigheid geen beloning verwachtte van mensen, maar op God vertrouwde om hem het verlies te vergoeden, dat hij leed in hetgeen hij voor Zijn eer te koste had gelegd, "zo God slechts mijner gedenkt ten goede, dan heb ik genoeg." Gods gedachten over ons zijn om ons gelukkig te maken, Psalm 40:6. Hij laat het aan God over om hem te belonen naar Zijn welgevallen, "indien de mensen mij vergeten, zo laat God slechts mijner gedenken, meer begeer ik niet."

HOOFDSTUK 6
1 Voorts is het geschied, als van Sanballat, en Tobia, en van Gesem, de Arabier, en van onze andere vijanden gehoord was, dat ik de muur gebouwd had, en dat geen scheur daarin was overgelaten; ook had ik tot dezen tijd toe de deuren niet opgezet in de poorten; 2 Zo zond Sanballat, en Gesem, tot mij, om te zeggen: Kom en laat ons te zamen vergaderen in de dorpen, in het dal Ono. Maar zij dachten mij kwaad te doen. 3 En ik zond boden tot hen, om te zeggen: Ik doe een groot werk, zodat ik niet zal kunnen afkomen; waarom zou dit werk ophouden, terwijl ik het zou nalaten, en tot ulieden afkomen? 4 Zij zonden nu wel viermaal tot mij, op dezelfde wijze. En ik antwoordde hun op dezelfde wijze. 5 Toen zond Sanballat tot mij op dezelfde wijze, ten vijfden male, zijn jongen, met een open brief in zijn hand. 6 Daarin was geschreven: Het is onder de volken gehoord, en Gasmu zegt: Gij en de Joden denkt te rebelleren, daarom bouwt gij de muur, en gij zult hun ten koning zijn; naar dat deze zaken zijn. 7 Dat gij ook profeten hebt besteld, om van u te Jeruzalem uit te roepen, zeggende: Hij is koning in Juda. Nu zal het van de koning gehoord worden, naar dat deze zaken zijn; kom dan nu, en laat ons te zamen raadslaan. 8 Doch ik zond tot hem, om te zeggen: Er is van al zulke zaken, als gij zegt, niets geschied; maar gij versiert ze uit uw hart. 9 Want zij allen zochten ons vreesachtig te maken, zeggende: Hun handen zullen van het werk aflaten, dat het niet zal gedaan worden; nu dan, sterk mijn handen! 10 Als ik nu kwam in het huis van Semaja, de zoon van Delaja, de zoon van Mehetabeel (hij nu was besloten), zo zeide hij: Laat ons samenkomen in het huis Gods, in het midden des tempels, en laat ons de deuren des tempels toesluiten; want zij zullen komen om u te doden, ja, bij nacht zullen zij komen, om u te doden. 11 Maar ik zeide: Zou een man, als ik, vlieden? En wie is er, zijnde als ik, die in de tempel zou gaan, dat hij levend bleve? Ik zal er niet ingaan. 12 Want ik merkte, en ziet, God had hem niet gezonden; maar hij sprak deze profetie tegen mij, omdat Tobia en Sanballat hem gehuurd hadden. 13 Daarom was hij gehuurd, opdat ik zou vrezen, en alzo doen, en zondigen; opdat zij iets zouden hebben tot een kwaden naam, opdat zij mij zouden honen. 14 Gedenk, mijn God, aan Tobia en aan Sanballat, naar deze zijn werken; en ook aan de profetes Noadja, en aan de andere profeten, die mij gezocht hebben vreesachtig te maken. 15 De muur nu werd volbracht, op de vijf en twintigsten van Elul, in twee en vijftig dagen.
16 En het geschiedde, als al onze vijanden dit hoorden, zo vreesden al de heidenen, die rondom ons waren, en zij vervielen zeer in hun ogen; want zij merkten, dat dit werk van onzen God gedaan was. 17 Ook schreven in die dagen edelen van Juda vele brieven, die naar Tobia gingen; en die van Tobia kwamen tot hen. 18 Want velen in Juda hadden hem gezworen, omdat hij was een schoonzoon van Sechanja, de zoon van Arah; en zijn zoon Johanan had genomen de dochter van Mesullam, de zoon van Berechja. 19 Ook verhaalden zij zijn goeddadigheden voor mijn aangezicht, en mijn woorden brachten zij uit tot hem. Tobia dan zond brieven, om mij vreesachtig te maken.

Het geroep van de verdrukte armoede tot bedaren gebracht zijnde, moeten wij thans nagaan hoe het met het werk aan de muur ging, en in dit hoofdstuk zien wij dat er met kracht aan voortgebouwd werd, en hoe hij met vreugde werd voltooid, in weerwil van de rusteloze pogingen van de poorten van de hel om het te verhinderen. Hoe de vijanden van de Joden teleurgesteld werden in hun poging om het werk door geweld te verhinderen, zagen wij tevoren, Hoofdstuk 4. Hier zien wij hun pogingen verijdeld om er Nehémia van weg te drijven.

I. Toen zij aanzoek bij hem deden voor een onderhoud met hem, met de bedoeling hem kwaad te doen, wilde hij er niet op ingaan, vers 1 - 4.
II. Toen zij hem wilden doen geloven dat zijn onderneming voorgesteld werd als strekkende tot muiterij en verraad, stoorde hij er zich niet aan, vers 5 - 9.
III. Toen zij valse profeten huurden, die hem aanrieden om zich voor zijn eigen veiligheid terug te trekken in de tempel, bleef hij toch stand houden bij zijn werk, vers 10 - 14.
IV. In weerwil van de geheime briefwisseling tussen hen en sommige verraderlijke Joden, om hem tegen te werken, werd de arbeid toch in korte tijd ten einde gebracht, vers 15 - 19. Zodanig waren ook de worstelingen tussen de kerk en haar vijanden, maar Gods zaak is groot en heerlijk en zij zal voorspoedig zijn en de overwinning wegdragen.

Nehémia 6:1 - 9
Wij hebben hier een bericht van twee complotten, die tegen Nehémia gesmeed werden hoe listig zijn vijanden ze hadden beraamd en hoe gelukkig zij door Gods goede voorzienigheid en zijn wijsheid verijdeld werden.

I. Een complot om hem in een strik te lokken. De vijanden hadden bericht gekregen van de goede voortgang van het werk, dat al de scheuren in de muur dichtgemaakt waren zodat zij hem zo goed als voltooid beschouwden, hoewel toen de deuren nog niet in de poorten waren opgezet, vers 1. Daarom moeten zij, nu of nooit, door een stouter slag Nehémia ervan weg zien te krijgen. Zij hadden gehoord hoe goed hij op zijn hoede was, zodat het niet mogelijk was hem op die plaats zelf aan te vallen, daarom pogen zij hem door list en vleierij in hun midden te doen komen. Merk op:

1. Met welk een helse list zij hem zochten te overreden om met hen samen te komen, niet in een stad, want dat zou aanleiding hebben gegeven om te vermoeden dat zij zich meester van hem wilden maken, maar in een dorp in de stam van Benjamin. "Kom, en laat ons tezamen vergaderen om te beraadslagen over de gemeenschappelijk belangen van onze gewesten." Of zij wilden hem doen denken dat zij aanzoek deden om zijn vriendschap, gaarne beter bekend met hem wilden worden, teneinde een goede verstandhouding tussen hen te vestigen. Maar zij bedoelden hem kwaad te doen. Waarschijnlijk had hij in het geheim bericht ontvangen dat hun plan was hem gevangen te nemen, of wel, hij kende hen zo goed dat hij, zonder aan de liefde tekort te doen, tot de gevolgtrekking kon komen dat zij het op zijn leven gemunt hadden, en daarom heeft hij, toen zij vriendelijk tot hem spraken, hen niet geloofd.

2. Zie, met hoe hemelse wijsheid hij hun voorstel afwees. Zijn God onderrichtte hem, om hun door zijn eigen boden dit voorzichtige antwoord te zenden. "Ik doe een groot werk en heb het zeer druk, ik zou niet gaarne willen dat het werk stilstond, als ik het verlaat om tot u af te komen," vers 3. Zijn zorg was: het werk niet te doen stilstaan, hij wist dat dit gebeuren zou, al zou hij het ook voor nog zo korte tijd verlaten, en waarom zou dit werk ophouden, terwijl ik het zou nalaten en tot ulieden afkomen? Hij zegt niets van zijn vermoedens, verwijt hun hun verraderlijke bedoeling niet, maar geeft hun een goede reden, een van de ware redenen - waarom hij niet wilde komen.
Plichtplegingen moeten altijd wijken voor zaken, voor werk, dat gedaan moet worden. Laat hen, die door hun ijdele metgezellen in verzoeking gebracht worden om in vrolijke, ijdele gezelschappen te komen, aldus op de verzoeking antwoorden: Wij hebben werk te doen, en moeten dat niet verzuimen of veronachtzamen." Vier maal zijn zij met hetzelfde aanzoek tot hem gekomen, en even dikwijls heeft hij hun hetzelfde antwoord gegeven, dat hun, naar wij kunnen veronderstellen, zeer verdroot en ergerde, want het was juist het doen ophouden van het werk, dat zij bedoelden en het zal hun doen wanhopen om de onderneming te zien mislukken, als de ondernemer er zich zo met alle macht op toelegt, om haar tot een goed einde te brengen. Ik antwoordde hun, zegt hij, op dezelfde wijze, vers 4. Welke drang men ook op ons uitoefene om ons ertoe te brengen iets te doen, dat zondig of onvoorzichtig is, wij moeten voor die drang niet bezwijken, er ons niet door laten overwinnen maar met dezelfde redenen en dezelfde vastberadenheid aan de verzoeking weerstand bieden.

II. Een complot om hem van zijn werk weg te schrikken. Konden zij er hem slechts van wegdrijven, het werk zou als vanzelf ophouden. Hiertoe deed Sanballat nu een poging, maar tevergeefs.

1. Hij tracht Nehémia de vrees in te boezemen, dat zijn onderneming om de muren van Jeruzalem op te bouwen algemeen opgevat werd als een poging tot opstand en verraad, en als zodanig zeer euvel aan het Perzische hof werd opgenomen, vers 5 - 7. De beste mensen zijn, zelfs vanwege hun onschuldigste en voortreffelijkste daden, aldus onder verdenking gekomen. Dit wordt hem geschreven in een open brief als een zaak, die algemeen bekend was en overal besproken werd, dat dit bericht verspreid was onder de volken, en Gasmu zal er de waarheid van bevestigen, namelijk dat Nehémia zich tot koning wil doen uitroepen en het Perzische juk zal afschudden. Het is iets geheel gewoons, dat de bozen hun eigen begrippen voor de begrippen van het algemeen willen doen doorgaan. Nu wendt Sanballat voor Nehémia hiervan te verwittigen als zijn vriend, opdat hij zich heenspoede naar het hof om zijn onschuld te bewijzen, of wel zijn onderneming te staken, uit vrees dat men er zodanig een verkeerde voorstelling van zal geven, het is tenminste in die veronderstelling, dat hij hem dringt om met hem samen te komen. "Kom dan nu, en laat ons tezamen beraadslagen, hoe dit gerucht te smoren," hopende hem door dit middel weg te krijgen, of tenminste hem weg te krijgen van zijn werk. Zo was zijn mond gladder dan boter, maar was zijn hart krijg, en hoopte hij, evenals Judas, hem met een kus te verraden en te doden. Maar zeker, het net wordt vergeefs gespreid voor de ogen van allerlei gevogelte, Nehémia begreep spoedig wat de bedoeling was, namelijk hun handen van het werk te doen aflaten, vers 9, en dus ontkende hij niet slechts dat deze dingen waar waren, maar ook dat zij bericht waren, dat het gerucht ervan verspreid was, hij was te goed bekend om aldus verdacht te worden.

2. Aldus ontkwam hij aan de strik, en bleef hij standhouden, en wilde hij door geen winden en wolken van zaaien en oogsten worden weggeschrikt. Gesteld eens, dat dit gerucht verspreid was, dan moeten wij toch nooit de ons bekende plicht nalaten, uit vrees dat men er een verkeerde voorstelling van zal geven, maar zolang wij een goede consciëntie bewaren, aan God de zorg voor onze goede naam overlaten. Maar dit gerucht was ook werkelijk niet verbreid. Hoewel Gods volk genoegzaam overladen wordt met smaad en laster, hebben zij toch in werkelijkheid niet zo'n slechten naam, als sommigen het willen doen voorkomen. Te midden van zijn klagen over hun boosaardigheid in hun poging om hem te willen verschrikken, om aldus zijn handen slap te maken, heft hij zijn hart op tot God in dit korte gebed: Nu dan, o God, sterk mijn handen, vers 9. Het is de steun en hulp van Godvruchtige mensen, dat zij in al hun benauwdheden en moeilijkheden een goede God hebben tot wie zij zich kunnen wenden, van wie zie door geloof en gebed genade kunnen verkrijgen, om hun vrees tot zwijgen te brengen en hun handen te sterken, als hun vijanden pogen hun schrik en angst in te boezemen en hun handen te verslappen. Als wij in onze Christelijke arbeid en strijd een bijzondere dienst hebben te verrichten en een zeer bijzondere strijd hebben te strijden, dan is dit een goed gebed om tot God op te zenden: "Ik heb een plicht te volbrengen, zo en zo een verzoeking te weerstaan, nu dan, 0 God, sterk mijn handen." Sommigen lezen dit niet als een gebed, maar als een heilig besluit (want de woorden: o God zijn in onze vertaling ingelast), nu dan ik zal mijn handen sterken. Christelijke kloekmoedigheid zal opgewekt en versterkt worden door tegenstand. Elke verzoeking om ons af te leiden van onze plicht moet ons aansporen om met zoveel te meer ijver onze plicht te betrachten**.**

Nehémia 6:10 - 14

De vijanden van de Joden lieten geen middel onbeproefd om Nehémia van het werk om de muur rondom Jeruzalem te bouwen te doen aflaten, te die einde hadden zij beproefd hem tot zich naar buiten op het land te lokken, maar tevergeefs, nu trachten zij hem in de tempel te drijven om zich in veiligheid te stellen, hij zij overal waar hij wil, slechts niet aan zijn werk. Bemerkende dat hij een voorzichtig man was, willen zij trachten hun doel te bereiken door hem tot een lafaard te maken. Merk op:

I. Hoe laaghartig de vijanden met deze verzoeking tewerk gingen.
1. Wat zij beoogden was Nehémia er toe te brengen een dwaze daad te doen, teneinde hem te kunnen bespotten, hem er over te beschimpen, om dan aldus zijn invloed te verzwakken, vers 13, opdat ik zou vrezen, en zo zouden zij dan iets hebben tot een kwade naam, opdat zij mij zouden honen. Dit was in waarheid het werk doen van de duivel, die de verleider is van de mensen om hun beschuldiger te kunnen zijn, de mensen tot zonde brengt om dan te kunnen juichen in hun schande. Het grootste kwaad, dat onze vijanden ons doen kunnen, is ons weg te schrikken van onze plicht en er ons toe te brengen om te doen wat zondig is.

2. De werktuigen, waarvan zij zich bedienden, waren een gewaande profeet en een profetes, die zij huurden om Nehémia te bewegen van zijn werk af te laten, en zich ter wille van zijn eigen veiligheid terug te trekken. De gewaande profeet was Semaja, van wie gezegd wordt dat hij in zijn eigen huis was opgesloten, hetzij onder voorgeven van de afzondering te zoeken om zich aan bepeinzing over te kunnen geven en met de wil Gods te rade te gaan, of wel om aan Nehémia een teken te geven om zich evenzo in afzondering te begeven**.**
Nehémia schijnt achting voor hem gehad te hebben, want hij ging naar zijn huis om met hem te beraadslagen, vers 10. Er waren ook andere profeten, en een profetes, Noadja, vers 14, die de belangen van de vijanden van de Joden waren toegedaan, afhangelingen van hen en verraders van hun land waren. Of Zij aanspraak maakten op Goddelijke ingeving blijkt niet. Zij zeggen niet: Aldus spreekt de Heere, zoals de valse profeten vanouds, indien zij daar geen aanspraak op maakten, wilden zij toch gehouden worden voor mensen, die uitmuntten in kennis van God en in menselijke wijsheid en een buitengewone mate van inzicht in de dingen, weshalve zij, evenals vroeger de profeten, in moeilijke gevallen geraadpleegd werden. Dezulken worden door de vijanden gezocht en betaald om hen van raad te dienen.

Laat ons naar aanleiding hiervan treuren:
a. Over de boosheid van slechte mensen, zoals deze profeten geweest zijn, dat ooit iemand zo verdorven kan zijn om de zaak van God en van zijn land te verraden, zelfs onder voorgeven van gemeenschapsoefening met God en zorg voor hun land.
b. Over het ongeluk van Godvruchtige mannen als Nehémia, die in gevaar zijn om door zulke bedriegers misleid te worden, en tot wie geen verzoeking met meer kracht komt dan die welke onder de dekmantel komt van de Godsdienst, of onder schijn van een openbaring van God, en door middel van profeten.

3. Het voorgeven liet zich wel horen. Deze profeten zeiden aan Nehémia, dat de vijanden zouden komen om hem te doden, en dat wel in de nacht, en hij had reden genoeg om dit te geloven, zij zouden het voorzeker doen, indien zij konden, indien zij durfden. Zij gaven voor zeer bezorgd te zijn voor zijn veiligheid, allen waren zij verloren indien hem een ongeluk wedervoer, en daarom was het hun ernstige raad aan hem, dat hij zich zou verbergen in de tempel, totdat het gevaar voorbij was. De tempel was een sterke en heilige plaats waar hij zich onder de bijzondere zorg des hemels zou bevinden, Psalm 27:5. Indien Nehémia zich had laten bewegen om dit te doen, dan zou het volk terstond het werk gestaakt hebben, de wapens hebben afgelegd en iedereen zou voor zijn eigen veiligheid hebben gezorgd, en dan zouden de vijanden gemakkelijk en zonder tegenstand te ontmoeten, het reeds gedane werk kunnen afbreken, de muur weer kunnen neerwerpen, en zo zouden zij dan hun doel hebben bereikt. Hoewel zelfbehoud een fundamenteel beginsel is van de wet van de natuur, is het toch niet altijd de beste en verstandigste raad, die men voorgeeft op dat beginsel gegrond te zijn.

II. Zie hoe kloekmoedig Nehémia over deze verzoeking heeft gezegevierd.

1. Onmiddellijk besloot hij er niet aan toe te geven, vers 11. Zie hier:
a. Hoe hij redeneert: "Zou een man als ik vlieden? Zou ik aflaten van mijn werk, of mijn eigen werklieden ontmoedigen, die ik gebruikt en aangemoedigd heb? Zal ik zo licht aan ieder gerucht geloof slaan en zo overbezorgd zijn voor mijn eigen leven? Ik, die de landvoogd ben, op wie zoveel ogen, beide van vrienden en vijanden, gericht zijn? Een ander zou kunnen vlieden, maar ik niet. Wie is er, zijnde als ik, op mijn post van eer en macht en vertrouwen, die in de tempel zou gaan, zich daar schuil zou houden, als er werk te doen is, al was het dan ook om zijn leven te redden?" Als wij tot zonde worden verzocht, dan moeten wij gedenken wie en wat wij zijn, opdat wij niet iets doen dat ons niet betaamt - niet betaamt aan onze belijdenis. "Het komt de koningen niet toe, o Lemuël!" Spreuken 31:4.
b. Wat het resultaat was van zijn redenering, hij komt tot een besluit. "Ik zal er niet ingaan, ik wil liever sterven, bezig zijnde aan mijn werk, dan leven door mij schandelijk ervan terug te trekken," Heilige kloekmoedigheid en grootheid van ziel zullen er ons toe leiden om, wat het ons ook moge kosten, nooit een goed werk af te wijzen, en nooit een slecht werk te doen.

2. Hij begreep terstond hoe de zaak eigenlijk gelegen was, vers 12. "Ik merkte, en zie, God had hem niet gezonden, dat hij die raad gaf, niet door bestuur of leiding van God, hetzij gewone of buitengewone, maar uit kwade bedoeling tegen mij." De slechtheid van zulke huurlingen zal vroeg of laat aan het licht gebracht worden**.**
Nehémia zei dat hij twee dingen vreesde in hetgeen hem aangeraden werd.
a. Tegen God te zondigen, Hem te beledigen, dat ik zou vrezen, en alzo doen, en zondigen Zonde is hetgeen wij boven alles, wat het ook zij, moeten vrezen, en het is een goed voorbehoedmiddel tegen zonde, om voor niets te vrezen dan voor de zonde.
b. Zich te schande te maken, opdat zij mij zouden honen. Na het zondige van de zonde is dat het schandelijke ervan, dat wij moeten vrezen.

3. Hij vraagt ootmoedig aan God om met hen af te rekenen voor hun lage bedoelingen tegen hem, vers 14. Gedenk, mijn God, aan Tobia en aan Sanballat en aan de overigen van hen, naar deze hun werken. Evenals hij, toen hij van zijn eigen goede diensten had gesproken, niet met begeerlijkheid of eerzucht God had voorgeschreven welke beloning Hij hem geven zou, maar met bescheidenheid had gebeden: Gedenk mijner, mijn God, Hoofdstuk 5:19, zo heeft hij ook hier niet wraakzuchtig bijzondere oordelen over zijn vijanden ingeroepen, maar de zaak aan God overgelaten: "Gij kent hun hart en zijt de wreker van leugen en bedrog, neem kennis van deze zaak, spreek recht tussen mij en hen, en vorder rekenschap van hen hoe en wanneer het U behaagt." Welk onrecht ons ook gedaan moge worden, wij moeten toch onszelf niet wreken, maar onze zaak overgeven aan Hem, die rechtvaardig oordeelt**.**

Nehémia 6:15 - 19
Hier voltooit Nehémia de muur van Jeruzalem, maar nog worden hem door zijn vijanden moeilijkheden bereid.
1. Tobia en de andere tegenstanders van de Joden hadden het verdriet om de muur opgebouwd te zien in weerwil van al hun pogingen om het te beletten. In twee en vijftig dagen was de bouw van de muur begonnen en voltooid, en toch hebben wij reden te geloven dat zij op de sabbatdagen hebben gerust, vers 15. Velen werden voor dit werk gebruikt, en er was plaats voor hen, wat zij deden zij blijmoedig, en zij gaven acht op hun werk omdat zij het liefhadden. De dreigementen van hun vijanden, die bedoeld waren om hen te verzwakken, hebben hen waarschijnlijk aangevuurd om met het werk zoveel krachtiger voort te gaan, opdat het volbracht zou zijn eer de vijand kwam. Alzo is uit de eter spijs voortgekomen. Zie hoeveel werk in weinig tijd gedaan zou kunnen worden, indien wij het slechts met ijver en volharding

doen. Toen de vijanden hoorden dat de muur voltooid was, vóór er, naar zij dachten, nog goed mee begonnen was, en er niet aan twijfelden of zij zouden de verdere bouw ervan kunnen verhinderen vervielen zij zeer in hun ogen
a. Zij schaamden zich over hun vertrouwen dat zij het werk konden doen ophouden, de teleurstelling maakte hen neerslachtig en moedeloos. Zij benijdden de voorspoed van de Joden, het verdroot hun de muren van Jeruzalem opgebouwd te zien, terwijl de koningen van Perzië hun misschien niet hadden toegestaan de steden van Samaria te versterken. Toen Kain zijn broeder Abel benijdde, "betrok zijn gelaat" Genesis 4:5.
b. Zij wanhoopten er aan om hun ooit het kwaad te kunnen doen, dat zij tegen hen in de zin gehad hebben, hen ten onder te brengen, hen tot hun prooi te maken, en wèl mochten zij daaraan wanhopen, want aan hun verwonderlijker voorspoed merkten zij dat dit werk van God gedaan was.
Zelfs deze heidenen hadden besef genoeg:
(1). Om de bijzondere voorzienigheid Gods te zien in de voorspoedige gang van de zaken voor de kerk, zij "zeiden onder de heidenen: de Heere heeft grote dingen voor deze gedaan." Het is Zijn doen, Psalm 126:2 God strijdt voor Israël en werkt met hen.
(2). Om te geloven dat Gods werk volmaakt zal zijn, toen zij merkten dat het werk van God was, verwachtten zij niets anders dan dat het voort zou gaan en voorspoedig zou zijn.
(3). Om tot de gevolgtrekking te komen dat zo het van God was, het doelloos zou zijn om het tegen te staan, daar het voorzeker de overhand zal hebben.

2**.** Nehémia had het verdriet om, in weerwil hiervan, sommigen van zijn eigen volk in verraderlijke briefwisseling te zien met Tobia, te zien dat zij zijn belangen dienden, en een grote smart en ontmoediging zal dit ongetwijfeld voor hem geweest zijn.
a. Zelfs onder de edelen van Juda waren er, die zo weinig eergevoel hadden en zo weinig besef van het welzijn van hun land, dat zij briefwisseling onderhielden met Tobia, vers 17. Zij schreven hem met al de vrijheid en gemeenzaamheid van vrienden, en heetten zijn brieven aan hen welkom. Konden edelen zo iets laags doen? Edelen van Juda iets dat zó slecht was? Het schijnt wel dat voorname mannen niet altijd wijs, niet altijd eerlijk en oprecht zijn.
b. Velen in Juda waren in nauw, maar geheim verbond met hem, om de belangen van zijn land te bevorderen, hoewel dit gewis de ondergang van hun eigen land tengevolge zou hebben. Zij hadden hem gezworen, niet als hun vorst maar als hun vriend en bondgenoot, omdat hij en zijn zoon dochters van Israël hadden gehuwd, vers 18. Zie het kwaad van huwelijken met vreemden, voor één heiden, die er door bekeerd werd, werden tien Joden er door verdorven. Toen zij met Tobia verwant waren werden zij al spoedig zijn gezworen bondgenoten. Een zondige liefde leidt tot een zondige verbintenis.
c. Zij waren onbeschaamd genoeg om zelfs Nehémia in vriendschapsbetrekkingen met hem te willen brengen. "Zij verhaalden zijn goeddadigheden voor mijn aangezicht, stelden hem voor als een man met een verheven, edel gemoed, wel waardig om met mij bekend te zijn, een eerlijk man, in wie ik vertrouwen kon stellen." Wel is waar, er wordt ons gezegd van niemand kwaad te spreken, maar nooit is ons gezegd goed te spreken van slechte mensen, "die de wet verlaten, prijzen de goddelozen," Spreuken 28:4.
d. Zij waren zo ontrouw dat zij Nehémia's raadslagen aan hem verrieden, zij brachten zijn woorden uit tot hem, verdraaid en ze nog ongetwijfeld, en gaven er een onjuiste betekenis aan, hetgeen Tobia van stof voorzag voor brieven om hem vreesachtig te maken, en hem aldus van zijn werk weg te drijven, er hem in te ontmoedigen. Aldus waren al hun gedachten tegen hem ten kwade, maar God gedacht hem ten goede.

HOOFDSTUK 7

1 Voorts geschiedde het, als de muur gebouwd was, dat ik de deuren oprichtte, en de poortiers, en de zangers, en de Levieten werden besteld. 2 En ik gaf bevel aan mijn broeder Hanani, en aan Hananja, de overste van de burg te Jeruzalem, want hij was als een man van getrouwheid, en godvrezende boven velen. 3 En ik zeide tot hen: Laat de poorten van Jeruzalem niet geopend worden, totdat de zon heet wordt, en terwijl zij daarbij staan, laat hen de deuren sluiten, betast gij ze dan; en dat men wachten zette, inwoners van Jeruzalem, een iegelijk op zijn wacht, en een iegelijk tegenover zijn huis. 4 De stad nu was wijd van ruimte en groot; doch des volks was weinig daarbinnen; en de huizen waren niet gebouwd. 5 Zo gaf mijn God in mijn hart, dat ik de edelen, en de overheden, en het volk verzamelde, om de geslachten te rekenen; en ik vond het geslachtsregister dergenen, die in het eerst waren opgetogen, en vond daarin geschreven aldus: 6 Dit zijn de kinderen van dat landschap, die optogen uit de gevangenis der weggevoerden, die Nebukadnézar, koning van Babel, weggevoerd had, en die wedergekeerd zijn naar Jeruzalem en naar Juda, een iegelijk tot zijn stad; 7 Dewelke kwamen met Zerubbabel, Jesua, Nehémia, Azaria, Raamja, Nahamani, Mordechaï, Bilsan, Mispereth, Bigvai, Nehum en Baena. Dit is het getal der mannen van het volk van Israël. 8 De kinderen van Parhos waren twee duizend, honderd twee en zeventig; 9 De kinderen van Sefatja, driehonderd twee en zeventig; 10 De kinderen van Arach, zeshonderd twee en vijftig; 11 De kinderen van Pahath - moab, van de kinderen van Jesua en Joab, twee duizend, achthonderd en achttien; 12 De kinderen van Elam, duizend, tweehonderd vier en vijftig; 13 De kinderen van Zatthu, achthonderd vijf en veertig; 14 De kinderen van Zakkai, zevenhonderd en zestig; 15 De kinderen van Binnui, zeshonderd acht en veertig; 16 De kinderen van Bebai, zeshonderd acht en twintig; 17 De kinderen van Azgad, twee duizend, driehonderd twee en twintig; 18 De kinderen van Adonikam, zeshonderd zeven en zestig; 19 De kinderen van Bigvai, twee duizend, zeven en zestig; 20 De kinderen van Adin, zeshonderd vijf en vijftig; 21 De kinderen van Ater, van Hizkia, acht en negentig; 22 De kinderen van Hassum, driehonderd acht en twintig; 23 De kinderen van Bezai, driehonderd vier en twintig; 24 De kinderen van Harif, honderd en twaalf; 25 De kinderen van Gibeon, vijf en negentig; 26 De mannen van Bethlehem en Netofa, honderd acht en tachtig; 27 De mannen van Anathoth, honderd acht en twintig; 28 De mannen van Beth - azmaveth, twee en veertig; 29 De mannen van Kirjath - jearim, Cefira en Beeroth, zevenhonderd drie en veertig; 30 De mannen van Rama en Gaba, zeshonderd en twintig; 31 De mannen van Michmas, honderd twee en twintig; 32 De mannen van Beth - El en Ai, honderd drie en twintig; 33 De mannen van het andere Nebo, twee en vijftig; 34 De kinderen des anderen Elams, duizend, tweehonderd vier en vijftig; 35 De kinderen van Harim, driehonderd en twintig; 36 De kinderen van Jericho, driehonderd vijf en veertig; 37 De kinderen van Lod, Hadid en Ono, zevenhonderd een en twintig; 38 De kinderen van Senaa, drie duizend, negenhonderd en dertig; 39 De priesters: de kinderen van Jedaja, van het huis van Jesua, negenhonderd drie en zeventig; 40 De kinderen van Immer, duizend twee en vijftig; 41 De kinderen van Pashur, duizend, tweehonderd zeven en veertig; 42 De kinderen van Harim, duizend en zeventien; 43 De Levieten: de kinderen van Jesua, van Kadmiel, van de kinderen van Hodeva, vier en zeventig; 44 De zangers: de kinderen van Asaf, honderd acht en veertig; 45 De poortiers: de kinderen van Sallum, de kinderen van Ater, de kinderen van Talmon, de kinderen van Akkub, de kinderen van Hatita, de kinderen van Sobai, honderd acht en dertig; 46 De Nethinim: de kinderen van Ziha, de kinderen van Hasufa, de kinderen van Tabbaoth; 47 De kinderen van Keros, de kinderen van Sia, de kinderen van Padon; 48 De kinderen van Lebana, de kinderen van Hagaba, de kinderen van Salmai; 49 De kinderen van Hanan, de kinderen van Giddel, de kinderen van Gahar; 50 De kinderen van Reaja, de kinderen van Rezin, de kinderen van Nekoda; 51 De kinderen van Gazzam, de kinderen van Uzza, de kinderen van Paseah; 52 De kinderen van Bezai, de kinderen van Meunim, de kinderen van Nefussim; 53 De kinderen van Bakbuk, de kinderen van Hakufa, de kinderen van Harhur; 54 De kinderen van Bazlith, de kinderen van Mehida, de kinderen van Harsa; 55 De kinderen van Barkos, de kinderen van Sisera, de kinderen van Thamah; 56 De kinderen van Neziah, de kinderen van Hatifa; 57 De kinderen der knechten van Salomo; de kinderen van Sotai, de kinderen van Sofereth, de kinderen van Perida; 58 De kinderen van Jaela, de kinderen van Darkon, de kinderen van Giddel; 59 De kinderen van Sefatja, de kinderen van Hattil, de kinderen van Pochereth van Zebaim, de kinderen van Amon; 60 Al de Nethinim, en de kinderen der knechten van Salomo, waren driehonderd twee en negentig. 61 Ook togen dezen op van Thel - melah, Thel - harsa, Cherub, Addon en Immer; maar zij konden hunner vaderen huis, en hun zaad niet tonen, of zij uit Israël waren; 62 De kinderen van Delaja, de kinderen van Tobia, de kinderen van Nekoda,

zeshonderd twee en veertig. 63 En van de priesteren, de kinderen van Habaja, de kinderen van Koz, de kinderen van Barzillai, die een vrouw van de dochteren van Barzillai, de Gileadiet, genomen had, en naar hun naam genoemd was. 64 Dezen zochten hun geschrift, willende hun geslacht rekenen, maar het werd niet gevonden; daarom werden zij als onreinen van het priesterdom geweerd. 65 En Hattirsatha zeide tot hen, dat zij van de heiligste dingen niet zouden eten, totdat er een priester stond met Urim en Thummim. 66 Deze ganse gemeente te zamen was twee en veertig duizend, driehonderd en zestig; 67 Behalve hun knechten en hun maagden, die waren zeven duizend, driehonderd zeven en dertig; en zij hadden tweehonderd vijf en veertig zangers en zangeressen. 68 Hun paarden, zevenhonderd zes en dertig; hun muildieren, tweehonderd vijf en veertig; 69 Kemelen, vierhonderd vijf en dertig; ezelen, zes duizend, zevenhonderd en twintig. 70 Een deel nu van de hoofden der vaderen gaven tot het werk. Hattirsatha gaf tot de schat, aan goud, duizend drachmen, vijftig sprengbekkens, vijfhonderd en dertig priesterrokken. 71 En anderen van de hoofden der vaderen gaven tot de schat des werks, aan goud, twintig duizend drachmen, en aan zilver, twee duizend en tweehonderd ponden. 72 En wat de overigen des volks gaven, was aan goud, twintig duizend drachmen, en aan zilver, twee duizend mijnen, en zeven en zestig priesterrokken. 73 En de priesters, en de Levieten, en de poortiers, en de zangers, en sommigen van het volk, en de Nethinim, en gans Israël, woonden in hun steden. (8:1) Als nu de zevende maand aankwam, en de kinderen Israëls in hun steden waren.

Het welslagen van één goed plan voor God en ons geslacht moet ons aanmoedigen om voort te gaan en een ander te vormen.
Dit heeft Nehémia gedaan Jeruzalem versterkt hebbende met poorten en muren zorgt hij er nu voor om
I. De stad goed bewaakt te zien vers 1 - 4.
II. Haar goed bevolkt te zien, te dien einde neemt hij een overzicht van het register van de kinderen van de gevangenschap, de geslachten, die het eerst waren teruggekeerd, en vermeldt ze, vers 5 - 73. Dit is hetzelfde, dat wij hadden in Ezra 2 Welk gebruik hij er van maakte, zullen wij later zien toen hij een uit tien nam om in Jeruzalem te wonen Hoofdstuk 11:1

Nehémia 7:1 - 4
God zegt van Zijn kerk, Jesaja 62:6. "Ik heb wachters op uw muren besteld." Dat is hier Nehémia's zorg, want dode muren, zonder levende wachters, zijn slechts een armzalige bescherming voor een stad.

1. Hij stelde de poortwachters, zangers en Levieten in hun plaats voor hun werk, het is bedoeld voor hun werk in het algemeen, hetwelk bestond in het bijwonen van en dienen in de tempeldienst, die toen enigermate veronachtzaamd was geweest, maar nu weer hersteld werd. Gods aanbidding is de bescherming van een plaats, en Zijn dienstknechten zijn, als zij getrouw hun plicht vervullen, de wachters op haar muren.
Of, in het bijzonder: hij gebood hun zich gereed te houden tegen de tijd, dat de muren Gode gewijd zullen worden, om de dienst daarbij ordelijk en plechtig te verrichten, de wijding er van was hun sterkte. Datgene zal waarschijnlijk weldadig en voordelig voor ons zijn, hetwelk Gode gewijd is.

2. Hij stelde twee gouverneurs of consuls aan, aan wie hij de zorg voor de stad opdroeg, zij hadden in de openbare veiligheid en vrede te voorzien. De een was Hanani, zijn broeder, die tot hem was gekomen met de tijding van de ellende, die er te Jeruzalem heerste, hij was een man van beproefde trouw en liefde voor zijn vaderland. De ander was Hananja, die de overste was van de burg, want hij, die zich getrouw heeft betoond in het mindere, zal over het meerdere gezet worden. Van deze Hananja wordt gezegd, dat hij een man was van getrouwheid en Godvrezend boven velen, vers 2. Onder hen, die God in waarheid vrezen, zijn sommigen, die Hem grotelijks vrezen en anderen overtreffen in de uitdrukking dier vreze en

in voorbeelden ervan, en zij zijn een dubbel deel waardig van de eer, die verschuldigd is aan hen, "die de Heere vrezen," Psalm 15:4. Er waren te Jeruzalem velen, die God vreesden, maar deze Godvruchtige man was uitnemender in ernstige vreze Gods dan iemand van hun. Zij, die God vrezen, moeten dit doen blijken door hun trouw aan alle mensen en in een algemeen nauwgezette levenswandel. Gods Jeruzalem zal dan waarschijnlijk bloeien, als diegenen er in regeren en er de zorg over hebben, die uitmunten in deugd, in Godsvrucht en trouw. Sommigen veronderstellen dat Nehémia toen op het punt was om naar het Perzische hof terug te keren, ten einde zijn lastbrief vernieuwd te krijgen, en dat hij aan deze twee waardige mannen het bestuur van de stad opdroeg in zijn afwezigheid. Goede landvoogden moeten wanneer en waar zij zelf niet kunnen handelen, zeer zorgzaam zijn in de keuze van hen, die zij als hun plaatsvervangers aanstellen.

3. Hij gaf orders omtrent het sluiten van de poorten, en het bewaken van de muren, vers 3, 4. Zie hier:
a. Wat toen de toestand van Jeruzalem geweest is. De stad was groot en ruim van omvang, de muren omsloten dezelfde ruimte als vroeger, maar veel van die ruimte lag woest want de huizen waren niet gebouwd, weinigen tenminste in vergelijking met wat vroeger geweest is, zodat Nehémia de stad in het geloof heeft ommuurd, en met het oog op de belofte van de vervulling van de stad, die God onlangs gedaan had door Zijn profeet, Zacharia 8:3 en verv. Hoewel het volk nu nog weinig talrijk was, geloofde hij toch dat het vermenigvuldigd zou worden, en daarom heeft hij de muur zo gebouwd, dat er plaats en ruimte voor hen was. Indien hij daar niet op gerekend had, hij zou gedacht kunnen hebben dat muren zonder een stad een even grote versmaadheid was als een stad zonder muren.

b. Wat Nehémia's zorg er voor was. Hij gebood de bestuurders van de stad:
(1). Om zelf iedere avond tegenwoordig te zijn bij het sluiten en grendelen van de stadspoorten, en er goed op toe te zien, want tevergeefs zouden zij een muur hebben, als zij op de poorten geen acht gaven.
(2). Zorg te dragen dat zij niet vóór de morgenstond geopend werden, niet vóór zij konden zien dat alles rustig was.
(3). Schildwachten op de muren te stellen, of ook elders, en wel op zodanige geschikte afstand van elkaar, dat zij ingeval van het naderen van de vijand bijtijds de stad konden waarschuwen voor het gevaar, en als het hun beurt was om de wacht te houden dan moesten zij zich tegenover hun huis stellen, omdat men van hen kon veronderstellen dat zij zeer bijzonder zorgzaam en waakzaam zouden zijn. De openbare veiligheid hangt grotelijks af van ieders bijzondere zorg om zich en zijn gezin te behoeden tegen zonde, die ieders vijand, de gezamenlijke vijand, is. Het is ieders belang te waken, maar velen begrijpen hun eigen belang niet, daarom rust op de magistraten de plicht om wachters aan te stellen. En gelijk het volk nu onlangs had bevonden dat God met hen was in het bouwen (want anders hadden zij tevergeefs gebouwd), zo werd hun, nu de muur gebouwd was, ook ongetwijfeld te verstaan gegeven dat, "Zo de Heere de stad niet bewaart, de wachter tevergeefs waakt," Psalm.127:1.

Nehémia 7:5 - 73
Wij hebben hier nog een goed plan van Nehémia, want wijze en ijverige mensen zullen altijd het een of ander bedenken tot bevordering van de eer van God en de stichting en opbouwing van Zijn kerk. Hij wist zeer goed dat de veiligheid van een stad, onder God, meer afhangt van het getal en de kloekmoedigheid van haar inwoners dan van de hoogte of sterkte van haar muren, daar hij nu zag, dat het aantal van de inwoners gering was, achtte hij het voegzaam om hun getal te doen opnemen, teneinde te weten te komen, welke geslachten vroeger in Jeruzalem gevestigd waren geweest, maar naar het land waren verhuisd, opdat hij hen nu naar

de stad zou kunnen doen weerkeren, en op welke gezinnen invloed zou kunnen geoefend worden door hun Godsdienst of door hun zaken, om de huizen te Jeruzalem te herbouwen, en er in te komen wonen. Wij hebben zo weinig reden om te wensen, dat wij alleen op de aarde geplaatst zouden zijn, of zelfs in Jeruzalem, dat onze veiligheid, ons gemak en gerief in grote mate afhangen van onze naburen en vrienden, hoe meer, hoe sterker, "hoe meer zielen hoe meer vreugde." Het is de wijsheid van de bestuurders van een volk, om het evenwicht te bewaren tussen stad en land, opdat de hoofdstad niet zo buitensporig groot is dat zij het land uitput en verarmt, maar toch ook niet zo zwak is, dat zij niet instaat is het te beschermen. Merk op:

I. Vanwaar dit goede plan van Nehémia is gekomen. God gaf in mijn hart, zegt hij, vers 5. Elke goede, Godvruchtige, of verstandige gedachte van ons hart, moeten wij erkennen van God te zijn gekomen. Hij was het, die haar in ons heeft gegeven, want alle goede gave en alle goed werk is van boven, Hij geeft kennis, Hij geeft genade, alles is van Hem, en daarom moet alles voor Hem zijn. Wat door menselijke wijsheid gedaan wordt moet aan de leiding van de Goddelijke voorzienigheid worden toegeschreven, Hij, die de landman onderricht van de wijze, Jesaja 28:26, onderricht ook de staatsman.

II. Welke methode hij volgde om het ten uitvoer te brengen.
1. Hij riep de oversten en het volk tezamen, teneinde een nauwkeurig bericht te ontvangen van de tegenwoordige staat van hun geslachten, van hun aantal en kracht, of vermogen, en van de plaats waar zij gevestigd waren. Waarschijnlijk heeft hij hun, toen hij hen samenriep, bevolen om een volledige opgave hiervan uit hun onderscheidene districten mee te brengen. En ik denk dat er niet zovelen waren, of het kon wel spoedig gedaan worden.

2. Hij onderzocht het geslachtsregister van degenen, die in het eerst waren uitgetogen, en vergeleek er de tegenwoordige opgave mede, en daar hebben wij nu de herhaling van uit Ezra 2. Het opschrift hier, vers 6, 7 is gelijkluidend met het opschrift daar, vers 1,2. Dit zijn de kinderen van dat landschap, enz. Twee dingen van daar worden hier voor de tweede maal herhaald en vermeld.
A. De namen en het getal van hun verschillende geslachten, en: B. Hun gaven ten dienste van de tempel. De herhaling van deze opgaven kan dienen om ons te kennen te geven welk een behagen de grote God schept in de personen, de geslachten en de diensten van Zijn geestelijk Israël, en dat Hij daar zeer bijzonder kennis van neemt. Hij kent degenen, die de Zijnen zijn, kent hen allen, kent hen bij name, heeft Zijn oog op het register van deze kinderen van de gevangenschap en doet alles naar de alouden raad Zijns willens betreffende hen.

a. Hier is een bericht van de hoofden van de onderscheidene geslachten, die het eerst uitgetogen zijn, vers 6 - 69. Dienaangaande hebben wij op te merken:
Ten eerste. Hoewel dit thans voor ons van weinig nut of belang schijnt te zijn, was het toen toch van zeer groot nut, om te vergelijken wat zij geweest zijn met wat zij nu waren. Wij kunnen veronderstellen dat hun aantal nu zeer was toegenomen, maar het was goed voor hen om hun klein begin te gedenken, ten einde God te erkennen in de toeneming van hun geslachten. Hierdoor konden ook hun geslachtsregisters bewaard blijven, de onderscheidingen van hun families in wezen worden gehouden, totdat de Messias zou komen, om dan een einde te maken aan hun geslachtsrekeningen, die om Zijnentwil bewaard waren gebleven, maar naderhand doelloos waren. Maar,
Ten tweede. Er is veel verschil in de opgaven van de getallen in deze eerste lijst en die van Ezra. De meesten ervan zijn nauwkeurig aan elkaar gelijk, sommigen met weinig verschil - van misschien een of twee meer of minder - en daarom kan ik niet, zoals sommige

Schriftuitleggers denken, dat de lijst in Ezra een opgave was van hun getal bij hun eerste komst, en die in Nehémia een opgave was van hun tegenwoordig getal, daar er nu minstens veertig jaren sedert hun eerste komst waren verlopen, (sommigen achten dat het veel meer dan veertig jaren was), want wij kunnen niet denken dat gedurende al die tijd in zovele gezinnen in het geheel geen of slechts weinige veranderingen waren voorgekomen ten opzichte van hun aantal. Die verschillen kunnen wij dus veronderstellen ontstaan te zijn hetzij uit de vergissingen van de overschrijvers, die in getallen licht kunnen voorkomen, of door het verschil tussen de handschriften, waaraan zij ontleend zijn, of misschien gaf de ene lijst een opgave van hun getal toen zij met Zerubbabel uit Babel zijn weggegaan, en de andere van hun aantal toen zij in Jeruzalem zijn aangekomen. De som totaal is dezelfde hier als daar, behalve van de zangers, mannelijke en vrouwelijke, daar bedroeg hun aantal tweehonderd, hier tweehonderd vijf en veertig. Deze waren van niet zoveel gewicht, dat er nauwkeurig rekening van hen werd gehouden.

b. Hier is een bericht van hun offeranden, die zij voor het werk Gods gegeven hebben, vers 70 en verv. Dit verschilt zeer van dat in Ezra 2:68, 69, en het is zeer de vraag, of het wel dezelfde contributie geldt. Hier begint de tirsatha, of opperlandvoogd, de offergaven, terwijl daar geen melding van hem gemaakt wordt. En de enkele som, daar opgegeven, overtreft die van hier allen tezamen. Het is echter waarschijnlijk wèl dezelfde, maar die opgave zal naar het een afschrift van de lijst geschied zijn, en deze naar een ander, want het laatste vers is hetzelfde hier als in Ezra 2.vers 70 Geloofd zij God dat ons geloof en onze hoop niet gegrond zijn op de nauwkeurigheid van namen en getallen, van geslachtslijsten en tijdrekenkundige lijsten, maar op de grote dingen van wet en Evangelie. Wat ook aan het werk Gods gegeven wordt, Hij is niet onrechtvaardig, dat Hij het zou vergeten, ook zal zelfs geen beker koud water, die in Zijn naam, en tot Zijn ere gegeven wordt, onbeloond blijven.

HOOFDSTUK 8

1 (8:2) Zo verzamelde zich al het volk als een enig man op de straat voor de Waterpoort; en zij zeiden tot Ezra, de schriftgeleerde, dat hij het boek der wet van Mozes zou halen, die de HEERE Israël geboden had. 2 (8:3) En Ezra, de priester, bracht de wet voor de gemeente, beiden mannen en vrouwen, en allen, die verstandig waren om te horen, op de eersten dag der zevende maand. 3 (8:4) En hij las daarin voor de straat, die voor de Waterpoort is, van het morgen licht aan tot op de middag, voor de mannen en vrouwen, en de verstandigen; en de oren des gansen volks waren naar het wetboek. 4 (8:5) En Ezra, de Schriftgeleerde, stond op een hogen houten stoel, dien zij tot die zaak gemaakt hadden, en nevens hem stond Mattithja, en Sema, en Anaja, en Uria, en Hilkia, en Maaseja, aan zijn rechterhand; en aan zijn linkerhand Pedaja, en Misael, en Malchia, en Hasum, en Hasbaddana, Zacharja en Mesullam. 5 (8:6) En Ezra opende het boek voor de ogen des gansen volks, want hij was boven al het volk; en als hij het opende, stond al het volk. 6 (8:7) En Ezra loofde de HEERE, de grote God; en al het volk antwoordde: Amen, amen! met opheffing hunner handen, en neigden zich, en aanbaden de HEERE, met de aangezichten ter aarde. 7 (8:8) Jesua nu, en Bani, en Serebja, Jamin, Akkub, Sabbethai, Hodia, Maaseja, Kelita, Azaria, Jozabad, Hanan, Pelaja, en de Levieten onderwezen het volk in de wet. En het volk stond op zijn standplaats. 8 (8:9) En zij lazen in het boek, in de wet Gods, duidelijk; en de zin verklarende, zo maakten zij, dat men het verstond in het lezen. 9 (8:10) En Nehémia (dezelve is Hattirsatha) en Ezra, de priester, de schriftgeleerde, en de Levieten, die het volk onderwezen, zeiden tot al het volk: Deze dag is de HEERE, uw God, heilig; bedrijft dan geen rouw, en weent niet; want al het volk weende, als zij de woorden der wet hoorden. 10 (8:11) Voorts zeide hij tot hen: Gaat, eet het vette, en drinkt het zoete, en zendt delen dengenen, voor welken niets bereid is, want deze dag is onzen HEERE heilig; zo bedroeft u niet, want de blijdschap des HEEREN, die is uw sterkte. 11 (8:12) En de Levieten stilden al het volk, zeggende: Zwijgt, want deze dag is heilig, daarom bedroeft u niet. 12 (8:13) Toen ging al het volk henen om te eten, en om te drinken, en om delen te zenden, en om grote blijdschap te maken; want zij hadden de woorden verstaan, die men hun had bekend gemaakt. 13 (8:14) En des anderen daags verzamelden zich de hoofden der vaderen van het ganse volk, de priesters en de Levieten, tot Ezra, de Schriftgeleerde, en dat, om verstand te bekomen in de woorden der wet. 14 (8:15) En zij vonden in de wet geschreven, dat de HEERE door de hand van Mozes geboden had, dat de kinderen Israëls in loofhutten zouden wonen, op het feest in de zevende maand; 15 (8:16) En dat zij het zouden luidbaar maken, en een stem laten doorgaan door al hun steden, en te Jeruzalem, zeggende: Gaat uit op het gebergte, en haalt takken van olijfbomen, en takken van andere olieachtige bomen, en takken van mirtebomen, en takken van palmbomen, en takken van andere dichte bomen, om loofhutten te maken, als er geschreven is. 16 (8:17) Alzo ging het volk uit en haalden ze, en maakten zich loofhutten, een iegelijk op zijn dak, en in hun voorhoven, en in de voorhoven van Gods huis, en op de straat der Waterpoort, en op de straat van Efraimspoort. 17 (8:18) En de ganse gemeente dergenen, die uit de gevangenis waren wedergekomen, maakten loofhutten, en woonden in die loofhutten; want de kinderen Israëls hadden alzo niet gedaan sinds de dagen van Jesua, de zoon van Nun, tot op dezen dag toe; en er was zeer grote blijdschap. 18 (8:19) En men las in het wetboek Gods dag bij dag, van de eersten dag tot de laatsten dag. En zij hielden het feest zeven dagen, en op de achtsten dag de verbodsdag, naar het recht.

Ezra is dertien jaren voor Nehémia uit Babel gekomen, en toch hebben wij hier een goed werk, dat hij deed, en dat tevoren gedaan had kunnen worden, maar niet gedaan werd voordat Nehémia kwam, die niet zo'n geleerde, zo'n vaardig schriftgeleerde was als Ezra, maar een man was van een meer levendige werkzame aard. Zijn ijver bracht Ezra's geleerdheid in werking, en toen werden grote dingen gedaan, zoals wij hier zien in:

I. De openbare plechtige lezing en verklaring van de wet, vers 1 - 8.
II. De blijdschap die het volk moest te kennen geven vers 9 - 12.
III. De plechtige viering van het Loofhuttenfeest overeenkomstig de wet, vers 13 - 18.

Nehémia 8:1 - 8

Hier hebben wij een bericht van een plechtige Godsdienstige vergadering en van het goede werk, dat in die vergadering gedaan werd, tot eer van God en tot stichting van de kerk.

I. De tijd er voor was de eerste dag van de zevende maand, vers 2. Dat was de dag van de gedachtenis van het geklank, die een sabbat, een rust, wordt genoemd, en op welke zij een heilige samenroeping moesten hebben, Leviticus 23:24, Numeri 29:1. Maar dat was niet alles, het was op die dag, dat het altaar werd opgericht en zij hun brandoffers begonnen te offeren na hun terugkeer uit de gevangenschap, een weldadigheid Gods, die zij kortgeleden ervaren hadden, en die velen, die toen leefden, zich nog konden herinneren. In dankbaar gedenken hieraan, hebben zij waarschijnlijk van toen aan dit feest met meer dan gewone plechtigheid gevierd. Door Goddelijke gunsten, die nog vers in het geheugen zijn en waarvan wij zelf de getuigen waren, moet, en zal ook meestal, ons hart het meest getroffen zijn.

II. De plaats was op de straat voor de Waterpoort, vers 1, een ruime, brede straat, waar een grote menigte bijeen kon komen, hetgeen in het voorhof van de tempel niet kon, want waarschijnlijk was dit nu lang zo groot en ruim niet als dat van Salomo's tempel, maar bidden en danken en prediken zijn daden van Godsverering, die Gode even welbehaaglijk waren, en nog zijn, als zij in deze of in die plaats worden gedaan. Deze gemeente, bijeengekomen in een straat van de stad, heeft ongetwijfeld ervaren dat God in haar midden was.

III. De personen, die bijeenkwamen, waren: al het volk, zij waren niet gedwongen om te komen, maar hebben zich vrijwillig bijeenvergaderd en met onderling goedvinden. Niet alleen mannen kwamen, maar ook vrouwen en kinderen, zovelen als begrijpen konden wat zij hoorden. Hoofden van gezinnen moeten hun - gezin meenemen naar de plaats van de openlijke Godsverering. Vrouwen en kinderen hebben zielen, die verlost en behouden moeten worden het is dus van zeer groot belang voor hen om met het woord Gods bekend te worden en gebruik te maken van de middelen om kennis en genade te verkrijgen. Als de kleinen tot verstand en begrip komen, moet men hen er aan gewennen om de Godsdienstoefeningen bij te wonen.

IV. De voorzitter van deze vergadering was Ezra, de priester, hij heeft deze dienst geleid. Niemand zo geschikt als hij om de Schrift te verklaren en te prediken, die zo'n vaardig Schriftgeleerde was in de wet van zijn Gods.

1. Zijn roeping tot deze dienst was zeer duidelijk, want dienstdoende als priester en bekwaam zijnde als Schriftgeleerde, zei het volk tot hem dat hij het boek van de wet van Mozes zou halen om het voor hen te lezen, vers 1. God had hem bekwaamheid en gezag gegeven, en toen gaf het volk er hem gelegenheid en een uitnodiging toe. Kennis is een geestelijke aalmoes, welke zij, die er toe instaat zijn, aan ieder behoren te geven, die haar nodig heeft, aan iedereen, die er om vraagt.

2. Zijn standplaats was zeer geriefelijk, hij stond op een hoge houten stoel, of toren die zij gemaakt hadden voor het woord, zoals het oorspronkelijke luidt, voor de prediking van het woord, opdat hetgeen hij te zeggen had met te meer bevalligheid, of sierlijkheid, of aangenaamheid, uitgesproken zou worden, zoveel beter zou worden gehoord, en het oog van de hoorders op hem kon zijn, waardoor hun aandacht zou opgewekt worden, zoals Lukas 4:20.

3. Hij had verscheidene helpers, sommigen, die naast hem stonden, vers 4 zes aan zijn rechterhand, en zeven aan zijn linkerhand. De kansel was of zo gemaakt, dat zij er allen in een

rij op konden staan, zoals op een galerij (maar dan zou hij nauwelijks een toren genoemd zijn kunnen worden), of zij stonden aan lessenaars een weinig beneden hem, een trap lager. Sommigen denken dat hij hen liet lezen als hij moede was, dat hij hen als bijzitters bij zich had, was tenminste een eer hun aangedaan voor het aangezicht van het volk, opdat zij een ander maal voor dezelfde dienst gebruikt zouden kunnen worden. Anderen, vermeld in vers 7, schenen op dezelfde tijd op andere plaatsen in de nabijheid gebruikt te zijn, om de Schrift te lezen en te verklaren voor hen, die niet onder het bereik van Ezra's stem konden komen. Ook van deze waren er dertien priesters, wier lippen de wetenschap zouden bewaren, Maleáchi 2:7. Het is een grote zegen voor een volk om aldus voorzien te zijn van leraren, die geschikt zijn om te onderwijzen. Gelukkig was Ezra om zulke helpers te hebben, en gelukkig waren die helpers, om een leidsman en voorganger te hebben als Ezra was.

V. De Godsdienstoefening van deze vergadering was niet ceremoniëel maar moreel, zij bestond in bidden en prediken. Als voorzitter van de vergadering was Ezra:

1. De mond van het volk bij God, en zij hebben zich liefdevol met hem verenigd. Hij loofde de Heere als de grote God, gaf Hem eer door Zijn deugden te roemen en te bidden om Zijn gunst, en het volk heeft, ten teken van hun instemming beide met zijn gebeden en zijn lofzeggingen, *Amen Amen* gezegd, en hun handen opgeheven, ten teken dat hun begeerte naar God was en dat al hun verwachting van Hem was, zij bogen ook hun hoofd ten teken van hun eerbied voor Hem en hun onderworpenheid aan Hem. Aldus moeten wij God aanbidden, en ons tot Hem wenden, als wij het woord Gods gaan lezen of horen, als degenen die God zien in Zijn woord, Hem zeer groot en zeer goed zien.

2. Gods mond bij het volk en zij hebben aandachtig naar Hem gehoord. Dit was het voornaamste van deze plechtigheid, en merk op:
A. Ezra bracht de wet voor de gemeente, vers 3. Hij had zich van het beste en nauwkeurigste handschrift van de wet voorzien, en wat hij voor zijn eigen gebruik en genot had weggelegd, heeft hij hier als een goed heer des huizes uit zijn schat voortgebracht tot welzijn van de gemeente. Merk op:
a. Het boek van de wet moet niet opgesloten zijn in de studeerkamer van de Schriftgeleerde, maar tot de gemeente gebracht worden, om voor hen in hun eigen taal te worden gelezen.
b. Als leraren naar de kansel gaan, moeten zij hun Bijbel meenemen, Ezra heeft dit gedaan, daaruit moeten zij hun kennis putten, en naar die regel moeten zij spreken, en zij moeten tonen dat zij dit doen. Zie 2 Kronieken 17:9.

B. Met grote eerbied en plechtigheid opende hij het boek voor de ogen van het hele volk vers 6. Hij bracht het voort in het besef van de grote zegen van God over hen in hun dat boek te geven, hij opende het in het besef van Zijn genade over hen in hun verlof te geven om het te lezen, dat het geen besloten wel, geen verzegelde fontein was. Het nemen van een boek en het openen van zijn zegelen zien wij met blijdschap en dankbaarheid gevierd, Openbaring 5:9. Laat ons leren om ons met statige plechtigheid tot onze Godsdienstoefeningen te begeven, er niet roekeloos, lichtvaardig en gehaast bij te wezen, laat ons bedenken wat wij doen als wij Gods boek in handen nemen en het openen, en evenzo ook als wij onze knieën buigen in het gebed, en wat wij doen, moeten wij met bedaardheid en nadenken doen, Prediker 5:1.

C. Hij en anderen lazen in het boek van de wet van het morgenlicht aan tot op de middag, vers 4, en zij lazen duidelijk, vers 9. Het lezen van de Schrift in Godsdienstige bijeenkomsten is een inzetting Gods, waardoor Hij geëerd en Zijn gemeente gesticht wordt. En bij bijzondere gelegenheden moeten wij bereid zijn om vele uren achtereen naar het lezen en verklaren van

Gods woord te horen, deze hier hebben er aldus gedurende zes uren naar gehoord. Laat hen, die het woord lezen en prediken, ook leren zich duidelijk verstaanbaar te maken, als degenen die begrijpen wat zij lezen en zeggen, en zelf onder de indruk ervan zijn, en wensen dat zij, tot wie zij spreken, het zullen verstaan, het zullen onthouden, en er door in het hart getroffen zullen worden. Het is een strik des mensen, dat hij het heilige verslindt.

D. Wat zij lazen, verklaarden zij, toonden er de bedoeling en betekenis van, en welk gebruik ervan gemaakt moet worden, zij duidden de zin ervan aan in andere woorden zo maakten zij, dat men het verstond in het lezen, vers 8, 9. Het is nodig dat zij, die het woord horen, het verstaan, want anders is het voor hen slechts een lege klank van woorden, Mattheüs 24:15. Daarom is het een vereiste in hen, die door hun ambt leraren zijn, dat zij het woord uitleggen en er de zin en de betekenis van aanduiden. Verstaat gij ook hetgeen gij leest? en Hebt gij dit alles verstaan? zijn goede vragen om aan de hoorders te doen, maar, "Hoe zouden wij toch kunnen, zo ons niet iemand onderricht? is" een gepaste vraag, die zij aan hun leraren kunnen doen, Handelingen 8:30, 31. Lezen is goed, en prediken is goed, maar het verklaren brengt het lezen en het prediken tot elkaar, waardoor het lezen zoveel beter verstaan wordt, en de prediking met des te meer kracht van overtuiging tot het hart wordt gebracht.

E. Het volk gedroeg zich zeer betamelijk toen hun het woord gelezen en verklaard werd.
a. Met grote eerbied. Toen Ezra het boek opende, stond al het volk, vers 6, waarmee zij eerbied betoonden, beide voor Ezra en voor het woord, dat hij ging lezen. Het betaamt dienaren te staan, als hun meester tot hen spreekt ter ere van hun meester en om bereidwilligheid te betonen om te doen wat hun gezegd wordt.
b. Met grote vastheid en kalmte stonden zij op hun standplaats, vers 8, verscheiden leraren lazen en verklaarden de Schrift op enige afstand van elkaar, en iedereen van het volk bleef op zijn plaats, zij gingen niet eerst naar de een en dan weer naar de ander, om aanmerkingen op hen te maken, maar stonden op hun plaats, teneinde noch anderen te storen noch zelf gestoord te worden.
c. Met grote aandacht, de oren van het hele volk waren naar het wetboek, vers 4, waren er als het ware aan gekluisterd, zij hoorden gretig en namen ieder woord ter harte. Het woord Gods gebiedt aandacht, en verdient haar. Als wij door geen acht te geven bij het horen, ons veel laten ontglippen, dan is er gevaar dat door vergeetachtigheid na het horen ons alles zal ontglippen**.**

Nehémia 8:9 - 13
Wij kunnen hier opmerken:

I. Hoe de woorden van de wet, die voor hen gelezen waren, het volk hebben doorwond. De wet werkt de dood en spreekt verschrikking, toont de mensen hun zonde, hun ellende en hun gevaar vanwege de zonde, en dondert een vloek tegen een iegelijk, die niet blijft in ieder deel van zijn plicht. Daarom hebben zij allen geweend toen zij haar hoorden, vers 10. Het was een goed teken, dat hun hart week was zoals dat van Josia, toen hij de woorden van de wet hoorde. Zij weenden bij de gedachte dat zij tegen God hadden overtreden en zich door hun menigvuldige overtredingen van de wet aan Gods toorn hadden blootgesteld. Toen sommigen weenden, weenden allen, want allen zagen zij zich schuldig voor God.

II. Hoe zij vertroost werden door de woorden van vrede, die tot hen werden gesproken. Het was goed dat zij zo getroffen en ontroerd werden door het woord van God, er de indruk van ontvingen, maar zij moeten niet bovenmate treuren, inzonderheid niet op deze dag, omdat die dag de Heere heilig was, het was één van de plechtige feestdagen, op welke het hun plicht was

vrolijk te zijn. En zelfs smart over de zonde moet onze blijdschap in God niet in de weg staan, maar haar veeleer bevorderen, er ons voor bereiden.

1. De leiders van de vergadering poogden het volk te stillen en te bemoedigen.
A. Nu, en niet eerder in dit hoofdstuk, treedt Nehémia op, hij gaf acht op het wenen van het volk. Aan Ezra deed het genoegen het volk zo onder de indruk te zien van het woord, maar Nehémia zei hem dat dit wenen nu ontijdig was, deze dag was heilig, hij wordt een rust, een sabbat, genoemd, Leviticus 23:24, en meest daarom met vreugde, lof en dankzegging gevierd worden, niet als een dag, waarop zij hun zielen moesten verootmoedigen, en Ezra stemde hiermede in. Zij verboden het volk rouw te bedrijven en te wenen, vers 10. Bedroeft u niet, vers 11. Zwijgt, bedroeft u niet, vers 12. Alles is schoon op zijn tijd, gelijk wij niet vrolijk moeten wezen als God ons roept om rouw te bedrijven, zo moeten wij ons niet beangstigen en bedroeven als God ons oorzaak geeft om ons te verblijden. Zelfs smart over de zonde moet niet overdreven worden, niet zo bovenmate groot zijn dat zij ons verhindert ons in God te verblijden, moet ons niet in de weg staan om God te dienen met blijdschap.
B. Zij bevalen hun van hun blijdschap te getuigen, het gewaad van de lof aan te doen, in plaats van een benauwde geest. Zij stonden hun toe om ten teken van hun vreugde zich op een feestmaaltijd te onthalen, beter dan op andere dagen te eten en te drinken, het vette te eten en het zoete te drinken, maar dan moet dit gepaard gaan:

a. met liefdadigheid jegens de armen, "zendt delen aam hen, voor wie niets bereid is, opdat uw overvloed hun gebrek vervulle, opdat zij zich met u verblijden en hun lenden u zegenen." Christus zegt aan hen, die een maaltijd aanrichten, dat zij er hun arme naburen op moeten nodigen, Lukas 14:13. Maar het is op een Godsdienstig feest inzonderheid plicht om, zowel als op een Godsdienstig vasten "de ziel te openen voor de hongerige," Jesaja 58:7, 10. Gods milddadigheid moet ons milddadig maken. Velen eten zelf het vette en drinken het zoete ja tot overdaad toe, die nooit delen, nauwelijks kruimkens, toestaan aan de armen, en deze kunnen in de gelijkenis van de rijke man, Lukas 16:19, hun eigen vonnis lezen. Maar dezulken weten niet, of bedenken niet, waartoe God hun rijkdom geschonken heeft. Merk op: wij moeten niet slechts geven aan hen, die tot ons komen, maar gaven zenden aan hen, die buiten ons gezicht zijn. Een milddadige beraadslaagt milddadigheden, en zoekt voorwerpen van liefdadigheid.
b. Het moet gepaard gaan met Godsvrucht, de blijdschap des Heeren, die is uw sterkte. Laat het geen vleselijke, zinnelijke vreugde wezen maar heilige, geestelijke blijdschap, de blijdschap des Heeren, blijdschap in de goedheid van God, onder de leiding en het bestuur van de genade Gods, blijdschap voortkomende uit ons deel in de liefde en gunst van God en de tekenen van Zijn gunst. Deze blijdschap zal uw sterkte zijn, moedig haar dus aan. Zij zal uw sterkte zijn:
Ten eerste. Voor het volbrengen van de andere plichten van het feest, hoe meer wij ons verblijden in onze Godsdienstige handelingen hoe overvloediger wij er in zijn zullen.
Ten tweede. Voor al hetgeen gij te doen hebt in overeenstemming met de wet van God, die voor u gelezen werd. Heilige blijdschap zal olie wezen voor de raderen van uw gehoorzaamheid. Ten derde. Voor het weerstaan van uw vijanden, die tegen u samenspannen. De blijdschap des Heeren zal ons wapenen tegen de aanvallen van onze geestelijke vijanden, en ons de smaak doen verliezen voor die genoegens, waarmee de verzoeker ons verlokt.

2. De vergadering volgde de haar gegeven leiding. Hun wenen werd gestild, vers 12, en zij maakten grote blijdschap, vers 13. Wij moeten altijd meester blijven van onze gemoedsbewegingen, zodat zij, als zij gereed zijn uit te barsten, dadelijk weer in toom gehouden kunnen worden zodra wij tot de overtuiging komen, dat het of ontijdig of onredelijk is. Hij, die aldus zijn geest kan weerhouden, is beter dan die een stad inneemt. Merk op:

a. Nadat zij geweend hadden, verblijdden zij zich, een heilig treuren bereidt de weg voor heilige vreugde, die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien, zij, die beven onder de overtuiging van het woord, kunnen zich verblijden in de vertroosting ervan.
b. De grond van hun blijdschap was zeer goed, zij maakten blijdschap, niet omdat zij het vette hadden te eten en het zoete hadden te drinken en veel goed gezelschap hadden, maar omdat zij de woorden hadden verstaan, die men hun had bekendgemaakt. Het is een zeer grote zegen om de Heilige Schriften te bezitten en hulpmiddelen om ze te verstaan, en wij hebben wel reden om ons daarin te verblijden. Bijbels en dienaren van het Evangelie zijn de blijdschap van Gods Israël. Hoe beter wij het woord van God verstaan, hoe meer vertroosting wij er in zullen vinden, want de duisternis van droefheid en benauwdheid komt voort uit de duisternis van onwetendheid en dwaling. Toen de woorden hun het eerst verklaard werden, weenden zij, maar toen zij ze verstonden, hebben zij zich verblijd, daar zij eindelijk kostelijke, dierbare beloften vonden, gedaan aan hen, die berouw hebben en zich bekeren, zodat er dus hoop was voor Israël**.**

Nehémia 8:14 - 19
Wij hebben hier:
I. Dat het volk er zich opnieuw toe begaf om het woord te horen en te verstaan. Zij hadden het grootste deel van een dag doorgebracht met bidden en horen, en toch waren zij die nieuwe maand en sabbat zo weinig moe, dat zij, dat is hun oversten, de volgende dag - hoewel het toen geen feestdag was - zich weer tot Ezra verzamelden, om hem het woord te horen verklaren, vers 14, en zij vonden daar meer genot en voordeel in dan in enigerlei werelds genot of gewin. Als wij het woord van God recht verstaan en er door aangedaan worden, dan zullen wij, hoe meer wij er mee bekend worden, hoe meer verlangen er nog beter mee bekend te worden, zeggende: hoe zoet zijn Uwe redenen mijn gehemelte geweest! Zij, die de Schriften goed verstaan zullen verlangen ze nog beter te verstaan. Nu kwamen de priesters en Levieten zelf met de hoofden van de vaderen van het hele volk tot Ezra, die vorst van de Schriftuitleggers, om verstand te bekomen in de woorden der, of, zoals de kanttekening het heeft, opdat zij zouden onderwijzen in de woorden van de wet, zij kwamen om zelf onderricht te worden, ten einde bekwaam gemaakt te worden om anderen te kunnen onderwijzen. Merk op:

1. Op de eerste dag heeft Ezra in zijn nederigheid hen als leraren met zich aan zijn rechter en zijn linkerhand gesteld, vers 5 en 8, maar nu zij zich door die proefneming meer dan ooit bewust waren geworden van hun eigen gebrek en van zijn uitnemendheid, hebben zij zich in hun ootmoed op de tweede dag aan Ezra's voeten gezet, om van hem te leren.

2. Zij, die anderen willen onderwijzen, moeten zelf onderricht ontvangen. Priesters en Levieten moeten eerst onderwezen worden, en dan moeten zij onderwijzen.

II. Des volks gerede gehoorzaamheid in een bijzondere omstandigheid, zodra zij op hun plicht hierin gewezen waren. Waarschijnlijk heeft Ezra naar de wijsheid Gods, die in zijn hand was, Ezra 7:25, toen zij zich op de tweede dag van de zevende maand tot hem wendden, om onderricht te worden in de wet, hun de wetten gelezen betreffende de feesten van die maand, en onder anderen die voor het Loofhuttenfeest, Leviticus 23:34, Deuteronomium 16:13. Leraren moeten niet alleen prediken wat waar en goed is, maar ook wat tijdig en geschikt is, ieder dagwerk schikken naar deszelfs dag. Hier zien wij:

1. Hoe zij Gods gebod omtrent het Loofhuttenfeest vonden, vers 15, 16. Zij vonden een gebod desbetreffende in de wet. Zij, die naarstig de Schriften onderzoeken, zullen er dingen in

geschreven vinden, die zij hadden vergeten of niet genoeg opgemerkt hadden. Dit Loofhuttenfeest was een gedachtenis aan hun wonen in tenten in de woestijn, een voorstelling van onze tabernakel toestand in deze wereld, en een type van de heilige blijdschap van de Evangelie kerk. De bekering van de heidenen tot het geloof van Christus is voorzegd onder het beeld van dit feest, Zacharia 14:16. Zij zullen komen "om te vieren het feest van de loofhutten," als hebbende hier geen blijvende stad. Dit feest moest in al hun steden worden uitgeroepen. Het volk moest zelf takken van bomen gaan halen, (die te Jeruzalem woonden, haalden ze van de Olijfberg), en loofhutten ervan maken, waarin zij moesten wonen, voor zover het weer het toeliet, en vrolijk zijn gedurende het feest.

2. Deze inzetting nauwkeurig waargenomen, vers 17, 18. Wij lezen en horen het woord op Gode welbehaaglijke wijze en met nut en voordeel voor onze ziel, als wij doen naardat er in geschreven is, en als wij de plichten, die wij veronachtzaamd hebben, weer ter harte nemen en getrouw volbrengen.
A. Zij namen de ceremonie waar, zij zaten in loofhutten, die de priesters en Levieten opgericht hadden in de voorhoven van de tempel, zij, die huizen hadden, zetten de loofhutten op de daken ervan, of in de voorhoven, en zij die deze geriefelijkheden niet hadden, zetten ze op de straat. Dit feest is gemeenlijk gevierd geworden, 2 Kronieken 5:3, Ezra 3:4, maar nooit met zoveel plechtigheid als nu, sedert de tijd van Jozua, toen zij pas in Kanaän gevestigd waren, gelijk zij er nu opnieuw in waren gevestigd. Die mens bemint zijn huis al te veel, die het niet van zich kan verkrijgen om het, in onderwerping hetzij aan een inzetting Gods, of aan een leiding van Zijn voorzienigheid, voor een wijle te verlaten.

B. Zij gaven acht op het wezen van de zaak, want anders zou de ceremonie, hoe betekenisvol zij ook was, voor hen van geen betekenis zijn geweest.
a. Zij deden het met blijdschap, met zeer grote blijdschap, zich verheugende in God en in Zijn goedertierenheid over hen. Al hun heilige feesten, maar inzonderheid dit feest, moesten met blijdschap gevierd worden hetgeen strekte tot eer van God en tot hun aanmoediging in Zijn dienst.
b. Zij hebben gedurende al de dagen van het feest het lezen en verklaren van het woord Gods bijgewoond, vers 19. Zij gebruikten hun ledige tijd voor dat goede werk, zulke ledige uren kunnen niet beter doorgebracht worden dan in het bestuderen van de Schrift. God had bevolen dat op dit Loofhuttenfeest de wet gelezen zou worden, eens in de zeven jaren. Of dit nu dat jaar van de vrijlating was, waarin die dienst gehouden moest worden, Deuteronomium 31:10, 11, blijkt niet, maar al de dagen van het feest brachten zij toch door met dat goede werk, en op de achtste dag was er een plechtige samenroeping, zoals God geboden had, waarop zij de plechtigheid op de twee en twintigsten dag van de maand eindigden. Toch zijn zij toen niet uiteen gegaan, want de vier en twintigste dag was bestemd om met vasten en bidden doorgebracht te worden. Heilige vreugde moet ons niet ongeschikt maken voor droefheid naar God, evenmin als Godvruchtige droefheid heilige blijdschap moet in de weg staan.

HOOFDSTUK 9

1 Voorts op de vier en twintigsten dag dezer maand verzamelden zich de kinderen Israëls met vasten
en met zakken, en aarde was op hen. 2 En het zaad Israëls scheidde zich af van alle vreemden. En zij
stonden, en deden belijdenis van hun zonden en hunner vaderen ongerechtigheden. 3 Want als zij
opgestaan waren op hun standplaats, zo lazen zij in het wetboek des HEEREN, huns Gods, een
vierendeel van de dag; en op een ander vierendeel deden zij belijdenis, en aanbaden de HEERE, hun
God. 4 Jesua nu, en Bani, Kadmiel, Sebanja, Bunni, Serebja, Bani en Chenani, stonden op het hoge
gestoelte der Levieten, en riepen met luider stem tot de HEERE, hun God; 5 En de Levieten, Jesua, en
Kadmiel, Bani, Hasabneja; Serebja, Hodia, Sebanja, Petahja, zeiden: Staat op, looft de HEERE, uw
God, van eeuwigheid tot in eeuwigheid; en men love de Naam Uwer heerlijkheid, die verhoogd is
boven allen lof en prijs! 6 Gij zijt die HEERE alleen, Gij hebt gemaakt de hemel, de hemel der
hemelen, en al hun heir, de aarde en al wat daarop is, de zeeen en al wat daarin is, en Gij maakt die
allen levend; en het heir der hemelen aanbidt U. 7 Gij zijt die HEERE, de God, Die Abram hebt
verkoren, en hem uit Ur der Chaldeeën uitgevoerd; en Gij hebt zijn naam gesteld Abraham. 8 En Gij
hebt zijn hart getrouw gevonden voor Uw aangezicht, en hebt een verbond met hem gemaakt, dat Gij
zoudt geven het land der Kanaanieten, der Hethieten, der Amorieten, en der Ferezieten, en der
Jebusieten, en der Girgasieten, dat Gij het zijn zade zoudt geven; en Gij hebt Uw woorden bevestigd,
omdat Gij rechtvaardig zijt. 9 En Gij hebt aangezien onzer vaderen ellende in Egypte, en Gij hebt hun
geroep gehoord aan de Schelfzee; 10 En Gij hebt tekenen en wonderen gedaan aan Farao, en aan al
zijn knechten, en aan al het volk zijns lands; want Gij wist, dat zij trotselijk tegen hen handelden; en
Gij hebt U een Naam gemaakt, als het is te dezen dage. 11 En Gij hebt de zee voor hun aangezicht
gekliefd, dat zij in het midden der zee op het droge zijn doorgegaan; en hun vervolgers hebt Gij in de
diepten geworpen, als een steen in sterke wateren. 12 En Gij hebt ze des daags geleid met een
wolkkolom, en des nachts met een vuurkolom, om hen te lichten op de weg, waarin zij zouden
wandelen. 13 En Gij zijt neergedaald op de berg Sinai, en hebt met hen gesproken uit de hemel; en Gij
hebt hun gegeven rechtmatige rechten, en getrouwe wetten, goede inzettingen en geboden. 14 En Gij
hebt Uw heiligen sabbat bekend gemaakt; en Gij hebt hun geboden, en inzettingen en een wet bevolen,
door de hand van Uw knecht Mozes. 15 En Gij hebt hun brood uit de hemel gegeven voor hun honger,
en hun water uit de steenrots voortgebracht voor hun dorst; en Gij hebt tot hen gezegd, dat zij zouden
ingaan om te erven het land, waarover Gij Uw hand ophieft, dat Gij het hun zoudt geven. 16 Maar zij
en onze vaders hebben trotselijk gehandeld, en zij hebben hun nek verhard, en niet gehoord naar Uw
geboden; 17 En zij hebben geweigerd te horen, en niet gedacht aan Uw wonderen, die Gij bij hen
gedaan hadt, en hebben hun nek verhard, en in hun wederspannigheid een hoofd gesteld, om weder te
keren tot hun dienstbaarheid. Doch Gij, een God van vergevingen, genadig en barmhartig,
lankmoedig, en groot van weldadigheid, hebt hen evenwel niet verlaten. 18 Zelfs, als zij zich een
gegoten kalf gemaakt hadden, en gezegd: Dit is uw God, Die u uit Egypte heeft opgevoerd; en grote
lasteren gedaan hadden; 19 Hebt Gij hen nochtans door Uw grote barmhartigheid niet verlaten in de
woestijn; de wolkkolom week niet van hen des daags, om hen op de weg te leiden, noch de vuurkolom
des nachts, om hen te lichten, en dat, op de weg, waarin zij zouden wandelen. 20 En Gij hebt Uw
goeden Geest gegeven om hen te onderwijzen; en Uw Manna hebt Gij niet geweerd van hun mond, en
water hebt Gij hun gegeven voor hun dorst. 21 Alzo hebt Gij hen veertig jaren onderhouden in de
woestijn; zij hebben geen gebrek gehad; hun klederen zijn niet veroud, en hun voeten niet gezwollen.
22 Voorts hebt Gij hun koninkrijken en volken gegeven, en hebt hen verdeeld in hoeken. Alzo hebben
zij erfelijk bezeten het land van Sihon, te weten, het land des konings van Hesbon, en het land van Og,
koning van Basan. 23 Gij hebt ook hun kinderen vermenigvuldigd, als de sterren des hemels; en Gij
hebt hen gebracht in het land, waarvan Gij tot hun vaderen hadt gezegd, dat zij zouden ingaan om het
erfelijk te bezitten. 24 Alzo zijn de kinderen daarin gekomen, en hebben dat land erfelijk ingenomen;
en Gij hebt de inwoners des lands, de Kanaanieten, voor hun aangezicht ten ondergebracht, en hebt
hen in hun hand gegeven, mitsgaders hun koningen en de volken des lands, om daarmede te doen naar
hun welgevallen. 25 En zij hebben vaste steden en een vet land ingenomen, en erfelijk bezeten, huizen,
vol van alle goed, uitgehouwen bornputten, wijngaarden, olijfgaarden en bomen van spijze, in
menigte; en zij hebben gegeten, en zijn zat en vet geworden, en hebben in wellust geleefd, door Uw
grote goedigheid. 26 Maar zij zijn wederspannig geworden, en hebben tegen U gerebelleerd, en Uw
wet achter hun rug geworpen, en Uw profeten gedood die tegen hen betuigden, om hen te doen
wederkeren tot U; alzo hebben zij grote lasteren gedaan. 27 Daarom hebt Gij hen gegeven in de hand

hunner benauwers, die hen benauwd hebben; maar als zij in de tijd hunner benauwdheid tot U riepen, hebt Gij van de hemel gehoord, en hun naar Uw grote barmhartigheden verlossers gegeven, die hen uit de hand hunner benauwers verlosten. 28 Maar als zij rust hadden, keerden zij weder om kwaad te doen voor Uw aangezicht; zo verliet Gij hen in de hand hunner vijanden, dat zij over hen heersten; als zij zich dan bekeerden, en U aanriepen, zo hebt Gij hen van de hemel gehoord, en hebt hen naar Uw barmhartigheden tot vele tijden uitgerukt. 29 En Gij hebt tegen hen betuigd, om hen te doen wederkeren tot Uw wet; maar zij hebben trotselijk gehandeld, en niet gehoord naar Uw geboden, en tegen Uw rechten, tegen dezelve hebben zij gezondigd, door dewelke een mens, die ze doet, leven zal; en zij hebben hun schouder teruggetogen, en hun nek verhard, en niet gehoord. 30 Doch Gij vertoogt het vele jaren over hen, en betuigdet tegen hen door Uw Geest, door de dienst Uwer profeten, maar zij neigden het oor niet; daarom hebt Gij hen gegeven in de hand van de volken der landen. 31 Doch door Uw grote barmhartigheden hebt Gij hen niet vernield, noch hen verlaten; want Gij zijt een genadig en barmhartig God. 32 Nu dan, o onze God, Gij grote, Gij machtige, en Gij vreselijke God, Die het verbond en de weldadigheid houdt; laat voor Uw aangezicht niet gering zijn al de moeite, die ons getroffen heeft, onze koningen, onze vorsten, en onze priesteren; en onze profeten, en onze vaderen, en Uw ganse volk, van de dagen der koningen van Assur af tot op dezen dag. 33 Doch Gij zijt rechtvaardig, in alles, wat ons overkomen is; want Gij hebt trouwelijk gehandeld, maar wij hebben goddelooslijk gehandeld. 34 En onze koningen, onze vorsten, onze priesters en onze vaders hebben Uw wet niet gedaan; en zij hebben niet geluisterd naar Uw geboden, en naar Uw getuigenissen, die Gij tegen hen betuigdet. 35 Want zij hebben U niet gediend in hun koninkrijk, en in Uw menigvuldig goed, dat Gij hun gaaft, en in dat wijde en dat vette land, dat Gij voor hun aangezicht gegeven hadt; en zij hebben zich niet bekeerd van hun boze werken. 36 Zie, wij zijn heden knechten; ja, het land, dat Gij onzen vaderen gegeven hebt, om de vrucht daarvan, en het goede daarvan te eten, zie, daarin zijn wij knechten. 37 En het vermenigvuldigt zijn inkomste voor de koningen, die Gij over ons gesteld hebt, om onzer zonden wil; en zij heersen over onze lichamen en over onze beesten, naar hun welgevallen; alzo zijn wij in grote benauwdheid. 38 En in dit alles maken wij een vast verbond en schrijven het; en onze vorsten, onze Levieten en onze priesteren zullen het verzegelen.

De tiende dag van de zevende maand, tussen het feest van de gedachtenis van het geklank, Hoofdstuk 8:3 en het Loofhuttenfeest, vers 15, was bestemd om de verzoendag te zijn, wij hebben alle reden om te denken dat die dag nauwgezet werd waargenomen, hoewel er geen melding van wordt gemaakt. Maar hier hebben wij een bericht van een vasten, dat veertien dagen later gehouden werd, met betrekking tot de tegenwoordige stand van hun zaken, en evenals de verzoendag was het een dag van verootmoediging. Er is een tijd om te wenen, zowel als een tijd om te lachen. Wij hebben hier het bericht

I. Hoe dit vasten werd gehouden, vers 1 - 3.
II. Wat de onderwerpen waren van gebed tot God, dat bij deze gelegenheid gedaan werd, waarin zij dankerkentenis deden van Gods goedertierenheden en een boetvaardige belijdenis van hun zonde, en zich met ootmoed onderwierpen aan de rechtvaardige hand van God in de oordelen, die over hen gebracht werden, en eindigden met een plechtig besluit van vernieuwde gehoorzaamheid, vers 4 - 38**.**

Nehémia 9:1 - 3
Wij hebben hier een algemeen bericht van een openbaar vasten gehouden door de kinderen Israëls, waarschijnlijk op bevel van Nehémia door en met het advies en de instemming van de hoofden van de vaderen. Het was een vasten, door mensen verordineerd, maar zulk een vasten als God verkiest, want,

1. Het was een dag om de ziel te kwellen Jeremia 58:5. Waarschijnlijk zijn zij in de voorhoven des tempels bijeengekomen, en daar verschenen zij, bedekt met zakken, in de houding van rouwbedrijvenden, met aarde op hun hoofd, vers 1. Door deze uitwendige

tekenen van smart en verootmoediging gaven zij eer aan God, namen zij voor zich de beschaamdheid des aangezichts, en wekten zij elkaar op tot berouw en bekering. Zij werden weerhouden van te wenen, Hoofdstuk 8:10, maar nu werd hun gezegd te wenen. De vreugde van onze heilige feesten moet plaats maken voor de smart van ons plechtig vasten, als dit gekomen is. Alles is schoon op zijn tijd.

2. Het was een dag "om de knopen van de goddeloosheid los te maken," en dat is het vasten hetwelk God verkiest, Jesaja 58:6. Zonder dit is ons gaan in zak en as slechts scherts of spotternij. Omdat het zaad Israëls een heilig zaad was, gewijd aan God en voortreffelijker dan hun naburen, hebben zij zich afgescheiden van alle vreemden met wie zij zich hadden vermengd en zich hadden verzwagerd, vers 2.
Ezra had hen enige jaren tevoren gescheiden van hun vreemde vrouwen, maar zij waren weer in dezelfde zonde gevallen, en hadden of huwelijken met hen aangegaan, of vriendschapsbetrekkingen met hen aangeknoopt, en waren in zo'n vertrouwelijker omgang met hen gekomen, dat het hun tot een strik werd. Maar nu scheidden zij zich af van de vreemde kinderen, zowel als van de vreemde vrouwen. Zij die zich door gebed en verbond bij God willen voegen, moeten scheiden van de zonden en van de zondaren, want wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis? 3. Het was een dag van gemeenschapsoefening met God, zij hebben "Hem," ja "Hem gevast," Zacharia 7:5.
a. Zij spraken tot Hem in het gebed, offerden Hem hun Godvruchtige aandoeningen in hun belijdenis van zonde en hun aanbidding van Hem als de Heere en hun God. Vasten zonder gebed is een lichaam zonder een ziel.
b. Door Zijn woord hoorden zij Hem spreken tot hen, want zij lazen in het boek van de wet, hetgeen zeer gepast is op vastendagen, opdat wij in de spiegel van de wet onze gebreken en verontreinigingen zien zullen, en zullen weten wat wij hebben te erkennen en wat wij moeten verbeteren. Het woord zal het gebed leiden en opwekken, want door het woord komt de Geest onze zwakheden te hulp.
Merk op, hoe de tijd gelijkelijk verdeeld was tussen deze twee. Drie uren - want dat is het vierde gedeelte van een dag - brachten zij door met het lezen, verklaren en toepassen van de Schrift, en drie uren met het belijdenis doen van hun zonde en met gebed, zodat zij zes uren achter elkaar bleven en al die tijd doorbrachten in plechtige Godsdienstige handelingen zonder te zeggen: Zie wat een vermoeidheid!
Door die afwisseling in hun Godsdienstoefening werd zij minder eentonig, en gelijk het woord, dat zij lazen hun stof gaf voor gebed, zo heeft het gebed hun het woord nog meer nuttig doen zijn. Bisschop Patrick denkt dat zij al de twaalf uren van de dag in Godsdienstoefeningen doorbrachten, dat zij van zes uur tot negen uur in de morgen lazen, en dan van negen tot twaalf uur baden, van twaalf tot drie uur wederom lazen, en van drie uur tot zes uur in de avond weer baden. Het werk van een vastendag is een goed werk, en daarom moeten wij pogen om een dagwerk ervan tot een goeden dag werk te maken**.**

Nehémia 9:4 - 38
Wij hebben hier een bericht hoe het werk op deze vastendag gedaan werd.

I. De namen van de leraren, die dienst deden. Zij worden tweemaal opgegeven, vers 4, 6, met slechts enige verandering in de namen. Hetzij dat zij de een na de ander gebeden hebben naar de regel door de apostel gegeven: Gij "kunt allen, de een na de ander, profeteren," 1 Corinthiers 14:31, of, naar sommigen denken, er waren acht onderscheidene vergaderingen op enige afstand van elkaar, en ieder van deze werd geleid door een Leviet.

II. Het werk zelf, dat zij deden.

1. Zij baden tot God, riepen tot Hem met luider stem, vers 4, om vergeving van Israëls zonden en om Gods gunst over hen. Zij riepen luid, niet opdat God hen te beter zou horen zoals de aanbidders van Baäl gedaan hebben maar opdat het volk hen zou kunnen horen en om hun vurigheid van geest op te wekken.

2. Zij loofden God, want God te loven is niet ongepast of ontijdig op een vastendag, in al onze Godsdienstige verrichtingen moet het ons doel en streven zijn aan God de eer te geven van Zijn naam. De inhoud van hun gebeden wordt ons hier meegedeeld, hetzij dat die vooraf opgesteld werd als een leidraad voor de Levieten, waarover zij dan konden uitweiden, of later herdacht als de hoofden, waarbij zij in hun gebed uitvoerig stilstonden, maar dit is niet zeker. Ongetwijfeld werd veel meer gezegd dan hier wordt meegedeeld, want anders zou het belijdenis doen van zonde en het aanbidden van God niet het vierde deel van een dag in beslag hebben genomen, en nog veel minder twee vierde delen.

In dit plechtig spreken tot God hebben wij:
A. Een eerbiedige aanbidding van God als een volmaakt en hoogheerlijk Wezen, en de bron van alle bestaan, vers 5, 6. De vergadering wordt uitgenodigd om haar instemming hiermede te kennen te geven door op te staan en zo wendt de leraar zich tot God: Geloofd zij de Naam Uwer heerlijkheid. God wordt hier aangebeden:
a. Als de ene, eniglevende en ware God Gij alleen zijt JHWH, uit Uzelf bestaande en onafhankelijk, buiten U is er geen God.
b. Als de Schepper aller dingen. Gij hebt gemaakt de hemel, de aarde en de zeeën en alles wat er in is. Het eerste artikel van ons geloof wordt gepast tot het eerste artikel gemaakt van onze lof.
c. Als de grote beschermer van de gehele schepping: "Gij onderhoudt alle schepselen, waaraan Gij het aanzijn hebt gegeven." Gods voorzienig verzorgen strekt zich uit over de hoogste wezens, want zij hebben het nodig, en over de geringsten, want zij worden door Hem niet veronachtzaamd. Wat God gemaakt heeft zal Hij bewaren, wat Hij doet zal in eeuwigheid zijn, Prediker 3:14.
d. Als het voorwerp van van de schepselen lof, het heir van de hemelen, de wereld van de heilige engelen, aanbidt U, vers 6. Maar Uw naam is verhoogd boven allen lof en prijs, hij heeft de lof van de schepselen niet nodig, ook wordt door die lof niets toegevoegd aan zijn heerlijkheid. Het beste loven van Gods naam, zelfs dat van de engelen zelf, blijft nog ver achter bij wat hij waardig is. Hij is niet slechts verheven boven onze lof, maar boven alle lof. Voeg al de lof van hemel en aarde tezamen, en dan is nog het duizendste deel niet gezegd van hetgeen van de heerlijkheid Gods zou kunnen en moeten gezegd worden. Onze goedheid raakt niet tot Hem.

B. Een dankbare erkentenis van Gods gunsten aan Israël bewezen, waarvan velen hier ordelijk voor Zijn aangezicht opgesomd worden, en zeer ter zake, want:
a. Wij moeten alle gelegenheden te baat nemen om de goedertierenheden des Heeren te vermelden, en in elk gebed moeten wij Hem dank bewijzen.
b. Als wij onze zonden belijden, dan is het goed om te letten op de goedertierenheden van God als verzwaringen van onze zonden, opdat wij des te meer verootmoedigd en beschaamd zullen zijn en ons bij de schandelijke naam van ondankbaren zullen noemen.
c. Als wij in de tijd van de benauwdheid tot God gaan, om genade en hulp van Hem te verkrijgen, dat is het een aanmoediging voor ons geloof en onze hoop, om terug te zien op onze eigen en van onze vaderen ervaring, "Heere, Gij hebt ons vroeger wèlgedaan, zal dit dan nu ongedaan worden gemaakt? Zijt Gij niet nog dezelfde God?

Laat ons kort de bijzondere voorbeelden nagaan van Gods goedertierenheden jegens Israël, die hier weer verhaald worden.
Ten eerste. De roeping van Abraham, vers 7. God heeft hem vele gunsten bewezen. "Gij hebt hem verkoren." Zijn genade in hem was machtig om hem uit Ur van de Chaldeeën te brengen en, door hem de naam Abraham te geven, heeft Hij hem geëerd als de Zijne en hem verzekerd dat hij de vader van vele volken zal worden. "Aanschouwt Abraham, uw vader." Jesaja 51:2, en ziet in hem vrije genade verheerlijkt.

Ten tweede. Het verbond, dat God met hem gemaakt heeft, om aan hem en zijn zaad het land Kanaän te geven, een type van het betere land, vers 8. En dit verbond was vast, want God heeft Abrahams hart getrouw bevonden voor Zijn aangezicht, en Hij heeft het getrouw bevonden omdat Hij het getrouw gemaakt had (want het geloof is niet van ons, het is Gods gave), en daarom vervulde Hij Zijn woorden. want bij de oprechten houdt Hij zich oprecht en waar Hij een getrouw hart vindt, zal Hij een getrouw God worden bevonden.

Ten derde. De verlossing van Israël uit Egypte, vers 9 - 11. Het was een geschikte tijd om die thans te gedenken, nu zij smeekten om de voltooiing van hun verlossing uit Babel. Toen werden zij verlost uit mededogen met hun benauwdheid, in antwoord op hun geroep, en om de hoogmoed en onbeschaamdheid van hun vervolgers tegen te staan, waarin zij trots gehandeld hebben, heeft God getoond "boven hen te zijn," Exodus 18:11, en zo verkreeg Hij zich een naam, want Hij zei: "Ik zal verheerlijkt worden aan Farao, "zelfs tot op de huidige dag wordt de naam van God verheerlijkt voor dat wonder. Het werd gedaan door een wonder, tekenen en wonderen werden gedaan om het tot stand te brengen, hun verlossing was het verderf van hun vijanden, zij werden in de diepte geworpen, even onherstelbaar als een steen in sterke wateren.

Ten vierde. Hun geleid worden in de woestijn door een wolk en vuurkolom, die hun de weg wees, waarin zij zouden wandelen, het teken gaf wanneer zij moesten verreizen en wanneer zij moesten rusten, al hun pleisterplaatsen regelde, vers 12. Zij was ook een zichtbaar teken van Gods tegenwoordigheid onder hen om hen te leiden en te behoeden. Zij maken hier nogmaals melding van, vers 19 opmerkende dat, hoewel zij door hun zonden God er toe hadden kunnen brengen om zich van hen terug te trekken en hen over te laten om in de woestijn te verdwalen en om te komen, Hij hen in Zijn menigvuldige goedertierenheid toch is blijven leiden, de wolk en vuurkolom niet van hen heeft weggenomen. Als zegeningen, die wij verbeurd hebben, ons niet worden ontnomen, dan zijn wij gehouden en verplicht om er dubbel denkbaar voor te wezen.

Ten vijfde. De overvloedige voorziening, die er voor hen gemaakt was in de woestijn, opdat zij niet zouden omkomen van honger. Gij hebt hun brood uit de hemel gegeven, en hun water uit de steenrots voortgebracht, vers 15, en om hun moed levendig te houden, een belofte gegeven, dat zij zullen ingaan in Kanaän om het erfelijk te bezitten. Zij hadden spijs en drank geschikt voedsel op de weg, en het goede land aan het einde van hun reis, wat wilden zij meer? Ook dit wordt herhaald, vers 20, 21, als hetgeen voor hen aanhield in weerwil van hun zonden. Veertig jaren hebt Gij hen onderhouden. Nooit was een volk zolang gekoesterd en verpleegd, en zo teder, er werd wonderlijk voor hen gezorgd, in zo’n lange tijd zijn hun klederen niet verouderd, en, hoewel hun weg ruw was, zijn hun voeten niet gezwollen, want zij werden als op arendsvleugelen gedragen.

Ten zesde. De wetgeving op de berg Sinaï. Dat was de grootste gunst, die hun werd bewezen, en de grootste eer, die hun werd aangedaan. De Wetgever was groot en heerlijk vers 13. "Gij zondt niet slechts, maar zijt zelf neergekomen, en hebt met hen gesproken," Deuteronomium 4:33. De wet, die gegeven was, was zeer goed, geen volk op aarde had zó "rechtmatige rechten en getrouwe wetten, goede inzettingen en geboden," Deuteronomium 4:8. De zedelijke en rechterlijke voorschriften waren waar en recht, gegrond op de natuurlijke billijkheid en de eeuwige redenen van goed en kwaad, en zelfs de ceremoniële inzettingen waren goed, tekenen van Gods goedheid jegens hen en typen van de Evangeliegenade. Er wordt bijzonder nota genomen van de wet van het vierde gebod als een grote gunst jegens hen. Gij hebt hun Uw heiligen sabbat bekend gemaakt, hetgeen een teken was van Gods bijzondere gunst jegens hen, hen onderscheidende van de heidenen, die van God waren afgevallen, en dit aloude gedeelte van de geopenbaarde Godsdienst geheel hadden verloren en tevens een middel was om hun gemeenschap met God te onderhouden. En met de wet en de sabbat gaf Hij Zijn goeden Geest om hen te onderwijzen, vers 20. Behalve de wet op de berg Sinai gegeven, waren de vijf boeken van Mozes, die hij, van de Heilige Geest gedreven zijnde, heeft geschreven, een voortdurend onderricht voor hen, inzonderheid het boek van Deuteronomium waarin Gods Geest hen door Mozes ten volle onderricht gaf. Bezaleël was "vervuld met de Geest Gods," Exodus 31:3, ook Jozua, Numeri 27:18, en Kaleb.

Ten zevende. Dat zij in het bezit werden gesteld van Kanaän, dat goede land, en van koninkrijken en volken, vers 22. Zij werden zo vermenigvuldigd, dat zij het konden bevolken, vers 23, en zij waren zo zegevierend, dat zij er meester van werden, vers 24, de volken werden in hun handen gegeven, om met hen te doen naar hun welgevallen, hun voeten op de nek van hun koningen te zetten, zo hun dit behaagde. Aldus verkregen zij een gelukkige vestiging, vers 25. Beschouw hun steden gij ziet ze wèl versterkt. Beschouw hun huizen, gij bevindt ze fraai en wèl voorzien van allerlei rijke goederen. Neem het land in ogenschouw. en gij zult zeggen dat gij nooit zo’n vet land gezien hebt, zo wèl voorzien van wijngaarden en olijfgaarden. Dit alles vonden zij voor hen gereed liggen, en zo verlustigden zij zich in de gaven van Gods grote goedheid. Zij konden niet wensen meer welgesteld en gelukkig te zijn dan zij waren of hadden kunnen wezen in Kanaän, indien zij niet door hun zonden die gunsten hadden verbeurd en verloren.

Ten achtste. Gods grote bereidwilligheid om hun zonden te vergeven en verlossing voor hen te werken, als zij door hun tergingen Zijn oordelen over zich hadden gebracht. Toen zij in de woestijn waren, bevonden zij Hem een God van vergeving, vers 17, die daar Zijn naam had uitgeroepen: als vergevende de ongerechtigheid, de overtreding en de zonde, die de macht heeft om te vergeven, gewillig is om te vergeven en er in roemt. Hoewel zij Hem verlieten, heeft Hij hen niet verlaten, zoals Hij rechtvaardig gekund had, maar bestendigde Zijn zorg en gunst over hen. Later toen zij in Kanaän gevestigd waren, hebben zij zich door hun zonden verkocht in de hand van hun vijanden, maar op hun onderwerping en nederig smeken gaf Hij hun verlossers, vers 27, de richters, door wie God menige grote verlossing voor hen gewrocht heeft, als zij op de rand van het verderf waren gekomen. Dit deed Hij, niet om enigerlei verdienste van hen, want zij verdienden niets dan kwaad, maar om Zijn menigvuldige goedertierenheid.

Ten negende. De vermaningen en waarschuwingen, die Hij hun gaf door Zijn profeten. Als Hij hen verloste uit hun benauwdheid, betuigde Hij tegen hun zonden, vers 28, 29, opdat zij hun verlossingen niet zouden beschouwen als een door de vingers zien van hun goddeloosheid. Hetgeen bedoeld was met al het getuigen van de profeten tegen hen was hen terug te brengen tot Gods wet, hen hun hals te doen leggen onder haar juk, en hen te doen

wandelen naar haar regel. Het doel van onze Evangeliebediening is de mensen tot God te brengen, door hen te brengen tot Zijn wet, niet hen tot ons te brengen, door hen te brengen tot enigerlei wet van ons. Dit hebben wij wederom in vers 30, Gij betuigdet tegen hen door Uw Geest, door de dienst van Uw profeten. Het getuigenis van de profeten was het getuigenis des Geestes in de profeten, en het was de Geest van Christus in hen, 1 Petrus 1:10, 11. Zij spraken, "door de Heiligen Geest gedreven zijnde" en wat zij zeiden moet als zodanig worden aangenomen. God gaf hun Zijn Geest om hen te onderwijzen, vers 20, daar zij echter dat onderwijzen niet aannamen, heeft Hij door Zijn Geest tegen hen getuigd. Als wij ons door Gods woord niet laten onderwijzen en regeren, dan zal het ons beschuldigen en oordelen. God zendt profeten uit mededogen met Zijn volk, 2 Kronieken 36:15, opdat Hij geen oordelen zou behoeven te zenden.

Ten tiende. Zijn lankmoedigheid en het verzachten van Zijn bestraffingen. Vele jaren heeft Hij het over hen uitgesteld, afkerig ervan zijnde om hen te straffen. Hij heeft hen niet vernield noch hen verlaten, vers 31. Had Hij hen verlaten, zij zouden vernield zijn, maar Hij heeft al Zijn toorn niet tegen hen opgewekt, want Hij bedoelde hun bekering, niet hun verderf. Aldus vermenigvuldigen, aldus verheerlijken zij de voorbeelden van Gods goedertierenheid over Israël, en dat behoren ook wij te doen opdat de goedheid van God, recht door ons beschouwd en overwogen, ons leide tot berouw en onze slechtheid overwinne, hoe dankbaarder wij zijn voor Gods goedertierenheden, hoe meer verootmoedigd wij zullen zijn wegens onze zonden.

C. Hier is een boetvaardige belijdenis van zonde, van hun eigen zonden en van de zonden van hun vaderen. De vermelding daarvan gaat gepaard met het gedenken van Gods gunsten, opdat Gods goedheid in weerwil van hun tergingen zoveel schitterender zou blijken, en hun zonden, niettegenstaande Zijn gunsten, in zoveel zwarter kleur zouden verschijnen. Vele passages in deze bekentenis van zonde en genade zijn genomen uit Ezechiël 20:5 - 26, zoals blijken zal uit een vergelijking van deze verzen met die, want het woord Gods is nuttig om ons te besturen in ons gebed en, door hetgeen Hij tot ons zegt, kunnen wij leren wat wij tot Hem moeten zeggen.

a. Zij beginnen met de zonden van Israël in de woestijn. Zij, namelijk onze vaders, (zo zou het beter gelezen kunnen worden), hebben trots gehandeld - hoewel zij, in aanmerking genomen hoe kortgeleden zij uit de slavernij waren gekomen, geheel geen reden hadden om trots te zijn - en zij hebben hun nek verhard, vers 16. Hoogmoed ligt op de bodem van van de mensen hardnekkigheid en ongehoorzaamheid, zij achten het beneden zich om hun hals te buigen onder Gods juk, en een daad van grootheid en voornaamheid om hun eigen wil te stellen tegenover de wil van God zelf.
Er waren twee dingen, waarop zij niet behoorlijk acht hebben geslagen, anders hadden zij niet gedaan zoals zij deden. Het woord Gods hoorden zij, maar zij luisterden niet naar Gods geboden. En de werken Gods zagen zij, maar zij letten niet op Zijn wonderen. Indien zij ze behoorlijk als wonderen hadden aangemerkt, zij zouden uit een beginsel van geloof en heilig ontzag gehoorzaamd hebben: indien zij ze als goedertierenheden, als zegeningen hadden beschouwd, zij zouden gehoorzaamd hebben uit een beginsel van dankbaarheid en heilige liefde. Maar als de mensen noch van Gods inzettingen noch van de leidingen van Zijn voorzienigheid een recht gebruik maken, wat kan dan van hen verwacht worden?
Er worden hier twee grote zonden genoemd waaraan zij zich in de woestijn schuldig hadden gemaakt: het plan maken tot een terugkeer:
Ten eerste. Tot de slavernij in Egypte, waaraan zij, om de wille van knoflook en uien, de voorkeur gaven boven de heerlijke vrijheid van het Israël van God, die met enige moeilijkheid en ongerief gepaard ging. In hun weerspannigheid hebben zij een hoofd gesteld om weer te

keren tot hun dienstbaarheid, in mistrouwen van Gods macht en minachting van Zijn goede belofte, vers 17.
Ten tweede. Tot de afgoderij van Egypte, zij hebben zich een gegoten kalf gemaakt, en waren dom genoeg om te zeggen: Dit is uw God.

b. Vervolgens bewenen zij de zonden van hun vaderen nadat zij in het bezit van Kanaän waren gesteld. Hoewel zij in wellust hebben geleefd door Gods grote goedheid heeft dit toch niet bij hen overmocht om hen dicht bij Hem te houden, want zij zijn weerspannig geworden en hebben grote lasteren gedaan, vers 26. Want,
Ten eerste. Zij mishandelden Gods profeten, doodden hen, omdat zij tegen hen betuigden, om hen te doen wederkeren tot God, vers 26, de grootste weldaad aldus met het grootste kwaad vergeldende.
Ten tweede. Zij misbruikten de gunsten, als zij rust hadden, deden zij weer kwaad, vers 20, zodat noch hun benauwdheid noch hun verlossing uit de benauwdheid iets bij hen uitgewerkt heeft. Vrees noch liefde vermocht hen bij hun plicht te houden.

c. Eindelijk naderen zij dichter bij hun eigen tijd, en betreuren de zonden, die de oordelen over hen gebracht hebben, onder welke zij zuchten en waarvan zij slechts ten dele verlost zijn: Wij hebben goddeloos gehandeld, vers 33, onze koningen, onze vorsten, onze priesters en onze vaders, waren allen schuldig, en wij in hen, vers 34.
Van twee dingen beschuldigen zij zichzelf en hun veders als de oorzaak van hun benauwdheid.
Ten eerste. Een minachting van de goede wet, die God hun gegeven heeft. Zij hebben Uw wet niet gedaan, zij hebben gezondigd tegen de voorschriften van de Goddelijke wijsheid en de eisen van de Goddelijke soevereiniteit, hoewel hun gezegd was hoeveel het tot hun voordeel en welzijn zou wezen om er zich naar te gedragen, want de mens, die ze doet, zal er door leven, vers 29. Toch wilden zij ze niet doen en hebben dus feitelijk gezegd dat zij niet wilden leven, deze korte omschrijving van het verbond: "Doe dit, en leef, is" ontleend aan Ezechiël 20:13, en wordt aangehaald in Galaten 3:12, om te bewijzen dat "de wet niet uit het geloof is, " toen was het niet, zoals nu: "Geloof en leef, " maar "zij hebben hun schouder teruggetrokken. Zij" gaven voor hun schouders te stellen onder de last van Gods wet, hun schouders onder het werk te stellen, maar het bleken schouders te zijn, die zich terugtrokken, spoedig gingen zij weg, want zij wilden er niet bij blij van, toen het er toe kwam om te beginnen, deinsden zij terug en wilden niet horen, zij hadden een afvallig hart. En hoewel God hen door Zijn profeten riep om tot Hem weer te keren, neigden zij het oor niet, vers 30, Hij heeft Zijn hand uitgestrekt en er was niemand, die opmerkte.
Ten tweede. Een minachting van het goede land, dat God hun gegeven had, vers 35. "Onze koningen hebben U niet gediend in zijn koninkrijk, hun macht niet gebruikt ter ondersteuning van de Godsdienst, ons volk heeft U niet gediend in het gebruik van de gaven van Uwe grote goedheid, en in dat ruime en vette land, dat Gij hun niet slechts door Uwe schenking gegeven hebt, maar voor hun aangezicht gegeven hebt door de verdrijving van de inboorlingen en de volkomen overwinning, die zij over hen behaald hebben." Zij, die in hun eigen land God niet dienen wilden, werden dienstbaar gemaakt aan hun vijanden in een vreemd land, zo als gedreigd was, Deuteronomium 28:47, 48. Het is jammer dat een goed land slechte inwoners heeft, maar zo was het met Sodom vetheid en zatheid maken de mensen dikwijls trots en zinnelijk.

d. Hier is een nederige voorstelling van de oordelen Gods, onder welke zij geweest waren en nu nog zijn.

(1). Vroegere oordelen worden herdacht als verzwaringen van hun zonde, daar zij er zich niet door lieten waarschuwen. In de dagen van de richteren hebben hun vijanden hen benauwd, vers 27, en als zij weer kwaad deden heeft God hen weer verlaten in de hand van hun vijanden, die hen niet hadden kunnen aanraken indien God hen niet had overgegeven, maar als God hen verliet, dan hadden zij heerschappij over hen.
(2). Hun tegenwoordige rampspoedige toestand wordt God voorgelegd, vers 36 - 37. Wij zijn heden knechten. Vrijgeboren Israëlieten worden tot slaven gemaakt, en het land, dat zij geruime tijd als een vrij leengoed des hemels in bezit hebben gehad, moesten zij nu slechts als vazallen van de koningen van Perzië houden. Een treurige verandering! Maar zie welk werk de zonde doet. Zij waren verplicht tot persoonlijke diensten, zij heersen over onze lichamen, alles wat zij hadden, hadden zij in onzekerheid, zij werden slechts als per gratie in het land geduld, en de grondbelasting, die zij hadden te betalen, was zo hoog dat zij met de hoogste pacht gelijkstond, zodat al de inkomsten des lands feitelijk de koning toevloeiden en zij er ternauwernood het levensonderhoud voor zich en hun gezin uit hadden. Zij erkennen eerlijk en rondborstig dat dit de straf was voor hun zonden, armoede en slavernij zijn de vruchten van de zonde, het is zonde, die al onze benauwdheid over ons brengt.

e. Hier is hun gebed tot God onder deze rampen.
(1). Bij wijze van verzoek, dat de moeite niet gering moge gehouden worden, vers 32. Dit is het enige verzoek in geheel dit gebed. De moeite, de benauwdheid, was algemeen, zij is gekomen over hun koningen, hun vorsten, hun priesters, hun profeten hun vaderen, en over geheel hun volk, allen hadden zij gedeeld in de zonde, vers 34, en nu deelden zij allen in het oordeel. Zij was van lange duur, van de tijd van de koningen van Assyrië die de tien stammen gevankelijk weggevoerd hebben, tot op deze dag, "Heere, laat dit alles niet gering schijnen, niet waardig om acht op te worden geslagen, of niet nodig om geholpen en verlicht te worden." Zij schrijven God niet voor wat Hij voor hen doen zal, maar laten het aan Hem over, slechts begerende dat het Hem mocht behagen er kennis van te nemen, gedenkende dat Hij, toen Hij de verdrukking van Zijn volk zag in Egypte, nederkwam om hen te verlossen, Exodus 3:7, 8. In dit verzoek hebben zij het oog op God als een, die te vrezen is, want Hij is groot, de machtige en de vreeslijke God, en als één op wie vertrouwd moet worden, want Hij is onze God in verbond met ons, en een God, die het verbond en de weldadigheid houdt.
(2). Bij wijze van bekentenis evenwel, dat het in werkelijkheid minder was dan zij hadden verdiend, vers 33. Zij erkennen Gods gerechtigheid in al hun moeite, dat Hij hun geen onrecht gedaan heeft. "Wij hebben goddelooslijk gedaan door Uw wetten te overtreden, en daarom hebt Gij recht gedaan door al deze ellende over ons te brengen." Het betaamt ons, als wij onder de bestraffingen zijn van Gods voorzienigheid, al zijn die ook nog zo streng en al duren zij ook nog zo lang, God te rechtvaardigen en onszelf te oordelen want Hij is "rein in Zijn richten," Psalm 51:6.

f. Hier is het resultaat, de slotsom van geheel deze zaak, na deze uitvoerige voorstelling van hun toestand, komen zij eindelijk tot dit besluit, dat zij willen terugkeren tot God en hun plicht en zich zullen verbinden om nooit God te verlaten, maar zich altijd aan hun plicht te houden. "Vanwege dit alles maken wij een vast verbond met God, uit aanmerking van ons herhaald afwijken van God, zullen wij ons nu vaster dan ooit aan Hem verbinden. Omdat wij zo zwaar geboet hebben voor zonde, zullen wij er ons nu vast en gestadig tegen stellen opdat wij nooit meer terugtrekken."
Merk op: Dit verbond werd gemaakt na ernstig beraad het is het gevolg van een aaneeschakeling van gepaste denkbeelden, en is alzo een redelijke dienst. Het werd gemaakt met grote plechtigheid, het was geschreven in perpetuam rei memoriam - dat het ter eeuwige gedachtenis zal zijn, het werd verzegeld en in de geschiedenis vermeld, opdat het tegen hen

zou getuigen, zo zij er ontrouw aan werden. Het werd gemaakt met aller instemming. "Wij maken het, wij stemmen er allen mee in, opdat wij elkanders handen sterken. Het werd gemaakt met vasten wil. "Het is een vast verbond, zonder voorbehoud van het te mogen herroepen. Wij willen er mee leven en sterven, er nooit van afgaan."
Sommigen van de vorsten, priesters en Levieten werden verkoren om de vertegenwoordigers te zijn van de vergadering en het te ondertekenen en te verzegelen voor en in naam van al de overigen. Nu werd de belofte vervuld betreffende de Joden, dat zij, als zij uit de gevangenschap zullen zijn wedergekeerd, "de Heere toegevoegd zullen worden met een eeuwig verbond, dat niet zal worden vergeten," Jeremia 50:5, en Jesaja 44:5, dat zij "met hun hand zullen schrijven: ik ben des Heeren." Wie een eerlijk gemoed heeft, zal niet terugdeinzen voor een sterke verbintenis, en zij, die de bedriegelijkheid kennen van hun eigen hart, zullen niet denken dat zij onnodig is.

HOOFDSTUK 10

1 Tot de verzegelingen nu waren: Nehémia Hattirsatha, zoon van Hachalja, en Zidkia, 2 Seraja, Azarja, Jeremia, 3 Pashur, Amarja, Malchia, 4 Hattus, Sebanja, Malluch, 5 Harim, Meremoth, Obadja, 6 Daniel, Ginnethon, Baruch, 7 Mesullam, Abia, Mijamin, 8 Maazia, Bilgai, Semaja. Dit waren de priesters. 9 En de Levieten, namelijk: Jesua, zoon van Azanja, Binnui; van de zonen van Henadad, Kadmiel; 10 En hun broederen: Sebanja, Hodia, Kelita, Pelaja, Hanan, 11 Micha, Rehob, Hasabja, 12 Zakkur, Serebja, Sebanja, 13 Hodia, Bani, Beninu; 14 De hoofden des volks: Parhos, Pahath - moab, Elam, Zatthu, Bani, 15 Bunni, Azgad, Bebai, 16 Adonia, Bigvai, Adin, 17 Ater, Hizkia, Azzur, 18 Hodia, Hasum, Bezai, 19 Harif, Anathoth, Nebai, 20 Magpias, Mesullam, Hezir, 21 Mesezabeel, Zadok, Jaddua, 22 Pelatja, Hanan, Anaja, 23 Hoséa, Hananja, Hassub, 24 Hallohes, Pilha, Sobek, 25 Rehum, Hasabna, Maaseja, 26 En Ahia, Hanan, Anan, 27 Malluch, Harim, Baana. 28 En het overige des volks, de priesteren, de Levieten, de poortiers, de zangers, de Nethinim, en al wie zich van de volken der landen had afgescheiden tot Gods wet, hun vrouwen, hun zonen en hun dochteren, al wie wetenschap en verstand had; 29 Die hielden zich aan hun broederen, hun voortreffelijken, en kwamen in de vloek en in de eed, dat zij zouden wandelen in de wet Gods, die gegeven is door de hand van de knecht Gods, Mozes; en dat zij zouden houden, en dat zij zouden doen al de geboden des HEEREN, onzes Heeren, en Zijn rechten en Zijn inzettingen; 30 En dat wij onze dochteren niet zouden geven aan de volken des lands, noch hun dochteren nemen voor onze zonen. 31 Ook als de volken des lands waren en alle koren op de sabbatdag ten verkoop brengen, dat wij op de sabbat, of op een anderen heiligen dag van hen niet zouden nemen; en dat wij het zevende jaar zouden vrij laten, mitsgaders allerhande bezwaarnis. 32 Voorts zetten wij ons geboden op, ons opleggende een derde deel van een sikkel in het jaar, tot de dienst van het huis onzes Gods; 33 Tot het brood der toerichting, en het gedurig spijsoffer, en tot het gedurig brandoffer, der sabbatten, der nieuwe maanden, tot de gezette hoogtijden, en tot de heilige dingen, en tot de zondofferen, om verzoening te doen over Israël; en tot alle werk van het huis onzes Gods. 34 Ook wierpen wij de loten, onder de priesters, de Levieten en het volk, over het offer van het hout, dat men brengen zou ten huize onzes Gods, naar het huis onzer vaderen, op bestemde tijden, jaar op jaar, om te branden op het altaar des HEEREN, onzes Gods, gelijk het in de wet geschreven is; 35 Dat wij ook de eerstelingen onzes lands en de eerstelingen van alle vrucht van al het geboomte, jaar op jaar, zouden brengen ten huize des HEEREN; 36 En de eerstgeborenen onzer zonen en onzer beesten, gelijk het in de wet geschreven is; en dat wij de eerstgeborenen onzer runderen en onzer schapen zouden brengen ten huize onzes Gods, tot de priesteren, die in het huis onzes Gods dienen. 37 En dat wij de eerstelingen onzes deegs, en onze hefofferen, en de vrucht aller bomen, most en olie, zouden brengen tot de priesteren, in de kameren van het huis onzes Gods, en de tienden onzes lands tot de Levieten; en dat dezelfde Levieten de tienden zouden hebben in alle steden onzer landbouwerij; 38 En dat er een priester, een zoon van Aaron, bij de Levieten zou zijn, als de Levieten de tienden ontvangen; en dat de Levieten de tienden zouden opbrengen ten huize onzes Gods, in de kameren van het schathuis. 39 Want de kinderen Israëls en de kinderen van Levi moeten hefoffer van koren, most en olie in die kameren brengen, omdat aldaar de vaten des heiligdoms zijn, en de priesteren, die dienen, en de poortiers, en de zangers; dat wij alzo het huis onzes Gods niet zouden verlaten.

In dit hoofdstuk hebben wij een bijzonder bericht van het verbond, waartoe aan het einde van het vorige hoofdstuk besloten werd. Zij smeedden het ijzer toen het nog heet was, hebben dit goede besluit terstond tot uitvoering gebracht toen zij nog in een goede gemoedsgesteldheid waren, uit vrees dat, zo het uitgesteld werd, er niets van komen zou. Hier hebben wij:

I. De namen van hen, die er hun handtekening en zegel op gezet hadden, vers 1 - 27.
II. Een bericht van hen, die er hun instemming mee betuigd hebben, vers 28, 29.
III. Het verbond zelf en de artikelen ervan in het algemeen, dat zij Gods geboden zullen houden, vers 29, in het bijzonder, dat zij geen heidenen zullen huwen, vers 30, de sabbat niet zullen ontheiligen, niet streng zullen zijn met hun schuldenaars, vers 31, en nauwgezet hun kerkelijke belastingen zullen opbrengen ter onderhouding van de tempeldienst, waaraan zij beloven getrouw te zullen blijven, vers 32 39.

Nehémia 10:1 - 31
Toen Israël voor het eerst in verbond gebracht werd met God, geschiedde het met offerande en sprenging van bloed, Exodus 24. Maar hier geschiedde het op de meer natuurlijke en gewone wijze van ondertekening en verzegeling van de geschreven artikelen van het verbond, dat hen tot niets meer verbonden heeft dan tot hetgeen hun plicht reeds was. Nu hebben wij hier:

I. De namen van de openbare personen, die als de vertegenwoordigers en hoofden van de vergadering hun hand en zegel op dit verbond hebben gezet, omdat het een eindeloos werk zou geweest zijn, als ieder afzonderlijk persoon dit had moeten doen. En indien deze voorgangers en leidslieden het hun deden ingevolge van dit verbond, dan zal dit een goeden invloed uitoefenen op het volk.

1**. Nehémia**, die de landvoogd was, tekende het eerst, om zijn ijver te tonen voor dit werk en anderen een goed voorbeeld te geven vers 1. Zij, die boven anderen zijn in waardigheid en macht, moeten hen voorgaan in de weg Gods.

2. Na hem ondertekenden twee en twintig priesters, onder wie het mij verwondert Ezra niet te vinden, die een werkzaam aandeel had genomen aan de plechtigheid, Hoofdstuk 8:2 op de eerste dag van dezelfde maand, derhalve wij niet kunnen denken dat hij afwezig was, maar daar hij als Schriftgeleerde het zijne gedaan had, liet hij het nu aan anderen over om het hun te doen.

3. Na de priesters hebben zeventien Levieten dit verbond ondertekend, onder wie wij allen of de meesten vinden van hen, die de mond van de vergadering waren geweest in het gebed. Hoofdstuk 9:2, 5. Dit toont dat zij zelf onder de indruk waren van hetgeen zij hadden gezegd, en anderen geen lasten wilden opleggen die zij zelf weigerden aan te raken. Zij, die voorgaan in het gebed, moeten ook voorgaan in ieder ander goed werk.

4. Na de Levieten hebben vier en veertig van de oversten van het volk hun hand er op gezet voor zich en al de overigen, voornamelijk voor degenen, op wie zij invloed hadden, dat zij Gods geboden wilden houden. Hun namen zijn hier vermeld tot hun eer als mannen die ijverig werkzaam waren om de Godsdienst te doen herleven en in stand te houden in hun land, de nagedachtenis van de zodanigen zal tot zegening zijn. Het is opmerkelijk dat de meesten van hen, die in Hoofdstuk 7:8 en verv. genoemd zijn als hoofden van huizen, hier genoemd worden onder de eersten van de hoofden van het volk, die het verbond ondertekend hebben, wie ook het tegenwoordige hoofd was, dezelfde naam dragende als hij, die hoofd was, toen zij uit Babel gingen, en deze waren het geschiktst om te ondertekenen voor allen, die tot het huis van hun vaders behoorden. Hier zijn Paros, Pahath - Moab, Elam, Zattu, Bani vers 14, Azgad, Bebai, Bigvai, Adin, Ater Hasum, Harif, Anathoth, en sommige anderen in de volgende verzen, die allen op die lijst gevonden worden. Zij, die invloed hebben, moeten hem uitoefenen voor God.

II. De instemming van de overigen des volks en van de overige priesters en Levieten met hetgeen hun hoofden gedaan hadden. Met hen verenigden zich:
1. Hun vrouwen en kinderen, want ook zij hadden overtreden en moesten zich bekeren, iedereen die wetenschap en verstand had moest een verbond maken met God. Zodra jonge lieden tot de jaren zijn gekomen, waarin zij kunnen onderscheiden tussen goed en kwaad en

met verstand en oordeel kunnen handelen, behoren zij het als hun eigen zelfstandige daad te doen blijken dat zij zich de Heere toevoegen.

2. De proselieten uit andere volken, allen die zich hadden afgescheiden van de volken van de landen, van hun goden en hun aanbidding tot de wet van God, en de waarneming van die wet. Zie wat bekering is: het is ons af te scheiden van de zeden en gewoonten van de wereld, en ons te stellen onder de leiding van Gods woord. En gelijk er een wet is, zo is er ook een verbond, de doop, voor de vreemdeling en voor de inboorling. Merk op, hoe de instemming van het volk is uitgedrukt, vers 29.
a. Zij hielden zich aan hun broederen. Wie hier door het hof gezegend werd, werd ook door het land gezegend! De burgerij verenigde zich met de edelen in dit goede werk. Voorname mensen hebben nooit zo'n voornaam aanzien, als wanneer zij de Godsdienst steunen en aanmoedigen, en er voorbeelden in zijn, en daardoor zouden zij even sterk als door wat het ook zij, invloed krijgen op het beste deel van hun minderen. Laat de edelen slechts Godsdienstige belangen van harte omhelzen, en zij zullen bevinden dat de mensen zich dichter aan hen houden, dan zij wellicht gedacht hebben. Merk op: hun edelen, of voortreffelijken, worden hun broederen genoemd, want in de dingen Gods zullen rijken en armen, hogen en geringer elkaar ontmoeten.
b. Zij kwamen in de vloek en in de eed Gelijk de edelen het verbond bevestigden met hun hand en hun zegel zo heeft het volk het bevestigd met een vloek en een eed, plechtig zich op God beroepende betreffende hun oprechtheid, en Zijn rechtvaardige wraak inroepende indien zij trouwelooslijk handelden. In iedere eed is een voorwaardelijke vloek op de ziel, waardoor hij een sterke band wordt voor de ziel, want onze eigen tong zal, als zij vals en bedrieglijk is, ons doen aanstoten tegen onszelf.

III. De algemene strekking en inhoud van dit verbond. Zij legden zich geen anderen last op dan deze nodige zaak, waartoe zij reeds door alle verbintenissen van plicht, belang en dankbaarheid gehouden waren: dat zij zouden wandelen in de wet van God, en dat zij zouden houden en doen al de geboden des Heeren, vers 29. Zo heeft David gezworen dat hij "onderhouden zal de rechten van Gods gerechtigheid," Psalm 119:106. Ons eigen verbond verbindt ons hiertoe, indien al niet sterker dan toch meer merkbaar dan wij er tevoren toe verbonden waren, en daarom moeten wij het niet onnodig achten ons aldus te verbinden. Merk op: als wij ons verbinden de geboden van God te houden en te doen, dan verbinden wij ons om al Zijn gehouden te houden en te doen, en daarin hebben wij het oog op Hem als de Heere, onze Heere.

IV. Sommigen van de bijzondere artikelen van dit verbond, zoals zij pasten bij hun tegenwoordige verzoekingen.

1. Dat zij geen huwelijken zouden aangaan met heidenen, vers 30. Velen van hen hadden zich hieraan schuldig gemaakt, Ezra 9:1. In ons verbond met God moeten wij ons inzonderheid verbinden tegen de zonden, waaraan wij ons het meest schuldig hebben gemaakt en die ons het meeste kwaad berokkend hebben. Zij die besluiten "de geboden van God te houden en te doen, moeten tot de boosdoeners zeggen: Wijkt van mij," Psalm 119:115.

2. Dat zij geen markten zouden houden op de sabbatdag, of op een andere dag, waarvan de wet had gezegd: Gij zult daarop geen werk doen. Zij wilden niet slechts zelf geen goederen verkopen op die dag om er winst mee te behalen, maar ook de heidenen niet aanmoedigen om op die dag te verkopen door van hen te kopen, nee, zelfs geen levensmiddelen onder schijn van noodzakelijkheid maar voor zich en hun gezin hun inkopen doen op de vorige dag, vers

31. Zij, die met God een verbond sluiten om al Zijn geboden te houden, moeten zich inzonderheid verbinden om de sabbaten goed te onderhouden, want de ontheiliging daarvan baant de weg voor andere zonden. De sabbat is een marktdag voor onze zielen, maar niet voor onze lichamen.

3. Dat zij niet streng zullen zijn in hun invorderen van schulden, maar het zevende jaar zullen waarnemen als een jaar van vrijlating overeenkomstig de wet, vers 31. In deze zaak waren zij berispelijk geweest, Hoofdstuk 5, en nu beloven zij hier dat zij zich zullen verbeteren. Dat was het vasten, dat de Heere welbehaaglijk was: "de boeien der goddeloosheid los te maken de banden, van het juk te ontbinden" Jesaja 58:6. Het was aan het einde van de verzoendag, dat de bazuin van het jubeljaar geblazen werd. Het was om hun veronachtzamen van de waarneming van het zevenden jaar als een jaar van rust voor het land, dat God het land een welgevallen deed hebben aan zijn sabbaten, Leviticus 26:35 en daarom beloofden zij nu in dit verbond dat zij die wet zullen onderhouden. Het zijn voorwaar halsstarrige kinderen, die de fout niet willen verbeteren, waarvoor zij zeer bijzonder gekastijd werden**.**

Nehémia 10:32 - 39
Een verbond gemaakt hebbende tegen de zonden, waaraan zij schuldig waren geweest, gaan zij er nu toe over om zich te verbinden om de plichten te volbrengen, die zij hadden nagelaten. Wij moeten niet slechts ophouden met kwaad doen, maar leren goed doen.

I. Er werd in het algemeen besloten dat de tempeldienst zorgvuldig onderhouden zou worden, dat het werk van het huis van hun God op zijn tijd gedaan zou worden overeenkomstig de wet, vers 33. Laat de mensen geen zegen van God verwachten, tenzij zij er een gewetenszaak van maken om Zijn inzettingen waar te nemen en de openbare eredienst in stand te houden. Het zal dan waarschijnlijk wèl gaan met onze huizen, als er wordt zorggedragen dat het wel gaat met het werk van Gods huis. Er werd ook besloten dat zij het huis van hun God niet zouden verlaten, vers 39, zoals zij en hun vaderen gedaan hadden, het niet zullen verlaten voor het huis van een andere god, of voor de hoogten, zoals de afgodendienaars deden, het ook niet zullen verlaten voor hun hoeven of hun koopwaren, zoals zij deden, die atheïstisch en onheilig waren. Zij die de aanbidding Gods verlaten, verlaten God.

II. Ingevolge hiervan werd besloten dat zij de tempeldienst mild zouden onderhouden. De priesters waren bereid om het hun te doen in al het werk van Gods huis, als het volk het zijne zou doen, hetwelk bestond in hun materialen te bezorgen om mee te werken. Zo werd nu hier overeengekomen en besloten,
1. Om een fonds te stichten, waaruit Gods tafel en altaar overvloedig voorzien zouden worden. Vroeger waren er schatten in het huis des Heeren voor dat doeleinde, maar die waren weg, en er was geen bepaald fonds om hierin te voorzien. Er waren voortdurende uitgaven nodig voor de toonbroden op de tafel, er moesten twee lammeren zijn voor het dagelijkse offer, vier voor de sabbatdagen, andere en meer kostbare offers voor de feestdagen, bij sommige gelegenheden zondoffers en spijsoffers en drankoffers voor allen. Zij hadden geen rijke koningen om daarin te voorzien, zoals Hizkia gedaan heeft, de priesters konden het niet bekostigen, hun inkomen was te gering, het volk kwam dus overeen dat ieder van hen jaarlijks een derde van een sikkel zou bijdragen, dat is: ieder ongeveer vijftig cents van ons geld, om deze onkosten te bestrijden. Als iedereen wil handelen en iedereen wil geven voor een goed werk, al is het ook weinig, dan zal het hele bedrag aanzienlijk zijn. De tirsatha heeft die belasting niet opgelegd, maar het volk heeft het zelf tot een wet en instelling gemaakt, en heeft dus die belasting zichzelf opgelegd, vers 32, 33.

2. Dat er bijzonder zorg voor zou worden gedragen om in hout te voorzien voor het altaar, om er het vuur steeds brandende te houden, en om de dankoffers te koken. Ieder van hen, de priesters en Levieten zowel als het volk, kwam overeen om zijn bijdrage te leveren en zij wierpen het lot om te beslissen in welke orde zij die inbrengen zouden, welk gezin het eerst, en welk gezin vervolgens, opdat er een gestadige voorraad zou zijn, en er nooit schaarsheid zou wezen op de ene tijd, en te veel op een andere tijd, vers 34. Aldus voorzagen zij in het vuur en het hout, zowel als in de lammeren ten brandoffer.

3. Dat alles wat de wet Gods had voorgeschreven voor het onderhoud van de priesters en Levieten stipt betaald zou worden om hen aan te moedigen in hun werk, en zij niet in verzoeking zouden zijn om het te veronachtzamen, teneinde in het onderhoud van hun gezin te voorzien. Het werk van het huis Gods zal waarschijnlijk goed gedaan worden als zij die aan het altaar dienen, behoorlijk van het altaar kunnen leven. Eerstelingen en tienden waren toen de voornaamste bronnen van inkomst van de bedienaren van de Godsdienst, en zij besluiten hier:

a. De eerstelingen van hun grond en van hun geboomte stip in te brengen, Exodus 23:19, Leviticus 19:24, de eerstgeborenen van hun kinderen, het geld namelijk waarmee zij gelost moesten worden, en van hun vee, Exodus 13:2, 11, 12. Dit werd aan de priesters gegeven, Numeri 18:15 - 16. Ook de eerstelingen van hun deeg, Numeri i5:21, waaromtrent een bijzondere order gegeven is in de profetie betreffende de tweede tempel, Ezechiël 44:30.

b. Om evenzo hun tienden op te brengen, die de Levieten toekwamen, vers 37, en een tiende van deze tienden voor de priesters vers 38. Dit was de wet, Numeri 18:21 - 28 maar dit verschuldigde hadden zij teruggehouden, weshalve God hun door Zijn profeet ten laste legt, dat zij "Hem beroven. Mag een mens God beroven? Toch berooft gij Mij." Maleachi 3:8, 9, hen terzelfder tijd aanmoedigende om rechtvaardiger te zijn jegens Hem en Zijn ontvangers, met een belofte dat, zo zij de tienden in het schathuis brengen, Hij zegen op hen zou afgieten, vers 10. Dit besluiten zij dan nu te doen opdat er spijze zij in Gods huis en overvloed in de schatkamers van de tempel, waar de vaten van het heiligdom waren, vers 39. Wij zullen het doen, zeggen zij, in al onze landbouwende steden, vers 37, in al de steden van onze dienstbaarheid, zo hebben het de LXX, want zij waren knechten in hun eigen land, Hoofdstuk 9:36.
Maar - zoals **Dr. Poole** terecht opmerkt - hoewel zij zware belastingen moesten opbrengen aan de koningen van Perzië en vele ontberingen hadden te lijden, wilden zij zich hiermede toch niet verontschuldigen om hun tienden te betalen, doch wilden God geven wat van God is, zowel als aan de keizer wat van de keizer is. Voor werken van Godsvrucht en barmhartigheid moeten wij doen wat wij kunnen in weerwil van de belastingen, die wij aan de regering hebben te betalen, en in onze dienstbaarheid blijmoedig onze plicht vervullen jegens God, en dat zal de zekerste weg zijn tot welvaart en vrijheid op Gods tijd.

HOOFDSTUK 11

1 Voorts woonden de oversten des volks te Jeruzalem; maar het overige des volks wierpen loten, om uit tien een uit te brengen, die in de heilige stad Jeruzalem zou wonen, en negen delen in de andere steden. 2 En het volk zegende al de mannen, die vrijwillig aanboden te Jeruzalem te wonen. 3 En dit zijn de hoofden van het landschap, die te Jeruzalem woonden; (maar in de steden van Juda woonden, een iegelijk op zijn bezitting, in hun steden, Israël, de priesters, en de Levieten, en de Nethinim, en de kinderen der knechten van Salomo). 4 Te Jeruzalem dan woonden sommigen van de kinderen van Juda, en van de kinderen van Benjamin. Van de kinderen van Juda: Athaja, de zoon van Uzzia, de zoon van Zacharja, de zoon van Amarja, de zoon van Sefatja, de zoon van Mahalaleel, van de kinderen van Perez; 5 En Maaseja, de zoon van Baruch, de zoon van Kol - hose, de zoon van Hazaja, de zoon van Adaja, de zoon van Jojarib, de zoon van Zacharja, de zoon van Siloni. 6 Alle kinderen van Perez, die te Jeruzalem woonden, waren vierhonderd acht en zestig dappere mannen. 7 En dit zijn de kinderen van Benjamin: Sallu, de zoon van Mesullam, de zoon van Joed, de zoon van Pedaja, de zoon van Kolaja, de zoon van Maaseja, de zoon van Ithiel, de zoon van Jesaja; 8 En na hem Gabbai, Sallai; negenhonderd acht en twintig. 9 En Joel, de zoon van Zichri, was opziener over hen; en Juda, de zoon van Senua, was de tweede over de stad. 10 Van de priesteren: Jedaja, de zoon van Jojarib, Jachin; 11 Seraja, de zoon van Hilkia, de zo on van Mesullam, de zoon van Zadok, de zoon van Merajoth, de zoon van Ahitub, was voorganger van Gods huis; 12 En hun broederen, die het werk in het huis deden, waren achthonderd twee en twintig. En Adaja, de zoon van Jeroham, de zoon van Pelalja, de zoon van Amzi, de zoon van Zacharja, de zoon van Pashur, de zoon van Malchia; 13 En zijn broederen, hoofden der vaderen, waren tweehonderd twee en veertig. En Amassai, de zoon van Azareel, de zoon van Achzai, de zoon van Mesillemoth, de zoon van Immer; 14 En hun broederen, dappere helden, waren honderd acht en twintig; en opziener over hen was Zabdiel, de zoon van Gedolim. 15 En van de Levieten: Semaja, de zoon van Hassub, de zoon van Azrikam, de zoon van Hasabja, de zoon van Buni. 16 En Sabbethai, en Jozabad, van de hoofden der Levieten, waren over het buitenwerk van het huis Gods. 17 En Matthanja, de zoon van Micha, de zoon van Zabdi, de zoon van Asaf, was het hoofd, die de dankzegging begon in het gebed, en Bakbukja was de tweede van zijn broederen; en Abda, de zoon van Sammua, de zoon van Galal, de zoon van Jeduthun. 18 Al de Levieten in de heilige stad waren tweehonderd vier en tachtig. 19 En de poortiers: Akkub, Talmon, met hun broederen, die wacht hielden in de poorten, waren honderd twee en zeventig. 20 Het overige nu van Israël, van de priesters en de Levieten, was in alle steden van Juda, een iegelijk in zijn erfdeel. 21 En de Nethinim woonden in Ofel; en Ziha en Gispa waren over de Nethinim. 22 En der Levieten opziener te Jeruzalem was Uzzi, de zoon van Bani, de zoon van Hasabja, de zoon van Matthanja, de zoon van Micha; van de kinderen van Asaf waren de zangers tegenover het werk van Gods huis. 23 Want er was een gebod des konings van hen, te weten, een zeker onderhoud voor de zangers, van elk dagelijks op zijn dag. 24 En Petahja, de zoon van Mesezabeel, van de kinderen van Zerah, de zoon van Juda, was aan des konings hand, in alle zaken tot het volk. 25 In de dorpen nu op hun akkers woonden sommigen van de kinderen van Juda, in Kirjath - arba en haar onderhorige plaatsen, en in Dibon en haar onderhorige plaatsen, en in Jekabzeel en haar dorpen; 26 En te Jesua, en te Molada, en te Beth - pelet, 27 En te Hazar - sual, en in Ber - seba, en haar onderhorige plaatsen, 28 En te Ziklag, en in Mechona en haar onderhorige plaatsen, 29 En te En - rimmon, en te Zora, en te Jarmuth, 30 Zanoah, Adullam en haar dorpen, Lachis en haar akkers, Azeka en haar onderhorige plaatsen; en zij legerden zich van Ber - seba af tot aan het dal Hinnom. 31 De kinderen van Benjamin nu van Geba woonden in Michmas, en Aja, en Beth - el, en haar onderhorige plaatsen, 32 Anathoth, Nob, Ananja, 33 Hazor, Rama, Gitthaim, 34 Hadid, Zeboim, Neballat, 35 Lod, en Ono, in het dal der werkmeesters. 36 Van de Levieten nu, woonden sommigen in de verdelingen van Juda, en van Benjamin.

Jeruzalem was ommuurd, maar nog niet geheel bevolkt, en daarom zwak en verachtelijk. Nu was het Nehémia's zorg om er mensen in te brengen, en daarvan hebben wij hier een bericht.
I. De methode gevolgd om de stad te bevolken, vers 1, 2.

II. De voornaamste personen van Juda en Benjamin, die er woonden, vers 3 - 9. Van de priesters en Levieten vers 10 - 19.

III. De onderscheiden steden en dorpen van Juda en Benjamin, die bevolkt werden door de overige geslachten, vers 20 - 36**.**

Nehémia 11:1 - 19
Jeruzalem wordt hier de heilige stad genoemd omdat er de tempel was, en dat was de plaats die God had verkoren om er Zijn naam te zetten. Nu zou men denken dat om die reden het heilige zaad verkozen zou hebben om daar te wonen, en er naar gestreefd zou hebben om er een woning te hebben, maar het schijnt integendeel dat zij geweigerd hebben er te wonen, hetzij:

1. Omdat van de inwoners van Jeruzalem grotere nauwgezetheid van wandel verwacht werd dan van anderen, en zij daartoe niet bereid waren. Zij, die er niet bijzonder op gesteld zijn zelf heilig te wezen, zijn er huiverig van om in een heilige stad te wonen, om die reden zouden zij zelfs niet in het Nieuwe Jeruzalem willen wonen, maar een blijvende stad op aarde begeren te hebben. Of:
2. Omdat van alle plaatsen Jeruzalem het meest door de heidenen, hun naburen, werd gehaat, en hun boosaardige plannen daartegen gericht waren, waardoor het een post van gevaar werd (de post van eer is dit ook meestal), en daarom wilden zij zich niet gaarne aan dat gevaar blootstellen. Vrees voor vervolging en smaad en om in moeilijkheden te komen houdt velen buiten de heilige stad, en maakt hen traag om voor God en Godsdienst op te komen, niet bedenkende dat gelijk Jeruzalem bijzonder gehaat en bedreigd wordt door haar vijanden, zij ook met bijzondere zorg beschermd wordt door haar God, en tot een "geruste woonplaats" wordt gemaakt, Jesaja 33:20, Psalm 46:5, 6. Of,
3. Omdat het meer in hun wereldlijk voordeel was op het land te wonen. Jeruzalem was geen handelsstad, en daarom was daar geen geld te verkrijgen door koopwaren, zoals op het land geld te verkrijgen was door koren en vee. Zij zoeken allen het hunne, niet hetgeen van Christus Jezus is, Filipp. 2:21. Het is een algemene en rechtvaardige klacht, dat de meeste mensen hun eigen rijkdom en aanzien, hun genot en hun gemak en hun veiligheid stellen boven de eer van God en het algemene welzijn. Het volk dus onwillig zijnde om te Jeruzalem te wonen nu het arm was, wordt ons hier gezegd:

I. Door welk middel de stad weer vervuld werd.
1. De oversten woonden er in, vers 1. Jeruzalem was de geschikte plaats voor hen om in te wonen, want daar waren "de stoelen des gerichts gezet," Psalm 122:5, en daar werd in alle moeilijke rechtszaken beslissende uitspraak gedaan. En zo toen het wonen in deze plaats een voorbeeld was van grote liefde voor het huis van God, van ijver voor het algemene welzijn, van geloof, heilige kloekmoedigheid en zelfverloochening, dan zouden de oversten hierin ten voorbeeld zijn voor hun minderen. Hun wonen aldaar zal anderen tot moed opwekken om er ook te gaan wonen. Magnates magnetes De machtigen hebben aantrekkingskracht. Als voorname mannen de heilige stad tot hun woonplaats verkiezen, dan brengt dit heiligheid in eer, en hun ijver zal vele anderen tot ijver opwekken.

2. Er waren sommigen, die zich vrijwillig aanboden om in Jeruzalem te wonen, hun eigen wereldlijke belangen kloekmoedig achterstellende voor het algemene welzijn, vers 2. Ter hunner ere wordt het in de geschiedenis vermeld dat, toen anderen huiverig waren om zich aan moeilijkheid, verlies en gevaar bloot te stellen, zij "bidt Jeruzalem vrede toe mogen wie u liefhebben, rust genieten om het huis van de Heere onze God wil ik het goede voor u zoeken," Psalm 122:6, 9. Er wordt gezegd: het volk zegende hen. Zij prezen hen, zij baden voor hen. Velen, die zelf zich niet ijverig betonen voor het algemene welzijn, hebben toch een goed

woord over voor hen die dit wèl doen. God en de mensen zullen hen zegenen, die een zegen zijn voor het algemeen, hetgeen ons moet aanmoedigen om ijverig te zijn in goeddoen.

3. Bevindende, dat er nog plaats was besloten zij, na een overzicht van het getal van het gehele volk genomen te hebben, om één uit tien te Jeruzalem te doen wonen, wie dit zullen zijn, zal door het lot worden beslist, waarvan het beleid, naar zij allen wisten, van de Heere is. Dit zou twist voorkomen en een grote voldoening wezen voor hen, die door het lot werden aangewezen om te Jeruzalem te wonen, daar zij duidelijk zouden zien dat God de bepalingen van hun woning heeft bescheiden en verordineerd. Wij kunnen veronderstellen dat zij die verhouding van één tot tien hebben gekozen, om een goed evenwicht te bewaren tussen de stad en het land en zo schijnt het te verwijzen naar de aloude regel van Gode de tienden te geven, en wat aan de heilige stad wordt gegeven acht Hij gegeven aan Hemzelf.

II. Door welke personen Jeruzalem vervuld werd. Er wordt hier een algemeen bericht gegeven van de inwoners, omdat "de satmhoofden van Juda bij zichzelf zeggen: Een sterke macht zijn mij de inwoners van Jeruzalem, door de Heere der heirscharen, hun God" Zacharia 12, 5, en hen dienovereenkomstig waardeerden.

1. Velen van de kinderen van Juda en Benjamin woonden daar, want oorspronkelijk lag het een deel van de stad in het lot van een van die stammen, en het andere deel in dat van de andere stam, maar het grootste deel was in het lot van Benjamin, en daarom vinden wij hier van de kinderen van Juda slechts vierhonderd acht en zestig gezinnen te Jeruzalem vers 6, maar van Benjamin negenhonderd acht en twintig, vers 7, 8. Zó klein was het begin, maar later, vóór de tijd van onze Heiland, was het veel meer volkrijk geworden. Die van Juda waren allen afstammelingen van Perez die zoon van Juda, uit wien, voor zover het vlees aangaat, Christus is voortgekomen. Nu waren de Benjaminieten wel meerder in aantal, maar van de mannen van Juda wordt gezegd vers 6, dat zij dappere mannen waren, geschikt tot de dienst, instaat om de stad te verdedigen zo zij aangevallen werd. Juda heeft zijn oude hoedanigheid van leeuwenwelp niet verloren, en van kloekheid en onverschrokkenheid. Er wordt ons hier gezegd wie de opziener was van de Benjaminieten, die te Jeruzalem woonden en wie de tweede was, vers 9. Want het is even nodig voor een volk dat er goede orde onder hen zij, als om versterkt te zijn tegen aanvallen van buitenlandse vijanden, even nodig om goede magistraten als om dappere krijgslieden te hebben.

2. Velen van de priesters en Levieten hebben zich te Jeruzalem gevestigd, waar anders zouden mensen, die Gode heilig zijn, wonen dan in de heilige stad?
A. Wij kunnen veronderstellen dat de meeste priesters daar woonden, omdat zij hun werk in de tempel hadden. Van hen, die het werk van het huis in hun afdelingen deden waren hier achthonderd twee en twintig van een geslacht, tweehonderd twee en veertig van een ander geslacht, en honderd acht en twintig van nog een ander, vers 12 - 14. Het was goed dat deze arbeiders niet weinigen waren. Van sommigen van hen wordt gezegd dat zij dappere helden waren, vers 14 het was nodig dat zij dit zijn zouden, want het priesterschap was niet alleen een werk waarvoor kracht nodig was, maar het was ook een strijd waarvoor inzonderheid nu dapperheid vereist werd. Van één van deze priesters wordt gezegd dat hij de zoon was van één van de grote, vers 14. Het was geen verkleining voor de grootste man, die zij hadden, dat zijn zoon tot de priesterschap behoorde, hij kon zijn ambt en bediening heerlijk maken, want zijn ambt en bediening hebben hem niet in het minst verkleind.

B. Ook sommigen van de Levieten kwamen te Jeruzalem wonen, maar vergelijkenderwijs slechts weinigen, tweehonderd vier en tachtig in het geheel, vers 18, met honderd twee en

zeventig poortwachters, vers 19. Want veel van hun werk bestond om overal in het land de goede kennis des Heeren te onderwijzen, daarom waren zij verstrooid onder Israël, zovelen er nodig waren voor de dienst, bleven te Jeruzalem, de overigen deden elders goed.

a. Van twee van de Levieten wordt gezegd dat zij over het buitenwerk van het huis Gods waren, vers 16. De priesters leidden het werk binnen de tempelpoorten, maar aan deze Levieten was de zorg over de wereldlijke aangelegenheden van Gods huis opgedragen, die in ordine ad spiritualia - ten diepste van zijn geestelijke belangen, waren, zoals het innen van de contributies, het voorzien in de benodigdheden voor de tempeldienst, en dergelijke zaken meer, waarover het nodig was opzicht te hebben, want anders zouden de innerlijke zaken gebrek hebben geleden, en dan zouden zij stil hebben moeten staan. Zij, die zorgdragen voor de uitwendige belangen van de kerk, het dienen van de tafelen, zijn even nodig op hun plaats, als zij die de zorg hebben voor haar inwendige belangen, zich wijden aan de bediening des woords en aan het gebed.
b. Van een ander wordt gezegd dat hij de dankzegging begon en het gebed. Waarschijnlijk had hij een goed oor en een goede stem, was hij een zeer kundig zanger en werd hij daarom gekozen om het psalmgezang te leiden. Hij was voorzanger in de tempel. Dankzegging is nodig in het gebed, zij moet er mee samengaan, dankzegging voor vroegere goedertierenheden is een gepaste inleiding tot het smeken om verdere zegeningen. En in de openbare eredienst moet er worden zorggedragen dat alles op de beste wijze geschiedt, eerlijk en met orde, dat in het gebed één spreke, en de overigen zich in gedachten met hem verenigen, in het zingen, dat een begint, en de overigen volgen**.**

Nehémia 11:20 - 36
Een bericht gegeven hebbende van de voornaamste personen, die in Jeruzalem woonden (een uitvoeriger bericht hieromtrent hadden wij in 1 Kronieken 9:2 en verv.), geeft Nehémia ons nu in deze verzen enig bericht van de andere steden, in welke het overige van Israël woonde vers 20. Het was nodig dat Jeruzalem bevolkt zou wo rden, maar niet op zo'n wijze dat het land erdoor ontvolkt zou worden, de koning zelf wordt van het veld gediend, dat weinig dienst zou doen, indien er geen handen waren om het te bewerken. Laat er dus geen twist, geen afgunst, geen minachting, geen kwaadwilligheid zijn tussen de inwoners van steden en de inwoners van dorpen, beide zijn nodig, beide zijn nuttig, en geen van beide kan gemist worden.

1. De Nethinim, de nakomelingen van de Gibeonieten, woonden in Ofel, dat op de muur van Jeruzalem was, Hoofdstuk 3:26, omdat zij het dienstwerk van de tempel te doen hadden, en er dus dichtbij moesten wezen, teneinde gereed te zijn tot de dienst, vers 21.

2. Hoewel de Levieten verspreid waren door de steden van Juda, hadden zij toch een opziener, die te Jeruzalem woonde, een overste van hun orde, tot wie zij zich wendden om leiding en bestuur, die zorg droeg voor hun zaken, kennis nam van hun gedrag en wandel en toezag dat zij behoorlijk hun plichten volbrachten, vers 22.

3. Sommigen van de zangers waren aangesteld om voor de nodige herstellingen van de tempel te zorgen, daar zij verstandige mannen waren, en er tussen hun uren van dienst de tijd voor hadden, zij waren tegenover het werk van Gods huis, vers 22. En de koning van Perzië schijnt hun ambt en werk zo genegen te zijn geweest, dat hij hun een zeker onderhoud toewees, buiten en behalve hetgeen hun als Levieten toekwam, vers 23.

4. Hier is één, die des konings commissaris was te Jeruzalem, hij behoorde tot het nageslacht van Zerah, vers 24. Want ook van dat geslacht waren nu sommigen te Jeruzalem gevestigd, en niet alleen van dat van Farez, of Perez zoals blijkt uit de andere lijst in 1 Kronieken 9:6. Hij wordt gezegd aan des konings hand te zijn of, vanwege de koning, in alle zaken van het volk, om geschillen te beslechten, die ontstonden tussen de beambten van de koning en zijn onderdanen, om te zorgen dat hetgeen aan de koning verschuldigd was, behoorlijk door het volk werd betaald, en dat hetgeen door de koning voor de tempeldienst was toegestaan stipt uitbetaald werd. Het was gelukkig voor de Joden, dat één uit henzelf die post bekleedde.

5. Hie r is een bericht van de dorpen of landsteden, die door het overige van Israël bewoond werden. De steden, in welke de kinderen van Juda woonden, vers 25 - 30. Die welke door de kinderen van Benjamin bewoond werden, vers 31 - 35. En in beide waren verdelingen voor de Levieten, vers 36.
Wij willen veronderstellen dat zij nu veilig en op hun gemak waren, al waren zij nu ook arm en weinig in aantal. Waarschijnlijk zullen zij door de zegen van God toenemen in rijkdom en macht, en dit zou nog veel waarschijnlijker geweest zijn, indien er onder hen niet die algemene ontwijding, die lauwheid in de Godsdienst had geheerst, welke hun in de naam van God ten laste wordt gelegd door de profeet Maleachi die verondersteld wordt in die tijd te hebben geprofeteerd, en met wie de profetie voor een tijd heeft opgehouden, totdat zij in de grote profeet en zijn voorloper herleefde.

HOOFDSTUK 12

1 Dit nu zijn de priesters en de Levieten, die met Zerubbabel, de zoon van Sealthiel, en Jesua, optogen: Seraja, Jeremia, Ezra, 2 Amarja, Malluch, Hattus, 3 Sechanja, Rehum, Meremoth, 4 Iddo, Ginnethoi, Abia, 5 Mijamin, Maadja, Bilga, 6 Semaja, en Jojarib, Jedaja, 7 Sallu, Amok, Hilkia, Jedaja; dat waren de hoofden der priesteren, en hun broederen, in de dagen van Jesua. 8 En de Levieten waren: Jesua, Binnui, Kadmiel, Serebja, Juda, Matthanja; hij en zijn broederen waren over de dankzeggingen. 9 En Bakbukja, en Unni, hun broederen, waren tegen hen over in de wachten. 10 Jesua nu gewon Jojakim, en Jojakim gewon Eljasib, en Eljasib gewon Jojada, 11 En Jojada gewon Jonathan, en Jonathan gewon Jaddua. 12 En in de dagen van Jojakim waren priesters, hoofden der vaderen: van Seraja was Meraja; van Jeremia, Hananja; 13 Van Ezra, Mesullam; van Amarja, Johanan; 14 Van Melichu, Jonathan; van Sebanja, Jozef; 15 Van Harim, Adna; van Merajoth, Helkai; 16 Van Iddo, Zacharia; van Ginnethon, Mesullam; 17 Van Abia, Zichri; van Minjamin, van Moadja, Piltai; 18 Van Bilga, Sammua; van Semaja, Jonathan; 19 En van Jojarib, Matthenai; van Jedaja, Uzzi; 20 Van Sallai, Kallai; van Amok, Heber; 21 Van Hilkia, Hasabja; van Jedaja, Nethaneel. 22 Van de Levieten werden in de dagen van Eljasib, Jojada, en Johanan, en Jaddua, de hoofden der vaderen beschreven; mitsgaders de priesteren, tot het koninkrijk van Darius, de Perziaan. 23 De kinderen van Levi, de hoofden der vaderen, werden beschreven in het boek der kronieken, tot de dagen van Johanan, de zoon van Eljasib, toe. 24 De hoofden dan der Levieten waren Hasabja, Serebja, en Jesua, de zoon van Kadmiel, en hun broederen tegen hen over, om te prijzen en te danken, naar het gebod van David, de man Gods, wacht tegen wacht. 25 Matthanja en Bakbukja, Obadja, Mesullam, Talmon en Akkub, waren poortiers, de wacht waarnemende bij de schatkamers der poorten. 26 Dezen waren in de dagen van Jojakim, de zoon van Jesua, de zoon van Jozadak, en in de dagen van Nehémia, de landvoogd, en van de priester Ezra, de schriftgeleerde. 27 In de inwijding nu van Jeruzalems muur, zochten zij de Levieten uit al hun plaatsen, dat zij hen te Jeruzalem brachten, om de inwijding te doen met vreugde, en met dankzeggingen, en met gezang, cimbalen, luiten, en met harpen. 28 Alzo werden de kinderen der zangers verzameld, zo uit het vlakke veld rondom Jeruzalem, als uit de dorpen van de Netofathieten; 29 En uit het huis van Gilgal, en uit de velden van Geba en Asmaveth; want de zangers hadden zich dorpen gebouwd rondom Jeruzalem. 30 En de priesters en de Levieten reinigden zichzelven; daarna reinigden zij het volk, en de poorten, en de muur. 31 Toen deed ik de vorsten van Juda opgaan op de muur; en ik stelde twee grote dankkoren en omgangen, een ter rechterhand op de muur, naar de Mistpoort toe. 32 En achter hen ging Hosaja, en de helft der vorsten van Juda. 33 En Azarja, Ezra, en Mesullam, 34 Juda, en Benjamin, en Semaja, en Jeremia; 35 En van de priesters kinderen met trompetten: Zacharja, de zoon van Jonathan, de zoon van Semaja, de zoon van Matthanja, de zoon van Michaja, de zoon van Zakkur, de zoon van Asaf; 36 En zijn broeders, Semaja, en Azareel, Milalai, Gilalai, Maai, Nethaneel, en Juda, Hanani, met muziekinstrumenten van David, de man Gods; en Ezra, de schriftgeleerde, ging voor hun aangezicht heen. 37 Voorts naar de Fonteinpoort, en tegen hen over, gingen zij op bij de trappen van Davids stad, door de opgang des muurs, boven Davids huis, tot aan de Waterpoort, tegen het oosten. 38 Het tweede dankkoor nu ging tegenover, en ik achter hetzelve, met de helft des volks, op de muur, van boven de Bakoventoren, tot aan de breden muur; 39 En van boven de poort van Efraim, en boven de Oude poort, en boven de Vispoort, en de toren Hananeel, en de toren Mea, tot aan de Schaapspoort, en zij bleven staan in de Gevangenpoort. 40 Daarna stonden de beide dankkoren in Gods huis; ook ik en de helft der overheden met mij. 41 En de priesters, Eljakim, Maaseja, Minjamin, Michaja, Eljoenei, Zacharja, Hananja, met trompetten; 42 Voorts Maaseja, en Semaja, en Eleazar, en Uzzi, en Johanan, en Malchia, en Elam, en Ezer; ook lieten zich de zangers horen, met Jizrahja, de opziener. 43 En zij offerden deszelven daags grote slachtofferen, en waren vrolijk; want God had hen vrolijk gemaakt met grote vrolijkheid; en ook waren de vrouwen en de kinderen vrolijk; zodat de vrolijkheid van Jeruzalem tot van verre gehoord werd. 44 Oo k werden ten zelfden dage mannen gesteld over de kameren, tot de schatten, tot de hefofferen, tot de eerstelingen en tot de tienden, om daarin uit de akkers der steden te verzamelen de delen der wet, voor de priesteren en voor de Levieten; want Juda was vrolijk over de priesteren en over de Levieten, die daar stonden. 45 En de wacht huns Gods waarnamen, en de wacht der reiniging, ook de zangers, en de poortiers, naar het gebod van David en zijn zoon Salomo. 46 Want in de dagen van David en Asaf, van ouds, waren er hoofden der zangers, en des lofgezangs, en der dankzeggingen tot God. 47 Daarom gaf gans Israël, in de dagen van Zerubbabel, en in de dagen van Nehémia, de delen der zangers en der poortiers,

van elk dagelijks op zijn dag; en zij heiligden voor de Levieten, en de Levieten heiligden voor de kinderen van Aaron.

In dit hoofdstuk vinden wij:
I. De namen vermeld van de oversten van de priesters en Levieten, die met Zerubbabel zijn opgetogen, vers 1 - 9.
II. De opvolging van de hogepriesters, vers 10, 11.
III. De namen van het volgende geslacht van de hoofdpriesters, vers 12 - 21.
IV. De uitnemende Levieten uit Nehémia's tijd, vers 22 - 26.
V. De plechtigheid van de inwijding van de muur van Jeruzalem, vers 27 - 43. VI. De regeling van de diensten van de priesters en Levieten in de tempel, vers 44 - 47**.**

Nehémia 12:1 - 26
Wij hebben hier de namen, en weinig meer dan de namen, van een grote menigte van priesters en Levieten, die in hun tijd onder de teruggekeerde Joden hebben uitgemunt. Waarom dit register. hier door Nehémia opgenomen werd, blijkt niet, misschien om deze Godvruchtige mannen in gedachtenis te houden, opdat het nageslacht zou weten aan wie zij, onder God, de gelukkige herleving en herstelling van de Godsdienst onder hen te danken hadden. Aldus moeten wij medewerken tot de vervuiling van de belofte in Psalm 112: "De rechtvaardige zal in eeuwige gedachtenis zijn." Laat de nagedachtenis van de rechtvaardigen gezegend en vereeuwigd worden Het is een plicht van de dankbaarheid, die wij nog aan getrouwe leraren verschuldigd zijn, om "onze voorgangers te gedenken, die ons het woord Gods gesproken hebben," Hebreeën 13:7. Misschien is het om hun nakomelingen, die hen opgevolgd zijn in het priesterambt en hun waardigheden geërfd hebben, op te wekken om hun moed en getrouwheid na te volgen. Het is goed om te weten wat onze Godvruchtige voorouders en voorgangers geweest zijn, opdat wij er uit leren wat wij moeten zijn. Wij hebben hier:

1. De namen van de priesters en Levieten, die het eerst uit Babel zijn opgetrokken, toen Jesua hogepriester was. Jeremia en Ezra worden onder de eersten genoemd, vers 1, maar men veronderstelt dat het niet Jeremia de profeet en Ezra de schriftgeleerde waren, hoewel zij beide priesters zijn geweest, want de roem van de ene was lang tevoren verbreid, en die van de andere enigen tijd later. Van een van de Levieten wordt gezegd dat hij over de dankzegging was, vers 8, dat is: hem was opgedragen om te zorgen dat de psalmen, de dankzeggende psalmen, voortdurend op de bepaalde tijd en op behoorlijke wijze in de tempel gezongen werden. De Levieten hielden hun wachten bij beurten en losten elkaar af, zoals het aan broederen, medearbeiders en medestrijders betaamt.

2. De opvolging van de hogepriesters gedurende de Perzische monarchie, van Jesua, of Jezus die hogepriester was ten tijde van de terugkeer uit Babel, tot op Jaddua, of Jaddus, die hogepriester was, toen Alexander de Grote na de verovering van Tyrus te Jeruzalem kwam en aan deze Jaddus grote eerbied heeft betoond, toen hij in zijn hogepriesterlijk gewaad tot hem kwam en hem de profetie van Daniël toonde, waarin zijn veroveringen voorzegd zijn.

3. Het volgende geslacht van priesters, die oversten waren en gearbeid hebben in de dagen van Jojakim, zonen van de eerste groep. Het een geslacht van leraren gaat voorbij en een ander geslacht volgt hen op, en hierin hebben wij Gods gunst te erkennen jegens Zijn kerk en Zijn zorg over haar. Allen, die genoemd zijn in vers 1 en verv. als uitnemend in hun tijd, worden weer genoemd, hoewel met enige verandering in verscheidene van hun namen, in vers 12 en verv, behalve twee, als zonen hebbende, die evenzeer hebben uitgemunt in hun tijd, een

zeldzaam voorbeeld dat twintig Godvr uchtige vaders twintig Godvruchtige zonen nalieten (want zovelen waren hier) die hun plaats innamen.

4. Het volgende geslacht van Levieten, of liever, een later geslacht, want deze priesters bloeiden in de dagen van Jojakim, de hogepriester, en deze Levieten in de dagen van Eljasib, vers 22. Misschien zijn toen de bovengenoemde geslachten van de priesters begonnen te ontaarden, en is het derde geslacht achtergebleven bij de twee vorige, maar het werk Gods zal nooit falen uit gebruik aan werktuigen. Toen werd een geslacht van Levieten verwekt, dat als hoofden van de vaderen werd beschreven, vers 22, en zeer dienstig was aan de belangen van de kerk, en hun diensten waren er niet minder welbehaaglijk om aan God en aan Zijn volk, dat zij slechts Levieten en dus van de mindere rang van de bedienaren van de Godsdienst waren. Eljasib, de hogepriester, verwant zijnde aan Tobia, Hoofdstuk 13:4, zijn ook de andere priesters slap en nalatig geworden, maar toen traden de Levieten met des te meer ijver op, hetgeen hieruit blijkt dat zij, die nu werkzaam waren in het verklaren van de Schrift Hoofdstuk 8:7, en in het gebed, Hoofdstuk 9:4, 5, allen Levieten waren, en geen priesters, daar meer gelet werd op hun persoonlijke hoedanigheden dan op hun orde. Sommigen van deze Levieten waren zangers, vers 24, om te prijzen en te danken, anderen van hen waren poortwachters, vers 25, de wacht waarnemende bij de schatkamers van de poorten, en beide naar het gebod van David**.**

Nehémia 12:27 - 43
Wij hebben gelezen dat de muur van Jeruzalem onder veel vrezen en beven gebouwd werd, hier nu hebben wij een bericht dat hij met veel vreugde en groot gejuich werd ingewijd. Die met tranen zaaien zullen aldus met gejuich maaien.

I. Wij moeten nagaan wat de betekenis was van deze inwijding van de muur, en willen veronderstellen dat er ook de inwijding van de stad in begrepen was - continens pro contento - hetgeen omvat genomen voor hetgeen omvat is, en daarom werd het niet gedaan voordat de stad weer tamelijk goed bevolkt was, Hoofdstuk 11..

1. Hier was een plechtige dankzegging aan God voor Zijn grote goedertierenheid over hen in de tot een goed einde brenging van deze onderneming, waarvan zij zich temeer bewust waren vanwege de moeilijkheid en de tegenstand, die zij er bij ondervonden hadden.

2. Hiermede hebben zij de stad op bijzondere wijze aan God gewijd en aan Zijn eer, er voor Hem en in Zijn naam bezit van genomen. Op al onze steden, op al onze huizen moet heiligheid des Heeren geschreven staan, maar de stad was (zoals nooit een andere stad geweest is), een "heilige stad," de "stad van de grote Koning," Psalm 48:3, Mattheüs 5:35, dat is zij altijd geweest sedert God haar verkoren had om er Zijn Naam te zetten, en als zodanig werd zij, nu herbouwd zijnde, opnieuw door de bouwers en de inwoners Gode gewijd, ten teken van hun erkenning dat zij Zijn huurders, Zijn afhankelingen waren, en van hun begeerte, dat zij nog de Zijne zou wezen, en de eigendom ervan nooit veranderd zou worden. Al wat voor hun veiligheid, gemak en genoegen gedaan is, moet bedoeld zijn voor Gods eer en heerlijkheid.

3. Hiermede stelden zij de stad en haar muren onder de bescherming van God, erkennende dat, zo de Heere de stad niet bewaart, de muren tevergeefs gebouwd zijn. Toen deze stad in het bezit was van de Jebusieten, hebben die er de bescherming van opgedragen aan hun goden, hoewel die blind en kreupel waren 2 Samuel. 5:6. S Met veel meer reden geeft het volk van God haar over in Zijn hoede en bescherming, daar Hij de Alwijze en Almachtige is.

De bijgelovige stichters van steden letten daarbij op een gelukkige gesteldheid des hemels maar deze Godvruchtige stichters hadden alleen het oog op God, op Zijn voorzienigheid, niet op het geluk, de fortuin.

II. Wij moeten opmerken met hoeveel plechtigheid het geschiedde onder de leiding van Nehémia.

1. Uit alle delen van het land werden de Levieten opgeroepen om de plechtigheid te komen vieren. De stad moet aan God gewijd worden en Zijn dienstknechten moeten gebruikt worden om het te doen, de overgave ervan aan Hem moet door hun handen geschieden. Toen deze plechtige feesten voorbij waren, Hoofdstuk 8, 9, gingen zij naar huis naar hun onderscheidene standplaatsen, om daar hun werk van zorg over de zielen weer op te vatten, maar nu werden hun tegenwoordigheid en hulp wederom ingeroepen.

2. Ingevolge van deze oproeping was er een algemene samenkomst van al de Levieten, vers 28, 29. Let op de wijze, waarop zij te werk gingen.
a. Zij reinigden zich vers 30. Het is nodig dat wij onze handen reinigen en onze harten zuiveren als er enigerlei werk van God door moet heengaan. Zij reinigden zichzelf, en toen reinigden zij het volk, zij, die het middel willen wezen om anderen te heiligen, moeten zichzelf heiligen, zich Gode afzonderen met reinheid des harten en oprechtheid van bedoeling. Daarna reinigden zij de poorten en de muur. Wij kunnen vertroosting en lieflijkheid verwachten, als wij bereid zijn ze te ontvangen. "Alles is rein voor de reinen," Titus 1:15, en aan hen die geheiligd zijn, zijn huis en tafel en alle aangenaamheid des levens geheiligd, 1 Timotheus 4:4, 5 T. Waarschijnlijk geschiedde deze reiniging door het water van de afzondering, Numeri 19:9, te sprengen op zichzelf en op het volk, op de muren en de poorten, een type van het bloed van Christus, hetwelk, ons geweten "ons bewustzijn reinigen van dode werken," ons bekwaam maakt om de levende God te dienen, Hebreeën 9:14, en door Hem beschermd te worden.

b. De vorsten, priesters en Levieten gingen, in twee groepen verdeeld, in statige optocht op de muur met muziekinstrumenten, om de toewijding van dit alles aan God te kennen te geven, zij gingen de gehele muur rond, vers 36. Zodat zij waarschijnlijk al gaande psalmen zongen tot lof en heerlijkheid van God. De optocht wordt hier uitvoerig beschreven. Op een zeker punt kwamen zij bijeen, en daar verdeelden zij zich in twee groepen. De helft van de vorsten met verscheiden priesters en Levieten gingen rechts, terwijl Ezra hen aanvoerde, vers 37. De andere helft van de vorsten en priesters die evenzo dankzegging deden, gingen links, terwijl Nehémia in de achterhoede was, vers 38. Eindelijk ontmoetten beide groepen elkaar in de tempel, waar zij zich met elkaar verenigden in dankzegging, vers 40. De menigte van het volk liep waarschijnlijk op de grond, sommigen binnen de muur anderen buiten de muur. Een doel van deze plechtigheid was het volk onder de indruk te brengen van de zegen, waarvoor zij dankzegging gingen doen, en er de herinnering van onder hen levendig te houden. Processies voor zulke doeleinden hebben haar nut.

c. Het volk had zich vrolijk gemaakt met grote vrolijkheid, vers 43. Terwijl de vorsten, priesters en Levieten hun vreugde en dankbaarheid te kennen gaven door grote slachtofferen, trompetgeschal, muziekinstrumenten en lofliederen, heeft het gewone volk zijn vreugde geuit door luide juichkreten, die van verre gehoord werden, verder dan de meer harmonieuze geluiden van hun liederen en muziekinstrumenten, en van deze juichtonen, komende uit een gevoel van oprechte en hartelijke vreugde, wordt hier nota genomen, want God ziet de oprechte, ijverige dienst van geringe lieden niet voorbij, maar heeft er een welbehagen in, al is

er ook weinig kunst of schoonheid in. Er wordt ook opgemerkt dat de vrouwen en kinderen vrolijk waren, en hun hosanna's worden niet veracht, maar vermeld tot hun lof. Allen, die delen in openbare zegeningen, moeten zich verenigen in openbare dankzegging. De reden er voor opgegeven is: dat God hen vrolijk had gemaakt met grote vrolijkheid, Hij had hun beide stof tot blijdschap gegeven en harten om zich te kunnen verblijden, Zijn zorg had hen veilig en gerust gemaakt, en nu maakt Zijn genade hen vrolijk en dankbaar. De verijdelde tegenstand van hun vijanden heeft ongetwijfeld bijgedragen tot hun vreugde, en er triomf mee gemengd. Voor grote zegeningen behoort zeer plechtige dankzegging te worden gedaan, in de voorhoven van het huis des Heeren, in het midden van u, o Jeruzalem**.**

Nehémia 12:44 - 47
Wij hebben hier een bericht van nog enige goede uitwerkselen van de algemene vreugde bij de inwijding van de muur. Als de plechtigheden van een dag van dankzegging zulke indrukken achterlaten op de leraren en het volk, dat beide daarna meer zorgzaam en meer blijmoedig hun plicht doen, dan zijn zij in waarheid Gode welbehaaglijk, en dan komt er goeds uit voort. Zo was het hier.

1. De leraren waren meer zorgvuldig in hun werk dan zij geweest zijn. De eerbied, die het volk hun bij deze gelegenheid betoonde, moedigde hen aan tot naarstigheid en waakzaamheid, vers 45. De zangers en poortwachters namen de wacht van hun God waar, op de bestemde tijd de plicht volbrengende van hun ambt. Ook de poortwachters namen de wacht van de reiniging waar, dat is: zij droegen zorg om de reinheid van de tempel te bewaren door toegang te weigeren aan hen, die ceremoniëel onrein waren. Als de blijdschap des Heeren ons aldus verbindt aan onze plicht en er ons in verruimt, dan is dit een voorsmaak van die blijdschap, welke, in vereniging met de volmaaktheid van de heiligheid, onze eeuwige zaligheid zal uitmaken.

2. Het volk was meer zorgzaam dan het geweest was ten opzichte van het onderhoud van zijn leraren. Onder de andere dingen, die hun stof tot vreugde gaven, heeft het volk bij de inwijding van de muur zich verblijd voor de priesters en de Levieten, die daar stonden, vers 44. Zij genoten zeer veel van hun leraren en waren blij met hen, toen zij zagen hoe naarstig en volhardend zij arbeidden, en welke moeite zij zich gaven voor hun werk verheugden zij zich in hen. Het zekerste middel voor leraren om zich bij hun gemeente aan te bevelen en deel te krijgen in haar genegenheid, "is waakzaam en naarstig te zijn in de bediening" Romeinen 12:7, nederig en werkzaam te zijn en acht te geven op hun werk en roeping. Toen deze dat deden achtte het volk niets te veel om voor hen te doen, om hen aan te moedigen. De wet had delen voor hen voorzien, vers 44 maar wat zou hun dit baten indien hetgeen de wet hun had toegewezen, of niet stiptelijk bijeengebracht, of hun niet behoorlijk uitbetaald werd?

Nu wordt hier:
a. Zorg gedragen voor het bijeenbrengen van hetgeen hun toekwam. Zij waren bescheiden, en wilden liever verliezen wat hun van rechtswege toekwam, dan er zelf om te gaan vragen. Velen van het volk waren zorgeloos en onachtzaam, en zouden het niet inbrengen tenzij zij er toe aangemaand werden, en daarom werden mannen gesteld, wier ambt het was om tot schatten, tot de hefoffers, tot de eerstelingen en tot de tienden uit de akkers van de steden te verzamelen de delen van de wet voor de priesters en voor de Levieten, vers 44, opdat hun deel niet verloren zou zijn, omdat het niet opgevraagd werd. Dit is een goed stuk werk ten dienste beide van de leraren en het volk opdat de eersten niet zouden tekortkomen in hun onderhoud, en de laatsten niet zouden tekortkomen in hun plicht.

b. Er wordt zorg gedragen dat het, verzameld zijnde, nu ook stipt uitbetaald zal worden, vers 47. Zij gaven aan de zangers en poortwachters hun dagelijks deel, buiten en behalve hetgeen hun toekwam als Levieten, want wij kunnen veronderstellen dat David en Salomo, toen zij hun werk bepaalden vers 45, 46, boven hetgeen als Levieten van hen geëist werd, een fonds voor hen vastgesteld hebben tot hun verdere aanmoediging. Laat hen, die meer overvloedig arbeiden in het woord en de leer, deze dubbele eer waardig geacht worden. Wat de andere Levieten betreft, voor hen werden de tienden stipt afgezonderd of geheiligd, overeenkomstig de wet. Zij worden gezegd te zijn geheiligd, als hetgeen bijgedragen wordt, hetzij vrijwillig of volgens de wet, ter ondersteuning van de Godsdienst, en voor het onderhoud van zijn bedienaren, gegeven wordt met het oog op God en Zijn eer, dan is het geheiligd, en zal het Hem dienovereenkomstig welbehaaglijk wezen, en het zal "de zegen doen rusten op het huis" en op alles, dat er in is, Ezechiël 44:30.

HOOFDSTUK 13

1 Te dien dage werd er gelezen in het boek van Mozes, voor de oren des volks; en daarin werd geschreven gevonden, dat de Ammonieten en Moabieten niet zouden komen in de gemeente Gods, tot in eeuwigheid; 2 Omdat zij de kinderen Israëls niet waren tegengekomen met brood en met water, ja, Bileam tegen hen gehuurd hadden, om hen te vloeken, hoewel onze God de vloek omkeerde in een zegen. 3 Zo geschiedde het, als zij deze wet hoorden, dat zij alle vermengeling van Israël afscheidden. 4 Eljasib nu, de priester, die gesteld was over de kamer van het huis onzes Gods, was voor dezen nabestaande van Tobia geworden. 5 En hij had hem een grote kamer gemaakt, alwaar zij te voren henenleiden het spijsoffer, de wierook en de vaten, en de tienden van koren, van most en van olie, die bevolen waren voor de Levieten, en de zangers, en de poortiers, mitsgaders het hefoffer der priesteren. 6 Doch in dit alles was ik niet te Jeruzalem; want in het twee en dertigste jaar van Arthahsasta, koning van Babel, kwam ik tot de koning; maar ten einde van sommige dagen verkreeg ik weder verlof van de koning. 7 En ik kwam te Jeruzalem, en verstond van het kwaad, dat Eljasib voor Tobia gedaan had, makende hem een kamer in de voorhoven van Gods huis. 8 En het mishaagde mij zeer; zo wierp ik al het huisraad van Tobia buiten, uit de kamer. 9 Voorts gaf ik bevel, en zij reinigden de kameren; en ik bracht daar weder in de vaten van Gods huis, met het spijsoffer en de wierook. 10 Ook vernam ik, dat der Levieten deel hun niet gegeven was; zodat de Levieten en de zangers, die het werk deden, gevloden waren, een iegelijk naar zijn akker. 11 En ik twistte met de overheden, en zeide: Waarom is het huis Gods verlaten? Doch ik vergaderde hen, en herstelde ze in hun stand. 12 Toen bracht gans Juda de tienden van het koren, en van de most, en van de olie, in de schatten. 13 En ik stelde tot schatmeesters over de schatten, Selemja, de priester, en Zadok, de schrijver, en Pedaja, uit de Levieten; en aan hun hand Hanan, de zoon van Zakkur, de zoon van Matthanja; want zij werden getrouw geacht, en hun werd opgelegd aan hun broederen uit te delen. 14 Gedenk mijner, mijn God, in dezen; en delg mijn weldadigheden niet uit, die ik aan het huis mijns Gods en aan Zijn wachten gedaan heb. 15 In dezelfde dagen zag ik in Juda, die persen traden op de sabbat, en die garven inbrachten, die zij op ezels laadden; als ook wijn, druiven en vijgen, en allen last, dien zij te Jeruzalem inbrachten op de sabbatdag; en ik betuigde tegen hen ten dage, als zij eetwaren verkochten. 16 Daar waren ook Tyriers binnen, die vis aanbrachten, en alle koopwaren, die zij op de sabbat verkochten aan de kinderen van Juda en te Jeruzalem. 17 Zo twistte ik met de edelen van Juda, en zeide tot hen: Wat voor een boos ding is dit, dat gijlieden doet, en ontheiligt de sabbatdag? 18 Deden niet uw vaders alzo, en onze God bracht al dit kwaad over ons en over deze stad? En gijlieden maakt de hittige gramschap nog meer over Israël, ontheiligende de sabbat. 19 Het geschiedde nu, als de poorten van Jeruzalem schaduw gaven, voor de sabbat, dat ik bevel gaf, en de deuren werden gesloten; en ik beval, dat zij ze niet zouden opendoen tot na de sabbat; en ik stelde van mijn jongens aan de poorten, opdat er geen last zou inkomen op de sabbatdag. 20 Toen vernachtten de kramers, en de verkopers van alle koopwaren, buiten voor Jeruzalem, eens of tweemaal. 21 Zo betuigde ik tegen hen, en zeide tot hen: Waarom vernacht gijlieden tegenover de muur? Zo gij het weder doet, zal ik de hand aan u slaan. Van dien tijd af kwamen zij niet op de sabbat. 22 Voorts zeide ik tot de Levieten, dat zij zich zouden reinigen, en de poorten komen wachten, om de sabbatdag te heiligen. Gedenk mijner ook in dezen, mijn God! en verschoon mij naar de veelheid Uwer goedertierenheid. 23 Ook zag ik in die dagen Joden, die Asdodische, Ammonietische en Moabietische vrouwen bij zich hadden doen wonen. 24 En hun kinderen spraken half Asdodisch, en zij konden geen Joods spreken, maar naar de taal eens iegelijken volks. 25 Zo twistte ik met hen, en vloekte hen, en sloeg sommige mannen van hen, en plukte hun het haar uit; en ik deed hen zweren bij God: Indien gij uw dochteren hun zonen zult geven, en indien gij van hun dochteren voor uw zonen of voor u zult nemen! 26 Heeft niet Salomo, de koning van Israël, daarin gezondigd, hoewel er onder vele heidenen geen koning was, gelijk hij, en hij zijn God lief was, en God hem ten koning over gans Israël gesteld had? Ook hem deden de vreemde vrouwen zondigen. 27 Zouden wij dan naar ulieden horen, dat gij al dit grote kwaad zoudt doen, overtredende tegen onzen God, doende vreemde vrouwen bij u wonen? 28 Ook was er een van de kinderen van Jojada, de zoon van Eljasib, de hogepriester, schoonzoon geworden van Sanballat, de Horoniet; daarom jaagde ik hem van mij weg. 29 Gedenk aan hen, mijn God, omdat zij het priesterdom hebben verontreinigd, ja, het verbond des priesterdoms en der Levieten. 30 Alzo reinigde ik hen van alle vreemden; en ik bestelde de wachten der priesteren en der Levieten, elk op zijn werk; 31 Ook tot het offer des houts, op bestemde tijden, en tot de eerstelingen. Gedenk mijner, mijn God, ten goede.

Nehémia had zijn onderneming, om de heilige stad te ommuren en te bevolken, volbracht en nu keert hij terug tot de koning, zijn meester, die niet langer buiten hem kon, zoals blijkt uit vers 6. Na enige tijd kreeg hij echter verlof om weer terug te komen te Jeruzalem, teneinde grieven te herstellen, en enig bederf uit te zuiveren, dat in zijn afwezigheid was binnengeslopen, en zeer ijverig was hij om verscheidene misbruiken af te schaffen, en daar hebben wij hier een bericht van.

I. Hij verwijd erde uit Israël de vermenging van vreemdelingen, inzonderheid de Moabieten en Ammonieten, vers 1 - 3. In bijzondere verontwaardiging wierp hij Tobia uit de woning, die hij in het voorhof van de tempel had verkregen vers 4 - 9.
II. Hij verzekerde het onderhoud van de priesters en Levieten nog vaster dan tevoren, vers 10 - 14. Hij ging de ontheiliging tegen van de sabbatdag, en voorzag in de behoorlijke heiliging ervan, vers 15 - 22.
III. Hij stuitte het toenemende kwaad van huwelijken met vreemde vrouwen, vers 23 - 31**.**

Nehémia 13:1 - 9
Het was de eer van Israël en het strekte ten zeerste tot bewaring en instandhouding van hun heiligheid, dat zij een bijzonder volk waren, en zich niet met de heidenen moesten vermengen, noch die meesten toelaten zich bij hen in te lijven. Nu hebben wij hier:

I. De wet hieromtrent, die op die dag voor de oren van het volk gelezen werd, vers 1. Het schijnt op de dag van de inwijding van de muur geweest te zijn, want met hun gebeden en lofzeggingen hebben zij ook de lezing van het woord gepaard laten gaan, en hoewel het lang daarna was, dat de andere grieven, hier vermeld door het gezag van Nehémia uit de weg werden geruimd, kan deze van de vermenging toen wel weggenomen zijn door de daad van het volk zelf, want zo schijnt het geschied te zijn, vers 3. Of het was misschien op de jaarlijkse gedachtenisviering van die dag enige jaren later, en wordt het daarom gezegd, dat het te dien dage geweest is. Zij vonden een wet, dat de Ammonieten en Moabieten niet genaturaliseerd mochten worden, zich niet onder hen mochten vestigen, noch zich met hen mochten verenigen, vers 1. De reden, hiervoor gegeven, is omdat zij kwaadwillig geweest zijn voor de God van Israël, vers 2, hun de gewone burgerlijke beleefdheid niet hadden bewezen, maar het op hun verderf hadden toegelegd, hoewel de kinderen van Israël hun niet slechts geen kwaad hadden gedaan, maar het hun uitdrukkelijk verboden was hun schade of leed te berokkenen. De wet met deze reden hebben wij in Deuteronomium 23:3 - 5.

II. De gehoorzame onderwerping van het volk aan deze wet, vers 3. Zie het nut en voordeel van de openbare lezing van Gods woord, als er behoorlijk acht op wordt geslagen ontdekt het ons zonde en plicht, goed en kwaad, en toont het ons waarin wij gedwaald hebben. Wij zullen ons nut en voordeel doen met de ontdekking, als zij de uitwerking op ons heeft dat wij ons afscheiden van al het kwaad, waaraan wij ons hadden overgegeven. "Zo geschiedde het, dat zij alle vermenging van Israël afscheidden," die vanouds zo'n strik voor hen geweest is, want "het gemene volkje, dat in het midden van hen was, werd met lust bevangen," Numeri 11:4. Deze inwoners wierpen zij uit, als zijnde gevaarlijke overweldigers.

III. Het bijzondere geval van Tobia, die een Ammoniet was, en op wie de gewijde geschiedschrijver waarschijnlijk het oog had in het herhalen van die wet, vers 1, en in de reden er voor opgegeven, vers 2. Want hij koesterde dezelfde vijandschap tegen Israël als zijn voorouders tegen hen gekoesterd hadden. Dit bleek uit zijn toorn op Nehémia, Hoofdstuk 2:10, en zijn tegenstand0 tegen hem, Hoofdstuk 4:7.
Merk op:

1. Hoe laaghartig Eljasib, de hoofdpriester, deze Tobia een woning gaf, zelfs in het voorhof van de tempel.
A. Hij was eerst door huwelijk aan Tobia verwant, en daarna aan hem verbonden door vriendschap. Zijn kleinzoon had Sanballats dochter gehuwd, vers 28. Waarschijnlijk zal een ander van zijn gezin Tobia's dochter gehuwd hebben, en (zou men het geloven?) de hogepriester beschouwde die verbintenis als een eer voor zijn geslacht, en was er trots op, hoewel zij in werkelijkheid de grootste smaad en schande voor hem was. Het was uitdrukkelijk in de wet bepaald dat de hogepriester "een maagd uit zijn eigen volk zou hangen" want anders zou hij zijn zaad onder zijn volk ontheiligen, Leviticus 21:14. En dat Eljasib een verbintenis aanging met een Ammonietise knecht (want zo wordt hij genoemd) en er zich op liet voorstaan, waarschijnlijk omdat hij een geestig man was en voor een voornaam heer doorging, Hoofdstuk 6:19, was zo'n minachting van de kroon van zijn wijding, dat men wel zou wensen dat het niet verteld werd in Gath, niet verkondigd werd in de straten van Askelon.

B. Verwant aan hem zijnde, moet hij ook bekend met hem wezen. Tobia was een man van zaken, en had dikwijls gelegenheid om te Jeruzalem te komen, maar ik twijfel er aan of het met goede bedoelingen was. Eljasib is zijn nieuwe bloedverwant zeer genegen, zijn gezelschap is hem aangenaam, en daarom moet hij hem zo dicht mogelijk in zijn nabijheid hebben, hij heeft in zijn eigen woning in de voorhoven van de tempel, geen kamer die fraai en statig genoeg voor hem is, daarom bedacht hij om van verscheiden kleine vertrekken, die tot voorraadkamers plachten gebruikt te worden een grote statige kamer te maken voor Tobia, door de beschotten of binnenmuren ervan weg te nemen, vers 5.

Het was een ongelukkige zaak:
a. Dat Tobia de Ammoniet, met achting en eerbied in Israël onthaald werd.
b. Dat de hogepriester, die het volk de wet had moeten leren en hun een goed voorbeeld had moeten geven, hem, in tegenspraak met de wet, gastvrijheid verleende, en de macht, die hij bezat als opziener over de kamers van de tempel tot dat doel heeft gebruikt.
c. Dat hij hem in de voorhoven van Gods huis verblijf gaf, als om God zelf te tarten, dit was schier even slecht als er een afgod op te richten, zoals de goddeloze koningen vanouds gedaan hadden. Een Ammoniet mocht niet in de vergadering komen, en zal nu één van de slechtste en snoodste van de Ammonieten onthaald en geliefkoosd worden in de tempel zelf? d. Dat hij de voorraad uit de tempel verwijderde om plaats voor hem te maken, en die voorraad aldus gevaar liet lopen van verloren te gaan, bedorven of gestolen te worden, hoewel het de delen van de priesters waren, bloot en alleen om Tobia genoegen te doen. Aldus heeft hij "het verbond van Levi verdorven," zoals Maleachi toen klaagde, Hoofdstuk 2:8. Wel mocht Nehémia er bijvoegen: doch onder dit alles was ik niet te Jeruzalem vers 6. Indien hij er geweest was, de hogepriester zou dit niet hebben durven doen. De afgunstige, die onkruid zaait op Gods akker, weet de gelegenheid waar te nemen om dit te doen, als de "dienaren slapen," of afwezig zijn, Mattheüs 13:25. Het gouden kalf werd gemaakt toen Mozes op de berg was.

2. Hoe moedig Nehémia, de opperlandvoogd, hem met wat hem behoorde, buiten wierp, en de kamers weer voor haar eigen gebruik inrichtte. Toen hij te Jeruzalem kwam, en van de Godvrezenden aldaar, die er over bedroefd waren, hoorde welk een gemeenzaamheid er ontstaan was tussen hun hoofdpriester en hun voornaamste vijand, mishaagde hem dit zeer, vers 7, 8, dat Gods huis aldus ontheiligd werd, Zijn vijanden aldus geliefkoosd en vertrouwd werden, en Zijn zaak verraden door hem, die er de beschermer van had moeten wezen. Niets

smart een Godvruchtige, een goed overheidspersoon, meer dan de dienaren van Gods huis iets slechts te zien doen**.**

Nehémia heeft macht, en hij gebruikt haar voor God.
a. Tobia zal buitengeworpen worden, hij vreest niet hem te beledigen, vreest zijn toorn niet, noch die van Eljasib, verontschuldigt er zich ook niet over, dat hij tussenbeiden treedt in een zaak, die tot het rechtsgebied van de hogepriester behoorde, maar als een man, die door ijver wordt bezield voor een goede zaak wierp hij de indringer uit, door al zijn huisraad naar buiten te werpen. Hij heeft daar geen beslag op gelegd om het voor zijn eigen gebruik aan te wenden, maar wierp het naar buiten opdat Tobia, die toen waarschijnlijk afwezig was, als hij terugkwam geen gerieflijkheden tot zijn ontvangst zou vinden. Onze Heiland heeft aldus de tempel gereinigd, opdat het huis van gebed geen moordenaarskuil zou zijn. En zij, die de zonde willen uitwerpen uit het hart die levenden tempel, moeten er het huisraad van buiten werpen, en alle voorziening, die er voor gemaakt is, beroof haar, verhonger haar neem alles weg wat voedsel en brandstof is voor de lusten, dat is in werkelijkheid haar te doden.
b. De tempelvoorraad zal teruggebracht worden, en de vaten van het huis Gods zullen op hun plaats gesteld worden. Maar de kamers moeten eerst besprengd worden met het water van de reiniging, of van de afzondering en aldus worden gereinigd, omdat zij ontheiligd waren. En als door berouw en bekering de zonde is uitgeworpen uit het hart, laat dan het bloed van Christus door het geloof er op worden toegepast, en laat het daarna voorzien worden van de genade van Gods Geest voor ieder goed werk**.**

Nehémia 13:10 - 14
Hier is nog een grief door Nehémia hersteld.

I. De Levieten was onrecht gedaan, dat was de grief: hun deel was hun niet gegeven vers 10. Misschien heeft Tobia, toen hij bezit nam van de voorraadkamers, zich ook de voorraad toegeëigend en die met medeweten van Eljasib voor eigen gebruik aangewend. De klacht is niet dat het niet ingezameld was van het volk, maar dat het niet aan de Levieten was gegeven, en de Levieten waren zo bescheiden dat zij het niet invorderden, want de Levieten en de zangers waren gevloden een ieder naar zijn akker. Dit staat hier als een reden, hetzij:
a. Waarom die betalingen niet geschied waren, de Levieten waren afwezig, toen zij hun werk in de tempel hadden moeten verrichten, waren zij op hun hoeven op het land, en daarom was het volk weinig genegen om tot hun onderhoud bij te dragen. Indien leraren de aanmoediging niet ontvangen, die hun gegeven behoort te worden, laat hen dan eens nagaan, of zij niet zelf mee schuldig zijn aan de veronachtzaming, waaronder zij lijden door hun veronachtzaming van hun werkt. Of liever:
b. Het is de reden, waardoor Nehémia spoedig bemerkte dat hun wat hun toekwam onthouden was, omdat hij hen niet op hun post zag. "Waar zijn de zangers?" zegt Nehémia, "waarom zijn zij niet hier, naar hun ambt het hun voorschrijft, om God te loven?" Wel zij waren vertrokken een ieder naar zijn bezitting op het land, om voor zich en hun gezinnen het levensonderhoud te verkrijgen uit hun grond, want hun ambt gaf hun geen brood. Een karig onderhoud van de leraren heeft dikwijls een karige bediening van de Godsdienst tengevolge. Het werk wordt veronachtzaamd, omdat de werklieden het zijn. Het was nog niet lang geleden dat de uitbetaling van het traktement van de zangers op goede voet geregeld was, Hoofdstuk 12:47, maar hoe spoedig hield dit toch op omdat er niet behoorlijk op werd toegezien!

2**. Nehémia** gaf de schuld hiervan aan de oversten, die er voor hadden moeten zorgen dat de Levieten bij hun werk bleven en dat hun alle aanmoediging hiertoe werd gegeven. Van

Christelijke overheidspersonen wordt geëist dat zij hun macht gebruiken, om de leraren bij hun plicht te houden, en het volk bij de zijnen.
Nehémia begon met de oversten, en riep hen ter verantwoording. "Waarom is het huis van God verlaten?" vers 11. "Waarom zijn de levieten er door honger uit verdreven? Waarom hebt gij hier niet op gelet, en hebt gij dit niet voorkomen?" Het volk "verliet de Levieten," hetgeen uitdrukkelijk verboden was, Deuteronomium 12:19, en toen verlieten de Levieten hun post in het huis van God. Beide leraren en gemeente, die de Godsdienst en de waarneming er van verlaten of veronachtzamen, en ook de magistraten, die niet doen wat zij kunnen om hen er bij te houden, zullen zeer veel te verantwoorden hebben.

3. Hij toefde niet om de verstrooide Levieten weer te vergaderen en hen in hun stand te herstellen, vers 11. Een Leviet op zijn akker (clericus in foro - een leraar op de markt) is buiten zijn stand, Gods huis is zijn plaats, daar moet hij gevonden worden. Velen, die onachtzaam zijn, zouden veel beter handelen dan zij handelen, indien zij er slechts toe opgewekt werden. Zegt aan Archippus: zie op de bediening.

4. Hij noodzaakte het volk hun tienden op te brengen, vers 12. Zijn ijver wekte de hunne op, en toen zij de Levieten aan hun werk zagen, belette schaamtegevoel hen om hun nog langer hun loon te onthouden, maar hebben het hun eerlijk en goedsmoeds gebracht. Hoe beter kerkwerk gedaan wordt, hoe beter het van de kerk verschuldigde betaald zal worden.

5. Hij zorgde er voor dat de Levieten hun bezoldiging stipt op tijd uitbetaald zou worden, er werden commissarissen benoemd, die hierop moesten toezien, vers 13, en het waren mannen die getrouw werden geacht, dat is: zich getrouw betoond hadden in ander werk, dat hun was opgedragen, en zich aldus "die goede opgang verkregen hebben," 1 Timotheus 3:13. Laat de mensen eerst beproefd en dan vertrouwd worden, laat men hen eerst beproeven in het mindere, en hun dan het meerdere toevertrouwen. Hun ambt was te ontvangen en uit te betalen, aan hun broederen uit te delen op de bepaalde tijd en naar goede evenredigheid.

6. Geen beloning hebbende (het is nog zeer de vraag of hij dank ontving) van hen, aan wie hij deze goede diensten deed, ziet hij op tot God als zijn betaalmeester, vers 14. Gedenk mij, mijn God, in deze.
Nehémia was een man van vele Godvruchtige uitroepingen, bij iedere gelegenheid, hij zag op tot God, en gaf zich en zijn belangen aan Hem over. Met vertroosting en veel voldoening ziet hij terug op hetgeen hij gedaan had voor het huis van God en de wachten er van, het was hem een genoegen te denken dat hij enigermate het middel is geweest om de Godsdienst in zijn land te doen herleven en te steunen, en wat verkeerd was terecht te brengen. Welke weldadigheid de mensen aan Gods dienstknechten ook bewijzen, het zal aldus in hun boezem weerkeren in de verborgen vreugde, die zij smaken, niet alleen in welgedaan te hebben, maar in goed gedaan te hebben, goed aan velen, goed aan de zielen.

a. Hij verlaat zich op God om hem daarom te gedenken, niet in hoogmoed en als roemende op hetgeen hij gedaan had, en nog veel minder er op vertrouwende als op zijn gerechtigheid, of alsof hij waande God ermede tot zijn schuldenaar gemaakt te hebben maar in nederig beroep op Hem betreffende zijn oprechtheid en eerlijke bedoeling in hetgeen hij gedaan had, en een gelovige verwachting, dat Hij niet onrechtvaardig zal zijn, dat Hij "zijn werk zou vergeten, en de arbeid van de liefde," Hebreeën 6:10. Let er op hoe bescheiden hij is in hetgeen hij vraagt, hij bidt slechts: Gedenk mij, niet: Beloon mij, delg mijn weldadigheden niet uit, niet: Maak ze bekend. Toch was hij beloond en zijn weldadigheden zijn vermeld, want God doet meer dan wij instaat zijn te vragen. Daden, verricht voor het huis van God en de wachten ervan, tot

ondersteuning van de Godsdienst en de aanmoediging erven, zijn goede daden, er is beide gerechtigheid en Godsvrucht in, en God zal ze voorzeker gedenken, en ze niet uitdelgen, zij zullen haar loon geenszins verliezen**.**

Nehémia 13:15 - 22
Hier is opnieuw een voorbeeld van die gezegende reformatie, waarin Nehémia zo ijverig werkzaam was. Hij deed de heiliging van de sabbat herleven, en hield het gezag hoog van het vierde gebod. Dit was een zeer goede daad voor het huis Gods en de wachten, want waar heilige tijden voorbijgezien en gering worden geacht, daar is het niet vreemd, dat alle heilige plichten worden veronachtzaamd.

I. Hier is een protest tegen dit misbruik. De wet op de sabbat was zeer streng, en er werd zeer op aangedrongen, en met goede reden, want de Godsdienst is nooit op de troon, als de sabbaten met voeten worden getreden. Maar Nehémia vond zelfs in Juda onder hen, aan wie de sabbaten gegeven waren tot een teken, deze wet ellendig geschonden. Zijn eigen ogen verwittigden hem ervan, magistraten, die in zorg zijn om hun plichten naar behoren te vervullen, zullen zoveel mogelijk uit hun eigen ogen zien, en tot het uiterste doorzoeken wat te doorzoeken is om te ontdekken hetgeen kwaad is. Tot zijn grote smart bleek het, dat de sabbat, die heilige dag, algemeen ontheiligd werd, zelfs in Jeruzalem, de heilige stad, die nog zo kort geleden aan God gewijd was.

1. De landlieden traden hun wijnpersen en brachten hun koren in huis op die dag, vers 15, hoewel er een uitdrukkelijk gebod was, dat "zij in de ploegtijd en in de oogst op" de sabbat moesten rusten, Exodus 34:21, omdat zij in verzoeking konden zijn om zich dan grotere vrijheid te veroorloven, in de waan dat God hun dit wel zou toelaten.

2. De voerlieden laden allerlei lasten op ezels, en hebben daar geen gewetensbezwaar in, hoewel het in de wet uitdrukkelijk geboden was dat het vee op de sabbat moest rusten Deuter. 5:14, en op "de sabbat geen lasten moest dragen," Jeremia 17:21.

3. De rondventers, marskramers en kleine kooplieden, die mannen waren van Tyrus, de vermaarde handelsstad, verkochten allerlei koopwaar op de sabbatdag, vers 16, en de kinderen van Juda en Jeruzalem hadden zo weinig genade of Godsvrucht dat zij van hen kochten en hen dus aanmoedigden, en zo maakten zij de dag van hun Vader tot een dag van koophandel, tegen de wet van het vierde gebod die verbiedt om op die dag enigerlei werkte doen. Geen wonder dat de Godsdienst algemeen in verval was, de zeden verdorven werden onder dit volk, toen zij het heiligdom verlieten en de sabbat ontheiligden.

II. De verbetering hiervan. Zij, aan wie Gods eer ter harte gaat, kunnen het niet verdragen om Zijn sabbat te zien ontheiligen. Zie op wat wijze deze Godvruchtige man te werk ging in zijn ijver voor de sabbat.

1. Hij betuigde tegen hen, die hem ontheiligden, vers 15, en nogmaals, vers 21. Hij gaf niet slechts zijn eigen mishagen er in te kennen, maar poogde hen ervan te overtuigen, dat het een grote zonde was, en toonde hun het getuigenis van Gods woord er tegen. Hij wilde het niet straffen voor hij er het kwaad van had aangetoond.

2. Hij redeneerde met de oversten, bestrafte de edelen van Juda en twistte met hen, vers 17. De voornaamste mensen zijn niet te hoog om op hun fouten gewezen te worden door hen wier

ambt dit is, ja met voorname lieden moest, zoals hier, in de eerste plaats getwist worden, vanwege hun invloed op de anderen.
A. Hij legde het hun ten laste: gijlieden doet dit. Zij hebben geen lasten koren gedragen noch vis verkocht, maar,
a. Zij lieten het toe, en hebben hun macht niet gebruikt om het te beletten, en zo hebben zij zich schuldig gemaakt, zoals de magistraten, die het zwaard tevergeefs dragen.
b. Zij gaven een slecht voorbeeld in andere dingen, als de edelen zich op de sabbatdag overgeven aan spel en vermaak aan ijdele bezoeken en ijdele gesprekken, dan zullen de mannen van zaken, beide in de stad en op het land, de sabbat ontheiligen door hun wereldlijke bezigheden te verrichten, als nog meer gerechtvaardigd. Wij zijn verantwoordelijk voor de zonden, die anderen bedrijven, door ons voorbeeld daartoe geleid zijnde.

B. Hij legt het hun ten laste als een boze zaak, want dat is zij, voortkomende uit minachting van God en van onze eigen ziel.

C. Hij beredeneert de zaak met hen, vers 18, en toont hun dat dit sabbatschenden een van de zonden was, om welke God oordelen over hen gebracht heeft, en dat zij, zo zij zich niet lieten waarschuwen maar tot dezelfde zonden terugkeerden, reden hadden om meerdere oordelen te verwachten. "Gijlieden maakt de hittige gramschap nog meer over Israël, ontheiligende de sabbat." Zo heeft Ezra de gevolgtrekking gemaakt: "zullen wij nu wederkeren om Uwe geboden te vernietigen - zoudt Gij niet tegen ons toornen tot verterens toe," Ezra 9:14.

3. Hij droeg zorg om de ontheiliging van de sabbat te voorkomen, als een man, die alleen reformatie op het oog had. Indien hij hen kon verbeteren, wilde hij hen niet straffen, en zo hij hen strafte, dan was het slechts om hen te verbeteren. Dit is een voorbeeld voor magistraten om erfheren van bedwang te zijn, die de zonde tegengaan, toom en gebit voorzichtig te gebruiken, opdat de geselroede onnodig zij.
a. Hij gaf bevel de poorten van Jeruzalem gesloten te houden van de avond voor de sabbat tot de morgen na de sabbat, en stelde zijn eigen dienaren, op wier zorg, moed en goede trouw hij zich kon verlaten, om er de wacht te houden, dat geen lasten op de sabbat binnengebracht zouden worden, noch in de late avond tevoren, noch vroeg in de morgen daarna, opdat de sabbattijd niet verkort worde, vers 19. Aan hen, die kwamen om in de voorhoven van de tempel te aanbidden, werd ongetwijfeld toegestaan om in te komen en uit te gaan, maar aan niemand van hen, die goederen verkochten, werd toegang verleend, zij waren genoodzaakt buiten te vernachten, vers 20, waar zij ongetwijfeld wensten dat de sabbat maar voorbij was, ten einde koren te verkopen.

b. Hij dreigde hen, die met koopwaren voor de poorten kwamen en dringend aanhielden om binnengelaten te worden, hun zeggende dat zo zij weer kwamen, hij de hand aan hen zou slaan, vers 21. Dit hield hen er van terug om weer te komen. Indien de hervormers slechts vastberaden en standvastig zijn, dan kan er meer gedaan worden om slechte gewoonten af te schaffen, dan zij zich kunnen voorstellen. Ondeugd, die oogluikend wordt toegelaten, is vermetel, en zal raad en bestraffing trotseren, maar zij kan lafhartig gemaakt worden, en zal dit zijn, als magistraten er zich een verschrikking voor maken. De koning, zittende op de troon van het gericht, verstrooit alle kwaad met zijn ogen.

c. Hij belastte de Levieten met de zorg om toe te zien, dat de sabbatdag geheiligd werd, dat zij in de eerste plaats zichzelf zouden reinigen, om aldus een goed voorbeeld te geven aan het volk, en dat sommigen van hen zouden komen om de poorten te bewaken, vers 22. Omdat hij en zijn dienaren weldra naar het hof moesten terugkeren wilde hij personen met die zorg

belasten, die er bij konden blijven, opdat de sabbat geheiligd zou worden, niet alleen als hij tegenwoordig was, maar ook als hij afwezig was. Waarschijnlijk zal hierin en in andere zaken een reformatie tot stand komen, als magistraten en leraren er hun krachten voor verenigen. De meed, ijver en wijsheid van Nehémia in deze zaak zijn vermeld tot onze navolging, en wij hebben reden te denken dat de genezing, die hij werkte, duurzaam is geweest, want ten tijde van onze Heiland vinden wij de Joden in het andere uiterste, al te nauwgezet in het ceremoniële deel van de sabbatsheiliging.

4. Hij besluit deze passage met een gebed, vers 22, waarin wij hebben te letten op:
a. De beden: "Gedenk mijner" (zoals de moordenaar aan het kruis), "Heere, gedenk mijner," dat is genoeg. Gods gedachten over ons zijn zeer dierbaar, Psalm 40:6. Hij voegt erbij: "Verschoon mij, " zo ver is het van hem te denken, dat hetgeen hij gedaan had naar strikt recht een beloning verdiende, dat hij ernstig tot God roept om hem te verschonen, zoals Jeremia Hoofdstuk 15:15, "Neem mij niet weg in Uw lankmoedigheid over hen," Hoofdstuk 10:24. Kastijd mij niet in Uwen toorn, en Hoofdstuk 17:17, Wees Gij mij niet tot een verschrikking. De beste heiligen hebben, zelfs als zij hun beste daden doen, verschonende genade nodig, want daar is geen mens rechtvaardig op aarde, die goed doet en niet zondigt.
b. De pleitgrond: naar de veelheid van Uw goedertierenheid. Het is Gods goedertierenheid, waarop wij moeten steunen, niet op enigerlei verdienste van onszelf, als wij voor God verschijnen**.**

Nehémia 13:23 - 31
Wij hebben hier nog een voorbeeld van Nehémia's vrome ijver voor de reiniging van zijn landgenoten, als een bijzonder volk van God, dat was de zaak, die hij op het oog had in het gebruiken van zijn macht, niet de verrijking van zichzelf.

I. Zie hier hoe zij zich verdorven hadden door vreemde vrouwen te huwen. Daar werd in Ezra's tijd over geklaagd, en toen werd veel gedaan om een hervorming hierin tot stand te brengen, Ezra 9 en 10. Maar als de onreine geest buitengeworpen wordt, en er geen werkzaam oog op hem wordt gehouden, dan zal hij weer inkomen, dat deed hij toen. Hoewel zij, die in Ezra's tijd vreemde vrouwen gehuwd hadden, genoodzaakt waren geworden die weg te zenden, hetgeen wel verdriet en verwarring in de gezinnen teweegbrengen moest, hebben anderen er zich toch niet door laten waarschuwen, Nitimur in vetitum Wij haken nog naar het verbodene. Als een goed regeerder deed Nehémia onderzoek naar de staat van de gezinnen onder zijn bestuur, ten einde wat er verkeerd in was te verbeteren, en aldus de stromen te genezen door de bronnen te genezen.

1. Hij informeerde er naar vanwaar zij hun vrouwen hadden, en bevond dat velen van de Joden Asdodische, Ammonietische en Moabietische vrouwen gehuwd hadden vers 23, hetzij omdat zij het verbodene beminden, of omdat zij hoopten zich door deze verbintenissen te versterken en te verrijken. Zie hoe God dit door Zijn profeet bestraft, Maleachi 2:11, "Juda handelt trouweloos," breekt zijn verbond met God. het verbond dat in Ezra's tijd gemaakt werd met betrekking tot deze zelfde zaak, hij ontheiligt de heiligheid des Heeren, want hij heeft de dochter, dat is de aanbidster, van een vreemde god getrouwd.

2. Hij sprak met de kinderen, en bevond dat zij kinderen waren van vreemden, want hun spraak maakte hen openbaar. De kinderen werden opgevoed bij hun moeders, en leerden van haar en haar dienstmaagden spreken, zodat zij de taal van de Joden niet konden spreken, hetzij in het geheel niet, of niet goed, niet gemakkelijk en niet zuiver, zij spraken half Asdodisch, of Ammonietisch, of Moabietisch, naar het land was vanwaar de moeder kwam. Merk op:

a. In hun vroege jeugd leren kinderen veel van hun moeders. Partus sequitur ventrem - Zij zijn geneigd hun moeders na te volgen. Als een van beide ouders slecht is, zal de verdorven natuur de kinderen naar die zijde neigen, hetgeen een goede reden is waarom Christenen geen huwelijk moeten aangaan met ongelovigen.
b. In de opvoeding van kinderen moet veel zorg gedragen worden voor hun spraak, opdat zij de taal niet leren van Asdod, geen goddeloze of onreine spraak hebben, geen vuile rede uit hun mond ga.

II. Zie wat Nehémia deed om dit bederf uit te zuiveren, toen hij ontdekte hoe algemeen het heerste.
1. Hij toonde hun het kwaad ervan aan, en hoe het zijn plicht was er tegen te getuigen. Hij zocht geen gelegenheid tegen hen, maar dit was een ongerechtigheid, strafbaar bij het gericht, en die hij volstrekt niet oogluikend mocht toelaten, vers 27. "Zouden wij dan naar ulieden horen, die dit trachten te bemantelen en te verschonen? Nee, het is een kwaad, een groot kwaad, het is overtreden tegen onze God, vreemde vrouwen bij u te doen wonen, en wij moeten alles doen wat wij kunnen, om dit te doen ophouden. Gij vraagt dat zij niet van u gescheiden niet van u weggezonden zullen worden, maar wij kunnen niet naar u horen, want er is geen ander middel om die schuld van ons af te wentelen, en de besmetting ervan te voorkomen."
a. Hij haalt een gebod aan, om te bewijzen dat het op zichzelf reeds een grote zonde was, en laat hen zweren naar dit gebod: indien gij uw "dochters aan hun zonen zult geven," en verv, dat ontleend is aan Deuteronomium 7:3. Als wij de mensen van zonde willen doen aflaten, dan moeten wij er hun in de spiegel van het gebod het zondige van aantonen.

b. Hij haalt een precedent aan, om er de verderflijke gevolgen van aan te tonen, waardoor het nodig wordt dat de regering er haar afkeuring van te kennen geeft, vers 26. Heeft niet Salomo de koning van Israël, daarin gezondigd? De val van grote en Godvruchtige mannen is in de geschiedenis vermeld om er ons door te laten waarschuwen de verzoekingen te mijden, voor welke zij bezweken zijn. Salomo was beroemd om zijn wijsheid, daarin was geen koning hem gelijk, maar toen hij vreemde vrouwen huwde, heeft zijn wijsheid hem niet beveiligd tegen de strikken, die zij hem spanden, ja meer, zijn wijsheid week van hem en hij heeft zeer zottelijk gedaan. Hij was bemind door God, maar die zonde heeft hem de gunst van God doen verliezen ja heeft bijna het heilige vuur van de genade uitgedoofd in zijn ziel. Hij was koning over geheel Israël, maar hierdoor heeft hij tien van de twaalf stammen verloren. Gij zegt dat gij vreemde vrouwen kunt huwen en toch de zuiverheid van Israëlieten kunt bewaren, maar Salomo zelf kon dit niet, zelfs hem deden de vreemde vrouwen zondigen. Laat dan hij, die meent te staan, toezien dat hij niet valle, als hij zo’n afgrond tegemoet gaat.

2. Hij toonde zich hoogst misnoegd er over, teneinde er hun het kwaad van te doen beseffen. Hij twistte met hen, vers 25, zij poogden zich te rechtvaardigen in hetgeen zij gedaan hadden, maar hij toonde hun hoe beuzelachtig hun verontschuldigingen waren, en heeft met warmte er over geredeneerd met hen. Toen hij hen tot zwijgen had gebracht, vloekte hij hen, dat is: hij kondigde Gods oordelen over hen aan, en toonde hun wat hun zonde verdiende. Toen heeft hij sommigen, die hardnekkiger waren dan de anderen, en geschikt waren om tot een afschrikkend voorbeeld gesteld te worden, genomen, en "sloeg hen," dat is: hij gaf bevel dat zij door de daartoe bevoegde beambten geslagen zouden worden overeenkomstig de wet, Deuteronomium 25:2,3. En daaraan heeft hij nog een ander merkteken van schande gevoegd, hij plukte hun het haar uit, sneed of schoor het af, want aldus kan het worden verstaan. Misschien waren zij trots geweest op hun haar, en heeft hij het daarom weggenomen om hen

te ontsieren en te vernederen en te schande te maken, het was ook werkelijk om hen te brandmerken, tenminste voor een tijd.
Ezra heeft in dit geval zichzelf het haar uit zijn hoofd getrokken in heilige smart over de zonde**.**
Nehémia plukte hun het haar uit in heiligen toorn tegen de zondaren. Zie het verschil van karakter in wijze, Godvruchtige, zegenrijke mensen, en de verschillende genade, zowel als de verschillende gaven van dezelfde Geest.

3. Hij verplichtte hen om niet weer zulke vrouwen te nemen, en scheidde haar, die zij genomen hadden, van hen af. Hij reinigde hen van alle vreemden, zowel van mannen als van vrouwen, vers 30, en deed hen onder ede beloven zulks niet weer te doen, vers 25. Aldus beproefde hij alle wegen en middelen om dit kwaad te stuiten, en een wederinstorting in die ziekte te voorkomen.

4. Hij droeg bijzonder zorg voor de gezinnen van de priesters, dat zij niet onder deze schuld, deze schandvlek zouden komen. Na een ingesteld onderzoek bevond hij, dat een lid van het gezin van de hogepriester zelf, één van zijn kleinzonen, een dochter van Sanballat had gehuwd, van die bekende vijand van de Joden, Hoofdstuk 2:10, 4:1, en zich dus feitelijk aan de belangen van de Samaritanen had verbonden, vers 28. Hoe weinig liefde had die man, hetzij voor God of voor zijn land, die zich in plicht en belang tot een vriend kon maken van hem, die van beide een gezworen vijand was.
Het schijnt dat deze jonge priester zich niet van zijn vrouw had willen scheiden, en daarom joeg Nehémia hem van zich weg, ontzette hem uit zijn ambt en verklaarde hem voor altijd onbevoegd om het priesterambt te bedienen. Josefus zegt dat deze uitgestoten priester Manasse was, en dat hij, toen Nehémia hem wegdreef, tot Sanballat, zijn schoonvader, ging, die hem een tempel bouwde op de berg Gerizim, gelijk aan die te Jeruzalem, hem beloofde dat hij er de hogepriester van zou zijn, en dat toen de grondslag gelegd werd van de pretenties van de Samaritanen die voortduurden tot aan de tijd van Christus Johannes 4:20. "Onze vaders hebben op deze berg aangebeden." Nadat Nehémia aldus een had uitgeworpen, die de eer van het priesterschap had verbeurd, bestelde hij wederom de wachten van de priesteren en van de Levieten, elk op zijn werk, vers 30. Het was geen verlies voor hen om te scheiden van één, die de schande was van hun orde, het werk zal beter gedaan worden zonder hem. Toen Judas uitgegaan was, zei Christus: "Nu is de Zoon des mensen verheerlijkt," Johannes 13:30, 31.

Eindelijk. Wij hebben hier Nehémia's gebeden bij deze gelegenheid.
A. Hij bidt: Gedenk aan hen, mijn God, vers 29. "Heere, overtuig en bekeer hen, herinner hen aan hetgeen zij behoren te zijn en te doen, opdat zij tot zichzelf mogen komen." Of, "Gedenk aan hen om met hen af te rekenen er voor, gedenk het tegen hen." Als wij het zo opvatten, dan is dit gebed een profetie, dat God het tegen hen zal gedenken. Zij, die het priesterschap verontreinigen, verachten God en zullen licht geacht worden. Misschien waren zij te talrijk en te machtig voor hem om met hen te handelen naar zij het verdienden. "Heere," zegt hij, "handel Gij met hen, neem het werk in Uw eigen handen."
B. Hij bidt: Gedenk mij, mijn God, ten goede, vers 31. De beste diensten, gedaan voor het publiek, zijn soms vergeten geworden door hen, voor wie zij gedaan werden, Prediker 9:15, daarom wendt Nehémia zich tot God zelf om hem te belonen, neemt Hem aan als zijn betaalmeester, en zo twijfelt hij niet of hij zal goed beloond worden. Dit kan wel de korte inhoud zijn van onze beden, meer behoeven wij niet om ons gelukkig te maken: Gedenk mij, mijn God, ten goede.

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

ESTHER

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD.

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN
DR.
H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKICALE OPMERKINGEN VAN HET BOEK ESTHER

Hoe Gods voorzienigheid waakte over de Joden, die uit de gevangenschap waren teruggekeerd naar hun eigen land, en welke grote en goede dingen voor hen gedaan werden, lazen wij in de twee vorige boeken. Maar er waren nog velen achtergebleven, die geen ijver genoeg hadden voor Gods huis, voor het heilige land en de stad, om de moeilijkheden te trotseren, die aan een verhuizen daarheen waren verbonden. Nu zou men denken dat dezen van de bijzondere bescherming van God waren buitengesloten, als onwaardig de naam van Israëlieten te dragen; maar onze God doet niet met ons naar onze dwaasheid en zwakheid. Wij zien in dit boek dat zelfs voor die Joden, welke verstrooid waren in de gewesten der heidenen, gezorgd werd, evengoed als voor die in het land van Juda vergaderd waren, en dat zij wonderbaarlijk bewaard werden, toen zij ten verderve waren gewijd en als schapen voor de slachtbank overgegeven waren.

Wie deze geschiedenis geschreven heeft, is niet zeker. Mordechaï was bekwaam om, naar zijn eigen kennis, de onderscheidene voorvallen er van te verhalen, quorum pars magna fuit, want hij is er zelf zeer in op de voorgrond getreden, en dat hij zulk een bericht ervan geschreven heeft als nodig was om het volk de redenen mede te delen, waarom zij het Purimfeest moesten vieren, wordt ons gezegd in Hoofdstuk 9:20. Mordechaï beschreef deze geschiedenissen, en zond ze ingesloten in brieven aan al de Joden; en daarom hebben wij reden te denken dat hij de schrijver was van het gehele boek. Het is een verhaal van een complot om al de Joden uit te roeien, maar dat door een samenloop van omstandigheden onder de leiding van Gods voorzienigheid wonderbaarlijk werd verijdeld. De meest bevattelijke verklaring ervan zal wezen, om het gehele boek zonder tussenpoos achter elkaar te lezen, want de laatste gebeurtenissen verklaren de eerste, en tonen wat God in Zijne voorzienigheid er mede bedoelde.

De Naam van God wordt in dit boek niet gevonden, maar het apocriefe toevoegsel ervan (dat niet in het Hebreeuws is, noch ooit door de Joden in de canon werd opgenomen, en zes hoofdstukken bevat) begint aldus: Toen zei Mordechaï: God heeft deze dingen gedaan. Maar ofschoon de naam van God er niet in is, de vinger Gods is er wèl in, vele kleine voorvallen leidende om de verlossing des volks tot stand te brengen.

De bijzonderheden zijn niet alleen verrassend en zeer onderhoudend, maar ook stichtelijk en aanmoedigend voor het geloof en de hoop van Gods volk, ook in de moeilijkste en gevaarlijkste tijden. Wij kunnen thans niet verwachten dat er zulke wonderen voor ons gewrocht zullen worden als voor Israël, toen zij uitgevoerd werden uit Egypte, maar wel kunnen wij verwachten, dat door zulke middelen als God hier gebruikte om Hamans complot te verijdelen, Hij ook nu nog Zijn volk zal beschermen. Er wordt ons gezegd:

I. Hoe Esther koningin is geworden, en Mordechaï groot werd aan het hof, zij waren het middel voor de bestemde verlossing, Hoofdstuk 1, 2.

II. Naar aanleiding van wat, en door welke kunstenarijen Haman, de Amalekiet, een order verkreeg voor de ombrenging van al de Joden, Hoofdstuk 3.

III. De grote benauwdheid, waarin de Joden en inzonderheid hun voorstanders verkeerden, Hoofdstuk 4.

IV. Het verijdelen van Hamans bijzonder complot tegen het leven van Mordechaï, Hfd 5-7.

V. Het verijdelen van zijn algemeen complot tegen de Joden, Hoofdstuk 8.

VI. De zorg, die gedragen werd om dit in eeuwige gedachtenis te houden, Hoofdstuk g en 10.

De gehele geschiedenis bevestigt de opmerking van de psalmist, Psalm 37:12, 13. *De goddeloze bedenkt listige aanslagen tegen de rechtvaardige, en hij knarst over hem met zijne tanden. De Heere belacht hem, want Hij ziet dat zijn dag komt.*

HOOFDSTUK 1

1 Het geschiedde nu in de dagen van Ahasveros, (hij is die Ahasveros, dewelke regeerde van Indie af tot aan Morenland toe, honderd zeven en twintig landschappen). 2 In die dagen, als de koning Ahasveros op de troon zijns koninkrijks zat, die op de burg Susan was; 3 In het derde jaar zijner regering maakte hij een maaltijd al zijn vorsten en zijn knechten; de macht van Perzië en Medië, de grootste heren en de oversten der landschappen waren voor zijn aangezicht; 4 Als hij vertoonde de rijkdom der heerlijkheid zijns rijks, en de kostelijkheid des sieraads zijner grootheid, vele dagen lang, honderd en tachtig dagen. 5 Toen nu die dagen vervuld waren, maakte de koning een maaltijd al de volke, dat gevonden werd op de burg Susan, van de grootste tot de kleinste, zeven dagen lang, in het voorhof van de hof van het koninklijk paleis. 6 Er waren witte, groene en hemelsblauwe behangselen, gevat aan fijn linnen en purperen banden, in zilveren ringen, en aan marmeren pilaren; de bedsteden waren van goud en zilver, op een vloer van porfier steen, en van marmer, en albast, en kostelijke stenen. 7 En men gaf te drinken in vaten van goud, en het ene vat was anders dan het andere vat; en er was veel koninklijke wijn, naar des konings vermogen. 8 En het drinken geschiedde naar de wet, dat niemand dwong; want alzo had de koning vast bevolen aan alle grote zijns huizes, dat zij doen zouden naar de wil van een iegelijk. 9 De koningin Vasthi maakte ook een maaltijd voor de vrouwen in het koninklijk huis, hetwelk de koning Ahasveros had. 10 Op de zevenden dag, toen des konings hart vrolijk was van de wijn, zeide hij tot Mehuman, Biztha, Charbona, Bigtha en Abagtha, Zethar en Charchas, de zeven kamerlingen, dienende voor het aangezicht van de koning Ahasveros, 11 Dat zij Vasthi, de koningin, zouden brengen voor het aangezicht des konings, met de koninklijke kroon, om de volken en de vorsten haar schoonheid te tonen; want zij was schoon van aangezicht. 12 Doch de koningin Vasthi weigerde te komen op het woord des konings, hetwelk door de dienst der kamerlingen haar aangezegd was. Toen werd de koning zeer verbolgen, en zijn grimmigheid ontstak in hem. 13 Toen zeide de koning tot de wijzen, die de tijden verstonden (want alzo moest des konings zaak geschieden, in de tegenwoordigheid van al degenen, die de wet en het recht wisten; 14 De naasten nu bij hem waren Carsena, Sethar, Admatha, Tharsis, Meres, Marsena, Memuchan, zeven vorsten der Perzen en der Meden, die het aangezicht des konings zagen, die vooraan zaten in het koninkrijk), 15 Wat men naar de wet met de koningin Vasthi doen zou, omdat zij niet gedaan had het woord van de koning Ahasveros, door de dienst der kamerlingen? 16 Toen zeide Memuchan voor het aangezicht des konings en der vorsten: De koningin Vasthi heeft niet alleen tegen de koning misdaan, maar ook tegen al de vorsten, en tegen al de volken, die in al de landschappen van de koning Ahasveros zijn. 17 Want deze daad der koningin zal uitkomen tot alle vrouwen, zodat zij haar mannen verachten zullen in haar ogen, als men zeggen zal: De koning Ahasveros zeide, dat men de koningin Vasthi voor zijn aangezicht brengen zou; maar zij kwam niet. 18 Te dezen zelfden dage zullen de vorstinnen van Perzië en Medië ook alzo zeggen tot al de vorsten des konings, als zij deze daad der koningin zullen horen, en er zal verachtens en toorns genoeg wezen. 19 Indien het de koning goeddunkt, dat een koninklijk gebod van hem uitga, hetwelk geschreven worde in de wetten der Perzen en Meden, en dat men het niet overtrede: dat Vasthi niet inga voor het aangezicht van de koning Ahasveros, en de koning geve haar koninkrijk aan haar naaste, die beter is dan zij. 20 Als het bevel des konings, hetwelk hij doen zal in zijn ganse koninkrijk, (want het is groot) gehoord zal worden, zo zullen alle vrouwen aan haar mannen eer geven, van de grootste tot de kleinste toe. 21 Dit woord nu was goed in de ogen des konings en der vorsten; en de koning deed naar het woord van Memuchan. 22 En hij zond brieven aan al de landschappen des konings, aan een iegelijk landschap naar zijn schrift, en aan elk volk naar zijn spraak, dat elk man overheer in zijn huis wezen zou, en spreken naar de spraak zijns volks.

Verscheidene dingen in dit hoofdstuk zelf zijn zeer leerrijk en van groot nut, maar het doel van de vermelding van de geschiedenis is te tonen, hoe voor Esther de weg gebaand werd tot de troon, opdat zij het middel zou zijn om Hamans complot te verijdelen, en dat wel lang voordat het beraamd werd, opdat wij de macht van God zullen zien en bewonderen. Gode zijn al Zijn werken van tevoren bekend.

I. Ahasveros de koning, onthaalt al zijn rijksgrote op een feestmaal, vers l - 9.

II. In zijn toorn scheidt hij zich van zijn gemalin, omdat zij niet tot hem wilde komen toen hij haar ontbood, vers 10 - 22. Dit toont hoe God zelfs de zonden en dwaasheden van de mensen dienstbaar maakt aan Zijn doeleinden, welke zonden en dwaasheden Hij niet zou toelaten indien Hij niet wist hoe er goed uit te doen voortkomen**.**

Esther 1:1 - 9
Wie van de koningen van Perzië deze Ahasveros geweest is, daarover zijn de geleerden het niet eens met elkaar. Mordechaï wordt gezegd een van diegenen geweest te zijn, die gevankelijk van Jeruzalem weggevoerd zijn, Hoofdstuk 2:6 waaruit men zou kunnen afleiden dat Ahasveros een van de eerste koningen was van dat rijk.
Dr. Lightfoot is van mening dat hij de Artahsastha is, die de bouw van de tempel deed ophouden, en in Ezra 4:6 ook Ahasveros genoemd wordt, naar zijn overgrootvader uit het zaad van de Meden, Daniel 9:1. Wij hebben hier een bericht:

I. Van de grote uitgestrektheid van zijn heerschappij. In de tijd van Darius en Cyrus waren er slechts honderd en twintig provincies Daniel 6:1. Nu waren er honderd zeven en twintig, van Indië tot aan Ethiopië, vers 1, een al te groot rijk, dat mettertijd onder zijn eigen gewicht zal wegzinken en, zoals het gewoonlijk gaat, zijn provincies even spoedig zal verliezen als het ze gewonnen heeft. Als zo'n grote vèr strekkende macht in een slechte hand berust, dan is zij instaat om zoveel te meer kwaad te doen, indien in een goede hand dan kan zij zoveel te meer goeds tot stand brengen. Christus' koninkrijk is, of zal zijn veel groter dan dit rijk, als de koninkrijken van de aarde allen Zijn zullen wezen, en het zal eeuwig zijn.

II. Van de grote praal en pracht van zijn hof. Toen hij op de troon bevestigd was en de hoogmoed zijns harten klom met de grootte van zijn rijk, heeft hij een buitensporig grote feestmaaltijd aangericht, waarvoor hij zich grote onkosten en zeer veel moeite getroostte alleen maar om de rijkdom van de heerlijkheid van zijn rijk en de kostelijkheid van de sieraden van zijn grootheid te vertonen, vers 4. Dit was ijdele roemzucht, een doelloos streven om de ogen te verblinden door pracht en praal, want niemand twijfelde aan de rijkdom van zijn rijk, en niemand poogde met hem te wedijveren in glans en heerlijkheid. Indien hij de rijkdom van zijn rijk en het sieraad van zijn grootheid had getoond zoals sommigen van zijn opvolgers gedaan hebben, door ruimschoots bij te dragen tot het bouwen van de tempel en het onderhouden van de tempeldienst, Ezra 6:8, 7:22, dan zou dit groter nut gehad hebben. Twee feestmaaltijden werden door Ahasveros aangericht:

1. Een voor zijn edelen en vorsten, die honderd en tachtig dagen heeft geduurd, vers 3, 4. Niet dat hij gedurende al die tijd iedere dag dezelfde personen onthaalde, maar de vorsten en edelen van de ene provincie misschien op de ene dag, en die van een andere provincie op een anderen dag, terwijl hij en de personen van zijn gewone hofhouding elke dag vrolijk en prachtig leefden.
De Chaldeeuwse Paraphrast (die zich veel vrijheid veroorlooft in zijn toevoegsels aan de geschiedenis van dit boek) zegt dat er een opstand was geweest van zijn onderdanen, en dat dit feest gehouden werd als vreugdebetoon wegens de onderdrukking erven.

2. Een ander feestmaal werd aangericht voor al het volk, van de grootste tot de kleinste dat zeven dagen duurde, sommigen waren op de ene dag genodigd, anderen op een andere dag, en daar geen huis groot genoeg was om allen te bevatten, werden zij in het voorhof van de hof van het koninklijk paleis onthaald, vers 5. De behangsels, door welke de onderscheidene ruimten verdeeld waren, of de tenten, die voor het gezelschap waren gespannen, waren zeer fraai en rijk, dat waren ook de bedden of rustbanken, waarop zij zaten, en de vloer onder hun

voeten was niet minder prachtig, vers 6. Beter is een gerecht van groen moes in rust en kalmte, alleen of met een vriend, dan deze maaltijd des wijns, met al het gedruis en geraas, dat er wel mee vergezeld moest gaan.

III. Van de goede orde, die er in zekere opzichten toch gehouden werd. Wij bevinden niet dat dit feest op dat van Belsazar geleek, waarbij drekgoden geloofd en geprezen werden, en de vaten van het heiligdom werden ontwijd, Daniel 5:3, 4. Maar de Chaldeeuwse Paraphrast zegt dat de vaten van het heiligdom op dat feest gebruikt werden, tot grote smart van de vrome Joden. Het was ook niet gelijk aan het feestmaal van Herodes, waarop het hoofd van een profeet voor de laatste schotel bewaard werd. In het bericht dat van dit feest hier gegeven wordt, zien wij twee prijzenswaardige dingen.

1. Dat er geen dwang was ten opzichte van heildronken, geen aansporing tot drinken. Het drinken geschiedde naar de wet, waarschijnlijk een wet, die kort geleden gemaakt was, dat niemand dwong, nee, zelfs niet door een gedurig voorstellen ervan (zoals Josefus dit verklaart), zij lieten de beker niet rondgaan, maar ieder dronk naar zijn eigen welgevallen, vers 8, zodat, indien er waren die onmatig dronken, dit hun eigen schuld was, een fout, die slechts weinigen zouden begaan, als de order van de koning strekte tot eer van de matigheid. Deze voorzichtigheid van een heidense vorst, zelfs toen hij zijn mildheid en overvloed wilde tonen, kan velen beschamen, die Christenen genoemd worden, die denken dat zij hun goede tafel niet genoegzaam tonen en hun vrienden niet hartelijk genoeg welkom heten, als zij hen niet dronken maken, en onder voorwendsel van heil dronken uit te brengen en de beker te doen rondgaan, de zonde doen rondgaan en daarmee de dood. Er is een wee uitgesproken over hen die dit doen, laat hen het lezen en sidderen, Habakuk 2:15, 16. Het is de mensen van hun verstand te beroven, dat hun kostelijkst juweel is, en hen tot dwazen te maken, het grootste onrecht dat men iemand kan aandoen.

2. Dat er geen gemengd dansen was, want mannen en vrouwen werden afzonderlijk onthaald, niet zoals op Belsazars feest, waarop zijn vrouwen en bijwijven met hem dronken Daniel 5:2, of dat van Herodes, waarop de dochter van Herodias voor hem danste. Vasthi onthaalde haar vrouwen in haar eigen vertrekken, niet in het openbaar in het voorhof van de hof, maar in het koninklijke huis, vers 9. Terwijl aldus de koning de kostbaarheid van het sieraad van zijn grootheid toonde, hebben zij en haar vrouwen de eer getoond van haar ingetogenheid, die in waarheid de majesteit en het sieraad van de schone sekse is**.**

Esther 1:10 - 22

Wij zien hier hoe de vreugde van Ahasveros' feest verstoord werd, het eindigde in bedruktheid, niet zoals het feestmaal van Jobs kinderen door een wind uit de woestijn, niet zoals dat van Belsazar door een schrift op de muur, maar door zijn eigen dwaasheid. Aan het einde van het feest was er een ongelukkige onenigheid tussen de koning en de koningin, die het feest plotseling ten einde bracht en de gasten zwijgend en beschaamd heenzond.

I. Het was ongetwijfeld de zwakheid van de koning om Vasthi in zijn tegenwoordigheid te willen doen komen toen hij dronken was, en in gezelschap van vele heren, van wie velen zich ongetwijfeld in dezelfde toestand bevonden. Toen zijn hart vrolijk was van de wijn, kon hij nergens meer behagen in scheppen, of Vasthi moest komen, fraai gekleed met de kroon op haar hoofd, opdat de vorsten en het volk zouden zien welk een schone vrouw zij was, vers 10, 11. Hiermee:

1. Onteerde hij zich als echtgenoot, die de ingetogenheid van zijn vrouw behoorde te beschermen, maar geenszins moest aanranden, en haar "een deksel van de ogen moest zijn," Genesis 20:16, maar ze niet moest ontdekken.

2. Verlaagde hij zich als koning, door zijn vrouw datgene te bevelen, hetwelk zij, zeer tot eer van haar deugd, kon weigeren. Het streed met de zeden en gewoonten van de Perzen, dat de vrouwen in het openbaar zouden verschijnen, en hij bracht haar in grote moeilijkheid toen hij haar niet verzocht, maar gebood om iets te doen, dat zo ongebruikelijk was, en een vertoning van haar wilde maken. Indien hij niet buiten zichzelf was geraakt door overmatig drinken, hij zou zo iets niet gedaan hebben, maar er vertoornd om geweest zijn zo iemand het had durven voorstellen. Als de wijn binnen is, is het verstand buiten, en is de rede van de mens geweken.

II. Maar het was misschien toch niet verstandig van haar om te weigeren, vers 12. De koningin weigerde te komen, hoewel hij zijn bevel zond door zeven achtbare boden, en dat wel in het openbaar, en Josefus zegt dat hij hen herhaaldelijk zond, maar dat zij telkens weer weigerde. Indien zij gekomen was, blijkbaar uit zuivere gehoorzaamheid, het zou haar zedigheid niet in verdenking hebben gebracht en ook geen slecht voorbeeld geweest zijn. Op zichzelf was het niet zondig, en daarom zou het meer tot haar eer geweest zijn te gehoorzamen dan zo stijf te wezen. Misschien heeft zij op trotse wijze geweigerd, en dan was het zeker verkeerd, zij versmaadde het om op bevel van de koning te komen. Welk een vernedering was dit voor hem! Terwijl hij de heerlijkheid van zijn koninkrijk toonde, toonde hij de schande van zijn gezin, kwam het uit dat zijn vrouw wilde doen wat haar behaagde. Twist tussen echtgenoten is altijd slecht maar in tegenwoordigheid van anderen is zij ergerlijk, veroorzaakt zij schande en onrust.

III. Hierop werd de koning woedend. Hij, die heerschappij had over honderd zeven en twintig landschappen, had geen heerschappij over zijn eigen geest, zijn grimmigheid ontstak in hem, vers 12. Hij zou met zijn eigen rust en eer meer te rade zijn gegaan, indien hij zijn toorn had bedwongen, de belediging, hem door zijn vrouw aangedaan, had voorbijgezien, en er zich met een kwinkslag van af had gemaakt.

IV. Hoewel hij zeer toornig was, wilde hij in deze zaak toch niets doen vóór hij zijn geheime raad had gehoord. Gelijk hij zeven kamerheren had om zijn orders uit te voeren, die genoemd zijn, vers 10, zo had hij zeven raadsheren om zijn orders te leiden. Hoe meer macht iemand heeft, hoe meer behoefte hij heeft aan raad, teneinde van zijn macht geen misbruik te maken. Van deze raadsheren wordt gezegd, dat zij geleerde mannen waren, want zij verstonden de wet en het recht, dat zij wijze mannen waren, want zij verstonden de tijden, en dat de koning groot vertrouwen in hen stelde en hen eerde, want zij zagen het gezicht van de koning, en zaten vooraan in het koninkrijk, vers 13, 14. In de veelheid van zulke raadslieden is behoudenis. Nu wordt hier:

1. Aan deze kabinetsraad de vraag gesteld, vers 15. Wat men naar de wet met de koningin Vasthi doen zou Merk op:
a. Hoewel het de koningin was die schuldig was, moet het recht toch zijn loop hebben.
b. Hoewel de koning zeer toornig was, wilde hij toch niets doen dan hetgeen hem overeenkomstig de wet werd aangeraden.

2. Het voorstel van Memuchan, dat de koning zich van Vasthi wegens haar ongehoorzaamheid zou scheiden. Sommigen opperen het denkbeeld, dat hij die strengheid aanraadde en de anderen er mee instemden, omdat zij wisten dat dit de koning zal behagen,

hem thans bevrediging zal geven voor zijn toorn, en later voor zijn lusten. Maar Josefus zegt dat hij, integendeel, een sterke genegenheid koesterde voor Vasthi, en haar wegens dit misdrijf niet weggezonden zou hebben, als hij het wettig voorbij had kunnen zien. En dan moeten wij veronderstellen dat Memuchan met zijn raad eerlijk het recht en het algemeen belang op het oog had.

a. Hij toonde aan dat de ongehoorzaamheid van de koningin aan haar echtgenoot grote onheilen tengevolge zou kunnen hebben, indien zij voorbijgezien werd en er dus geen afkeurend oordeel over werd uitgesproken, het zou andere vrouwen aanmoedigen om ongehoorzaam te zijn aan haar mannen en over hen te gaan heersen. Indien deze ongelukkige strijd tussen de koning en zijn gemalin, waarin zij de overhand behield, onder vier ogen ware gebleven, de zaak zou hun alleen zijn aangegaan, en de twist had in stilte tussen hen bijgelegd kunnen worden. Daar alles echter in het openbaar was geschied, en de vrouwen die nu feest hielden met de koningin, zich misschien ingenomen hebben betoond met haar weigering, zou haar slecht voorbeeld een slechte invloed kunnen hebben op alle gezinnen van het koninkrijk. Indien de koningin haar zin moet hebben en de koning er zich aan heeft te onderwerpen, zullen de vrouwen (daar particuliere personen zich meestal gedragen naar de regels van het hof van de vorsten) hooghartig en heerszuchtig worden, en haar mannen niet willen gehoorzamen. De arme geminachte mannen konden er zich dan over verbitteren maar de zaak niet verbeteren, want "het getwist van een vrouw is een gestadig druppelend lek," Spreuken 19:13, 27:15, en zie Spreuken 21:9, 25:24. Als vrouwen haar mannen verachten, die zij behoren te vrezen, Efeziërs 5:33, en streven naar de heerschappij over hen, aan wie zij onderdanig behoren te wezen, 1 Petrus 3:1, dan kan het niet anders of er moet voortdurend schuld zijt en verdriet, en verwarring, en alle boos werk. En de grote, de aanzienlijken, moeten er zich voor wachten om hierin een voorbeeld te geven, vers 16 - 18.

b. Hij toont aan wat de goede gevolgen zouden zijn van een decreet tegen Vasthi, waarbij haar echtscheiding van de koning bevolen wordt. Wij kunnen veronderstellen dat zij, eer zij tot dit uiterste overgingen, tot Vasthi zijn gegaan, om te weten te komen, of zij zich wilde onderwerpen, Peccavi - ik heb verkeerd gedaan - zou willen roepen, en de koning om vergiffenis zou willen vragen. Indien zij dit gedaan had, het kwade gevolg van haar slechte voorbeeld zou voorkomen zijn, en dan zou met het proces niet zijn voortgegaan, maar waarschijnlijk bleef zij hardnekkig aandringen op haar voorrecht om te doen wat haar behaagde, of dit de koning al of niet welgevallig was, en daarom spraken zij dit oordeel tegen haar uit, dat zij niet meer inga voor het aangezicht van de koning, en dit oordeel werd zodanig bevestigd, dat het niet meer herroepen kon worden, vers 19. Het gevolg hiervan, hoopte men, zou zijn, dat de vrouwen aan haar mannen eer zullen geven. Zelfs de vrouwen van de grote, in weerwil van haar eigen voornaamheid, en de vrouwen van de kleinen, niettegenstaande de geringheid van de mannen, vers 20. En zo zou ieder man opperheer wezen in eigen huis, zoals hij behoort te wezen, en de vrouwen onderdanig zijnde, zullen de kinderen en dienstboden dit ook wezen. Het is het belang van staten en koninkrijken te zorgen dat goede orde in de gezinnen heerse.

3. Het edict dat ingevolge dit voorstel afgekondigd werd, bekendmakende dat over de koningin wegens weerspannigheid het vonnis van echtscheiding was uitgesproken volgens de wet, en dat andere vrouwen, indien zij evenzo ongehoorzaam waren aan haar mannen, verwachten moeten evenzo onteerd te zullen worden, vers 21, 22. Waren zij beter dan de koningin? Of het nu de hartstocht of de staatkunde van de koning was, die door dit edict gediend werd, God heeft het aan Zijn eigen doeleinden dienstbaar gemaakt, en dat was: voor Esther de weg te banen tot de troon.

HOOFDSTUK 2

1 Na deze geschiedenissen, toen de grimmigheid van de koning Ahasveros gestild was, gedacht hij aan Vasthi, en wat zij gedaan had, en wat over haar besloten was. 2 Toen zeiden de jongelingen des konings, die hem dienden: Men zoeke voor de koning jonge dochters, maagden, schoon van aangezicht. 3 En de koning bestelle toezieners in al de landschappen zijns koninkrijks, dat zij vergaderen alle jonge dochters, maagden, schoon van aangezicht, tot de burg Susan, tot het huis der vrouwen, onder de hand van Hegai, des konings kamerling, bewaarder der vrouwen; en men geve haar haar versierselen. 4 En de jonge dochter, die in des konings oog schoon wezen zal, worde koningin in stede van Vasthi. Deze zaak nu was goed in de ogen des konings, en hij deed alzo. 5 Er was een Joods man op de burg Susan, wiens naam was Mordechaï, een zoon van Jair, de zoon van Simei, de zoon van Kis, een man van Jemini; 6 Die weggevoerd was van Jeruzalem met de weggevoerden, die weggevoerd waren met Jechonia, de koning van Juda, denwelken Nebukadnézar, de koning van Babel, had weggevoerd. 7 En hij was het, die opvoedde Hadassa (deze is Esther, de dochter zijns ooms); want zij had geen vader noch moeder; en zij was een jonge dochter, schoon van gedaante, en schoon van aangezicht; en als haar vader en haar moeder stierven, had Mordechaï ze zich tot een dochter aangenomen. 8 Het geschiedde nu, toen het woord des konings en zijn wet ruchtbaar was, en toen vele jonge dochters samenvergaderd werden op de burg Susan, onder de hand van Hegai, werd Esther ook genomen in des konings huis, onder de hand van Hegai, de bewaarder der vrouwen. 9 En die jonge dochter was schoon in zijn ogen, en zij verkreeg gunst voor zijn aangezicht; daarom haastte hij met haar versierselen en met haar delen haar te geven, en zeven aanzienlijke jonge dochters haar te geven uit het huis des konings; en hij verplaatste haar en haar jonge dochters naar het beste van het huis der vrouwen. 10 Esther had haar volk en haar maagschap niet te kennen gegeven; want Mordechaï had haar geboden, dat zij het niet zou te kennen geven. 11 Mordechaï nu wandelde allen dag voor het voorhof van het huis der vrouwen, om te vernemen naar de welstand van Esther, en wat met haar geschieden zou. 12 Als nu de beurt van elke jonge dochter naakte, om tot de koning Ahasveros te komen, nadat haar twaalf maanden lang naar de wet der vrouwen geschied was; want alzo werden vervuld de dagen harer versierin gen, zes maanden met mirreolie, en zes maanden met specerijen, en met andere versierselen der vrouwen; 13 Daarmede kwam dan de jonge dochter tot de koning; al wat zij zeide, werd haar gegeven, dat zij daarmede ging uit het huis der vrouwen tot het huis des konings. 14 Des avonds ging zij daarin, en des morgens ging zij weder naar het tweede huis der vrouwen, onder de hand van Saasgaz, de kamerling des konings, bewaarder der bijwijven, zij kwam niet weder tot de koning, ten ware de koning lust tot haar had, en zij bij name geroepen werd. 15 Als de beurt van Esther, de dochter van Abichail, de oom van Mordechaï, (die hij zich ter dochter genomen had) naakte, dat zij tot de koning komen zou, begeerde zij niet met al, dan wat Hegai, des konings kamerling, de bewaarder der vrouwen, zeide; en Esther verkreeg genade in de ogen van allen, die haar zagen. 16 Alzo werd Esther genomen tot de koning Ahasveros, tot zijn koninklijk huis, in de tiende maand, welke is de maand Tebeth, in het zevende jaar zijns rijks. 17 En de koning beminde Esther boven alle vrouwen, en zij verkreeg genade en gunst voor zijn aangezicht, boven alle maagden; en hij zette de koninklijke kroon op haar hoofd, en hij maakte haar koningin in de plaats van Vasthi. 18 Toen maakte de koning een grote maaltijd al zijn vorsten en zijn knechten, de maaltijd van Esther; en hij gaf de landschappen rust, en hij gaf geschenken naar des konings vermogen. 19 Toen ten anderen male maagden vergaderd werden, zo zat Mordechaï in de poort des konings. 20 Esther nu had haar maagschap en haar volk niet te kennen gegeven, gelijk als Mordechaï haar geboden had; want Esther deed het bevel van Mordechaï, gelijk als toen zij bij hem opgevoed werd.

21 In die dagen, als Mordechaï in de poort des konings zat, werden Bigthan en Theres, twee kamerlingen des konings van de dorpelwachters, zeer toornig, en zij zochten de hand te slaan aan de koning Ahasveros. 22 En deze zaak werd Mordechaï bekend gemaakt, en hij gaf ze de koningin Esther te kennen; en Esther zeide het de koning in Mordechaï's naam. 23 Als men de zaak onderzocht, is het zo bevonden, en zij beiden werden aan een galg gehangen; en het werd in de kronieken geschreven voor het aangezicht des konings.

Er worden in dit hoofdstuk twee dingen vermeld die er toe meegewerkt hebben om de Joden tegen Hamans complot te beveiligen.

I**. Esther**s bevordering om koningin te zijn in de plaats van Vasthi. Vele anderen hebben naar die eer gedongen, vers 1 - 4 maar Esther, een wees, een gevangen Joodse maagd, vers 5 - 7, heeft zich eerst de kamerling van de koning bevolen, vers 8 - 11, en toen de koning vers 12 - 17, die haar tot koningin verhief, vers 18 – 20.
II. De goede dienst, die Mordechaï de koning bewezen had door zijn ontdekking van het complot, dat tegen zijn leven beraamd was, vers 21 - 23**.**

Esther 2:1 - 20
Hoe God een, die hoog en machtig was, van haar troon heeft neergeworpen, lazen wij in het vorige hoofdstuk, en nu wordt ons gezegd hoe Hij een nederige heeft verhoogd, zoals de maagd Maria in haar lied heeft opgemerkt Lukas 1:52, en voor haar Hanna, 1 Samuel. 2:4 - 8. Vasthi vernederd zijnde om haar hoogheid wordt Esther verhoogd om haar nederigheid. Merk op:

1. De buitensporige maatregel, die genomen was om de koning te behagen door hem een vrouw te geven in de plaats van Vasthi. Joséfus zegt dat hij, toen zijn toorn gestild was, uiterst bedroefd was, dat de zaak zover gedreven was geworden, en zich met Vasthi verzoend zou hebben, indien door de wet van het land het vonnis niet onherroepelijk ware geweest, en dat zij dus, om hem haar te doen vergeten, het plan beraamd hebben om hem eerst met een grote verscheidenheid van bijvrouwen te vermaken, en hem dan één van haar, die hem het meest zou behagen, tot gemalin te doen verheffen in de plaats van Vasthi. De huwelijken van vorsten worden meestal door staatkunde tot stand gebracht ter uitbreiding van hun gebied of om zich door hun verbintenissen te versterken, maar dit huwelijk moet tot stand worden gebracht door het lieflijke, de aantrekkelijkheid van de vrouw, zodat de koning behagen in haar had, ongeacht of zij rijk was of arm edel of onedel. Welk een moeite werd gedaan om de koning te believen! Alsof. zijn macht en rijkdom hem alleen gegeven waren om al de genietingen van de zinnen te kunnen hebben, hoewel die op zijn best slechts als schuim zijn in vergelijking met Goddelijke en geestelijke genietingen.

1. Alle provincies van zijn rijk moeten doorzocht worden om schone jonge maagden te vinden, en er werden beambten aangesteld om ze te kiezen, vers 3.

2. Een huis (een serail) werd ingericht om haar te huisvesten, en een persoon aangesteld om het toezicht over haar te hebben en haar van alles goed te voorzien.

3. Niet minder dan twaalf maanden werden haar toegestaan voor haar reiniging, aan sommigen van haar tenminste, die van het land kwamen, opdat zij zeer rein zouden zijn en geparfumeerd, vers 12. Zelfs zij, die de meesterstukken waren van de natuur, moeten nog al die hulpmiddelen van de kunst aanwenden, om zich voor een wellustige, vleselijk - gezinde man aangenaam te maken.

4. Nadat de koning ze eenmaal op zijn legerstede had genomen, werden zij voor altijd daarna tot een eenzaam leven gedoemd, tenzij het de koning nog eens mocht behagen haar tot zich te laten roepen, vers 14, zij werden beschouwd als bijvrouwen werden aldus door de koning onderhouden, en mochten niet huwen. Uit dit voorbeeld kunnen wij zien tot welke ongerijmde praktijken diegenen vervielen, aan wie geen Goddelijke openbaring geschied was en die, tot straf van hun afgoderijen, overgegeven waren tot oneerlijke bewegingen, de wet van de schepping verbroken hebbende, die voortvloeide uit het feit dat God de mens gemaakt heeft, verbraken zij ook een andere wet, die gegrond was op het feit, dat Hij een man en een vrouw

gemaakt heeft. Zie welk een behoefte er was aan het Evangelie van Christus, om de mensen te reinigen van de lusten van het vlees en hen terug te brengen tot de oorspronkelijke inzetting. Zij, die "Christus geleerd hebben," zullen het "schandelijk achten zelfs om te spreken van hetgeen door hen gedaan werd" niet alleen heimelijk, maar openlijk Efeziers 5:i2.

II. De allesbesturende Voorzienigheid Gods, die Esther er aldus toe bracht om koningin te worden. Indien zij het eerst aan Ahasveros als zijn gemalin ware aanbevolen, hij zou het voorstel met minachting hebben afgewezen. Maar als zij op haar beurt tot hem komt na verscheidene anderen, en het bevonden wordt dat velen van haar wel vernuftig en bescheiden, bevallig en aangenaam waren, maar dat Esther die allen overtrof, werd zelfs door haar mededingsters de weg voor haar gebaand om de genegenheid van de koning te winnen, en daarmee de eer en de voorrechten, die er aan verbonden waren. Het is zeker, gelijk bisschop Patrick opmerkt, dat zij, die menen dat zij een grote zonde bedreef om tot die waardigheid te geraken, de zeden en gewoonten van die tijden en landen niet in aanmerking nemen. Ieder, die door de koning op zijn legerstede werd genomen, was aan hem gehuwd, was zijn vrouw van een lagere rang, zoals Hagar van Abraham geweest is, zodat, indien Esther niet tot koningin ware verheven, de zonen van Jakob toch niet behoefden te zeggen, dat hij met hun zuster deed als met een hoer. Betreffende Esther moeten wij opmerken:

1. Haar afkomst en karakter.
a. Zij was een van de kinderen van de gevangenschap, een Joodse maagd, die met haar volk deelde in hun dienstbaarheid. Daniël en zijn metgezellen waren bevorderd geworden in het land van hun gevangenschap, want zij behoorden tot degenen, die God daarheen heeft gezonden "ten goede" Jeremia 24:3.
b. Zij was een wees, haar vader en moeder waren beide gestorven, vers 7, maar toen zij haar hadden verlaten, heeft de Heere haar aangenomen, Psalm 27:10. Als zij, die het ongeluk hebben om aldus in hun kindsheid van hun ouders beroofd te worden, later toch tot uitnemende Godsvrucht en daarbij tot grote voorspoed komen, dan moeten wij dit opmerken tot eer van die God en Zijn genade en voorzienigheid, die onder Zijn eretitels ook die van Vader van de wezen heeft aangenomen.
c. Zij was een schone vrouw, schoon van gedaante en schoon van aangezicht. Haar wijsheid en deugd waren haar grootste schoonheid, maar een diamant komt goed uit als hij goed gezet is.
d. Mordechaï, die haar volle neef was, was ook haar voogd, hij voedde haar op en had haar tot een dochter aangenomen. De LXX zeggen dat hij het voornemen had haar te huwen, indien dit zo was, dan was het prijzenswaardig in hem, dat hij haar hogere bevordering niet heeft tegengestaan.
e. Laat God erkend worden in het verwekken van vrienden voor hen, die vader noch moeder meer hebben, laat het een aanmoediging zijn voor zulk een daad van barmhartigheid, dat velen, die de zorg op zich hebben genomen voor de opvoeding van wezen, het beleefd hebben, om goede vruchten te zien van hun zorg en moeite, en dat wel tot hun zeer grote vreugde.
Dr. Lightfoot denkt dat deze Mordechaï dezelfde is, die genoemd wordt in Ezra 2:2, die met de eersten naar Jeruzalem optoog, en medegewerkt heeft tot de vestiging van zijn volk, totdat de tempelbouw verhinderd werd en tot stilstand kwam, en toen terugging naar het Perzische hof om te zien wat hij daar voor hen zou kunnen doen.

Mordechaï, Esthers voogd zijnde, wordt ons gezegd.
(1). Hoe teder zorgzaam hij voor haar was, alsof zij zijn eigen kind ware geweest, vers 11. Iedere dag wandelde hij voor haar deur, om te weten te komen hoe het haar ging. Laat hen,

wier bloedverwanten door Gods voorzienigheid aan hun zorgen zijn toevertrouwd, aldus vriendelijk, liefhebbend en zorgzaam voor hen wezen.
(2). Hoe eerbiedig zij jegens hem was, hoewel zij in graad van bloedverwantschap zijn gelijke was, was zij in leeftijd en in haar afhankelijke toestand zijn mindere, en daarom eerde zij hem als haar vader, deed zij zijn bevel, vers 20. Dit is een voorbeeld voor wezen, als zij in de handen komen van hen, die hen liefhebben en voor hen zorgen, dan moeten zij hun dit in dankbare wederliefde en gehoorzaamheid vergelden. Hoe minder hun voogden verplicht waren om voor hen te zorgen, hoe meer zij uit dankbaarheid verplicht zijn hen te eren en te gehoorzamen. Hier is een voorbeeld van Esthers onderdanigheid aan Mordechaï: zij heeft haar volk en haar maagschap niet te kennen gegeven, omdat Mordechaï haar geboden had dat zij het niet zou te kennen geven, vers 10. Hij heeft haar niet bevolen haar landaard te verloochenen, noch een leugen te zeggen om haar maagschap te verbergen, indien hij dit wèl gedaan had, dan had zij hem hierin niet moeten gehoorzamen, maar hij gebood haar er niet van te spreken, het niet als uit te bazuinen, alle waarheden moeten niet ten allen tijde gezegd worden, hoewel een onwaarheid nooit gezegd mag worden. Daar zij te Susan was geboren en haar ouders overleden waren, dachten allen dat zij van Perzische afkomst was, en zij was niet verplicht hen hieromtrent uit de droom te helpen.

2. Haar bevordering. Wie zou ooit gedacht hebben, dat een Joods meisje, een gevangene, een wees, geboren was om een koningin te zijn? Zo was het echter. God "verheft" soms "de geringe uit het stof om te doen zitten bij de vorsten," 1 Samuel. 2:8.
A. De kamerling van de koning eerde haar, vers 9, en was bereid haar te dienen, wijsheid en deugd winnen achting. Zij, die zich de gunst van God verzekeren, zullen ook, in zoverre het goed voor hen is, genade vinden in de ogen van de mensen. Allen, die Esther zagen, bewonderden haar, vers 15, en kwamen tot de gevolgtrekking, dat zij de prijs wel winnen zou, en zij won hem ook werkelijk.
B. De koning zelf beminde haar. Zij heeft het niet nodig geacht om haar schoonheid door kunstmiddelen te verhogen, zoals de anderen gedaan hebben, zij begeerde niet met al dan wat haar door de kamerling gezegd was, vers 15, en toch was zij hem het meest welgevallig. Hoe natuurlijker schoonheid is, hoe lieflijker zij is. De koning beminde Esther boven alle vrouwen, vers 17. Nu behoefde hij geen verdere proeven te doen, heeft hij geen tijd tot overweging nodig, hij is weldra tot het besluit gekomen, de koninklijke kroon op haar hoofd te zetten en haar koningin te maken, vers 17. Dit geschiedde in het zevende jaar van zijn regering, vers 16. Vasthi werd van hem gescheiden in zijn derde jaar, Hoofdstuk 1:3, zodat hij vier jaren zonder koningin is geweest.

Er wordt nota genomen:
a. Van de eer, die de koning Esther aandeed. Hij vierde de plechtigheid van haar kroning met een grote maaltijd, vers 18, waarop Esther misschien, in onderworpenheid aan de koning, in het openbaar verscheen, hetgeen Vasthi geweigerd had te doen, opdat zij de lof zou hebben voor haar gehoorzaamheid bij dezelfde gelegenheid, waarin aan de andere de afkeuring van haar ongehoorzaamheid te kennen was gegeven. Hij schonk ook de landschappen rust, hetzij een kwijtschelding van achterstallige belastingen, of wel genade aan misdadigers, zoals Pilatus op het feest een gevangene losliet. Dit geschiedde om de algemene vreugde te verhogen.
b. Van de eerbied, die Esther aan haar voormalige voogd bleef bewijzen, nog deed Esther het bevel van Mordechaï, gelijk als toen zij bij hem opgevoed werd, vers 20. Mordechaï zat in de poort van de koning, dat was de hoogte van zijn bevordering. Hij was een van de portiers of deurwachters van het hof, of hij die betrekking reeds tevoren bekleed had, of dat Esther haar voor hem had verkregen, wordt ons niet gezegd, daar zat hij tevreden neer, en streefde naar

geen hogere plaats, maar Esther, die ten troon was verheven, lette op hem. Dit was een blijk van een nederige en dankbare gezindheid, dat zij van zijn vroegere vriendelijkheid en van zijn voortdurende wijsheid bleef gedenken. Het is een schoon sieraad voor hen, die verhoogd zijn en strekt hun zeer tot lof, als zij hun weldoeners blijven gedenken, en de indrukken van hun goede opvoeding behouden, zichzelf mistrouwen, naar raad willen horen en er dankbaar voor zijn**.**

Esther 2:21 - 23
De goede dienst, door Mordechaï aan de regering bewezen in zijn ontdekking van de samenzwering tegen het leven van de koning, is hier vermeld, omdat het later wederom, en dan zeer ten zijnen voordele, vermeld zal worden. Er is nog geen stap gedaan om Hamans plan om de Joden te verdelgen tot uitvoering te doen komen, maar er zijn verscheidene stappen gedaan om Gods plan voor hun verlossing te doen uitvoeren, en dit is een van die stappen. God geeft nu aan Mordechaï gelegenheid om de koning een goeden dienst te bewijzen, opdat hij later te beter gelegenheid zou hebben om de Joden een goeden dienst te bewijzen.

1. Er was een plan beraamd tegen de koning door twee van zijn eigen dienaren die de hand aan hem zochten te slaan, niet alleen om hem gevangen te nemen, maar om hem van het leven te beroven, vers 21. Waarschijnlijk waren zij toornig om de ene of andere belediging, die zij dachten door hem hun aangedaan te zijn. Wie zou hoog en groot willen zijn, om dan tevens het voorwerp van zoveel haat en afgunst te wezen? Wie zou onbeperkte macht begeren te hebben, om dan ook het voorwerp van kwaadwilligheid te zijn? Meer dan andere stervelingen hebben vorsten hun ziel, dat is hun leven, voortdurend in hun hand, en dikwijls gaan zij vermoord ten grave inzonderheid diegenen, die een schrik zijn geweest in het land van de levenden.

2. Mordechaï kreeg kennis van dit voorgenomen verraad, en heeft het door Esther de koning bekend gemaakt, waardoor hij haar bevestigde in, en zichzelf bevolen heeft aan, de gunst van de koning. Hoe hij aan die kennis gekomen is, blijkt niet, of hij hun gesprekken gehoord heeft, of dat zij hem in hun complot wilden trekken, hoe het zij, de zaak werd hem bekend. Dit moet een waarschuwing zijn aan alle verraders, en tegen alle oproerige handelingen, zij bebouwen op geheimhouding, maar het gevogelte des hemels zal de stem wegvoeren. Zodra Mordechaï het wist, heeft hij het de koning doen weten, hetgeen een onderricht en voorbeeld moet wezen voor allen, die als goede onderdanen bevonden willen worden, om geen boos opzet tegen de vorst of tegen de openbare vrede, dat hun bekend is, te verzwijgen, want daardoor zouden zij met de openbare vijanden in verbond zijn.

3. De verraders werden gehangen, gelijk zij verdiend hadden, maar niet voordat hun schuld na een nauwkeurig onderzoek bewezen was vers 23, en de gehele zaak werd in dejaarboeken van de koning vermeld met de bijzondere opmerking, dat Mordechaï de man was, die het verraad had ontdekt en aan het licht gebracht. Hij is niet terstond beloond, maar er was een gedenkboek geschreven, zo ook met betrekking tot hen, die Christus dienen, hun beloning kan wel uitgesteld zijn tot aan de opstanding van de rechtvaardigen, maar hun werk des geloofs en hun arbeid van de liefde blijven in gedachtenis want God is niet onrechtvaardig, dat Hij die zou vergeten, Hebreeën 6:10.

HOOFDSTUK 3
1 Na deze geschiedenissen maakte de koning Ahasveros Haman groot, de zoon van Hammedatha, de Agagiet, en hij verhoogde hem, en hij zette zijn stoel boven al de vorsten, die bij hem waren. 2 En al de knechten des konings, die in de poort des konings waren, neigden en bogen zich neder voor Haman; want de koning had alzo van hem bevolen; maar Mordechaï neigde zich niet, en boog zich niet neder. 3 Toen zeiden de knechten des konings, die in de poort des konings waren, tot Mordechaï: Waarom overtreedt gij des konings gebod? 4 Het geschiedde nu, toen zij dit van dag tot dag tot hem zeiden, en hij naar hen niet hoorde, zo gaven zij het Haman te kennen, opdat zij zagen, of de woorden van Mordechaï bestaan zouden; want hij had hun te kennen gegeven, dat hij een Jood was. 5 Toen Haman zag, dat Mordechaï zich niet neigde, noch zich voor hem nederboog, zo werd Haman vervuld met grimmigheid. 6 Doch hij verachtte in zijn ogen, dat hij aan Mordechaï alleen de hand zou slaan (want men had hem het volk van Mordechaï aangewezen); maar Haman zocht al de Joden, die in het ganse koninkrijk van Ahasveros waren, namelijk het volk van Mordechaï, te verdelgen. 7 In de eerste maand (deze is de maand Nisan) in het twaalfde jaar van de koning Ahasveros, wierp men het Pur, dat is, het lot, voor Hamans aangezicht, van dag tot dag, en van maand tot maand, tot de twaalfde maand toe; deze is de maand Adar. 8 Want Haman had tot de koning Ahasveros gezegd: Er is een volk, verstrooid en verdeeld onder de volken in al de landschappen uws koninkrijks; en hun wetten zijn verscheiden van de wetten aller volken; ook doen zij des konings wetten niet; daarom is het de koning niet oorbaar hen te laten blijven. 9 Indien het de koning goeddunkt, laat er geschreven worden, dat men hen verdoe; zo zal ik tien duizend talenten zilver opwegen in de handen dergenen, die het werk doen, om in des konings schatten te brengen. 10 Toen trok de koning zijn ring van zijn hand, en hij gaf hem aan Haman, de zoon van Hammedatha, de Agagiet, der Joden tegenpartijder. 11 En de koning zeide tot Haman: Dat zilver zij u geschonken, ook dat volk, om daarmede te doen, naar dat het goed is in uw ogen. 12 Toen werden de schrijvers des konings geroepen, in de eerste maand, op de dertienden dag derzelve, en er werd geschreven naar alles, wat Haman beval, aan de stadhouders des konings, en aan de landvoogden, die over elk landschap waren, en aan de vorsten van elk volk, elk landschap naar zijn schrift, en elk volk naar zijn spraak; er werd geschreven in de naam van de koning Ahasveros, en het werd met des konings ring verzegeld. 13 De brieven nu werden gezonden door de hand der lopers tot al de landschappen des konings, dat men zou verdelgen, doden en verdoen al de Joden, van de jonge tot de oude toe, de kleine kinderen en de vrouwen, op een dag, op de dertienden der twaalfde maand (deze is de maand Adar), en dat men hun buit zou roven.
14 De inhoud van het schrift was, dat er een wet zou gegeven worden in alle landschappen, openbaar aan alle volken, dat zij tegen denzelfden dag zouden gereed zijn. 15 De lopers gingen uit, voortgedrongen zijnde door het woord des konings, en de wet werd uitgegeven in de burg Susan. En de koning en Haman zaten en dronken, doch de stad Susan was verward.

Hier opent zich een zeer donker en treurig tafereel, waarin het verderf, de ondergang, wordt gedreigd van al het volk van God. Indien er niet van die duistere nachten geweest waren, het morgenlicht zou niet zo welkom zijn geweest.

I. Haman wordt des konings gunsteling, vers 1.
II. Mordechaï weigert hem de eer te bewijzen, die hij eist, vers 2 - 4.
III. Om zijnentwil zweert Haman wraak te oefenen aan al de Joden, vers 5.
IV. Door een boosaardig denkbeeld te opperen verkrijgt hij een order van de koning om hen op een bepaalde dag allen om te brengen vers 7 - 13.
V. Die order wordt door het gehele rijk bekend gemaakt, vers 14, 15**.**

Esther 3:1 - 6
I. Hier zien wij Haman verhoogd door de vorst, en toen aangebeden door het volk. De vorst had nu onlangs Esther gehuwd en tot koningin gemaakt, maar zij had niet zo'n invloed op hem, om haar vrienden te doen bevorderen, of om de bevordering van een te voorkomen, die, naar zij wist, een vijand van haar volk was. Als zij, die goed zijn, groot worden bevinden zij nog dat zij het goed niet kunnen doen, noch het kwaad kunnen verhinderen zoals zij dit

zouden wensen. Deze Haman was een Agagiet, een Amalekiet, zegt Josefus, waarschijnlijk een van de nakomelingen van Agag, een algemene naam van de vorsten van Amalek, zoals blijkt uit Numeri 24:7. Sommigen denken dat hij van geboorte een prins was, zoals Jojakim, wiens stoel gezet was boven de stoel van de overige gevangen koningen, 2 Koningen 25:28 K zoals hier die van Haman. De koning vond behagen in hem, had genegenheid voor hem (vorsten zijn niet verplicht een reden te geven voor hun gunsten), maakte hem tot zijn gunsteling, zijn vertrouweling, zijn eerste staatsminister. In die tijd had het hof zo'n overwegende invloed, dat (in tegenspraak met het spreekwoord) het land degenen zegende die door het hof gezegend werden, want allen aanbaden deze opgaande zon, en inzonderheid wordt aan de dienaren van de koning bevolen om zich voor hem te neigen en neer te buigen vers 2, en zij deden het. Ik vraag mij af wat de koning wel in Haman gezien kan hebben, dat loffelijk of verdienstelijk was. Het is duidelijk dat hij geen man van eer of van gerechtigheid was, geen man van moed en beleid maar een trots, hartstochtelijk, wraakgierig karakter had, toch werd hij verhoogd en geliefkoosd, en niemand was zo groot als hij. De lievelingen van vorsten zijn niet altijd helden.

II. Mordechaï die koen en onverschrokken aan zijn beginselen vasthield, weigerde om zich, evenals de andere knechten van de koning, voor Haman neer te buigen, vers 2. Hij werd er toe gedrongen door zijn vrienden, die hem herinnerden aan het gebod van de koning, en dientengevolge aan het gevaar, waaraan hij zich blootstelde indien hij er zich niet aan onderwierp. Hamans trotsheid in aanmerking genomen, zal hij dit hoogstwaarschijnlijk met zijn leven moeten boeten, vers 3. Zij zeiden hem dit van dag tot dag, om hem te bewegen zich naar het gebod van de koning te gedragen, maar tevergeefs, hij hoorde niet naar hen, maar zei hun duidelijk en rond dat hij een Jood was en dit gewetenshalve niet doen mocht. Ongetwijfeld werd zijn weigering, toen die opgemerkt werd en het onderwerp van gesprekken was geworden, gemeenlijk aan hoogmoed en afgunst toegeschreven, dat hij aan Haman die eer niet wilde betonen, omdat hij uithoofde van zijn verwantschap aan Esther zelf niet bevorderd was geworden, of wel, men schreef het toe aan een muitzieke gemoedsaard, aan ontevredenheid op de koning en zijn regering. Zij, die de zaak in het gunstigste licht wilden beschouwen, schreven het toe aan zijn zwakheid, zijn gebrek aan opvoeding en welgemanierdheid, noemden het een luim, een neiging om zonderling te schijnen.
Het blijkt niet dat buiten Mordechaï iemand anders er gewetensbezwaar in had, en toch was zijn weigering Godvruchtig, nauwgezet en Gode welbehaaglijk, want de Godsdienst van de Jood verbood hem:

1. Zulke buitensporige eer te bewijzen aan een sterfelijken mens, inzonderheid aan zo'n goddeloze man, als Haman was. In de apocriefe hoofdstukken van dit boek, Hoofdstuk 13:12 - 14, wordt Mordechaï voorgesteld, zich aldus met betrekking tot deze zaak op God beroepende: Heere, Gij weet dat het noch uit minachting, noch uit hoogmoed, noch uit begeerte naar eer of roem was, dat ik mij voor de trotse Haman niet heb nedergebogen, want ik zou wel gaarne zijn voeten hebben gekust om Israëls tred er door te bewerken, maar ik deed het omdat ik de eer van mensen niet wilde stellen boven de eer van God, niemand dan U alleen wil aanbidden.

2. Hij achtte het inzonderheid een daad van ongerechtigheid jegens zijn volk, om zodanige eer te bewijzen aan een Amalekiet, aan iemand van dat gevloekte volk, waarmee God gezworen heeft van geslacht tot geslacht in oordeel te zullen zijn, Exodus 17:16, en betreffende hetwelk Hij die plechtige last had gegeven: "Gedenk wat u Amalek gedaan heeft," Deuteronomium 25:17. Hoewel de Godsdienst volstrekt niet tegen goede manieren is, maar ons leert eer te geven wie eer toekomt, ligt het toch in de aard van een burger van Sion, dat niet alleen in zijn

hart, maar "ook in zijn ogen, zulk een verworpene" als Haman was "veracht is," Psalm 15:4. Laat hen, die zich door hun geweten laten regeren, standvastig en vastberaden zijn, hoe zij er ook, evenals Mordechaï, om gelaakt en gedreigd worden.

III. Haman zint op wraak. Sommigen, die hoopten er Hamans gunst door te winnen, deden hem mededeling van Mordechaï's onbeleefdheid, wachtende om te zien of hij zou buigen of breken, vers 4. Toen heeft Haman zelf het opgemerkt, en werd vervuld met grimmigheid vers 5. Een zachtmoedig en nederig man zou op de belediging geen acht hebben geslagen, hij zou gezegd hebben: "Wat deert het mij? laat hem zijn zin hebben." Maar het trotse hart vanHaman wordt vervuld van woede het bruist en kookt in zijn binnenste, zodat hij onrustig en gemelijk wordt, zichzelf kwelt en allen die hem omringen. Weldra komt hij tot het besluit dat Mordechaï moet sterven. Het hoofd, dat voor Haman niet wil buigen, moet weggenomen worden, als hij Mordechaï's eerbewijzing niet kan hebben, dan wil hij zijn bloed hebben. Het is aan dit hof even strafbaar Haman niet te aanbidden, als het aan Nebukadnézars hof was om het gouden beeld niet te aanbidden dat hij had opgericht. Mordechaï is een persoon van rang, is op een post van eer geplaatst, en hij is een volle neef van de koningin, en toch acht Haman zijn leven nog volstrekt niet voldoende om de belediging te boeten, duizenden onschuldige en kostbare levens moeten geofferd worden aan zijn toorn en wraak, en daarom wijdt hij al het volk van Mordechaï aan het verderf, om zijnentwil, daar hij als reden, waarom hij Haman niet wilde eren door zich voor hem neer te buigen, had opgegeven dat hij een Jood was. Hieruit blijken Hamans ondraaglijke hoogmoed, zijn wreedheid en de oude afkeer van een Amalekiet voor het Israël Gods. Saul, de zoon van Kis, een Benjamiet, spaarde Agag, maar Mordechaï, de zoon van Kis, een Benjaminiet, Hoofdstuk 2:5, zal geen barmhartigheid vinden bij deze Agagiet, wiens plan het is al de Joden die in het gehele koninkrijk van Ahasveros waren, te verdelgen, vers 6, waarbij, naar ik veronderstel, ook zij waren ingesloten die naar hun eigen land waren teruggekeerd, want dat was nu een provincie van zijn rijk. "Komt, en laat ons hen uitroeien, dat zij geen volk meer zijn," Psalm 83:5.
Caligula's wrede wens was, dat de Romeinen allen tezamen maar één hals zouden hebben, zodat zij allen met een enkele slag gedood konden worden**.**

Esther 3:7 - 15
Haman liet zich zeer veel voorstaan op zijn stoutmoedig denkbeeld, dat, naar hij waande, zijn grote geest wel waardig was en, dat naar hij zich vleide, zijn nagedachtenis zou vereeuwigen. Hij twijfelt niet, of hij zal genoeg wrede lieden bereid vinden, om hen allen om hals te brengen, als de koning er hun verlof toe geeft. Hoe hij verlof en een opdracht kreeg om het te doen, wordt ons hier meegedeeld. Hij had het oor des konings, en hij zal hem wel weten te bewerken om wat hij wil van hem gedaan te krijgen.

I. Hij geeft de koning een valse en boosaardige voorstelling van de Joden en van hun karakter, vers 8. De vijanden van Gods volk zouden hun niet zo'n slechte behandeling kunnen aandoen, als zij hun niet eerst een slechte naam gaven. Hij wilde de koning doen geloven:

1. Dat de Joden een verachtelijk volk weren en dat het hem niet tot eer strekte hen te herbergen. Daar is een volk, zonder naam, alsof niemand wist waar zij vandaan kwamen en wat zij waren. "Zij zijn niet ingelijfd bij uw onderdanen, niet met hen tot een volk verenigd maar verstrooid en verdeeld in al de provincies, als vluchtelingen en landlopers, inwoners van alle landen, de last en de plaag van de plaatsen, waar zij zich ophouden." 2. Dat zij een gevaarlijk volk waren en dat het niet veilig was hun een schuilplaats te verlenen. "Zij hebben eigen wetten en gebruiken gedragen zich niet naar de wetten van het rijk en de gebruiken van het land, en daarom kunnen zij beschouwd worden als vijandig aan de regering, zeer

waarschijnlijk zullen zij hun denkbeelden ingang doen vinden bij anderen hetgeen dan eindigen kan in opstand." Het is niets nieuws, dat aan de besten van de mensen zulke hatelijke hoedanigheden worden toegeschreven, als het geen zonde is hen te doden dan is het ook geen zonde hen te belasteren.

II. Hij doet een hoog bod voor verlof om hen allen om te brengen, vers 9. Hij wist dat er velen waren, die de Joden haatten en hen gaarne zouden aanvallen, zo zij er slechts een opdracht toe hadden. "Laat er geschreven worden, dat men hen verdoe, geef slechts orders voor een algemene moord op de Joden, en Haman zal de orders gemakkelijk ten uitvoer doen brengen." Als de koning hem in deze zaak genoegen wil doen, dan zal hij hem tien duizend talenten zilvers ten geschenke geven, die hij in de schatkist des konings zal opwegen. Dit, dacht hij, zal een krachtig middel zijn om de koning te bewegen zijn toestemming te geven, en de krachtigste tegenwerping teniet doen, welke hierin bestond, dat de regering noodzakelijkerwijs verliezen zou lijden in haar inkomsten, door de verdelging van zovelen van haar onderdanen. Zo’n grote som geld, hoopte hij, zou dit verlies ruimschoots vergoeden. Trotse en boosaardige mensen zullen niet geven om de onkosten van hun wraak en geen onkosten ontzien om er voldoening aan te geven. Evenwel Haman wist zeker wel hoe zich schadeloos te stellen uit de buit van de Joden, die zijn Janitsaren (keurtroepen) voor hem zullen bemachtigen, vers 13 zodat zij de lasten van hun verderf zullen betalen, terwijl hij dan nog winnen zou bij de zaak.

III. Hij verkrijgt wat hij begeert: een volledige opdracht om met de Joden te doen wat hij wil. Hij zegt niet: "Dood hen, breng hen om", (hopende dat Haman bij koeler nadenken er toe komen zal om van dit strenge vonnis terug te komen, en ze liever als slaven te verkopen), maar "doe wat gij wilt met hen." En zo weinig bedacht hij hoeveel hij zou verliezen in de schatting, en hoeveel Haman zou winnen in de buit, dat hij hem de tien duizend talenten nog schonk: dat zilver zij u geschonken. Daarbij stelde hij zo’n onbepaald vertrouwen in Haman, en had hij zozeer alle zorg voor zijn rijk van zich afgezet, dat hij aan Haman zijn ring gaf, dat is zijn geheimzegel, om er ieder edict mee te verzegelen, dat hem behagen zou voor die zaak uit te vaardigen. Ongelukkig het rijk, dat ter beschikking staat van zo’n hoofd, dat slechts een oor heeft en een neus om er bij geleid te worden, maar noch ogen, noch hersenen, ja nauwelijks een eigen tong heeft.

IV. Vervolgens raadpleegt Haman zijn waarzeggers om een geluksdag te ontdekken voor de voorgenomen algemene moord, vers 7. Het besluit werd genomen in de eerste maand in het twaalfde jaar van de koning, toen Esther reeds ongeveer vijf jaren zijn gemalin was. De een of andere dag van dat jaar moet gekozen worden, en alsof hij er niet aan twijfelde of de hemel zou zijn plan begunstigen en bevorderen, laat hij het aan het lot, dat is aan de Goddelijke voorzienigheid, over om te beslissen welke dag het zijn zal. Maar uit die beslissing bleek dat zij de Joden gunstiger gezind was dan hem, want het lot viel op de twaalfde maand, zodat Mordechaï en Esther elf maanden hadden om middelen te beramen voor de verijdeling van het moordplan, of, indien zij die middelen niet konden vinden, de Joden tijd hadden om te ontkomen, en voor hun behoud te zorgen. Hoewel Haman er gretig naar verlangde om de Joden uitgeroeid te zien, wilde hij zich toch onderwerpen aan de regels van zijn bijgeloof, en op de gewaande geluksdag niet vooruitlopen, nee, zelfs niet om het ongeduld van zijn wraakzucht te bevredigen. Waarschijnlijk was hij enigszins bevreesd dat de Joden hun vijanden te sterk zouden zijn, en daarom durfde hij de gevaarvolle onderneming niet wagen dan onder de aanmoediging van een goed voorteken. Dit kan ons beschaamd maken, die dikwijls niet willen berusten in de beschikkingen van Gods voorzienigheid, als zij tegen onze wensen en bedoelingen ingaan. Hij, die in het lot gelooft, en nog veel meer hij, die in de

belofte gelooft, zal niet haasten. Maar zie hoe Gods wijsheid van de mensen dwaasheid dienstbaar maakt aan haar eigen doeleinden. Haman heeft zich beroepen op het lot, en naar het lot zal hij gaan, dat door de executie uit te stellen, vonnis wijst tegen hem, en het plan in duigen doet vallen.

V. Hierna wordt het bloedige edict opgesteld, getekend en afgekondigd, waarbij orders worden gegeven aan de krijgsmacht van iedere provincie, om tegen de dertiende van de twaalfde maand gereed te zijn, en op die dag alle Joden, mannen, vrouwen en kinderen om te brengen, en hun buit te roven, vers 12 - 14. Indien het decreet bevolen had al de Joden te verbannen, hen uit het gebied van de koning te verdrijven, het zou al hard en streng genoeg zijn geweest, maar voorzeker nooit heeft een daad van wreedheid zich zo in al haar naaktheid tentoongesteld als deze, waarbij bevolen werd al de Joden te verdelgen, te doden en te verdoen, hen aanwijzende en bestemmende als schapen voor de slachtbank zonder er enigerlei reden voor aan te wijzen. Er wordt hun geen misdaad ten laste gelegd, men geeft niet voor dat zij iets misdaan hadden, waardoor zij strafbaar waren voor het gericht, er wordt ook geen voorwaarde gesteld, door welke te vervullen hun leven gespaard zou worden, nee zij moeten sterven, sterven zonder genade. Zo hebben de vijanden van de kerk gedorst naar haar bloed, "het bloed van de heiligen en het bloed van de getuigen van Jezus" Openbaring 17:6, en nog roepen zij, als de bloedzuigers: geef, geef! Deze wrede order wordt bevestigd met de zegelring van de koning gezonden aan de stadhouders van de koning, opgesteld in naamvan de koning, en toch weet de koning niet wat hij doet. Er worden lopers gezonden om met allen spoed afschriften van het decreet naar de onderscheidene provincies heen te brengen, vers 15. Zie hoe rusteloos de boosaardigheid is van de vijanden van de kerk, zij zal geen moeite sparen, geen tijd teloor laten gaan.

VI. De verschillende gemoedsgesteldheid, hierop van het hof en van de stad.
1. Het hof was zeer vrolijk, de koning en Haman zaten en dronken, dronken misschien op de dood van alle Joden. Haman vreesde, dat het geweten van de koning zou ontwaken en hem zou verwijten wat hij gedaan had, en dat hij dan misschien zou wensen het ongedaan te maken. Om dit te voorkomen, maakte hij zich geheel van hem meester, hield hij hem aan de beker. Deze gevloekte methode wordt door velen gevolgd om hun overtuiging te smoren, en hun eigen hart, en het hart van anderen te verharden in de zonde.

2. De stad was er zeer treurig om (evenals ongetwijfeld de andere steden van het rijk toen het er bekend werd). de stad Susan was verward, niet alleen de Joden zelf, maar ook al hun naburen, in wie nog enig gevoel van recht en medelijden was. Het smartte hun, hun koning zo misleid te zien, "ter plaatse des gerichts goddeloosheid te zien," Prediker 3:16, mensen, die vreedzaam leefden, zo barbaars behandeld te zien, en zij wisten niet, wat er voor henzelf nog de gevolgen van zijn konden. Maar de koning en Haman bekommerden zich niet om deze dingen. Het is ongerijmd en goddeloos om ons aan genot en vrolijkheid over te geven, als de kerk in benauwdheid verkeert, en de stad, dat is het publiek, verward is.

HOOFDSTUK 4

1 Als Mordechaï wist al wat er geschied was, zo verscheurde Mordechaï zijn klederen, en hij trok een zak aan met as; en hij ging uit door het midden der stad, en hij riep met een groot en bitter geroep. 2 En hij kwam tot voor de poort des konings; want niemand mocht in des konings poort inkomen, bekleed met een zak. 3 En in alle en een ieder landschap en plaats, waar het woord des konings en zijn wet aankwam, was een grote rouw onder de Joden, met vasten, en geween, en misbaar; vele lagen in zakken en as. 4 Toen kwamen Esthers jonge dochters en haar kamerlingen, en zij gaven het haar te kennen; en het deed de koningin zeer wee; en zij zond klederen om Mordechaï aan te doen, en zijn zak van hem af te doen; maar hij nam ze niet aan. 5 Toen riep Esther Hatach, een van de kamerlingen des konings, welke hij voor haar gesteld had, en zij gaf hem bevel aan Mordechaï, om te weten wat dit, en waarom dit ware. 6 Als Hatach uitging tot Mordechaï, op de straat der stad, die voor de poort des konings was, 7 Zo gaf Mordechaï hem te kennen al wat hem wedervaren was, en de verklaring van het zilver, hetwelk Haman gezegd had te zullen wegen in de schatten des konings, voor de Joden, om dezelve om te brengen. 8 En hij gaf hem het afschrift der geschrevene wet, die te Susan gegeven was, om hen te verdelgen, dat hij het Esther liet zien, en haar te kennen gaf, en haar gebood, dat zij tot de koning ging, om hem te smeken, en van hem te verzoeken voor haar volk. 9 Hatach nu kwam, en gaf Esther de woorden van Mordechaï te kennen. 10 Toen zeide Esther tot Hatach, en gaf hem bevel aan Mordechaï: 11 Alle knechten des konings, en het volk, der landschappen des konings, weten wel dat al wie tot de koning ingaat in het binnenste voorhof, die niet geroepen is, hij zij man of vrouw, zijn enig vonnis zij, dat men hem dode, tenzij dat de koning de gouden scepter hem toereike, opdat hij levend blijve; ik nu ben deze dertig dagen niet geroepen om tot de koning in te komen. 12 En zij gaven de woorden van Esther aan Mordechaï te kennen. 13 Zo zeide Mordechaï, dat men Esther wederom zeggen zou: Beeld u niet in, in uw ziel, dat gij zult ontkomen in het huis des konings, meer dan al de andere Joden. 14 Want indien gij enigszins zwijgen zult te dezer tijd, zo zal de Joden verkwikking en verlossing uit een andere plaats ontstaan; maar gij en uws vaders huis zult omkomen; en wie weet, of gij niet om zulken tijd als deze is, tot dit koninkrijk geraakt zijt. 15 Toen zeide Esther, dat men Mordechaï weder aanzeggen zou: 16 Ga, vergader al de Joden, die te Susan gevonden worden, en vast voor mij, en eet of drinkt niet, in drie dagen, nacht noch dag; ik en mijn jonge dochters zullen ook alzo vasten, en alzo zal ik tot de koning ingaan, hetwelk niet naar de wet is. Wanneer ik dan omkome, zo kom ik om. 17 Toen ging Mordechaï henen, en hij deed naar alles, wat Esther aan hem geboden had.

Wij lieten Gods Izak gebonden op het altaar, gereed om geofferd te worden, en de vijanden juichende in het vooruitzicht ervan, maar de dingen beginnen te werken voor een verlossing, en zij beginnen aan de rechte zijde.

I. De vrienden van de Joden nemen het gevaar ter harte, waarin zij verkeren, en betreuren het, vers 1 - 4.

II. Er worden maatregelen beraamd door Mordechaï en Esther om het te voorkomen.

1. Esther vraagt naar de zaak, en ontvangt er een nauwkeurig bericht van, vers 5 7.

2. Mordechaï dringt haar om bij de koning tussenbeiden te treden en de herroeping van het edict van hem te verkrijgen, vers 8, 9.

III. Esther maakt bezwaar vanwege het gevaar om opgeroepen tot de koning te gaan, vers 10 - 12.

IV. Mordechaï dringt haar om het te wagen, vers 13, 14.

V. Esther belooft dat zij het na een Godsdienstig vasten van drie dagen doen zal, vers 15 - 17, en wij zullen bevinden dat zij voorspoedig was.

Esther 4:1 - 4

Hier hebben wij een bericht van de algemene rouw onder de Joden na de afkondiging van Hamans bloedig edict tegen hen. Het was een treurige tijd voor de kerk.

1. Mordechaï hief een bitter klaaggeschrei aan, scheurde zijn klederen en trok een zak aan, vers 1, 2. Hij gaf aldus niet slechts lucht aan zijn smart, maar maakte haar bekend, opdat allen konden opmerken dat hij zich niet schaamde zich als een vriend van de Joden te bekennen en een medelijder van hen was, hun broeder en medegenoot in de verdrukking, hoe verachtelijk

en hatelijk zij nu ook door Hamans partij voorgesteld werden. Het was kloekmoedig gehandeld om aldus openlijk een zaak te omhelzen, die hij wist rechtvaardig te zijn, de zaak van God te zijn, zelfs toen zij een wanhopige geheel verloren zaak scheen te zijn. Mordechaï nam meer dan iemand anders de zaak ter harte, omdat hij wist dat Hamans toorn in de eerste plaats hem gold, en dat om zijnentwil de slag tegen de overige Joden gericht was, en hoewel hij geen berouw had van hetgeen sommigen zijn stijfkoppigheid zouden noemen, want hij volhardde er in, Hoofdstuk 5:9, heeft het hem toch zeer gesmart dat zijn volk om zijn gewetensbezwaren zal moeten lijden, hetgeen maakte dat sommigen het in hem als al te angstvallige nauwgezetheid afkeurden. Daar hij echter God tot getuige kon aanroepen, dat hij naar de beginselen van plicht en geweten heeft gehandeld, kon hij met een gerust hart zijn zaak en die van zijn volk overgeven aan Hem, die rechtvaardig oordeelt. God zal diegenen bewaren, die door hun nauwgezetheid van geweten aan gevaar zijn blootgesteld.
Er wordt hier nota genomen van een wet, dat niemand mocht in des konings poort inkomen bekleed met een zak, hoewel de willekeurige macht van hun koningen dikwijls, zoals nu, velen in rouw dompelde, mocht toch niemand in de nabijheid van de koning komen, gekleed in rouwgewaad omdat hij hun klachten niet wilde aanhoren. Niets dan hetgeen vrolijk en aangenaam was mocht aan het hof verschijnen, alles wat treurig was moest er van gebannen blijven, in de huizen van de koningen dragen allen zachte klederen, Mattheüs 11:8, geen zak. Maar de tekenen van de smart buiten te houden, was, tenzij zij ook de oorzaken van smart konden buiten houden, een zak verbieden binnen te komen, als zij niet tevens ziekte, smart en dood konden verbieden binnen te komen, niets dan een bespotting. Maar dit verplichtte Mordechaï nu echter om op een afstand te blijven alleen voor de poort te komen, en zijn plaats in de poort niet in te nemen.

2. Al de Joden in elke provincie namen het zeer ter harte, vers 3. Zij ontzegden zich het genot van hun tafel (want zij vastten en mengden hun tranen met hun spijs en drank), en het genot van hun legerstede des nachts, want zij lagen in zak en as. Zij, die uit gebrek aan vertrouwen op God en liefde voor hun land in het land van hun gevangenschap waren gebleven, toen Cyrus hun vrijheid gaf om heen te gaan hadden nu wellicht berouw van hun dwaasheid en wensten, toen het te laat was, dat zij gehoor hadden gegeven aan de roeping Gods. Toen aan Esther in het algemeen te kennen werd gegeven, dat Mordechaï zich in droefheid bevond, deed het haar zeer wee, vers 4. Mordechaï's droefheid was haar droefheid, zo groot was de achting, die zij nog voor hem koesterde, en het gevaar van de Joden was haar verdriet, want hoewel zij koningin was, vergat zij haar betrekking tot hen niet. Laat ook de grootste, de voornaamsten, het niet beneden zich achten "zich te bekommeren over de verbreking Jozefs" hoewel zij "zich zalven met de voortreffelijkste olie," Amos 6:6**.**
Esther zond klederen aan Mordechaï vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwden geest, omdat hij haar echter de grootheid van zijn smart wilde doen beseffen, nam hij ze niet aan, maar was als iemand, die weigerde vertroost te worden**.**

Esther 4:5 - 17
Zo zorgvuldig werden door de wetten in Perzië de vrouwen, inzonderheid de vrouwen van de koning, in afzondering gehouden, dat het Mordechaï niet mogelijk was een gesprek met Esther te hebben over deze gewichtige zaak maar zij zenden elkaar boodschappen door Hatach, die de koning haar ten dienste had gesteld, en hij schijnt iemand geweest te zijn, in wie zij vertrouwen kon stellen.

I. Zij zond hem tot Mordechaï om van hem te weten te komen, nauwkeurig en volledig, wat het was, dat hem in zo grote treurigheid had gebracht, vers 5, en waarom hij zijn zak niet wilde afleggen. Aldus naar tijding te vragen, teneinde zoveel beter te weten waarvoor zij

hebben te bidden of te danken, betaamt allen, die Sion beminnen. Als wij moeten wenen met de wenenden, dan moeten wij weten waarom zij wenen.

II. Mordechaï zond haar een authentiek bericht van de gehele zaak met het bevel aan haar om bij de koning voor deze zaak tussenbeiden te treden. Mordechaï gaf hem te kennen al wat hem wedervaren was, vers 7, welk een wrok Haman jegens hem koesterde, omdat hij zich niet voor hem had neergebogen, en door welke kunstgrepen hij dit edict had verkregen, hij zond haar ook een nauwkeurig afschrift van het edict, opdat zij zou zien in welk een dreigend gevaar zij en haar volk zich bevonden, en gelastte haar zo zij eerbied en achting voor hem had en liefde koesterde voor het Joodse volk, dat zij dan nu voor hen zou optreden de verkeerde inlichtingen omtrent hen, waarmee de koning bedrogen was geworden, zou rectificeren, en de zaak in het rechte licht zou stellen, niet twijfelende of hij zou het decreet alsdan vernietigen.

III. Zij liet Mordechaï weten dat zij niet zonder levensgevaar tot de koning kon gaan en dat hij haar dus in grote moeilijkheid bracht door haar er toe te dringen, zeer gaarne zou zij zich willen neerbuigen om de Joden vriendelijkheid te bewijzen, maar als zij gevaar moest lopen om als een misdadigster ter dood gebracht te worden, dan kon zij wel zeggen: ik bid u, houd mij voor verontschuldigd, en zie een andere voorspraak te krijgen.

1. De wet was duidelijk en nadrukkelijk, allen kenden haar, dat wie ook, die opgeroepen voor de koning verscheen, ter dood gebracht moest worden, tenzij het hem mocht behagen hem de gouden scepter toe te reiken, en het was wel zeer te betwijfelen of zij hem in zo'n goede stemming zou vinden, vers 11. Deze wet was gemaakt, niet zozeer als maatregel van voorzichtigheid, ter beveiliging van de persoon van de koning, als wel uit hoogmoed, opdat hij, zelden gezien wordende en dan nog niet zonder veel moeite, als een godheidje aangebeden zou worden. Het was een dwaze wet, want:
a. Het maakte de koningen zelf ongelukkig, hen in afzondering houdende, uit vrees dat zij gezien zouden worden. Hierdoor werd het koninklijk paleis tot weinig beter dan een koninklijke gevangenis gemaakt, en de koningen zelf moeten er wel gemelijk en misschien droefgeestig door geworden zijn, en aldus een schrik voor anderen en een last voor zichzelf. Velen hebben door hun hoogmoed en boosaardigheid hun eigen leven vergald.
b. Het was slecht voor zijn onderdanen, immers wat hadden zij aan een koning, tot wie zij zich nooit konden wenden om herstel van onrecht te krijgen, of op wie zij zich niet van de mindere rechters konden beroepen? Aan het hof van de Koning van de koningen is het niet aldus, aan de voetbank van Zijn troon van de genade mogen wij te allen tijde met vrijmoedigheid komen, en zeker zijn van op het gebed des geloofs een antwoord des vredes te zullen ontvangen. Wij zijn welkom, niet alleen in het binnenste voorhof, maar zelfs in het heiligdom door het bloed van Jezus.
c. Het was inzonderheid zeer onaangenaam voor hun vrouwen, dat er in de wet geen beding was gemaakt voor een uitzondering voor haar, die toch been waren van hun been en vlees van hun vlees. Maar misschien was de wet boosaardig evenzeer tegen haar bedoeld als tegen ieder ander, opdat de koningen zich zoveel vrijer met hun bijvrouwen konden vermaken, en Esther wist dit. Ongelukkig was het rijk, als de vorsten de wetten ontwierpen om hun lusten te kunnen dienen.

2. Haar zaak stond voor het ogenblik zeer slecht. Gods voorzienigheid had het zo beschikt, dat zij juist op dat tijdstip als onder een wolk was, die de zon van haar geluk verduisterde, des konings genegenheid voor haar scheen verkoeld te zijn, want sedert dertig dagen was zij niet geroepen om tot de koning in te komen, opdat haar geloof en haar moed des te meer beproefd zouden worden en Gods goedheid in de gunst, die zij desniettemin verkreeg, zoveel helderder

zou uitkomen. Het is waarschijnlijk dat Haman de koning door vrouwen zowel als door wijn, zocht af te leiden van de gedachte aan hetgeen hij gedaan had, en zo werd Esther dan veronachtzaamd, van wie hij ongetwijfeld de koning zoveel mogelijk trachtte te vervreemden, daar hij wist dat zij hem niet genegen was.

IV. Mordechaï bleef er op aandringen dat zij, welk gevaar er voor haar ook aan verbonden was, zich voor deze grote en gewichtige zaak tot de koning zou wenden, vers 13, 14. Geen verontschuldiging zal baten, zij moet als voorspraak in deze zaak optreden. Hij geeft haar in overweging:

1. Dat het haar eigen zaak en belang is, want dat het decreet, om al de Joden te verdelgen, haar niet uitzonderde. "Beeld u dus niet in, in uw ziel, dat gij zult ontkomen in het huls des konings, dat het paleis uw bescherming zal zijn en de kroon uw hoofd zal behoeden, nee, gij zijt een Joodse vrouw, en als de overigen omgebracht worden, zult ook gij worden gedood." Het was voorzeker haar wijsheid zich veeleer bloot te stellen aan een waarschijnlijke dood door haar echtgenoot, dan aan een zekere dood van haar vijand.

2. Dat het een zaak was, die voorzeker op de een of andere wijze zou zegevieren, en waarin zij dus veilig optreden kon. "Indien gij deze dienst weigert, zo zal de Joden verkwikking en verlossing uit een andere plaats ontstaan." Dit was de taal van een krachtig geloof, dat aan de beloftenis Gods niet getwijfeld heeft, toen het gevaar het dreigendst was, maar tegen hoop op hoop geloofd heeft. De werktuigen kunnen falen, maar Gods verbond faalt niet.

3. Dat, indien zij thans uit lafhartigheid en ongeloof haar vrienden verliet, zij reden zou hebben te vrezen dat een oordeel des hemels over haar en haar geslacht zou komen om het te verderven. "Gij en uws vaders huis zult omkomen, terwijl de andere geslachten van de Joden gespaard zullen blijven." Hij, die door zondige middelen zijn leven zal willen behouden, en het niet van zich kan verkrijgen om er in de weg van de plicht op God voor te bebouwen, zal het in de weg van de zonde verliezen.

4. Dat God in Zijn voorzienigheid het oog hierop gehad heeft met haar tot koningin te maken. " Wie weet of gij niet om zulken tijd als deze is, tot dit koninkrijk geraakt zijt." En daarom,
A. Zijt gij uit dankbaarheid verplicht om deze dienst te doen voor God en Zijn kerk want anders beantwoordt gij niet aan het doel van uw verheffing.
B. "Gij behoeft niet te vrezen, dat uw onderneming mislukken zal, indien God er u voor bestemde, zal Hij er u in doorhelpen en u doen welslagen." Nu is het tenslotte gebleken, dat zij werkelijk tot het koninkrijk was geraakt teneinde in Gods hand het middel te wezen voor de verlossing van de Joden, zodat Mordechaï's gissing juist is geweest. Omdat de Heere Zijn volk liefhad, heeft Hij Esther koningin gemaakt.
Er is in al de leidingen van Gods voorzienigheid wijze raad en bedoeling, die ons onbekend blijven totdat zij volbracht zijn, maar in de uitkomst zal het blijken dat zij allen bedoeld zijn voor en zich concentreren in het welzijn van de kerk. Het waarschijnlijke hiervan was een goede reden, waarom zij zich nu moet inspannen om het uiterste wat zij kon voor haar volk te doen. Wij moeten, een ieder van ons, bedenken en nagaan met welk doel God ons op de plaats gesteld heeft, die wij innemen, en er ons op toeleggen om aan dat doel te beantwoorden, en als er zich een bijzondere gelegenheid aan ons voordoet om God en ons geslacht te dienen, dat moeten wij zorgdragen om haar niet te laten voorbijgaan, want zij werd ons gegeven opdat wij haar zouden gebruiken. Deze dingen heeft Mordechaï bij Esther aangevoerd, en sommigen van de Joodse schrijvers, die een rijke verbeeldingskracht hebben en vruchtbaar zijn in bedenkselen, voegen nog iets bij hetgeen hem wedervaren was, vers 7, en dat hij haar

wenste mee te delen, namelijk "dat hij de avond tevoren, na kennis verkregen te hebben van Hamans complot, in grote bedruktheid naar huis gaande, drie Joodse kinderen ontmoette, die van school kwamen, aan wie hij vroeg wat zij die dag geleerd hadden waarop een hunner hem zei dat zijn les was, Spreuken 3:25, 26, "Vrees niet voor plotselinge schrik" De tweede zei hem, dat zijn les was: "Beraamt een plan maar het wordt verbroken, spreek een woord maar het zal niet tot stand komen" Jesaja 8:10. De derde zei dat zijn les was, Jesaja 46:4, Ik heb het gedaan, en Ik zal dragen, Ik zal torsen en redden" 0 hoe groot is de goedheid van God", zegt Mordechaï, "die uit de mond van de kinderkens en zuigelingen sterkte grondvest!" Hierop besluit Esther om, wat het haar ook moge kosten, zich tot de koning te wenden, maar niet voordat zij en haar vrienden zich eerst tot God hebben gewend. Laat hen eerst door vasten en bidden Gods gunst verkrijgen en dan kan zij hopen gunst van de koning te verwerven, vers 15, 16. Zij spreekt hier:

1. Met de vroomheid en Godsvrucht, die van een Israëlietische vrouw betamen. Zij had het oog op God, in wiens hand de harten van de koningen zijn, en op wie zij betrouwde om het hart van deze koning tot haar te neigen. Zij ging met levensgevaar tot hem maar zal zich veilig achten en gerust zijn als zij Gode de bewaring van haar ziel heeft toevertrouwd, en zich onder Zijn hoede en bescherming heeft gesteld. Zij geloofde dat Gods gunst verkregen kan worden op het gebed, dat Zijn volk een biddend volk is, en Hij is een God, die het gebed hoort en verhoort. Zij wist dat het de gewoonte was van Godvruchtige mensen om in buitengewone omstandigheden het bidden gepaard te doen gaan met vasten, en dat velen van hen er zich tezamen voor verenigen. Daarom:
a. Verlangt zij van Mordechaï dat hij de Joden, die te Susan zijn, zal zeggen dat zij een vasten moeten heiligen, een plechtige vergadering bijeen zullen roepen, om samen te komen in de onderscheidene synagogen, waartoe zij behoorden, en God voor haar zouden bidden dat zij een plechtig vasten moeten houden, gedurende drie dagen aan geen gezette maaltijden moeten aanzitten, geen aangenaam voedsel moeten nuttigen, ja zich zoveel mogelijk van alle voedsel moeten onthouden, ten teken van hun verootmoediging om de zonde, en in het besef van Gods genade onwaardig te zijn. Diegenen weten de gunst van God niet te waarderen die er deze moeite en zelfverloochening niet voor overhebben om haar te verkrijgen.
b. Zij beloofde dat zij en haar gezin dit vasten zullen heiligen in haar vertrekken van het paleis, want in hun vergaderingen mocht zij niet komen. Haar jonge dochters waren of Jodinnen, of tot de Joodse Godsdienst bekeerd, daar zij zich met haar verenigden in vasten en bidden. Hier is een goed voorbeeld van een meesteres, die met haar dienstmaagden bidt, en het is waardig om nagevolgd te worden.
Merk ook op: Zij, die tot eenzaamheid genoodzaakt zijn, kunnen hun gebeden verenigen met die van de plechtige vergaderingen van Gods volk, zij, die naar het lichaam afwezig zijn, kunnen in de geest tegenwoordig wezen. Zij, die de gebeden van anderen voor zich begeren en ook verkrijgen, moeten niet denken dat zij het niet nodig hebben om ook zelf te bidden.

2. Met de moed en de vastberadenheid, die van een koningin voegen. "Als wij in deze zaak God gezocht hebben, dan zal ik tot de koning ingaan om tussenbeiden te treden voor mijn volk. Ik weet dat het niet naar de wet des konings is, maar het is naar Gods wet, en daarom: wat er ook van kome, ik zal het wegen en mijn leven niet dierbaar achten, zo ik slechts God en Zijn kerk kan dienen, en wanneer ik dan omkom, zo kom ik om. Ik kan mijn leven in geen betere zaak verliezen. Het is beter mijn plicht te doen en te sterven voor mijn volk, dan voor mijn plicht terug te deinzen, en zo met hen te sterven." Zij redeneert zoals de melaatsen, 2 Koningen 7:4. "Als ik stil blijf zitten, zal ik sterven," indien ik mij waag, kan ik misschien in het leven blijven en dan het leven zijn van mijn volk, komt het op zijn ergst, welnu "ik zal maar sterven." Die niet waagt, die niet wint. Dit zei zij niet in wanhoop, of hartstocht, maar in

een heilig, vast voornemen, om haar plicht te doen, en aan God de uitkomst over te laten. Zijn heilige wil geschiede! In het apocriefe deel van dit boek hebben wij in Hoofdstuk 13 en 14, Mordechaï's en Esthers gebed bij deze gelegenheid, en beide zijn zeer uitvoerig en ter zake. In het vervolg van de geschiedenis zullen wij bevinden, dat God tot dit zaad van Jakob niet gezegd heeft: Zoekt mij tevergeefs.

HOOFDSTUK 5

1 Het geschiedde nu aan de derden dag, dat Esther een koninklijk kleed aantrok, en stond in het binnenste voorhof van des konings huis, tegenover het huis des konings; de koning nu zat op zijn koninklijken troon, in het koninklijke huis, tegenover de deur van het huis. 2 En het geschiedde, toen de koning de koningin Esther zag, staande in het voorhof, verkreeg zij genade in zijn ogen, zodat de koning de gouden scepter, die in zijn hand was, Esther toereikte; en Esther naderde, en roerde de spits des scepters aan. 3 Toen zeide de koning tot haar: Wat is u, koningin Esther! of wat is uw verzoek? Het zal u gegeven worden, ook tot de helft des koninkrijks. 4 Esther nu zeide: Indien het de koning goeddunkt, zo kome de koning met Haman heden tot de maaltijd, dien ik hem bereid heb. 5 Toen zeide de koning: Doet Haman spoeden, dat hij het bevel van Esther doe. Als nu de koning met Haman tot de maaltijd, dien Esther bereid had, gekomen was, 6 Zo zeide de koning tot Esther op de maaltijd des wijns: Wat is uw bede? en zij zal u gegeven worden; en wat is uw verzoek? Het zal geschieden, ook tot de helft des koninkrijks. 7 Toen antwoordde Esther, en zeide: Mijn bede en verzoek is: 8 Indien ik genade gevonden heb in de ogen des konings, en indien het de koning goeddunkt, mij te geven mijn bede, en mijn verzoek te doen, zo kome de koning met Haman tot de maaltijd, dien ik hem bereiden zal; zo zal ik morgen doen naar het bevel des konings. 9 Toen ging Haman ten zelfden dage uit, vrolijk en goedsmoeds; maar toen Haman Mordechaï zag in de poort des konings, en dat hij niet opstond, noch zich voor hem bewoog, zo werd Haman vervuld met grimmigheid op Mordechaï. 10 Doch Haman bedwong zich, en hij kwam tot zijn huis; en hij zond henen, en liet zijn vrienden komen, en Zeres, zijn huisvrouw. 11 En Haman vertelde hun de heerlijkheid zijns rijkdoms, en de veelheid zijner zonen, en alles, waarin de koning hem groot gemaakt had, en waarin hij hem verheven had boven de vorsten en knechten des konings. 12 Verder zeide Haman: Ook heeft de koningin Esther niemand met de koning doen komen tot de maaltijd, dien zij bereid heeft, dan mij; en ik ben ook tegen morgen van haar met de koning genodigd. 13 Doch dit alles baat mij niet, zo langen tijd als ik de Jood Mordechaï zie zitten in de poort des konings. 14 Toen zeide zijn huisvrouw Zeres tot hem, mitsgaders al zijn vrienden: Men make een galg, vijftig ellen hoog, en zeg morgen aan de koning, dat men Mordechaï daaraan hange; ga dan vrolijk met de koning tot dien maaltijd. Deze raad nu dacht Haman goed, en hij deed de galg maken.

De laatste tijding die wij van Haman hoorden, liet hem bij de beker Hoofdstuk 3:15. Ons laatste bericht van Esther liet haar in tranen, vastende en biddende. In dit hoofdstuk zien wij nu:

I**.** Esther in haar blijdschap, in gunst bij de koning, en vereerd met zijn tegenwoordigheid op haar maaltijd des wijns, vers 1 - 8.

II. Haman in heftig verdriet, omdat hij Mordechaï's eerbiedige begroeting niet kon verkrijgen, en in zijn grote toorn een galg voor hem oprichtende, vers 9 - 14. Zo zullen zij, die in tranen zaaien, met gejuich maaien, terwijl het gejuich van de goddeloze van korten duur is**.**

Esther 5:1 - 8

I. Hier is Esthers stoutmoedig naderen tot de koning, vers 1. Toen de tijd, bepaald voor het vasten, voorbij was, verloor zij geen tijd, maar ging op de derde dag, toen haar geest en gemoed nog onder de indruk waren van gebed en smeking tot God, tot de koning. Als het hart verruimd is door gemeenschapsoefening met God, dan zal het vrijmoedigheid hebben om voor Hem te doen en voor Hem te lijden. Sommigen denken dat het driedaags vasten slechts bestond in een hele dag en twee hele nachten, gedurende welke de hele tijd zij volstrekt geen voedsel tot zich namen, en dat dit drie dagen genoemd wordt, zoals Christus gedurende even

lange tijd in het graf heeft gelegen. Deze uitlegging wordt gesteund door de overweging dat de koningin op de derde dag aan het hof verscheen. Besluiten, waaraan moeilijkheden en gevaren verbonden zijn, moeten zonder verwijl ten uitvoer worden gebracht, opdat zij niet verflauwen en verslappen. Wat gij doet, moet kloek en stout gedaan worden, doe hef haastelijk. Nu trok zij een koninklijk kleed aan, teneinde zich te meer de koning aan te bevelen, en legde haar kleed van de vastendag af. Zij deed haar fraaie klederen aan, niet om zichzelve maar om haar echtgenoot te behagen.
In haar gebed, zoals wij het in het apocriefe boek vinden, Esther 14 - 16, spreekt zij aldus tot God: Heere, Gij weet dat ik het teken van mijn hogen staat verafschuw, dat op mijn hoofd is in de dagen, wanneer ik mij toon, enz. Laat hen, wier rang hen verplicht rijke klederen te dragen hieruit leren er aan gestorven te zijn, en ze niet tot hun versierselen te maken. Zij stond in het binnenste voorhof tegenover de koning, verwachtende, tussen hoop en vrees, haar oordeel, haar vonnis.

II. De gunstige ontvangst, die de koning haar gaf. Toen hij haar zag verkreeg zij genade in zijn ogen. De schrijver van het apocriefe boek en Joséfus zeggen dat zij twee dienstmaagden had medegenomen, op de ene leunde zij, de andere droeg haar sleep, dat haar gelaat blijmoedig en zeer lieflijk was, maar haar hart vol was van bekommering en angst, dat de koning, zijn aangezicht opheffende, waarop een uitdrukking lag van majesteit, haar eerst zeer toornig aanzag, waarop zij verbleekte, in zwijm viel, zich buigende op het hoofd van de dienstmaagd, die bij haar stond, maar dat God toen de gemoedsgesteldheid des konings veranderde, dat hij toen geheel verschrikt van zijn troon sprong, haar in zijn armen nam, totdat zij weer tot zichzelve kwam, en haar toen met liefdevolle woorden vertroostte. Hier wordt ons slechts gezegd:

1. Dat hij haar beschermde tegen de wet en haar veiligheid verzekerde door haar de gouden scepter toe te reiken, vers 2, waarvan zij de spits dankbaar aanroerde, waardoor zij zich als een nederige smekelinge aan hem voorstelde. Aldus macht bij God verkrijgende, en bij Hem overmocht hebbende, evenals Jakob, had zij ook macht bij de mensen. Die voor God zijn leven zal willen verliezen, zal het behouden, of het in een beter leven terugvinden.

2. Dat hij haar aanmoedigde in haar bede vers 3. Wat is u, koningin Esther, of wat is uw verzoek? Zover was het van hem haar als een misdadige te beschouwen, dat hij verheugd scheen haar te zien en haar genoegen wenste te doen. Hij, die zich van de ene echtgenote had gescheiden, omdat zij niet kwam toen zij geroepen werd, wilde niet streng zijn jegens een andere, omdat zij kwam zonder geroepen te zijn. God kan het hart van de mensen, van de hoge, voorname mensen, van hen, die met de grootste willekeur handelen, omwenden naar het Hem behaagt**.**
Esther vreesde dat zij zou omkomen, en nu wordt haar beloofd dat zij zal verkrijgen wat zij begeert, al was het ook de helft van het koninkrijk. In Zijn voorzienigheid voorkomt God dikwijls de vrees, en overtreft de hoop van Zijn volk, inzonderheid als zij zich wagen voor Zijn zaak. Laat ons, zoals onze Heiland, aan de gelijkenis van de onrechtvaardige rechter de aanmoediging ontlenen dat wij altijd moeten bidden en niet vertragen Lukas 18:6 - 8. Hoor wat deze hooghartige koning zegt: Wat is uw bede, en wat is uw verzoek? het zal u gegeven worden, en zeg: zal dan God het gebed van Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, niet horen en verhoren?
Esther kwam tot een trots, heerszuchtig man, wij komen tot de God van liefde en genade. Zij was niet geroepen, wij wel, de Geest zegt: Kom, en de bruid zegt: Kom. Er was een wet tegen haar, wij hebben een belofte, menige belofte voor ons. Bid, en u zal gegeven worden. Zij had geen vriend om haar voor te stellen of voor haar te pleiten integendeel, hij, die toen des

konings gunsteling was, was haar vijand, maar wij hebben een voorspraak bij de Vader, in wie Hij een welbehagen heeft. Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon van de genade.

3. Dat alles, wat zij hem toen te verzoeken had, hierin bestond dat het hem mocht behagen om aan een feestmaal te komen, dat zij voor hem bereid had, en Haman mee te brengen vers 4, 5. Hiermede wilde zij:
a. Hem te kennen geven op hoe hoge prijs zij zijn gunst en zijn gezelschap stelde. Wat zij ook van hem te vragen had, die begeerde zij boven alles, wenste zij tot elke prijs te verkrijgen.
b. Zien, hoe zij stond in zijn genegenheid, want indien hij haar dit verzoek weigerde, dan zou het doelloos zijn hem haar ander verzoek voor te dragen.
c. Trachten hem in een aangename stemming te brengen, zijn geest verzachten, opdat zijn gemoed zoveel ontvankelijker zou zijn voor de indrukken van de klacht, die zij hem te doen had.
d. Hem behagen door ook zijn gunsteling Haman te nodigen, daar zij wist dat hij zeer gesteld was op zijn gezelschap, en die zij tegenwoordig wilde hebben als zij haar klacht ging doen want zij wilde niets van hem zeggen dat zij hem ook niet in zijn aangezicht zou durven zeggen. Zij hoopte op de maaltijd des wijns een betere gelegenheid te hebben om haar verzoek voor te dragen. Wijsheid is nuttig om ons te besturen in de omgang met mensen, die een moeilijk en eigenzinnig karakter hebben.

4. Dat hij bereidwillig was om te komen, en Haman gebood mee te gaan, vers 5, hetgeen een aanduiding was van de genegenheid, die hij nog voor haar had behouden, indien hij wezenlijk het verderf van haar en haar volk bedoelde, hij zou aan haar maaltijd geen deel hebben willen nemen. Daar herhaalde hij zijn vriendelijke vraag: Wat is uw bede? en zijn edelmoedige belofte, dat zij toegestaan zou worden zelfs tot de helft van het koninkrijk, een spreekwoordelijke uitdrukking, waarmee hij haar verzekerde dat hij haar niets zou weigeren dat billijk was. Herodes gebruikte die uitdrukking, Markus 6:23.

5. Dat Esther het toen goed achtte om niet meer te vragen dan een belofte, dat het hem zou behagen om nog een uitnodiging voor een ander feestmaal aan te nemen op de volgende dag en wel in haar eigen vertrekken, en wederom Haman zou medebrengen, vers 7, 8, hem te kennen gevende dat zij hem dan zou zeggen wat haar verzoek was. Dit uitstellen van het doen van haar eigenlijk verzoek kan toegeschreven worden:
a. Aan Esthers voorzichtigheid, daar zij hoopte dat zij zich dan nog verder aangenaam bij hem kon maken, en daardoor invloed op hem zou verkrijgen. Misschien heeft haar thans, nu zij haar verzoek wilde doen, de moed begeven, en wenste zij nog enige tijd te hebben voor gebed, dat God haar mond en wijsheid zou geven. Waarschijnlijk wist zij dat dit uitstellen om haar verzoek te doen, als een teken en bewijs opgenomen zou worden van haar grote eerbied voor de koning, en dat zij hem niet gaarne al te veel zou willen dringen. Wat haastig gevraagd wordt, wordt dikwijls haastig geweigerd, maar wat met bedaard overleg gevraagd wordt, verdient in overweging te worden genomen.
b. Aan Gods voorzienigheid, die het Esther in het hart gaf om haar bede nog een dag uit te stellen. Zij wist niet waarom, maar God wist het, Hij wist dat hetgeen er in die nacht tussen nu en morgen gebeuren zou, haar plan zou bevorderen, de weg zou banen voor haar voorspoed, dat Haman tot het toppunt van zijn boosaardigheid zou komen tegen Mordechaï, en beginnen zou voor zijn aangezicht te vallen. De Joden hebben misschien gedacht dat Esther traag en vadsig was, en haar daarom gelaakt, haar oprechtheid, of tenminste haar ijver verdacht, maar de uitkomst weerlegde hun vrees, en toonde aan dat alles ten beste was geschied.

Esther 5:9 - 14
Het bericht, hier van Haman gegeven, is een verklaring van het woord van Salomo, Spreuken 21:24 : " Een overmoedige en vermetele heet spotter hij die handelt in mateloze overmoed." Nooit heeft iemand meer aan die naam beantwoord, dan hier Haman, in wie hoogmoed en toorn zozeer de bovenhand hebben. Zie hem:

I. Opgeblazen van hoogmoed wegens de eer die hem was aangedaan door aan Esthers maaltijd genodigd te zijn. Hij was er vrolijk en goedsmoeds om, vers 9.
Merk op met welk een genot hij ervan spreekt, vers 12, hoe hij er zich op laat voorstaan, en hoe hij denkt daardoor tot het toppunt van geluk te komen, dat Esther, de koningin, niemand dan hem alleen met de koning tot de maaltijd heeft doen komen, en hij dacht, dat het was omdat zij ten zeerste bekoord was door zijn gesprekken, dat zij hem ook voor de volgende dag genodigd had om met de koning te komen, want niemand is zo geschikt als hij om de koning gezelschap te houden. Zij, die zichzelf bewonderen en zichzelf vleien, bedriegen slechts zichzelf. Haman vleide zich met het denkbeeld, dat de koningin met deze herhaalde uitnodiging bedoelde hem te eren, terwijl zij in werkelijkheid bedoelde hem te beschuldigen, met hem tot de maaltijd te roepen, riep zij hem slechts voor het gericht. In welke vergrootglazen beschouwen trotse mensen hun gelaat! En "hoe worden zij door de trotsheid van hun hart bedrogen!" Obadja: 3.

II. Zich kwellen en verbitteren wegens de minachting, die Mordechaï hem betoonde, waardoor hij zichzelf en allen, die hem omringen, tot last wordt.

1. Mordechaï was even vastbesloten als ooit tevoren, hij stond niet op, noch bewoog zich voor hem, vers 9. Wat hij deed, deed hij uit een beginsel van nauwgezetheid van geweten, en daarom volhardde hij er in, wilde hij niet voor hem kruipen, nee, zelfs niet, toen hij reden had hem te vrezen en Esther zelf hem beleefdheid betoonde. Hij wist dat God hem en zijn volk van de woede van Haman kon en zou verlossen zonder enigerlei van die lage, kruipende hulpmiddeltjes om hem te vermurwen. Zij, die wandelen in heilige oprechtheid, kunnen wandelen in heilige gerustheid, en voortgaan met hun werk zonder te vrezen wat de mens hun zou kunnen doen. Die in oprechtheid wandelt, wandelt zeker.

2. Haman kan het even moeilijk als ooit dragen, ja hoe hoger hij verheven is, hoe minder hij minachting kan dragen en hoe meer verwoed hij er om is.
a. Het maakte hem onrustig in zijn gemoed, ontroerde en ontstelde hem, hij werd vervuld met grimmigheid, vers 9, en toch bedwong hij zich, vers 10. Zeer gaarne zou hij zijn zwaard getrokken hebben om Mordechaï er mee te doorsteken, wijl hij hem dus beledigde, maar hij hoopte hem weldra met al de Joden te zien vallen, en daarom heeft hij zich met grote moeite bedwongen om hem niet terstond te doden. Welk een strijd was er in zijn hart tussen zijn toorn, die Mordechaï's dood terstond eiste "Och of ik van zijn vlees had, ik zou niet verzadigd worden," Job 31:3, en zijn boosaardigheid, die hem deed besluiten om tot de algemene moord te wachten! Zo zijn er doornen en strikken op de weg des verkeerden.
b. Het nam de smaak en de geur weg van al zijn genietingen. Deze kleine belediging, door Mordechaï hem aangedaan, was de dode vlieg, die al zijn kostbare zalf bedierf. Hij erkende dit zelf in de tegenwoordigheid van zijn vrouw en zijn vrienden, tot eeuwige schande voor een hoogmoedig en ontevreden hart, dat hij geen genot kon smaken in zijn bezittingen, zijn bevordering, zijn gezin, zolang Mordechaï leefde en een plaats had in de poort des konings, vers 10 13. Hij nam nota van zijn rijkdom en zijn eer, de talrijkheid van zijn zonen, de hoge posten, waartoe hij bevorderd was, dat hij de lieveling was van zijn vorst, de afgod van het hof, en toch dit alles baat hem niet, zolang Mordechaï niet gehangen is. Zij, die neiging

hebben tot onrust, zullen nooit verlegen zijn om iets dat hen onrustig maakt. Zodanig zijn trotse mensen: hoewel zij veel hebben dat hun naar de zin is, betekent dit niets voor hen, als zij niet in alles hun zin kunnen hebben. Het duizendste deel van hetgeen Haman had zou een nederig, bescheiden man zo gelukkig maken, als hij verwachten kan in deze wereld te zullen zijn, en toch klaagt Haman even hartstochtelijk als wanneer hij tot de laagsten trap van armoede en schande ware vervallen.

III. Zinnende op wraak en hierin bijgestaan door zijn vrouw en zijn vrienden, vers 14. Zij zagen hoe gaarne hij zijn besluit zou willen opgeven om de slachting uit te stellen tot aan de tijd, door het lot er voor aangewezen, en daarom raden zij hem aan, om al vast een voorproef en onderpand ervan te nemen in de snelle terdoodbrenging van Mordechaï. Laat hem dat nu hebben, om hem voor het ogenblik tevreden te stellen, en daar de verdelging van al de Joden nu toch, naar hij dacht, zeker is op de daartoe bepaalde tijd, zal hij het niet versmaden om voor het ogenblik alleen aan Mordechaï de hand te slaan.

1. Om zijn verbeelding te strelen raden zij hem aan een galg in gereedheid te laten brengen en haar voor zijn eigen deur te laten oprichten opdat er, zodra het vonnis door de koning getekend was, geen uitstel zou behoeven te zijn voor de voltrekking ervan, hij zou dan niet eens op het maken en oprichten van de galg behoeven te wachten. Dit behaagt Haman ten zeerste, onmiddellijk laat hij de galg maken en oprichten, zij moet vijftig ellen hoog zijn tot meerdere smaad van Mordechaï, en om hem tot een schouwspel te maken voor allen, die zouden voorbijgaan, en zij moet voor Hamans deur staan, opdat allen zouden zien, dat het aan de afgod van zijn wraak was, dat Mordechaï geofferd werd, en hij zijn ogen zou kunnen verlustigen aan dit gezicht.

2. Om hem zijn doel te doen bereiken, raden zij hem aan om vroeg in de morgen tot de koning te gaan, teneinde een order van hem te verkrijgen om Mordechaï te hangen, hetgeen - zij twijfelden er niet aan geredelijk toegestaan zou worden aan iemand, die bij de koning zo hoog in gunst stond, en die zo gemakkelijk een edict had verkregen om het gehele volk van de Joden uit te roeien. Er was om die order te verkrijgen niets anders nodig dan de koning te doen weten dat Mordechaï in minachting van het gebod van de koning, geweigerd had Haman eer te bewijzen. En nu laten wij Haman zich ter ruste begeven met de strelende gedachte van morgen Mordechaï te zien hangen, en dan vrolijk en wel naar het feestmaal te gaan, zonder dat ook maar in het minst de gedachte bij hem opkwam dat hij die galg voor zichzelf heeft opgericht.

HOOFDSTUK 6

1 In denzelfden nacht was de slaap van de koning geweken, en hij zeide, dat men het boek der gedachtenissen, de kronieken, brengen zou; en zij werden in de tegenwoordigheid des konings gelezen. 2 En men vond geschreven, dat Mordechaï had te kennen gegeven van Bigthana en Theres, twee kamerlingen des konings, uit de dorpelwachters, die de hand zochten te leggen aan de koning Ahasveros. 3 Toen zeide de koning: Wat eer en verhoging is Mordechaï hierover gedaan? En de jongelingen des konings, zijn dienaars, zeiden: Aan hem is niets gedaan. 4 Toen zeide de koning: Wie is in het voorhof? (Haman nu was gekomen in het buitenvoorhof van het huis des konings, om de koning te zeggen, dat men Mordechaï zou hangen aan de galg, die hij hem had doen bereiden.) 5 En des konings jongelingen zeiden tot hem: Zie, Haman staat in het voorhof. Toen zeide de koning: Dat hij inkome. 6 Als Haman ingekomen was, zo zeide de koning tot hem: Wat zal men met dien man doen, tot wiens eer de koning een welbehagen heeft? Toen zeide Haman in zijn hart: Tot wien heeft de koning een welbehagen, om hem eer te doen, meer dan tot mij? 7 Daarom zeide Haman tot de koning: de man, tot wiens eer de koning een welbehagen heeft, 8 Zal men het koninklijke kleed brengen, dat de koning pleegt aan te trekken, en het paard, waarop de koning pleegt te rijden; en dat de koninklijke kroon op zijn hoofd gezet worde. 9 En men zal dat kleed en dat paard geven in de hand van een uit de vorsten des konings, van de grootste heren, en men zal het dien man aantrekken, tot wiens eer de koning een welbehagen heeft; en men zal hem op dat paard doen rijden door de straten der stad, en men zal voor hem roepen: Alzo zal men dien man doen, tot wiens eer de koning een welbehagen heeft! 10 Toen zeide de koning tot Haman: Haast u, neem dat kleed, en dat paard, gelijk als gij gesproken hebt, en doe alzo aan Mordechaï, de Jood, dien aan de poort des konings zit; en laat niet een woord vallen van alles, wat gij gesproken hebt. 11 En Haman nam dat kleed en dat paard, en trok het kleed Mordechaï aan, en deed hem rijden door de straten der stad, en hij riep voor hem: Alzo zal men dien man doen, tot wiens eer de koning een welbehagen heeft! 12 Daarna keerde Mordechaï wederom tot de poort des konings; maar Haman werd voortgedreven naar zijn huis, treurig en met bedekten hoofde.
13 En Haman vertelde aan zijn huisvrouw Zeres en al zijn vrienden al wat hem wedervaren was. Toen zeiden hem zijn wijzen, en Zeres, zijn huisvrouw: Indien Mordechaï, voor wiens aangezicht gij hebt begonnen te vallen, van het zaad der Joden is, zo zult gij tegen hem niet vermogen; maar gij zult gewisselijk voor zijn aangezicht vallen. 14 Toen zij nog met hem spraken, zo kwamen des konings kamerlingen nabij, en zij haastten Haman tot de maaltijd te brengen, dien Esther bereid had.

Het is een zeer verrassend tafereel, dat zich in dit hoofdstuk voor onze ogen opent. Toen Haman hoopte Mordechaï's rechter te zullen zijn, werd hij tot zijn grote beschaming en vernedering, tot zijn page gemaakt, en aldus was de weg bereid voor de verijdeling van Hamans complot en de verlossing van de Joden.

I. Door Gods voorzienigheid werd Mordechaï in die nacht in des konings gunst aanbevolen, vers 1 - 3.
II. Haman, die kwam om de koning in toorn tegen hem te ontsteken, wordt gebruikt als werktuig van des konings gunst jegens hem, vers 4 - 11.
III. Hierin lezen zijn vrienden zijn vonnis, dat wij in het volgende hoofdstuk aan hem voltrokken zullen zien vers 12 - 14. En nu blijkt het dat Esthers voorbede voor haar Volk zeer gelukkig uitgesteld was geworden: DE DIE IN DIEM - van dag tot dag.

Esther 6:1 - 3

Hoe Satan het in Hamans hart heeft gegeven om Mordechaï's dood te beramen, lazen wij in het vorige hoofdstuk, hoe God het in het hart van de koning gaf om Mordechaï's eer en verhoging te beramen, wordt ons in dit hoofdstuk meegedeeld. Indien nu het woord van de koning de bovenhand zal hebben boven dat van Haman - want hoewel Haman groot is, is de koning op zijn troon toch boven hem - dan zal nog veel meer Gods raad bestaan, welke raadslagen er ook in het hart van de mensen mogen wezen. Als dus beide God en de koning Mordechaï geëerd willen hebben, dan is het voor Haman nutteloos om er zich tegen te

verzetten, en dat nog wel in dit tijdsgewricht, nu zijn verhoging en Hamans teleurstelling zullen samenwerken om de grote zaak van de verlossing van de Joden tot rijpheid te brengen, waarvoor Esther op de volgende dag een poging zal doen. Uitstel kan soms blijken goed beleid te zijn geweest. Wacht een weinig, en wij zullen zoveel eerder gereed zijn. Cunctando restituit rem - Hij overwon door uitstel. Laat ons de stappen nagaan, door Gods voorzienigheid genomen voor Mordechaï's verhoging.

I. In dienzelfden nacht was de slaap van de koning geweken. zijn slaap was weggevlucht, staat er in het oorspronkelijke, en het was misschien als met een schaduw: hoe meer hij hem najoeg, hoe verder hij van hem week. Soms kunnen wij niet slapen, omdat wij zo gaarne zouden willen slapen. Zelfs na een maaltijd des wijns kon hij niet slapen, daar Gods voorzienigheid een doel had met hem wakker te houden. Wij lezen van geen lichamelijke ongesteldheid, die in die nacht zijn slaap stoorde, maar God, wiens gave de slaap is, heeft die van hem weggenomen. Zij, die nog zo besloten zijn zorg van zich af te zetten, slagen daar niet altijd in, zij vinden haar op hun hoofdkussen als zij haar noch verwachten noch welkom heten. Hij, die over honderd zeven en twintig provincies gebood, kon over geen enkel uur slaap gebieden. Misschien heeft het bekoorlijke van Esthers gesprek op de vorige dag hem aanleiding gegeven om zich te verwijten dat hij haar veronachtzaamd had, haar gedurende meer dan dertig dagen uit zijn tegenwoordigheid had gebannen, en dat kon hem wel wakker houden. Een beledigde consciëntie kan wel een tijd vinden om te spreken als zij gehoord wil worden.

II. Toen hij niet slapen kon, vroeg hij om het boek van de gedachtenissen, de jaarboeken van zijn regering, opdat men hem er uit zou voorlezen vers 1. Hij heeft dit stellig niet gedaan om er door in slaap te komen, want het was eerder geschikt om zijn hoofd te vervullen van zorgen en de slaap van hem weg te drijven, maar God gaf het hem in het hart om er om te vragen, veeleer dan om muziek of zang, waarvan de Perzische koningen plachten zich te doen dienen, Daniel 6:19, en die geschikter zouden geweest zijn om hem in slaap te doen komen. Als mensen doen wat ongewoon of onbegrijpelijk is, dan weten wij niet welke bedoelingen God er mee heeft. Misschien wilde hij zich uit dat boek doen voorlezen, om een goed gebruik te maken van de tijd, of om het een of andere nuttige plan te vormen. Indien koning David in die omstandigheden had verkeerd, hij zou zijn gedachten wel met iets anders hebben bezig gehouden, als hij niet had kunnen slapen, hij zou aan God gedacht hebben, aan Hem gepeinsd hebben, Psalm 63:7, en als hij zich uit een boek had willen doen voorlezen, het zou zijn Bijbel geweest zijn: want die wet overdacht hij dag en nacht.

III. De dienaar, die hem voorlas, heeft òf het eerst die zaak nopens Mordechaï aangetroffen òf hij heeft zolang gelezen totdat hij er aan toe kwam. Onder andere dingen werd er geschreven gevonden dat Mordechaï een samenzwering tegen het leven des koning had ontdekt, waardoor zij verijdeld werd, vers 2. Mordechaï was niet in zo blakende gunst aan het hof, dat de lezer voorbedacht die plaats had uitgekozen, maar Gods voorzienigheid heeft hem er toe geleid, ja, als wij de overlevering van de Joden kunnen geloven (die ons door bisschop Patrick wordt meegedeeld) dan was hij genoodzaakt die plaats te lezen, want toen hij het boek juist aan die plaats opende, sloeg hij enige bladzijden om en wilde aan een ander gedeelte van het boek beginnen, maar de bladen sloegen vanzelf weer terug naar de plaats, waar hij het geopend had, en zo heeft hij die paragraaf gelezen. Hoe Mordechaï's goede dienst vermeld werd, lazen wij in Hoofdstuk 2:23, en hier wordt die vermelding nu in het boek van de gedachtenissen gevonden.

IV. De koning vroeg wat eer en verhoging Mordechaï hiervoor gedaan is, vermoedende dat deze goede dienst onbeloond is gebleven, en gelijk Farao's schenker, dit heden gedenkende als zijn zonde, Genesis 41:9. De wet van de dankbaarheid is een wet van de natuur. Wij behoren inzonderheid dankbaar te zijn jegens onze minderen, wij moeten niet denken dat de diensten, die zij ons bewijzen, schulden zijn, die zij aan ons hebben, maar dat integendeel wij er hun schuldenaars door worden. Aan des konings vraag hier kunnen wij twee regels van de dankbaarheid ontlenen.

1. Eer is beter dan niets. Als wij hen, die vriendelijk voor ons geweest zijn, geen beloning kunnen of behoeven te geven, zo laat ons hen er en door hun vriendelijkheid te erkennen en onze verplichting jegens hen ervoor.

2. Beter laat dan nooit. Als wij lang verzuimd hebben onze dankbaarheid voor goede diensten, die ons bewezen zijn, te betonen, zo laat ons eindelijk gedenken aan onze plicht om onze schuld te betalen.

V. De dienaren deelden hem mee dat aan Mordechaï voor deze grote dienst niets gedaan was, in de poort van de koning zat hij tevoren, en daar zat hij nog. Voorname lieden nemen gewoonlijk weinig notitie van hun minderen. De koning wist niet of Mordechaï al of niet bevorderd was, voordat zijn dienaren het hem zeiden. Hooghartige lieden stellen er een eer in, om onverschillig te zijn voor hun minderen, zich niet om hen te bekommeren, onbekend te zijn met hun toestand. De grote God geeft acht op de geringste van Zijn dienstknechten, weet welke eer of welke oneer hun is aangedaan. Ootmoed, bescheidenheid en zelfverloochening zijn in Gods ogen van grote waarde, maar gewoonlijk staan zij de mensen in deze wereld in de weg. Mordechaï klimt niet hoger dan de poort van de koning, terwijl de trotse, eerzuchtige Haman het oor en het hart van de koning wint, maar terwijl de eerzuchtiger snel klimmen op de glibberige baan, staan de nederiger veilig op hun lage plaats. Eer bedwelmt hoogmoedige mensen, maakt hen duizelig, maar houdt de nederige vast, Spreuken 29:23. Eer en verhoging staan hoog aangeschreven bij de koning. Hij vraagt niet: welke beloning is aan Mordechaï gegeven? Hoeveel geld? Welk landgoed, of grondbezit? Maar alleen: Wat eer? Een armzalig ding, iets, dat zo hij het vermogen niet had om er naar te leven, niets dan een last voor hem zijn zou als hem bijvoorbeeld een weidse titel ware geschonken en hij toch geen dienovereenkomstige staat kon voeren.
De grootste persoonlijke verdiensten en de gewichtigste diensten worden dikwijls voorbijgezien en blijven onbeloond door de mensen, weinig eer wordt aangedaan aan hen, die haar het meest verdienen, er het meest geschikt voor zijn, en er het meest goed mee doen. Zie Prediker 9:14 - 16. Het verkrijgen van rijkdom en eer gaat gewoonlijk zoals bij een loterij, waarin zij, die het minst inzetten, gewoonlijk de beste prijzen trekken. Ja meer: goede diensten strekken soms zó weinig tot iemands bevordering, dat zij hem niet eens tot bescherming dienen. Door het edict van de koning was Mordechaï toen met al de Joden aan ondergang en dood gewijd, hoewel erkend wordt dat hij eer en bevordering verdiende. Zij, die God getrouwelijk dienen, behoeven niet te vrezen aldus slecht beloond te worden**.**

Esther 6:4 - 11
Het is nu morgen, en de mensen beginnen uit hun huizen te komen.
I. Haman is zó ongeduldig om Mordechaï gehangen te krijgen, dat hij zich vroeg naar het hof begeeft, om zodra de koning opgestaan was en voordat enigerlei andere zaak tot hem kwam, de order daartoe van hem te krijgen, vers 4, en hij houdt er zich van verzekerd dat hem die order op het eerste woord al gegeven zal worden. De koning zal hem in gewichtiger zaken dan deze ter wille zijn, en hij kon de koning zeggen dat hij zó zeker was van het rechtvaardige van

zijn verzoek en des konings gunst jegens hem ten opzichte ervan, dat hij de galg reeds gereed heeft, een woord van de koning zal hem dan nu volkomen genoegen geven.

II. De koning is zo ongeduldig om Mordechaï geëerd te zien, dat hij laat vragen wie er in het voorhof is, geschikt om er voor gebruikt te worden. Er wordt hem bericht dat Haman in het voorhof is, vers 5. Dat hij inkome, zegt de koning, hij is de geschiktste man om des konings gunsten te besturen en uit te delen en de koning wist niets van de twist, die hij met Mordechaï had. Haman wordt terstond binnengeleid, trots op de eer die hem werd aangedaan, door in het slaapvertrek van de koning te worden toegelaten voor hij nog op was, naar het schijnt, want als de koning orders heeft gegeven om Mordechaï te eren, dan zal hij rustiger worden in zijn gemoed en dan zal hij nog trachten te slapen. Nu denkt Haman de beste gelegenheid te hebben, die hij kon wensen, om de man, die hij haatte, ten val te brengen. Maar het hart van de koning is even vol als het zijne, en het betaamt dat hij het eerst spreken zal.

III. De koning vraagt aan Haman op wat wijze hij zijn gunst zou kunnen betonen aan iemand, die hij tot zijn gunsteling bestemd had. Wat zal men die man doen, tot wiens eer de koning een welbehagen heeft? vers 6. Het is een goede eigenschap in een koning en in andere hoge personen om een welbehagen te hebben in belonen, maar geen welbehagen te hebben in straffen. Ouders en meesters moeten er behagen in vinden om hetgeen goed is in hen, over wie zij gesteld zijn, te prijzen en aan te moedigen.

IV. Haman komt bij zichzelf tot de gevolgtrekking, dat hijzelf de bedoelde gunsteling is, en daarom schrijft hij de hoogste uitdrukkingen van eer voor die, voor eens, aan een onderdaan bewezen kan worden. Zijn hoogmoedig hart oppert terstond het denkbeeld: Tot wie heeft de koning een welbehagen om hem eer te doen, meer dan tot mij? "Niemand verdient het zo goed als ik," denkt Haman, "noch heeft er zoveel kans op." Zie hoe van de mensen hoogmoed hen bedriegt.

1. Haman had een betere dunk van zijn verdiensten dan er reden voor was. Hij dacht dat niemand zo waardig was om geëerd te worden als hij. Het is dwaas in ons om te denken dat wij de enige verdienstelijke personen zijn, of dat wij verdienstelijker zijn dan ieder ander. Het bedrog van ons hart komt nergens zo in uit als in de goede dunk, die wij hebben van onszelf en van ons doen waartegen wij dus voortdurend moeten waken en bidden.

2. Hij had een betere mening van zijn invloed dan hij recht had te hebben. Hij dacht dat de koning niemand anders dan hem beminde of waardeerde, maar hij bedroog zich. Wij moeten het vermoeden koesteren dat de achting, die anderen zeggen voor ons te hebben, niet zo groot is als zij wel schijnt of als wij haar wel gaarne willen geloven te zijn, opdat wij geen al te goede dunk hebben van onszelf en geen al te groot vertrouwen plaatsen in anderen. Haman, denkende dat hij zichzelf eer moet toebedelen, doet dit dan ook met ruime, milde hand, vers 8, 9. Ja hij doet het op zeer aanmatigende wijze, eerbewijzingen voorschrijvende die al te groot waren voor een onderdaan. Hij moet met een koninklijk gewaad worden bekleed, de koninklijke kroon dragen, op het paard van de koning rijden, kortom hij moet in al de pracht en praal verschijnen van de koning zelf, alleen de scepter, het embleem van macht, moet hij niet dragen. Hij moet begeleid worden door een van de vorsten van de koning, een van de grootste heren, die zijn lakei moet wezen en men moet al het volk opmerkzaam op hem maken, en er hem eer door doen bewijzen, want hij moet in staatsie door de straten rijden en er moet voor hem uitgeroepen worden, tot zijn eer en tot aanmoediging van allen, om des heersers gunst te zoeken: Alzo zal men die man doen, tot wiens eer de koning een welbehagen heeft, dat dezelfde strekking heeft als hetgeen voor Jozef werd uitgeroepen: Knielt, want ieder

goed onderdaan zal hen eren, tot wier eer de koning een welbehagen heeft. En zal dan niet ieder goed Christen diegenen eren, tot wier eer de Koning van de koningen een welbehagen heeft, en de heiligen, die op de aarde zijn, de heerlijken noemen?

V. De koning doet hem verstomd staan door hem de positieve order te geven dat hijzelf terstond moet heengaan en al die eer moet doen aan Mordechaï, de Jood, vers 10. Indien de koning slechts gezegd had wat Haman verwachtte dat hij zeggen zou, namelijk: Gij zijt die man, welk een schone gelegenheid zou hij dan gehad hebben om de zaak af te doen waarvoor hij gekomen was, en te begeren dat, om aan de plechtigheid van zijn triomf nog meer luister bij te zetten, Mordechaï, zijn gezworen vijand, tegelijkertijd gehangen zou worden! Maar hoe staat hij verplet, als van de donder getroffen, als de koning hem gebiedt, niet dat hij dit alles zal laten doen, maar dat hijzelf het moet doen aan Mordechaï, de Jood, aan de man, die hij boven ieder ander haat en wiens dood hij beraamd had! Nu is het nutteloos de koning een voorstel te doen tegen Mordechaï, daar hij de man is tot wiens eer de koning een welbehagen heeft. Salomo zegt: "het hart der koningen is niet te doorvorsen" Spreuken 25:3, maar onveranderlijk is het niet.

VI. Haman durft de order van de koning niet betwisten, ja hij durft niet eens tonen dat zij hem mishaagt, maar met de grootst mogelijke weerzin brengt hij haar tot Mordechaï, die, naar ik veronderstel, nu even weinig voor hem kruipt als tevoren, terwijl hij zijn geveinsde eerbied niet meer acht dan hij zijn verborgen boosaardigheid geacht heeft. Het koninklijk gewaad wordt gebracht, Mordechaï wordt er mee bekleed en rijdt in staatsie door de straten, erkend als de gunsteling van de konings, vers 11. Het is moeilijk te zeggen wie van de twee zich het meest bedwong, de trotse Haman terwijl hij Mordechaï die eer aandeed, of de nederige Mordechaï in haar aan te nemen, maar de koning wilde het, en beide moeten zich onderwerpen. In dit opzicht was zij aan Mordechaï welgevallig daar het een aanduiding was van des konings gunst, en hem hoop gaf dat Esther zal overmogen om het edict tegen de Joden te doen herroepen.

Esther 6:12 - 14
Wij kunnen hier opmerken:
I. Hoe weinig Mordechaï door zijn bevordering opgeblazen was, hij keerde weerom tot de poort van de koning, vers 12. Hij keerde terug tot zijn plaats en de plichten ervan, en dat wel terstond, deed even trouw en ijverig zijn werk als tevoren. Eer is goed besteed aan hen, die er niet trots en traag door worden, en zich er door niet boven hun werk verheven achten.

II. Hoe terneergeslagen Haman was door zijn teleurstelling. Hij kon het niet dragen, iemand, wie het ook zij, maar inzonderheid Mordechaï, te dienen, en dat nog wel op een ogenblik, toen hij hoopte hem te zien hangen, dat was genoeg om zo'n trots hart als hij had te doen breken. Hij werd voortgedreven naar zijn huis, treurig en met bedekt hoofd, als iemand, die zich gezonken ziet en, in een zekere zin, veroordeeld. Welk kwaad had het hem gedaan, om zich aldus tot Mordechaï neer te buigen? Was hij er in iets minder om? Was het niet wat hij zelf voorgesteld had, dat door een van 's konings vorsten en grootste heren gedaan zou worden? Waarom is hij dan toornig omdat hij het heeft moeten doen? Maar datgene zal het hart van een hoogmoedig man breken, wat van een nederig man niet eens de slaap zou storen.

III. Hoe hem uit dit voorval door zijn vrouw en zijn vrienden zijn oordeel voorspeld werd. "Indien Mordechaï, voor wiens aangezicht gij zijt begonnen te vallen, van het zaad van de Joden is, gelijk men zegt dat hij is, al is het dan ook maar dat gij op het stuk van eerbewijzen voor hem zijt begonnen te vallen, zo denkt niet dat gij ooit tegen hem zult overmogen, want

gij zult gewis voor zijn aangezicht vallen vers 13. Moeilijke vertroosters zijn zij allen. Zij hebben hem niet aangeraden berouw te hebben van het kwaad, dat hij gedaan heeft, dat hij Mordechaï om vergeving zal vragen voor zijn slechte bedoelingen en raadslagen tegen hem, maar voorspellen dat zijn plan zal falen en dat zijn val onvermijdelijk is. Zij voorzien twee dingen:

1. Dat Haman teleurgesteld zal worden in zijn onderneming tegen de Joden: "Gij zult niet vermogen dat volk uit te roeien, het is blijkbaar dat de hemel tegen u strijdt."
2. Dat hij zelf ten verderve zal gaan. Gij zult gewis voor zijn aangezicht vallen. De strijd tussen Michael en de draak zal geen onbesliste veldslag zijn, nee, Haman moet voor Mordechaï's aangezicht vallen. Zij gronden hun voorspellingen op twee dingen.
a. Deze Mordechaï is van het. zaad van de Joden, amechtige Joden hebben hun vijanden hen soms genoemd, maar geduchte Joden hebben zij hen soms bevonden. Zij zijn een heilig zaad, een biddend zaad, in verbond met God, en een zaad, dat de Heere van het begin af gezegend heeft, en daarom moeten hun vijanden niet verwachten over hen te zullen triomferen.
b. Haman was begonnen te vallen, en daarom was hij een verloren man. Men heeft opgemerkt van hofgunstelingen, dat zij, als zij eens met afkeurende, dreigende blik werden aangezien, even spoedig gevallen zijn als zij opgeklommen waren. Dit is waarvan de vijanden van de kerk, als God met hen begint, zal Hij een einde met hen maken. Gods werk is volkomen.

IV. Hoe ter rechter tijd hij nu gehaald werd om aan de maaltijd te verschijnen, die Esther bereid had, vers 14. Hij dacht dat het op een gelegen tijd was, omdat hij hoopte dat zijn moed er door opgewekt, zijn afnemende eer er door gered zou worden. Maar het was ook werkelijk een gelegen tijd, omdat zijn moed en geestkracht door deze zware teleurstelling gebroken zijnde, hij zoveel gemakkelijker door Esthers aanklacht tegen hem neergeworpen kon worden. De wijsheid Gods wordt gezien in Zijn beschikken van de juiste tijd voor de middelen, die ter verlossing van Zijn kerk worden aangewend, zodat Zijn heerlijkheid er in wordt geopenbaard.

HOOFDSTUK 7

1 Toen de koning met Haman gekomen was, om te drinken met de koningin Esther; 2 Zo zeide de koning tot Esther, ook op de tweeden dag, op de maaltijd des wijns: Wat is uw bede, koningin Esther! en zij zal u gegeven worden; en wat is uw verzoek? Het zal geschieden, ook tot de helft des koninkrijks. 3 Toen antwoordde de koningin Esther, en zeide: Indien ik, o koning, genade in uw ogen gevonden heb, en indien het de koning goeddunkt, men geve mij mijn leven, om mijner bede wil, en mijn volk, om mijns verzoeks wil. 4 Want wij zijn verkocht, ik en mijn volk, dat men ons verdelge, dode en ombrenge. Indien wij nog tot knechten en tot dienstmaagden waren verkocht geweest, ik zou gezwegen hebben, ofschoon de onderdrukker de schade des konings geenszins zou kunnen vergoeden. 5 Toen sprak de koning Ahasveros, en zeide tot de koningin Esther: Wie is die, en waar is diezelve, die zijn hart vervuld heeft, om alzo te doen? 6 En Esther zeide: De man, de onderdrukker en vijand, is deze boze Haman! Toen verschrikte Haman voor het aangezicht des konings en der koningin. 7 En de koning stond op in zijn grimmigheid van de maaltijd des wijns, en ging naar de hof van het paleis. En Haman bleef staan, om van de koningin Esther, aangaande zijn leven verzoek te doen; want hij zag, dat het kwaad van de koning over hem ten volle besloten was. 8 Toen de koning wederkwam uit de hof van het paleis in het huis van de maaltijd des wijns, zo was Haman gevallen op het bed, waarop Esther was. Toen zeide de koning: Zou hij ook wel de koningin verkrachten bij mij in het huis? Het woord ging uit des konings mond, en zij bedekten Hamans aangezicht. 9 En Charbona, een van de kamerlingen, voor het aanschijn des konings staande, zeide: Ook zie, de galg, welke Haman gemaakt heeft voor Mordechaï, die goed voor de koning gesproken heeft, staat bij Hamans huis, vijftig ellen hoog. Toen zeide de koning: Hang hem daaraan. 10 Alzo hingen zij Haman aan de galg, die hij voor Mordechaï had doen bereiden; en de grimmigheid des konings werd gestild.

Wij moeten nu de tweede maaltijd bijwonen, waarop de koning en Haman genodigd zijn, en daar:
I. Heeft Esther de koning haar bede voorgedragen om haar leven en het leven van haar volk, vers 1 - 4.
II. Zij zegt de koning ronduit dat Haman de man was, die het op haar verderf en het verderf al haar vrienden toelegde, vers 5,6.
III. Hierop gaf de koning bevel om Haman aan de galg te hangen, die hij voor Mordechaï bereid had, hetgeen geschiedde, vers 7 - 10. En zo werd door het verderf van hem, die het complot gemaakt had, een goede stap gedaan voor de vernietiging van het complot**.**

Esther 7:1 - 6

De koning in goede luim en Haman in neerslachtige stemming, ontmoeten elkaar aan Esthers tafel. Hier nu:

I. Dringt de koning Esther voor de derde maal om hem te zeggen wat haar verzoek is, want hij verlangde dit te weten te komen, en herhaalt zijn belofte, dat het haar toegestaan zal worden, vers 2. Indien de koning vergeten had dat Esther hem iets te verzoeken heeft en haar niet nogmaals had gevraagd wat het was, dan zou zij nauwelijks geweten hebben hoe er nu over te beginnen, maar hij had het niet vergeten, en nu was hij door het drievoudig snoer van een driemaal gedane belofte verbonden haar gunst te bewijzen.

II. Eindelijk verrast Esther de koning met een bede, niet om rijkdom of eer, of om de verhoging van sommigen van haar vrienden tot een hoge post, dat de koning verwachtte, maar dat zij zelf en haar stamgenoten voor dood en verderf bewaard zullen worden, vers 3, 4. Zelfs aan een vreemdeling, aan een misdadiger zal het vergund worden om zijn leven te smeken, maar dat een vriend, een echtgenote, het nodig zou hebben zo'n bede te doen, was zeer aandoenlijk: men geve mij mijn leven terwille van mijn gebed, en mijn volk ter wille van mijn verzoek wil.

Twee dingen duiden aan dat die levens zeer kostbaar zijn, en dat het betaamt die, zo zij onschuldig zijn, tot elke prijs te redden.

1. Majesteit. Als het een gekroond hoofd is, waarop de slag gericht wordt, dan is het tijd om er voor in de bres te springen. Zo was het met Esther. "Men geve mij mijn leven. Indien gij enige liefde hebt voor de huisvrouw van uw schoot, dan is het nu tijd om dit te tonen, want haar leven staat op het spel."
2. Veelheid. Indien er vele levens zijn, zeer vele levens, en die op generlei wijze verbeurd zijn, op welke men het gemunt heeft om ze te verderven, dan moet geen tijd worden verloren geen moeite worden gespaard om dit kwaad te voorkomen. "Het zijn niet maar een paar vrienden, maar mijn volk, een gehele natie, een natie, die mij dierbaar is, om welks behoud ik thans voorbede doe."

Om de koning nog meer te treffen, zegt zij:
a. Dat zij en haar volk verkocht zijn. Zij hadden zichzelf niet verkocht door enigerlei misdrijf tegen de regering, maar zijn verkocht om de hoogmoed en de wraakzucht te bevredigen van een enkele man.
b. Dat het niet maar hun vrijheid, doch hun leven was, dat men verkocht had. "Indien wij tot slaven waren verkocht," zegt zij, "ik zou niet geklaagd hebben, want mettertijd zouden wij onze vrijheid hebben kunnen herkrijgen, hoewel de koning er verliezen door geleden zou hebben, hij zou zijn rijkdom niet vermeerderd hebben door onze prijs. Wat ook voor ons betaald zou zijn geworden, het verlies van zoveel vlijtige handen uit zijn rijk zou aan de schatkist meer schade hebben toegebracht dan de voor hen betaalde prijs vergoed zou hebben." Goede mensen te vervolgen is even onstaatkundig als slecht en een blijkbaar onrecht aan de belangen van vorsten en staten, zij worden er door verzwak" en verarmd. Maar dit was het geval niet. Wij zijn verkocht, zegt zij, om verdelgd, gedood en omgebracht te worden, en zo is het dan nu tijd om te spreken. Zij verwijst naar de bewoording van het decreet, Hoofdstuk 3:13, dat niets minder dan hun verdelging bedoelde. Dit zal een gevoelige plek - indien er zo’n plek in het hart des konings is - aanraken en hem vermurwen.

III. De koning staat verbaasd over dit vertoog en vraagt, vers 5. " Wie is die en waar is hij, die het in zijn hart heeft durven bestaan om alzo te doen? Hoe! de moord te beramen van de koningin en van al haar volk? Is er zo’n man, of liever zo’n monster, in de natuur?" Of, wie is het, die zijn hart vervuld heeft? Hij verbaast er zich over:

1. Dat iemand slecht genoeg kon zijn om zo iets te bedenken, Satan moet zijn hart vervuld hebben.
2. Dat iemand zo vermetel kon zijn om zo iets te doen, zijn hart zo volkomen erop gezet kan hebben om zo slecht te doen, het zou durven. Het is moeilijk om zich voor te stellen dat er zo afschuwelijke slechtheid in de wereld gepleegd wordt. Wie, waar is hij, die het bestaan van God en Zijn voorzienigheid in twijfel durft trekken, Zijn orakels durft bespotten Zijn naam durft ontheiligen, Zijn volk durft vervolgen, en toch Zijn toorn durft trotseren? Er zijn van de zodanigen, aan wie te denken genoeg is om ons door "grote beroering te doen bevangen," Psalm 119:53. Soms schrikken wij op de vermelding van kwaad, dat onszelf ten laste gelegd kan worden. Ahasveros is verbaasd over de boosheid, waaraan hijzelf schuldig was want hij heeft het bloedig edict tegen de doden getekend. Gij zijt die man, zou Esther hebben kunnen zeggen, en het zou maar al te waar zijn geweest.

IV. Vast en duidelijk beschuldigt Esther Haman ervan in zijn aangezicht. "Hier is hij, laat hem zich verantwoorden, want daarom is hij genodigd. De man, de onderdrukker en vijand is deze

boze Haman, vers 6. Hij is het, die de moord op ons beraamd heeft, en wet erger is, er de koning in betrokken heeft om - particeps criminis - in de misdaad te delen, daar hij er onwetend in toegestemd heeft.

V. Haman krijgt spoedig besef van zijn gevaar, hij verschrikte voor het aangezicht van de koning en van de koningin, en het was tijd voor hem om verschrikt te zijn en te vrezen, nu de koningin zijn aanklaagster, de koning zijn rechter was, en zijn eigen geweten tegen hem getuigde, en het kon niet anders, of de verbazingwekkende werkingen van Gods voorzienigheid tegen hem op die eigen morgen moesten zijn vrees nog doen toenemen. Nu smaakt hij er weinig genoegen in tot de maaltijd des wijns te zijn genodigd, want nu hij denkt dat zijn genoegzaamheid vol is, is hij bang, door zijn eigen voeten is hij in het net geworpen**.**

Esther 7:7 - 10
I. De koning trekt zich terug in toorn. In hevige verontwaardiging stond hij van tafel op, en ging naar de hof van het paleis om tot bedaren te komen en te overwegen wat er gedaan moest worden, vers7. Hij zond niet om zijn zeven wijzen, die de tijden verstonden, daar hij zich schaamde om met hen te beraadslagen over het ongedaan maken van hetgeen hij zonder hun raad of voorkennis roekeloos gedaan had, maar hij ging voor een wijle in de tuin op en neer om in zijn gedachten te vergelijken wat Esther hem nu had meegedeeld met hetgeen vroeger tussen hem en Haman was voorgevallen. En wij kunnen veronderstellen dat hij:

1. Vertoornd was op zichzelf, dat hij zo'n dwaas was geweest om een onschuldig volk ten verderve te doemen, en onder hen zijn echtgenote, op het laaghartige voorstel van een zelfzuchtig man, zonder een onderzoek in te stellen naar de waarheid van hetgeen hij tegen hen had aangevoerd. Zij, die eigenwillig de dingen doen, zullen er later met zelfverwijt aan moeten denken.

2. Vertoornd was op Haman, die hij aan zijn boezem had gekoesterd, en die nu bleek zo'n snoodaard te zijn, dat hij zijn invloed op hem misbruikt heeft om hem te bewegen zijn toestemming te geven tot zo afschuwelijk een maatregel. Toen hij zich verraden zag door de man, die hij had geliefkoosd, werd hij van toorn en verontwaardiging jegens hem vervuld, maar toch wilde hij niets zeggen, vóór hij tijd had gehad om na te denken, om te zien of door dit nadenken de zaak zich in een beter of een nog slechter licht zou voordoen dan op de eersten aanblik ervan, om dan dienovereenkomstig te handelen. Als wij toornig zijn, moeten wij een ogenblik stilstaan, een weinig wachten, eer wij tot een besluit komen, als degenen, die over hun eigen geest heersen en zich door verstand laten leiden.

II. Haman wordt een nederig smekeling bij de koningin om zijn leven. Aan het haastig heengaan van de koning uit het vertrek kon hij gemakkelijk bemerken dat het kwaad van de koning ten volle over hem besloten was. Want de gramschaps eens konings, van zo'n koning, is als het brullen van een jonge leeuw, en als boden des doods, en zie nu:

1. Hoe min Hamans voorkomen is, als hij eerst opstaat en dan aan Esthers voeten valt, om haar te smeken zijn leven te redden, en daarvoor alles te nemen wat hij had. Zij, die het hoogst, het onbeschoftst en gebiedendst zijn als zij macht en voorspoed hebben, zijn gewoonlijk het laagst en lafhartigst als het hun tegenloopt. Lafaards, zegt men, zijn het wreedst, en dan maakt de bewustheid hunner wreedheid hen lafhartig.

2. Welk een groot aanzien Esther heeft die in de laatste tijd veronachtzaamd was geworden en ter slachting gedoemd, tanquam ovis - als een schaap, nu haar gezworen vijand erkent dat hij

in haar macht is en haar om zijn leven smeekt. Zo heeft God "de nederheid van Zijn dienstmaagd aangezien, en de hoogmoedigen verstrooid in de gedachten van hun harten," Lukas 1:48, 51. Vergelijk hiermede de belofte aan de gemeente te Filadelfia: "Ik zal maken dat enigen uit de synagoge des Satans zullen komen en aanbidden voor uw voeten, en bekennen dat Ik u liefheb," Openbaring 3:9. De dag komt, wanneer zij, die Gods uitverkorenen haten en vervolgen, hun zeer gaarne verplicht zouden willen wezen, Geeft ons van uw olie, Vader Abraham, zend Lazarus. De oprechten zullen over hen heersen in de morgenstond.

III. De koning keert nog meer verbitterd tegen Haman terug. Hoe meer hij aan hem denkt, hoe slechter hij van hem denkt en van hetgeen hij gedaan heeft. Het was nog maar kort geleden, dat alles wat Haman zei en deed, zelfs wat het misdadigst was, goed werd opgenomen en te zijnen gunste werd uitgelegd. Nu integendeel wordt hetgeen Haman deed, dat niet slechts onschuldig maar een teken van berouw was zó slecht opgenomen, dat het zonder een schijn zelfs van reden, te zijnen nadele wordt uitgelegd. Hij lag in angst en verschrikking aan Esthers voeten, smekende om zijn leven.
Hoe! zegt de koning, zou hij ook wel de koningin verkrachten bij mij in het huis? Niet dat hij dacht dat hij deze bedoeling had, maar gepeinsd hebbende aan Hamans plan om de koningin te doden en hem in die houding vindende, neemt hij er aanleiding uit om aan zijn toorn tegen Haman lucht te geven als tegen een man, die ook voor de slechtste, schandelijkste daad niet terug zou deinzen. "Hij had plan de koningin te doden, haar bij mij in het huis te doden, zal hij haar nu evenzo willen verkrachten? Hoe! haar eerst onteren, en dan vermoorden? Hij, die het op haar leven toelegde, kan er wel van verdacht worden, het ook op haar kuisheid toe te leggen."

IV. Zij, die hem omringden, waren bereid de werktuigen te zijn van zijn toorn. De hovelingen, die Haman aanbaden toen hij de opgaande zon was, kanten zich even sterk tegen hem nu hij een vallende ster is, en zijn zelfs blij met een gelegenheid om hem ten val te brengen, zo weinig zeker kunnen hoogmoedige mensen zijn van de invloed, die zij denken te hebben.

1. Zodra de koning een toornig woord had gesproken, bedekten zij Hamans aangezicht als van een ter dood veroordeelde, die niet meer waardig is de koning te zien, of door hem gezien te worden, zij tekenden hem voor de executie. Aan gehangenen wordt gewoonlijk het gelaat bedekt. Zie hoe gereed de dienaren waren om op de eerste wenk van de koning aangaande deze zaak te letten. Turbe Romae sequitur fortunam, ut semper et odit damnatos - Het Romeinse gepeupel verandert met het aanzien van de fortuin en verdekt steeds de gevallenen. Als Haman valt, roepen allen: "Weg met hem!"

2. Eén hunner, die naar Hamans huis was gezonden om hem naar het feestmaal te halen, gewaagde voor de koning van de galg, die Haman voor Mordechaï bereid had, vers 9. Nu Mordechaï de gunsteling is, juicht de kamerling hem toe, hij heeft goed voor de koning gesproken, en Haman in ongenade zijnde, wordt nu van alles notitie genomen, dat tegen hem ingebracht kan worden, de koning tegen hem kan innemen, en de mate van zijn ongerechtigheid vol kan doen worden.

V. De koning geeft bevel dat hij aan zijn eigen galg opgehangen zal worden, dienovereenkomstig geschiedde het, zonder dat hem zelfs gevraagd werd wat hij tot zijn verdediging had aan te voeren, weshalve dit doodvonnis niet aan hem voltrokken behoorde te worden. Het vonnis is van korte inhoud: Hangt hem daaraan, en het wordt spoedig voltrokken: Al zo hingen zij Haman aan de galg, vers 10. Zie hier:

1. Hoogmoed naar beneden gebracht. Hij, die eiste en verwachtte dat iedereen hem eer zou bewijzen, zich voor hem zou buigen, is nu tot een smadelijk schouwspel voor de wereld gemaakt, en hij zelf geofferd aan de gerechtigheid, die het versmaadde dat minder dan een geheel volk aan zijn wraak geofferd zou worden. God wederstaat de hovaardigen, en die Hij wederstaat, zullen Hem onweerstaanbaar vinden.

2. Vervolging gestraft. Haman was in velerlei opzicht een slecht man, maar zijn vijandschap tegen de kerk Gods was zijn zwaarste misdaad, het is daarvoor dat God, wiens de wrake is, hier met hem afrekent en hoewel zijn aanslag verijdeld was, "geeft hij hem toch naar zijn doen, naar de boosheid zijner handelingen," Psalm. 28:4.

3. Het kwaad wedergekeerd op hem, die het bedacht heeft, "de goddeloze verstrikt in het werk van zijn handen," Psalm 7:16, 17, 9:16,17. Haman wordt rechtvaardig gehangen aan dezelfde galg, die hij onrechtvaardig voor Mordechaï bereid had. Indien hij die galg niet had opgericht, zou de koning misschien er niet aan gedacht hebben om te bevelen, dat hij gehangen zou worden, maar als hij een galg bereidt voor de man tot wiens eer de koning een welbehagen heeft, dan komt de gedachte als vanzelf bij hem op, te bevelen dat hij zelf er de proef van moet nemen, moet zien. hoe het hem bevalt. De vijanden van Gods kerk zijn dikwijls aldus in hun eigen arglistigheid gevangen. In de morgen bereidt Haman voor zichzelf staatsieklederen en voor Mordechaï de galg, maar het blaadje is gekeerd, Mordechaï heeft de kroon, Haman het kruis. "De Heere is bekend geworden, Hij heeft recht gedaan." Zie Spreuken 11:8, 21:18.

Eindelijk. De voldoening, die de koning in deze executie smaakte. Toen, en niet eerder was de grimmigheid van de koning gestild. Het heeft hem evenveel genoegen gedaan te bevelen dat Haman gehangen, als te bevelen dat Mordechaï geëerd zal worden. Aldus zal men die man doen, op wie het de koning behaagt wrake te doen. God heeft van de bozen gezegd, Ezechiël 5:13, "Ik zal Mijn grimmigheid op hen doen rusten, en Mij troosten."

HOOFDSTUK 8

1 Te dienzelfden dage gaf de koning Ahasveros aan de koningin Esther het huis van Haman, de vijand der Joden; en Mordechaï kwam voor het aangezicht des konings, want Esther had te kennen gegeven, wat hij voor haar was. 2 En de koning toog zijn ring af, dien hij van Haman genomen had, en gaf hem aan Mordechaï; en Esther stelde Mordechaï over het huis van Haman. 3 En Esther sprak verder voor het aangezicht des konings, en zij viel voor zijn voeten, en zij weende, en zij smeekte hem, dat hij de boosheid van Haman, de Agagiet, en zijn gedachte, die hij tegen de Joden gedacht had, zou wegnemen. 4 De koning nu reikte de gouden scepter Esther toe. Toen rees Esther op, en zij stond voor het aangezicht des konings. 5 En zij zeide: Indien het de koning goeddunkt, en indien ik genade voor zijn aangezicht gevonden heb, en deze zaak voor de koning recht is, en ik in zijn ogen aangenaam ben, dat er geschreven worde, dat de brieven en de gedachte van Haman, de zoon van Hammedatha, de Agagiet, wederroepen worden, welke hij geschreven heeft, om de Joden om te brengen, die in al de landschappen des konings zijn. 6 Want hoe zal ik vermogen, dat ik aanzie het kwaad, dat mijn volk treffen zal? En hoe zal ik vermogen, dat ik aanzie het verderf van mijn geslacht? 7 Toen zeide de koning Ahasveros tot de koningin Esther en tot Mordechaï, de Jood: Ziet, het huis van Haman heb ik Esther gegeven, en hem heeft men aan de galg gehangen, omdat hij zijn hand aan de Joden geslagen had. 8 Schrijft dan gijlieden voor de Joden, zoals het goed is in uw ogen, in des konings naam, en verzegelt het met des konings ring; want het schrift, dat in des konings naam geschreven, en met des konings ring verzegeld is, is niet te wederroepen. 9 Toen werden des konings schrijvers geroepen, ter zelfder tijd, in de derde maand (zij is de maand Sivan), op de drie en twintigsten derzelve, en er werd geschreven naar alles, wat Mordechaï gebood, aan de Joden, en aan de stadhouders, en landvoogden, en oversten der landschappen, die van Indie af tot aan Morenland strekken, honderd zeven en twintig landschappen, een ieder landschap naar zijn schrift, een ieder volk naar zijn spraak; ook aan de Joden naar hun schrift en naar hun spraak.

10 En men schreef in de naam van de koning Ahasveros, en men verzegelde het met des konings ring; en men zond de brieven door de hand der lopers te paard, rijdende op snelle kemelen, op muildieren, van merrien geteeld; 11 Dat de koning de Joden toeliet, die in elke stad waren, zich te vergaderen, en voor hun leven te staan, om te verdelgen, om te doden en om om te brengen alle macht des volks en des landschaps, die hen benauwen zou, de kleine kinderen en de vrouwen, en hun buit te roven; 12 Op een dag in al de landschappen van de koning Ahasveros, op de dertienden der twaalfde maand; deze is de maand Adar. 13 De inhoud van dit geschrift was: dat een wet zou gegeven worden in alle landschappen, openbaar aan alle volken; en dat de Joden gereed zouden zijn tegen dien dag, om zich te wreken aan hun vijanden. 14 De lopers, die op snelle kemelen reden en op muildieren, togen snellijk uit, aangedreven zijnde door het woord des konings. Deze wet nu werd gegeven op de burg Susan. 15 En Mordechaï ging uit van voor het aangezicht des konings in een hemelsblauw en wit koninklijk kleed, en met een grote gouden kroon, en met een opperkleed van fijn linnen en purper; en de stad Susan juichte en was vrolijk. 16 Bij de Joden was licht, en blijdschap, en vreugde, en eer; 17 Ook in alle en een ieder landschap, en in alle en een iedere stad, ter plaatse, waar des konings woord en zijn wet aankwam, daar was bij de Joden blijdschap en vreugde, maaltijden en vrolijke dagen; en velen uit de volken des lands werden Joden, want de vreze der Joden was op hen gevallen.

Wij hebben de samenzweerder hangende aan de galg gelaten, en nu moeten wij zien hoe het met zijn complot afliep.

I. Zijn plan was zich een grote bezitting te verwerven, en nu is zijn gehele bezitting wegens verraad verbeurd verklaard, en aan Esther en Mordechaï gegeven, vers 1, 2.

II. Hij heeft het complot beraamd om de Joden ten ondergang te brengen, en wat dat nu betreft:

1. Esther smeekt met ernst en aandrang om de herroeping van het edict tegen hen, vers 3 6.

2. Het wordt feitelijk herroepen of teniet gedaan, door een ander edict, dat hier afgekondigd is, door hetwelk de Joden gemachtigd worden zich tegen hun vijanden te verdedigen, vers 7 - 14.

III. Dit veroorzaakt grote blijdschap bij de Joden en bij al hun vrienden, vers 15 - 17.

Esther 8:1 - 2
Het was nog niet lang geleden, dat wij Esther en Mordechaï in tranen en vrees hebben gezien maar vastende en biddende, laat ons nu zien hoe hun uit de duisternis licht is opgegaan.

1. Esther is verrijkt. Haman was als een verrader gehangen, daarom zijn zijn goederen verbeurd verklaard aan de kroon, en de koning schonk ze allen aan Esther, ter vergoeding van de schrik en de angst, waarin die boze man haar had doen komen, en de kwelling, die hij haar veroorzaakt had, vers 1. Zijn huizen en landerijen, zijn have en goed, al het geld dat hij had opgehoopt terwijl hij eerste staatsminister was (en wij kunnen veronderstellen dat dit niet weinig is geweest), het wordt alles aan Esther gegeven, toegevoegd aan hetgeen haar reeds van de koning toekwam. Aldus is "het vermogen des zondaars voor de rechtvaardige weggelegd," Spreuken 13:22, en "de onschuldige zal het zilver delen," Job 27:17, 18. Waar Haman kwaad mee gedaan zou hebben, daar zal Esther goed mee doen, en bezittingen moeten geschat worden naar het gebruik, dat men ervan maakt.

2. Mordechaï wordt bevorderd. Zijn pralende optocht op die morgen door de straten van de stad was slechts een plotselinge flikkering van de glans van de eer, maar hier hebben wij een duurzamer en voordeliger bevordering, waartoe hij verheven werd, waarvoor de andere slechts gelukkig de weg had bereid.
a. Hij is nu erkend als neef van de koningin, een verwantschap die, voor zoveel blijkt, de koning tot nu toe onbekend was gebleven, hoewel Esther nu reeds vier jaren koningin was. Zo nederig en bescheiden een man was Mordechaï, en zo weinig streefde hij er naar om een betrekking aan het hof te bekleden, dat hij zijn verwantschap aan de koningin verborgen hield evenals haar verplichting aan hem als haar voogd, en nooit maakte hij tot zijn eigen voordeel gebruik van haar invloed. Wie dan Mordechaï zou zo weinig aandacht aan zo groot een eer hebben geschonken? Maar nu kwam hij voor het aangezicht van de koning, geïntroduceerd, zoals wij zeggen om des konings hand te kussen, want nu eindelijk had Esther te kennen gegeven wat hij haar was, haar niet slechts na verwant, maar de beste vriend, die zij in de wereld bezat, die voor haar gezorgd heeft toen zij een wees was, en die zij nog eerde en eerbiedigde als een vader. Nu vindt zich de koning om de wille van zijn vrouw meer verplicht dan hij dacht, om een welbehagen te hebben in de eer van Mordechaï. Hoe groot waren de verdiensten van die man, aan wie beide de koning en de koningin feitelijk hun leven verschuldigd waren. Voor de koning gebracht zijnde, heeft hij zich ongetwijfeld voor hem wel nedergebogen en hem eerbied betoond, al wilde hij die ook niet aan Haman, een Amalekiet, betonen.

b. De koning stelt hem tot zegelbewaarder aan in de plaats van Haman. Al het vertrouwen dat hij in hem gesteld, en al de macht, die hij hem gegeven had, worden nu overgedragen op Mordechaï, en zo heeft hij die betrouwenswaardige, nederige man evenzeer tot zijn gunsteling, zijn vertrouweling en agent gemaakt als ooit die trotse verraderlijke ellendeling het geweest is. Een gelukkige verandering in de keuze van zijn boezemvriend, en dat hebben hij en zijn volk ongetwijfeld spoedig bemerkt.

c. De koningin maakt hem tot haar rentmeester voor de besturing van Hamans goederen en om ze in bezit te nemen en te houden. Zij stelde Mordechaï over het huis van Haman. Zie de ijdelheid van schatten op te leggen op aarde "men brengt bijeen, en men weet niet, wie het naar zich nemen zal" Psalm 39:7, niet alleen weet men niet "of hij wijs zal zijn of dwaas," Prediker 2:19, maar ook niet of hij een vriend of een vijand zal wezen. Met hoe weinig genoegen, ja met hoeveel voortdurende kwelling en ergernis, zou Haman op zijn goederen hebben gezien, als hij had kunnen voorzien dat Mordechaï, de man die hij boven ieder ander

in de wereld haatte zou heersen over al zijn arbeid, die hij bearbeid had, en dacht dat hij zich wijs had betoond! Het is dus in ons belang om ons die schatten te verzekeren, die niet achtergelaten worden, maar met ons naar een andere wereld zullen gaan**.**

Esther 8:3 - 14
Haman, de voornaamste vijand van de Joden was gehangen, Mordechaï en Esther, hun voornaamste vrienden, waren genoegzaam beschermd maar in het gebied van de koning waren nog velen, die de Joden haatten en hun verderf wensten, en aan hun woede en boosaardigheid waren de overigen van het volk blootgesteld, want het edict tegen hen was nog geldig, en ingevolge daarvan zullen hun vijanden op de bepaalde dag hen aanvallen, en zij zullen als rebellen tegen de koning en de regering geacht worden, indien zij beproeven zich te verdedigen en daartoe de wapens op te vatten. Om dit te voorkomen:

I. Doet de koningin met liefde en aandrang voorbede voor hen. Voor de tweede maal kwam zij opgeroepen in de tegenwoordigheid van de koning, vers 3, en evenals tevoren werd zij aangemoedigd om haar verzoek voor te dragen, doordat de koning haar de gouden scepter toereikte, vers 4. Haar bede is dat de koning, Haman weggedaan hebbende, nu ook het kwaad zou wegdoen, dat Haman tegen de Joden beraamd had. Het kwaad van menig mens overleeft hem, en de slechtheid, die hij heeft beraamd, komt na zijn dood in werking. Wat de mensen beramen en schrijven kan na hun dood of zeer nuttig of zeer schadelijk zijn. Daarom was het nu in deze omstandigheden nodig, dat zij ter verijdeling van Hamans complot zich tot de koning zou wenden om nog een daad van genade van hem te verkrijgen, dat hij door een nieuw edict de brieven zou teniet doen door Haman geschreven (zij zegt niet met toestemming van de koning en bekrachtigd door zijn zegel, zij laat het aan zijn consciëntie over om dat te zeggen) om de Joden om te brengen, die in alle de landschappen des konings zijn, vers 5. Indien de koning er inderdaad verontrust over was, zoals hij scheen te zijn, dat zo'n decreet uitgevaardigd was dan kon hij niet minder doen dan het herroepen.
Immers, wat is berouw anders dan naar ons uiterste vermogen ongedaan maken wat wij verkeerd hebben gedaan? 1. Met grote aandoening droeg Esther deze bede de koning voor. Zij viel voor zijn voeten en weende, vers 3, elke traan even kostbaar als wèlke van de paarlen ook, waarmee zij versierd was. Het was tijd om ernstig te wenen, nu de kerk Gods in gevaar is. Laat niemand zo groot wezen dat hij zich niet wil neerbuigen, niemand zo vrolijk zijn dat hij niet wil wenen, als hij er Gods kerk en volk dienst mee kan doen**.**
Esther, hoewel zelf veilig, viel de koning te voet, en smeekte hem met tranen om de verlossing van haar volk.

2. Zij drukt zich uit met grote onderworpenheid en diepe eerbied voor de koning voor zijn wijsheid en zijn wil, vers 5. Indien het de koning goeddunkt, en indien ik genade voor zijn aangezicht gevonden heb, en opnieuw: "Indien de zaak zelf de koning recht en redelijk dunkt, en indien ik, die het vraag, in zijn ogen aangenaam ben, laat het edict dan vernietigd worden." Zelfs als rede en recht volkomen aan onze zijde zijn, en de zaak, die wij bepleiten, geheel duidelijk is, dan betaamt het ons toch om met nederigheid en bescheidenheid tot onze meerderen te spreken, en met alle mogelijke uitdrukkingen van eerbied, niet tot hen te spreken als eisers, als wij smekelingen zijn. Met betamelijkheid en welgemanierdheid verliest men niets. Evenals een zacht antwoord de grimmigheid afkeert, zo zal een zacht vragen gunst verkrijgen.

3. Zij zet aan haar bede kracht bij dooreen aandoenlijker pleitgrond. Want hoe zal ik vermogen dat ik aanzie het kwaad, dat mijn volk treffen zal? Weinig genot kan ik smaken in mijn eigen leven, als ik niet kan bereiken om het hunne te behouden, evengoed zou ik zelf in

het kwaad willen delen, als het over hen te zien komen, want hoe zal ik vermogen dat ik aanzie het verderf van mijn geslacht?" Esther, een koningin, erkent haar arme nabestaanden, en spreekt met tere zorg en belangstelling van hen. Nu was het, dat zij haar tranen mengde met haar woorden, dat zij weende en smeekte. Wij lezen van geen tranen, toen zij om haar eigen leven bad maar nu zij daar zeker van was, weende zij voor haar volk. Tranen van medelijden en tederheid zijn als de tranen van Christus. Zij, die waarlijk in zorg zijn voor het algemeen, zouden liever sterven dan leven om de verwoestingen te zien van Gods kerk of het verderf van hun land. Mensen van een teder gemoed kunnen het niet dragen, om te denken aan het verderf van hun volk en hun geslacht, en daarom durven zij geen gelegenheid verzuimen om hen te helpen en te redden.

II. De koning neemt nu maatregelen om het kwaad te voorkomen dat Haman beraamd had.

1. De koning wist en deelde het aan de koningin mede, dat volgens het Perzische staatsbestuur het vorige edict niet herroepen kon worden, vers 8. Wat in de naam van de koning geschreven en met de ring van de koning verzegeld is, kan onder generlei voorwendsel teniet worden gedaan. Het was een fundamenteel artikel van hun magna charta, hun grondwet, dat geen wet, geen decreet, dat de toestemming van de koning had verkregen en door hem bekrachtigd was, herroepen kon worden, geen oordeel of onterend vonnis worden vernietigd. Daniel 6:16. Dit is zo weinig een blijk van de wijsheid en eer van de Meden en Perzen, dat het veeleer een bewijs is van hun hoogmoed en dwaasheid, en bijgevolg van hun schande. Het is voor iedere mens, iedere vereniging van mensen, bespottelijk om aanspraak te maken op zo'n onfeilbaarheid en wijsheid, waardoor zij alle gevolgen voorzien van wat zij decreteren, en daarom is het onrechtvaardig en schadelijk voor de mensheid om op zo'n hoogte van macht aanspraak te maken, als waardoor hun wetten onherroepelijk worden, hetzij de uitwerking ervan goed of slecht is.
Het riekt naar die aloude aanmatiging, welke ons allen in het verderf heeft gestort: Wij zullen als God zijn. Veel voorzichtiger is het voorbehoud in onze constitutie, dat geen wet, door welk woord of bekrachtiging het ook zij, onherroepelijk gemaakt kan worden, evenmin als enigerlei goed onvervreemdbaar gemaakt kan worden - Cujus est instruere, ejus est destruere - Het recht om vast te stellen sluit het recht in om te herroepen. Het is Gods kroonrecht om geen berouw behoeven te hebben, om te zeggen wat nooit veranderd of herroepen kan worden.

2. Toch vond hij een middel om de raadslagen van Haman ongedaan te maken en zijn aanslag te doen mislukken, en wel door een nieuw decreet te ondertekenen en af te kondigen, waarbij de Joden worden gemachtigd om zich te verdedigen, - vim vi repellere, et invasorem occidere - geweld met geweld te keren, en de aanvaller neer te slaan. Dit zal hen krachtdadig en afdoend beveiligen. De koning toont hun dat hij reeds genoeg gedaan heeft om hun de overtuiging te geven, dat hij vriendelijke zorg had voor het Joodse volk, want hij had bevolen dat zijn gunsteling gehangen zou worden omdat hij zijn hand aan de Joden geslagen heeft. Hij wilde dus alles doen wat hij kon om hen te beschermen, en geeft aan Esther en Mordechaï even volkomen verlof om van zijn naam en zijn macht gebruik te maken tot hun verlossing, als hij tevoren aan Haman verlof heeft gegeven om gebruik te maken van zijn naam en gezag om hen te verderven. "Schrijft dan gijlieden voor de Joden, zoals het goed is in uw ogen, vers 8, behouders de eer van onze constitutie. Laat het kwaad zo krachtig en afdoend mogelijk tenietgedaan worden, zonder de brieven te herroepen."
Op de drie en twintigste dag van de derde maand werd aan de staatssecretarissen bevolen om dit edict op te stellen, vers 9, ongeveer twee maanden na de afkondiging van het vorige, maar negen maanden voor de vastgestelde tijd van de uitvoering ervan het werd opgesteld en

afgekondigd in de diverse talen van al de provincies. Zullen de onderdanen van een aardse vorst zijn decreten ontvangen in een taal, die zij verstaan? En zullen dan Gods orakelen en wetten voor Zijn dienstknechten weggesloten worden in een vreemde taal? Het moest gericht worden aan de bevoegde beambten van iedere provincie, zowel aan de vrederechters als aan de stadhouders. Het moest zorgvuldig verspreid worden door het gehele gebied van de koning, en authentieke afschriften er van gezonden worden naar al de landschappen

De strekking van dit decreet was de Joden te machtigen om op de dag, vastgesteld voor hun verdediging, zich tot een lichaam te verenigen, teneinde zich te verdedigen, en:
A. Voor hun leven te staan opdat, wie hen aanviel, dit deed op zijn gevaar.
B. Zij mochten niet slechts verdedigender wijs te werk gaan, maar mochten verdelgen, doden en ombrengen alle macht van het volk en van het landschap die hen benauwen zou, de kleine kinderen en de vrouwen, vers 11, en om zich te wreken aan hun vijanden, vers 13, en indien zij zich door hun vijanden wilden verrijken dan was het hun geoorloofd hun buit te roven.

Dit nu toonde:
a. Zijn vriendelijkheid voor de Joden, en het heeft genoegzaam in hun veiligheid voorzien, want het laatste edict zal beschouwd worden als een stilzwijgende herroeping van het eerste. Maar
b. Het toont ook het ongerijmde van dat deel van hun staatsregeling, dat geen edict van de koning herroepen mocht worden: want het brengt de koning hier in de noodzakelijkheid om in zijn eigen rijk een burgeroorlog te verordenen tussen de Joden en hun vijanden, zodat aan beide zijden op zijn gezag de wapens opgevat werden en toch tegen zijn gezag. Niets beters kon er uit voortkomen, dat de mensen zich aanmatigen wijs te willen zijn boven hetgeen hun gegeven is. Er werd grote spoed gemaakt met de verspreiding van dit decreet, de koning zelf in angst zijnde dat het te laat zou komen, en krachtens het vorige decreet kwaad gedaan zou zijn aan de Joden, voordat het nieuwe te algemene kennis was gekomen. Het was dus op bevel van de koning zowel als van Mordechaï, dat de boden tot grote spoed werden aangemaand, vers 14, en dat hun snelvoetige rijdieren gegeven waren, vers 10. Nu zoveel levens in gevaar zijn, is het geen tijd om te talmen of te beuzelen**.**

Esther 8:15 - 17
Het is slechts weinige dagen geleden, dat wij Mordechaï met een zak bekleed zagen, en al de Joden in rouw waren gedompeld, maar hier is nu een gezegende verandering, Mordechaï is in purper gekleed, en de Joden hebben blijdschap. Zie Psalm 30:6, 12, 13.

1. Mordechaï in purper gekleed, vers 15. Een order verkregen hebbende voor de verlossing van de Joden, was hij blij en gerust, legde zijn rouwgewaad af, en bekleedde zich met een koninklijk gewaad, dat of bij zijn ambtsbetrekking behoorde, of de koning hem als zijn gunsteling had toegestaan. Zijn kleding was rijk, hemelsblauw en wit, fijn linnen en purper, en dat was ook zijn kroon. want zij was van goud. Dat zijn dingen, niet van de moeite waard om opgemerkt te worden, behalve als tekenen van de gunst van de koning, en die was de vrucht van Gods gunst jegens Zijn kerk. Het staat goed met een land, waarin de onderscheidingstekenen van waardigheid en macht tot versierselen worden gemaakt van ernstige Godsvrucht. De stad Susan was zich bewust van haar voorrecht en voordeel door de bevordering van Mordechaï en daarom juichte zij en was vrolijk, niet slechts blij in het algemeen met de bevordering van deugd, maar voor zich in het bijzonder betere tijden tegemoet ziende, nu aan zo’n goed man macht was gegeven. Haman was gehangen, en "als de goddelozen vergaan, is er gejuich," Spreuken 11:10. Mordechaï was verhoogd en "als de rechtvaardigen groot worden, verblijdt zich het volk."

2. De Joden in blijdschap, vers 16, 17, die zich, een poosje geleden, onder een donkere wolk bevonden, terneergeslagen en gesmaad, en nu was er licht bij hen en blijdschap, en vreugde en eer, maaltijden en vrolijke dagen. Indien zij niet bedreigd en benauwd waren geworden, zij zouden geen reden hebben gehad voor die buitengewone vreugde. Gods kinderen moeten soms met tranen zaaien opdat zij met des te meer gejuich zullen maaien. Het plotselinge en verrassende in die voor hen zo gunstige verandering van zaken, heeft zeer veel bijgedragen tot hun vreugde, zij waren "gelijk degenen die dromen, hun mond werd vervuld met lachen en hun tong met gejuich," Psalm 126:1,2. Eén goede uitwerking van deze verlossing was, dat velen uit de volkeren van het land Joden werden. De heilige blijdschap van hen, die de Godsdienst belijden, is een groot sieraad voor hun belijdenis, en zal anderen nodigen en aanmoedigen om Godsdienstig te zijn. De reden, hier opgegeven, waarom toen zovelen Joden zijn geworden, is, dat de vrees van de Joden op hen was gevallen.

Toen zij bemerkten hoe wonderbaarlijk de voorzienigheid Gods hen in dit moeilijk tijdsgewricht had erkend, gezegend en beschermd:
a. Achtten zij hen groot, en diegenen gelukkig, die zich onder hen bevonden, en daarom gingen zij tot hen over, gelijk voorzegd was, Zacharia 8:23, Wij "zullen met ulieden gaan," want wij "hebben gehoord," wij hebben gezien, "dat God met ulieden is, het schild van uw hulp, en die een zwaard is van uw hoogheid," Deuteronomium 33:29. Als de kerk voorspoedig en in gunst is, dan zullen er velen toe inkomen, die zich op een afstand houden als zij in moeilijkheid is.
b. Zij achtten hen geducht en diegenen rampzalig, die tegen hen waren. In Hamans lot zagen zij duidelijk, dat het op hun gevaar was, zo de lieden de Joden kwaad wilden berokkenen, en daarom hebben zij zich tot hun eigen veiligheid bij hen gevoegd. Het is dwaasheid om met de God Israëls te willen strijden, en daarom is het wijsheid om zich aan Hem te onderwerpen.

HOOFDSTUK 9

1 In de twaalfde maand nu (dezelve is de maand Adar), op de dertienden dag derzelve, toen des konings woord en zijn wet nabij gekomen was, dat men het doen zou, ten dage, als de vijanden der Joden hoopten over hen te heersen, zo is het omgekeerd, want de Joden heersten zelven over hun haters. 2 Want de Joden vergaderden zich in hun steden, in al de landschappen van de koning Ahasveros, om de hand te slaan aan degenen, die hun verderf zochten; en niemand bestond voor hen, want hunlieder schrik was op al die volken gevallen. 3 En al de oversten der landschappen, en de stadhouders, en landvoogden, en die het werk des konings deden, verhieven de Joden; want de vreze van Mordechaï was op hen gevallen. 4 Want Mordechaï was groot in het huis des konings, en zijn gerucht ging uit door alle landschappen; want die man, Mordechaï, werd doorgaans groter. 5 De Joden nu sloegen op al hun vijanden, met de slag des zwaards, en der doding, en der verderving; en zij deden met hun haters naar hun welbehagen. 6 En in de burg Susan hebben de Joden gedood en omgebracht vijfhonderd mannen. 7 En Parsandatha, en Dalfon, en Asfata, 8 En Poratha, en Adalia, en Aridatha, 9 En Parmastha, en Arisai, en Aridai, en Vaizatha, 10 De tien zonen van Haman, de zoon van Hammedatha, de vijand der Joden, doodden zij; maar zij sloegen hun handen niet aan de roof. 11 Ten zelfden dage kwam voor de koning het getal der gedoden op de burg Susan. 12 En de koning zeide tot de koningin Esther: Te Susan op de burg hebben de Joden gedood en omgebracht vijfhonderd mannen en de tien zonen van Haman; wat hebben zij in al de andere landschappen des konings gedaan? Wat is nu uw bede? en het zal u gegeven worden; of wat is verder uw verzoek? het zal geschieden. 13 Toen zeide Esther: Dunkt het de koning goed, men late ook morgen de Joden, die te Susan zijn, toe, te doen naar het gebod van heden; en men hange de tien zonen van Haman aan de galg. 14 Toen zeide de koning, dat men alzo doen zou; en er werd een gebod gegeven te Susan, en men hing de tien zonen van Haman op. 15 En de Joden, die te Susan waren, vergaderden ook op de veertienden dag der maand Adar, en zij doodden te Susan driehonderd mannen; maar zij sloegen hun hand niet aan de roof. 16 De overige Joden nu, die in de landschappen des konings waren, vergaderden, opdat zij stonden voor hun leven, en rust hadden van hun vijanden, en zij doodden onder hun haters vijf en zeventig duizend; maar zij sloegen hun hand niet aan de roof. 17 Dit geschiedde op de dertienden dag der maand Adar; en op de veertienden derzelve rustten zij, en zij maakten denzelven een dag der maaltijden en der vreugde. 18 En de Joden, die te Susan waren, vergaderden op de dertienden derzelve, en op de veertienden derzelve; en zij rustten op de vijftienden derzelve, en zij maakten denzelven een dag der maaltijden en der vreugde. 19 Daarom maakten de Joden van de dorpen, die in de dorpsteden woonden, de veertienden dag der maand Adar ter vreugde en maaltijden, en een vrolijken dag, en der zending van delen aan elkander. 20 En Mordechaï beschreef deze geschiedenissen; en hij zond brieven aan al de Joden, die in al de landschappen van de koning Ahasveros waren, dien, die nabij, en dien, die verre waren, 21 Om over hen te bevestigen, dat zij zouden onderhouden de veertienden dag der maand Adar, en de vijftienden dag derzelve, in alle en in ieder jaar; 22 Naar de dagen, in dewelke de Joden tot rust gekomen waren van hun vijanden, en de maand, die hun veranderd was van droefenis in blijdschap, en van rouw in een vrolijken dag; dat zij dezelve dagen maken zouden tot dagen der maaltijden, en der vreugde, en der zending van delen aan elkander, en der gaven aan de armen. 23 En de Joden namen aan te doen, wat zij begonnen hadden, en dat Mordechaï aan hen geschreven had. 24 Omdat Haman, de zoon van Hammedatha, de Agagiet, aller Joden vijand, tegen de Joden gedacht had hen om te brengen; en dat hij het Pur, dat is, het lot had geworpen, om hen te verslaan, en om hen om te brengen. 25 Maar als zij voor de koning gekomen was, heeft hij door brieven bevolen, dat zijn boze gedachte, die hij gedacht had over de Joden, op zijn hoofd zou wederkeren; en men heeft hem en zijn zonen aan de galg gehangen. 26 Daarom noemt men die dagen Purim, van de naam van dat Pur. Hierom, vanwege al de woorden van dien brief, en hetgeen zij zelven daarvan gezien hadden, en wat tot hen overgekomen was, 27 Bevestigden de Joden, en namen op zich en op hun zaad, en op allen, die zich tot hen vervoegen zouden, dat men het niet overtrade, dat zij deze twee dagen zouden houden, naar het voorschrift derzelve, en naar de bestemden tijd derzelve, in alle en ieder jaar; 28 Dat deze dagen gedacht zouden worden en onderhouden, in alle en elk geslacht, elk huisgezin, elk landschap en elke stad; en dat deze dagen van Purim niet zouden overtreden worden onder de Joden, en dat de gedachtenis derzelve geen einde nemen zou bij hun zaad. 29 Daarna schreef de koningin Esther, de dochter van Abichail, en Mordechaï, de Jood, met alle macht, om dezen brief van Purim ten tweeden male te bevestigen. 30 En hij zond de brieven aan al de Joden, in de honderd zeven en twintig landschappen van het koninkrijk van Ahasveros, met woorden van vrede en trouw; 31 Dat zij deze

dagen van Purim bevestigen zouden op hun bestemde tijden, gelijk als Mordechaï, de Jood, over hen bevestigd had, en Esther, de koningin, en gelijk als zij het bevestigd hadden voor zichzelven en voor hun zaad; de zaken van het vasten en hunlieder geroep. 32 En het bevel van Esther bevestigde de geschiedenissen van deze Purim, en het werd in een boek geschreven.

Wij lieten twee koninklijke edicten van kracht, beide gegeven op de burcht Susan, het één gedateerd de dertiende dag van de eerste maand, bepalende dat op de dertiende dag van de twaalfde maand al de doden gedood zouden worden, en het andere gedateerd de drie en twintigste dag van de derde maand, waarbij de Joden gemachtigd worden, om op de dag, bestemd voor de algemene moord, het zwaard te trekken tot hun eigen verdediging en zich zo goed als zij konden tegen hun vijanden te verweren. Grote verwachtingen werden ongetwijfeld gekoesterd van die dag, en van wat hij zou opleveren. De zaak van de Joden zal door strijd worden geproefd en beslist, en door het gezag was de dag van de strijd vastgesteld. Hun vijanden besloten de voordelen niet prijs te geven, die hun door het eerste edict verleend waren, in de hoop hen door grotere getalssterkte te kunnen overweldigen en oververmeesteren, de Joden steunden en bebouwden op de goedheid van hun God, en het rechtvaardige van hun zaak, en besloten zich tot het uiterste tegen hun vijanden te verdedigen. De dag is eindelijk gekomen, en wordt ons hier gezegd:

I. Welk een glorierijke dag het was voor de Joden in dat jaar, en ook de twee volgende dagen, een dag van zegepraal en overwinning, beide in de stad Susan en in alle provincies van het rijk van de koning, vers 1 - 19.
II. Tot welk een gedenkwaardige dag hij gemaakt werd voor het nageslacht door een jaarlijks feest, ter gedachtenis van deze grote verlossing, het Purimfeest genoemd, vers 20 - 32**.**

Esther 9:1 - 19
Wij hebben hier een beslissende slag, geleverd tussen de Joden en hun vijanden waarin de Joden overwinnaars zijn gebleven. Geen van beide partijen werd door de andere verrast of overvallen, want beide hadden er lang genoeg tevoren kennis van, dat die slag geleverd moest worden, zodat het een eerlijke proeve van macht en bekwaamheid tussen hen was. Geen van beide kon ook de andere van muiterij. betichten, want beide werden door het koninklijk gezag gesteund.

I. De vijanden van de Joden waren de aanvallers. In weerwil van het tweede edict hoopten zij over hen te heersen krachtens het eerste edict, vers 1, en dienovereenkomstig vielen zij hen aan. Zij verenigden zich tot corpsen en traden in verbond met elkaar tegen hen om hun verderf te zoeken, vers 2. De Chaldeeuwse Parafrase zegt dat niemand tegen de Joden optrad dan alleen de Amalekieten, die verdwaasd en verblind waren, wier hart, evenals dat van Farao, verhard was tegen Israël, en die aldus tot hun eigen verderf de wapens hebben opgevat. Sommigen hadden zo'n ingekankerde boosaardigheid tegen de Joden, dat Hamans val en Mordechaï's verhoging, in plaats van hen tot inkeer en berouw te brengen, hen slechts des te meer verbitterde en hen nog meer verwoed maakten en vast besloten hen om het leven te brengen.
De zonen van Haman inzonderheid hebben de gelofte gedaan om de dood van hun vader te wreken en zijn plannen tot uitvoering te doen komen, die zij edel en kloekmoedig noemden, welk gevaar zij daarbij ook zouden lopen, en daartoe hadden zij beide in Susan en in de provincies een sterke partij gevormd. Strijden wilden zij, hoewel zij duidelijk zagen dat Gods voorzienigheid tegen hen streed en zo werden zij dan verdwaasd tot hun verderf. Indien zij stil hadden willen zitten, en niets tegen het volk van God hadden ondernomen, geen haar van hun hoofd zou gedeerd zijn, maar daartoe kunnen zij zich niet bewegen, zij moeten strijden, al zal

dit ook op hun verderf uitlopen, en een lastige steen rollen, die op henzelf vallen en hen verpletteren zal.

II. Maar de Joden waren de overwinnaars. Dezelfde dag, waarop het decreet van de koning ten uitvoer zou worden gebracht, en die de vijanden dachten hun dag te zullen zien, bleek Gods dag te wezen, Psalm 37:13. "Het is omgekeerd," het tegenovergestelde kwam van hetgeen verwacht werd, en "de Joden heersten zelf over hun haters," vers 1. Er wordt ons hier gezegd:

1. Wat de Joden voor zichzelf hebben gedaan, vers 2. Zij vergaderden zich in hun steden, verenigden zich tot een lichaam, namen een verdedigende houding aan, deden niemand geweld aan, maar trotseerden allen. Indien zij geen edict hadden gehad, dat hen hiertoe machtigde, zij zouden dit niet hebben durven doen, maar aldus gemachtigd zijnde, hebben zij wettig gestreden. Indien zij afzonderlijk hadden gehandeld, iedere familie of gezin voor zich, dan zouden zij een gemakkelijke prooi zijn geweest voor hun vijanden, maar gemeenschappelijk optredende en zich bijeen vergaderende in hun steden, versterkten zij elkaar en durfden zij hun vijanden het hoofd bieden. Vis unita fortior - Verenigde krachten zijn het sterkst. Zij, die van de staat van de Joden van onze tijd schrijven, geven als reden op waarom zij, hoewel zij in vele plaatsen zeer talrijk en rijk zijn toch zo weinig in tel zijn, dat zij over het algemeen zó zelfzuchtig zijn dat zij zich niet tot een lichaam kunnen verenigen, daar zij ook werkelijk onder de vloek van de verstrooiing liggen, is het hun ook niet mogelijk zich te verenigen, noch zich (zoals hier) bijeen te vergaderen, want, indien zij dit wèl konden, dan zouden zij door hun groot aantal en hun rijkdom een bedreiging wezen voor de machtigste staten.

2. Wat de bestuurders van de provincies onder de invloed van Mordechaï voor hen deden. Al de beambten van de koning, aan wie door het bloedig edict bevolen was mee te werken om hen uit te roeien, Hoofdstuk 3:12, 13, hielden zich nu aan het laatste edict, dat hun de vrijheid liet om aan datgene van beide te gehoorzamen, dat hun geviel, hielpen de Joden, vers 3, waardoor de schaal naar hun zijde oversloeg. De provincies handelden gewoonlijk naardat de bestuurders van de provincies hen neigden zodat hun begunstiging van de Joden er grotelijks toe bijdroeg om hen te doen zegevieren. Maar waarom hielpen zij hen?
Niet omdat zij enigerlei genegenheid voor hen koesterden, maar omdat de vrees van Mordechaï op hen was gevallen, daar hij blijkbaar beide door God en de koning gesteund en geholpen werd. Zij allen zagen dat het in hun belang was Mordechaï's vrienden te helpen, niet alleen omdat hij groot was in het huis van de koning en geliefkoosd werd door de hovelingen (zoals er velen zijn, wier roem door geen innerlijke waardigheid gesteund wordt) maar omdat zijn roem wegens wijsheid en deugd vandaar door alle provincies van het rijk was verbreid, overal sprak men van hem als van een groot man, hij werd ook beschouwd als een voorspoedig man, en één die gaandeweg groter werd, vers 4, en daarom hebben uit vrees voor hem al de beambten van de koning de Joden geholpen. Grote mannen kunnen door hun invloed zeer veel goed doen, velen, die God niet vrezen, zullen ontzag hebben voor hen.

3. Wat God voor hen gedaan heeft. Hij heeft hun schrik op al die volkeren doen vallen vers 2, zoals de verschrikking van Israël op de Kanaänieten is gevallen, Jozua 2:9, 5:1, zodat zij, hoewel zij stoutmoedigheid genoeg hadden om hen aan te vallen, toch geen moed genoeg hadden om de aanval voort te zetten. Toen zij de strijd zouden beginnen, ontzonk hun de moed, en geen van de dappere mannen hebben hun handen gevonden.

4. Welk een slachting zij toen onder hen hebben aangericht. Niemand bestond voor hen vers 2. Zij deden met hun haters naar hun welbehagen, vers 5. Zo verwonderlijk waren de Joden bekrachtigd en bezield en hun vijanden verzwakt en ontmoedigd, dat niemand van hen die zichzelf getekend hadden voor het verderf, ontkwam, zij sloegen op al hun vijanden met de slag van het zwaard. In het bijzonder:
a. Op de dertiende dag van de maand Adar sloegen zij in de stad Susan vijfhonderd mannen, vers 6, en de tien zonen van Haman, vers 10. Als de Joden op het Purimfeest dit boek Esther lezen, dan houden zij zich verplicht om de namen van de tien zonen van Haman allen in een adem te lezen, zonder tusschenpoos, omdat, zeggen zij, allen tezamen gedood werden allen op hetzelfde ogenblik de geest gaven. Buxt. Synag Jud.c.24. De Chaldeeuwse Parafrase zegt dat, toen deze tien gedood werden, Zeres met zeventig anderen van zijn kinderen ontkomen is, en dat deze later van huis tot huis om brood gebedeld hebben.

b. Op de veertienden dag hebben zij in Susan nog driehonderd mannen gedood, die op de vorige dag aan de slachting waren ontkomen, vers 15. Hiertoe verkreeg Esther verlof voor hen van de koning, ter meerdere verschrikking van hun vijanden en ter algehele verplettering van deze boosaardige partij. De koning had berichten ingewonnen omtrent het aantal van de verslagenen op de eerste dag, vers 11, en gaf er Esther kennis van, vers 12, haar vragende wat zij nog meer verlangde. "Niets anders", zegt zij, "dan verlof om nog zo'n dag werk te mogen doen".
Esther behoorde gewis niet tot de bloeddorstigen, niet tot hen, die zich verlustigen in moord en doodslag, maar zij had enige zeer goede en geldige redenen, die haar bewogen om dit verzoek te doen. Zij verlangde ook dat de dode lichamen van de tien zonen van Haman aan de galg gehangen zouden. worden, waaraan hun vader gehangen was, tot groter smaad en schande van dat geslacht, en ter verschrikking van de partij vers 13, en dienovereenkomstig is het geschied, vers 14. Men veronderstelt dat zij in ketenen werden gehangen, en enige tijd aan de galg werden gelaten.

c. De Joden op het land hielden zich aan hun orders en versloegen van hun vijanden niet meer dan op de dertiende dag verslagen werden, welke allen tezamen in al de provincies vijf en zeventig duizend bedroegen, vers 16. Indien dit allen Amalekieten waren (zoals de Joden zeggen), dan voorzeker was de gedachtenis van Amalek nu geheel uitgedelgd, Exodus 17:14. Maar wat hen erin. rechtvaardigde, dat zij zovelen hebben ter dood gebracht, was dat zij het zuiver en allen ter zelfverdediging hebben gedaan, uit rechtvaardig noodzakelijk zelfbehoud. Zij stonden voor hun leven, daartoe gemachtigd door de wet van het zelfbehoud zowel als door het edict van de koning.

d. Er wordt nota van genomen, dat zij hun handen niet sloegen aan de roof, vers 10, 15 - 16. Het verlof van de koning had hen gemachtigd de buit van hun vijanden te roven, Hoofdstuk 8:11 en zij hadden nu wel een goede gelegenheid om er zich mee te verrijken. Indien Hamans partij de overhand had behouden, zij zouden ongetwijfeld wel gebruik hebben gemaakt van hun machtiging om hun buit te roven, Hoofdstuk 3:13.

Maar de Joden wilden dit niet doen aan hen:
(1). Opdat zij ter ere van hun Godsdienst blijk zouden geven van een heilige, edelmoedige minachting van wereldse rijkdom, in navolging van hun vader Abraham, die het versmaadde om zich met de buit van Sodom te verrijken.
(2). Om te doen blijken dat zij niets anders dan zelfbehoud op het oog hadden, hun invloed aan het hof gebruikten ter redding van hun leven, niet om hun bezittingen te vermeerderen.

(3). Hun verlof machtigde hen om het geslacht van hun vijanden te verdelgen, zelfs de kleine kinderen en de vrouwen Hoofdstuk 8:11. Maar hun menselijk gevoel liet hun dit niet toe, hoewel het de bedoeling was geweest aldus aan hen te doen. Zij hebben niemand gedood dan hen, die zij met de wapens in de hand vonden, en daarom hebben zij ook de buit niet geroofd, maar lieten die voor de vrouwen en kleine kinderen, die zij hadden gespaard, om er hun levensonderhoud van te hebben, want anders zou het evengoed zijn geweest hen terstond te doden als hen te laten verhongeren, hun het leven te benemen als hun het levensonderhoud te ontnemen. Hierin hebben zij met een welwillendheid en mededogen gehandeld, wel waardig om nagevolgd te worden.

5. Welk een blijdschap zij smaakten in hun verlossing. De Joden op het land ontdeden zich van hun vijanden op de dertiende dag van de maand, en rustten op de veertiende dag, vers 17, en maakten hem tot een dag van de dankzegging, vers 19. De Joden te Susan, de koninklijke stad, gebruikten twee dagen voor de militaire strafvoltrekking, zodat zij rustten op de vijftiende dag, en die dag tot een dag van dankzegging maakten, vers 18. Beiden vierden hun feest op de eigen dag, nadat zij hun werk volbracht hadden en hun doel hadden bereikt. Als wij bijzondere zegeningen van God hebben verkregen, dan behoren wij er snel en vaardig dankzegging voor te doen terwijl de zegen en de weldadigheid ons nog vers in het geheugen liggen, en wij nog het sterkst onder de indruk ervan zijn**.**

Esther 9:20 - 32
Wij kunnen ons voorstellen hoe diep getroffen Mordechaï en Esther waren door de triomf van de Joden over hun vijanden en hoe zij de uitslag van die beslissende dag aanzagen met een blijdschap en voldoening, geëvenredigd aan de zorg en kommer, waarmee zij hem tegemoet hadden gezien. Hoe was hun hart verruimd door blijdschap in God en Zijn heil, en welke lofliederenn waren in hun mond gegeven! Maar nu wordt ons hier gezegd welke maatregelen zij genomen hebben om er de kennis van te verspreiden onder hun volk, en er de gedachtenis van te bestendigen onder het nageslacht, tot eer van God en om Zijn volk aan te moediger om te allen tijde op Hem te vertrouwen.

I. De geschiedenis werd geschreven en afschriften ervan verspreid onder al de Joden in al de provincies van het rijk, die nabij en die verre waren, vers 20. Allen wisten iets van de geschiedenis, daar zij er van zeer nabij in betrokken waren - zich door het eerste edict bewust waren geworden van hun gevaar en door het tweede van hun verlossing, maar hoe die verbazingwekkende ommekeer gewerkt was, wisten zij niet. Daarom heeft Mordechaï deze geschiedenissen beschreven. En indien dit boek hetzelfde is dat hij schreef, zoals velen denken, dan moet ik wijzen op het verschil tussen Mordechaï's stijl en die van Nehémia.
Nehémia neemt bij iedere wending nota van Gods voorzienigheid en de goede hand van zijn God over hem, hetgeen zeer geschikt is om Godvruchtige aandoeningen op te wekken in het hart van zijn lezers, maar Mordechaï noemt in geheel zijn boek de naam van God niet eens.
Nehémia schreef zijn boek te Jeruzalem waar de Godsdienst in zwang was, en dit bleek zelfs in de gewone gesprekken van de mensen, Mordechaï schreef het zijne op de burcht Susan waar staatkunde meer heerste dan vroomheid, en zo schreef hij dan naar de aard van de plaats Zelfs zij, die de wortel van de zaak in zich hebben, zijn er aan onderhevig om de geur en smaak van de Godsdienst te verliezen en hun blad te laten verdorren, als zij geheel en al omgang hebben met hen, die slechts weinig Godsdienst hebben.
Het is Nehémia's schrijfwijze, die ik gaarne zou navolgen, maar uit die van Mordechaï leer ik dat mensen waarlijk Godvruchtig zijn kunnen, al zijn zij ook niet overvloedig in de uiterlijke kenmerken en uitdrukkingen ervan, en dat wij dus onze broederen niet moeten oordelen of verachten. Omdat er echter zo weinig van de tale Kanaäns in dit boek is, denken velen dat het

niet door Mordechaï werd geschreven, maar dat het een uittreksel is van de jaarboeken van de koningen van Perzië, slechts een bericht gevende van de feiten, die de doden zelf dan wel nader zullen weten te verklaren.

II. Er werd een feest ingesteld, dat jaarlijks van geslacht tot geslacht door de Joden gevierd moest worden ter gedachtenis aan dit wonderwerk, dat God voor hen gewrocht heeft, "opdat de kinderen, die geboren zouden worden," het zouden weten en het "hun kinderen zouden vertellen, en hun hoop op God zouden stellen," Psalm 78:6,7. Het zal wezen tot eer van God als de beschermer van Zijn volk, en tot de eer van Israël als het voorwerp van de zorg van de hemel, een bevestiging zijn van de getrouwheid van Gods verbond, een uitnodiging aan vreemdelingen om tot de gemeenschap ervan toe te treden, en een aanmoediging voor Gods eigen volk om goedsmoeds ook in de grootste moeilijkheden en gevaren op Hem, op Zijn wijsheid en macht en goedheid te steunen en te betrouwen. Het nageslacht zal het voordeel oogsten van deze verlossing, weshalve zij de gedachtenis ervan behoren te vieren. Betreffende dit feest wordt ons hier meegedeeld:

1. Wanneer het gevierd moet worden: ieder jaar op de veertiende en vijftiende dag van de twaalfde maand, juist een maand voor het pascha vers 21. Aldus hebben de eerste maand en de laatste maand van het jaar de maanden in herinnering gehouden, die voorbijgegaan waren, de dagen toen God hen bewaarde. Zij hielden twee opeenvolgende dagen als dagen van dankzegging, en achtten die niet te veel om doorgebracht te worden in het loven van God. Laat ons niet karig zijn in Hem onze dankzegging te brengen, die ons zo mildelijk Zijn gunsten en weldaden schenkt.
Merk op: Zij hielden de dag niet toen zij streden, maar wel de dagen toen zij rustten, op de veertiende dag rustten de Joden van de provincies, en op de vijftiende die te Susan woonden, en zij hielden beide dagen. De sabbat was vastgesteld niet op de dag dat God Zijn werk volbracht had maar op de dag toen Hij er van rustte. De hedendaagse Joden nemen de dertiende dag, de dag vastgesteld voor hun verdelging, waar als een vastendag, en gronden dit op vers 31, de zaken van het vasten en hun geroep. Maar dat ziet op de dag van hun benauwdheid, Hoofdstuk 4:3, 16, die niet bestendigd moest worden, nadat God hun vasten in "vreugde en blijdschap" verkeerd had, Zacharia 8:19.

2. Hoe het genoemd werd: het feest van Purim, vers 26, naar pur, een Perzisch woord dat lot betekent, omdat Haman door het lot beslist had dat dit de dag zou wezen voor de verdelging van de Joden, terwijl de Heere, wiens het beleid is van het lot, bepaald had dat het de tijd zou wezen van hun triomf. De naam van dit feest zal hen herinneren aan de soevereine heerschappij van de God Israëls, die de dwaze bijgeloviglheden van de heidenen tot Zijn eigen doeleinden heeft doen dienen, en "die naar de nieuwe manen voorzeggen" overtroffen heeft in wijsheid, Jesaja 47:13, "de tekenen van de leugendichters vernietigende, en de waarzeggers dol makende," Jesaja 44:25.

3. Door wie het ingesteld en verordend werd. Het was geen Goddelijke inzetting, en daarom wordt het ook geen heilige dag genoemd, maar een menselijke bepaling, waardoor hij tot een vrolijker dag werd gemaakt, vers 19, 22.
A. De Joden hebben het verordend, en namen op zich, vers 27, zij namen vrijwillig aan te doen wat zij begonnen hadden, vers 23. Zij verplichtten zich er toe met algemene instemming.
B. Mordechaï en Esther bevestigden hun besluit, opdat het te meer bindend zou zijn voor het nageslacht, en hun door die grote, eerwaardige namen goed aanbevolen zou zijn.

Zij schreven:

a. Met alle macht, vers 29, of gezag zoals het hun toekwam, Esther als koningin en Mordechaï als eerste staatsminister. Het is goed als zij, die macht hebben, machtigen tot hetgeen goed is.
b. Met woorden van vrede en trouw.
Hoewel zij schreven met macht, schreven zij met tederheid en liefde, niet gebiedend geen last opleggende, maar in de taal, zoals het concilie van Jeruzalem haar gebruikte in zijn decreet, Handelingen 15:29 :"Indien gij zo en zo doet, zo zult gij wel doen, Vaarwel." Dat was de stijl van hun brieven of hun begroeting, hun woord van afscheid. "Vrede en trouw," of waarheid, "zij met ulieden."

4. Door wie het gehouden moest worden: door al de Joden en door hun zaad, en door allen, die zich tot hen vervoegen zouden, vers 27. De waarneming van dit feest moest beide algemeen en persoonlijk wezen, de proselieten moeten het waarnemen ten teken van hun oprechte genegenheid voor het Joodse volk, en om te tonen dat zij zich met hun belangen verenigd hadden. Samenstemming in blijdschap en lofzegging behoort tot de gemeenschap van de heiligen.

5. Waarom het waargenomen moest worden: opdat de gedachtenis aan de grote dingen, die God voor Zijn kerk gedaan heeft, geen einde nemen zou hij hun zaad, vers 28. God doet geen wonderen voor een enkele dag, maar om in eeuwige gedachtenis gehouden te worden. "Wat God doet zal in eeuwigheid zijn," en moet daarom voor eeuwig in gedachtenis worden gehouden, Prediker 3:14. In deze zaak moeten zij gedenken:
a. Aan Hamans slechte handelingen tegen de kerk tot zijn eeuwige schande, vers 24, omdat hij tegen de Joden gedacht had hen om te brengen. Laat dit in gedachte worden gehouden, opdat Gods volk zich nooit aan gerustheid overgeve zolang zij zulke boosaardige vijanden hebben, op wie zij een wakend oog moeten. houden, hun vijanden beogen niets minder dan hun verderf, laat hen dus op God betrouwen om hen te verlossen.
b**.** Esthers goede diensten aan de kerk, tot haar onsterflijke eer. Toen Esther met gevaar van haar leven voor de koning kwam, heeft hij het edict vernietigd, vers 25. Ook dit moet herdacht worden, opdat, overal waar dit feest gehouden en deze geschiedenis ter verklaring ervan gelezen zou worden hetgeen zij deed verhaald zou worden ter gedachtenis aan haar. Goede daden, gedaan voor het Israël Gods, moeten herdacht worden ter aanmoediging van anderen, om desgelijks te doen. God zal ze niet vergeten, en daarom moeten wij ze ook niet vergeten.
c. Hun eigen gebeden en de verhoring ervan, vers 31, de zaken van het vasten en hun geroep. Hoe meer wij in onze benauwdheid geroepen hebben, hoe meer gebeden om verlossing wij hebben opgezonden, des te meer zijn wij verplicht God te danken voor de verlossing. Roept Mij aan in de dag van de benauwdheid, en dan, offert Gode dank.

6. Hoe het gehouden moest worden. En laat ons daarvan zien:
A. Wat hier geboden werd, hetgeen zeer goed was. Dat zij het zouden maken:
a. Tot een dag van vrolijkheid, een dag van maaltijden en vreugde, vers 22. "Men maakt maaltijden om te lachen." Prediker 10:19. Als God ons reden geeft om ons te verblijden, waarom zouden wij onze vreugde dan niet te kennen geven?
b. Een dag van milddadigheid, van zending van delen aan elkaar, ten teken van hun opgeruimdheid en van hun wederzijdse achting, en van hun verbonden zijn aan elkaar door dit en andere algemene gevaren en verlossingen in innige hartelijke liefde.
c. Een dag van barmhartigheid, van zending van gaven aan de armen, het is niet alleen aan onze bloedverwanten en rijke naburen, dat wij tekenen moeten zenden, maar aan "de armen en verminkten," Lukas 14:12 - 13. Zij, die barmhartigheid verkregen hebben, moeten ten teken van hun dankbaarheid barmhartigheid bewijzen, en de gelegenheid daartoe ontbreekt ons nooit, want de armen hebben wij altijd met ons. Dankzegging en het geven van aalmoezen

moeten samengaan, opdat, als wij ons verheugen en God danken, het hart van de armen zich met ons verheuge en hun lenden ons zegenen.

B. Wat daar aan toegevoegd werd, was nog veel beter. Op het feest lezen zij iedere dag de gehele geschiedenis in de synagogen en zenden driemaal een gebed op tot God. In het eerste loven zij God dat zij waardig geacht zijn om die dienst bij te wonen, in het tweede loven zij Hem voor de wonderbaarlijke bewaring van hun voorouders, in het derde loven zij Hem dat zij het nog eenmaal beleefd hebben dit feest ter gedachtenis er aan te vieren. Aldus bisschop Patrick.

C. Waartoe het sedert ontaard is, en dat is veel erger. Hun eigen schrijvers erkennen dat dit feest gewoonlijk met gulzig eten en drinken gevierd wordt, en met uitspatting van vermakelijkheden. Hun Talmud zegt uitdrukkelijk, dat op het feest van purim men drinken moet, totdat men het verschil niet weet tussen "Ge vloekt zij Haman" en "Gezegend zij Mordechaï." Zie waartoe de verdorven, boze natuur van de mens dikwijls datgene brengt, wat oorspronkelijk goed bedoeld was, hier wordt een Godsdienstig feest in een carnaval, in brassen en zwelgen verkeerd. Niets reinigt meer het hart en versiert de Godsdienst dan heilige vreugde, niets verontreinigt het hart meer en smaadt meer de Godsdienst dan vleselijke pret en zinnelijk genot. Corruptio optimi est pessima - Wat het beste is, wordt nadat het verdorven is het slechtste.

HOOFDSTUK 10

1 Daarna legde de koning Ahasveros schatting op het land, en de eilanden der zee. 2 Al de werken nu zijner macht en zijns gewelds, en de verklaring der grootheid van Mordechaï, denwelken de koning groot gemaakt heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Medië en Perzië? 3 Want de Jood Mordechaï was de tweede bij de koning Ahasveros, en groot bij de Joden, en aangenaam bij de menigte zijner broederen, zoekende het beste voor zijn volk, en sprekende voor de welstand van zijn ganse zaad.

Dit is slechts een gedeelte van een hoofdstuk, het overige ervan, beginnende van vers 4 met nog zes hoofdstukken, alleen in het Grieks gevonden zijnde is als apocrief, verworpen. In deze drie verzen hebben wij slechts enige korte aanduidingen:
I. Betreffende Ahasveros op de troon, welk een machtig vorst hij was, vers 1, 2.
II. Betreffende Mordechaï, zijn gunsteling, welk een grote, blijkbare zegen hij was voor zijn volk, vers 2, 3**.**

Esther 10:1 – 3

Hier wordt ons meegedeeld:
I. Hoe groot en machtig koning Ahasveros geweest is. Hij had een zeer uitgestrekt gebied, beide op het vaste land en op de eilanden, waarvan hij grote inkomsten trok. Behalve de gewone inkomende rechten, die de koningen van Perzië hieven, Ezra 4:13, legde hij zijn onderdanen nog een schatting op, die hij voor buitengewone uitgaven nodig had vers 1 : De koning legde schatting op het land en op de eilanden van de zee. Gelukkig is ons land, dat geen schatting betaalt dan die opgelegd wordt door zijn vertegenwoordigers, die het zelf kiest, en niet uitgezogen of verdrukt wordt door een willekeurige macht zoals sommige andere volken. Behalve dit voorbeeld van de grootheid en macht van Ahasveros, zouden er nog vele andere gegeven kunnen zijn van de werken van zijn macht en zijn geweld, maar zij werden niet geschikt geacht om hier in de gewijde geschiedenis vermeld te worden, welke zich bepaalt tot de Joden, en de zaken van andere volken slechts mededeelt als zij met die van de Joden in verband staan, maar zij zijn geschreven in de Perzische kronieken, vers 2 die reeds sedert lang verloren en in vergetelheid zijn begraven, terwijl de gewijde schriften leven, leven

in ere, en zullen blijven leven totdat er geen tijd meer is. Als "de koninkrijken van de mensen," monarchen en hun monarchieën verwoest zijn, en "hun gedachtenis met hen vergaan is," Psalm 9:7, zullen het koninkrijk Gods onder de mensen en de gedenkschriften van dat koninkrijk blijven en wezen "als de dagen des hemels," Daniel 2:44.

II. Hoe groot en goed Mordechaï was.
1. Hij was groot, en het doet iemand goed om deugd en Godsvrucht aldus geëerd te zien.
a. Hij was groot bij de koning, de tweede bij hem, als één in wie te vertrouwen de koning een welbehagen had. Gedurende lange tijd had Mordechaï tevreden en vergenoegd in de poort van de koning gezeten, en nu is hij eindelijk bevorderd tot president van de geheime raad. Mannen van verdienste kunnen voor een tijd als levend begraven schijnen, maar dikwijls worden zij ten slotte op de een of andere wijze ontdekt en bevorderd. De verklaring van de grootheld van Mordechaï, waartoe de koning hem bevorderd had, was geschreven in de kronieken van het koninkrijk als iets zeer gedenkwaardigs en bijdragende tot de grote daden des konings. Nooit heeft hij zulke daden van macht gedaan als toen Mordechaï zijn rechterhand was.
b. Hij was groot bij de Joden, vers 3, niet slechts groot boven hen, meer achtbaar dan iemand van hun, maar groot bij hen, hij was hun dierbaar, gemeenzaam met hen, en zeer hoog door hen geacht. Zover was het van hen, om hem wegens zijn verhoging te benijden, dat zij er zich in verblijdden, er nog aan toe deden door hem grote invloed onder hen te geven en alle zaken aan zijn leiding te onderwerpen.

2. Hij was goed, zeer goed, want hij deed goed, dat maakte hem wezenlijk groot, en toen gaf zijn grootheid hem gelegenheid om zoveel te meer goed te doen. Toen de koning hem verhoogde:
a. Heeft hij zijn volk, de Joden, niet verloochend, heeft hij zich van zijn betrekking tot hen niet geschaamd, hoewel zij vreemdelingen en gevangenen waren, verstrooid en geminacht. Nog noemde hij zich Mordechaï de Jood, en daarom is hij ongetwijfeld ook getrouw gebleven aan de Joodse Godsdienst, door de waarneming waarvan hij zich onderscheidde, en toch stond dit zijn verhoging niet in de weg, noch werd dit als een smet of gebrek in hem aangezien.

b. Heeft hij zijn eigen rijkdom of welstand niet gezocht, niet getracht grote bezittingen voor zich en zijn geslacht te verwerven, hetgeen het voornaamste is dat velen op het oog hebben als zij hoge betrekkingen aan het hof verkrijgen, maar ging hij te rade met het welzijn zijns volks en legde er zich op toe om dat te bevorderen. Zijn macht, zijn rijkdom en al zijn invloed op de koning en de koningin gebruikte hij voor het algemene welzijn.

c. Hij heeft niet slechts goed gedaan maar deed het op nederige, minzame wijze, hij liet gemakkelijk tot zich naderen, was beleefd en vriendelijk in de omgang, en sprak met welwillendheid tot allen, die zich voor het een of ander tot hem wendden. Goede werken te doen is het beste en voornaamste, dat verwacht wordt van hen, die rijkdom en macht bezitten, maar goede woorden te geven is ook prijzenswaardig, en het maakt de goede daden des te meer aangenaam.

d. Hij heeft geen partij van zijn volk begunstigd tegenover een andere, heeft sommigen van hen ook niet tot zijn gunstelingen gemaakt, terwijl de overigen veronachtzaamd en ontmoedigd werden, maar welke geschillen er ook onder hen waren, hij was voor allen een vader, maakte zich aangenaam bij de menigte van zijn broederen, toonde geen minachting voor de menigte, het gros van het volk, en sprak voor de welstand van zijn gehele zaad, van allen zonder onderscheid. Zich aldus aangenaam makende door nederigheid en weldadigheid, was hij ook algemeen bemind, en verkreeg hij het goede woord van al zijn broederen. Geloofd

zij God, dat wij met een regering als deze gezegend zijn, die de welstand zoekt van ons volk. God geve dat die zegen nog lang, zeer lang over ons moge blijven! en geve ons onder haar gelukkige bescherming en invloed, een gerust en stil leven te leiden in alle Godzaligheid en eerbaarheid, en liefde**.**

LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET OUDE TESTAMENT

JOB

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD.

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN
DR.
H. BAVINCK

TWEEDE DRUK

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN

VAN HET BOEK JOB

Dit boek van Job staat op zichzelf, staat in geen verband met een ander boek, en moet dus ook op zichzelf beschouwd worden. In vele exemplaren van de Hebreeuwse Bijbel is het achter het boek der Psalmen geplaatst, en in sommigen na de Spreuken, hetgeen misschien aan sommige geleerden aanleiding heeft gegeven te denken, dat het door Jesaja of een der latere profeten geschreven is. Daar echter het onderwerp naar veel vroeger tijd schijnt te verwijzen, hebben wij reden om te geloven dat ook de samenstelling van dit boek van veel ouderen datum is, en zo is het dus zeer voegzaam het eerst in deze verzameling van Goddelijke zedenkundige boeken geplaatst, en daar het ook leerstellig is, kan het zeer gevoeglijk het Boek der Psalmen, dat bovenal van Godsdienstige inhoud is, en het Boek der Spreuken, dat een praktische strekking heeft, voorafgaan en inleiden; want hoe zullen wij een God aanbidden, dien wij niet kennen? Wat nu dit boek betreft:

I. Wij zijn er zeker van, dat het door Goddelijke ingeving geschreven is, hoewel wij er niet zeker van zijn wie de schrijver was. De Joden, hoewel geen vrienden van Job, daar hij een vreemdeling was van het burgerschap Israëls, hebben als trouwe bewaarders van de orakelen Gods, die hun waren toevertrouwd, dit boek toch altijd in hun heiligen canon behouden. Naar de geschiedenis wordt verwezen door een apostel, Jakobus 5:11; en een passage ervan wordt aangehaald door een anderen apostel, in de gewonen vorm van de Schrift aan te halen: er is geschreven, 1 Corinthiërs 3:19. Velen van de ouden waren van mening dat deze geschiedenis door Mozes in Midian geschreven werd, en aan zijn lijdende broederen in Egypte werd overgeleverd ter hunner ondersteuning en vertroosting onder hun lasten, en ter aanmoediging van hun hoop, dat God hen ter bestemder tijd zal verlossen en verrijken, zoals Hij dezen geduldig lijder verlost en verrijkt heeft. Sommigen maken de gissing dat het oorspronkelijk in het Arabisch was geschreven, maar later door Salomo, of een anderen gewijde schrijver, ten gebruike der Joodse kerk in het Hebreeuws was overgezet, (aldus Jurien).
Mij komt het het waarschijnlijkst voor, dat Elihu er de schrijver van is, tenminste van de gesprekken, omdat hij in Hoofdstuk 32:15 de woorden van een geschiedschrijver vermengt met die van een twistredenaar; maar Mozes heeft misschien de eerste twee hoofdstukken geschreven en het laatste, teneinde licht te verspreiden over de gesprekken, want daarin, namelijk in de eerste twee hoofdstukken en in het laatste, wordt God meermalen Jehova genoemd, maar in de gesprekken geen enkele maal, behalve in Hoofdstuk 12:9. Die naam was aan de patriarchen vóór Mozes slechts weinig bekend, Exodus 6:2. Indien Job het zelf geschreven heeft: sommigen van de Joodse schrijvers zelf erkennen hem een profeet te zijn geweest onder de heidenen; indien Elihu: wij bevinden dat hij een geest der profetie had, die hem der woorden vol deed zijn en hem drong, Hoofdstuk 32:18.

II. Wij zijn er zeker van dat het ten opzichte der zaak een ware geschiedenis en geen verdicht verhaal is, hoewel de gesprekken in dichterlijke vorm zijn. Ongetwijfeld is er zulk een man als Job geweest; de profeet Ezechiël noemt hem met Noach en Daniël, Ezechiël 14:14. Het verhaal, dat wij hier hebben van zijn voorspoed en Godsvrucht, van zijn vreemde beproevingen en zijn voorbeeldig geduld, van de substantie zijner gesprekken met zijne vrienden en Gods rede tot hem uit een onwedr, met zijn terugkeer ten laatste tot een staat van voorspoed, is ongetwijfeld nauwkeurig waar, hoewel aan de gewijde schrijver de gewone vrijheid is gelaten om hetgeen Job en zijne vrienden gesproken hebben, in zijn eigen woorden weer te geven.

III. Wij zijn er zeker van dat het een zeer oud boek is, hoewel wij de juisten datum niet kunnen bepalen, noch van de tijd wanneer Job geleefd heeft, noch van de tijd wanneer het boek geschreven werd. Zo velen, zo blijkbaar, zijn zijne grauwe haren, de kenmerken van zijne oudheid, dat wij reden hebben te geloven dat het wel zo oud is als het boek Genesis zelf, en dat de patriarch Job een tijdgenoot was van Izak en Jakob, hoewel geen medeërfgenaam met hen van de belofte van het aardse Kanaän, maar toch met hen het betere land, dat is, het hemelse, verwachtende. Waarschijnlijk behoorde hij tot de nakomelingen van Nahor, de broeder van Abraham, wiens eerstgeborene was Uz, Genesis 22:21, en in wiens geslacht de Godsdienst gedurende enige eeuwen gehandhaafd bleef, zoals blijkt uit Genesis 31:53, waar God niet alleen de God Abrahams maar ook de God Nahors wordt genoemd. Hij leefde voordat de levensduur van de mens verkort was tot op zeventig of tachtig jaren, zoals in de tijd van Mozes; voordat de offers beperkt waren tot een altaar; vóór de algemene afval der volkeren van de kennis en de aanbidding van de waren God, en toen er nog geen andere afgoderij bekend was dan de aanbidding van zon en maan, een misdaad, strafbaar bij de rechter, Hoofdstuk 31:26, 28.
Hij leefde toen God bekend was bij de naam van God, de Almachtige, meer dan bij dien van Jehovah; want Hij wordt in dit boek meer dan dertig maal Shaddai, de Almachtige genoemd. Hij leefde toen de kennis van God niet werd meegedeeld door Schrift maar door overlevering, want daarop wordt hier een beroep gedaan, Hoofdstuk 8:8; 21:29; 15:18; 15:1. En wij hebben reden te denken dat hij voor Mozes heeft geleefd, omdat er volstrekt geen melding wordt gemaakt van Israëls verlossing uit Egypte of van de wetgeving. Wèl is er een plaats, die een toespeling kan zijn op het verdrinken van Farao, Hoofdstuk 26:12. Door Zijne kracht klieft Hij de zee, en door Zijn verstand verslaat Hij Rahab; bij welken naam Egypte meermalen in de Schrift wordt genoemd, zoals in Psalm 87:4; Psalm 89:11; Jesaja 51:9. Zij kan echter evengoed verwijzen naar de trotse baren der zee. Wij achten derhalve dat wij hier teruggaan naar de patriarchale tijd, en, behalve nog wegens zijn gezag, ontvangen wij dit boek met eerbied vanwege zijn hoge oudheid.

IV. Wij zijn er zeker van dat het van groot nut is voor de kerk en voor ieder goed Christen, hoewel er vele duistere en moeilijk te begrijpen plaatsen in voorkomen. Wij kunnen misschien niet zeker zijn van de ware betekenis van ieder Arabisch woord of gezegde, dat wij er in ontmoeten. Het is een boek, dat aan de taalgeleerden veel werk geeft, maar het is toch duidelijk genoeg om het in zijn geheel nuttig voor ons te doen zijn, en het is alles ter onzer lering geschreven. Dit verheven gedicht stelt ons onder anderen deze vijf zaken klaar en duidelijk voor ogen:

1. Een gedenkteken van de eerste of oorspronkelijke Godgeleerdheid. De eerste en grote beginselen van het licht der natuur, waarop de natuurlijke Godsdienst gegrond is, worden hier in een warm, uitvoerig en geleerd pleidooi niet alleen als aangenomen en toegestaan beschouwd van alle zijden, en geen de minsten twijfel er aan geopperd, maar met algemene instemming als eeuwige waarheden erkend, aangetoond als gebiedende waarheden, waaraan de mens zich te onderwerpen heeft. Is er ooit van het wezen Gods, van Zijn heerlijke hoedanigheden en volmaaktheden, van Zijn ondoorgrondelijke wijsheid, Zijn onweerstaanbare macht, Zijn onbegrijpelijke heerlijkheid, Zijn onkreukbare gerechtigheid en Zijn onbetwistbare soevereiniteit met meer helderheid en volledigheid, met meer eerbied en Goddelijke welsprekendheid gesproken dan in dit boek?
De schepping der wereld en de regering ervan worden hier op bewonderenswaardige wijze beschreven, niet als zaken van bespiegeling, maar als zaken, die ons onder de sterke verplichting brengen om onze Schepper te vrezen en te dienen, ons aan Hem te onderwerpen en op Hem te vertrouwen. Nooit zijn zedelijk goed en kwaad, deugd en ondeugd meer naar

het leven getekend (de schoonheid van het ene, het mismaakte van het andere), dan in dit boek, noch de onschendbare regel van Gods gerechtigheid duidelijker aangetoond. Gelukkig de rechtvaardigen, het zal wel met hen wezen, en wee de goddelozen, het zal hun kwalijk gaan. Dat zijn geen twistpunten der scholen, om de geleerden bezig te houden, geen middelen van staat, om de ongeleerde wereld in ontzag te houden; nee, uit dit boek blijkt dat het heilige waarheden van ontwijfelbare zekerheid zijn, waaraan het verstandige en sobere deel der mensheid zich in alle tijden en eeuwen onderworpen heeft.

2. Het stelt ons een proeve voor van Godsvrucht in iemand uit de volken, iemand, die niet tot Israël behoorde. Deze grote heilige stamde af, niet van Abraham, maar van Nahor; of, indien van Abraham, niet van Izak, maar van een der zonen van de bijwijven, die naar het land van het Oosten gezonden werden, Genesis 25:6; of, indien van Izak, dan toch niet van Jakob, maar van Ezau; zodat hij buiten het verbond was, geen Israëliet, geen proseliet, en toch was er niemand zoals hij voor Godsdienst, noch zulk een gunsteling des hemels op deze aarde. Het was dus een waarheid, voordat Petrus haar vernomen had, dat in allen volke die Hem vreest en gerechtigheid werkt, Hem aangenaam is, Handelingen 10:35. Er waren kinderen Gods, die verstrooid waren, Johannes 11:52, behalve nog de ingelijfde kinderen des koninkrijks, Mattheüs 8:11, 12.

3. Het geeft ons een verklaring van het Boek der Goddelijke Voorzienigheid, en een heldere, bevredigende oplossing van velen der duistere en moeilijke plaatsen ervan. De voorspoed der goddelozen en de beproevingen der rechtvaardigen werden altijd beschouwd als twee zeer moeilijke hoofdstukken van dat boek; maar zij worden hier verklaard en door het einde, de uitkomst der dingen, met de wijsheid, reinheid en goedheid van God in overeenstemming gebracht.

4. Het stelt ons een groot voorbeeld van geduld voor, en van een sterk vasthouden aan God te midden van de zwaarste rampen en beproevingen. Sir Richard Blackmore's zeer vernuftige pen heeft in zijn voortreffelijke voorrede van zijn parafrase van dit boek Job tot een held gemaakt, bij uitnemendheid geschikt voor een episch gedicht, want (zegt hij) "Hij toont zich groot en edel onder tegenspoed, kloekmoedig onder beproeving, houdt vast aan zien deugd onder de grootste tergingen, die de boosheid der hel kon uitdenken, en hiermede geeft hij een edel voorbeeld van lijdzaamheid en geduld, een karakter, dat in geen enkel opzicht achterstaat bij dat van een actief optredende held," enz.

5. Het stelt ons een doorluchtig type voor van Christus, waarvan wij de bijzonderheden in het vervolg zullen trachten aan te tonen. In het algemeen: Job was een groot lijder, hij werd ontledigd en vernederd, maar om hem tot grotere heerlijkheid te brengen. Zo heeft Christus zichzelf vernederd, teneinde verhoogd te worden. De geleerde bisschop Patrick citeert Hiëronymus meer dan eens van Job sprekende als type van Christus, die voor de vreugde, welke Hem was voorgesteld, het kruis heeft gedragen, die voor een tijd vervolgd werd door mensen en duivelen, en ook van God verlaten scheen te zijn, maar opgewekt werd om een voorspraak te zijn zelfs voor Zijne vrienden, die aan Zijne smart nog smart hebben toegevoegd. Als de apostel spreekt van het geduld van Job neemt hij terstond nota van het einde des Heeren, dat is van de Heere Jezus, (zoals sommigen het verstaan), waarvan Job een type was, Jakobus 5:11.
In dit boek hebben wij:

a. De geschiedenis van Jobs lijden, en zijn geduld er onder, Hoofdstuk 1, 2, niet zonder een bijmengsel van menselijke zwakheid, Hoofdstuk 3.

b. Een twistgesprek tussen hem en zijne vrienden hierover, waarin:

a. Elifaz, Bildad en Zofar de opponenten of bestrijders waren, en,
b**. Job** de respondent of verdediger was.
c. De moderateurs waren:
Ten eerste. Elihu, Hoofdstuk 32 - 37.
Ten tweede. God zelf, Hoofdstuk 38 - 41.
d. Het eindigt alles in Jobs eer en voorspoed, Hoofdstuk 42. Uit het geheel leren wij dat vele de tegenspoeden zijn der rechtvaardigen, maar dat, als de Heere hen uit die alle redt, de beproeving huns geloofs zal bevonden worden te zijn tot lof en eer en heerlijkheid.

HOOFDSTUK 1

1 Er was een man in het land Uz, zijn naam was Job; en dezelve man was oprecht, en vroom, en godvrezende, en wijkende van het kwaad. 2 En hem werden zeven zonen en drie dochteren geboren. 3 Daartoe was zijn vee zeven duizend schapen, en drie duizend kemelen, en vijfhonderd juk ossen, en vijfhonderd ezelinnen; ook was zijn dienstvolk zeer veel; zodat deze man groter was dan al die van het oosten. 4 En zijn zonen gingen, en maakten maaltijden in ieders huis op zijn dag; en zij zonden henen, en nodigden hun drie zusteren, om met hen te eten en te drinken. 5 Het geschiedde dan, als de dagen der maaltijden omgegaan waren, dat Job henenzond, en hen heiligde en des morgens vroeg opstond, en brandofferen offerde naar hun aller getal; want Job zeide: Misschien hebben mijn kinderen gezondigd, en God in hun hart gezegend. Alzo deed Job al die dagen. 6 Er was nu een dag, als de kinderen Gods kwamen, om zich voor de HEERE te stellen, dat de satan ook in het midden van hen kwam. 7 Toen zeide de HEERE tot de satan: Van waar komt gij? En de satan antwoordde de HEERE, en zeide: Van om te trekken op de aarde, en van die te doorwandelen. 8 En de HEERE zeide tot de satan: Hebt gij ook acht geslagen op Mijn knecht Job? Want niemand is op de aarde gelijk hij, een man oprecht en vroom, godvrezende en wijkende van het kwaad. 9 Toen antwoordde de satan de HEERE, en zeide: Is het om niet, dat Job God vreest? 10 Hebt Gij niet een betuining gemaakt voor hem, en voor zijn huis, en voor al wat hij heeft rondom? Het werk zijner handen hebt Gij gezegend, en zijn vee is in menigte uitgebroken in de lande. 11 Maar toch strek nu Uw hand uit, en tast aan alles, wat hij heeft; zo hij U niet in Uw aangezicht zal zegenen? 12 En de HEERE zeide tot de satan: Zie, al wat hij heeft, zij in uw hand; alleen aan hem strek uw hand niet uit. En de satan ging uit van het aangezicht des HEEREN. 13 Er was nu een dag, als zijn zonen en zijn dochteren aten, en wijn dronken in het huis van hun broeder, de eerstgeborene. 14 Dat een bode tot Job kwam, en zeide: De runderen waren ploegende, en de ezelinnen weidende aan hun zijden. 15 Doch de Sabeers deden een inval, en namen ze, en sloegen de jongeren met de scherpte des zwaards; en ik ben maar alleen ontkomen, om het u aan te zeggen. 16 Als deze nog sprak, zo kwam een ander, en zeide: Het vuur Gods viel uit de hemel, en ontstak onder de schapen en onder de jongeren, en verteerde ze; en ik ben maar alleen ontkomen, om het u aan te zeggen. 17 Als deze nog sprak, zo kwam een ander, en zeide: De Chaldeeën stelden drie hopen, en vielen op de kemelen aan, en namen ze, en sloegen de jongeren met de scherpte des zwaards; en ik ben maar alleen ontkomen, om het u aan te zeggen. 18 Als deze nog sprak, zo kwam een ander, en zeide: Uw zonen en uw dochteren aten, en dronken wijn, in het huis van hun broeder, de eerstgeborene; 19 En zie, een grote wind kwam van over de woestijn, en stiet aan de vier hoeken van het huis, en het viel op de jongelingen, dat ze stierven; en ik ben maar alleen ontkomen, om het u aan te zeggen. 20 Toen stond Job op, en scheurde zijn mantel, en schoor zijn hoofd, en viel op de aarde, en boog zich neder; 21 En hij zeide: Naakt ben ik uit mijner moeders buik gekomen, en naakt zal ik daarhenen wederkeren. De HEERE heeft gegeven, en de HEERE heeft genomen; de Naam des HEEREN zij geloofd! 22 In dit alles zondigde Job niet, en schreef Gode niets ongerijmds toe.

De geschiedenis van Job begint hier met een bericht:
I. Van zijn grote Godsvrucht in het algemeen, vers 1, en in een bijzondere omstandigheid, vers 5.
II. Van zijn grote voorspoed, vers 2 - 4.
III. Van Satans boosaardigheid tegen hem en het verlof, dat deze kreeg om zijn standvastigheid op de proef te stellen, vers 6 - 12.

IV. Van de verbazingwekkende ongelukken, die hem troffen, het verlies van zijn bezittingen, vers 13 - 17, en de dood van zijn kinderen, vers 18, 19.
V. Van zijn voorbeeldig geduld en Godsvrucht onder deze rampen, vers 20 - 22. In dit alles is hij als een voorbeeld gesteld van lijden en beproeving, waartegen geen voorspoed ons kan beveiligen, maar onder welke oprechtheid en Godsvrucht ons zullen bewaren**.**

Job 1:1 - 3
Betreffende Job wordt ons hier gezegd:
I. Dat hij een man, een mens, was en dus van gelijke bewegingen als wij zijn. Hij was "ish", een waardig man, een aanzienlijk man, een man van eer en aanzien, een magistraat, een man van gezag. Het land, waarin hij woonde was het land Uz, in het oostelijk deel van Arabië, naar de zijde van Chaldea, bij de Eufraat waarschijnlijk niet ver van Ur van de Chaldeeën, vanwaar Abraham geroepen werd. Toen God een Godvruchtige uit dat land wegriep, heeft Hij zich aldaar toch niet onbetuigd gelaten, maar verwekte Hij een andere, om er een prediker van de gerechtigheid te zijn. God heeft Zijn overblijfsel aan alle plaatsen, Zijn verzegelden uit ieder volk, zowel als uit iedere stam van Israël, Openbaring 7:9. Het was een voorrecht voor het land Uz om er zo goed een man in te bezitten als Job was, nu was het in waarheid Gelukkig Arabië en het was tot lof van Job, dat hij in zo'n slechte plaats zo uitnemend goed en vroom was, hoe slechter de hem omringenden waren, hoe beter hij was. Zijn naam Job, of Ijob, betekent volgens sommigen een gehate, iemand, die als een vijand wordt beschouwd. Anderen zeggen dat hij betekent een treurende iemand, die zucht of kermt, zo kon de droefheid, die hij in zijn naam droeg, een beteugeling wezen van zijn blijdschap in voorspoed. Dr. Cave leidt de naam af van het werkwoord Jaäb beminnen of begeren, te kennen gevende hoe welkom zijn geboorte is geweest aan zijn ouders, en hoezeer hij de begeerte van hun ogen is geweest, en toch was er een tijd dat hij de dag van zijn geboorte gevloekt heeft. Wie kan zeggen wat de dag zal blijken te zijn, die met een heldere morgen begonnen is? II. Dat hij een zeer goed man was, van uitnemende vroomheid en beter dan zijn naburen. Hij was oprecht en vroom. Dit is bedoeld om ons te tonen, niet alleen welke naam hij had onder de mensen (namelijk dat hij algemeen voor een eerlijk man werd gehouden) maar wet werkelijk zijn karakter was, want het is wat God van hem oordeelt, en Hij oordeelt - dies zijn wij zeker - naar waarheid.

1**. Job** was een Godsdienstig man, hij vreesde God, dat is: Hij aanbad Hem overeenkomstig Zijn wil, en liet zich in alles door de regelen van de Goddelijke wet leiden.

2. Hij was oprecht in zijn Godsdienst, hij was volmaakt, niet zondeloos, hijzelf erkent: Indien ik zeg dat ik volmaakt ben, ik zal blijken verkeerd te zijn, Hoofdstuk 9:20. Maar acht gevende op alle geboden Gods strevende naar volmaaktheid, was hij in werkelijkheid zo goed als hij scheen te zijn, en heeft hij in zijn belijdenis van Godsvrucht niet geveinsd. Zijn hart was gezond en zijn oog eenvoudig. Oprechtheid is Evangelievolmaaktheid, ik ken geen Godsdienst zonder haar.

3. Hij was oprecht in zijn handelingen met God en met de mensen, was getrouw aan zijn beloften, standvastig in zijn besluiten getrouw in alles wat men hem toevertrouwde en was nauwgezet van geweten in alles wat hij zei en deed, zie Jesaja 33:15. Of schoon hij niet "van" Israël was, was hij toch in waarheid "een Israëliet zonder bedrog". 4:De vreze Gods, heersende in zijn hart, was het beginsel, dat hem in geheel zijn wandel bestuurde. Dat maakte hem vroom en oprecht, innerlijk en geheel voor God, een man van één stuk in de Godsdienst. Dat hield hem dicht en standvastig bij zijn plicht. Hij vreesde God, had eerbied voor Zijn majesteit, gaf acht op Zijn gezag en vreesde Zijn toorn.

5. Hij was bevreesd voor de gedachte om te doen wat kwaad was, en dat wel met de uiterste verfoeiing en met voortdurende zorg en waakzaamheid. Hij was afwijkende van het kwaad, vermeed allen schijn van zonde, alles wat er naar zweemde, en dit: om "van de vreze Gods wil. De vreze des Heeren is te haten het kwade," Spreuken 8:13, en dan: "door de vreze des Heeren wijkt men of van het kwade," Spreuken 16:6.

III. Dat hij zeer voorspoedig was in deze wereld, een groot aanzien had in zijn land. Hij was voorspoedig, en toch vroom. Hoewel het bezwaarlijk en zeldzaam is, dat een rijke in het koninkrijk van de hemelen ingaat, is het toch niet onmogelijk, bij God is dit zelfs mogelijk, en door Zijn genade zijn de verzoekingen van wereldsen rijkdom niet onwederstaanbaar. Hij was vroom, en zijn vroomheid begunstigde zijn voorspoed, want de Godzaligheid heeft de belofte van het tegenwoordige leven. Hij was voorspoedig, en zijn voorspoed verspreidde glans over zijn vroomheid, en gaf hem, die zo goed was, zoveel te meer gelegenheid om goed te doen. De daden van zijn Godsvrucht waren dankbare vergeldingen aan God voor de blijken van Gods gunst in zijn voorspoed, en in de overvloed van goed, dat God hem gaf, heeft hij God met des te meer blijdschap gediend.

1. Hij had een talrijk gezin, was zeer uitnemend in de Godsdienst, maar was toch geen kluizenaar, maar de vader en heer van een gezin. Het is een blijk van zijn voorspoed, dat zijn huis gevuld was met kinderen, die "een erfdeel des Heeren," en "een beloning" zijn, Psalm 127:3. Hij had zeven zonen en drie dochteren vers 2. Sommigen van iedere sekse, en de meesten van de edeler kunne, door welke een gezin gebouwd wordt. Kinderen moeten beschouwd worden als zegeningen, want dat zijn zij, inzonderheid voor Godvruchtige mensen die hun goed onderricht en een goed voorbeeld geven, en goede gebeden voor hen opzenden tot God**.**
Job had vele kinderen, en toch was hij noch gedrukt, noch onbarmhartig, integendeel hij was zeer mild voor de armen, Hoofdstuk 31:17 en verv. Zij, die voor een groot gezin hebben te zorgen, moeten bedenken dat wat met wijsheid in aalmoezen wordt uitgegeven, op de besten interest wordt uitgezet, in het beste fonds belegd wordt ten voordele van hun kinderen.

2. Hij had een goede bezitting tot onderhoud van zijn gezin, hij had een aanzienlijk vermogen, vers 3. Maar de rijkdommen van deze wereld zijn ten opzichte van de ziel en van een andere wereld slechts schaduwen, "hetgeen niets is" Spreuken 23:5, of "haast niet zijn zal." Het is alleen in hemelse wijsheid, dat wij "beërven wat bestendig is," Spreuken 8:21. In die dagen, toen de aarde nog niet geheel bevolkt was, was het voor vermogende lieden - zoals ook nu nog in sommige koloniën - gemakkelijk genoeg om land te verkrijgen op zeer voordelige voorwaarden, maar om het rentegevend te maken was er vee nodig en er moesten handen zijn om het te bearbeiden, en daarom wordt het grote vermogen van Job aangeduid, niet door een opgave van de bunders land, waarvan hij heer was, maar:
a. Van zijn vee: schapen en kemelen, ossen en ezels. Het aantal stuks van iedere soort hier opgegeven, was waarschijnlijk niet het nauwkeurig juiste getal, maar ten naasten bij, enkelen meer of minder. De schapen worden het eerst genoemd, als zijnde van het meeste nut voor het gezin, zoals Salomo opmerkt, Spreuken 27:23 - 26, 27, "de lammeren tot uw kleding, en melk tot uw spijs, tot spijs van uw huis." Job had, evenals Abraham, waarschijnlijk ook zilver en goud, Genesis 13:2, maar in die tijd schatten de mensen hun eigen bezittingen, en die van hun naburen, naar hetgeen dienstig en van dadelijk nut was, meer dan naar hetgeen slechts tot pracht en staatsie diende en geschikt was om te worden opgelegd. Zodra God de mens gemaakt had en in zijn onderhoud had voorzien door kruiden en vruchten, heeft Hij hem rijk en groot gemaakt door hem "heerschappij te geven over de dieren," Genesis 1:28. Daar deze

aan de mens, niettegenstaande zijn afval nog gelaten is, Genesis 9:2, moeten hiernaar ook nog de rijkdom, eer en macht van de mens geschat worden, Psalm 8:7.
b. Van zijn dienstknechten, hij had veel dienstvolk, velen, die voor hem arbeidden en door hem werden onderhouden, en aldus had hij eer en deed hij goed, maar dit bracht ook zeer veel zorg voor hem mede, en vele lasten en onkosten. Zie de ijdelheid van deze wereld, waar het goed wordt vermenigvuldigd, daar moeten zij ook vermenigvuldigd worden, die het verzorgen, er mee bezig zijn, "wat nuttigheid hebben dan de bezitters daarvan dan het gezicht hunner ogen?" Prediker 5:10. In één woord: Job was groter dan alle die van het oosten, en deze waren de rijksten van de wereld**.**
Jobs rijkdom, met zijn wijsheid, gaf hem recht op de eer en de macht, die hij in zijn land bezat, welke hij beschrijft in Hoofdstuk 29 waardoor hij tot een hoofd of magistraat werd.
Job was oprecht en eerlijk, en toch werd hij rijk, ja daarom werd hij rijk, want eerlijkheid is de beste staatkunde, en gewoonlijk zijn vroomheid en liefdadigheid de zekerste middelen om voorspoedig te zijn. Hij had een grote huishouding en zeer veel omhanden, en toch hield hij de vreze Gods en Zijn aanbidding in stand, en hebben hij en zijn huis de Heere gediend. Het bericht van Jobs vroomheid en voorspoed komt vóór het verhaal van zijn rampen en beproevingen, om aan te tonen dat zij ons niet bewaren voor de gewone, ja ook niet voor de buitengewone rampen van het menselijk leven. Vroomheid zal er ons niet voor beveiligen, zoals Jobs hierin dwalende vrienden gedacht hebben, want alle ding wedervaart hun gelijk allen anderen, de voorspoed zal het niet zoals een zorgeloze wereld waant, als zij zegt: Ik zit als koningin, en daarom zal ik geen leed kennen. Zie Jesaja 47:7, 8.

Job 1:4 - 5
Wij hebben hier een nader bericht van Jobs voorspoed en Godsvrucht.

I. Er wordt nota genomen van het grote genot, dat hij smaakte in zijn kinderen, als een blijk van zijn voorspoed. Want onze tijdelijke genietingen hangen af van anderen, en zijn zoals degenen zijn, die ons omringen.
Job zelf spreekt er van als van het grootste genot dat hij smaakte in zijn staat van voorspoed, dat zijn kinderen rondom waren, Hoofdstuk 29:5. Zij hielden beurtelings op zekere tijden een maaltijd, vers 4. Zij gingen en maakten maaltijden in ieders huis op zijn dag. Het was voor deze Godvruchtig man lieflijk om:

1. Zijn kinderen volwassen te zien en gevestigd in de wereld. Al zijn zonen woonden in hun eigen huis, waarschijnlijk waren zij gehuwd, en aan ieder van hun had hij een genoegzaam goed gegeven, om zelf een huisgezin te kunnen onderhouden. Zij, die olijfplanten waren geweest rondom zijn tafel, waren nu er toe gekomen om zelf een tafel te hebben.

2. Hen voorspoedig te zien in hun zaken instaat om elkaar aan een feestmaal te onthalen, zowel als om zichzelf te voeden. Goede ouders wensen en bevorderen de welvaart en de voorspoed van hun kinderen, en verheugen er zich in als in hun eigen.

3. Hen gezond te zien, er was geen ziekte in hun huis, want dat zou hun feesten bedorven hebben en ze in rouwbedrijf hebben verkeerd.

4. Maar inzonderheid, om hen in liefde en eensgezindheid te zien leven, in wederzijdse genegenheid voor elkaar, er was geen twist geen onenigheid onder hen, geen vervreemding van elkaar, geen karigheid onder hen, maar hoewel ieder het zijne kende leefden zij zo vrij met elkaar, alsof zij alle goederen gemeenschappelijk hadden. Het is troostrijk voor het hart

van ouders, en lieflijk om aan te zien voor allen, broeders aldus saamverbonden te zien, "ziet, hoe goed en hoe lieflijk het is!" Psalm 133:1.

5. Het vermeerderde de lieflijkheid ervan, om hen zo vriendelijk te zien voor hun zusters dat zij haar uitnodigden tot deze maaltijden, die zó bescheiden waren dat zij niet gegaan zouden zijn om er deel aan te nemen, indien zij er niet toe uitgenodigd waren. Broeders, die hun zusters veronachtzamen, haar gezelschap niet begeren en zich nooit aan haar gemak of genoegen gelegen laten liggen, zijn ruw en boosaardig van gemoed, en gelijken volstrekt niet op Jobs zonen. Hun feestmaaltijden waren zo sober, en het schijnt er zo ordelijk en betamelijk bij toegegaan te zijn, dat hun zusters ze gerust konden bijwonen.

6 Zij hielden die maaltijden in hun eigen huizen, in geen huizen, die voor ieder toegankelijk waren, en waar zij dus meer aan verzoeking blootgesteld zouden zijn. Wij bevinden niet dat Job zelf aan deze maaltijden deel heeft genomen. Zij hebben hem ongetwijfeld wèl er toe genodigd, en hij zou van allen de meest welkome gast aan hun tafel geweest zijn, en het was ook niet uit gemelijkheid van aard of uit gebrek aan natuurlijke liefde, dat hij er van wegbleef, maar bij was oud en, zoals Barzillai, 2 Samuel 19:35 S van deze dingen afgestorven, en hij achtte dat de jonge lieden onder elkaar alleen meer vrolijk en vrij zouden zijn. Hij wilde zijn kinderen ook niet terughouden van het vermaak, dat hij zichzelf ontzegde. Aan jonge lieden kan een jeugdige vrijheid worden toegestaan, mits zij de lusten van de jeugd vlieden.

II. Van zijn grote zorg over zijn kinderen wordt nota genomen als van een blijk van zijn Godsvrucht. Want wij zijn in werkelijkheid wat wij ons met betrekking tot anderen tonen te zijn. Zij, die goed zijn, zullen goed wezen voor hun kinderen, inzonderheid zullen zij doen wat zij kunnen tot welzijn van hun ziel. Merk op Jobs vrome zorg voor het geestelijk welzijn van zijn kinderen, vers 5.

1. Hij koesterde een Godvruchtige bezorgdheid over hen, en die moeten wij ook koesteren over onszelf en over hen, die wij liefhebben, in zoverre het nodig is voor onze zorg en voor ons streven naar hun welzijn.

Job had aan zijn kinderen een goede opvoeding gegeven, hij had genoegen van hen en goede hoop omtrent hen, en toch zei hij: "Misschien hebben mijn0 kinderen gezondigd toen zij hun maaltijd hielden, meer dan op andere tijden, misschien waren zij al te vrolijk, hebben zij al te grote vrijheid gebruikt in hun eten en, drinken en hebben zij God in hen hart gezegend," dat is: "misschien hebben zij atheïstische, onheilige gedachten in hun hart toegelaten onwaardige denkbeelden omtrent God en Zijn voorzienigheid en de beoefening van de Godsdienst." Toen zij zat waren, waren zij misschien bereid de Heere te verloochenen, zeggende: "Wie is de Heere?" Spreuken 30:9, bereid om God te vergeten, zeggende: "Onze kracht, en de sterkte van onze hand, heeft ons dit vermogen verkregen," Deuteronomium 8:12 en verv. Niets vervreemdt meer het hart van God dan een toegeven aan het vlees.

2. Zodra de dagen van hun maaltijden voorbij waren, riep hij hen samen voor plechtige verrichtingen van de Godsdienst, niet zolang hun maaltijden duurden - laat hen daar hun tijd voor nemen, er is een tijd voor alles - maar als zij voorbij waren, dan heeft hun vrome vader hen er aan herinnerd dat zij moeten weten op te houden, niet moeten denken alle dagen vrolijk en prachtig te leven, al hebben zij nu de gehele week maaltijd gehouden moeten zij niet denken dit ook het gehele jaar te doen, zij hebben ook nog wel wat anders te doen. Zij, die vrolijk zijn, moeten ook een tijd vinden om ernstig te wezen.

3. Hij nodigde hen om zich te bereiden voor plechtige inzettingen, hij zond heen en heiligde hen, gebood hun om hun eigen hart te onderzoeken, berouw te hebben van hetgeen zij bij hun maaltijden verkeerd hadden gedaan, hun ijdelheid af te leggen, en zich voor Godsdienstige handelingen te bereiden. Zo behield hij zijn gezag over hen tot hun welzijn, en zij onderwierpen er zich aan, al woonden zij nu in hun eigen huizen. Nog was hij de priester van het geslacht, en aan zijn altaar verschenen zij allen, hun deel in zijn gebeden op hoger prijs stellende dan hun deel in zijn bezittingen. Ouders kunnen aan hun kinderen geen genade geven (het is God, die heiligt), maar zij behoren door gepaste vermaningen en raadgevingen hun heiligmaking te bevorderen. In hun doop werden zij Gode geheiligd, aan Hem gewijd, Iaat het onze begeerte en ons streven zijn dat zij voor Hem geheiligd zullen worden.

4. Hij offerde brandofferen voor hen, beide om verzoening te doen voor de zonden, waaraan zij zich, vreesde hij, schuldig hadden gemaakt in de dagen van hun feestviering, en goedertierenheid voor hen te smeken om te vergeven, en genade om het bederf te voorkomen van hun hart, van hun zeden en manieren door de vrijheid, die zij zich veroorloofd hadden, en om hen bij hun reinheid en Godsvrucht te bewaren.

Job had, evenals Abraham, een huisaltaar voor zijn gezin, waarop hij waarschijnlijk dagelijks geofferd heeft, maar bij deze buitengewone gelegenheid offerde hij meer brandoffers dan gewoonlijk, en met meer plechtigheid, naar hun aller getal, één voor ieder kind. Ouders moeten in hun gebed tot God de onderscheidene leden van hun gezin gedenken, "Voor dit kind bad ik naar zijn bijzondere aard en aanleg en toestand", waarnaar het gebed, zowel als het streven in de opvoeding, zich richten moet. Als deze offeranden geofferd moesten worden:
a. Stond hij vroeg op, als iemand die in zorg is dat zijn kinderen te lang onder schuld zouden blijven, en als één, wiens hart in zijn werk is en wiens begeerte er naar uitgaat.
b. Verlangde hij van zijn kinderen, dat zij bij de plechtigheid van het offeren tegenwoordig zouden zijn en zich met hem zouden verenigen in de gebeden, die hij met de offeranden tot God opzond, opdat het gezicht van het slachten van het offer hen zou verootmoedigen wegens hun zonden, voor welke zij verdienden te sterven, en het gezicht van het offeren hen zou leiden tot een Middelaar. Dit ernstige werk zal er toe bijdragen om hen na de dagen van hun vrolijkheid weer ernstig te maken.

Eindelijk. Dat deed Job al die dagen, niet alleen wanneer er iets van die aard voorviel, want "die gewassen is, heeft nog van node de voeten te wassen," Johannes 13:10, de daden van berouw en geloof moeten dikwijls vernieuwd worden, omdat wij dikwijls opnieuw overtreden, maar alle dagen, iedere dag offerde hij zijn brandofferen, hij was standvastig in de oefeningen van de Godsvrucht, en verzuimde ze geen enkele dag. De oefeningen van de Godsvrucht bij buitengewone gelegenheden stellen ons niet vrij van die, welke op vastgestelde tijden moeten plaatshebben. Hij, die God dient in oprechtheid, zal Hem voortdurend dienen.

Job 1:6 - 12
Job was niet alleen zo rijk en groot, maar daarbij ook zo wijs en goed, en had zoveel invloed beide in hemel en op aarde, dat men zou denken dat de berg van zijn voorspoed zou vastgezet was, dat hij niet kon wankelen, maar hier zien wij een zware, zwarte wolk zich samenpakken boven zijn hoofd, een wolk, die een ontzettend onweer in haar schoot bergt. Zolang wij ons in dit lagere luchtgebied bevinden, moeten wij ons nooit veilig wanen voor stormen. Eer ons meegedeeld wordt hoe zijn rampen hem verrasten en aangrepen in deze zichtbare wereld, wordt ons gezegd hoe zij beraamd werden in de wereld van de geesten, dat de duivel een hevige vijandschap koesterende tegen Job om zijn uitnemende Godsvrucht, verlof heeft

verzocht en verkregen om hem te kwellen. Het doet volstrekt niets af van de geloofwaardigheid van Jobs geschiedenis in het algemeen, om te erkennen dat het gesprek in deze verzen tussen God en Satan parabolisch is, evenals dat van Micha, 1 Koningen 22:19 K en verv., een allegorie, bedoeld om de boosaardigheid voor te stellen van de duivel tegen vrome mensen, en hoe die boosaardigheid onder de beteugeling en het bedwang Gods is. Zoveel alleen wordt te kennen gegeven, dat de zaken van deze aarde in grote mate het onderwerp zijn van de beraadslagingen van de onzichtbare wereld. Die wereld is duister voor ons, maar wij liggen geheel open en bloot voor haar. Nu hebben wij hier:

I. Satan onder de kinderen Gods, vers 6, een tegenstander (dat is de betekenis van Satan) van God, van de mensen, van alles wat goed is. Hij drong zich binnen in de vergadering van de kinderen Gods, die kwamen om zich voor de Heere te stellen. Dit betekent: hetzij:

1. Een bijeenkomst van de heiligen op aarde. In de patriarchale eeuw werden belijders van de Godsdienst zonen Gods genoemd, Genesis 6:2. Zij hadden toen op gezette tijden Godsdienstige bijeenkomsten. De Koning kwam in de vergadering om Zijn gasten te zien, het oog van God was op allen, die tegenwoordig waren, maar in het paradijs was een slang, een Satan onder de kinderen Gods, als zij bijeenkomen dan is hij onder hen om hen af te leiden en te storen, staat hij aan hun rechterhand, om hen tegen te staan, de Heere schelde u, gij Satan. Of: 2. Een bijeenkomst van de engelen in de hemel, zij zijn de kinderen Gods, Hoofdstuk 38:7. Zij kwamen om verslag te doen van hun onderhandelingen op de aarde, en om nieuwe instructies te ontvangen. Oorspronkelijk heeft Satan tot hen behoord, was hij een van hen, hoe zijt gij uit de hemel gevallen, o morgenster) Hij zal niet meer staan in deze vergadering, toch wordt hij hier voorgesteld als komende onder hen, hetzij gedaagd om er als misdadiger te verschijnen, of voor het ogenblik als indringer oogluikend toegelaten.

II. Zijn ondervraging, hoe hij daar kwam vers 7. Toen zei de Heere tot de Satan: vanwaar komt gij? Hij wist zeer goed vanwaar hij kwam, en met welk doel hij daar kwam, dat, gelijk de goede engelen kwamen om goed te doen, hij kwam om verlof te verkrijgen om kwaad te doen, maar door hem tot verantwoording te roepen, wilde Hij hem doen weten dat hij zich onder bedwang bevond. Vanwaar, komt gij? Hij vraagt dit:

1. Bij wijze van verwondering: wat heeft hem herwaarts gevoerd? Is Saul ook onder de profeten? Satan onder de kinderen Gods? Ja, want "hij verandert zich in een engel des lichts," 2 Corinthiers 11:13, 14, en wil zich als een van hen voordoen. Het is mogelijk dat iemand een kind van de duivel is en toch in de vergadering van de kinderen Gods wordt aangetroffen in deze wereld, en er door de mensen niet ontdekt wordt, maar wel door het alziend oog van God, die hem toeroept: Vriend! hoe zijt gij hier ingekomen? Of:

2. Als vragende naar hetgeen hij deed voor hij hier kwam. Dezelfde vraag werd misschien ook aan de overigen van hen, die zich voor de Heere stelden, gedaan, "vanwaar komt gij?" Wij zijn aan God rekenschap verschuldigd van al de plaatsen, die wij bezoeken, en van al de wegen, waarop wij gaan.

III. Het bericht dat hij van zichzelf geeft en van de rondreis, die hij gedaan heeft. Ik kom, zegt hij, van om te trekken op de aarde.
1. Hij kon niet voorgeven dat hij enigerlei goed had gedaan, kon van zichzelf geen bericht geven zoals de kinderen Gods het konden, die zich voor de Heere stelden en kwamen van het volvoeren van Zijn orders, dienende de belangen van Zijn koninkrijk, en tot dienst zijnde geweest van hen, die de zaligheid beërven zullen.

2. Hij wilde niet erkennen dat hij enigerlei kwaad had gedaan, dat hij de mensen van hun trouw aan God had zoeken af te trekken zielen had misleid en verdorven, nee, "ik heb geen ongerechtigheid gewrocht, " Spreuken 30:20. "Uw knecht is noch herwaarts noch derwaarts gegaan." Door te zeggen dat hij kwam van om te trekken op de aarde, geeft hij te kennen dat hij zich binnen de perken had gehouden, die hem gesteld waren, en dat hij die niet had zoeken te overschrijden, want "de draak is geworpen op de aarde," Openbaring 12:9, en nog niet opgesloten in zijn plaats van de pijniging. Zolang wij op aarde zijn, zijn wij onder zijn bereik en met zoveel list, snelheid en ijver dringt hij door tot alle hoeken ervan, dat wij nergens gevrijwaard zijn tegen zijn verzoekingen.

3. Hij schijnt zijn aard en karakter nog in een gunstig licht te willen stellen.
a. Misschien sprak hij het in hoogmoed en met hoogheid, alsof hij werkelijk de vorst van deze wereld was, en "U zal ik al deze macht geven en hun heerlijkheid, want zij is mij overgegeven" Lukas 4:6, en hij nu op zijn eigen rijksgebied had rondgewandeld.
b. Misschien was het in gemelijkheid gesproken en in ontevredenheid, hij was heen en weer getrokken en kon geen rust vinden, hij was even zwervende en dolende als Kaïn in het land van Nod.
c. Of misschien wilde hij er mee te kennen geven hoeveel moeite hij zich gaf: "Ik heb zwaar gewerkt, heen en weer trekkende" of - zoals sommigen het lezen, de aarde doorzoekende", naar een gelegenheid uitziende om kwaad te doen. Hij gaat rond, zoekende wie hij zou kunnen verslinden. Daarom is het zaak voor ons om nuchter te zijn en te waken.

IV. De vraag, die God hem doet betreffende Job, vers 8. Hebt gij ook acht geslagen op Mijn knecht Job? Zoals wanneer wij iemand ontmoeten, die op een verafgelegen plaats is geweest, waar wij een vriend hebben die ons zeer dierbaar is, wij ook vragen: "Gij zijt aan die plaats geweest? hebt gij er ook mijn vriend gezien?" Merk op:

1. Hoe eervol God van Job spreekt. Hij is Mijn knecht. Vrome mensen zijn Gods knechten, en het behaagt Hem zich geëerd te achten door hun dienst, te achten dat zij Hem zijn "tot een naam en tot lof en tot heerlijkheid," Jeremia.13:11 :, en tot "een sierlijke kroon," Jesaja.62:3. "Ginder is Mijn knecht Job, er is niemand op de aarde gelijk hij, niemand die Ik zo hoogschat, een zodanig een heilige is al de vorsten en potentaten van de aarde waard, er is niemand gelijk hij ten opzichte van oprechtheid en ernstige Godsvrucht, velen hebben deugdelijk gehandeld, maar hij gaat hen allen te boven zo’n groot geloof wordt zelfs in Israël niet gevonden." Zo heeft Christus lang daarna de hoofdman over honderd en de Kanaänese vrouw geprezen, die beide, evenals Job, vervreemd waren van het burgerschap Israëls. De heiligen roemen in God: Wie is als Gij onder de goden En het behaagt Hem in hen te roemen: Wie is als Israël onder de volken? Zo ook hier: Niemand is gelijk Job, niemand op aarde, in die staat van onvolmaaktheid, die in de hemel zijn o voorzeker, die overtreffen hem verre, die de minsten zijn in dat koninkrijk, zijn groter dan hij, maar op aarde is er niemand gelijk hij. Er is niemand gelijk hij in dat land, zo zijn sommige Godvruchtigen de roem van hun land.

2. Hoe nauwkeurig Hij aan Satan dit goede karakter van Job beschrijft.
a. Hebt gij uw hart gezet op Mijn knecht Job? Hiermede bedoelende de afval en de rampzaligheid te verzweren van die bozen geest. "Hoezeer ongelijk zijt gij aan hem!" De heiligheid en het geluk van de Godvruchtigen zijn de smaad en de kwelling van de duivel en van de kinderen van de duivel.
b. Om op het schijnbaar snoeven van de duivel op de invloed, die hij op deze aarde had, te antwoorden. "Ik ben omgetrokken op de aarde", zegt hij, "en zij behoort mij toe, alle vlees

had zijn weg verdorven, het gehele land zit en is stil", Zacharia 1:10, 11, zij rusten in hun zonde. "Nee", zegt God, "Job is Mijn getrouwe knecht." Satan kan snoeven, maar hij zal niet triomferen.
c. Om zijn beschuldigingen te voorkomen, alsof Hij gezegd had: "Satan, Ik weet, waar gij op uit zijt, gij zijt gekomen om Job aan te klagen, maar hebt gij acht op hem geslagen? Wordt gij door zijn onberispelijk karakter niet gelogenstraft? God kent al de boosaardigheid van de duivel en zijn werktuigen tegen Zijn dienstknechten, en wij hebben een voorspraak, gereed om voor ons op te treden en ons te verdedigen, zelfs eer wij nog beschuldigd zijn.

V. De bedekte beschuldiging van de duivel tegen Job in antwoord op Gods lofrede op hem. Hij kan niet ontkennen dat Job God vreesde, maar oppert het vermoeden dat dit uit zelfzucht en eigenbelang was, en dat Job bijgevolg een huichelaar was, vers 9. Is het om niet, dat Job God vreest? Merk op:

1. Hoe ongeduldig de duivel er onder was dat Job geprezen werd, hoewel het God zelf was, die hem prees. Diegenen zijn de duivel gelijk, die het niet kunnen dragen dat iemand anders dan zijzelf geprezen wordt, maar door de rechtmatige roem van anderen spijtig worden, zoals Saul, 1 Samuel 18:5 en verv, en de Farizeeën, Mattheüs 21:15.

2. Hoe verlegen hij was om iets te vinden, dat hij tegen hem kon inbrengen, hij wilde hem niet van iets slechts beschuldigen, en daarom legt hij hem in zijn goeddoen nevenbedoelingen ten laste. Indien ook maar de helft waar was geweest van hetgeen, waarvan zijn toornige vrienden hem in de hitte van hun twistredenen hebben beschuldigd, Hoofdstuk 15:4, 22:5, Satan zou het ongetwijfeld nu tegen hem ingebracht hebben, maar niets dergelijks kon tegen hem aangevoerd worden, en daarom: 3. Zie hoe listig en behendig hij hem laakt als een geveinsde, niet ronduit zeggende dat hij dit was, maar slechts vragende: "Is hij dit niet?" Dat is de gewone wijze van doen van lasteraars, vragenderwijs datgene te opperen, waarvoor zij geen enkele reden hebben om te geloven dat het waar is. Het is niet vreemd als zij, die Gode welbehaaglijk zijn, onrechtvaardig door de duivel en zijn handlangers gelaakt worden, als zij overigens onberispelijk zijn, dan is het gemakkelijk hen van huichelarij te beschuldigen, zoals Satan Job ervan beschuldigde en zij hebben geen ander middel om zich van die beschuldiging te zuiveren, dan geduldig het oordeel Gods af te wachten. Gelijk er niets is dat wij meer moeten vrezen dan geveinsden te zijn, zo is er niet dat wij minder behoeven te vrezen, dan aldus genoemd en geacht te worden zonder oorzaak.

4. Hoe onrechtvaardig hij hem van baatzucht beschuldigt, om te bewijzen dat hij een geveinsde is. Het was een grote waarheid dat Job God niet om niet diende, hij is er wèl bij gevaren, want de Godzaligheid is een groot gewin, maar het was een leugen, dat hij God niet gevreesd zou hebben, indien hij er dit niet door gewonnen had, gelijk de uitkomst heeft bewezen.

Jobs vrienden beschuldigden hem van geveinsdheid, omdat hij zo zwaar beproefd was, Satan, omdat hij zo bijzonder voorspoedig was. Het is voor hen, die er een gelegenheid toe zoeken, niet moeilijk om iemand te belasteren. Het is geen baatzucht om in onze gehoorzaamheid op het eeuwige loon te zien, maar tijdelijk voordeel op het oog te hebben in onze Godsdienst en die daaraan dienstbaar te maken dat is geestelijke afgoderij, het schepsel meer aanbiddende dan de Schepper, en dit zal waarschijnlijk op een noodlottige afval uitlopen, de mens kan niet lang God en de mammon dienen.

VI. Satans klacht tegen Jobs voorspoed, vers 10. Merk op:

1. Wat God voor Job gedaan heeft. Hij had hem beschermd, een omtuining voor hem gemaakt, ter beschutting van zijn persoon, van zijn gezin en van al zijn bezittingen. Gods bijzonder volk, Zijn kinderen, zijn onder Zijn bijzondere bescherming genomen, zij met alles wat hun toebehoort, Gods genade maakt een omtuining voor hun geestelijk leven, en Gods voorzienigheid voor hun natuurlijk leven, en aldus zijn zij veilig en gerust. Hij had hem voorspoedig gemaakt, niet in luiheid of in ongerechtigheid (de duivel kon hem daarvan niet beschuldigen), maar op de weg van eerlijke vlijt: Het werk van zijn handen hebt Gij gezegend, al zijn de handen ook nog zo sterk en nog zo geoefend, het werk zou zonder die zegen niet voorspoedig zijn, maar daarmee is zijn vee in menigte uitgebroken in het land, de zegen des Heeren, die maakt rijk, Satan zelf erkent dit.

2. Hoe de duivel daar nota van neemt, en er gebruik van maakt tegen hem. De duivel spreekt ervan met ergernis, ik zie dat Gij een omtuining voor hem gemaakt hebt, voor hem en zijn huis en voor alles wat hij heeft rondom, alsof hij er om heen was gegaan, om te zien of er ook een opening in was waar hij kon binnenkomen om hem kwaad te doen, maar hij was teleurgesteld, de omtuining was gaaf en kompleet. De boze zag het en vertoornde zich en betoogde dat de enige reden, waarom Job God diende, was, dat God hem voorspoedig had gemaakt. "Hij verdient waarlijk niet geprezen te worden voor zijn trouw aan een regering, die hem bevordert en begunstigt, dat hij een Meester dient, die hem zo goed betaalt." VII. Satan neemt op zich het bewijs te leveren van de baatzucht en huichelarij in Jobs godsdienstigheid, zo hij slechts de vrijheid krijgt hem van zijn rijkdom te beroven. "Laat er de proef maar eens van genomen worden," zegt hij, vers 11. "Maak hem arm, zie hem met ongunst aan, keer Uw hand tegen hem, tast aan alles wat hij heeft, en dan zal het wel blijken wat hij is. Zo hij U dan niet in Uw aangezicht zal zegenen, zo moge ik nooit meer geloofd worden, maar als een vals beschuldiger op de kaak gesteld worden. Laat mij omkomen, zo hij U niet zegent, dat is: vloekt." Zo spreken sommigen de vervloeking over zich uit, die de duivel zelf slechts bedekt noemt, maar de goddeloze vloekers van onze tijd aarzelen niet om haar openlijk en duidelijk uit te spreken. Merk op:

1. Met hoeveel kleinachting hij spreekt van de beproeving, die hij over Job wenst gebracht te zien. "Tast slechts aan alles wat hij heeft, begin slechts met hem, dreig hem slechts dat hij arm gemaakt zal worden, een licht kruis zal hem van toon en houding al doen veranderen." 2. Hoe hatelijk hij spreekt van de indruk, die dit op Job zou maken. "Hij zal zijn vroomheid niet slechts laten varen, maar haar in openbare trotsering van U verkeren, niet slechts hard van U denken, maar U in Uw aangezicht zegenen, dat is vloeken. God te vloeken is zo iets afschuwelijks, dat de heilige taal dit woord hier niet wilde toelaten, maar het woord Kaduch, dat in de oorspronkelijke tekst gebruikt is, en oorspronkelijk zegenen betekent, maar, als de zin het duidelijk vereist, zoals in 1 Koningen 21:10 - 13, waar ditzelfde woord gebruikt is om de misdaad aan te duiden, waar Naboth van beschuldigd werd: "hij heeft God en de koning gezegend". Dat is, gevloekt als vloeken opgevat moet worden. Nu is het waarschijnlijk dat Satan:
a. Werkelijk gedacht heeft, dat Job, zo hij arm werd gemaakt, van zijn Godsdienst zou afvallen en in dat geval zou Satan hiermede zijn algemene heerschappij over de kinderen van de mensen bewezen hebben. God had verklaard dat Job de beste mens was, die toen leefde, indien Satan nu kan bewijzen dat hij een huichelaar is, dan volgt hieruit dat God geen enkele getrouwe dienstknecht heeft onder de mensen, en dat zo iets als ware en oprechte Godsvrucht niet bestaat in de wereld, maar dat Godsdienst slechts bedrog is, en Satan de facto, feitelijk, koning is over geheel het mensdom. Maar het bleek dat God kent degenen, die de Zijnen zijn, en zich in niemand bedriegt.

b. Evenwel: indien Job aan zijn Godsdienst vasthoudt, dan zal Satan toch de voldoening hebben om hem zwaar beproefd te zien, hij haat Godvruchtige mensen en verlustigt zich in hun smarten, zoals God een welbehagen heeft in hun voorspoed. VIII. Het verlof, dat God aan Satan gaf om Job te kwellen ten einde zijn oprechtheid op de proef te stellen. Satan verlangde dat God dit doen zou: Steek nu Uw hand uit. God vergunde hem dit te doen, vers 12. "Al wat hij heeft zij in uw hand, neem de proef op zo scherpe wijze als het u behaagt, doe uw ergst aan hem."

Nu is het wel
a. Een zaak om zich over te verwonderen, dat God aan Satan zodanig verlof zou geven, de ziel van Zijn tortelduif zou overgeven in de hand van zo'n tegenstander, zo'n lam aan zo'n leeuw maar Hij deed het tot Zijn eigen heerlijkheid tot eer van Job, ter verklaring van Zijn voorzienigheid, en ter bemoediging van Zijn beproefd volk in alle tijden en eeuwen, ten einde een zaak, door het gerecht beslist, tot een precedent te stellen. Hij liet toe dat Job beproefd werd, zoals Hij heeft toegelaten dat Petrus gezift werd, maar zorg droeg dat zijn geloof niet zou ophouden, Lukas 22:32, en toen werd de beproeving ervan "bevonden te zijn tot lof en eer en heerlijkheid, 1 Petrus 1:7. Maar
b. Het is een zaak van grote vertroosting, dat God de duivel "aan een keten heeft," Openbaring 20:1. Hij kon Job niet kwellen zonder verlof van God er voor gevraagd en verkregen te hebben, en dan niet meer dan waartoe hij verlof had: "Strek alleen aan hemzelf uw hand niet uit, raak niet aan zijn lichaam, maar alleen aan zijn goed, zijn bezittingen." De duivel heeft slechts een beperkte macht, hij heeft geen macht om de mensen te verleiden en te bederven, dan voor zover zij zelf hem die macht geven, geen macht om de mensen te kwellen, dan die hem van boven gegeven is. Eindelijk. Satans heengaan uit de vergadering van de kinderen Gods. Eer zij uiteengingen ging Satan, evenals Kam, Genesis 4:16, "uit van het aangezicht des Heeren," evenals Doëg, 1 Samuel 21:7, S niet langer opgehouden dan tot hij zijn boos oogmerk bereikt had. Hij ging uit:

1. Blij dat hij zijn doel bereikt had, trots op het verlof, dat hij had verkregen om zo goed een man kwaad te doen, en
2. Vast besloten om geen tijd te verliezen, maar zijn voornemen snel ten uitvoer te brengen. Hij ging thans uit, niet om om te trekken op de aarde, heen en weer dwalende, maar regelrecht naar Job om hem aan te vallen, hem, die zorgvuldig de weg van zijn plicht bewandelt en niets van de zaak af weet. Wij ontwaren niet wat er ons betreffende tussen goede en boze geesten voorvalt.

Job 1:13 - 19
Wij hebben hier een nauwkeurig bericht van de rampen, die Job getroffen hebben.

I. Satan bracht ze over hem op de eigen dag, dat zijn kinderen hun feestmaaltijden gingen houden, beginnende in het huis van hun oudsten broeder, vers 13, waar het onthaal, daar hij (naar wij kunnen onderstellen het dubbele deel had) het rijkst en overvloedigst was. Het gehele gezin was ongetwijfeld volkomen in rust, allen waren op hun gemak, niemand dacht aan kwaad of beroering, en deze tijd juist, nu zij hun oude gewoonten volgden, koos Satan, opdat de ramp zoveel zwaarder zou treffen.

II. Al die rampen treffen hem tegelijk, terwijl de ene bode van kwade tijding nog sprak, kwam een ander, en eer deze zijn verhaal ten einde had gebracht, kwam een derde, terstond gevolgd door een vierde. Aldus heeft Satan het onder toelating Gods geschikt:

1. Opdat er in die rampen een meer dan gewoon misnoegen van God op hem zou schijnen te zijn, en hij er door verbitterd zou worden op de Goddelijke voorzienigheid, alsof deze besloten was hem terecht of ten onrechte in het verderf te storten, zonder hem tijd te laten zich te verdedigen.

2. Opdat hij geen tijd of gelegenheid zou hebben om zich te bezinnen, en door met zichzelf te redeneren zich tot Godvruchtige onderworpenheid te brengen, maar onder deze opeenvolging van rampen overstelpt en overmeesterd zou worden. Als hij geen tijd heeft om een ogenblik stil te staan, dan zal hij allicht spreken in zijn haasten, en, indien ooit, zal hij dan zijn God vloeken. De kinderen Gods zijn dikwijls bedroefd door menigerlei verzoekingen, de afgrond roept tot de afgrond, baren en golven gaan over hen heen. Laat dan de ene beproeving ons opwekken en helpen om ons te bereiden voor een andere, want hoeveel wij ook uit de bitteren beker gedronken hebben, zolang wij in deze wereld zijn, kunnen wij er niet zeker van zijn dat wij er ons volle deel van gedronken hebben, en dat hij ons eindelijk zal voorbijgaan.

3. Zij ontnamen hem alles wat hij had, en maakten een einde aan zijn genietingen. De bijzonderheden van hetgeen hij verloor beantwoorden aan de vorige opgave van zijn bezittingen.
A. Hij had vijfhonderd juk ossen, en vijfhonderd ezelinnen, en een voldoend aantal knechten om ze te verzorgen, en die allen verloor hij tegelijk, vers 14, 15.
a. Het bericht, dat hij er van ontving, doet hem weten dat het niet door onachtzaamheid van zijn dienstknechten was, dat hij deze verliezen leed, want dan zou zijn toorn zich aan hen lucht hebben kunnen geven, de ossen waren ploegende, niet spelende, en zij hadden de ezelinnen niet laten wegdwalen, zodat zij als onbeheerd goed gevonden en weggenomen werden, maar naast hen, aan hun zijden weidende, onder het oog van de knechten, ieder op zijn plaats, en die voorbijgingen hebben hen, naar wij kunnen veronderstellen, gezegend, zeggende: God make de ploeg voorspoedig! Al onze voorzichtigheid, zorg en vlijt kunnen ons niet voor beproeving bewaren, nee, ook niet voor die beproevingen, welke gewoonlijk door onvoorzichtigheid of onachtzaamheid veroorzaakt worden. Zo de Heere de stad niet bewaakt, tevergeefs waakt de wachter, al is hij ook nog zo waakzaam, maar het is ons tot troost in ons leed, dat wij op de weg van onze plicht waren, en op generlei bijpad, toen de ramp ons trof.

b. Dat het door de boosheid was van zijn naburen, de Sabeërs, een soort van rovers misschien, die van roof en plundering leefden, zij voerden de ossen en ezelinnen weg, en doodden de dienstknechten, die getrouw en kloekmoedig hun best gedaan hebben om het eigendom van hun meester te verdedigen. Eén slechts ontkwam, niet uit vriendelijkheid voor hem of zijn meester, maar opdat Job er het stellige bericht van zou ontvangen door een ooggetuige, eer hij het door een los gerucht vernam, dat hem als het ware de ramp meer trapsgewijze zou hebben te kennen gegeven. Wij hebben geen reden om te vermoeden dat, hetzij Job of zijn dienstknechten, aan deze Sabeërs enigerlei aanleiding hebben gegeven om deze vijandelijker inval te doen, Satan gaf het hun in het hart, en daarmee heeft hij een dubbel doel bereikt, want hij deed er Job door lijden, en hen heeft hij doen zondigen. Als God aan Satan toelaat om kwaad te doen, dan zal het hem niet moeilijk vallen om boze mensen te vinden, die hij als werktuigen er voor gebruiken kan want hij is een geest, die werkt in de kinderen van de ongehoorzaamheid.

B. Hij had zeven duizend schapen, en herders om ze te hoeden, en die allen verloor hij tegelijk door het bliksemvuur, vers 16.

Job was misschien in zijn hart reeds gereed smadelijk uit te varen tegen de Sabeërs wegens hun onrechtvaardigheid en wreedheid, toen het volgende bericht hem er toe leidde om opwaarts te zien: het vuur Gods viel uit de hemel. Gelijk de donder Gods stem is, zo is de bliksem Zijn vuur, maar dit was zo buitengewone bliksem en zo direct tegen Job gericht dat al zijn schapen en schaapherders er niet alleen door gedood, maar er door verteerd werden, en slechts een herder in het leven werd gelaten, om het de ongelukkige Job aan te zeggen. Daar het doel van de duivel was om Job er toe te brengen God te vloeken en zijn Godsdienst te verzaken, is hij bij dit deel van de beproeving met veel list en behendigheid te werk gegaan.

a. Zijn schapen, waarmee hij zeer bijzonder God placht te eren in offeranden, werden hem allen ontnomen, alsof God vertoornd was wegens zijn offers en hem wilde straffen in dezelfde dingen, die hij gebruikt had in Zijn dienst.
Job aan God voorgesteld hebbende als een valse dienstknecht, ingevolge van zijn oud plan om hemel en aarde onenig te maken, stelt hij nu hier God aan Job voor als een harde meester, die deze kudde schapen niet wilde beschermen, uit welke hij Hem zoveel brandoffers had geofferd. Dit zal Job nu in verzoeking brengen om te zeggen: Het is tevergeefs om God te dienen.

b. De bode noemde de bliksem het vuur Gods, en deed dit in zijn onschuld, maar Satan heeft er misschien mee bedoeld om de gedachte bij hem te doen postvatten, dat God hem in een vijand was verkeerd en tegen hem streed, hetgeen een zwaarder leed voor hem was, dan het onrecht dat de Sabeërs hem hadden aangedaan. Hij erkent, Hoofdstuk 31:23, dat het verderf Gods bij hem een schrik was. Hoe schrikkelijk waren dan de tijdingen niet van dit verderf, dat onmiddellijk van de hand Gods kwam! Indien het vuur van de hemel de schapen had verteerd op het altaar, hij zou het als een teken van Gods gunst beschouwd kunnen hebben, maar dit vuur, hen verterende in de weide, kon hij het niet anders dan als een teken van Gods misnoegen aanzien, iets dergelijks was niet geschied sedert Sodom verbrand werd.

c. Hij had drie duizend kamelen, en dienstknechten om die te verzorgen en allen verloor hij tegelijkertijd door de Chaldeeën, die in drie benden kwamen en ze wegvoerden, en de dienstknechten doodden, vers 17. Indien het vuur Gods, dat op Jobs trouwe dienstknechten viel, die zich op de weg van hun plicht bevonden, op de Sabese en Chaldeeuwse rovers was gevallen, die kwaad deden, Gods oordelen hierin zouden als de grote bergen zijn geweest, duidelijk merkbaar voor ieders oog, maar als de weg van de goddelozen voorspoedig is, en zij hun buit wegdragen, als rechtvaardige, Godvrezende mensen plotseling gedood worden, dan is Gods gerechtigheid als een grote afgrond, waarvan wij de bodem niet kunnen zien, Psalm 36:7.

d. Zijn dierbaarste en kostbaarste bezittingen waren zijn tien kinderen, en om nu het treurspel ten einde te brengen wordt hem terzelfder tijd bericht gebracht, dat zij gedood waren en begraven lagen onder de puinhopen van het huis, waarin zij hun maaltijd hielden, evenals al hun dienaren, behalve één, die de tijding er van bracht, vers 18, 19. Dat was het zwaarste van al de verliezen. die Job leed, en dat hem wel het diepst en smartelijkst moest treffen, en daarom heeft de duivel het voor het laatst bewaard opdat, zo de andere onheilen faalden, dit er hem toch toe zou brengen om God te vloeken. Onze kinderen zijn een deel van onszelf, het is zeer hard van hen te scheiden het treft een Godvruchtige in het hart. Maar van hen allen tegelijk te scheiden, en dat zij allen in een ogenblik worden afgesneden, die gedurende zoveel jaren zijn zorg en zijn hoop zijn geweest, dat voorwaar, was hem een vlijmende smart.

(1). Zij stierven allen tegelijk. David, hoewel hij een wijs en Godvruchtig man was, was uiterst ontsteld door de dood van een zoon, hoe hard moet het dan niet voor de arme Job geweest zijn, om hen allen te verliezen, in een ogenblik kinderloos te zijn aangeschreven!
(2). Zij stierven plotseling. Indien zij door de een of andere kwijnende ziekte waren weggenomen. dan zou hij gewaarschuwd zijn geweest om hun dood te verwachten en zich hebben kunnen voorbereiden op de scheiding, maar nu werd hij zonder de minste wenk of waarschuwing er door overvallen.

C. Zij stierven, toen zij hun maaltijd hielden en zich vrolijk maakten. Indien zij plotseling gestorven waren, terwijl zij baden, hij zou het beter hebben kunnen dragen, hij zou gehoopt hebben dat de dood hen in een goede gemoedsstemming vond, indien hun bloed gemengd ware geworden met dat van hun offeranden, maar dat het gemengd werd met hun feestmaaltijd, wanneer hij zelf in zorg en angst over hen placht te wezen, dat zij hadden gezondigd, God in hun hart hadden gevloekt, dat die dag hen overviel als een dief in de nacht, toen wellicht door overmatig eten en drinken hoofd en hart niet in de beste orde bij hen waren, het kon niet anders of dit moest zijn smart over hun verlies nog grotelijks vermeerderen, in aanmerking genomen de tere zorg, die hij altijd voor de ziel van zijn kinderen gehad heeft, en dat zij nu buiten het bereik waren van de offeranden, die hij voor hen placht te offeren naar hun aller getal. Zie hoe alle ding allen gelijk wedervaart. Voor Jobs kinderen werd voortdurend door hun vader gebeden, zij leefden in liefde en eendracht onder elkaar, en toch zijn zij aldus tot een ontijdig einde gekomen.

D. Zij stierven door een wind, verwekt door de duivel, die "de overste is van de macht van de lucht," Efeziers 2:2, maar het werd gehouden voor de onmiddellijke hand van God en een teken van Zijn toorn. Aldus werd het door Bildad opgevat, Indien uw kinderen gezondigd hebben tegen Hem, Hij heeft hen ook in de hand van hun overtreding geworpen.

E. Zij werden weggenomen toen hij hen het meest nodig had om hem onder al zijn verliezen te troosten. Zulke ellendige vertroosters zijn alle schepselen, alleen in God hebben wij ten allen tijde hulp en troost in benauwdheden.

Job 1:20 - 22 De duivel had alles gedaan, waarvoor hij verlof had gevraagd om Job te doen, teneinde hem er toe te brengen God te vloeken, hij had aangetast alles wat hij had, het aangetast met kracht en macht. De man, die bij het opgaan van de zon nog de rijkste was van allen, die in het Oosten waren, was voordat de avond viel, spreekwoordelijk arm geworden. Indien zijn rijkdom, zoals Satan te kennen gaf, het enige beginsel was van zijn Godsdienst, dan voorzeker had hij, nu hij zijn rijkdom verloren had ook zijn Godsdienst verloren, maar het bericht dat wij in deze verzen hebben van zijn Godvruchtig gedrag onder zijn beproeving, toont genoegzaam aan, dat de duivel een leugenaar en Job een eerlijk man was.

I. Onder zijn beproevingen hield hij zich als mens, niet stompzinnig en ongevoelig als een stok of een steen, niet onnatuurlijk en onaangedaan door de dood van zijn kinderen en zijn dienstknechten, nee, vers 20, hij stond op, scheurde zijn mantel, en schoor zijn hoofd, dat de gewone uitdrukkingen waren van grote smart, om te tonen dat hij zich wèl bewust was, dat de hand des Heeren tegen hem was uitgegaan, maar hij gaf zich aan geen onbetamelijkheid, aan geen buitengewone hartstochtelijkheid over, hij viel niet in zwijm, maar stond op als een kampioen voor de strijd, hij heeft niet in drift zijn klederen van zich geworpen maar zeer ernstig en bedaard heeft hij, naar de gewoonte van het land, zijn mantel of opperkleed gescheurd, hij heeft zich niet hartstochtelijk de haren uitgerukt, maar met bedaard overleg schoor hij zijn hoofd en uit dit alles bleek dat hij in zijn humeur bleef, kloekmoedig zijn ziel

in zijn lijdzaamheid bezat te midden van al die rampen en wederwaardigheden. De tijd, wanneer hij zijn gevoel begon te uiten, is opmerkelijk, het was niet voordat hij van de dood van zijn kinderen hoorde, en toen stond hij op, toen scheurde hij zijn mantel. Een werelds, ongelovig hart zou gezegd hebben: "Nu de spijs weg is, is het maar goed dat de monden ook weg zijn, nu er geen huwelijksgoed is, is het goed dat er geen kinderen zijn, maar Job wist beter, en zou dankbaar geweest zijn indien de Voorzienigheid zijn kinderen had gespaard al zou hij dan ook weinig of niets voor hen gehad hebben, want: JHWH jireh, *de Heere zal voorzien.* Sommige Schriftverklaarders hebben, bij de herinnering dat het bij de Joden gebruikelijk was om hun klederen te scheuren als zij God hoorden lasteren, de gissing gemaakt dat Job zijn klederen heeft gescheurd in heilige verontwaardiging over de lasterlijke gedachten die Satan hem nu wilde ingeven, hem verzoekende om God te vloeken.

II. Hij gedroeg zich onder zijn beproeving als een wijs en Godvruchtig man, als een oprecht en vroom man, één die God vreesde, en week van het kwaad van de zonde meer dan van het kwaad van uitwendig leed.

1. Hij vernederde zich onder de hand van God en schikte zich naar de omstandigheden, waarin hij was gekomen, als één die wist honger te lijden zowel als overvloed te hebben. Toen God riep tot wenen en rouw bedrijven, heeft hij geweend en rouw bedreven, scheurde hij zijn mantel en schoor zijn hoofd, en als één, die zich voor God tot in het stof vernedert, viel hij op de aarde, in een boetvaardig bewustzijn van zonde en een geduldige onderwerping aan de wil van God, een welgevallen hebbende aan de straf van zijn ongerechtigheid. Hiermede toonde hij zijn oprechtheid, want die met het hart huichelachtig zijn, roepen niet als God hen gebonden heeft, Job. 36:13. Hierdoor bereidde hij zich om goed te verkrijgen uit de beproeving, immers, hoe kunnen wij nut en voordeel krijgen uit de smart, die wij niet gevoelen?

2. Hij kalmeerde zich door geruststellende gedachten, teneinde niet ontrust en ontroerd te wezen door die gebeurtenissen en zijn ziel in zijn lijdzaamheid te blijven bezitten. Hij redeneert uit de gewone staat van het menselijk leven, dat hij met toepassing op zichzelf beschrijft: Naakt ben ik, evenals anderen, uit mijn moeders buik gekomen, en naakt zal ik daarheen weerkeren, in de schoot van onze aller moeder, de aarde, zoals het moede of zieke kind zijn hoofd op de borst van zijn moeder neerlegt. "Stof waren wij" in onze oorsprong, en "tot stof zullen wij wederkeren" bij ons heengaan, Genesis 3:19, "het stof keert wederom tot de aarde," Prediker 12:7, naakt zullen wij heengaan naar de plaats vanwaar wij genomen zijn namelijk naar het leem, Job 33:6. Paulus verwijst naar dit woord van Job, 1 Timotheüs 6:7 "wij hebben niets" van het goed van deze wereld "in de wereld gebracht," maar hebben het van anderen, en "het is openbaar, dat wij ook niet kunnen iets daaruit dragen," maar het aan anderen moeten laten. Wij komen naakt in de wereld niet alleen ongewapend, maar ongekleed, hulpeloos, onbeholpen, niet zo goed bedekt en beschut als andere schepselen. De zonde, in welke wij geboren zijn, maakt ons naakt tot onze schande in de ogen van de heilige God. Naakt gaan wij uit de wereld, het lichaam namelijk, maar de geheiligde ziel zal bekleed worden, 2 Corinthiers 5:3. De dood berooft ons van al onze genietingen, klederen kunnen een dood lichaam verwarmen noch versieren. Deze overweging bracht Job tot zwijgen onder zijn verliezen.

a. Hij is slechts waar hij geweest is in de beginne, hij beschouwt zich slechts als naakt, niet als verminkt of gewond, hij was zichzelf nog, hij behoorde zichzelf nog toe, al was er ook niets anders, dat hem toebehoorde, en dus is hij slechts tot zijn eerste, zijn oorspronkelijke toestand teruggebracht. Nemo tam pauper potest esse quam natus est - Niemand kan zo arm wezen als

hij was, toen hij geboren werd. Min Felix. Als wij verarmd worden, is ons geen onrecht gedaan, zijn wij ook niet veel gedeerd, want wij zijn slechts zoals wij waren, toen wij werden geboren.
b. Hij is slechts waar hij ten laatste zal moeten zijn, hij is slechts een weinig vroeger dan hij dacht ontkleed, of liever ontlast. Als wij onze klederen afleggen eer wij naar bed gaan, dan brengt dit enig ongerief teweeg, maar dat zal licht geacht kunnen worden, als het dicht bij de tijd is wanneer wij naar bed gaan.

3. Hij gaf eer aan God, en drukte zich bij die gelegenheid uit met grote verering van de Goddelijke voorzienigheid en eerbiedige onderworpenheid aan haar beschikkingen. Wij kunnen ons er wel in verblijden Job in die goede gemoedsstemming te vinden, omdat dit juist de zaak was, waarmee zijn oprechtheid op de proef werd gesteld, hoewel hij het niet wist. De duivel had gezegd dat Job onder zijn beproeving God zou vloeken, maar hij zegende hem en zo deed hij zich dus als een eerlijk, oprecht man kennen.
A. Hij erkende de hand Gods beide in de zegeningen, die hij vroeger genoten heeft, en in de beproevingen, die thans over hem gekomen zijn, De Heere heeft gegeven en de Heere heeft genomen.

Wij moeten de voorzienigheid Gods erkennen:
a. In al onze zegeningen en voorrechten. God heeft ons het aanzijn gegeven, Hij heeft ons gemaakt, en niet wij, Hij gaf ons onze rijkdom, het was niet ons vernuft en onze vlijt, die ons hebben verrijkt, maar Gods zegen op onze zorg en arbeidzaamheid, Hij gaf ons de macht om rijkdom te verwerven, heeft niet slechts de schepselen voor ons gemaakt maar ons ons deel er van geschonken.
b. In ons kruis, ons lijden. Hij, die gaf, heeft genomen, en mag Hij met het Zijne niet doen wat Hij wil? Zie hoe Job heenziet over de werktuigen, en zijn oog gericht houdt op de eerste oorzaak. Hij zegt niet: "De Heere heeft gegeven, en de Sabeërs en Chaldeeën hebben genomen, God heeft mij rijk gemaakt, en de duivel heeft mij arm gemaakt," maar "Hij, die heeft gegeven, heeft genomen," en om die reden zwijgt hij en heeft niets te zeggen, want God heeft het gedaan. Hij, die alles heeft gegeven, kan wat en wanneer, hoe en hoeveel Hem behaagt nemen. Seneca heeft aldus kunnen redeneren: Abstulit, sed et dedit - Hij heeft genomen, maar hij heeft ook gegeven, en Epictetus heeft voortreffelijk gezegd, Hoofdstuk 15, "Als gij van enigerlei genot wordt beroofd, bijvoorbeeld als u een kind door de dood wordt ontnomen, of als gij een deel van uw bezittingen verliest, zeg dan niet apoolesa auto - ik heb het verloren, maar apedooka - ik heb het de rechte eigenaar teruggegeven. Maar zegt hij, gij zult hier tegen inbrengen kokos ho aphelomenos - hij is een slecht man, die mij beroofd heeft, waarop hij antwoordt - ri de sof melei - wat maakt het u uit door welke hand hij, die geeft, terugeist wat hij gaf?

B. Hij aanbidt God in beide. Toen alles weg was, viel hij ter aarde en aanbad. Beproevingen moeten ons niet afleiden van, maar opwekken tot oefeningen van de Godsvrucht. Het wenen moet het zaaien niet verhinderen, de aanbidding niet verhinderen. Hij zag in zijn beproeving niet slechts op de hand van God, maar op de naam van God, en gaf Hem eer: de naam van de Heere zij geloofd. Hij heeft nog dezelfde grote en goede gedachten van God, die hij altijd van Hem gehad heeft, en is even ijverig als altijd om Zijn lof bekend te maken, hij kan God loven als Hij neemt, evengoed als wanneer Hij geeft. Aldus moeten wij zingen, "beide van goedertierenheid en van recht," Psalm 101:1.
a. Hij looft God voor wat Hij heeft gegeven, of schoon Hij het hem thans ontnomen heeft. Als onze zegeningen en voorrechten van ons weggenomen worden, dan moeten wij God danken dat wij ze gehad hebben, en ze zoveel langer gehad hebben dan wij verdienden. Ja meer,

b. Hij aanbidt God, zelfs in het wegnemen, en geeft Hem eer door een gewillige onderworpenheid, ja hij brengt Hem dank voor het goed, dat in de beproeving voor hem bestemd is, voor Zijn genadige ondersteuning onder de beproeving en de gelovige hoop die hij mag koesteren op een gelukkige uitkomst. Eindelijk. Hier is het eervolle getuigenis, dat de Heilige Geest geeft van Jobs standvastigheid en goed gedrag onder zijn beproevingen. Hij heeft ze met lof doorstaan, vers 22. In dit alles heeft Job niet verkeerd gehandeld, want hij heeft Gode niets ongerijmds toegeschreven niet getwijfeld aan Zijn wijsheid in hetgeen Hij gedaan heeft. Ontevredenheid en ongeduld schrijven Gode werkelijk ook dwaasheid toe. Tegen de werkingen daarvan heeft Job daarom zorgvuldig gewaakt en dat moeten ook wij, erkennende dat, gelijk God goed en recht gehandeld heeft terwijl wij goddeloos hebben gehandeld, God ook wijselijk heeft gehandeld, maar dat wij zottelijk, ja zeer zottelijk hebben gehandeld. Als zij, die onder kruis en beproevingen niet slechts in hun humeur blijven, maar goede gedachten van God blijven koesteren, en lieflijke gemeenschap met Hem onderhouden, dan zal - hetzij zij al of niet door de mensen geprezen worden - hun lof van God zijn, zoals die van Job hier was.

HOOFDSTUK 2
1 Wederom was er een dag, als de kinderen Gods kwamen, om zich voor de HEERE te stellen, dat de satan ook in het midden van hen kwam, om zich voor de HEERE te stellen. 2 Toen zeide de HEERE tot de satan: Van waar komt gij? En de satan antwoordde de HEERE, en zeide: Van om te trekken op de aarde, en van die te doorwandelen. 3 En de HEERE zeide tot de satan: Hebt gij ook acht geslagen op Mijn knecht Job? Want niemand is op de aarde gelijk hij, een man, oprecht en vroom, godvrezende en wijkende van het kwaad; en hij houdt nog vast aan zijn oprechtheid, hoewel gij Mij tegen hem opgehitst hebt, om hem te verslinden zonder oorzaak. 4 Toen antwoordde de satan de HEERE, en zeide: Huid voor huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven. 5 Doch strek nu Uw hand uit, en tast zijn gebeente en zijn vlees aan; zo hij U niet in Uw aangezicht zal zegenen! 6 En de HEERE zeide tot de satan: Zie, hij zij in uw hand, doch verschoon zijn leven. 7 Toen ging de satan uit van het aangezicht des HEEREN, en sloeg Job met boze zweren, van zijn voetzool af tot zijn schedel toe. 8 En hij nam zich een potscherf, om zich daarmede te schrabben, en hij zat neder in het midden der as. 9 Toen zeide zijn huisvrouw tot hem: Houdt gij nog vast aan uw oprechtheid? Zegen God, en sterf. 10 Maar hij zeide tot haar: Gij spreekt als een der zottinnen spreekt; ja, zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen? In dit alles zondigde Job met zijn lippen niet. 11 Als nu de drie vrienden van Job gehoord hadden al dit kwaad, dat over hem gekomen was, kwamen zij, ieder uit zijn plaats, Elifaz, de Themaniet, en Bildad, de Suhiet, en Zofar, de Naamathiet; en zij waren het eens geworden, dat zij kwamen om hem te beklagen, en om hem te vertroosten. 12 En toen zij hun ogen van verre ophieven, kenden zij hem niet, en hieven hun stem op, en weenden; daartoe scheurden zij een ieder zijn mantel, en strooiden stof op hun hoofden naar de hemel. 13 Alzo zaten zij met hem op de aarde, zeven dagen en zeven nachten; en niemand sprak tot hem een woord, want zij zagen, dat de smart zeer groot was.

Wij lieten Job, na een eerlijke proefneming tussen God en Satan hem betreffende, eervol vrijgesproken. Satan had verlof om alles wat hij had aan te tasten en weg te nemen, en hij was er zeker van dat hij God dan in Zijn aangezicht zou vloeken, maar het tegendeel was waar, hij heeft Hem gezegend, en zo werd hij bewezen een eerlijk man te zijn, en Satan een valse beschuldigen Nu zou men gedacht hebben dat de zaak hiermede beslist was, en dat Jobs goede naam en karakter wel nooit meer betwijfeld zouden worden, maar Job is bekend als proefhoudend, en daarom wordt hij nu aan een tweede proef onderworpen.

I. Satan stelde nu een proef voor, waardoor zijn vlees en zijn gebeente aangetast worden, vers 1 - 5.
II. Om heilige doeleinden staat God het toe, vers 6.
III. Satan brengt een zeer pijnlijke en walglijke ziekte over hem, vers 7, 8.
IV. Zijn vrouw verzoekt hem om God te vloeken, maar hij wederstaat de verzoeking, vers 9,10.
V. Zijn vrienden komen om hem te beklagen en te vertroosten, vers 11 - 13. En hierin is deze Godvruchtige gesteld tot een voorbeeld van lijdende beproeving en van geduld.

Job 2:1 - 6
Satan, die gezworen vijand van God en Godvruchtige mensen, gaat hier voort met zijn boosaardige vervolging van Job, die hij haatte omdat God hem liefhad, en doet alles wat hij kan om scheiding te maken tussen hem en zijn God, tweedracht te zaaien, kwaad tussen hen te stichten, God dringende om hem te kwellen, en dan Job dringende om God te lasteren. Men zou gedacht hebben dat hij nu genoeg had van zijn vorige aanslag op Job, waarin hij zo teleurgesteld en te schande gemaakt was, maar de boosaardigheid is rusteloos, en dat zijn ook de duivel en zijn handlangers. Zij, die Godvruchtigen belasteren en valselijk beschuldigen, houden hun gezegden tegen hen vol, al worden zij ook nog zo gelogenstraft door de feiten. Satan wil Jobs zaak nog eens voor het gerecht brengen. Het boosaardige, onredelijke aanhouden van die grote vervolger van de heiligen wordt voorgesteld door zijn verklagen van

hen voor God dag en nacht, Openbaring 12:10, altijd opnieuw tegen hen aanvoerende wat reeds dikwijls weerlegd en bewezen is vals te zijn. Zo heeft Satan hier Job dag op dag beschuldigd. Hier is:

I. Een zitting van het hof, en de vervolger of aanklager treedt op, vers 1, 2, evenals tevoren, Hoofdstuk 1:6, 7. De engelen komen voor Gods troon, en Satan verschijnt onder hen. Men zou verwacht hebben dat hij kwam om zijn boosaardigheid tegen Job te bekennen en zijn vergissing hem aangaande, en geroepen zou hebben: Peccavi - ik heb onrecht gedaan, door iemand te belasteren, van wie God goed sprak, en om vergeving te vragen, maar nee in plaats hiervan komt hij met nog een aanslag tegen Job. Hem wordt dezelfde vraag gedaan als tevoren: Vanwaar komt gij? En gelijk tevoren antwoordt hij: Van om te trekken op de aarde, alsof hij geen kwaad had gedaan, ofschoon hij die Godvruchtige had mishandeld.

II. De Rechter zelf neemt de verdediging van de beschuldigde op zich, vers 3. Hebt gij nu beter dan tevoren acht geslagen op Mijn knecht Job? En zijt gij er nu eindelijk van overtuigd dat hij Mijn getrouwe dienstknecht is een man oprecht en vroom, want gij ziet hij houdt nog vast aan zijn oprechtheid. Dit wordt nu als een verder sterk bewijs van zijn goed karakter opgegeven: in plaats van zijn Godsdienst los te laten en God te vloeken, houdt hij hem meer dan oofti vast als hetgeen, waaraan hij nu meer dan ooit behoefte heeft. Hij is in tegenspoed dezelfde, die hij in voorspoed geweest is, veeleer nog beter, nog meer hartelijk en levendig in het zegenen van God dan hij ooit geweest is, te vaster wortel schietende door aldus geschud te zijn. Zie:

1. Hoe Satan veroordeeld is om zijn beweringen tegen Job. Gij hebt Mij tegen hem opgehitst als een beschuldiger om hem te verslinden zonder oorzaak. Of, "Gij hebt Mij tevergeefs opgehitst om hem te verderven, want dat zal Ik nooit doen." Als Godvruchtige mensen nedergeworpen zijn, zijn zij toch niet verdorven 2 Corinthiers 4:9. Hoe gelukkig is het voor ons, dat mensen noch duivelen onze rechters zullen zijn, want zij zouden ons misschien willen verderven, terecht of ten onrechte, maar dat ons recht voortkomt van de Heere, die bij Zijn oordeel nooit vooringenomen is en er zich nooit in vergist.

2. Hoe Job geprezen wordt voor zijn standvastigheid niettegenstaande de aanvallen, die op hem gedaan worden: nog houdt hij vast aan zijn oprechtheid als zijn wapen van verweer en gij kunt hem niet ontwapenen, als zijn schat, en van die schat kunt gij hem niet beroven, ja uw pogingen om hem ervan te beroven maken slechts dat hij hem zoveel steviger vasthoudt, in plaats dus van hem door de verzoeking zwakker te maken in zijn standvastigheid, is hij er sterker door geworden. God spreekt ervan met bewondering en genoegen, en met iets als van een juichen in de kracht van Zijn eigen genade: nog houdt hij vast aan zijn oprechtheid. Aldus is de beproeving van Jobs geloof bevonden te zijn tot Zijn lof en eer, 1 Petrus 1:7. Oprechtheid wordt gekroond door standvastigheid.

III. De beschuldiging voortgezet, vers 4. Welke verontschuldiging kan Satan bijbrengen voor het mislukken van zijn vorige aanslag? Wat kan hij zeggen om het te bemantelen, nu hij er zo zeker van is geweest zijn doel te zullen bereiken? Wel, waarlijk! hij heeft dit te zeggen: Huid voor huid, en al wat iemand heeft zal hij geven voor zijn leven. Daar is een zekere waarheid in, liefde voor zichzelf en zucht tot zelfbehoud zijn zeer sterke en heersende beginselen in het hart van de mensen. De mensen beminnen zichzelf meer dan hun dierbaarste bloedverwanten of vrienden, meer zelfs dan hun kinderen, die toch delen zijn van henzelf, zij zullen hun bezittingen niet slechte wagen, maar geven om hun leven te redden. Allen achten het leven zoet en kostbaar, en zolang zij zelf gezond en welvarend zijn kunnen zij ieder verlies, waarin

het ook moge bestaan, getroost dragen. Wij behoren een goed gebruik te maken van deze overweging en zolang God ons het leven en de gezondheid laat, ons in het bezit laat van onze ledematen en onze zinnen, met te meer geduld het verlies dragen van andere gerieflijkheden of aangenaamheden des levens. Zie Mattheüs 6:25. Maar Satan grondt hier een beschuldiging op tegen Job, hem listiglijk voorstellende:

1. Als onnatuurlijk voor hen, die hem omringen, als iemand, die de dood van zijn kinderen en dienstknechten niet ter harte nam, er zich niet om bekommerde van hoevelen van hun de huid (als ik dit zo zeggen mag) over de oven wordt getrokken, zolang hij zelf heelhuids blijft. Alsof hij, die zo teer bezorgd was over de zielen van zijn kinderen, onverschillig kon zijn omtrent hun lichaam, en evenals de struis zich verharden tegen zijn jongen, alsof zij de zijnen niet waren.

2. Als volslagen zelfzuchtig, om niets andere gevende dan om zijn eigen rust en veiligheid alsof zijn Godsdienst hem stuurs en nors en kwaadwillig maakte. Aldus worden het volk van God en hun handelingen door de duivel en zijn handlangers in een verkeerd daglicht geplaatst.

IV. Een uitdaging als het ware van God, om Jobs oprechtheid op nog een andere proef te stellen, vers 5 :"strek nu Uwe hand uit (want" ik zie, dat "mijn hand te kort is om hem te bereiken en te zwak om hem te schaden", en "tast zijn gebeente en zijn vlees aan dat zijn bij hem de enige tedere delen, krenk hem, hem slaande," Micha 6:1, en dan zal hij U wel in Uw aangezicht vloeken en zijn oprechtheid loslaten." Satan wist, en wij weten bij ervaring, dat ons hart en onze gedachten door niets zo in verwarring worden gebracht als door hevige pijn en lichaamskrankheid. Tegen het gevoel valt niet te redeneren of te twisten. Paulus zelf had zeer veel moeite om een doorn in het vlees te dragen, en zonder de bijzondere genade Gods zou hij hem niet hebben kunnen dragen, 2 Corinthiers 12:7, 9.

V. Een verlof aan Satan toegestaan, om die proef te doen, vers 6. Satan zou gewild hebben dat God Zijn hand had uitgestrekt om het te doen, maar Hij "beproeft niet gaarne, niet van harte." Hij plaagt en bedroeft des mensenkinderen niet van harte, Klaagliederen 3:33, en nog veel minder Zijn eigen kinderen, en daarom, zo het gedaan moet worden, laat Satan het doen, die behagen heeft in zulk werk: Zie hij zij in uw hand, doe uw ergst aan hem, doch met een voorbehoud en een beperking: maar verschoon zijn leven, of zijn ziel. Kwel hem, maar niet ten dode. Satan had het op het dierbaar leven gemunt, hij zou dit gaarne genomen hebben als hij mocht, in de hoop dat doodsbenauwdheid Job er toe gebracht zou hebben zijn God te vloeken, maar God had voor Job genade weggelegd na deze beproeving, en daarom moet hij haar overleven, en hoe beproefd hij ook wordt, zijn leven zal hem tot een buit zijn. Indien God de briesenden leeuw niet geketend hield, hoe spoedig zou hij ons verslinden! Zo ver Hij de toorn van Satan en van goddeloze mensen tegen Zijn volk toelaat, zal Hij hem toch doen strekken tot Zijn en hun lof, en "het overblijfsel daarvan zal Hij opbinden," Psalm 76:11. "Spaar zijn ziel," dat is: "zijn verstand," (zoals sommigen dit lezen) "behoud hem het gebruik daarvan, want anders zal het geen eerlijke proef zijn, indien hij in waanzin of ijdelhoofdigheid God zou vloeken, dan zal dit niets tegen zijn oprechtheid bewijzen. Het zou de taal niet zijn van zijn hart, maar van zijn ziekte."
Job aldus mishandeld door Satan, is hierin een type van Christus, de eerste profetie, Hem betreffende, luidt dat Satan "zijn verzenen zal vermorzelen," Genesis 3:15. Hij werd, evenals Job beproefd en gekweld door Satan. Satan verzocht Hem Zijn oprechtheid, Zijn Zoonschap los te laten, Mattheüs 4:6. "Indien gij Gods Zoon zijt." Hij ging in het hart van Judas, die Christus verried, en bracht Christus door zijn verschrikkingen (zoals sommigen denken) in Zijn doodsbenauwdheid in de hof. Hij had verlof om Zijn gebeente en Zijn vlees aan te tasten,

zonder het voorbehoud van Zijn leven te verschonen, omdat Hij door te sterven deed wat Job niet kon doen: teniet doen dengenen, die het geweld des doods had, dat is de duivel.

Job 2:7 - 10
De duivel, verlof hebbende om de arme Job te scheuren en te kwellen, ging terstond aan het werk op hem, eerst als een pijniger, en toen als een verleider. Zijn eigen kinderen verleidt hij eerst en brengt hen tot zonde, en daarna, als hij hen in het verderf heeft gestort, kwelt en pijnigt hij hen, maar dit kind van God pijnigde hij door beproeving, en toen verzocht hij hem om een slecht gebruik te maken van zijn beproeving. Waar hij het op toelegde was, Job God te doen vloeken, en nu wordt ons hier gezegd welke maatregelen hij nam beide om hem er toe te bewegen en om hem het voorstel er toe te doen, hij heeft de verzoeking gedaan met al de list van de oude slang, die hier hetzelfde spel speelt met Job dat hij met onze eerste ouders heeft gespeeld, Genesis 3, hem verleidende om af te vallen van zijn trouw aan God en zoekende hem van zijn oprechtheid te doen aflaten.

I. Hij hitst hem op om God te vloeken door hem met boze zweren te slaan, en hem aldus tot een last te maken voor zichzelf vers 7, 8. De eerste aanval was uiterst heftig maar Job hield stand en behaalde de overwinning. Maar hij is nog slechts bezig zich te gorden, er komt nog erger, na de regen keren de wolken weer, onder de toelating van God volgt Satan zijn slag op, en nu is het dat de afgrond roept tot de afgrond.

1. De ziekte, die Job had bevangen, was zeer smartelijk, Satan sloeg hem met boze zweren over zijn gehele lichaam, van zijn hoofd tot zijn voeten, met een kwaadaardige ontsteking, zo worden die woorden door sommigen overgezet, een zeer hevige soort van roos misschien. Een enkele opkomende zweer is al kwelling genoeg en kan iemand hevige pijn veroorzaken, maar in welk een toestand moet Job zich dan niet bevonden hebben, wiens gehele lichaam bedekt was met zweren, zonder dat een enkel plekje er vrij van was, en zij waren zo smartelijk en heet als de duivel ze maken kon, met vuur van de hel ontstoken als het ware! Pokken is een zeer hevige en pijnlijke ziekte, en zou nog veel verschrikkelijker zijn dan zij is als, naar wij weten, haar hevigheid niet met enkele dagen ophield, hoe smartelijk moet dan Jobs ziekte niet geweest zijn, die over zijn gehele lichaam met boze zweren of gezwellen was geslagen, die hem ziek maakten, hem de hevigste folteringen veroorzaakten, en zich verspreidden, zodat hij in generlei houding rust of verademing kon vinden. Indien wij ooit met zware en smartelijke kwalen worden bezocht, zo laat ons niet denken dat anders met ons gehandeld wordt, dan God soms met de beste van Zijn heiligen en dienstknechten gehandeld heeft. Wij weten niet in hoeverre Satan (onder de toelating Gods) de hand kan hebben in de ziekten, waarmee de kinderen van de mensen en inzonderheid de kinderen Gods, worden bezocht, welke besmetting deze overste van de macht van de lucht kan verspreiden, welke ontstekingen door deze vurige draak veroorzaakt kunnen worden. Wij lezen van een vrouw, die door Satan vele jaren gebonden was, Lukas 13:16. Indien God die briesenden leeuw toeliet om aan iemand van ons zijn wil te werken, hoe diep ongelukkig zou hij ons spoedig maken!

2. Jobs behandeling van zichzelf in deze ziekte was zeer vreemd, vers 8.
A. In plaats van geneeskrachtige zalven nam hij een potscherf, een stuk van een gebroken waterkruik, om zich daarmee te schrabben, wel een zeer treurige toestand, waarin die arme man gekomen was. Als iemand ziek en pijnlijk is, dan zal hij het te beter kunnen dragen als hij goed verpleegd en verzorgd wordt, veel rijke lieden hebben met een zachte liefderijke hand armen, die in zo'n toestand waren gekomen, verpleegd, zelfs aan Lazarus werd verlichting bezorgd door de tongen van de honden die kwamen en zijn zweren likten, maar aan de arme Job werd geen hulp verleend.

a. Er wordt niets gedaan aan zijn zweren, dan wat hij er zelf met zijn eigen handen aan deed. Zijn kinderen en zijn dienstknechten zijn dood zijn vrouw is onvriendelijk, Hoofdstuk 19:17. Hij bezit niets, waarmee hij een geneesheer zou kunnen betalen, en, wat het treurigste is van alles, niemand van hen, aan wie hij vroeger weldadigheid had bewezen, had zoveel gevoel van eer en dankbaarheid om hem nu te dienen of te helpen in zijn nood, hem een hand te lenen om zijn wonden te reinigen en te verbinden hetzij omdat de ziekte afzichtelijk en hinderlijk was, of omdat zij vreesden er door aangestoken te worden. Zo was het in vroegere dagen, en zo zal het in de laatste dagen wezen, de mensen waren liefhebbers van zichzelf ondankbaar, zonder natuurlijke liefde.
b. Al wat hij aan zijn zweren doet is ze te schrabben, zij worden met geen zachte doeken verbonden, door geen zalf verzacht, niet gewassen of rein gehouden, geen helende pleister er op gelegd, geen slaapwekkende en pijnstillende middelen de arme lijder toegediend om hem verlichting en rust te geven, geen hartversterking om zijn krachten op te houden, de gehele behandeling bestaat in het schrabben van de zweren die, toen zij rijp werden en korsten vormden zijn gehele lichaam met korsten bedekten, zoals dit gewoonlijk met pokken eindigt. Het zou een onbegonnen werk zijn geweest, om zijn zweren een voor een te behandelen of te verbinden, daarom besluit hij om het maar in het groot te doen, allen tegelijk te behandelen, een middel, dat men wel even erg kan achten als de kwaal.
c. Hij heeft niets anders om het er mee te doen dan een potscherf, geen chirurgisch instrument, geschikt voor het doel, maar een werktuig meer geschikt om in zijn wonden te wroeten en zijn pijn te vermeerderen dan hem verlichting te geven. Mensen, die ziek zijn en pijn lijden, hebben het nodig om onder de leiding en het toezicht van anderen te wezen, want dikwijls zullen zij al heel slechte verzorgers zijn van zichzelf.

B. In plaats van rust te nemen in een zacht, warm bed, zat hij neer in het midden van de as. Waarschijnlijk had hij nog wel een bed (want, hoewel zijn velden beroofd waren, bevinden wij toch niet dat zijn huis geplunderd was, of verbrand), maar hij verkoos in het midden van de as te zitten, hetzij, omdat hij zijn bed moede was, of omdat hij zich in de plaats en de houding wilde stellen van een boeteling, die ten teken van verfoeiing van zichzelf in stof en as ligt, Hoofdstuk 42:6, Jesaja 58:5, Jona 3:6. Aldus heeft hij zich vernederd onder de machtige hand van God, en zijn hart en zijn gemoed in overeenstemming gebracht met de geringheid en armoede van zijn omstandigheden. Hij klaagt, Hoofdstuk 7:5, dat zijn vlees met het gewormte was bekleed, en met het gruis des stofs, en daarom: het stof tot het stof, en de as tot de as. Als God hem in het midden van de as brengt, dan zal hij er tevreden neer zitten, een nederig gemoed past bij nederige omstandigheden en zal ons helpen om er mee verzoend te wezen. De Septuaginta geeft de lezing: hij zat neer op een mesthoop buiten de stad, (hetgeen gewoonlijk gezegd wordt als er van deze geschiedenis wordt gesproken), maar het oorspronkelijke zegt niets meer dan dat hij neerzat in het midden van de as, hetgeen hij in zijn eigen huis heeft kunnen doen.

II. Hij hitst hem aan, door de overredingen van zijn eigen vrouw, om God te vloeken, vers 9. De Joden (die gaarne wijs willen wezen boven hetgeen geschreven is) zeggen dat de vrouw van Job Dina was, de dochter van Jakob, aldus de Chaldeeuwse Parafrase. Het is niet waarschijnlijk dat zij dit was, maar wie zij ook geweest zij, voor hem was zij wat Michal voor David geweest is, een bespotster van zijn Godsvrucht. Zij bleef hem gespaard, toen al wat hem lieflijk was hem ontnomen was, om hem te beroeren en te verleiden. Als Satan nog iets overlaat van hetgeen hij verlof had om weg te nemen, dan is dit met een boze bedoeling. Het is zijn listig overleg om zijn verzoekingen tot ons te doen komen door hen, die ons dierbaar zijn, zoals hij Adam verzocht heeft door Eva, en Christus door Petrus. Daarom moeten wij er zorgvuldig tegen waken, dat wij erdoor de invloed, het smeken en bidden van anderen niet toe

gebracht worden iets verkeerds te zeggen of te doen, nee, zelfs niet op aanraden van hen, wier mening en gunst wij op hogen prijs stellen. Merk op hoe sterk deze verzoeking was.

1. Zij bespot Job om zijn standvastigheid in de Godsdienst: Houdt gij nog vast aan uw oprechtheid? Zijt gij zo hardnekkig aan uw Godsdienst gehecht, dat niets u ervan genezen kan? Zo mak en onnozel om u aldus te onderwerpen aan een God, die, wel verre van uw diensten te belonen met tekenen van Zijn gunst, er een genot en welbehagen in schijnt te vinden om u ongelukkig te maken, u berooft, u geselt zonder dat gij Hem er enigerlei reden of oorzaak toe hebt gegeven? Is dit een God om nog te worden bemind, geloofd en gediend?" 2. Zo poogt Satan nog de mensen van God af te trekken, zoals hij onze eerste ouders van Hem afgetrokken heeft, door hun harde gedachten van Hem in te blazen, als één die aan Zijn schepselen hun geluk misgunt en zich vermaakt en verlustigt in hun ellende, terwijl toch niets meer vals en leugenachtig is dan dit. Nog een andere kunstgreep, die hij gebruikt, bestaat hierin, dat hij de mensen van hun Godsdienst zoekt weg te drijven, door hen te overladen met spot en smaad, omdat zij er aan vasthouden. Wij hebben reden om dit te verwachten, maar wij zijn dwaas als wij er ons aan storen, onze Meester zelf heeft dit ondervonden, wij zullen er overvloedig voor beloond worden, en met veel meer reden kunnen wij de spotters tegemoet voeren: "Zijt gij zulke dwazen, dat gij nog vasthoudt aan uw goddeloosheid, terwijl gij God zoudt kunnen zegenen en leven?" 3. Zij spoort hem aan om zijn Godsdienst te verzaken, God te lasteren, Hem te trotseren en te tarten om nu maar Zijn ergst aan hem te doen. "
Vloek God, en sterf, leef niet langer in afhankelijkheid van God, verwacht geen hulp of verlichting van Hem, verlos uzelf door uw eigen scherprechter te zijn, maak een einde aan uw lijden door een einde te maken aan uw leven, het is beter opeens te sterven dan aldus voortdurend te sterven, gij kunt er nu welaan wanhopen hulp of verlichting van uw God te ontvangen, zo vloek Hem dan en verhang u. Dit zijn twee van Satans afschuwelijkste verzoekingen, maar waarmee zulke Godvruchtige mensen toch soms zijn aangevallen, en dat wel in zeer hevige mate. Niets druist meer in tegen het natuurlijk geweten dan God te lasteren, noch tegen het natuurlijk gevoel dan zelfmoord te begaan, men kan dus gerust veronderstellen, dat de gedachte daaraan door Satan is ingeblazen. Heere, leid ons niet in verzoeking, niet in zulk een, ja in geen, maar verlos ons van de boze.

III. Moedig weerstaat hij de verzoeking en komt haar te boven, vers 10. Spoedig diende hij haar van antwoord (want Satan liet hem het gebruik van zijn tong, in de hoop dat hij er God mee zou vloeken), hetgeen zijn vast besluit aantoonde God te blijven aankleven, zijn goede gedachten van Hem te behouden, en zijn oprechtheid niet los te laten. Zie:

1. Hoe de verzoeking hem toornig maakte, hij was er over verontwaardigd, dat men hem zo iets durfde voorstellen. "Hoe! God vloeken? Ik verafschuw de gedachte ervan, ga weg achter mij, Satan." In andere gevallen heeft Job met veel zachtmoedigheid geredeneerd met zijn vrouw, zelfs als zij onvriendelijk voor hem was, Hoofdstuk 19:17. Ik smeekte haar om van de kinderen mijns schoots wil. Maar als zij hem aanspoort om God te vloeken, is hij zeer misnoegd. Gij spreekt als een van de zottinnen spreekt. Hij noemde haar geen zottin of atheïst, hij breekt ook niet uit in onbetamelijke uitdrukkingen van zijn misnoegen, waar zij, die ziek en pijnlijk zijn, maar al te licht toe komen, denkende dat dit in hen wel verontschuldigd kan worden, maar hij toont haar het kwaad van hetgeen zij gezegd had, dat zij de taal sprak van de ongelovigen en de afgodendienaars, die "als zij hard gedrukt zijn vloeken op hun koning en op hun God," Jesaja 8:21. Wij hebben reden te veronderstellen dat in een Godvruchtig gezin, zoals dat van Job was, zijn vrouw welgezind was voor de Godsdienst, maar dat zij, nu hun bezittingen en al hun gerief en gemak weg waren, het verlies niet kon dragen met die goede gemoedsgesteldheid, die Job had. Maar dat zij nu daarom ging

beproeven hem met haar boos humeur aan te steken, was een grote ergernis voor hem, en hij kon niet nalaten haar zijn misnoegen er over te tonen. Diegenen zijn toornig en zondigen niet, die alleen toornig zijn tegen de zonde, en een verzoeking opvatten als de grootste belediging, en "de kwaden niet kunnen dragen," Openbaring 2:2. Toen Petrus een satan was voor Christus, zei Hij hem ronduit: gij zijt Mij een aanstoot. Als zij, die wij geloven wijs en goed te zijn, ooit spreken wat dwaas en slecht is, dan moeten wij er hen getrouwelijk om bestraffen, en hun het kwaad aantonen van hetgeen zij zeggen, opdat wij geen zonde op hen laten. Verzoekingen om God te vloeken moeten met de grootste afschuw afgewezen worden, er moet niet eens mee geredeneerd worden, wie het ook zij, die ons daartoe zoekt te overreden moet als onze vijand worden beschouwd, het is op ons gevaar, zo wij naar hem luisteren.
Job heeft niet gedacht dat hij, zo hij God vloekte, zich met Adams verontschuldiging kon vrijpleiten, zeggende: "de vrouw, die Gij bij mij gegeven hebt, heeft er mij toe bewogen," Genesis 3:12, waarin een stilzwijgende beschuldiging tegen God, tegen Zijn inzetting en Zijn voorzienigheid lag opgesloten, nee indien gij hoont en vloekt, zult gij alleen de schuld er van dragen.

2. Hoe hij tegen de verzoeking redeneert: Zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen? Hen, die wij bestraffen, moeten wij trachten te overtuigen, en het is niet moeilijk een reden te geven, waarom wij nog vasthouden aan onze oprechtheid, zelfs als ons al het overige ontnomen is. Hij bedenkt dat goed en kwaad wel tegen elkaar overgestelde zaken zijn, maar dat zij toch niet uit tegenover elkaar gestelde oorzaken voortkomen, maar beide uit de hand Gods tot ons komen, Jesaja 45:7, Klaagliederen 3:38, en dat wij daarom in beide het oog op Hem moeten hebben met dankbaarheid voor het goede, dat Hij zendt, en zonder gemelijkheid ook het kwade ontvangen, dat Hij zendt. Let op zijn argument:
A. Hij betoogt, dat wij het kwade niet alleen moeten dragen, maar ontvangen. Zouden wij het kwade niet ontvangen? dat is:
a. Zullen wij niet verwachten het te ontvangen? Als God ons zovele goede dingen geeft, zullen wij dan verbaasd zijn of het vreemd vinden als Hij ons soms beproeft? I Petrus 4:12.
b. "Zullen wij er ons niet toe zetten, om het op de rechte wijze te ontvangen?" Het woord betekent: ontvangen als een gave, en geeft een vrome gemoedsgesteldheid te kennen onder onze beproevingen, die noch minachtende, noch er onder bezwijkende, ze beschouwende als gaven, Filipp. 1:29, ze aannemende als straf voor onze ongerechtigheid Leviticus 26:41, berustende in de wil van God hierin - "Hij doe mij wat goed is in Zijn ogen", en ons er naar voegende, zoals zij die weten gebrek te lijden, zowel als overvloed te hebben, Filipp. 4:12. Als het hart verootmoedigd en gespeend is door verootmoedigende leidingen van Gods voorzienigheid, dan "nemen wij de tucht aan," Zefánja 3:2, en nemen ons kruis op ons.

B. Waaruit hij redeneert. Zullen wij zoveel goed ontvangen, als uit de hand Gods tot ons is gekomen gedurende al de jaren van vrede en voorspoed, die wij geleefd hebben en zullen wij nu geen kwaad ontvangen, als God het geschikt oordeelt om het ons te zenden? De gedachte aan de zegeningen, die wij van God ontvangen hebben, zowel voorheen als nu, moet ons in een gepaste gemoedsstemming onze beproevingen doen ontvangen. Als wij ons deel ontvangen van het algemene goed in de zeven jaren van overvloed, zullen wij dan ook niet ons deel ontvangen van het algemene kwaad in de jaren van de hongersnood? Qui sentit commodum, sentire debet et onus - hij, die het voorrecht gevoelt moet zich bereiden voor de ontbering. Indien wij zoveel hebben, dat ons aangenaam is en ons behaagt waarom zouden wij dan niet ook tevreden zijn met hetgeen God behaagt? Indien wij zoveel goeds en liefelijks ontvangen, zullen wij dan ook niet enige beproevingen ontvangen, die als tegenstellingen dienen van onze gemakken en gerieflijkheden, om er de waarde zoveel sterker van te doen uitkomen (de waarde van onze zegeningen leren wij kennen doordat wij ze soms ontberen), en

als temperingen van hetgeen ons aangenaam is, teneinde het minder gevaarlijk te maken, de balans in evenwicht te houden en te voorkomen dat wij "ons verheffen?" 2 Corinthiers 12:7. Indien wij zoveel goed ontvangen voor het lichaam, zullen wij dan ook niet enig goed ontvangen voor de ziel, dat is: enige beproevingen, waardoor wij Gods heiligheid deelachtig worden, Hebreeën 12:10, iets, dat door het aangezicht treurig te maken het hart beter maakt? Zo laat dan murmureren, evenals roemen, voor altijd buitengesloten zijn.

IV. Zo hield Job dan in goede mate nog vast aan zijn oprechtheid, en was Satans aanslag tegen hem mislukt. In dit alles zondigde Job met zijn lippen niet. Hij heeft niet alleen dit goed gezegd, maar alles wat hij toen zei, was onder de regel van Godsdienst en goed verstand, onder al deze treurige omstandigheden heeft hij geen verkeerd woord gesproken, en wij hebben geen reden om te denken dat hij niet ook een goede gemoedsstemming behield, zodat, hoewel er in het hart enige roering, een opkomen van het bederf kon wezen de genade toch de overhand behield, en hij droeg zorg, dat de wortel van de bitterheid niet opwaarts sproot om beroerte te maken, Hebreeën 12:15. De overvloed van zijn hart was voor God, bracht goede dingen voort, en hield het kwaad dat er was ten onder. Indien hij enigerlei kwaad dacht, legde hij toch zijn hand op zijn mond, Spreuken 30:32, smoorde hij de boze gedachte, en liet hij haar niet verder gaan, waaruit bleek, niet alleen dat hij ware genade had, maar dat zij sterk was en zegevierend, in één woord, dat hij de hoedanigheid niet had verbeurd van een oprecht en vroom man, want aldus toont hij zich, die te midden van zulke verzoekingen "in woorden niet struikelt," Jakobus 3:2, Psalm 17:3.

Job 2:11 - 13

Wij hebben hier een bericht van het vriendelijk bezoek, dat Jobs drie vrienden hem brachten in zijn leed. De tijding van de buitengewone rampen, die hem hadden getroffen, verspreidde zich naar alle zijden, want hij was een voornaam, uitnemend man, zowel in grootheid en aanzien als in goedheid van hart en karakter en de omstandigheden van zijn rampen waren zeer buitengewoon. Sommigen, die zijn vijanden waren, juichten in zijn leed, Hoofdstuk 16:10, 19:18, 30:1 en verv. Misschien maakten zij balladen op hem, maar zijn vrienden waren bezorgd over hem en trachtten hem te troosten, een vriend heeft ten allen tijde lief en een broeder wordt in de benauwdheid geboren, drie van hen worden hier genoemd, Elifaz Bildad en Zofar.

Later zullen wij een vierde ontmoeten, die bij de gehele bespreking tegenwoordig schijnt geweest te zijn, namelijk Elihu. Of hij kwam als een vriend van Job of slechts als een toehoorder, blijkt niet. Deze drie worden gezegd zijn vrienden te zijn, zijn bekenden, met wie hij vertrouwelijk omging, zoals David en Salomo er ieder een hadden aan hun hof die de vriend van de koning werd genoemd. Deze drie waren zeer wijze en goede mannen, zoals blijkt uit hun gesprekken. Het waren oude zeer oude lieden, zij waren zeer vermaard om hun kennis en wetenschap, en men had grote eerbied voor hun oordeel, Hoofdstuk 32:6. Waarschijnlijk waren zij mannen van aanzien in hun land, vorsten, of hoofden van geslachten. Merk nu op:

I. Dat Job in zijn voorspoed vriendschap met hen had gesloten. Indien zij zijn gelijken waren, koesterde hij toch de achterdocht niet tegen hen, en indien zijn minderen, had hij toch de minachting niet voor hen, die een vertrouwelijke omgang met hen in de weg zou gestaan hebben. Zulke vrienden te hebben in de tijd van zijn voorspoed droeg meer bij tot zijn geluk dan al zijn kudden van groot en klein vee die hij bezat. Veel van het lieflijke en aangename van dit leven ligt in vriendschap met hen, die verstandig en deugdzaam zijn, en wie enige van zulke vrienden heeft, behoort hoge prijs op hen te stellen. Men denkt dat Jobs drie vrienden allen nakomelingen waren van Abraham. De Godvruchtige opvoeding, die de vader van de

gelovigen heeft gegeven aan hen die onder zijn toezicht en leiding waren, heeft nog ten goede nagewerkt in verscheidene elkaar opvolgende geslachten, zelfs in die, welke buitengesloten waren van het verbond. Elifaz stamde af van Theman, de kleinzoon van Ezau, Genesis 36:11. Bildad was waarschijnlijk een afstammeling van Suah, de zoon van Abraham bij Ketura, Genesis 25:2. Zofar is, naar sommigen denken, dezelfde als Zefo, een nakomeling van Ezau, Genesis 36:11. Dat zoveel wijsheid en Godsvrucht bewaard bleef onder hen, die vreemdelingen waren voor het verbond van de belofte was een gelukkig voorteken van Gods genade jegens de heidenen, als in de laatste dagen de middelmuur van de afscheiding weggenomen zou zijn. Ezau was verworpen, maar velen, die uit hem zijn voortgekomen, hebben sommigen van de beste zegeningen beërfd.

II. Dat zij hun vriendschap voor Job behielden in zijn tegenspoed, toen de meesten van zijn vrienden hem hadden verlaten, Hoofdstuk 19:14. Zij toonden hun vriendschap op tweeërlei wijze.

1. Door het vriendelijk bezoek, dat zij hem brachten om met hem te treuren over zijn leed en hem te vertroosten, vers 11. Waarschijnlijk plachten zij hem te bezoeken in zijn voorspoed niet om met hem ter jacht te gaan, niet om met hem te dansen of kaart met hem te spelen, maar om zich te onderhouden en te stichten door zijn geleerde en vrome gesprekken, en nu hij in het ongeluk was, kwamen zij om te delen in zijn smarten, zoals zij vroeger gekomen waren om te delen in zijn genietingen. Dit waren wijzen, wier "hart in het klaaghuis was," Prediker 7:4. Het bezoeken van beproefden, van zieken en lijdenden, van wezen en weduwen wordt tot een tak gemaakt van "de zuivere en onbevlekte Godsdienst," Jakobus 1:27, en als het uit een goed beginsel gedaan wordt, dan zal het weldra overvloedig beloond worden, Mattheüs 25:36. Door de zonen en dochteren van de verdrukking te bezoeken kunnen wij veel toebrengen:
a. Tot bevordering van onze eigen genadegaven, want menige nuttige lering kunnen wij trekken uit de moeilijkheden van anderen, wij kunnen op hen zien en onderricht ontvangen, en er wijs en ernstig door gemaakt worden.
b. Tot hun verlichting, door hun achting te betonen, verlevendigen wij hun moed en er kan een goed woord tot hen gesproken worden, dat er toe bijdraagt hun rust en verkwikking te bezorgen.
Jobs vrienden kwamen, niet om hun nieuwsgierigheid te bevredigen met een verhaal van zijn rampen, en nog veel minder zoals Davids valse vrienden om er hatelijke aanmerkingen op te maken, Psalm 41:7 - 9, maar om met hem te treuren, hun tranen te vermengen met de zijnen en hem aldus te troosten. Het is veel aangenamer om hen te bezoeken, die in het ongeluk zijn en die wij kunnen en mogen vertroosten, dan hen, die wij eerst van zonde moeten overtuigen.

Merk betreffende deze bezoekers op:
a. Dat zij niet geroepen waren, maar uit eigen beweging zijn gekomen, Hoofdstuk 6:22, naar aanleiding waarvan Dr. Caryle opmerkt, dat het tot de goede manieren behoort om een ongenodigde gast te zijn in het klaaghuis en voor het vertroosten van onze vrienden hun uitnodiging te voorkomen.
b. Dat zij een afspraak hadden gemaakt om te komen. Godvruchtige mensen behoren afspraken te maken onder elkaar om goed te doen, elkaar hiertoe opwekkende en elkaar er in helpende. Voor een Godvruchtig doel moet men hand aan hand gaan.
c. Dat zij met het doel kwamen om hem te vertroosten (en wij hebben reden te geloven dat dit werkelijk hun doel was), maar toch ellendige vertroosters bleken te zijn, omdat zij zijn zaak onverstandig hebben beschouwd en behandeld. Velen hebben wel goede bedoelingen, maar door zich te vergissen missen zij hun doel.

2. Door hun teer medelijden met hem en bezorgdheid over hem in zijn beproeving. Hij was door zijn zweren zo misvormd dat zij, toen zij hem op een afstand zagen, hem niet hebben herkend, vers 12. Zijn aangezicht was geheel bemodderd van wenen, Hoofdstuk 16:16. Gelijk Jeruzalems nazireërs, die "roder van lichaam waren dan robijnen", maar nu "verduisterd waren van zwartheid," Klaagliederen 4:7, 8. Welk een verandering zal zware ziekte of, zonder deze, drukkende zorg en hevig leed in weinig tijds op het aangezicht teweegbrengen! "Is dit Naomi?" Ruth 1:19. En zo: Is dit Job? Hoe zijt gij gevallen! Hoe is uw heerlijkheid bezoedeld en al uw eer in het stof gelegd! God make ons geschikt voor zulke veranderingen! Hem aldus deerlijk veranderd ziende, hebben zij hem uit schrik en afgrijzen niet verlaten maar hem zoveel te meer teer medelijden betoond.

a. Komende om met hem te treuren hebben zij aan hun ongeveinsde smart lucht gegeven op de toenmaals gewone wijze: zij hebben overluid geweend. Door hen te zien werd - zoals het gewoonlijk gaat - Jobs smart weer opgewekt, begon hij weer te wenen, waardoor ook stromen van tranen uit hun ogen vloeiden. Zij scheurden hun kleren en strooiden stof op hun hoofden, als mensen die zich willen ontbloten en vernederen met hun vriend, die aldus ontbloot en vernederd was.

b. Komende om hem te vertroosten, zaten zij bij hem neer op de grond want aldus ontving hij bezoeken, en zij hebben, niet uit hoofse plichtpleging maar in oprecht medelijden, zich in dezelfde nederige en ongemakkelijke houding geplaatst. Waarschijnlijk hadden zij menigmaal met hem op zijn rustbanken gezeten en aan zijn tafel, toen hij nog in voorspoedige toestand was en daarom wilden zij nu ook delen in zijn smart en armoede, met hem gedeeld hebbende in zijn blijdschap en overvloed. Het was geen bezoek naar de hedendaagse mode, dat zij hem brachten, waarbij zij hem even aanzagen en toen weggingen, maar als mensen, die geen genot zouden kunnen smaken, indien zij naar hun plaats terugkeerden terwijl hun vriend zich in zo grote ellende bevond, besloten zij bij hem te blijven totdat zij hem beter zagen, of aan het einde van zijn leven en lijden, en daarom sloegen zij hun verblijf op in zijn nabijheid, hoewel hij nu niet instaat was om hen zoals vroeger gastvrij te onthalen, en zij dus op hun eigen kosten bij hem bleven. Zeven dagen lang zijn zij dagelijks in de uren, wanneer hij bezoekers bij zich toeliet, gekomen, en zaten zij bij hem neer als zijn medegenoten in de verdrukking, en als uitzonderingen op die regel: Nullus ad ammissas ibit amicus opes - Zij, die hun rijkdom verloren hebben, moeten geen bezoeken van hun vrienden verwachten. Zij zaten bij hem, maar geen van hen heeft een woord tot hem gesproken, zij luisterden slechts naar het verhaal, dat hij hun deed van zijn rampen. Curae leves loquunter, ingentes stupent –
Onze lichtere verdrietelijkheden hebben een stem, maar de zware smarten zijn stom. Wat zij ook tot elkaar gezegd mogen hebben om lering en nut te trekken uit deze zo treurige omstandigheden, tot hem spraken zij geen woord. Zij zeiden niets van al datgene, waarvan zij later zoveel tot hem gezegd hebben - niets om hem te grieven, Hoofdstuk 4:2, omdat zij zagen dat de smart reeds zeer groot was, en in het eerst waren zij er afkerig van om aan de beproefde nog meer beproeving toe te voegen.
Er is "een tijd om te zwijgen," of wanneer de goddeloze nog tegenover ons is, en wij door te spreken hem zouden kunnen verharden, Psalm 39:9, of wanneer wij door te spreken "trouweloos zouden zijn aan het geslacht van Gods kinderen," Psalm 73:15. Dat zij de volgende plechtige redenen niet hielden voor de zevenden dag, kan misschien aanduiden dat dit de sabbatdag was, die in de patriarchale tijd ongetwijfeld werd waargenomen, en tot aan die dag hebben zij de samenspreking uitgesteld, omdat toen waarschijnlijk, naar gewoonte, mensen in Jobs huis zouden komen om zich met hem te verenigen in zijn Godsdienstige handelingen en dan door die gesprekken gesticht zouden kunnen worden. Of liever: zij wilden door hun langdurig stilzwijgen te kennen geven dat hetgeen zij zeggen zullen wèl overwogen

en de vrucht van veel nadenken was. Het hart van de rechtvaardige bedenkt zich om te antwoorden. Wij moeten ons, eer wij eenmaal spreken, tweemaal bedenken, inzonderheid in een geval als dit, langdurig denken, en dan zullen wij beter instaat zijn om kort en ter zake te spreken.

HOOFDSTUK 3

1 Daarna opende Job zijn mond, en vervloekte zijn dag. 2 Want Job antwoordde en zeide: 3 De dag verga, waarin ik geboren ben, en de nacht, waarin men zeide: Een knechtje is ontvangen; 4 Diezelve dag zij duisternis; dat God naar hem niet vrage van boven; en dat geen glans over hem schijne; 5 Dat de duisternis en des doods schaduw hem verontreinigen; dat wolken over hem wonen; dat hem verschrikken de zwarte dampen des dags! 6 Diezelve nacht, donkerheid neme hem in; dat hij zich niet verheuge onder de dagen des jaars; dat hij in het getal der maanden niet kome! 7 Ziet, diezelve nacht zij eenzaam; dat geen vrolijk gezang daarin kome; 8 Dat hem vervloeken de vervloekers des dags, die bereid zijn hun rouw te verwekken; 9 Dat de sterren van zijn schemertijd verduisterd worden; hij wachte naar het licht, en het worde niet; en hij zie niet de oogleden des dageraads! 10 Omdat hij niet toegesloten heeft de deuren mijns buiks, noch verborgen de moeite van mijn ogen. 11 Waarom ben ik niet gestorven van de baarmoeder af, en heb de geest gegeven, als ik uit de buik voortkwam? 12 Waarom zijn mij de knieën voorgekomen, en waartoe de borsten, opdat ik zuigen zou? 13 Want nu zou ik neerliggen, en stil zijn; ik zou slapen, dan zou voor mij rust wezen; 14 Met de koningen en raadsheren der aarde, die voor zich woeste plaatsen bebouwden; 15 Of met de vorsten, die goud hadden, die hun huizen met zilver vervulden. 16 Of als een verborgene misdracht, zou ik niet zijn; als de kinderkens, die het licht niet gezien hebben. 17 Daar houden de bozen op van beroering, en daar rusten de vermoeiden van kracht; 18 Daar zijn de gebondenen tezamen in rust; zij horen de stem des drijvers niet. 19 De kleine en de grote is daar; en de knecht vrij van zijn heer. 20 Waarom geeft Hij de ellendigen het licht, en het leven de bitterlijk bedroefden van gemoed? 21 Die verlangen naar de dood, maar hij is er niet; en graven daarnaar meer dan naar verborgene schatten; 22 Die blijde zijn tot opspringens toe, en zich verheugen, als zij het graf vinden; 23 Aan de man, wiens weg verborgen is, en dien God overdekt heeft? 24 Want voor mijn brood komt mijn zuchting; en mijn brullingen worden uitgestort als water. 25 Want ik vreesde een vreze, en zij is mij aangekomen; en wat ik schroomde, is mij overkomen. 26 Ik was niet gerust; en was niet stil, en rustte niet; en de beroering is gekomen.

Gij hebt de verdraagzaamheid van Job gehoord, zegt de apostel, Jakobus 5:11. Dat hebben wij, en wij hebben ook van zijn ongeduld gehoord. Wij waren verwonderd dat een mens zo geduldig kon wezen als hij was, Hoofdstuk I en 2, maar wij verwonderen er ons ook over dat een Godvruchtig man zo ongeduldig kon zijn als wij hem hier in dit hoofdstuk zien, als hij zijn dag vloekt en in drift en hartstocht:

I. Klaagt dat hij geboren is, vers 1 - 10.
II. Er over klaagt dat hij niet stierf zodra hij geboren was, vers 11 - 19.
III. Klaagt dat zijn leven voortduurt nu hij in ellende is, vers 20 - 26. Hierin heeft Job - het moet erkend worden - gezondigd met zijn lippen, en het is geschreven, niet tot onze navolging, maar tot onze waarschuwing, opdat hij, die meent te staan, toezie dat hij met valle.

Job 3:1 - 10

Reeds lang was Jobs hart brandende in zijn binnenste, terwijl hij peinsde brandde het vuur, en zoveel feller naarmate het gesmoord en onderdrukt was. Eindelijk sprak hij met zijn tong, maar niet zo’n goed woord als David na een langdurig stilzwijgen gesproken heeft: "Heere! maak mij bekend mijn einde," Psalm 39:4, 5. Zeven dagen lang zat de profeet Ezechiël verbaasd neer in het midden van de gevangenen, en toen (waarschijnlijk op een sabbatdag) "geschiedde het woord des Heeren tot hem," Ezechiël 3:15, 16. Zo lang zaten Job en zijn vrienden te denken, maar zeiden niets, zij weren bevreesd om te zeggen wat zij dachten, teneinde hem niet te grieven, en hij durfde zijn gedachten niet uiten, uit vrees van hen te

ergeren. Zij kwamen om hem te vertroosten maar bevindende dat zijn beproevingen zeer buitengewoon waren, begonnen zij te denken dat hem geen troost toekwam, zij hielden hem verdacht van huichelarij, en daarom zeiden zij niets. Maar zij, die lijden en verliezen, menen recht te hebben tot spreken, en daarom geeft Job het eerst uiting aan zijn gedachten. Tenzij die gedachten beter waren, zou het goed geweest zijn als hij ze maar voor zich had gehouden. Kortom, hij vervloekte zijn dag, de dag van zijn geboorte, hij wenste nooit te zijn geboren, kon zonder spijt en ergernis aan zijn geboorte niet denken, noch er van spreken. Terwijl de mensen gewoonlijk het jaarlijkse weerkeren van de dag van hun geboorte vieren met verheuging, beschouwde hij hem als de ongelukkigste dag van het jaar, omdat hij de ongelukkigste was van zijn leven, het begin van al zijn ellende. Nu was dit:

I. Erg genoeg. Het ontzettende van zijn leed en de wanorde van zijn geest kunnen het ten dele verontschuldigen, maar hij kan er toch volstrekt niet in gerechtvaardigd worden. Nu heeft hij het goede vergeten, waartoe hij geboren was, de magere koeien hebben de vette verslonden, en hij is alleen vervuld van de gedachten aan het kwaad, en wenst nooit te zijn geboren. De profeet Jeremia zelf drukt de smart over zijn rampen uit in een taal, niet ongelijk aan deze. "Wee mij, mijne moeder, dat gij mij gebaard hebt!" Jeremia 15:10. "Vervloekt zij de dag, op welke ik geboren ben," Jeremia 20:14 en verv.
Wij kunnen veronderstellen dat Job in zijn voorspoed menigmaal God geloofd heeft voor de dag van zijn geboorte en hem een gelukkige dag heeft geacht, maar nu drukt hij er alle mogelijke schandmerken op. Als wij denken aan de ongerechtigheid, waarin wij ontvangen en geboren zijn, dan hebben wij reden genoeg om met smart en schaamte op de dag van onze geboorte te zien, en te zeggen dat "de dag van onze dood," door welke wij "bevrijd worden van zonde," Romeinen 6:7, veel "beter is," Prediker 7:1. Maar de dag van onze geboorte te vloeken, omdat wij toen op het rampspoedige toneel van het leven zijn verschenen, dat is met de God van de natuur te twisten, de waardigheid van ons zijn te verachten en toe te geven aan een hartstocht, waarover wij ons bij kalm en sober nadenken zullen schamen. Er is voorzeker geen levenstoestand, waarin een mens in deze wereld zijn kan, of hij kan er (zo het door zijn eigen schuld niet belet wordt), God op zo’n wijze in eren, zijns zelfs zaligheid werken, en zich van geluk verzekeren in een betere wereld, dat hij volstrekt geen reden zal hebben om te wensen, dat hij nooit ware geboren, maar wel zeer veel reden om te zeggen dat hij tot zo goed een doeleinde zijn bestaan ontvangen heeft.
Maar het moet erkend worden dat wij, indien er geen leven was na dit leven en er geen Goddelijke vertroostingen waren om ons te ondersteunen in het vooruitzicht ervan, bij de vele smarten en rampen van dit leven, soms in verzoeking zouden kunnen zijn om te zeggen, dat wij "tevergeefs geschapen zijn," Psalm 89:48, en te wensen dat wij maar nooit hadden bestaan. Er zijn de zodanigen in de hel, die met goede reden wensen dat zij nooit waren geboren, zoals Judas, Mattheüs 26:24. Maar aan deze zijde van de hel kan er geen reden zijn voor zo ijdel en ondankbaar een wens. Het was Jobs dwaasheid en zwakheid zijn dag te vloeken, wij moeten er van zeggen: Dit was zijn zwakheid, maar Godvruchtige mensen hebben soms gefaald in het beoefenen van de genadegaven, waarin zij het meest uitgemunt hebben, opdat wij zullen begrijpen dat, als zij volmaakt genoemd worden, bedoeld is dat zij oprecht waren, niet dat zij zondeloos waren. Eindelijk. Laat ons opmerken tot eer van het geestelijk leven boven het natuurlijke leven, dat, hoewel velen de dag van hun geboorte vervloekt hebben, er nooit iemand geweest is die de dag van zijn nieuwe geboorte heeft vervloekt, noch gewenst heeft dat hij maar nooit genade had ontvangen, dat hem nooit de geest van de genade gegeven was, dat zijn de uitnemendste gaven, voortreffelijk boven het leven zelf, en die nooit tot een last zijn.

II. Toch was het niet zo erg als Satan zich gevleid had, dat het zijn zou.

Job vervloekte zijn dag, maar hij heeft zijn God niet gevloekt, hij was zijn leven moede en zou er gaarne van gescheiden zijn, maar zijn Godsdienst was hij niet moede, vastberaden houdt hij daaraan vast, en wil hem nooit loslaten. De twist tussen God en Satan liep niet over de vraag, of Job al of niet zijn zwakheden had, of hij van gelijke bewegingen was als wij (dat werd toegegeven), maar of hij een geveinsde was, of hij in het verborgen God haatte, en dit zou tonen als hij er toe geprikkeld werd, toen de proef genomen was, bleek het, dat hij zulk een man niet was. Ja meer: bij dit alles kan hij nog een voorbeeld zijn van geduld, want ofschoon hij aldus onbedachts met zijn lippen heeft gesproken, heeft hij zich zowel tevoren als daarna met grote onderworpenheid aan de heilige wil van God uitgelaten en gedragen, en berouw getoond van zijn ongeduld, hij heeft er zichzelf om veroordeeld, en daarom heeft God hem niet veroordeeld, en dat moeten ook wij niet, maar wel moeten wij zoveel zorgvuldiger over onszelf waken, opdat wij in de gelijkheid van zijn overtreding niet zondigen. De bijzondere uitdrukkingen door Job gebruikt in het vervloeken van zijn dag, zijn vol van dichterlijke verbeelding, vuur en vervoering, en geven de taalgeleerden evenveel werk als de zaak zelf aan de Godgeleerden, wij zullen in onze beschouwingen niet uitvoerig zijn.

Als hij zijn hartstochtelijke wens wil uitdrukken, om nooit het aanzijn te hebben ontvangen, vaart hij uit tegen de dag van zijn geboorte, en
1. Wenst dat de aarde hem vergete: de dag verga, vers 3, dat hij niet gevoegd worde bij de dagen van het jaar, vers 6. "Hij worde niet slechts niet met rode letters in de kalender aangeduid, zoals de geboortedag van de koning er in aangeduid placht te zijn, (en Job was een koning, Hoofdstuk 29:25), "maar hij zij er uit weggeschrapt, in vergetelheid begraven. Laat de wereld niet weten dat er ooit zo’n man in geboren was, en er in geleefd heeft, en zulk een toonbeeld van ellende is geworden."

2. Laat de hemel hem met bestraffenden blik aanzien. Dat God hem niet aanzie van boven vers 4. "Alles is in werkelijkheid zoals het voor God is, de dag is een eredag, waarop Hij eer gelegd heeft, en die Hij onderscheidt en kroont met Zijn gunst en zegen, zoals Hij de zevende dag van de week heeft geëerd, laat mijn geboortedag nooit aldus geëerd worden. Hij zij door Hem, die de tijden tevoren verordineerd heeft, als een kwade dag, nigro carbone nofandus - met een zwarte kool getekend. De Vader en Fontein van licht stelde het grote licht tot heerschappij van de dag en de kleinere lichten tot heerschappij van de nacht, maar die dag misse het voordeel van beide." Die dag zij duisternis, vers 4, en als het licht van de dag duisternis is, hoe groot is dan niet die duisternis! zij is verschrikkelijk, omdat wij dan uitzien naar licht. Laat de somberheid van de dag Jobs toestand voorstellen, wiens zon des middags onderging. En wat die nacht betreft, hij ontbere het nut en voordeel van de maan en de sterren, donkerheid neme hem in, dikke, tastbare duisternis, die de rust van de nacht niet door zijn stilte begunstigt, maar haar veeleer beroert door zijn verschrikkingen.

3. Dat alle blijdschap hem verlate. "Laat hem een treurige, eenzame nacht zijn, geen vrolijke nacht door muziek en dans, dat geen vrolijk gezang daarin kome, vers 7, "dat het een lange nacht zij, hij zie niet de oogleden des dageraads," vers 9, "die vreugde met zich brengen." 4. Dat alle vervloekingen hem volgen, vers 8. "Laat nooit iemand wensen hem te zien of hem welkom heten als hij komt, integendeel dat hem vervloeken de vervloekers van de dag. Welke dag het zij, die iemand zou wensen te vloeken, laat hem tegelijkertijd een vervloeking uitspreken over mijn geboortedag, inzonderheid degenen, die met hun klaagzangen rouw en treurigheid opwekken bij begrafenissen. Laat de vervloekers van de dag des doods van anderen, in een adem de dag mijner geboorte vervloeken." Of wel: zij, die zo vermetel zijn dat zij de leviathan - dat is het woord hier - durven tergen, de walvis of krokodil neerslaan, hem

met hun bitterste vervloeking vloeken, hopende hem hierdoor te verzwakken, om zich aldus meester van hem te maken. Waarschijnlijk werd dergelijke gewoonte toen gevolgd, waarop de gewijde dichter zinspeelt. Laat hem even hatelijk zijn als de dag, waarop de mensen de grootste ongelukken betreuren of als de tijd, waarin zij de verschrikkelijkste gezichten zien, aldus bisschop Patrick, de leviathan hier, naar ik veronderstel, nemende voor de duivel, zoals anderen, die het verstaan van de verwensingen van de bezweerders en tovenaars, als zij de duivel oproepen of een duivel opgeroepen hebbende, hem niet weer kunnen verdrijven. Maar wat is de grond van Jobs toorn op de dag en de nacht van zijn geboorte? Het is omdat hij de deuren van de schoot van zijn moeder niet heeft toegesloten, vers 10. Zie de ongerijmdheid, de waanzin van hartstochtelijke ontevredenheid, welke dwaze, buitensporige taal zij spreekt, als men haar niet in toom houdt. Is dit Job, die zo bewonderd werd om zijn wijsheid, dat zij naar hem hoorden en wachtten, en zwegen op zijn raad, en na zijn woord niet weer spraken? Hoofdstuk 29:21,22.

Gewis! zijn wijsheid faalde hem,
a. Toen hij zich zoveel moeite gaf om zijn begeerte uit te drukken dat hij niet ware geboren, die, op zijn best genomen, toch slechts een ijdele begeerte is, want het is onmogelijk om hetgeen geweest is, te maken alsof het niet geweest is.
b. Toen hij zo mild was met zijn vervloekingen over een dag en nacht, die toch niet geschaad kunnen worden, of waaraan het om zijn vervloekingen toch nooit te slechter kan gaan.
c. Toen hij iets zo wrede wenste voor zijn eigen moeder, dat zij niet bij machte zou geweest zijn hem voort te brengen, toen de tijd er voor gekomen was hetgeen onvermijdelijk haar dood, en wel een zeer smartelijken dood, tengevolge zou gehad hebben.

d. Toen hij de goedheid van God jegens hem minachtte (in hem het aanzijn te geven, zo'n aanzijn, zo'n voortreffelijk leven een leven, zover verheven boven ieder ander schepsel van deze lagere wereld), en de gave onderschatte, als het aannemen niet waardig alleen omdat het transit cum onere - het bezwaard was met enige moeilijkheden, die nu eindelijk tot hem kwamen, nadat hij er gedurende zovele jaren de genoegens van had gesmaakt. Hoe dwaas was het van hem, te wensen dat zijn ogen nooit het licht hadden aanschouwd, opdat zij dan ook geen leed zouden zien, terwijl hij toch kon hopen daarover heen te zien om daarna weer blijdschap te zien! Heeft Job geloofd en gehoopt, dat hij ten laatsten dage uit zijn vlees God zal aanschouwen Hoofdstuk 19:26, en toch kunnen wensen nooit tot zo'n geluk instaat te zijn, alleen maar omdat hij voor het ogenblik smart heeft in zijn vlees? Moge God in Zijn genade ons wapenen tegen zo'n dwazen en schadelijker hartstocht van ongeduld!

Job 3:11 - 19
Misschien heeft Job bij nader bedenken zijn dwaasheid ingezien, waarmee hij wenste nooit te zijn geboren, en daarom tracht hij dit nu te verbeteren door een andere wens, die echter niet veel beter is, namelijk dat hij terstond na zijn geboorte ware gestorven, waarover hij in deze verzen uitweidt. Als onze Heiland een zeer rampspoedige staat van zaken wilde voorstellen, schijnt Hij een gezegde als dit toe te laten. "Zalig zijn de onvruchtbaren en de schoot die, niet heeft gebaard en de borsten, die niet hebben gezoogd, "Lukas 23:29, maar de onvruchtbare schoot zalig te spreken is een ding, en de vruchtbare te vloeken is een andere zaak! Het is goed om uit beproevingen zoveel mogelijk nut en voordeel te trekken, maar het is niet goed om van onze zegeningen een slecht gebruik te maken en er kwaad aan te ontlenen. Onze regel is: Zegen en vloek niet. Soms wordt het leven genomen voor al wat goed, en de dood voor al wat kwaad is, maar Job klaagt hier op dwaze wijze over het leven en hetgeen het leven onderhoudt als een vloek en een plaag voor hem, en begeert de dood en het graf als de grootste en begerenswaardigste zegen. Voorzeker! Satan had zich vergist in Job, toen hij die

grondregel op hem toepaste: al wat iemand heeft zal hij geven voor zijn leven, want nooit heeft iemand het leven op minderen prijs gesteld dan hij.

I. Ondankbaar twist hij met het leven, en is er zeer toornig om dat het hem niet ontnomen was terstond nadat het hem was gegeven vers 11, 12. Waarom ben ik niet gestorven van de baarmoeder af? Zie hier:

1. Welk een zwak en hulpeloos schepsel de mens is, als hij ter wereld komt, en hoe zwak dan de pas gesponnen levensdraad is. Wij zijn gereed te sterven van de baarmoeder af, en zodra wij beginnen te ademen reeds de laatste adem uit te blazen. Wij kunnen niets voor onszelf doen, zoals andere schepselen het wèl kunnen, maar zouden ten grave dalen indien de knieën ons niet voorkwamen, en de levenslamp, pas ontstoken, zou vanzelf uitgaan indien de borsten, ons gegeven opdat wij zouden zuigen, haar niet opnieuw van olie voorzagen.

2. Welk een genadige en tedere zorg Gods voorzienigheid voor ons gehad heeft, toen wij in de wereld kwamen. Hieraan hadden wij het te danken, dat wij niet van de baarmoeder af gestorven zijn, de geest niet hebben gegeven als wij uit de schoot voortkwamen. Waarom zijn wij niet afgesneden terstond nadat wij geboren waren? Niet omdat wij dit niet verdienden, zeer terecht zou zulk onkruid uitgerukt zijn kunnen worden zodra het opkwam, zeer terecht zou deze basiliscus in het ei reeds verpletterd zijn. Niet omdat wij zelf enigerlei zorg voor onszelf en voor onze veiligheid genomen hebben, of hadden kunnen nemen, geen schepsel komt zo hulpeloos, zo hulpbehoevend ter wereld als de mens. Het was niet onze macht, noch de kracht van onze hand die ons bestaan bewaarde, maar Gods hand. Zijn macht en voorzienigheid onderhield ons broos leven, door Zijn mededogen en Zijn lankmoedigheid werd ons verbeurd leven gespaard, daaraan hebben wij het te danken dat de knieën ons voorgekomen zijn. Door de hand van de God van de natuur is de natuurlijke liefde in het hart van de ouders gelegd, vandaar dat de zegeningen van de borsten die van de schoot vergezelden.

3. Hoeveel ijdelheid en kwelling van de geest in het menselijk leven is. Indien wij geen God hadden te dienen in deze wereld, op geen betere dingen hadden te hopen in een andere wereld, wij zouden, in aanmerking genomen de hoedanigheden waarmee wij zijn begiftigd, en de moeilijkheden, die ons omringen, in sterke verzoeking zijn om te wensen dat wij gestorven waren van de baarmoeder af, waardoor zeer veel zonde en ellende voorkomen zou zijn. "Hij, die heden geboren wordt en morgen sterft, verliest enige uren van vreugd, maar ontgaat maanden van smart."

4. Het kwaad van ongeduld, gemelijkheid en ontevredenheid, waar dit de overhand heeft, is de mens onredelijk, dwaas, goddeloos en ondankbaar, en dan minacht en onderschat hij Gods gunst. Hoe zuur en bitter het leven ook gemaakt zij, wij moeten zeggen: "het was de goedertierenheid des Heeren, dat wij niet van de baarmoeder af gestorven zijn, dat wij niet verteerd zijn." Afkeer van het leven is in tegenspraak met het gezond verstand en met het menselijk gevoel, en op andere tijden ook met ons eigen gevoel. Ontevreden mensen kunnen nog zoveel roepen en schreeuwen tegen het leven, als het op stuk van zaken komt, zijn zij wars om er van te scheiden. Toen de grijsaard in de fabel moe was van de last, die hij droeg, wierp hij hem af en riep om de dood, deze kwam en vroeg wat hij van hem begeerde, "niets," zei de grijsaard, "dan dat gij mij helpt om mijn last weer op te nemen".

II. Hartstochtelijk roemt hij de dood en het graf, en schijnt er geheel verliefd op. Begeren te sterven om met Christus te wezen en bevrijd te zijn van de zonde en met onze woonstede die

uit de hemel is overkleed te worden dat is de vrucht en het bewijs van genade, maar begeren te sterven, alleen maar om rust te hebben in het graf en verlost te zijn van de moeilijkheden van dit leven, dat riekt naar het bederf.

Jobs overweging hier kan ons nuttig zijn om ons te verzoenen met de dood, als hij komt, en ons rust en kalmte te geven bij zijn nadering, maar er moet geen gebruik van worden gemaakt als een voorwendsel om met het leven te twisten terwijl het ons gelaten wordt, of om ons onrustig te maken onder de lasten ervan. Het is onze wijsheid en onze plicht om ons voordeel te doen met hetgeen is," hetzij leven of sterven, en aldus de Heere te leven" en "de Heere te sterven," en in beide "des Heeren te wezen," Romeinen 14:8.
Job verbittert zich hier door te denken dat, zo hij slechts terstond na zijn geboorte was gestorven, van de baarmoeder naar het graf was gebracht:

1. Zijn toestand zou zo goed zijn geweest als van de besten. Ik zou, zegt hij, met de koningen en raadsheren van de aarde zijn, wier pracht en macht en beleid hen niet buiten het bereik van de dood kunnen stellen, noch hen kunnen beveiligen tegen het graf, noch hun stof in het graf van het gewone, het algemene stof kunnen onderscheiden. Zelfs vorsten, die goud hadden in overvloed, konden er de dood niet mee omkopen om hen voorbij te gaan als hij tot hen komt, en hoewel zij hun huizen vulden met zilver, zijn zij genoodzaakt het alles achter te laten en kunnen er niet toe wederkeren. Onder de woeste plaatsen, die de koningen en raadsheren hier gezegd worden voor zich bebouwd te hebben, verstaan sommigen de graftomben of monumenten, die zij in hun leven voor zich hebben opgericht, zoals Sebna, Jesaja 22:16, die zich "een graf uitgehouwen heeft, " en onder het goud, dat de vorsten hadden, en het zilver, waarmee zij hun huizen vulden verstaan zij de schatten, die, zeggen zij, zij gewoon waren in de graven van voorname mannen neer te leggen.
Zulke kunstgrepen werden aangewend om aan geen zijde van de dood zo mogelijk, hun waardigheid op te houder, en er zich voor te behoeden om met hun minderen in gelijke toestand te komen, maar het baat niet, de dood is en blijft een onweerstaanbare gelijkmaker, Mors sceptra ligonibus cequat - De dood vermengt scepters met spaden. Rijken en armen ontmoeten elkaar in het graf, en een verborgen misdracht, vers 16, een kind, dat nooit het levenslicht heeft gezien, of een dat pas zijn ogen er voor geopend hebbende een blik sloeg in de wereld en er mishagen in vond, en ze daarom maar weer sloot, ligt er even zacht en gemakkelijk, even hoog en heilig, als koningen en raadsheren en vorsten, die goud hadden. "En daarom," zegt Job, "zou ik liever daar in het stof gelegen hebben, dan te leven en hier in de as te liggen".

2. Zijn toestand zou veel beter geweest zijn dan hij nu was vers 13. "Dan zou ik nederliggen en stil zijn, dat ik nu niet kan, nu ben ik onrustig, word ik heen en weer geschud, dan zou ik slapen, terwijl nu de slaap van mijn ogen geweken is, dan zou ik rusten. terwijl ik nu rusteloos ben." Thans, nu het leven en de onsterflijkheid in zo’n helderder licht gebracht zijn door het Evangelie dan waarin zij tevoren geplaatst waren, kunnen goede Christenen een beter bericht geven dan dit is, van het gewin van de dood. "Dan zou ik bij de Heere geweest zijn, dan zou ik Zijn heerlijkheid gezien hebben van aangezicht tot aangezicht, en niet langer door een spiegel als in een duistere rede. Maar alles wat de arme Job zich voorspiegelde was rust en stilte in het graf, buiten het bereik van slechte tijdingen, en buiten het gevoel van de pijn van zijn zweren. Want nu zou ik neerliggen en stil zijn, dan zou hij in zijn humeur zijn gebleven, zijn gelijkmatig kalm humeur, waarin hij in de twee vorige hoofdstukken was, volkomen onderworpen aan de heilige wil van God, en er in berustende, hij zou nu stil en rustig zijn, zijn ziel tenminste zou dan vernachten in het goede al was ook zijn lichaam in pijn en smart Psalm 25:13.

Merk op hoe schoon hij de rust in het graf beschrijft, hetgeen (mits ook de ziel rust in God) ons grotelijks kan helpen in onze triomf er over.
a. Zij, die nu beroerd zijn, zullen daar buiten het bereik zijn van beroering vers 17, daar houden de bozen op van beroering. Als vervolgers sterven, kunnen zij niet langer beroeren, hun haat en hun nijdigheid zijn nu vergaan. Herodes had de gemeente gekweld, maar toen hij een prooi van de wormen was geworden, hield hij op van beroering. Als de vervolgden sterven, dan zijn zij buiten gevaar van nog verder beroerd te worden. Indien Job in het graf had gerust, hij zou door de Sabeërs en Chaldeeën niet beroerd zijn geworden, geen van al zijn vijanden zou hem op enigerlei wijze hebben kunnen beroeren.
b. Zij, die thans zwoegen, zullen dan het einde zien van hun arbeid en moeite, daar rusten de vermoeiden van kracht. Voor de zielen van de heiligen is de hemel meer dan een rust, maar het graf is een rust voor hun lichaam, hun pelgrimstocht is vermoeiend, de zonde en de wereld zijn zij moede, hun dienst, hun lijden en hun verwachtingen hebben hen vermoeid, maar in het graf "rusten zij van hun arbeid," Openbaring 14:13, Jesaja 57:2. Daar zijn zij gerust en klagen niet, daar slapen de gelovigen in Jezus.
c. Zij, die hier in slavernij waren, zijn daar in veiligheid, de dood is het ontslag van de gevangenen, de verlichting voor de verdrukten, en de vrijmaking van de dienstbaren, vers 18. De gevangenen kunnen daar wel niet vrij uit en ingaan, maar zij rusten tezamen, worden niet aan het werk gezet, zijn niet malende in dat gevangenhuis. Zij worden niet meer beledigd en vertreden, gedreigd en verschrikt door hun wrede aandrijvers, zij horen de stem des drijvers niet. Zij, die hier tot altijddurende dienstbaarheid gedoemd waren, die niets het hunne konden noemen, nee, zelfs hun eigen lichaam niet, zijn daar niet langer onder bevel en bedwang, daar is de knecht vrij van zijn heer, hetgeen een goede reden is waarom zij die macht hebben, haar met gematigdheid moeten gebruiken, en zij, die in onderworpenheid en dienstbaarheid zijn, het nog een wijle geduldig moeten dragen.
d. Zij, die op grote afstand waren van alle anderen, zijn daar gelijk, vers 19. De kleinen en de grote zijn daar dezelfden, daar allen een, allen gelijkelijk vrij onder de doden. De vervelende staatsie en pracht van de grote zijn daar ten einde, ook alle ongemak en ongerief van een armen en lagen staat houden daar op, dood en graf kennen geen verschil.

Job 3:20 - 26
Job, bevindende dat het nutteloos was te wensen dat hij niet was geboren of gestorven was zodra hij was geboren klaagt hier dat zijn leven nog voortduurt en niet afgesneden was. Als de mensen willen twisten, er hun hart op gezet hebben, dan komt er geen einde aan, het bedorven hart blijft in dezelfde gezindheid: de dag van zijn geboorte gevloekt hebbende, verlangt hij nu naar de dag van zijn dood. Het begin van deze twist en dat ongeduld is gelijk een, die het water opening geeft.

1. Hij vindt het hard in het algemeen, dat een ellendig leven verlengd wordt, vers 20 - 22. Waarom geeft Hij de ellendigen het licht, en het leven de bitterlijk bedroefden van gemoed? Bitterheid van gemoed door geestelijke smart maakt het leven zelf bitter. Waarom geeft Hij licht? Hij bedoelt God, maar noemt Hem niet, hoewel de duivel gezegd had: "Hij zal U in Uw aangezicht vloeken", maar stilzwijgend geeft hij toch een afkeuring te kennen van de Goddelijke voorzienigheid, als zijnde onrechtvaardig en onvriendelijk, door het leven te verlengen als de geriefelijkheden en de aangenaamheden van het leven weg zijn. Leven wordt licht genoemd, omdat het aangenaam en dienstbaar is voor wandelen en werken, het is kaarslicht, hoe langer de kaars brandt, hoe korter zij wordt en hoe dichter zij bij de pijp van de kandelaar, en dus het einde, nadert. Dit licht wordt gezegd ons gegeven te zijn, want indien het ons niet dagelijks opnieuw gegeven werd, het zou spoedig verloren zijn. Maar Job acht dat

het voor hen, die in ellende zijn, dooron adooron - een gave en geen gave is, een gave, die zij liever niet moesten hebben, omdat het licht slechts dient om er hun eigen ellende bij te zien. Zodanig is de ijdelheid van het menselijk leven, dat het soms een kwelling van de geest wordt, en zo veranderlijk is de eigenschap, de hoedanigheid van de dood, dat hij, hoewel verschrikkelijk voor de natuur, voor de natuur zelf begeerlijk kan worden.

Hij spreekt hier van hen,
a. Die naar de dood verlangen als zij hun nuttigheid overleefd hebben, onder de last gebukt gaan van hoge jaren, zwakheden en gebreken van de ouderdom, onder pijn en ziekte, armoede en smaad, en toch komt hij niet, terwijl hij wel komt tot velen, die hem vrezen en hem verre weg van zich zouden willen doen. De duur en het einde van het leven moeten naar de wil van God wezen, niet naar onze wil. Het voegt niet dat wij geraadpleegd zouden worden hoelang wij wensen te leven en wanneer wij willen sterven, onze tijden zijn in een betere hand dan de onze.
b. Daarnaar graven zij meer dan naar verborgen schaften, dat is: alles zouden zij willen geven om weggezonden te worden uit deze wereld, waaruit men kan opmaken, dat toen de gedachte dat de mens zijn eigen scherprechter zal wezen, bij niemand opkwam en door niemand geopperd werd, want anders zouden zij, die zozeer wensten te sterven, niet zoveel moeite hebben gehad om hun wens te verkrijgen, zij zouden er zo spoedig toe kunnen komen als zij wilden (gelijk Seneca hun zegt).
c. Die hem welkom heten en blij zijn het graf te vinden en er zich in zien gaan. Indien de ellende van dit leven vermag om tegen de natuur, de dood zelf begeerlijk te maken, zullen dan niet veel meer de hoop en het vooruitzicht op een beter leven, tot hetwelk de dood ons een doortocht geeft, hem begeerlijk voor ons maken en ons boven de vrees er voor verheffen? Het kan zonde wezen om naar de dood te verlangen maar ik houd mij ervan verzekerd, dat het geen zonde is, om naar de hemel te verlangen.

2. In het bijzonder acht hij dat hij zelf hard behandeld is, daar hij van zijn pijn en ellende niet verlost kon worden door de dood, en hij toch op geen andere wijze verlichting kon verkrijgen. Aldus ongeduldig te zijn onder het leven vanwege de smarten en moeilijkheden die wij erin hebben, is niet alleen op zichzelf onnatuurlijk, maar ook ondankbaar jegens de gever van het leven, en wijst op een zondig toegeven aan onze eigen hartstochten en een zondige onbedachtzaamheid omtrent onze toekomstige staat. Laat het onze grote en voortdurende zorg zijn om bereid te wezen voor een andere wereld, en het dan aan God overlaten om de bijzonderheden van ons vertrek daarheen te regelen naar Hij het geschikt oordeelt, "Heere, wanneer en hoe het U behaagt", en dat wel met zo’n onverschilligheid, dat indien Hij ons de keus ervan liet, wij zouden zeggen: nee, Heere, maar zoals Gij het goed vindt. De genade leert ons om te midden van de grootste lieflijkheden van het leven gewillig te zijn om te sterven, en om te midden van de grootste smarten en de zwaarste kruisen gewillig te zijn om te leven. Om zich te verontschuldigen in zijn vurig verlangen om te sterven, wijst Job op de weinige vertroosting en voldoening, die hij had in het leven.

A. In zijn tegenwoordige staat van beproeving leed hij ongemak en verdriet, en er was alle waarschijnlijkheid dat die toestand blijvend zal zijn. Hij dacht reden genoeg te hebben om het leven moede te zijn, want:
a. Hij had geen genot in zijn leven. Voor mijn brood komt mijn zuchting, vers 24. De smarten van het leven voorkwamen hetgeen het leven onderhoudt, ja zij ontnamen hem de smaak en de lust voor het nodige voedsel. Zijn pijnen kwamen even nauwkeurig tot hem als zijn maaltijden, en beproeving was zijn dagelijks brood. Ja zo hevig en scherp waren zijn pijnen, dat hij niet slechts zuchtte, maar brulde, en zijn brullingen werden uitgestort als water in één

aanhoudenden, volle stroom. Onze Meester was een man van smarten, en wij moeten verwachten dat smart ons deel zal zijn.
b. Hij had geen vooruitzicht op verbetering van zijn toestand, zijn weg was verborgen, en God had hem overdekt, vers 23. Hij zag geen weg open voor redding of uitkomst, hij wist ook niet wat te doen, zijn weg was omtuind met doornen, zodat hij zijn pad niet kon vinden. Zie Hoofdstuk 23:8, Klaagliederen 3:7.

B. Zelfs in zijn vorige staat van voorspoed werden voortdurend moeilijkheden gevreesd, zodat hij toen nooit gerust was, vers 25, 26. Hij wist zoveel van de ijdelheid van de wereld en het verdriet, waarvoor hij natuurlijkerwijs geboren was, dat hij nooit vei0lig was nooit rust had. Wat zijn smart nu zoveel smartelijker maakte, was dat hij zich niet bewust was, hetzij van een grote mate van verzuim of van overgerustheid ten dage van zijn voorspoed, waardoor God er toe verwekt werd om hem aldus te kastijden.
a. Hij was niet onachtzaam geweest in zijn zaken, maar was in de voortdurende vrees voor rampen of moeilijkheden, die nodig was om op zijn hoede te zijn en te blijven, hij vreesde voor zijn kinderen, als zij hun maaltijden hielden, dat zij tegen God zouden overtreden, Hoofdstuk 1:5, hij vreesde voor zijn dienstknechten, dat zij iets zouden misdoen tegen zijn naburen, hij nam alle mogelijke zorg voor zijn eigen gezondheid, en bestuurde zijn zaken met alle mogelijke voorzichtigheid, maar dit alles baatte niet.
b. Hij was niet overgerust geweest, had zich niet toegegeven in gemak, had niet vertrouwd op zijn rijkdom, zich niet gevleid met de hoop op het voortduren van zijn vrolijkheid, maar de moeite, de onrust kwam om hem te overtuigen van, te herinneren aan, de ijdelheid van de wereld, die hij toch niet had vergeten toen hij in welvaart leefde. Aldus was zijn weg verborgen, want hij wist niet waarom God met hem twistte. Maar deze overweging kon, in plaats van zijn leed te verzwaren, het veeleer verzachten, niets zal smart of verdriet zo verlichten als het getuigenis van ons geweten voor ons, dat wij in de dag van onze voorspoed in zekere mate onze plicht gedaan hebben, en de verwachting van verdriet zal maken, dat men het gemakkelijker draagt als het komt. Hoe minder het ons overvalt of verrast, zoveel minder zal het een verschrikking zijn.

HOOFDSTUK 4

1 Toen antwoordde Elifaz, de Themaniet, en zeide: 2 Zo wij een woord opnemen tegen u, zult gij verdrietig zijn? Nochtans wie zal zich van woorden kunnen onthouden? 3 Zie, gij hebt velen onderwezen, en gij hebt slappe handen gesterkt; 4 Uw woorden hebben de struikelende opgericht, en de krommende knieën hebt gij vastgesteld; 5 Maar nu komt het aan u, en gij zijt verdrietig; het raakt tot u, en gij wordt beroerd. 6 Was niet uw vreze Gods uw hoop, en de oprechtheid uwer wegen uw verwachting? 7 Gedenk toch, wie is de onschuldige, die vergaan zij; en waar zijn de oprechten verdelgd? 8 Maar gelijk als ik gezien heb: die ondeugd ploegen, en moeite zaaien, maaien dezelve. 9 Van de adem Gods vergaan zij, en van het geblaas van Zijn neus worden zij verdaan. 10 De brulling des leeuws, en de stem des fellen leeuws, en de tanden der jonge leeuwen worden verbroken. 11 De oude leeuw vergaat, omdat4480 er geen roof is, en de jongens eens oudachtigen leeuws worden verstrooid. 12 Voorts is tot mij een woord heimelijk gebracht, en mijn oor heeft een weinigje daarvan gevat; 13 Onder de gedachten van de gezichten des nachts, als diepe slaap valt op de mensen; 14 Kwam mij schrik en beving over, en verschrikte de veelheid mijner beenderen. 15 Toen ging voorbij mijn aangezicht een geest; hij deed het haar mijns vleses te berge rijzen. 16 Hij stond, doch ik kende zijn gedaante niet; een beeltenis was voor mijn ogen; er was stilte, en ik hoorde een stem, zeggende: 17 Zou een mens rechtvaardiger zijn dan God? Zou een man reiner zijn dan zijn Maker? 18 Zie, op Zijn knechten zou Hij niet vertrouwen; hoewel Hij in Zijn engelen klaarheid gesteld heeft. 19 Hoeveel te min op degenen, die lemen huizen bewonen, welker grondslag in het stof is? Zij worden verbrijzeld voor de motten. 20 Van de morgen tot de avond worden zij vermorzeld; zonder dat men er acht op

slaat, vergaan zij in eeuwigheid. 21 Verreist niet hun uitnemendheid met hen? Zij sterven, maar niet in wijsheid.

Job had met warmte lucht gegeven aan zijn hartstocht, en daar nu het ijs gebroken was spreken zijn vrienden met ernst hun oordeel uit over zijn geval dat zij misschien elkaar reeds hadden meegedeeld hun gevoelen er over met elkaar vergelijkende, en nu bevonden zij, dat zij het allen er over eens waren dat uit Jobs beproevingen bleek, dat hij een geveinsde was. Maar zij hebben die zware beschuldiging niet tegen hem uitgesproken voordat hij door de uitdrukkingen van zijn ontevredenheid en ongeduld, waarin zij dachten dat hij zich over God zelf ongunstig uitliet, hen had bevestigd in de slechte mening, die zij van hem en van zijn karakter hadden opgevat. Nu vallen zij hem aan met grote vrees. De twist vangt aan en wordt weldra hevig.

Jobs drie vrienden zijn de opponenten of bestrijders, hijzelf is de respondent of verdediger, Elihu treedt op als moderator of leider, eindelijk spreekt God zelf het oordeel uit over het twistgeding. De vraag waarover het gaat is of Job al dan niet een eerlijk man is. Hetzelfde punt waarover In de eerste twee hoofdstukken de twist liep tussen God en Satan. Satan had toegegeven, hij durfde niet beweren dat Jobs vloeken van zijn dag uitgelegd of opgevat kon worden als een vloeker van zijn God, nee, hij kan niet ontkennen dat Job nog vasthoudt aan zijn oprechtheid, maar Jobs vrienden beweren dat Job, indien hij een eerlijk, oprecht man was, niet zo zwaar en zo langdurig beproefd zou zijn, en daarom dringen zij er bij hem op aan, dat hij zich als een geveinsde zal bekennen in zijn belijdenis van de Godsdienst. "Nee," zegt Job, "dat zal ik nooit doen, ik heb tegen God overtreden, maar in weerwil hiervan is mijn hart oprecht voor Hem geweest", en hij houdt vast aan de vertroostingen van zijn oprechtheid. Elifaz, die waarschijnlijk de oudste of de aanzienlijkste van hen was, begint in dit hoofdstuk het twistgesprek met hem.

I. Hij verzoekt om met geduld te worden aangehoord, vers 2.
II. Hij huldigt Job door een erkenning van de uitnemendheid en de nuttigheid van de belijdenis van de Godsdienst, die hij had afgelegd, vers 3, 4.
III. Hij legt hem geveinsdheid ten laste In zijn belijdenis, grondt zijn beschuldiging op zijn tegenwoordige beproeving en zijn gedrag er onder vers 5, 6.
IV. Om de juistheid van zijn gevolgtrekking te bewijzen, houdt hij staande, dat het de goddeloosheid van de mens is, die altijd Gods oordelen over hem doen komen, vers 7 - 11.
V. Hij bevestigt zijn bewering door een visioen, dat hij gehad heeft, waarin hij herinnerd werd aan de onbetwistbare reinheid en rechtvaardigheid van God, en de geringheid, zwakheid en zondigheid van de mens, vers 12 - 21. Met dit alles bedoelt hij Jobs geest terneer te slaan en hem boetvaardig en geduldig te maken onder de beproeving.

Job 4:1 - 6
In deze verzen:
I. Verontschuldigt Elifaz de moeite, die hij Job zal aandoen door hetgeen hij gaat zeggen, vers 2. "Zo wij een woord opnemen tegen u, een woord van bestraffing en raadgeving tot u spreken, zult gij verdrietig zijn, het ons ten kwade duiden? Wij hebben reden te vrezen dat gij dit zult, maar het kan niet verholpen worden, wie zal zich van woorden kunnen onthouden?" Merk op:

1. Met welk een bescheidenheid hij spreekt van zichzelf en van hetgeen hij gaat doen. Hij wil de behandeling van de zaak niet op zich alleen nemen, maar zeer nederig voegt hij zijn vrienden aan zich toe: "zo wij een woord tegen u opnemen." Zij, die Gods zaak bepleiten,

moeten gaarne hulp willen hebben, opdat zij geen schade lijden door hun zwakheid of ongenoegzaamheid. Hij wil niet veel beloven, maar vraagt verlof om te trachten, te pogen, een woord tot hem te richten, een gepast woord te zeggen omtrent Jobs toestand. In moeilijke zaken betaamt het ons niet verder te gaan dan te beproeven wat gezegd of gedaan kan worden. Aan velen zeer uitnemende redenen of verhandelingen is de bescheiden titel van essay, of proeve gegeven.

2. Met welk een tederheid hij spreekt van Job en zijn tegenwoordige toestand van beproeving. "Indien wij u ons gevoelen zeggen zult gij dan verdrietig zijn? Zult gij het euvel opnemen? Zult gij het ter harte nemen als uw beproeving, of het ons ten laste leggen als onze schuld? Zullen wij voor onvriendelijk en wreed gehouden worden, als wij openhartig en trouw met u handelen? Wij wensen, wij hopen van nee, en het zou ons bedroeven zo ons datgene ten kwade werd geduid, wat wij toch goed bedoelen." Wij moeten bevreesd zijn om iemand te grieven of te bedroeven, inzonderheid hen, die reeds in smart en droefheid zijn, opdat wij niet, zoals Davids vijanden, aan de beproefden nog beproeving toevoegen, Psalm 69:27. Wij moeten ons onwillig betonen om te zeggen wat wij kunnen voorzien smartelijk te zullen zijn, al is het ook nog zo nodig. God zelf, hoewel Hij rechtvaardig beproeft, bedroeft de mensenkinderen toch niet van harte, Klaagliederen 3:33.

3. Met welk een verzekerdheid hij spreekt van de waarheid en gepastheid van hetgeen hij gaat zeggen: Wie zal zich van woorden kunnen onthouden? Voorzeker! het was een vrome ijver voor Gods eer en het geestelijke welzijn van Job, die hem deze noodzakelijkheid oplegde om te spreken. "Wie kan nalaten te spreken ter handhaving van Gods eer, die wij horen betwijfelen, en in liefde tot uw ziel, die wij in gevaar zien?" Het is een dwaas medelijden, dat ons belet onze vrienden te bestraffen, zelfs onze vrienden, die in beproeving zijn, om hetgeen zij verkeerds zeggen of doen, alleen maar uit vrees van hen te beledigen. Of de mensen het goed of kwaad opnemen, wij moeten met wijsheid en zachtmoedigheid onze plicht betrachten en ons geweten ontlasten.

4. Wat betreft zijn gedrag onder deze beproeving, hij beschuldigt hem van zwakheid en kleinmoedigheid. Voor dit punt van zijn beschuldiging had hij maar al te veel grond, vers 3 - 5. En hier:
A. Neemt hij nota van Jobs vroegere diensten in het vertroosten van anderen. Hij erkent dat Job velen had onderwezen. niet alleen zijn eigen kinderen en zijn dienstvolk, maar ook vele anderen, zijn naburen en zijn vrienden, zovelen als zich in de kring van zijn werkzaamheid bevonden. Hij heeft niet slechts hen aangemoedigd, die onderwijzers waren door hun ambt of beroep, hen gesteund en betaald voor hun onderrichten van hen, die arm waren maar hij zelf heeft velen onderwezen. Hoewel hij een groot, voornaam man was, heeft hij dit niet beneden zich geacht. Koning Salomo was een prediker. Hoewel hij een man was van zaken, vond hij daar toch de tijd toe, hij ging tot zijn naburen, sprak met hen over hun ziel, en gaf hun goede raad. O dat dit voorbeeld van Job door onze grote mannen gevolgd werd! Als hij personen ontmoette, die op het punt stonden van in zonde te vallen of te bezwijken onder de last hunner moeilijkheden, hebben zijn woorden hen staande gehouden. Hij had een verwonderlijke bekwaamheid of gave om te zeggen wat geschikt was om de mensen te sterken tegen verzoeking, hen te ondersteunen onder hun lasten, en het benauwde geweten te vertroosten. Hij had en gebruikte de tong van de geleerden wist tot vermoeiden een woord ter rechter tijd te spreken, en is zeer bezig geweest in dit goede werk. Met gepaste raadgevingen en vertroostingen heeft hij slappe handen gesterkt voor werk en dienstbetoon en voor de geestelijken strijd, en "de krommende knieën vastgesteld" om de mens te steunen op zijn reis en onder zijn last. Het is niet alleen onze plicht onze eigen "trage handen op te richten" door

ons op te wekken en te bemoedigen op de weg. van onze plicht, Hebreeën 12:12, wij moeten ook de slappe handen van anderen sterken als daar gelegenheid toe is, en doen wat wij kunnen om hun struikelende knieën vast te stellen door tot hen, die onbedachtzaam van hart zijn, te zeggen: Vreest niet, Jesaja 35:3, 4. De uitdrukkingen schijnen daaraan ontleend te zijn. Zij, die overvloed van geestelijke rijkdom bezitten, moeten overvloedig zijn in geestelijke barmhartigheid. Een goed woord wèl en verstandig gesproken, kan meer goed doen dan wij wellicht denken.

Maar waarom maakt Elifaz hier nu melding daarvan?
a. Misschien prijst hij hem aldus voor het goed, dat hij gedaan heeft, teneinde de voorgenomen bestraffing te meer draaglijk voor hem te maken. Rechtmatige lof is een goede inleiding voor een rechtmatige bestraffing, zal er toe bijdragen om vooroordelen weg te nemen en te tonen dat de bestraffing niet uit kwaadwilligheid voortkomt. Paulus prees de Corinthiers eer hij hen berispte, 1 Corinthiers 11:2.
b. Hij gedenkt hoe Job anderen vertroost heeft, als een reden waarom hij terecht kon verwachten zelf vertroost te worden, en toch, indien overtuiging nodig was teneinde te kunnen vertroosten, dan moeten zij er in verontschuldigd worden, zo zij zich daar het eerst toe begeven. "De Trooster zal overtuigen," Johannes 16:8.
c. Hij zegt dit misschien in medelijden, het betreurende dat hij vanwege zijn zwaar lijden, die vertroostingen voor zichzelf niet kon aannemen, die hij vroeger aan anderen heeft toegediend. Het is gemakkelijker goede raad te geven dan aan te nemen, zachtmoedigheid en geduld te prediken dan te beoefenen. Facile omnes cum valemus, rectum concilium aegrotis damus - Allen vinden wij het gemakkelijk, om, als wijzelf gezond zijn, goede raad te geven aan de zieken.
d. De meesten denken dat hij er van spreekt tot verzwaring van zijn tegenwoordig ongeduld, hem zijn kennis verwijtende en de goede diensten, die hij aan anderen bewezen heeft, alsof hij zei: "Gij hebt anderen onderwezen, waarom hebt gij uzelf niet onderricht? Is dit geen blijk van uw geveinsdheid, dat gij de medicijn hebt voorgeschreven aan anderen, die gij zelf niet nemen wilt, zodat gij uzelf tegenspreekt, en tegen uw eigen bekende beginselen handelt? Gij, die een ander leert niet te verflauwen, bezwijkt gij nu zelf? Romeinen 2:21. "Geneesmeester, genees uzelf." Zij, die anderen hebben bestraft, moeten verwachten ervan te horen, als zij zelf er aan onderhevig zijn om bestraft te worden.

B. Hij verwijt hem zijn tegenwoordige kleinmoedigheid, vers 5. "Nu het aan u is gekomen, nu het uw beurt is om beproefd te worden, en de bittere beker, die rondgaat, in uw hand is gegeven, nu het tot u raakt, zijt gij verdrietig en wordt gij beroerd." Hier gaat hij:
a. Al te licht heen over Jobs beproeving. "Het raakt tot u." Hetzelfde woord dat Satan heeft gebruikt, Hoofdstuk 1:11, 2:5. Had Elifaz slechts de helft gevoeld van Jobs beproeving, hij zou gezegd hebben: "Het treft mij, het wondt mij", maar sprekende van Jobs beproeving, maakt hij er een kleinigheid van: "het raakt u aan, en gij kunt het niet dragen om aangeraakt te worden, Noli me langere - Raak mij niet aan.
b. Stelt hij Jobs toorn al te groot voor. "Gij zijt verdrietig, of, gij zijt buiten uzelf, gij raast en weet niet wat gij zegt. Aan mensen, die in zware, diepe droefheid zijn, moet iets toegegeven worden, er moet een gunstige uitlegging worden gegeven aan hetgeen zij zeggen. Als wij ieder van hun woorden in de slechtste zin opvatten, dan doen wij hun niet zoals wij wensen dat ons gedaan zal worden.

5. Wat betreft zijn algemeen karakter vóór deze beproeving, hij beschuldigt hem van goddeloosheid en dubbelhartigheid, en dat punt van zijn beschuldiging was ten enenmale ongegrond en onrechtvaardig. Hoe onvriendelijk verwijt hij hem zijn schoon en krachtig

belijden van de Godsdienst, alsof het nu alles op niets ware uitgelopen, slechts voorgewend bleek te zijn, vers 6. "Is dit niet uw vreze, uw vertrouwen, uw hoop en de oprechtheid uwer wegen? Blijkt het nu niet dat het alles slechts een blote schijn was? Want, indien gij er oprecht in waart geweest, God zou u niet aldus beproefd hebben, en gij zoudt u niet aldus onder de beproeving gedragen hebben." Dit was het nu juist wat Satan beoogde, Job als een huichelaar te doen voorkomen, dus te weerleggen wat God gezegd had omtrent Jobs karakter. Nu hij zelf dit niet aan God kon betogen, daar hij nog zag en zei: Job is oprecht en vroom, poogt hij het aan Job zelf door zijn vrienden aldus te doen voorkomen, en hem er dan toe te bewegen zich een huichelaar te bekennen. Kon hij dit gedaan krijgen, hij zou getriomfeerd hebben: Habes confitentem reum - Uit uw eigen mond zal ik u oordelen.
Maar door Gods genade werd Job instaat gesteld vast te houden aan zijn oprechtheid en wilde hij geen vals getuigenis afleggen tegen zichzelf. Zij die roekeloos en liefdeloos een afkeurend oordeel uitspreken over hun broederen en hen veroordelen als geveinsden, doen Satans werk en dienen zijn belangen meer dan zij wel weten. Ik weet niet waarom aan dit vers in verscheidene edities van de Engelse overzetting van de Bijbel een verschillende lezing wordt gegeven. Het oorspronkelijke en al de oude vertalingen hebben uw hoop voor de oprechtheid van uw wegen, evenzo in die van Genève en de meeste edities van de laatste vertaling, maar in een van de eerste, die van 1612, vind ik de lezing: Is dit niet uw vrees, uw vertrouwen, de oprechtheid van uw wegen, en uw hoop?
Beide de aantekeningen van de Westminster vergadering en die van Dr. Poole, geven dezelfde lezing, en in die van 1660 luidt het: "Is niet uw vreze uw vertrouwen, en de oprechtheid van uw wegen uw hoop? Blijkt het nu niet dat alle Godsdienst zowel van uw vroomheid in de binnenkamer als van uw wandel in het openbaar slechts bestond in de hoop en verwachting van er rijk door te worden? Was het niet alles slechts baatzucht?" Juist hetzelfde wat Satan gezegd heeft. Is niet uw Godsdienst uw hoop, en uw rechte wegen uw vertrouwen? Aldus Ds. Broughton.
Of: "Was dit niet zo? Hebt gij niet gedacht dat die uw bescherming zou zijn? Maar gij bedriegt u." Of: "Zou dit niet zo geweest zijn? Indien uw Godsdienst oprecht ware geweest, zou hij u dan niet voor deze wanhoop bewaard hebben?" Het is waar: "Vertoont gij u slap ten dage van de benauwdheid, uw kracht, uw" genade, is "nauw," of klein, Spreuken 24:10, maar hieruit volgt nog niet dat gij in het geheel geen kracht, geen genade, hebt. Iemands karakter moet niet naar een enkele daad beoordeeld worden.

Job 4:7 - 11
Elifaz voert hier nog een argument aan om te bewijzen dat Job een geveinsde is, en wil niet slechts dat zijn ongeduld onder het lijden een bewijs tegen hem is, maar ook zijn lijden zelf, daar dit zeer groot en buitengewoon is, en er geen vooruitzicht bestaat dat hij er uit verlost zal worden. Om aan dit argument kracht bij te zetten, wijst hij op twee beginselen, die zeer aannemelijk schijnen.

I. Dat goede mensen nooit aldus in het verderf zijn gestort, en voor het bewijs hiervan beroept hij zich op Jobs eigen waarneming, vers 7. Gedenk toch, breng u voor de geest al wat gij gezien, gehoord of gelezen hebt, en geef er mij een enkel voorbeeld van, dat iemand onschuldig en rechtvaardig was, en toch is vergaan zoals gij nu vergaat, afgesneden werd zoals gij nu afgesneden wordt." Indien wij dit verstaan van een laatst, een eeuwig omkomen, dan is dit beginsel waar. Niemand, die onschuldig en rechtvaardig is, zal voor eeuwig ten verderve gaan, het is slechts een mens van de zonde, die "de zoon des verderfs is," 2 Thessalonicenzen 2:3. Maar dan is het ten onrechte toegepast op Job, hij is niet aldus omgekomen, en was niet afgesneden, een mens is niet verloren, niet in het verderf gestort, vóór hij in de hel is. Maar als wij het verstaan van enigerlei tijdelijke ramp, dan is zijn

beginsel niet juist, niet waar. "De rechtvaardige komt om," Jesaja 57:1. "Enerlei wedervaart de rechtvaardige en de goddeloze," Prediker 9:2, beide in leven en in sterven. Het grote en bepaalde verschil komt na de dood. Zelfs vóór Jobs tijd - hoe oud die tijd ook was - waren er voorbeelden genoeg, die dit beginsel weerspraken. Is niet de rechtvaardige Abel omgekomen, onschuldig zijnde, en is hij niet afgesneden aan het begin van zijn dagen? Is niet de rechtvaardige Lot door brand van huis en have beroofd en genoodzaakt in een sombere spelonk een toevlucht te zoeken? Was niet de rechtvaardige Jakob een Syriër, die op het punt was van om te komen? Deuteronomium 26:5. Ongetwijfeld waren er gelijksoortige voorbeelden, die niet in de geschiedenis zijn vermeld.

II. Dat goddeloze mensen dikwijls aldus in het verderf zijn gestort. Voor het bewijs hiervan beroept hij zich op hetgeen hijzelf gezien heeft, vers 8. "Gelijk als ik menigmaal gezien heb, die ondeugd ploegen en moeite zaaien van de adem Gods vergaan zij, vers 9. Dagelijks zien wij daar voorbeelden van, en daar gij nu aldus vergaat en verteerd wordt, hebben wij reden te denken dat, wat gij ook van de Godsdienst beleden moogt hebben, gij toch slechts ondeugd geploegd en moeite gezaaid hebt. Zoals ik het in anderen gezien heb, zie ik het in u." 1. Hij spreekt van zondaren in het algemeen slimme, bedrijvige zondaren, die zich moeite geven om te zondigen, want zij ploegen ondeugd, en verwachten gewin van de zonde want zij zaaien moeite. Zij, die ploegen, ploegen in hoop, maar wat is het gevolg, de uitkomst? "want wat een mens zaait zal hij ook oogsten. Want wie op de akker van zijn vlees zaait zal uit zijn vlees verderf oogsten" Galaten 6,7, 8. "En des morgens laat gij uw zaaisel bloeien - weg is de oogst op de dag van ziekte en ongeneeslijke smart" Jesaja 17:11. Hij zal ze maaien, dat is het natuurlijk voortbrengsel van dat zaad. Wat de zondaar zaait, is "niet het lichaam dat worden zal," maar God zal het een lichaam geven, een lichaam des doods, "het einde van deze dingen," Romeinen 6:21. Door ondeugd en moeite verstaan sommigen onrecht en nadeel, toegebracht aan anderen, zij die deze ploegen en zaaien, zullen ze maaien, dat is: zij zullen in hun eigen munt betaald krijgen. De beroerders zullen beroerd worden, 2 Thessalonicenzen 1:6, T Jozua 7:25. "De verwoesters zullen verwoest worden," Jesaja 33:1, en die in de gevangenis leidt, die gaat zelf in de gevangenis, Openbaring 13:10. Hij beschrijft hun verderf, vers 9, van de adem Gods vergaan zij. De plannen, waarvoor zij zich zoveel moeite geven, worden verijdeld, " God heeft de touwen van deze ploegers doorgehouwen," Psalm 129:3, 4. Zijzelf zijn verwoest, hetgeen de rechtvaardige straf is hun ongerechtigheid. Zij vergaan, dat is: zij zijn ten enenmale verdaan, en dat wel door de adem Gods, dat is:
a. Door Zijn toorn, Zijn toorn is het verderf van de zondaren, die daarom vaten des toorns worden genoemd, en Zijn adem wordt gezegd Tofeth aan te steken, Jesaja 30:33. "Wie kent de sterkte van Uw toorn?" Psalm 90:11.
b. Door Zijn woord. Hij spreekt en het is geschied, gemakkelijk en afdoend. De Geest Gods in het woord verteert zondaren, daarmee heeft Hij hen gedood, Hoséa 6:5. Voor God zijn zeggen en doen niet twee. De mens van de zonde wordt gezegd verdaan te zullen worden met de geest, of de adem, van Christus' mond, 2 Thessalonicenzen 2:8. Vergelijk Jesaja 11:4 - Openbaring 19:21. Sommigen denken dat hij, de verwoesting van de zondaren toeschrijvende aan de adem Gods, en het blazen van Zijn neusgaten, doelt op de wind, die het huis deed instorten op Jobs kinderen, alsof zij "zondaars waren geweest boven al de mensen omdat zij zulks geleden hebben," Lukas 13:2.

2. Hij spreekt inzonderheid van tirannen en wrede verdrukkers onder de gelijkenis van leeuwen, vers 10, 11. Merk op:
A. Hoe hij hun wreedheid en verdrukking beschrijft. De Hebreeuwse taal heeft vijf verschillende namen voor leeuwen, en zij worden hier allen gebruikt om de verschrikkelijke, verscheurende kracht, de woestheid en wreedheid van trotse verdrukkers in het licht te stellen,

zij brullen en scheuren, roven en verslinden alles wat rondom hen is, en brengen hun jongen op om hetzelfde te doen, Ezechiël 19:3. De duivel is een briesende leeuw, en zij, die zijn begeerten doen, delen in zijn aard. Zij zijn sterk en listig als leeuwen, Psalm 10:9, 17:12, en zover zij overmogen, verwoesten zij alles wat rondom hen is.
B. Hoe hij hun verderf beschrijft, het verderf beide van hun macht en van hun persoon. Zij zullen weerhouden worden van verder kwaad te doen, en er zal met hen afgerekend worden voor het kwaad, dat zij reeds gedaan hebben. Er zullen krachtige, afdoende maatregelen genomen worden om te beletten:

a. Dat zij verschrikken, de stem van hun brullen zal ophouden.
b. Dat zij verscheuren, God zal hen ontwapenen, zal hun de kracht ontnemen om te schaden, "de tanden van de jonge leeuwen worden verbroken," Psalm 3:8. Aldus zal het overblijfsel van hun grimmigheid opgebonden worden.
c. Dat zij zich met de roof van hun naburen niet zullen verrijken. Zelfs de oude leeuw vergaat, komt om van honger wijl er geen roof is. Zij, die zich oververzadigd hebben op buit en roof, zullen er nog toe komen om van honger te moeten sterven.
d. Dat zij niet, zoals zij zich gevleid hadden, een nageslacht zullen hebben, "de jongen van een oude leeuw worden verstrooid," om zelf hun voedsel te zoeken, dat de ouden hun plachten te brengen, Nahum 2:12. "De leeuw, die roofde voor zijn welpen, " nu moeten deze voor zichzelf zorgen. Misschien bedoelde Elifaz hiermede Job in een ongunstig daglicht te stellen, alsof hij, die groter was dan alle die van het Oosten, zijn bezittingen door roof had verkregen, zijn macht gebruikt had om zijn naburen te verdrukken, maar nu waren zijn macht en zijn bezittingen weg, en zijn gezin was verstrooid. Indien dit zo is, was het wel zeer te betreuren dat een man, die God had geprezen, zó mishandeld werd.

Job 4:12 - 21
Elifaz, ondernomen hebbende om Job te overtuigen van de zonde en dwaasheid van zijn ontevredenheid en zijn ongeduld, beroept zich hier op een visioen, waarmee hij begunstigd was geworden, en dat hij nu aan Job verhaalt tot zijn overtuiging. Alle mensen zullen bijzondere eerbied betonen voor hetgeen onmiddellijk van God komt, en Job ongetwijfeld evenzeer als ieder ander. Sommigen denken dat Elifaz nu onlangs dit visioen gehad heeft, nadat hij tot Job was gekomen, waardoor hem woorden in de mond gelegd werden om met hem te redeneren, en het zou goed geweest zijn indien hij zich aan de strekking van het visioen had gehouden, die tot grond gediend zou hebben, op welke hij Job had kunnen bestraffen voor zijn murmureren, maar niet om hem te veroordelen als een geveinsde. Anderen denken dat hij het vroeger gehad heeft, want op die wijze heeft God zich in die eerste eeuwen van de wereld dikwijls aan de kinderen van de mensen geopenbaard, Hoofdstuk 33:15. Waarschijnlijk heeft God deze bode en die boodschap op de een of andere tijd aan Elifaz gezonden, toen hij zelf in een onrustige, ontevreden gemoedsstemming was om hem tot rust en kalmte te brengen. Gelijk wij anderen moeten vertroosten met de vertroosting waarmee wij zelf vertroost zijn geworden, 2 Corinthiers 1:4, zo moeten wij ook trachten anderen te overtuigen door hetgeen krachtig is geweest om ons te overtuigen. Het volk van God had toen nog geen geschreven Woord om zich op te beroepen, en daarom heeft God hun soms door de buitengewone weg van openbaring zelfs geheel gewone. algemene waarheden bekend gemaakt. Wij, die onze Bijbel bezitten, hebben daarin, Gode zij dank, het profetische woord, dat zeer vast is, en waarop wij meer steunen kunnen dan zelfs op visioenen en stemmen, 2 Petrus 1:10. Merk op:

I. De wijze, waarop deze boodschap aan Elifaz was gezonden, en de bijzondere omstandigheden, waarin zij tot hem kwam.

1. Zij kwam heimelijk of steelsgewijze tot hem, de lieflijkste gemeenschapsoefeningen, die Godvruchtige zielen soms met God hebben, is in het verborgen, waar geen oog ziet dan het oog van Hem, die geheel oog is. God heeft wegen en middelen om overtuiging raad en vertroosting tot Zijn volk te brengen onopgemerkt door de wereld, door stille fluisteringen, even krachtig als de openbare bediening van het Woord. "De verborgenheid des Heeren is voor degenen, die Hem vrezen," Psalm 25:14. Gelijk de boze geest dikwijls goede woorden steelt uit het hart, Mattheüs 13:19, zo brengt de goede Geest, eer wij het weten, stil en verborgen goede woorden in het hart.

2. Hij heeft een weinig daarvan gevat, vers 12. En het is slechts een weinigje Goddelijke kennis, dat zelfs de besten in deze wereld vatten. Wij weten weinig, in vergelijking met hetgeen er te weten is en met wat wij zullen weten als wij in de hemel komen. Wat een klein stuksken van de zaak hebben wij van God gehoord! Hoofdstuk 26:14. Wij "kenden ten dele," 1 Corinthiers 13:12. Zie zijn nederigheid en bescheidenheid. Hij erkent het niet geheel begrepen te hebben slechts er iets van te hebben gevat.

3. Het kwam tot hem in de gezichten des nachts, vers 13, toen hij zich van het rumoer en gewoel van de wereld had teruggetrokken, en alles om hem stil en rustig was. Hoe meer wij ons afzonderen van de wereld en de dingen van de wereld, hoe geschikter wij zijn voor gemeenschapsoefening met God. Als wij "in ons hart spreken en stil zijn," Psalm 4:4, dan is het de geschikte tijd voor de Heiligen Geest om gemeenschap met ons te oefenen. Toen anderen sliepen, was Elifaz bereid en gereed om dit bezoek van de hemel te ontvangen, en waarschijnlijk heeft hij, gelijk David, aan God gepeinsd in de nachtwaken, en te midden van die goede gedachten, kwam dit tot hem. Wij zouden meer van God horen, indien wij meer aan Hem dachten, maar sommigen worden verrast met overtuigingen in de nacht, Hoofdstuk 33:14,15.

4. Zij werd ingeleid door verschrikkingen: schrik en beving kwam hem over, vers 14. Het schijnt dat hij, voordat hij iets zag of hoorde door deze siddering werd bevangen, die zijn gebeente schudde, en misschien ook het bed waarop hij lag. Een heilig ontzag en eerbied voor God en Zijn majesteit kwam in zijn gemoed, en zo werd hij toebereid voor een bezoek Gods. Wien God voornemens is te eren, die vernedert Hij eerst, Hij wil dat wij Hem dienen met heilige vreze, en dat wij ons verheugen met beving.

II. De bode, door wie zij gezonden werd: een geest, een van de goede engelen, die gebruikt worden niet alleen als de dienaren van Gods voorzienigheid, maar soms als de dienaren van Zijn woord. Betreffende deze verschijning, die Elifaz zag, wordt ons hier gezegd, vers 15,16:

1. Dat zij werkelijk was, en geen droom geen verbeelding, een beeltenis was voor zijn ogen, hij zag haar duidelijk. In het eerst ging zij heen en weer voor zijn aangezicht, bewoog zij zich op en neer, maar eindelijk stond zij stil om tot hem te spreken. Als sommigen schelmachtig genoeg waren om anderen met valse visioenen te bedriegen, en sommigen zo dwaas om zich te laten bedriegen, dan volgt hier niet uit dat er nooit verschijningen van goede en boze geesten geweest zijn.

2. Dat de verschijning enigszins verward en onduidelijk was. Hij kon er de gedaante niet van onderscheiden, zodat hij er zich geen juist en nauwkeurig denkbeeld van kon vormen, en nog veel minder er een beschrijving van kon geven. Zijn geweten moest wakker gemaakt en overtuigd worden, maar zijn nieuwsgierigheid niet worden bevredigd. Wij weten weinig van

geesten, wij zijn niet instaat, niet vatbaar om veel van hen te weten, en het voegt ook niet dat wij er veel van weten. Het zal alles op de bestemde tijd voor ons zijn, wij moeten weldra naar de wereld van de geesten heengaan, en dan zullen wij beter met hen bekend worden.

3. Dat het hem zeer ontstelde, zodat zijn haar te berge rees. Van dat de mens gezondigd heeft, was het een verschrikking voor hem om een bode van de hemel te ontvangen, zich bewust zijnde, dat hij van daar geen goede tijding heeft te verwachten, verschijningen, zelfs van goede geesten, hebben dus altijd, zelfs op Godvruchtige mensen, een indruk van vrees teweeggebracht. Hoe gelukkig is het voor ons dat God ons Zijn boodschappen zendt, niet door geesten, maar door mensen gelijk wij zelf zijn, wier verschrikking ons niet beroert! Zie Daniel 7:28, 10:8, 9.

III. De boodschap zelf. Eer zij overgeleverd werd, was er stilte, diepe stilte, vers 16. Als wij gaan spreken, hetzij van God of tot God, dan voegt het ons om er ons met een plechtige pauze toe te begeven, en heiningen te stellen rondom de berg, waarop God neer zal komen, en niet haastig te zijn om iets te uiten. Het was in het ruisen van een zachte stilte, dat de boodschap overgeleverd werd en zij was als volgt, vers 17. "Zou een sterflijk mens rechtvaardiger zijn dan God, dan de onsterflijke God? Zal een mens geacht worden reiner te zijn dan zijn Maker? Weg met zulke gedachten!"

1. Sommigen denken dat Elifaz bedoeld heeft hiermede te bewijzen dat Jobs zware beproeving een stellig bewijs was, dat hij een goddeloos man was, een sterflijk mens zou voor onrechtvaardig en zeer onrein gehouden worden, indien hij aldus een dienaar of een onderdaan zou kastijden en straffen, als hij zich niet aan een zeer grote misdaad had schuldig gemaakt. "Indien er dus niet een zeer grote misdaad was, voor welke God u aldus straft, dan zou de mens rechtvaardiger zijn dan God, hetgeen ondenkbaar is."

2. Ik denk echter dat het slechts een bestraffing is van Jobs murmurering en ontevredenheid. "Zal een mens voorwenden rechtvaardiger en reiner te zijn dan God? De regelen en wetten van de billijkheid beter te verstaan, en nauwkeuriger waar te nemen dan God? Zal Haenosh, de sterflijke broze mens zo onbeschaamd zijn, ja zal Hagever, de sterkste en uitnemendste mens - de mens in zijn beste toestand, zich met God willen vergelijken of in mededinging met Hem staan? Het is uiterst goddeloos en onzinnig om te denken, dat anderen of dat wijzelf rechtvaardiger zijn dan God. Zij, die met de voorschriften van de Goddelijke wet twisten, of er iets op aan te merken vinden, de beschikkingen van Gods genade of van Zijn voorzienigheid afkeuren, stellen zichzelf dus voor als rechtvaardiger en reiner te zijn dan God. Wie God bestraft, die antwoorde daarop. Hoe! de zondige mens, (want hij zou niet sterflijk zijn indien hij niet zondig was) de kortzichtige mens! Zal die voorgeven rechtvaardiger, reiner te zijn dan God, die, zijn Maker zijnde, zijn Heer en zijn eigenaar is? Zal het leem twisten met de pottenbakker? Welke gerechtigheid en reinheid erin de mens moge wezen, God is er de werker van, en daarom is Hij rechtvaardiger en reiner. Zie Psalm 94:9, 10.

IV. De verklaring, die Elifaz ervan geeft, want dit schijnt het te wezen, maar sommigen denken dat al de volgende verzen in het visioen gesproken zijn. Het komt echter geheel op hetzelfde neer.

1. Hij toont aan hoe klein de engelen zelf zijn in vergelijking met God, vers 18. Engelen zijn Gods dienaren, Zijn Hem opwachtende dienaren, werkende dienaren, Psalm 104:4. Schitterende en gezegende wezens zijn zij, maar God heeft hen niet nodig, wordt niet door hen bevoordeeld, en is ver boven hen verheven, en daarom:

a. Vertrouwt Hij niet op hen, zoals wij vertrouwen op hen, zonder wie wij niet kunnen leven, er is geen werk, waarin Hij hen gebruikte, of Hij zou, als het Hem behaagde, het ook zonder hen gedaan krijgen. Hij heeft hen nooit tot Zijn vertrouwelingen gemaakt of in Zijn geheime raad toegelaten Mattheüs 24:36. Hij laat Zijn zaken niet geheel en al aan hen over, "Zijn eigen ogen doorlopen de gehele aarde," 2 Kronieken 16:9. Zie deze volzin in Hoofdstuk 39:14. Sommigen geven er deze zin aan: "Zelfs de natuur van de engelen is zó veranderlijk, dat God de engelen hun eigen oprechtheid niet heeft toevertrouwd want zo Hij dit wel gedaan had, zij zouden evenals sommigen van hen, hun oorspronkelijke staat verlaten, maar Hij zag dat het nodig was hun bovennatuurlijke genade te geven om hen bevestigen."

b. Hij legt hun dwaasheid, ijdelheid, zwakheid en onvolkomenheid ten laste, in vergelijking met God. Indien de wereld aan het bestuur van de engelen ware overgelaten, en hun alleen de regeling van de zaken ware toevertrouwd, zij zouden valse stappen doen, en alles zou niet, zoals nu, ten beste geschieden. Engelen hebben verstand, maar het is eindig. Zij zijn niet van ongerechtigheid te beschuldigen, maar zij kunnen zich aan onvoorzichtigheid schuldig maken. Deze laatste zinsnede wordt door de taalgeleerden verschillend overgezet. Ik denk dat zij deze lezing kan toelaten, met de herhaling van de ontkenning, die zeer gebruikelijk is: Hij zou op Zijn heiligen niet vertrouwen. In angelis suis non ponet gloriationem, noch wil Hij roemen in Zijn engelen alsof hun lof of hun diensten Hem iets toevoegden. Het is Zijn roem, Zijn heerlijkheid, dat Hij ook zonder hen oneindig gelukzalig is.

2. Hier leidt hij uit af hoeveel minder nog de mens is, hoeveel minder nog op hem betrouwd kan worden of in hem geroemd kan worden. Indien er zo'n afstand is tussen God en de engelen, hoe groot is dan niet de afstand tussen God en de mens! Zie hoe de mens hier voorgesteld wordt in zijn geringheid en kleinheid.
a. Zie op de mens in zijn leven en gij ziet hem zeer gering en zeer nietig, vers 19. Neem de mens in zijn beste toestand, en hij is een zeer verachtelijk schepsel in vergelijking met de heilige engelen, hoewel hij groot en eerwaardig is in vergelijking met de dieren. Het is waar: engelen zijn geesten en de zielen van de mensen zijn geesten, maar, a. Engelen zijn reine geesten, de zielen van de mensen wonen in lemen huizen, dat zijn de lichamen van de mensen. Engelen zijn vrij in hun bewegingen voor hun werk, de ziel van de mens is gebonden aan, en belemmerd door het lichaam, dat lichaam is haar een wolk, een kooi, een gevangenhuis. Het is een huis van leem, gering en vermolmend, een aarden vat, spoedig gebroken, gelijk het eerst geformeerd werd naar het welbehagen van de pottenbakker. Het is een hut, geen cederenhuis, geen ivoren huis, maar een lemen huis, dat spoedig in puin zou liggen, als het niet voortdurend onderhouden en hersteld werd.

b. De engelen hebben hun vaste, onvergankelijke woonstede in de hemel, maar de grondslag zelfs van het lemen huis, dat de mens bewoont, is in het stof. Een lemen huis zou, als het op een rots gebouwd was, lang kunnen staan, maar zo het gefundeerd is in het stof, zal het onvaste van het fundament zijn val verhaasten, en zo zal het onder zijn eigen gewicht wegzinken. Gelijk de mens gemaakt was uit de aarde zo wordt hij onderhouden door hetgeen uit de aarde voortkomt. Neem dat weg, en zijn lichaam keert weer tot zijn aarde. Wij staan slechts op het stof, sommigen hebben een hogere hoop van stof om op te staan dan anderen, maar toch is het aarde, die ons ophoudt, en weldra zal zij ons verzwelgen.

c. Engelen zijn onsterflijk, maar de mens is spoedig verpletterd, het aardse huis van zijn tabernakel wordt gebroken, hij kwijnt weg en sterft, wordt verpletterd als een mot tussen iemands vingers, even gemakkelijk en even snel, men kan schier even spoedig een mens doden als een mot. Een kleinigheid zal het doen, hij wordt verbrijzeld voor het aangezicht van

de mot, luidt het oorspronkelijke. Als aan een kwijnende ziekte, die verteert als een mot, wordt opgedragen hem te verderven, dan kan hij haar evenmin weerstaan als hij een acute ziekte zou kunnen weerstaan, die hem als een felle leeuw bespringt. Zie Hoséa 5:12,14. Is in een schepsel als dit vertrouwen te stellen, of kan er enige dienst van worden verwacht door die God, die zelfs op Zijn engelen niet vertrouwt?

B. Beschouw hem in zijn dood, en hij heeft een nog verachtelijker aanzien, geheel ongeschikt om op hem te vertrouwen. De mensen zijn sterflijk en stervende, vers 20, 21.
a. In de dood komen zij om, vergaan zij voor eeuwig ten opzichte van deze wereld, het is het einde van hun leven en van al hun verrichtingen en genietingen op de aarde, hun plaats zal hen niet meer kennen.
b. Zij sterven dagelijks, nemen voortdurend af, van de morgen tot de avond worden zij vermorzeld, de dood is steeds werkende in ons, gelijk een mol bij iedere beweging een graf voor ons gravende, en zo voortdurend zijn wij aan gevaar blootgesteld, dat wij de gehele dag gedood worden.
c. Hun leven is kort, in weinig tijds worden zij afgesneden, het duurt misschien slechts van de morgen tot de avond. Het is slechts een dag, (zo verstaan het sommigen), hun geboorte en dood zijn slechts de zonsopgang en de zonsondergang van dezelfde dag.
d. In de dood gaat al hun uitnemendheid heen, schoonheid, kracht, geleerdheid kunnen hen niet slechts niet beveiligen tegen de dood, maar zij sterven met hem, ook zullen hun pracht hun rijkdom en macht hen niet volgen in het graf.
e. Hun wijsheid kan hen niet redden van de dood, zij sterven zonder wijsheid, sterven uit gebrek aan wijsheid, door hun eigen slecht beheer van zichzelf graven zij met hun eigen handen hun graf.
f. Dit is zo geheel gewoon een zaak, dat niemand er acht op slaat, zij vergaan, zonder het ter harte te nemen. De dood van anderen is wel het onderwerp van veler gesprekken, maar zelden het onderwerp van ernstig nadenken.
Sommigen denken dat hier van de eeuwige verdoemenis van de zondaren gesproken wordt zowel als van hun tijdelijke dood. Van de morgen tot de avond worden zij vermorzeld, en zo zij zich niet bekeren, vergaan zij in eeuwigheid, zo lezen sommigen het, vers 20. Zij vergaan in eeuwigheid, omdat zij geen acht slaan op God en hun plicht zij "denken niet aan hun uiterste," Klaagliederen 1:9. Zij hebben geen uitnemendheid dan die hun door de dood wordt ontnomen, en zij sterven, sterven de tweede dood uit gebrek aan wijsheid om het eeuwige leven aan te grijpen. Zal nu zo’n nietig, zwak, dwaas zondig, stervend schepsel als dit beweren rechtvaardiger te zijn dan God, reiner te zijn dan zijn maker? Nee, in plaats van te murmureren onder zijn beproeving, laat hem er verwonderd over wezen, dat hij buiten de hel is.

HOOFDSTUK 5
1 Roep nu, zal er iemand zijn, die u antwoorde? En tot wien van de heiligen zult gij u keren? 2 Want de dwaze brengt de toornigheid om, en de ijver doodt de slechte. 3 Ik heb gezien een dwaas wortelende; doch terstond vervloekte ik zijn woning. 4 Verre waren zijn zonen van heil; en zij werden verbrijzeld in de poort, en er was geen verlosser. 5 Wiens oogst de hongerige verteerde, dien hij ook tot uit de doornen gehaald had; de struikrover slokte hun vermogen in. 6 Want uit het stof komt het verdriet niet voort, en de moeite spruit niet uit de aarde; 7 Maar de mens wordt tot moeite geboren; gelijk de spranken der vurige kolen zich verheffen tot vliegen. 8 Doch ik zou naar God zoeken, en tot God mijn aanspraak richten; 9 Die grote dingen doet, die men niet doorzoeken kan; wonderen, die men niet tellen kan; 10 Die de regen geeft op de aarde, en water zendt op de straten; 11 Om de vernederden te stellen in het hoge; dat de rouwdragenden door heil verheven worden. 12 Hij maakt te niet de gedachten der arglistigen; dat hun handen niet een ding uitrichten. 13 Hij vangt de wijzen in hun arglistigheid; dat de raad der verdraaiden gestort wordt. 14 Des daags ontmoeten zij de duisternis, en gelijk des nachts tasten zij in de middag. 15 Maar Hij verlost de behoeftige van het zwaard, van hun mond, en van de hand des sterken. 16 Zo is voor de arme verwachting; en de boosheid stopt haar mond toe. 17 Zie, gelukzalig is de mens, denwelken God straft; daarom verwerp de kastijding des Almachtigen niet. 18 Want Hij doet smart aan, en Hij verbindt; Hij doorwondt, en Zijn handen helen. 19 In zes benauwdheden zal Hij u verlossen, en in de zevende zal u het kwaad niet aanroeren. 20 In de honger zal Hij u verlossen van de dood, en in de oorlog van het geweld des zwaards. 21 Tegen de gesel der tong zult gij verborgen wezen, en gij zult niet vrezen voor de verwoesting, als zij komt. 22 Tegen de verwoesting en tegen de honger zult gij lachen, en voor het gedierte der aarde zult gij niet vrezen. 23 Want met de stenen des velds zal uw verbond zijn, en het gedierte des velds zal met u bevredigd zijn. 24 En gij zult bevinden, dat uw tent in vrede is; en gij zult uw woning verzorgen, en zult niet feilen. 25 Ook zult gij bevinden, dat uw zaad menigvuldig wezen zal, en uw spruiten als het kruid der aarde. 26 Gij zult in ouderdom ten grave komen, gelijk de korenhoop te zijner tijd opgevoerd wordt. 27 Zie dit, wij hebben het doorzocht, het is alzo; hoor het, en bemerk gij het voor u. In het vorige hoofdstuk heeft Elifaz om zijn beschuldiging van Job te bewijzen zich beroepen op een woord van de hemel, dat hem in een visioen was gezonden.

In dit hoofdstuk beroept hij zich op hen, die getuigen op de aarde, op de heilige, de getrouwe getuigen van Gods waarheid in alle eeuwen, vers 1. Zij zullen getuigen:

I. Dat de zonde van de zondaren hun verderf is, vers 2 - 5.
II. Dat beproeving nog het algemene deel is van het mensdom, vers 6,7.
III. Dat het, als wij onder beproeving zijn, onze wijsheid en onze plicht is om ons tot God te wenden, want Hij is machtig en gewillig om ons te helpen, vers 8 - 16.
IV. Dat de beproevingen, die goed gedragen worden, goed zullen eindigen, en dat Job in het bijzonder, als hij in een betere gemoedsstemming zal komen, zich ervan verzekerd kan houden dat God genade voor hem heeft weggelegd, vers 17 - 27. Zodat hij zijn rede in een betere stemming besluit, dan hij haar begonnen heeft.

Job 5:1 - 5
Een zeer warme twistrede begonnen zijnde tussen Job en zijn vrienden, doet Elifaz hier het billijke voorstel om de zaak voor een scheidsgerecht te brengen, misschien zal dit wel het beste wezen in alle geschillen, als de partijen niet kunnen overeenkomen, en hoe eerder men het doet, hoe beter. Elifaz is zo vast overtuigd van het voortreffelijke van zijn zaak, het recht aan zijn zijde te hebben, dat hij Job voorstelt om zelf de scheidsrechters te kiezen, vers 1. Roep nu, zal er iemand zijn, die u antwoord"? dat is:

1. "Is er iemand, die lijdt, zoals gij lijdt, kunt gij een voorbeeld bijbrengen van iemand die werkelijk een heilige was en tot zo’n uiterste van ellende is gekomen, als waartoe gij

gekomen zijt? Nooit heeft God met iemand die Zijn naam bemint, gehandeld zoals Hij met u handelt, en daarom kunt gij gewis niet tot de heiligen behoren."

2. "Of: is er iemand, die spreekt zoals gij spreekt, heeft ooit een Godvruchtig man zijn dag gevloekt zoals gij hem gevloekt hebt? Of zal iemand van de heiligen u rechtvaardigen in deze hartstocht, of zeggen dat dit slechts de zwakheden, de vlekken zijn van Gods kinderen? Gij zult geen van de heiligen vinden, die uw pleitbezorger of mijn tegenstander zal willen zijn. Tot wie van de heiligen zult gij u keren? Wend u tot wie gij wilt, en gij zult zien dat zij allen van mijn gevoelen zijn, ik heb de communie sensus fidelium - het eenstemmig gevoelen van al de heiligen aan mijn zijde, allen zullen zij instemmen met hetgeen ik zal zeggen."

Merk op:
a. Godvruchtige mensen worden heiligen genoemd, zelfs in het Oude Testament, en daarom weet ik niet waarom wij in ons gewone spreken (of het zou moeten zijn omdat wij loqui cum vulgo - spreken moeten zoals iedereen) die titel alleen aan die van het Nieuwe Testament geven en niet spreken van de heilige Abraham, de heilige Mozes, de heilige Jesaja, zowel als van de heilige Mattheüs, de heilige Markus, en de heilige David, de psalmist, zo goed als van de heilige David, de Britse bisschop. Aäron wordt uitdrukkelijk de heilige des Heeren genoemd.
b. Allen, die zelf heiligen zijn zullen zich wenden tot hen, die dit ook zijn, zullen hen tot hun vrienden kiezen en met hen omgaan, zullen hen tot hun rechters kiezen en hen raadplegen. Zie Psalm 119:79. De heiligen "zullen de wereld oordelen," 1 Corinthiers 6:1,2. "Wandelt op de weg van de goeden," Spreuken 2:20, op "de oude weg," in "de voetstappen van de schapen." Iedereen kiest de een of andere soort van mensen aan wie hij zich tracht aan te bevelen, en wier gevoelens de toetssteen voor hem zijn van eer of oneer, en nu zullen alle heiligen zich zoeken aan te bevelen aan degenen, die heilig zijn, en goed willen zijn aangeschreven in hun mening.
c. Sommige waarheden zijn zo duidelijk, zo algemeen bekend en aangenomen, dat men zich gerust op wie ook van de heiligen er voor beroepen kan. Er zijn dingen, waaromtrent zij het ongelukkig onees zijn, maar er zijn veel meer, en die van groter belang zijn, waarin zij het eens zijn met elkaar, zoals: het kwaad van de zonde, de ijdelheid van de wereld, de waarde van de ziel, de noodzakelijkheid van een heilig leven, en dergelijke meer. Hoewel zij niet allen deze waarheden zo beleven als zij moesten, zijn zij toch allen bereid hun getuigenis er voor af te leggen. Nu zijn er twee dingen, die Elifaz hier beweert en staande houdt, en hij twijfelt niet of alle heiligen zullen er mee instemmen.

I. Dat de zonde van de zondaren strekt tot hun verderf, vers 2. De dwaas brengt de toornigheid, zijn eigen toornigheid, om, en daarom is hij dwaas door er aan toe te geven, het is een vuur in zijn gebeente, in zijn bloed, genoeg om hem door koorts te doen bevangen, nijd is verrotting van de beenderen en doodt alzo de dwaas die er zich mee kwelt. "Zo is het met u" zegt Elifaz, "terwijl gij met God twist, doet gij u het grootste kwaad, uw toornigheid over uw rampen en beproevingen, en uw nijd over onze voorspoed, vermeerderen slechts uw pijn en uw ellende, wend u tot de heiligen, en gij zult zien dat zij hun belangen beter begrijpen." Job had aan zijn vrouw gezegd dat zij sprak als één van de zottinnen, en nu zegt Elifaz hem dat hij handelde als één van de dwazen, als de slechten, dat is: de onnozelen. Of wel, het kan aldus bedoeld zijn: "Als de mensen in het verderf worden gestort en omkomen, dan is het altijd hun eigen dwaasheid, die hen ten verderve brengt. Zij doden zich door de een of anderen lust, en daarom, Job, hebt gij de een of andere dwaasheid begaan, waardoor gij u in deze rampzalige toestand hebt gebracht." Velen verstaan het van Gods toorn en ijver.

Job behoefde niet verontrust te zijn over de voorspoed van de goddelozen, want de glimlachjes van de wereld kunnen hen niet beschermen tegen de toorn Gods, zij zijn dwaas en onnozel zo zij dit denken. Gods toorn zal de dood, de eeuwige dood zijn van hen op wie hij valt. Wat is de hel anders dan Gods toorn, zonder einde en onvermengd? II. Dat hun voorspoed van korten duur is en hun verderf gewis, vers 3 - 5. Hij schijnt hier Jobs toestand op gelijke lijn te stellen met de gewone toestand van de goddelozen.

1. Job is gedurende enige tijd voorspoedig geweest, hij scheen bevestigd en was gerust in zijn voorspoed, hij scheen er op te vertrouwen, gelijk dwaze, slechte mensen gewoonlijk doen. Ik heb gezien een dwaze wortelende, in hun eigen mening en ook in die van anderen bevestigd, en bevestigd zullende blijven. Zie Jeremia 12:2, Psalm 37:35, 36. Wij zien wereldse mensen wortelen in de aarde, op aardse dingen vestigen zij hun hoop, en daaraan ontlenen zij het sap van hun vertroosting. Hun uitwendige staat kan bloeiend zijn, maar de ziel, die in de aarde wortelt, kan niet voorspoedig wezen.

2. Aan Jobs voorspoed was nu een einde, en zo is er aan de voorspoed van andere goddelozen ook spoedig een einde gekomen.
A. Elifaz voorzag met het oog van het geloof hun verderf. Zij, die alleen op het tegenwoordige zagen, zegenden hun woning, en achtten hen gelukkig, en wensten zichzelf in hun plaats en toestand te zijn. Maar Elifaz vloekte haar, vloekte haar plotseling, zodra hij zag dat zij begonnen te wortelen, dat is: hij voorzag en voorzegde duidelijk hun verderf. Niet dat hij er om bad, "ik heb de dodelijke dag niet begeerd", maar hij voorspelde hem. Hij "ging in in Gods heiligdommen," en daar merkte hij op hun einde, en hoorde hun vonnis lezen, Psalm 73:17, 18. Dat "de voorspoed van de zotten hen zal verderven," Spreuken 1:32. Zij die het woord Gods geloven, kunnen "de vloek des Heeren in het huis van de goddelozen zien," Spreuken 3:32, al is het ook nog zo fraai en zo stevig gebouwd, en nog zo vol van alle goede dingen, zij kunnen voorzien dat Hij het ter bestemder tijd zal verteren "met zijn houten en met zijn stenen," Zacharia 5:4.
B. Hij zag eindelijk wat hij had voorzien. Hij was niet teleurgesteld in zijn verwachting nopens hem, de uitkomst beantwoordde er aan, zijn gezin was vergaan en zijn bezitting verwoest. In de bijzondere omstandigheden waarvan hij hier spreekt, doelt hij klaar en hatelijk op Jobs rampen.

a. Zijn kinderen waren verbrijzeld, vers 4. Zij dachten veilig te zijn in het huis van hun oudste broeder, maar waren verre van heil, van veiligheid, want zij werden verbrijzeld in de poort, misschien was de deur of poort, van het huis het hoogst gebouwd, en is zij het zwaarst op hen gevallen, en er was geen verlosser, niemand om hen te redden van de dood onder de puinhopen. Gewoonlijk wordt dit verstaan van de gezinnen van de goddelozen, om hen, doordat gerechtigheid aan hen geoefend wordt, te noodzaken terug te geven wat zij onrechtmatig verkregen hebben. Zij laten het na aan hun kinderen, maar het erfrecht van hun kinderen zal toch de eigenlijke rechthebbenden niet van de bezitting kunnen buitensluiten, want deze zullen hen door de geregelde loop van wet en recht verpletteren (en er zal niemand zijn om hen bij te staan), of misschien wel door verdrukking, Psalm 109:9 en verv.

b. Zijn bezitting was geplunderd, vers 5. Zo was het ook met Jobs bezitting, de hongerige rovers, de Sabeërs en Chaldeeën, liepen er mee heen en slokten het in, en dit, zegt hij, heb ik ook dikwijls van anderen gezien. Wat door roof en plundering verkregen werd, ging op dezelfde wijze weer verloren. De zorgzame eigenaar heeft het omtuind met doornen, en dacht het toen veilig, maar de heining bleek onbeduidend voor de hebzucht van de rovers (als honger, gelijk men zegt, door stenen muren heen zal breken, hoeveel te meer dan niet door

doornheggen) en tegen de vloek Gods, die door distelen en doornen heengaat en "ze tegelijk verbrandt," Jesaja 27:4.

Job 5:6 - 16
Elifaz had, door te spreken van het verlies van zijn bezitting en de dood van zijn kinderen, als de rechtvaardige straf voor zijn zonde, een zeer tere snaar bij Job aangeroerd, om hem nu niet tot wanhoop te brengen, begint hij hem hier te bemoedigen, en stelt hem op de weg om gerust te zijn. Nu verandert hij ten zeerste zijn stem, Galaten 4:20, en spreekt met zachtheid tot Job, als om vergoeding te doen voor de harde woorden, die hij hem had gegeven.

I. Hij wijst hem er op, dat geen beproeving bij geval komt, noch aan tweede of ondergeschikte oorzaken moet toegeschreven worden. Uit het stof komt het verdriet niet voort, en de moeite spruit niet uit de aarde. Het komt niet natuurlijkerwijs op zekere tijden van het jaar, zoals natuurlijke voortbrengselen, door een aaneeschakeling van tweede, of ondergeschikte oorzaken. De evenredigheid tussen voorspoed en tegenspoed is door de Voorzienigheid niet zo nauwkeurig in acht genomen als die tussen dag en nacht, zomer en winter, maar wordt geregeld naar de wil en de raad van God, wanneer en zoals Hij het geschikt oordeelt. Sommigen lezen dit: De zonde komt niet voort uit het stof, noch de ongerechtigheid uit de aarde. Als de mensen slecht zijn, dan moeten zij de schuld niet geven aan de grond, of de aarde, aan het klimaat, of de sterren maar aan zichzelf: zijt gij een spotter, gij zult het alleen dragen. Wij moeten onze beproevingen niet toeschrijven aan het geluk, want zij komen van God, noch onze zonden aan het noodlot, want zij komen uit onszelf, zodat, welk verdriet ons ook treft, wij moeten erkennen dat God het ons zendt en dat wij het onszelf berokkenen, het eerste is een reden waarom wij zeer geduldig moeten zijn, het laatste waarom wij zeer berouwvol en boetvaardig moeten wezen als wij beproefd worden.

II. Hij herinnert hem er aan, dat moeite en verdriet datgene is wat wij in deze wereld hebben te verwachten. De mens wordt tot moeite geboren, vers 7, niet als mens (indien hij in zijn onschuld had volhard, hij zou geboren zijn tot genot en genoegen), maar als zondige mens, als geboren van een vrouw Hoofdstuk 14:1, die in de overtreding was. De mens is in zonde geboren, en daarom tot moeite geboren. Zelfs zij, die tot eer en rijkdom zijn geboren, zijn toch geboren tot moeite in het vlees. In onze gevallen toestand is het natuurlijk voor ons geworden om te zondigen, en het natuurlijk gevolg daarvan is moeite en verdriet, Romeinen 5:12. Er is in deze wereld niets waartoe wij geboren zijn, en dat wij in waarheid het onze kunnen noemen, dan zonde, moeite en verdriet, zij zijn als de vonken, die zich verheffen tot vliegen. Dadelijke, werkelijke overtredingen zijn de vonken, die uit het fornuis van het oorspronkelijk bederf vliegen, "van de moederschoot af overtreders genoemd zijnde, is" het geen wonder dat wij "geheel trouweloos handelen," Jesaja 48:8. Zodanig is ook de broosheid van ons lichaam en de ijdelheid van al onze genietingen, dat ook onze kwellingen daar even natuurlijk uit voortkomen als vonken zich verheffen tot vliegen, zo talrijk zijn zij, zo snel volgen zij op elkaar. Waarom zouden wij dan verwonderd zijn over onze beproevingen, alsof zij iets vreemds waren, of er tegen murmureren als hard, als zij toch slechts zijn hetgeen waartoe wij zijn geboren? De mens is tot arbeid geboren, zo heeft het de kanttekening, is veroordeeld om in het zweet zijns aanschijns zijn brood te eten, hetgeen hem moet harden voor hardheid, en hem zijn beproevingen te beter moet doen dragen.

III. Hij zegt hem hoe hij zich onder zijn beproeving heeft te gedragen, vers 8. Ik zou naar God zoeken, gewis ik zou naar God zoeken, zo luidt het oorspronkelijke. Hier is:

1. Een stilzwijgende bestraffing voor Job omdat hij niet naar God zocht, maar met Hem twistte. "Job, indien ik in uw toestand ware geweest, ik zou zo misnoegd en hartstochtelijk niet geweest zijn als gij zijt, ik zou in de wil van God hebben berust." Het is gemakkelijk te zeggen wat wij gedaan zouden hebben, indien wij in deze of die toestand waren geweest, maar als het op stuk van zaken aankomt, dan zal het misschien niet zo gemakkelijk gevonden worden om te doen wat wij zeggen.

2. Zeer goede en gepaste raad aan hem, die Elifaz in overdrachtelijke wijze van spreken zichzelf schijnt te geven. "Wat mij betreft, het beste wat ik zou kunnen doen als ik in uw toestand was, zou wezen mij tot God te wenden." Wij moeten onze vrienden geen andere raad geven, dan die wij zelf zouden volgen indien wij in hun toestand waren, om rustig te zijn onder onze beproevingen, er goed aan te ontlenen, en er een goed einde aan te zien.
a. Wij moeten door het gebed genade en barmhartigheid van God verkrijgen, naar Hem zoeken als een Vader en een Vriend, al is het ook dat Hij met ons twist, als één, die alleen instaat is ons te ondersteunen en te helpen. Zijn gunst moeten wij zoeken, als wij alles in de wereld verloren hebben, tot Hem moeten wij ons wenden als de oorsprong en Vader van alle goed, alle vertroosting. Is er iemand in lijden? dat hij bidde. Dat is troost voor het hart dat is een balsem voor iedere wond.
b. Wij moeten in geduld en lijdzaamheid ons en onze zaak aan Hem overgeven. "Tot God zou ik mijn aanspraak richten, mijn zaak Hem voorgelegd hebbende, zou ik haar nu ook aan Hem overlaten, haar Hem in handen geven. Hier ben ik de Heere doe mij wat goed is in Zijn ogen." Indien onze zaak waarlijk een goede zaak is, dan behoeven wij niet te vrezen om haar aan God toe te vertrouwen. Zij, die in hun zoeken wel willen slagen, moeten zich aan God overgeven.

IV. Hij moedigt hem dus aan God te zoeken en Hem zijn zaak over te geven. Het zal niet tevergeefs zijn dit te doen, want Hij is één, in wie wij krachtdadige hulp zullen vinden. Hij beveelt Gods almachtige kracht en soevereine heerschappij in zijn overweging aan.

1. In het algemeen: Hij doet grote dingen, vers 9 grote dingen in waarheid, want Hij kan alles doen, Hij doet ook werkelijk alles, en alles naar de raad van Zijn wil, wel waarlijk grote dingen, want de werkingen van Zijn macht zijn:
a. Ondoorgrondelijk zij kunnen nooit "van het begin tot het einde uitgevonden worden," Prediker 3:11. De werken van de natuur zijn verborgenheden, de nauwkeurigste onderzoekingen blijven ver achter bij volledige ontdekkingen, en de grootste wijsgeren hebben erkend dat zij er voor verlegen staan. Nog veel dieper en ondoorgrondelijker zijn de plannen en bedoelingen van de Voorzienigheid, Romeinen 11:33.
b. Talrijk, zij kunnen niet geteld worden. Hij doet talloze grote dingen, Zijn macht is nooit uitgeput, en al Zijn voornemens zullen niet voor het einde van de tijd vervuld worden.
c. Zij zijn wonderlijk en kunnen nooit genoeg bewonderd worden, de eeuwigheid zelf zal nog kort genoeg zijn om doorgebracht te worden in de bewondering ervan. Met de overweging hiervan nu bedoelt Elifaz:

a. Job te overtuigen van zijn schuld en dwaasheid om met God te twisten. Wij moeten de waan niet koesteren dat wij Gods werken kunnen beoordelen, want zij zijn ondoorgrondelijk en ver boven ons vermogen van navorsen, ook moeten wij niet twisten met onze Maker, niet met Hem strijden, want Hij zal ons voorzeker te sterk zijn, en Hij kan ons in een oogwenk verpletteren.
b. Om Job aan te moedigen om naar God te zoeken en zich tot Hem te werden. Wat is meer bemoedigend dan te zien, dat het Zijn macht is? Hij kan grote en wonderlijke dingen doen tot

onze hulp en redding, al zijn wij ook nog zo naar de diepte gebracht, in nog zo grote nood gekomen.

2. Hij geeft enige voorbeelden van Gods heerschappij en macht.
A. God doet grote dingen in het rijk van de natuur: Hij geeft regen op de aarde, vers 10, dat is hier genomen voor alle gaven van de algemene voorzienigheid, al de vruchtbare jaargetijden, waarmee Hij "onze harten vervult met spijs en vrolijkheid," Handelingen 14:17. Merk op: Als hij wil aantonen wat grote dingen God doet, spreekt hij van Zijn geven van regen omdat dit een gewone, algemene zaak is, wij komen er licht toe om het als iets kleins of gerings te beschouwen, maar als wij er over nadenken hoe hij wordt voortgebracht, en wat er door wordt voortgebracht, dan zullen wij zien, dat het een groot werk is, een werk beide van macht en van goedheid.
B. Hij doet grote dingen ten opzichte van de zaken van de kinderen van de mensen, niet alleen verrijkt Hij door de zegen, die Hij zendt, de armen, en vertroost Hij de nooddruftigen, maar, teneinde de vernederden in het hoge te stellen, maakt Hij de gedachten van de arglistiger teniet, want vers 11 moet saamgevoegd worden met vers 12, en vergeleken worden met Lukas 1:51 - 53 :"Hij heeft verstrooid de hoogmoedigen in de gedachten van hun harten" en zo heeft Hij "de nederigen verhoogd" en "de hongerigen met goederen vervuld." Zie:

a. Hoe Hij teniet maakt de gedachten of raadslagen van de arglistigen, vers 12 - 14. Er is een oppermacht, die de mensen bestuurt en beheerst, die zich volkomen vrij en onafhankelijk wanen, en haar eigen doeleinden tot stand brengt in weerwil van hun plannen.
Merk op:
Ten eerste. De verdraaiden, die in tegenheid wandelen met God en de belangen van Zijn koninkrijk tegenstaan, zijn dikwijls zeer listig, want zij zijn het zaad van de oude slang, die bekend was om haar arglistigheid. Zij denken wijs te zijn, maar in het einde zijn zij dwazen.
Ten tweede. De verdraaide, hovaardige vijanden van Gods koninkrijk hebben hun beraadslagingen, hun ondernemingen ertegen, en tegen de getrouwe onderdanen ervan. Zij zijn rusteloos en onvermoeid in hun plannen geheimhoudend in hun beraadslagingen, hebben hoge verwachtingen, zij zijn listig in hun staatkunde en vast aaneegesloten in hun verbonden, Psalm 2:1, 2.
Ten derde. God kan al de beraadslagingen van Zijn - en de vijanden van Zijn volk gemakkelijk tenietdoen, en in zoverre het strekt tot Zijn eer en verheerlijking zal Hij het. Hoe zijn niet de complotten van Achitofel, Sanballat en Haman verijdeld! de verbondenen van Syrië en Efraïm tegen Juda, van Gebal, en Ammon, en Amalek tegen Gods Israël, de koningen van de aarde en de vorsten tegen de Heere en tegen Zijn Gezalfde, verbroken! De handen, die uitgestrekt waren tegen God en Zijn kerk, hebben hun onderneming niet volvoerd, en de wapens, die tegen Sion bereid waren, waren niet voorspoedig.
Ten vierde. Hetgeen de vijanden beraamd hebben voor het verderf van de kerk, is dikwijls op hun eigen verderf uitgelopen vers 13. "Hij vangt de wijzen in hun arglistigheid, verstrikt hen in het werk van hun handen," Psalm 7:16, 17, 9:16, 17. Dit wordt aangehaald door de apostel, 1 Corinthiers 3:19, om te tonen, hoe de geleerden van de heidenen door hun eigen ijdele filosofie misleid waren.
Ten vijfde. Als God de mensen verdwaast, dan staan zij verlegen, weten zich niet te redden, zelfs die dingen, welke heel eenvoudig en duidelijk zijn, begrijpen zij niet, vers 14. Zij ontmoeten de duisternis zelfs des daags, ja meer, zij storten zich in duisternis, zoals de kanttekening het heeft, door het geweld en de overijling van hun eigen raadslagen. Zie Hoofdstuk 12:20 - 24, 25.

b. Hoe Hij de zaak van de armen en nederigen begunstigt.

Ten eerste. Hij verhoogt de nederige, vers 11. Hen, die trotse mensen zoeken te verpletteren, heft Hij op van onder hun voeten, en zet hen in behoudenis, Psalm 12:6. De nederige van hart en hen die treuren, verhoogt en vertroost Hij, doet Hij "in de hoogten wonen, in de sterkten van de steenrotsen," Jesaja 33:16. Sions treurenden zijn de verzegelden, die getekend zijn ter behoudenis, Ezechiël 9:4.
Ten tweede. Hij verlost de verdrukten, vers 15. De raadslagen van de arglistiger hebben ten doel de armen te verderven, te die einde worden tong en hand en zwaard, ja alles, door hen te werk gesteld, maar God neemt onder Zijn bijzondere bescherming hen, die arm zijnde en onmachtig om zichzelf te helpen, *Zijn* armen zijn en toegewijd aan Zijn lof, zich aan Hem hebben overgegeven. Hij verlost hen van de mond, die harde dingen tegen hen spreekt, en van de hand, die harde dingen tegen hen doet, want Hij kan, als het Hem behaagt, de tong breidelen en de hand doen verdorren. De uitwerking van dit alles, vers 16.

1. Dat zwakke en vreesachtige heiligen vertroost worden: zo is voor de arme, die begon te wanhopen, verwachting of hoop. De ervaringen van sommigen zijn bemoedigingen voor anderen om zelfs in de slechtste tijden het beste te hopen, want het is de heerlijkheid van God hulp te zenden aan de hulpelozen en hoop aan de hopelozen.

2. Dat vermetele, dreigende zondaren beschaamd worden: de boosheid stopt haar mond toe, verbaasd zijnde over het vreemde, het wonderlijke van de verlossing, en beschaamd over haar vijandschap tegen hen, die de gunstgenoten van de hemel blijken te zijn, vernederd onder de teleurstelling, en genoodzaakt om de rechtvaardigheid te erkennen van Gods handelingen, daar zij er niets tegen hebben in te brengen. Zij, die heerschappij voerden over Gods armen, hen verschrikten en dreigden en valselijk beschuldigden, zullen geen woord tegen hen te zeggen hebben, als God voor hen verschijnt. Zie Psalm 76:9, 10, Jesaja 26:11, Micha 7:16.

Job 5:17 - 27
In deze slotparagraaf van zijn rede geeft Elifaz aan Job een troostrijk vooruitzicht op het einde, de uitkomst van zijn beproevingen, als hij slechts zijn hartstocht wist in te tomen en zich wilde voegen naar Gods wil. Merk op:

I. Het gepaste woord van waarschuwing en vermaning, dat hij tot hem richt, vers 17. "Verwerp de kastijding van de Almachtige niet. Noem uw lijden een kastijding, die komt van des Vaders liefde, en het welzijn van het kind ten doel heeft. Noem het de kastijding van de Almachtige, met wie te strijden onzinnig is en aan wie zich te onderwerpen wijsheid is en plicht, en die een algenoegzame God zal zijn," - want dat is de betekenis van het woord - "voor allen, die op Hem betrouwen. Verwerp haar niet", het oorspronkelijke woord is van ruime betekenis.

1. "Wees er niet afkerig van. Laat genade de tegenzin overwinnen, die de natuur heeft in lijden, en verzoen u met de wil van God er in." Wij hebben de roede nodig, en wij verdienen haar, en daarom moeten wij het noch hard, noch vreemd vinden zo wij er de pijn van gevoelen. Laat het hart niet opkomen tegen een bittere medicijn, als zij ons tot ons welzijn wordt voorgeschreven.

2. "Denk er geen kwaad van, doe haar niet van u weg (als iets dat schadelijk, of tenminste onnut is, en waaraan geen voordeel is te ontlenen), alleen maar omdat zij voor het tegenwoordige geen zaak van vreugde, maar van droefheid is." Wij moeten het nooit verachten om voor God te buigen, noch denken dat het beneden ons is om onder Zijn tucht te

komen, integendeel, wij moeten geloven dat God in werkelijkheid de mens groot maakt, die Hij aldus bezoekt en beproeft, Hoofdstuk 7:17, 18.

3. Zie haar niet voorbij, misken haar niet alsof zij slechts bij geval kwam, door ondergeschikte oorzaken werd teweeggebracht, maar geef er nauwlettend acht op als op de stem van God en een bode van de hemel. Er wordt meer stilzwijgend te kennen gegeven dan uitgedrukt: "Eerbiedig de kastijdingen des Heeren. Zie met ootmoed en ontzag op Zijn kastijdende hand, en sidder als de leeuw brult, Amos 3:8. Onderwerp u aan de kastijding, en leg er u op toe om op de roepstem te antwoorden, aan het doel ervan te beantwoorden, dan eerbiedigt gij haar." Als God door een beproeving een wissel op ons trekt voor goederen, die Hij ons heeft toevertrouwd, dan moeten wij Zijn wissel honoreren door hem aan te nemen en te ondertekenen, Hem het Zijne teruggevende zodra Hij er om vraagt.

II. De troostrijke woorden van aanmoediging die hij hem geeft om zich te schikken in zijn toestand en (zoals hijzelf het heeft uitgedrukt) het kwade uit de hand van God te ontvangen, en het niet te verachten als een gave, die niet waard is om aangenomen te worden. Indien zijn beproeving op die wijze gedragen wordt, dan zal:

1. De natuur en eigenschap ervan veranderd worden, hoewel zij het aanzien zou hebben van des mensen ongeluk te zijn, zou zij in werkelijkheid zijn zaligheid wezen, gelukzalig is de mens, die God straft, zo hij van de straf slechts een goed gebruik maakt. Een Godvruchtige is gelukzalig, al is hij ook beproefd, want wat hij ook verloren moge hebben zijn genieting van God heeft hij niet verloren, evenmin als zijn recht op de hemel, ja meer hij is gelukzalig omdat hij beproefd is, want de kastijding is een blijk en bewijs van zijn kindschap en een middel tot zijn heiligmaking, zij doodt zijn bederf, speent zijn hart van de wereld, doet hem nader tot God komen, voert hem tot zijn Bijbel, brengt hem op de knieën, werkt voor hem een geheel zeer uitnemend eeuwig gewicht van de heerlijkheid. "Gelukzalig is dus de mens, denwelken God straft," Jakobus 1:12.

2. De uitkomst en het gevolg zullen zeer goed zijn, vers 18.
A. Of schoon Hij het lichaam smart aandoet door zweren en de geest door treurige gedachten, zal Hij toch tegelijkertijd verbinden, zoals de bekwame medelijdende arts de wonden verbindt, die hij met zijn scherp snijdend instrument heeft moeten maken. Als God wondt door de bestraffingen van Zijn voorzienigheid, verbindt Hij de wonden door de vertroostingen van Zijn Geest, die dikwijls het meest overvloedig zijn als de beproevingen overvloedig zijn en doet ze er aldus tegen opwegen, tot onuitsprekelijke voldoening van de geduldige lijders.

B. Hij doorwondt wel, maar Zijn handen helen op de juiste tijd, gelijk Hij Zijn volk ondersteunt en hen gerust en geduldig maakt onder hun beproevingen, zo zal Hij hen ook op de juiste tijd verlossen en een weg ter ontkoming voor hen maken. Alles is weer goed, en Hij zal hen ook vertroosten naar de tijd, in denwelken Hij hen beproefd heeft. De methode, die God gewoonlijk volgt, is eerst te doorwonden en dan te helen, eerst van zonde te overtuigen en dan te vertroosten, eerst te vernederen en dan te verhogen, en (zoals Ds. Caryl opmerkt) nooit maakt hij een wonde te groot of te diep om door Hem genezen te worden. Una cadamque manus vulnus opemque tulit - De hand, die de wond toebracht brengt de genezing aan. God verscheurt de goddelozen en gaat heen, Iaat hen die willen, hen helen, zo zij het kunnen, Hoséa 5:14, maar de nederigen en boetvaardigen kunnen zeggen: Hij "heeft verscheurd en Hij zal ons genezen," Hoséa 6:1. Dit in het algemeen, maar in de volgende verzen wendt hij zich rechtstreeks tot Job en geeft hem vele kostelijke beloften van kostelijke vriendelijke dingen, die God voor hem doen zou, indien hij zich slechts wilde vernederen

onder Zijn hand. Hoewel zij toen, voor zover wij weten, geen Bijbels hadden, is Elifaz toch genoegzaam gemachtigd door zijn algemene ontdekkingen van Gods liefde voor Zijn volk om aan Job deze verzekeringen te geven. En hoewel Jobs vrienden niet in alles wat zij zeiden door de Geest Gods geleid werden (want beiden van God en van Job zeiden zij dingen die niet recht waren), komt toch in de algemene leerstellingen, die zij uitspraken, de Godvruchtige zin uit van de patriarchale tijd, en daar de apostel Paulus vers 13 heeft aangehaald als canonieke Schrift, en het gebod in vers 17 ongetwijfeld ook voor ons bindend is, zo kunnen en moeten deze beloften hier ontvangen en toegepast worden als Goddelijke beloften, en kunnen wij door lijdzaamheid en vertroosting ook van dit deel van de Schriften hoop hebben.

Laat ons ons dus benaarstigen om ons deel in deze beloften vast te maken, en dan de bijzonderheden ervan nagaan, en de vertroosting ervan voor ons nemen.
a. Er wordt hier beloofd dat, naarmate beproevingen en benauwdheden over ons komen, ons ook ondersteuning en uitredding zal worden geschonken en dat wel even dikwijls. In zes benauwdheden zal Hij gereed en bereid zijn u te verlossen, ja in zeven. Dit geeft te kennen dat, zolang wij hier in deze wereld zijn, wij een opeenvolging van benauwdheden hebben te verwachten, dat na de regen de wolken zullen weerkeren, na zes benauwdheden kan een zevende komen. Na vele, zie uit naar meer maar uit die allen verlost God hen, die de Zijnen zijn, 2 Timotheus 3:11, T Psalm 34:20. Vroegere verlossingen zijn, niet zoals bij de mensen, een reden om er geen meer te geven, maar juist een onderpand van nog meer, Spreuken 19:19.

b. Dat, in welke benauwdheden Godvruchtigen ook zijn kunnen, geen kwaad hen zal aanroeren, zij zullen hun geen wezenlijk kwaad doen, het boosaardige, de prikkel, zal er uit weggenomen zijn, zij kunnen sissen, maar zij kunnen niet schaden, Psalm 91:10. De boze zal Gods kinderen niet vatten, 1 Johannes 5:18. Bewaard zijnde van zonde, zijn zij ook bewaard van het kwaad van elke benauwdheid.

c. Dat zij, als verwoestende oordelen uitgaan, onder Gods bijzondere bescherming zullen wezen, vers 20. Zijn er velen rondom hen, die omkomen uit gebrek aan het noodzakelijke levensonderhoud? In hun nood zal worden voorzien. "In de honger zal Hij u verlossen van de dood," wat er ook van anderen moge worden "gij zult in het leven worden gehouden," Psalm 33:19. "In tijden van oorlog, als duizenden vallen aan uw rechterhand en uw linkerhand zal Hij u van het geweld des zwaards verlossen. Als het God behaagt, zal het u niet aanroeren, of, zo het u wondt, zo het u doodt, zal het u toch niet schaden, het kan slechts het lichaam doden, en zelfs daartoe heeft het geen macht, zo zij er niet van boven aan gegeven is."

d. Dat zij door wat er ook boosaardig en lasterlijk tegen hen gezegd moge worden, niet geschaad zullen zijn, vers 21. "Gij zult niet slechts beschermd worden tegen het dodelijk zwaard van de oorlog, maar verborgen wezen tegen de gesel van de tong, die gelijk een gesel kwelt en pijn doet, maar niet doodt." De beste mensen en de onschuldigsten kunnen met hun onschuld zich niet beschermen tegen laster, smaad, of valse beschuldigingen. Voor deze kan de mens zich niet verbergen, maar God kan hem er tegen verbergen, zodat hij op de boosaardigste laster zo weinig acht zal slaan, dat zijn vrede er niet door gestoord wordt, en er zal ook door anderen zo weinig acht op worden geslagen, dat zijn goede naam er niet door lijdt, en het overblijfsel van de grimmigheid kan en zal God opbinden, want het is te danken aan de macht, die Hij uitoefent op het geweten van slechte mensen, dat de gesel van de tong het verderf niet is van al het lieflijke, dat Godvruchtige mensen hebben in deze wereld.

e. Dat zij een heilige rust en kalmte van gemoed zullen hebben, voortkomende uit hun hoop en vertrouwen op God, zelfs in de zwaarste donkerste tijden. Als gevaren het dreigendst zijn,

zullen zij gerust wezen, gelovende dat zij veilig en geborgen zijn, en geen verwoesting vrezen en geen verderf, zelfs niet als zij het zien komen, vers 21, noch de dieren des velds als deze hen aanvallen, noch de mensen die even wreed zijn als de dieren, ja tegen de verwoesting en de honger zult gij lachen, vers 22, niet als om enigerlei kastijding Gods te minachten, of te spotten met Zijn oordelen door ze voor beuzelingen te houden, maar door te triomferen in God, in Zijn macht en goedheid, en aldus te triomferen over de wereld en al haar verdrietelijkheden, niet slechts gerust maar zeer overvloedig van blijdschap te zijn in verdrukking. De apostel Paulus lachte tegen de verwoesting, toen hij zei: "Dood! waar is uw prikkel?" toen hij in naam van al de heiligen alle rampen van de tegenwoordige tijd tartte om "ons te scheiden van de liefde Gods" en tot de slotsom kwam: "In dit alles zijn wij meer dan overwinnaars," Romeinen 8:35 en verv. Zie Jesaja 37:22.

f. Dat er, als zij verzoend zijn met God een verbond van vriendschap zal zijn tussen hen en de gehele schepping, vers 23. "Als gij over uw grond gaat, behoeft gij niet te vrezen dat gij zult struikelen, want met de stenen des velds zal uw verbond zijn, zodat gij aan geen er van uw voet zult stoten. Gij zult ook in geen gevaar zijn van het gedierte des velde, want het zal "met u bevredigd zijn, " vergelijk Hoséa 2:17, "Ik zal te allen dage een verbond voor hen maken met het wild gedierte des velds." Dit geeft te kennen dat, terwijl de mens in vijandschap leeft met zijn Maker, de mindere schepselen strijd tegen hem voeren, maar Tranquillus Deus tranquillat omnia, - Een verzoend God verzoent alles. Ons verbond met God is een verbond met alle schepselen, dat zij ons niet schaden, maar bereid zijn ons te dienen en goed te doen.

g. Dat hun huizen en hun gezinnen hun aangenaam en lieflijk zullen wezen, vers 24. Vrede en Godsvrucht in het gezin brengen dit teweeg. "Gij zult weten en ervan verzekerd zijn, dat uw tent in vrede is en zijn zal gij kunt verzekerd zijn van haar tegenwoordige en toekomstige voorspoed." Dat vrede in uw tent is, zo luidt het oorspronkelijke. Vrede is het huis, waarin zij wonen, die in God wonen in Hem tehuis zijn. Gij zult uw woning bezoeken en niet zondigen, vers 24. Dit is: "gij zult de zaken uwer woning doorzoeken, er een overzicht van nemen, en zult niet zondigen."
Ten eerste. God zal voorzien in een vestiging voor Zijn volk, gering misschien en beweeglijk, een hut, een tent, maar toch een bepaalde en rustige woonstede. "Gij zult niet zondigen of dolen," dat is, naar sommigen het verstaan, "gij zult niet zwervende en dolende zijn," (Kaïns vloek), "maar in het land wonen, en waarlijk niet ongestadig, zoals zwervelingen gevoed worden."
Ten tweede. Hun gezinnen zullen onder de bijzondere bescherming staan van de Goddelijke voorzienigheid en zullen, in zoverre het goed voor hen is, voorspoedig zijn.
Ten derde. Zij zullen verzekerd wezen van vrede en van de voortduur ervan voor hen en de hunnen. "Gij zult tot uw onuitsprekelijke voldoening weten, dat vrede verzekerd is aan u en de uwen, daar gij het woord van God voor hebt."
Ten vierde. Zij zullen wijsheid hebben om hun gezin goed te besturen, hun zaken met beleid te regelen, en wèl toe te zien op de wegen van hun gezin, hetgeen hier genoemd wordt hun woning te bezoeken. Hoofden van gezinnen moeten geen vreemdelingen zijn in hun woning, zij moeten een waakzaam oog houden over hetgeen zij hebben en over hetgeen hun dienstboden doen. Ten vijfde. Zij zullen genade hebben om de zaken van hun gezin op Godvruchtige wijze te bestieren en daarbij niet te zondigen. Zij zullen zonder drift of hartstocht, zonder hoogmoed, gierigheid of wereldsgezindheid, hun dienstboden ter verantwoording roepen, zij zullen hun zaken beschouwen en nagaan zonder ontevredenheid over hetgeen is, of wantrouwen van hetgeen zijn zal. De Godsvrucht van het gezin kroont de vrede en de voorspoed van het gezin. De grootste zegen, zowel in hetgeen wij doen als in hetgeen wij genieten, is bewaard te worden van er in te zondigen. Als wij uit zijn is het lieflijk

en geruststellend te horen dat onze tent in vrede is, en als wij terugkomen is het troostrijk onze woning te bezoeken met voldoening over ons welslagen, daar wij niet gefeild hebben in onze zaken, en met een goed geweten omdat wij niet tegen God hebben overtreden.

h. Dat hun nageslacht talrijk en voorspoedig zal zijn. Job had al zijn kinderen verloren. "Maar," zegt Elifaz, indien gij terugkeert tot God, dan zal Hij uw gezin weer opbouwen, en uw zaad zal talrijk zijn en even groot als ooit, en uw spruiten bloeiend als het kruid van de aarde, vers 25, en gij zult het weten." God heeft voor het zaad van de gelovigen zegeningen weggelegd, die zij zullen ontvangen als zij niet zichzelf in het licht staan en ze door hun eigen dwaasheid verbeuren. Het is lieflijk voor ouders om de voorspoed, inzonderheid de geestelijke voorspoed, te zien van hun kinderen, indien zij wezenlijk goed zijn, dan zijn zij waarlijk groot, hoe klein een aanzien zij ook mogen hebben in de wereld.

i. Dat zij in goede ouderdom zullen sterven, en hun loop met blijdschap en ere zullen volbrengen, vers 26. Het is een groot voorrecht:
Ten eerste. Om tot de volle leeftijd te komen en het getal van onze maanden niet in het midden te zien afgesneden. Als God ons in Zijn voorzienigheid geen lang leven geeft, maar door Zijn genade ons tevreden maakt met de tijd, die ons toebedeeld is, dan kunnen wij gezegd worden tot een volle leeftijd te komen. Die mens leeft lang genoeg, die zijn werk volbracht heeft en geschikt is voor een andere wereld.
Ten tweede. Gewillig te zijn om te sterven, blijmoedig naar het graf te gaan, er niet heen gedreven te worden, zoals hij, wiens ziel van hem geëist werd.
Ten derde. Op goede tijd te sterven, zoals het koren gemaaid en in de schuur wordt gebracht, als het helemaal rijp is, niet eerder, maar de moet het ook geen dag langer staan blijven. Onze tijden zijn in Gods hand, en het is goed dat zij dit zijn, want Hij zal zorg dragen dat degenen, die de Zijnen zijn, op de beste tijd sterven, al schijnt ons hun dood ook ontijdig toe, zal het toch bevonden worden dat hij niet ontijdig is. In het laatste vers beveelt hij deze beloften aan Job aan:

1. Als getrouwe woorden, van welker waarheid hij zich verzekerd kan houden. "Zie dit, wij hebben het doorzocht, het is alzo. wie hebben deze dingen wel is waar bij overlevering van onze vaderen ontvangen, maar wij hebben ze maar niet zo in goed vertrouwen op hun woord aangenomen, wij hebben ze zorgvuldig en nauwkeurig onderzocht, hebben geestelijke dingen met geestelijke dingen vergeleken, hebben ze vlijtig bestudeerd, en zijn bevestigd geworden in ons geloof er aan door hetgeen wij zelf waargenomen en ervaren hebben, en allen zijn wij van gevoelen dat het zo is." De waarheid is een schat, die wel waard is dat men er naar graaft, en wij zullen zelf haar weten te waarderen, en instaat zijn haar aan anderen mee te delen, als wij ons moeite hebben gegeven bij ons onderzoeken er naar.

2. Als alle aanneming waardig, en daar kan hij tot zijn eigen voordeel gebruik van maken. Hoor het en bemerk gij het voor u." Weet het u ten goede. Het is niet genoeg de waarheid te horen en te kennen, wij moeten haar gebruiken, en er wijzer en beter door gemaakt worden, er de indrukken van ontvangen, en ons aan de gebiedende kracht ervan onderwerpen. Bemerk, weet het voor u, zo is het in de grondtekst, met toepassing op uzelf en uw toestand. Niet alleen: Dit is waar, maar dit waar betreffende mij. Wat wij aldus horen en weten voor onszelf, horen en weten wij ons ten goede, zoals wij gevoed worden door de spijs, die wij gebruiken. Dat is waarlijk een goede preek, die ons goed doet.

HOOFDSTUK 6
1 Maar Job antwoordde en zeide: 2 Och, of mijn verdriet recht gewogen wierd, en men mijn ellende samen in een weegschaal ophief! 3 Want het zou nu zwaarder zijn dan het zand der zeeën; daarom worden mijn woorden opgezwolgen. 4 Want de pijlen des Almachtigen zijn in mij, welker vurig venijn mijn geest uitdrinkt; de verschrikkingen Gods rusten zich tegen mij. 5 Rochelt ook de woudezel bij het jonge gras? Loeit de os bij zijn voeder? 6 Wordt ook het onsmakelijke gegeten zonder zout? Is er smaak in het witte des dooiers? 7 Mijn ziel weigert uw woorden aan te roeren; die zijn als mijn laffe spijze. 8 Och, of mijn begeerte kwame, en dat God mijn verwachting gave; 9 En dat het Gode beliefde, dat Hij mij verbrijzelde, Zijn hand losliet, en een einde met mij maakte! 10 Dat zou nog mijn troost zijn, en zou mij verkwikken in de weedom, zo Hij niet spaarde; want ik heb de redenen des Heiligen niet verborgen gehouden. 11 Wat is mijn kracht, dat ik hopen zou? Of welk is mijn einde, dat ik mijn leven verlengen zou? 12 Is mijn kracht stenen kracht? Is mijn vlees staal? 13 Is dan mijn hulp niet in mij, en is de wijsheid uit mij verdreven? 14 Aan hem, die versmolten is, zou van zijn vriend weldadigheid geschieden; of hij zou de vreze des Almachtigen verlaten. 15 Mijn broeders hebben trouweloos gehandeld als een beek; als de storting der beken gaan zij door; 16 Die verdonkerd zijn van het ijs, en in dewelke de sneeuw zich verbergt. 17 Ten tijde, als zij van hitte vervlieten, worden zij uitgedelgd; als zij warm worden, verdwijnen zij uit haar plaats. 18 De gangen haars wegs wenden zich ter zijde af; zij lopen op in het woeste, en vergaan. 19 De reizigers van Thema zien ze, de wandelaars van Scheba wachten op haar. 20 Zij worden beschaamd, omdat elkeen vertrouwde; als zij daartoe komen, zo worden zij schaamrood. 21 Voorwaar, alzo zijt gijlieden mij nu niets geworden; gij hebt gezien de ontzetting, en gij hebt gevreesd. 22 Heb ik gezegd: Brengt mij, en geeft geschenken voor mij van uw vermogen? 23 Of bevrijdt mij van de hand des verdrukkers, en verlost mij van de hand der tirannen? 24 Leert mij, en ik zal zwijgen, en geeft mij te verstaan, waarin ik gedwaald heb. 25 O, hoe krachtig zijn de rechte redenen! Maar wat bestraft het bestraffen, dat van ulieden is? 26 Zult gij, om te bestraffen, woorden bedenken, en zullen de redenen des mismoedigen voor wind zijn? 27 Ook werpt gij u op een wees; en gij graaft tegen uw vriend. 28 Maar nu, belieft het u, wendt u tot mij, en het zal voor ulieder aangezicht zijn, of ik liege. 29 Keert toch weder, laat er geen onrecht wezen, ja, keert weder; nog zal mijn gerechtigheid daarin zijn. 30 Zou onrecht op mijn tong wezen? Zou mijn gehemelte niet de ellenden te verstaan geven?

Elifaz besloot zijn rede met verzekerdheid. Hij was er zeker van, dat hetgeen hij gezegd had, zó duidelijk was, dat er niets tegen ingebracht kon worden. Evenwel, die de eerste is in zijn twistzaak schijnt rechtvaardig te zijn, maar zijn naaste komt en onderzoekt hem.
Job is door alles wat hij gezegd heeft niet overtuigd, maar rechtvaardigt zich nog in zijn klachten, en veroordeelt hem om het zwakke van zijn betoog.

I. Hij toont aan dat hij rechtmatige oorzaak heeft tot klagen over zijn beproevingen, en dat ieder onpartijdige rechter dit zal toestemmen, vers 2 - 7.
II. Hij blijft zijn hartstochtelijke wens koesteren om spoedig door de dood te worden afgesneden, om aldus van zijn ellende te worden verlost, vers 8 - 13.
III. Hij bestraft zijn vrienden voor hun liefdeloze afkeuring van hem en hun onvriendelijke behandeling, vers 14 - 30. Het moet erkend worden dat Job in dit alles veel gezegd heeft, dat redelijk was, doch met een mengsel van hartstocht en menselijke zwakheid. En in deze twist was, evenals in de meeste twisten, onrecht aan beide zijden.

Job 6:1 - 7
In het begin van zijn rede heeft Elifaz zeer scherpe woorden tegen Job gesproken, en toch zien wij niet dat Job hem in de rede viel nee, hij heeft hem ten einde toe geduldig aangehoord. Zij, die een rede onpartijdig willen beoordelen moeten haar geheel aanhoren. Maar toen hij geëindigd had, heeft hij hem van antwoord gediend, en in dit antwoord spreekt hij met zeer veel gevoel.

I. Hij stelt zijn ellende voor in het algemeen als veel groter dan hij het uitgedrukt heeft of dan zij er besef van hebben, vers 3. Hij kon haar niet ten volle beschrijven, zij konden haar niet ten volle begrijpen, of zij zouden tenminste niet zeggen dat zij haar begrepen. Daarom zou hij zich gaarne op een derde willen beroepen op iemand, die rechte weegstenen en een rechte waag heeft, om zijn verdriet en zijn ellende te wegen, en dat wel met een onpartijdige hand. Hij wenst dat zij zijn verdriet en al de uitdrukkingen ervan in de ene schaal zullen leggen, zijn ellende in de andere met al de bijzonderheden ervan, en (hoewel hij zich niet geheel en al wil rechtvaardigen in zijn verdriet) zouden zij toch bevinden dat zijn plaag, zoals hij zegt in Hoofdstuk 23:2, zwaar is boven zijn zuchten, want wat zijn verdriet ook moge geweest zijn, zijn ellende was zwaarder dan het zand van de zee, zij was van samengestelde aard, zij was verzwaard, iedere grief was zwaar, en allen tezamen talrijk als het zand. Daarom - zegt hij - worden mijn woorden opgezwolgen, dat is: "Daarom moet gij het gebrokene en het bittere van mijne uitdrukkingen verontschuldigen, acht het niet vreemd dat mijn rede niet zo fraai, niet zo gepolijst is als die van een welsprekender redenaar, of zo deftig en regelmatig als die van een streng wijsgeer, nee, in deze omstandigheden kan ik noch op die, noch op deze aanspraak maken, mijn woorden zijn zoals ik zelf ben, geheel opgezwolgen."

1. Nu klaagt hij er over als zijn ongeluk dat zijn vrienden ondernomen hebben hem geestelijke medicijn toe te dienen, eer zij zijn toestand ten volle begrepen hebben, of er het ergste van wisten. Het is slechts zelden dat zij, die zelf welvarend zijn, de beproevingen van de beproefden recht wegen, iedereen gevoelt het meest van zijn eigen lasten, weinigen gevoelen iets van die van anderen.

2. Hij verontschuldigt de hartstochtelijke uitdrukkingen, die hij gebruikt heeft toen hij zijn dag vervloekte. Hoewel hij niet alles wat hij gezegd had, kon rechtvaardigen, meende hij toch dat zijn vrienden het niet zo heftig moesten veroordelen, want de zaak was werkelijk zeer buitengewoon, en men zou in een man van smarten, zoals hij nu was, datgene door de vingers kunnen zien, dat men in een gewoon geval van droefheid volstrekt niet zou toelaten.

3. Hij doet een beroep op het barmhartige medelijden van zijn vrienden, op hun medegevoel met hem, en hij hoopt hen, door hun de grootheid van zijn rampen voor te stellen, tot een betere gezindheid jegens hem te brengen. Voor hen, die pijn lijden, is het enige verlichting om beklaagd te worden.

II. Hij klaagt over de benauwdheid van geest en de zielsangst, waarin hij verkeerde, als het ergste van al zijn lijden, vers 4. Hierin was hij een type van Christus, die in Zijn lijden het meest klaagde over het lijden van Zijn ziel. "Nu is Mijn ziel ontroerd," Johannes 12:27. "Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe," Mattheüs 26:37 - 38. "Mijn God, Mijn God! waarom hebt Gij Mij verlaten!" Mattheüs 27:46. De ongelukkige Job klaagt hier:

1. Over wat hij gevoelde. De pijlen van de Almachtige zijn in mij. Het waren niet zozeer de rampen, die over hem gekomen waren: zijn armoede, zijn versmaadheid en zijn lichaamspijnen, die hem in deze verwarring brachten, wat hem het smartelijkst trof en hem in deze beroering bracht, was de gedachte dat God die hij liefhad en diende, dit alles over hem had gebracht, hem aldus onder de tekenen van Zijn misnoegen had gesteld. Zielsangst is het zwaarste leed: een verslagen geest, wie zal die opheffen? Welke last van beproeving in lichaam of in bezitting het Gode ook moge behagen ons op te leggen, wij kunnen hem getroost dragen, zolang Hij ons nog ons verstand laat en de vrede van ons gemoed, maar zo die verstoord worden, dan voorwaar, zijn wij in een zeer beklagenswaardige toestand gekomen. Het middel om te voorkomen dat Gods vurige pijlen van leed en benauwdheid ons

treffen is met het schild des geloofs Satans vurige pijlen van verzoeking uit te blussen. Merk op: Hij noemt ze de pijlen van de Almachtige, want het is een voorbeeld van Gods macht boven die van enige mens, dat Hij met Zijn pijlen de ziel kan bereiken. Hij, die haar gemaakt heeft, kan Zijn zwaard tot haar doen naderen. Het gif of de hitte van deze pijlen wordt gezegd zijn geest uit te drinken, omdat het zijn verstand beroerde, zijn vastberadenheid aan het wankelen bracht, zijn kracht uitputte en zijn leven bedreigde, weshalve zijn hartstochtelijke uitdrukkingen wel niet gerechtvaardigd, maar toch wel verontschuldigd konden worden.

2. Over wat hij vreesde. Hij zag zich aangevallen door de verschrikkingen Gods, als door een in slagorde gesteld leger, en er geheel van omsingeld. God streed met hem door Zijn verschrikkingen, gelijk hij geen troost had als hij tot zichzelf inkeerde, zo had hij ook geen troost als hij opzag naar de hemel. Hij, die bemoedigd placht te wezen door de vertroostingen van God, moest deze niet slechts ontberen, maar werd nog verbaasd en aangegrepen door de verschrikkingen Gods.

III. Hij keurt het af in zijn vrienden, dat zij zijn klagen zo streng veroordeeld hebben en verwijt hun hun onkunde en onbekwaamheid in de behandeling van zijn zaak.

1. Er was geen grond of oorzaak voor hun bestraffingen. Het is waar: nu hij in deze beproeving gekomen is, klaagt hij, maar toen hij in zijn staat van voorspoed was, heeft hij nooit geklaagd zoals degenen, die van een rusteloze, ontevreden gemoedsaard zijn, hij heeft niet gerucheld als hij gras had, noch geloeid bij zijn voeder, vers 5. Maar thans, nu hij beroofd is van alle gerieflijkheden, van ieder genot van alle vertroosting, moest hij wel een stok of een steen wezen, niet eens het gevoel of besef hebben van een os of een woudezel, zo hij geen lucht gaf aan zijn smart. Hij was genoodzaakt onsmakelijke spijzen te nuttigen, en was zo arm, dat hij geen korreltje zout had om ze smakelijk te maken, of een weinigje geur te geven aan het wit van een ei, dat thans het kostelijkste is, dat hij op zijn tafel heeft, vers 6. Het voedsel, dat hij vroeger versmaad zou hebben om aan te zien, daar was hij nu nog blij mede, en het was toch een laffe spijs, vers 7. Het is verstandig om onszelf en onze kinderen niet te gewennen om kieskeurig te zijn op spijs en drank, want wij weten niet waar wij of zij nog toe gebracht kunnen worden, zodat hetgeen wij nu versmaden, nog begeerlijk kan gemaakt worden door de nood.

2. Hun vertroostingen waren smakeloos en laf, - zo verstaan sommigen het, vers 6,7. Hij klaagt dat hem niets aangeboden werd tot zijn verlichting en dat geschikt voor hem was, geen hartsterking, niets om zijn geest op te wekken of zijn moed te verlevendigen, wat zij te berde brachten, was op zichzelf zo smakeloos als het wit van een ei, en als het toegepast werd op hem, dan was het zo walglijk als de lafste spijze. Het doet mij leed dat hij dit zei van hetgeen Elifaz zo uitnemend gesproken heeft, Hoofdstuk 5:8 en verv. Maar iemand van een gemelijk gemoed komt er licht toe zijn vertroosters aldus te miskennen.

Job 6:8 - 13
Ongebreidelde hartstocht zal nog heftiger losbarsten als hij bestraft wordt, de onstuimige zee schuimt en raast het meest als zij tegen een rots aan bruist.
Job heeft de dood aangeroepen, als hetgeen een gelukkig einde zou maken aan zijn ellende, Hoofdstuk3. Daar heeft Elifaz hem ernstig om bestraft, maar Job in plaats van het te herroepen, zegt het wederom, en met nog grotere heftigheid dan tevoren het is even slecht gezegd als bijna alles wat wij in zijn redenen ontmoeten, en het wordt vermeld tot onze waarschuwing, niet tot onze navolging.

I. Nog is het zijn hartstochtelijke begeerte om te sterven, alsof het niet mogelijk was dat hij ooit weer goede dagen in de wereld zien zou, of dat hij door de beoefening van genade en Godsvrucht zelfs deze dagen van beproeving tot goede dagen kon maken. Hij kon geen einde zien aan zijn ellende dan door de dood en hij had geen geduld om de bestemde tijd daarvoor af te wachten. Hij heeft een verzoek te doen, er is iets waar hij naar verlangt, vers 8, en wat is het? Men zou denken dat het zal wezen, dat het Gode mocht behagen mij te verlossen, en mij weer tot mijn staat van voorspoed te doen komen, nee dat het God beliefde, dat Hij mij verbrijzelde, vers 9. Gelijk Hij eens Zijn hand losliet om mij arm te maken, en toen om mij ziek te maken, zo laat Hem nu nog eens Zijn hand loslaten, om een einde te maken aan mijn leven. Laat Hem de noodlottige slag toebrengen, het zal voor mij de genadeslag zijn, zoals zij in Frankrijk de laatste slag noemden, die een einde maakte aan het leven van hen, die geradbraakt werden. Er was een tijd, toen het verderf Gods bij hem een schrik was, Hoofdstuk 31:23, maar nu verlangt hij naar het verderf van zijn vlees, maar in de hoop dat zijn geest behouden zal worden in de dag van de Heere Jezus. Merk op: Hoewel Job zeer sterk verlangde naar de dood, en zeer toornig was omdat hij vertoefde te komen, heeft hij toch niet beproefd zich het leven te benemen, hij bad slechts, dat het God mocht believen hem te verbrijzelen.
Seneca's zedenleer, die zelfmoord aanprees als het wettige herstel van ondraaglijke grieven, was toen nog niet bekend, en zal ook nooit omhelsd worden door iemand, die ook maar in het minst acht slaat op de wet van God en de natuur. Hoe onbehaaglijk de gevangenschap van de ziel in het lichaam ook moge wezen, toch mag zij volstrekt niet uitbreken uit haar gevangenis, maar moet wachten op een behoorlijk ontslag.

II. Hij maakt van zijn begeerte een gebed, dat het Gode mocht behagen zijn verzoek toe te staan, en dit voor hem te doen. Het was zijn zonde, om zo hartstochtelijk te begeren dat zijn dood verhaast mocht worden, en dat hij die begeerte voordroeg aan God maakte haar niet beter, ja wat een slecht aanzien had in zijn wens, had een nog slechter aanzien in zijn gebed, want wij moeten aan God niet vragen wat wij niet van Hem kunnen vragen in geloof, en wij kunnen niet in het geloof vragen dan hetgeen met de wil van God overeenkomt. Van alle hartstochtelijke uitdrukkingen zijn hartstochtelijke gebeden de ergste, want wij behoren reine handen tot God op te heffen zonder toornigheid.

III. Van de slag des doods belooft hij zich krachtdadige hulp en verlichting, het herstel van al zijn grieven, vers 10. Dat zou nog mijn troost zijn, en nu heb ik geen troost, en kan die ook op geen andere wijze verwachten." Zie:

1. De ijdelheid van het menselijk leven, zó onzeker een goed is het, dat het dikwijls des mensen grootste last blijkt te zijn, terwijl niets zo begerenswaardig schijnt te wezen dan er van verlost te worden. Laat de genade ons gewillig maken om er van te scheiden als God roept, want het kan gebeuren dat zelfs het gevoel ons zou doen begeren er van te scheiden, voordat Hij roept.

2. De hoop, die de rechtvaardigen hebben in hun dood. Indien Job geen goed geweten had gehad, hij zou niet met zo'n verzekerdheid van troost aan de andere kant van de dood hebben kunnen spreken, die omstandigheid, welke al het verschil uitmaakte tussen de rijke man en Lazarus: nu wordt hij vertroost en gij lijdt smarten.

IV. Hij tart de dood om zijn ergst te doen. Indien hij niet kon sterven zonder de ontzettende inleiding van hevige bittere pijnen en doodsbenauwdheid, als hij geradbraakt moet worden vóór hem de genadeslag wordt toegebracht, dan zou hij bij het vooruitzicht van dan toch ten

laatste te sterven, voor al die martelingen toch niet terugdeinzen, ik zou mij harden in mijne smart," vers 10, ik zou mijne borst openen om de pillen des doods te ontvangen, laat hem niet sparen, ik begeer geen verzachting van de pijn, die een gelukkig einde zou maken aan al mijne smarten, ik wil mij nog liever voelen sterven, dan niet sterven." Dat zijn hartstochtelijke woorden, het zou beter geweest zijn ze niet uit te spreken. Wij moeten week worden onder smart, teneinde er de goede indrukken van te ontvangen, en ons hart, door de droefheid van ons aangezicht vertederd zijnde, er ook beter door worde gemaakt, maar als wij ons verharden, dan brengen wij God er toe om met ons te blijven twisten, want als Hij oordeelt, zal Hij overwinnen. Het is zeer vermetel om de Almachtige te tarten en te zeggen: "Laat Hem niet sparen," vers 10, want "zijn wij sterker dan Hij?" 1 Corinthiers 10:22. Wij zijn zeer veel aan sparende goedertierenheid verschuldigd, het staat voorwaar zeer slecht met ons indien wij die moede zijn. Laat ons liever met David zeggen: Wend U van mij af, dat ik mij verkwikke.

V. Hij grondt zijn vertroosting op het getuigenis van zijn geweten vóór hem, dat hij getrouw en standvastig is geweest in het belijden van de Godsdienst, en ook enigermate nuttig en dienstig voor de ere Gods in zijn geslacht: ik heb de redenen van de Heilige niet verborgen gehouden. Merk op:

1. Aan Job waren de redenen, of woorden van de Heilige toevertrouwd. Het volk van God was toen gezegend en bevoorrecht door Goddelijke openbaringen.

2. Het was zijn troost, dat hij ze niet verborgen heeft gehouden, de genade Gods daarin niet tevergeefs had ontvangen.
a. Hij had ze niet verborgen voor zichzelf, maar had ze de vrije loop gelaten om hun werkingen op hem te doen en hem in alles te leiden en te besturen. Hij had zijn overtuigingen niet gesmoord, de waarheid niet in ongerechtigheid ten ondergehouden, noch iets gedaan om te verhinderen dat die geestelijke spijze gebruikt zou worden of dat die geestelijke medicijn haar werking zou doen. Laat ons nooit Gods Woord verbergen voor onszelf, maar het altijd in het licht er van ontvangen.
b. Hij had ze niet voor zich alleen gehouden, maar was bereid om bij alle gelegenheden zijn kennis mee te delen aan anderen, hij heeft zich nooit geschaamd, en was niet bevreesd te erkennen dat het Woord Gods zijn wet, zijn regel was, en hij is niet nalatig geweest in zijn pogingen om er anderen mee bekend te maken. Diegenen alleen kunnen zich troost beloven in de dood, die terwijl zij leven goed zijn en goed doen.

VI. Hij rechtvaardigt zich in zijn zo sterk verlangen naar de dood met de beklagenswaardige toestand, waarin hij zich nu bevond, vers 11, 12. Elifaz had hem aan het einde van zijn rede de hoop voorgehouden dat hij nog een goede uitkomst zou zien van zijn beproevingen, maar Job doet deze hartversterkingen van zich weg, weigert vertroost te worden, geeft zich over aan vertwijfeling, en redeneert heel vernuftig, maar toch heel verkeerd, tegen de bemoedigingen, die hem waren gegeven. Mensen, die troosteloos zijn, zullen op zeer vreemde wijze tegen zichzelf redeneren. In antwoord op het lieflijke vooruitzicht, waarmee Elifaz hem gevleid had, geeft hij te kennen:

1. Dat hij geen reden had om zo iets te verwachten: " Wat is mijn kracht, dat ik hopen zou? Gij ziet hoe verzwakt ik ben, hoe onmachtig om met kwalen te worstelen, welke reden heb ik dan om te hopen dat ik ze te boven zal komen dat ik betere dagen zien zal? Is mijn kracht stenen kracht? Zijn mijn spieren van koper, mijn zenuwen van staal? Nee, dat zijn zij niet, en daarom kan ik die pijn en ellende niet uithouden, maar moet wegzinken onder die last. Had ik kracht om te worstelen tegen mijn kwaal, ik zou kunnen hopen er het einde van te zien, maar

helaas, ik heb geen kracht." Het ter nederdrukken van mijn kracht op de weg zal het verkorten van mijn dagen tengevolge hebben, Psalm 102:24. Alles wel overwogen zijnde, hebben wij geen reden om op een lang voortduren van het leven in deze wereld te rekenen. Wat is onze kracht? Het is afhankelijke kracht, wij hebben niet meer kracht dan God ons geeft, want in Hem leven wij en bewegen wij ons. Het is afnemende kracht, dagelijks geven wij van de voorraad uit, en zo zal die voorraad langzamerhand uitgeput raken. Zij is niet evenredig aan de strijd, die ons wacht, hoe kunnen wij staat maken op onze kracht, als twee of drie dagen van ziekte ons zo zwak zullen maken als water? In plaats van een lang leven te verwachten, hebben wij reden er ons over te verwonderen, dat wij tot nu toe geleefd hebben, en te gevoelen dat wij snel het einde naderen.

2. Dat hij geen reden had om zo iets te begeren, welk is mijn einde, dat ik mijn leven verlengen zou Welke lieflijkheid kan ik mij beloven in het leven, die te vergelijken is bij het lieflijke, de troost, die ik mij beloof in de dood? Zij, die door genade bereid zijn voor een andere wereld, kunnen niet veel zien dat hen uitlokt tot een langer verblijf in deze wereld, of om deze wereld lief te hebben. Indien het Gods wil is, dat wij Hem nog meer dienen, ons geschikter en rijper te maken voor de hemel, dan kan dat een reden zijn waarom wij de verlenging van ons leven begeren, maar anders, wat kunnen wij ons voorstellen in onze wens om nog hier te blijven? Hoe langer het leven is, hoe smartelijker zijn lasten zullen wezen, Prediker 12:1, en hoe langer het leven is, hoe minder aangenaam zijn genietingen zullen zijn 2 Samuel 19:34, 35 S. Het beste van de wereld hebben wij reeds gezien, maar wij zijn er geheel niet zeker van, dat wij er ook het ergste er van gezien hebben.

VII. Hij voorkomt het vermoeden dat hij ijlhoofdig is, vers 13. Is dan mijn hulp niet in mij? dat is: "Heb ik het gebruik niet van mijn rede, waarmee ik, Gode zij dank, mijzelf kan helpen, hoewel gij mij niet helpt? Denkt gij dat de wijsheid geheel uit mij verdreven is, en dat ik waanzinnig ben geworden? Nee, ik ben niet waanzinnig, edele Elifaz, maar spreek woorden van waarheid en van gezond verstand." Zij, die genade hebben, er het blijk en bewijs van hebben, en haar beoefenen, hebben wijsheid, die in de slechtste tijden hun hulp zal wezen. Sat lucis intus - Zij hebben licht van binnen.

Job 6:14 - 21

Elifaz is zeer streng geweest in zijn afkeuring van Job, en zijn metgezellen hebben tot nu toe wel weinig gezegd, maar hebben toch hun instemming met hem te kennen gegeven, over hun onvriendelijkheid hierin klaagt hier Job, als een verzwaring van zijn rampen en nog een verontschuldiging van zijn wens om te sterven. Immers, welke voldoening kon hij verwachten in deze wereld, als degenen, die zijn vertroosters moesten wezen, aldus blijken zijn pijnigers te zijn? I. Hij toont aan welke redenen hij had om vriendelijkheid van hen te verwachten. Zijn verwachting was gegrond op de algemene beginselen van menselijkheid, vers 14. "Aan hem, die beproefd is, en onder zijn beproeving kwijnt en wegsmelt, behoort zijn vriend medelijden te betonen, en hij, die dat medelijden niet betoont, verlaat de vreze des Almachtigen." Medelijden is een schuld, die wij aan de beproefden hebben te betalen. Het minste dat zij, die welvarend zijn, doen kunnen voor hen, die in smart en benauwdheid zijn, is hun een oprechte, tere deelneming te betonen, medegevoel met hen te hebben, kennis te nemen van hun toestand, een onderzoek in te stellen naar hun grieven, hun klachten aan te horen en hun tranen te vermengen met de hunne, hen te vertroosten, en alles wat zij kunnen, te doen om hun hulp en verlichting te bezorgen. Dit betaamt aan de leden van hetzelfde lichaam, die de smart van hun medeleden moeten gevoelen, niet wetende hoe spoedig het hun eigen smart kan worden. Onmenselijkheid is goddeloosheid.

"Hij, die medelijden onthoud aan zijn vriend, verlaat de vreze des Almachtigen," zo heeft het de Chaldeeër. "Hoe blijft de liefde Gods in hem?" 1 Johannes 3:17. Voorzeker, diegenen hebben geen vrees voor de roede Gods op henzelf, die geen medelijden hebben met hen, die er de pijn van gevoelen. Zie Jakobus 1:27. Leed en zorg zijn de toetsstenen voor vriendschap. Als iemand onder beproeving is, dan zal hij zien wie zijn ware vrienden zijn, en wie slechts vriendschap voorwenden, want "een broeder wordt in de benauwdheid geboren," Spreuken 17:17, 18:24.

II. Hij toont aan hoe droevig hij teleurgesteld was in zijn verwachtingen van hen, vers 15. " Mijne broeders, die mij hadden behoren te helpen, hebben trouweloos gehandeld als een beek." Zij kwamen door onderlinge afspraak en met grote plechtigheid, om met hem te treuren en hem te troosten, Hoofdstuk 2:11 - en nu werd iets buitengewoons verwacht van zulke grote mannen, van zulke goede, Godvruchtige mannen, van mannen, die zo wijs en geleerd waren, zoveel ervaring hadden, en Jobs bijzondere vrienden waren. Niemand twijfelde er aan, of de strekking van hun redevoeringen zal zijn Job te vertroosten met de herinnering aan zijn vroegere Godsvrucht, de verzekering van Gods gunst jegens hem en het vooruitzicht op een heerlijke uitkomst, maar in plaats hiervan vallen zij hem wreedaardig aan met hun verwijtingen en hun afkeuring van hem, veroordelen zij hem als een geveinsde, spotten zij met zijn rampen en, in plaats van olie, gieten zij edik in zijn wonden, en aldus handelen zij trouweloos met hem. Het is trouweloosheid, niet alleen om onze verbintenissen jegens onze vrienden niet na te komen, maar ook om hen in hun rechtmatige verwachtingen van ons teleur te stellen, inzonderheid de verwachtingen, die wijzelf hebben opgewekt. Het is onze wijsheid om af te laten van de mens, wij kunnen niet te weinig verwachten van het schepsel, en niet te veel van de Schepper. Het is niets nieuws dat zelfs broeders "bedrieglijk handelen," Jeremia 9:4,5, Micha 7:5. Laat ons dus ons vertrouwen stellen op de Rots van de eeuwen, niet op een gebroken rietstaf, op de Fontein des levens, niet op gebroken waterbakken. God zal evenveel meer doen dan wij hopen, als de mens minder doet, er bij achter blijft.

De teleurstelling, die hij aldus ondervond, vergelijkt hij bij het falen of verzanden van beken in de zomer.
A. De vergelijking is zeer sierlijk, vers 15 - 20.
a. Hun voorgeven, en hun betuigingen zijn zeer gepast vergeleken bij de grote vertoning, die de beken maken als zij gezwollen zijn door een overstroming, door het smelten van ijs en sneeuw, die ze verdonkeren, troebel en modderig maken, vers 16.
b. Zijn verwachtingen van hen, die hun zo plechtige komst om hem te vertroosten had opgewekt, vergelijkt hij bij de verwachting, die de vermoeide, dorstige reizigers koesteren van water te zullen vinden in de zomer, waar zij het dikwijls in grote overvloed hebben gezien in de winter, vers 19. De reizigers van Thema en Scheba, de karavanen van de kooplieden van deze landen, wier weg door de woestijnen van Arabië liep, zagen uit naar een watervoorraad uit deze beken. "Hier dichtbij", zegt de een, "een weinig verder," zegt een ander, "toen ik het laatst hier gereisd heb, was er water genoeg, wij zullen er ons mee kunnen verkwikken en verfrissen." Waar wij hulp en troost verkregen hebben, daar zijn wij geneigd die wederom te verwachten. maar toch volgt dat hier niet uit, want,
c. De teleurstelling van zijn verwachting wordt hier vergeleken bij de verlegenheid, door welke de arme reizigers bevangen worden, als zij hopen zand vinden waar zij stromen van water verwachtten. In de winter, toen zij niet dorstig waren, was er water genoeg, iedereen zal hen toejuichen en bewonderen, die overvloed hebben en voorspoedig zijn, maar in de hitte van de zomer, als zij behoefte hadden aan water, faalde het hun, toen was het opgedroogd, vers 17, of terzijde afgewend, vers 18. Als zij, die rijk en hoog waren, verarmd zijn en omlaag

gebracht en troost nodig hebben, dan houden zij, die zich vroeger om hen heen vergaderd hebben, zich op een afstand, die hen tevoren loofden, zijn nu de eersten om hen in minachting te brengen. Aldus zullen zij, die hoge verwachtingen koesteren van het schepsel, bevinden dat het hun faalt als het hen moest helpen, terwijl zij, die op God hun vertrouwen stellen, "ter bekwamer tijd geholpen zullen worden," Hebreeën 4:16. Zij, die hun hoop vestigen op goud, zullen er zich vroeg of laat voor schamen evenals voor hun hoop er op, Ezechiël 7:19, en hoe groter hun vertrouwen er op was, hoe groter hun schande zal wezen. Zij worden beschaamd, omdat elkeen vertrouwde, vers 20. Door onze ijdele hoop bereiden wij ons schande, de rietstaf breekt onder ons, omdat wij er op leunden. Als wij een huis bouwen op het zand, zullen wij gewis beschaamd worden, want in de storm zal het vallen, en wij hebben het aan onszelf te danken, dat wij zo dwaas waren om te verwachten dat het zou blijven staan. Wij worden hierin niet bedrogen, tenzij wij onszelf bedriegen.

B. De toepassing is streng logisch, vers 21. "Voorwaar, alzo zijt gijlieden mij nu niets geworden." Zij schenen iets te zijn, maar door hun spreken hebben zij hem niets toegevoegd, Galaten 2:6. Hij is door het bezoek, dat zij hem brachten, niet wijzer of beter geworden. Wèlk behagen en wèlk vertrouwen wij ook hebben in schepselen, hoe groot zij ook schijnen, en hoe dierbaar zij ons ook mogen wezen, op de een of anderen dag zullen wij van hen zeggen: Gijlieden zijt mij nu niets geworden. Toen Job in voorspoed was, waren zijn vrienden iets voor hem, hij vond behagen in hen en in hun gezelschap, maar "nu zijt gijlieden niets geworden, nu kan ik geen troost vinden dan in God." Het zou goed voor ons wezen als wij altijd zo overtuigd waren van de ijdelheid van het schepsel en zijn ongenoegzaamheid om ons gelukkig te maken, als wij soms geweest zijn of zijn zullen, op een ziekbed, een sterfbed, of in gewetensangst: "Nu zijt gij mij niets geworden. Gij zijt niet wat gij geweest zijt, wat gij moest wezen, wat gij voorgeeft te zijn, wat ik dacht dat gij zijn zoudt, want gij ziet mijn nederwerping, en gij vreest, vers 21. Toen gij mij in verheffing zag, hebt gij mij geliefkoosd, nu gij mij in bedruktheid ziet, zijt gij schuw van mij, durft gij u niet vriendelijk betonen uit vrees dat ik mij daardoor zou verstouten iets van u te vragen of iets van u te lenen," vergelijk vers 22. "Gij zijt bevreesd mij te erkennen want daardoor zoudt gij genoodzaakt kunnen zijn mij te onderhouden." Misschien waren zij bevreesd om door zijn kwaal te worden aangestoken, of om onder de reuk van haar walglijkheid te komen. Het is niet goed, om hetzij uit hoogmoed of uit kieskeurigheid, uit liefde voor onze beurs of voor ons lichaam schuw te zijn van hen, die in benauwdheid zijn, bevreesd te zijn om in hun nabijheid te komen. Hun toestand kan spoedig de onze worden.

Job 6:22 - 30

Job gaat hier voort met zijn vrienden hun onvriendelijkheid te verwijten en de harde behandeling, die hij van hen ondervond. Hij beroept zich hier op henzelf voor verscheidene zaken, die strekken om hem te rechtvaardigen en hen te veroordelen. Indien zij slechts onpartijdig wilden denken en spreken zoals zij denken, dan moesten zij wel erkennen:

I. Dat hij wel behoeftig, maar niet schraapzuchtig was, en geen last was voor zijn vrienden. Zij, die dit zijn, wier moeilijkheden dienen om hen te doen bedelen, worden gewoonlijk minder beklaagd dan de stille armen. Job zou verheugd zijn zijn vrienden te zien, maar hij zei niet: Brengt mij, vers 22, of Bevrijdt mij vers 23. Hij verlangde niet hen op kosten te jagen, drong zijn vrienden niet, hetzij:

1. Om een collecte voor hem te doen, om hem weer vooruit te helpen in de wereld. Hoewel hij er op kon wijzen dat zijn verliezen hem door de hand van God waren toegebracht, en niet door zijn eigen schuld of dwaasheid waren veroorzaakt, dat hij geheel verarmd en ten

ondergang was gebracht, dat hij in welvaart had geleefd, en dat hij, toen hij het kon, liefdadig was geweest voor anderen en bereid hulp te verlenen aan hen, die in nood waren, dat zijn vrienden rijk zijn en instaat om hem te helpen, toch zei hij niet: G eeft mij van uw vermogen. Een goed man zal, als hij zelf in moeilijkheid is, bevreesd zijn om lastig te wezen voor zijn vrienden. Of,

2. Volk voor hem op de been te brengen, om hem te helpen zijn vee uit de handen van de Sabeërs en Chaldeeën te hernemen, of om weerwraak aan hen te oefenen. "Heb ik om u gezonden om mij van de hand van de verdrukker te bevrijden? Nee, ik heb nooit verwacht dat gij u om mijnentwil aan enigerlei gevaar zoudt blootstellen, of u enigerlei moeite zoudt geven. Liever wil ik tevreden neerzitten onder mijn beproeving, en mij zo goed ik kan zien te redden, dan op de beurs van mijn vrienden te leven." Paulus heeft gewerkt met zijn handen teneinde niemand te bezwaren of ten laste te zijn. Dat Job hun niet om hulp gevraagd heeft, heeft hen er niet van vrijgesteld om hem hulp te bieden, toen hij haar nodig had en het in hun macht was haar te geven, maar het verzwaarde hun onvriendelijkheid jegens hem, dat hij, toen hij niets meer van hen verlangde dan een vriendelijke blik en een goed woord, die toch niet van hen kon verkrijgen. Het gebeurt dikwijls dat wij van de mens, zelfs als wij weinig verwachten, nog minder verkrijgen, maar van God, zelfs als wij veel verwachten, toch nog meer ontvangen, Efeziers 3:20.

II. Dat hij, hoewel hij van mening met hen verschilde, toch niet stijfhoofdig was, maar bereid was om zich te laten overtuigen en zich voor de waarheid te buigen, zodra hem aangetoond zou zijn dat hij in dwaling was vers 24, 25. "Indien gij in plaats van hatelijke aanmerkingen te maken en liefdeloze vermoedens te uiten, mij duidelijk onderricht en steekhoudende argumenten wilt geven, dan ben ik bereid mijn dwaling te erkennen. Leert mij en ik zal zwijgen, want ik heb dikwijls met genoegen en bewondering opgemerkt hoe krachtig de rechte redenen zijn, maar de methode, die gij volgt, zal nooit proselieten maken, wat bestraft het bestraffen, dat van ulieden is? Uw veronderstelling is vals, uw vermoedens zijn ongegrond, uw behandeling van de zaak is zwak, en uw toepassing gemelijk en liefdeloos." Er is in eerlijk, onpartijdig en juist redeneren een gebiedende kracht, en het is een wonder dat de mensen er niet door overwonnen worden, maar vuile en honende taal is krachteloos en dwaas, en het is niet te verwonderen dat de mensen er verbitterd en verhard door worden. Het is de ontwijfelbare aard van ieder eerlijk man, dat hij waarlijk wenst zijn vergissingen en dwalingen hersteld te zien, er begerig naar is dat men hem doet zien waarin hij gedwaald heeft, en dat rechte redenen, als zij dit blijken te zijn, hoewel strijdig met zijn vroeger gevoelen, zowel krachtig als aangenaam zijn.

III. Dat zij, al is het ook, dat hij misdaan heeft, hem toch niet met zoveel hardheid moesten bejegenen, vers 26, 27. "Zult gij met zeer veel kunst (dat is de betekenis van het woord) bedenken om woorden te bestraffen, enige hartstochtelijke uitdrukkingen, die ik gebruikt heb in deze wanhopige toestand, alsof zij stellige aanduidingen waren van heersende goddeloosheid en atheïsme? Een weinigje eerlijkheid en liefde zou u genoopt hebben om ze te verontschuldigen, en er een betere uitlegging aan te geven. Moet men over iemands geestelijke staat oordelen naar enige roekeloze, in drift gesproken woorden, die hem door overweldigende smart ontwrongen zijn? Is dit billijk? Is dit vriendelijk? Is het recht om in zo’n geval te critiseren? Zoudt gij zelf aldus behandeld willen worden?" Hun onvriendelijke behandeling werd door twee dingen verzwaard.

1. Dat zij hun voordeel deden met zijn zwakheid en de hulpeloze toestand, waarin hij zich bevond: gij werpt u op een wees, een spreekwoordelijke uitdrukking, die iets zeer wreeds en

onmenselijks te kennen geeft. "Wezen kunnen zich niet beveiligen tegen beledigingen, hetgeen mensen van een laag karakter aanmoedigt om hen te beledigen en te vertreden, en dat doet gij mij." Job, een kinderloos vader zijnde, acht zich even blootgesteld aan belediging en mishandeling als een vaderloos kind, Psalm 127:5, en hij had reden om het euvel op te nemen, dat zij daarom over hem triomfeerden. Laat hen, die zich werpen op hen, die op enigerlei wijze als wezen beschouwd kunnen worden, om hen te overweldigen en te verdrukken, weten dat zij hiermede niet alleen het menselijk medelijden afleggen, maar ook strijden tegen het mededogen Gods, die een Vader van de wezen en een Helper van de hulpelozen is en zijn zal.

2. Dat zij vriendelijkheid voorwenden. "Gij graaft een put voor uw vriend. Gij zijt niet slechts onvriendelijk voor mij, die uw vriend ben, maar onder schijn van vriendschap verstrikt gij mij." Toen zij kwamen om hem te zien en bij hem neer te zitten, dacht hij dat hij zijn hart voor hen kon uitstorten, en dat zij, hoe bitterder zijn krachten waren, des te meer pogingen in het werk zouden stellen om hem te vertroosten. Hierdoor heeft hij zich vrijer uitgelaten dan hij anders gedaan zou hebben. Hoewel David zijn gevoel van toorn onderdrukt heeft terwijl de goddeloze nog tegen hem over was, zou hij er waarschijnlijk wel lucht aan gegeven hebben indien geen anderen dan vrienden om hem heen waren geweest, Psalm 39:2. Maar die vrijmoedigheid in het spreken, waartoe hij door hun betoon van belangstelling in hem gekomen was, had hem blootgesteld aan hun bestraffingen, en zo konden zij gezegd worden een put voor hem te hebben gegraven. Zo zullen wij, als ons hart verhit is in ons, er licht toe komen om ons voor te stellen, dat hetgeen verkeerd gedaan is, opzettelijk gedaan werd om ons te schaden.

IV. Dat hij, hoewel hem enige driftige hartstochtelijke woorden ontsnapt waren, toch over het algemeen en in de hoofdzaak gelijk had, en dat zijn rampen en beproevingen wel zeer buitengewoon waren, maar daarom toch niet bewezen dat hij een geveinsde, een goddeloze was. Hij houdt vast aan zijn gerechtigheid, en wil haar niet loslaten. Om haar aan te tonen, beroept hij zich:

1. Op hetgeen zij in hem zagen, vers 28. "Belieft het u, wendt u tot mij, wat ziet gij in mij, dat mij of als een waanzinnige, of als een goddeloze doet kennen? Ja, ziet mij in het aangezicht, en gij zult er aanduidingen bemerken van een geduldig, onderworpen gemoed. Laat de uitdrukking van mijn gelaat voor mij getuigen, dat ik, hoewel ik mijn dag vervloekt hebt, mijn God niet heb gevloekt." Of liever: "ziet op mijn zweren en gezwellen, en door deze zal het blijken dat ik niet lieg", dat is: "dat ik niet klaag zonder reden. Laat uw eigen ogen u er van overtuigen dat mijn toestand zeer treurig is en dat ik niet met God twist, door hem erger voor te stellen dan hij is."
2. Op hetgeen zij van hem hoorden, vers 30. "Gij hoort wat ik te zeggen heb, zou er onrecht op mijn tong wezen? Het onrecht, waarvan gij mij beschuldigt? Heb ik God gelasterd of Hem verzaakt? Zijn mijn redeneringen niet juist? gemerkt gij niet aan hetgeen ik zeg, dat ik verkeerde dingen kan onderscheiden? Ik kan uw drogredenen en uw verkeerde opvattingen ontdekken, en als ik zelf in dwaling was, zou ik het bespeuren. Wat gij ook van mij moogt denken, ik weet wat ik zeg."
3. Op hun eigen nadere en sobere gedachten vers 29. "Keert toch weer, denkt nog eens na over de zaak, onpartijdig en zonder vooroordeel, en laat de uitkomst er van geen onrecht zijn, laat het geen onrechtvaardige uitspraak zijn, en gij zult bevinden dat mijn gerechtigheid daarin is," dat is: "Ik heb gelijk in deze zaak, en hoewel ik mijn geest niet kan bedwingen zoals ik moest, behoud ik toch mijn oprechtheid, en ik heb niets gezegd of gedaan of geleden, waaruit blijkt dat ik geen eerlijk man ben." Een rechtvaardige zaak verlangt niets meer dan rechtvaardig gehoord en, zo het nodig is, wederom gehoord te worden.

HOOFDSTUK 7
1 Heeft niet de mens een strijd op de aarde, en zijn zijn dagen niet als de dagen des dagloners? 2 Gelijk de dienstknecht hijgt naar de schaduw, en gelijk de dagloner verwacht zijn werkloon; 3 Alzo zijn mij maanden der ijdelheid ten erve geworden, en nachten der moeite zijn mij voorbereid. 4 Als ik te slapen lig, dan zeg ik: Wanneer zal ik opstaan, en Hij de avond afgemeten hebben? En ik word zat van woelingen tot aan de schemertijd. 5 Mijn vlees is met het gewormte en met het gruis des stofs bekleed; mijn huid is gekliefd en verachtelijk geworden. 6 Mijn dagen zijn lichter geweest dan een weversspoel, en zijn vergaan zonder verwachting. 7 Gedenk, dat mijn leven een wind is; mijn oog zal niet wederkomen, om het goede te zien. 8 Het oog desgenen, die mij nu ziet, zal mij niet zien; uw ogen zullen op mij zijn; maar ik zal niet meer zijn. 9 Een wolk vergaat en vaart henen; alzo die in het graf daalt, zal niet weder opkomen. 10 Hij zal niet meer wederkeren tot zijn huis, en zijn plaats zal hem niet meer kennen. 11 Zo zal ik ook mijn mond niet weerhouden, ik zal spreken in benauwdheid mijns geestes; ik zal klagen in bitterheid mijner ziel. 12 Ben ik dan een zee, of walvis, dat Gij om mij wachten zet? 13 Wanneer ik zeg: Mijn bedstede zal mij vertroosten, mijn leger zal van mijn klacht wat wegnemen; 14 Dan ontzet Gij mij met dromen, en door gezichten verschrikt Gij mij; 15 Zodat mijn ziel de verworging kiest; de dood meer dan mijn beenderen. 16 Ik versmaad ze, ik zal toch in der eeuwigheid niet leven; houd op van mij, want mijn dagen zijn ijdelheid. 17 Wat is de mens, dat Gij hem groot acht, en dat Gij Uw hart op hem zet? 18 En dat Gij hem bezoekt in elken morgenstond; dat Gij hem in elken ogenblik beproeft? 19 Hoe lang keert Gij U niet af van mij, en laat niet van mij af, totdat ik mijn speeksel inzwelge? 20 Heb ik gezondigd, wat zal ik U doen, o Mensenhoeder? Waarom hebt Gij mij U tot een tegenloop gesteld, dat ik mijzelven tot een last zij? 21 En waarom vergeeft Gij niet mijn overtreding, en doet mijn ongerechtigheid niet weg? Want nu zal ik in het stof liggen; en Gij zult mij vroeg zoeken, maar ik zal niet zijn.

In dit hoofdstuk gaat Job voort met uitdrukking te geven aan het bittere gevoel dat hij had van zijn rampen, en zich te rechtvaardigen in zijn verlangen naar de dood.

I. Hij klaagt hij zichzelf en bij zijn vrienden over zijn leed en over de gestadige beroering, waarin hij zich bevond, vers 1 - 6.
II. Hij wendt zich tot God en doet Hem zijn klacht, vers 7 tot het einde waarin hij:
1. Pleit op het einde, dat de dood maakt aan onze tegenwoordige staat, vers 7 - 10.
2. Hartstochtelijk klaagt over de ellendige toestand, waarin hij zich nu bevindt, vers 11 - 16.
3. Hij verwondert zich dat God aldus met hem twist, en vraagt om de vergeving van zijn zonden en een spoedige verlossing uit zijn ellende, vers 17 - 21. Het is moeilijk de redenen onder methode te brengen van iemand, die erkent bijna wanhopig te zijn, Hoofdstuk 6:26.

Job 7:1 - 6
Job verontschuldigt hier wat hij niet kan rechtvaardigen, namelijk zijn heftige begeerte om te sterven. Waarom zou hij niet verlangen naar het einde van zijn leven, dat het einde zou wezen van zijn ellende? Om aan die reden kracht bij te zetten, redeneert hij:

I. Naar de algemenen toestand van de mens op aarde, vers 1. Hij heeft weinige dagen, en die zijn vol van moeite en verdriet. Iedere mens moet weldra sterven, en iedere mens heeft reden (de een meer, de ander minder) om te wensen spoedig te zullen sterven, waarom zoudt gij het mij dan als zo’n snode misdaad moeten toerekenen, dat ik wens spoedig te zullen sterven? Of aldus: "Ziet toch mijn begeerte om te sterven niet aan voor een bij mij opgekomen gedachte om de door God bestemde tijd te anticiperen, nee, ik weet zeer goed dat die tijd vastgesteld is, ik neem slechts de vrijheid om in die taal, die bewoordingen, uitdrukking te geven aan mijn

onrust en smart. Is er niet een gezette tijd (een strijd, zoals het woord is in het Hebreeuws) voor de mens op aarde? En zijn zijn dagen hier niet als de dagen van een dagloner? Merk op:

1. De tegenwoordige plaats van de mens hij is op aarde, die God "aan de mensenkinderen heeft gegeven," Psalm 115:16. Hiermede wordt des mensen geringheid te kennen gegeven, hoe ver beneden de inwoners van het verheven, rein gebied is hij geplaatst! Het wijst ook op Gods goedertierenheid jegens hem, hij is op de aarde, niet er onder, op aarde niet in de hel. Onze tijd op aarde is beperkt en kort, overeenkomstig de enge grenzen van deze aarde, maar de hemel kan niet gemeten worden, en de dagen van de hemel kunnen niet worden geteld.

2. Zijn verblijf in die plaats: is er niet een gezette tijd voor zijn verblijf op de aarde? Ja gewis, en het is gemakkelijk te zeggen door wie die tijd is bepaald en vastgesteld, door Hem namelijk, die ons gemaakt en hier gesteld heeft. Wij moeten niet altijd op deze aarde zijn, niet lang maar slechts gedurende zekere tijd, vastgesteld door Hem, in wiens hand onze tijden zijn. Wij moeten niet denken dat wij door het blinde noodlot van de stoïcijnen worden geregeerd, of door de blinde fortuin van de Epicureën, maar door de wijze, heilige en vrijmachtige raad van God.

3. Zijn toestand gedurende dat verblijf. Des mensen leven is een strijd, en als de dagen van een dagloner. Allen moeten wij in deze wereld onszelf beschouwen:
a. Als krijgsknechten blootgesteld aan moeite, ontbering en gevaar, in het midden van vijanden, wij moeten dienen en onder bevel staan, en, als onze strijd vervuld is, dan moeten wij afgedankt worden weggezonden worden, hetzij met schande of met eer, naardat wij ons gedragen hebben.
b. Als dagloners, die het werk van de dag op zijn dag te doen hebben, en aan de avond rekenschap er van moeten geven.

II. Naar zijn eigen toestand in die tijd. Hij dacht evenveel reden te hebben om naar de dood te verlangen als een arme dienstknecht of dagloner, die vermoeid is van zijn werk, naar de schaduw van de avond verlangt, wanneer hij zijn penning ontvangt en zich ter ruste begeeft, vers 2. De duisternis van de nacht is even welkom aan de arbeider, als het morgenlicht aan de wachter, Psalm 130:6. De God van de natuur heeft rust voorzien voor de arbeiders, en geen wonder dat zij er naar verlangen. "De slaap van de arbeider is zoet" Prediker 5:12. Geen genot is aangenamer voor de weelderiger, of geeft hun meer voldoening, dan rust genot en voldoening geeft aan de arbeiders, en geen rijke kan zoveel voldoening smaken in de terugkeer van de betaaldag van zijn pachters of huurders, als de dagloner smaakt in het ontvangen van zijn dagloon. De vergelijking is duidelijk, de toepassing beknopt en ietwat duister, maar als wij er een paar woorden bij inlassen, dan is zij gemakkelijk genoeg te verstaan: nauwkeurigheid van taal is van iemand in Jobs toestand niet te verwachten. "Gelijk een dienstknecht vurig verlangt naar de schaduw, zo, en om dezelfde reden, verlang ik vurig naar de dood, want alzo zijn mij maanden van de ijdelheid ten erve geworden," enz. Hoor zijn klacht:

1. Zijn dagen waren onnuttig, en waren dit reeds sedert lang hij was geheel ongeschikt geworden voor zijn werk, zijn zaken. Iedere dag was hem tot last, omdat hij niet instaat was goed te doen, of hem op enigerlei wijze nuttig door te brengen. Et vitae partem non attigit ullam Hij kon zijn tijd niet aanwenden voor iets, dat voordeel opleverde, en dit noemt hij maanden van de ijdelheid bezitten vers 3. Het verzwaart grotelijks de beproeving van ziekte en ouderdom voor de Godvruchtige, dat hij daardoor onbekwaam is gemaakt tot nuttige arbeid. Hij klaagt er niet over dat het dagen zijn, die hem geen genot opleveren, maar wel

daarover, dat het dagen zijn, waarin hij geen goed doet, daarom zijn zij maanden van de ijdelheid, maar als wij niet instaat zijn voor God te arbeiden, dan zal het, zo wij voor Hem stilzitten en berusten in Zijn wil, toch volkomen hetzelfde wezen, want wij zullen Hem welgevallig zijn en door Hem worden aangenomen.

2. Zijn nachten waren rusteloos, vers 3, 4. De nacht geeft verlichting van de arbeid en de vermoeienis van de dag, niet alleen voor de arbeiders, maar voor de lijders. Als een zieke in de nacht een weinig kan slapen, dan helpt dit de natuur, en dan is er hoop op herstel, Johannes 11:12. Maar waarin de beproeving, de moeilijkheid ook moge bestaan, slaap geeft een tussenpoos van stilte aan onze zorgen en pijnen en aan ons verdriet, slaap is de parenthesis van onze smart, maar Job kon deze verlichting niet smaken.
a. Zijn nachten waren moeizaam, en in plaats van enige rust te verkrijgen, vermoeide hij zich nog meer door zijn woelingen tot aan de morgen. Zij, die door lichaamspijnen of door zielsangst in grote onrust zijn, denken zich door in een andere houding te komen, op een andere zijde te gaan liggen, of op een andere plaats, enige rust of verlichting te bezorgen, maar het is alles tevergeefs zolang de oorzaak van binnen dezelfde is, het gelijkt slechts op een mens van een gemelijke, ontevreden gemoedsaard, die altoos verandert, maar nooit tot rust komt. Dit maakte dat hij de nacht even sterk vreesde als de dienstknecht hem begeert, zodat hij, wanneer hij neerlag om te slapen, zei: Wanneer zal ik opstaan?
b. Deze moeizame nachten waren hem toebeschikt door God, die de tijden, tevoren verordend, aldus voor hem bescheiden heeft. Bij alles wat ons te eniger tijd smartelijk is, is het goed om te zien dat het voor ons bestemd was, teneinde er in te kunnen berusten, niet alleen als iets dat onvermijdelijk is, maar als tot een heilig doeleinde voor ons bestemd. Als wij aangename nachten hebben, dan moeten wij zien dat ook deze ons toebeschikt zijn en er dankbaar voor wezen. Velen, die beter zijn dan wij, hebben moeizame nachten.

3. Zijn lichaam was walglijk, vers 5. In zijn zweren wriemelde het van wormen, en de roven waren als kluiten van stof, de huid was gekloofd, zo kwaadaardig was de kwaal, die zich aan hem als had vastgehecht. Zie dus welk een vernederd lichaam wij hebben, en hoe weinig reden wij hebben om het te vertroetelen of er trots op te zijn, het draagt de kiemen in zich van het bederf. Hoe lief wij het nu ook mogen hebben, de tijd kan komen wanneer wij er van walgen en smachten om er van verlost te worden.

4. Zijn leven spoedde zich ten einde, vers 6. Hij dacht geen reden te hebben om een lang leven te verwachten, want hij voelde zich sterk afnemen, vers 6. Mijne dagen zijn lichter geweest dan een weversspoel, dat is: Mijn tijd is nu slechts kort, er zijn nog slechts weinige zandkorrels in mijn uurglas, dat weldra geheel uitgelopen zal zijn." Dicht bij het middelpunt zijn de natuurlijke bewegingen sneller.
Job dacht dat zijn dagen snel verliepen, omdat hij dacht spoedig aan het einde van zijn reis te zullen zijn. Hij beschouwde ze als reeds zo goed als voorbij, en daarom had hij geen hoop om weer tot zijn vorige voorspoed te komen. Dit is van toepassing op het leven van de mensen in het algemeen, onze dagen zijn als een weversspoel, die in een oogwenk van de ene zijde van het weefsel naar de andere zijde wordt geworpen, en dan weer terug, heen en weer, totdat de draad, die er in was, op is, en dan snijden wij ons leven af gelijk een wever zijn web, Jesaja 38:12. De tijd gaat snel voorbij, zijn voortgang kan niet worden gestuit, en als hij voorbij is, kan hij niet teruggeroepen worden. Zolang wij leven, zaaien wij, Galaten 6:8, en zo ook weven wij, elke dag laat, evenals de weversspoel, een draad achter, velen weven het web van de spin, dat hun falen zal, Hoofdstuk 8:14. Als wij ons heilige klederen weven, mantels van de gerechtigheid, dan zullen wij er het voordeel van hebben, als ons werk in ogenschouw

wordt genomen, en een ieder maaien zal naardat hij heeft gezaaid, en dragen zal naardat zijn weefsel geweest is.

Job 7:7 - 16
Job, misschien bemerkende dat zijn vrienden hoewel zij hem niet in de rede wilden vallen toch moede begonnen te worden en niet veel acht gaven op wat hij zei, wendt zich hier tot God en spreekt tot Hem. Als de mensen ons niet willen horen, zal God ons horen als de mensen ons niet kunnen helpen, Hij kan het wel, want Zijn arm is niet verkort en Zijn oor is niet zwaar geworden. Maar wij moeten hier niet bij Job in de leer gaan, om te leren hoe wij tot God moeten spreken, want het moet erkend worden: er is een grote vermenging van hartstocht en bederf in hetgeen hij hier zegt. Maar als God niet met de uiterste strengheid let op alles wat Zijn kinderen verkeerds zeggen, dan moeten ook wij trachten het in de beste zin op te vatten.
Job vraagt hier aan God om hem òf verlichting te geven òf een einde met hem te maken. Hij stelt zich hier aan God voor:

I. Als een stervende, als iemand, die gewis en spoedig zal sterven. Het is goed voor ons, als wij ziek zijn, om aan de dood te denken en van hem te spreken, want de ziekte is ons gezonden om ons er aan te herinneren, en als wijzelf er op behoorlijke wijze aan denken, dan kunnen wij in het geloof God er aan doen denken, evenals Job hier, vers 7. Gedenk dat mijn leven een wind is. Hij beveelt zich Gode aan als een voorwerp van Zijn medelijden en Zijn ontferming, daar hij een zeer zwak, broos schepsel is, zijn verblijf in deze wereld van korte duur en onzeker is zijn verwijdering er uit gewis en spoedig zal plaatshebben, zijn terugkomst er in onmogelijk en dus niet te verwachten is, dat zijn leven, evenals het leven van alle mensen, wind is, woelig en luidruchtig misschien als de wind, maar ijdel en ledig, spoedig voorbij, en eenmaal voorbij zijnde, niet meer te herroepen. God ontfermde zich over Israël, gedenkende "dat zij vlees waren, een wind, die heengaat en niet weerkeert," Psalm 78:38 - 39. Merk op:

1. De vrome overdenkingen van Job over zijn eigen leven en zijn dood. Eenvoudige, blijkbare waarheden als deze betreffende de kortheid en de ijdelheid van het leven, de onvermijdelijkheid en onherstelbaarheid van de dood zullen ons goed doen, als wij er aan denken en er van spreken met toepassing op onszelf. Laat ons dan bedenken:
a. Dat wij weldra afscheid moeten nemen van alles wat gezien wordt, alles wat tijdelijk is. Het oog van het lichaam moet gesloten worden, en zal het goede niet meer zien, het goede waar de meeste mensen hun hart op stellen want hun geroep is: "Wie zal ons het goede doen zien?" Psalm 4:7. Als wij zo dwaas zijn om ons geluk te stellen in het goede, dat zichtbaar is, wat zal er dan van ons worden, als dit voor altijd verborgen zal zijn voor onze ogen en wij geen goed meer zien zullen? Laat ons dan leven door het geloof, dat het wezen en het bewijs is van de dingen, die niet gezien worden.
b. Dat wij dan moeten heengaan naar een onzichtbare wereld: het oog van degene, die mij nu ziet, zal mij daar niet zien. Het is hadès - een ongeziene staat, vers 8. De dood voert onze vrienden en metgezellen ver van ons weg in duisternis, Psalm 88:19, en zal ons weldra buiten hun gezicht brengen, als wij heengaan en niet meer zijn, Psalm 39:14, maar heengaan om te verkeren met de dingen, die niet gezien worden en eeuwig zijn.
c. Dat God gemakkelijk en in een ogenblik een einde kan maken aan ons leven, en ons heenzenden naar een andere wereld, vers 3. Uw ogen zijn op mij, en ik ben niet, Uw blik kan mij heenvoeren naar de eeuwigheid, als het U behaagt brengt Uw donkere, dreigende blik mij in het graf. Hij neemt onze adem weg en wij sterven, ja als Hij slechts "de aarde aanschouwt, zo beeft zij," Psalm 104:29, 32.

d. Dat wij, eenmaal naar een andere wereld verplaatst zijnde, nimmer naar deze terugkeren. Er is een voortdurend heengaan van deze naar een andere wereld, maar Vestigia nulla retrorsum - er is geen weerkomen. " Daarom, Heere, betoon mij goedheid terwijl ik hier ben, want ik zal niet wederkeren om goedheid in deze wereld te ontvangen." Of: "Daarom, Heere, geef mij door de dood vriendelijke verlichting, want dat zal een voortdurende, bestendige verlichting zijn, ik zal naar de rampen van dit leven niet wederkeren."

Als wij dood zijn, zijn wij weg om niet weer te komen:
a. Van onze woonstede onder de grond, vers 9. Die in het graf daalt, zal niet weer opkomen, voordat de algemene opstanding zijn zal, niet weer opkomen op zijn plaats in deze wereld. Sterven is een werk, dat slechts eenmaal gedaan wordt, en daarom moet het goed gedaan worden, een vergissing daarin is niet te herstellen. Dit wordt voorgesteld door het verdwijnen en vergaan van een wolk. Zij vergaat, wordt opgelost in de lucht en wordt nooit meer samengevoegd, andere wolken komen op, maar dezelfde wolk keert nooit weer. Zo wordt ook een nieuw geslacht van de kinderen van de mensen verwekt, maar het vorige geslacht is geheel vergaan en verdwenen. Als wij zien hoe een wolk, die zo groot schijnt, alsof zij de zon ging verduisteren en de aarde overstromen, plotseling uiteen wordt gedreven en dan verdwijnt, laat ons dan zeggen: "Evenzo is het leven van de mens, het is een damp, die voor een weinig tijds gezien wordt en daarna verdwijnt.
b. Om niet weer te keren naar ons huis boven de grond vers 10. Hij zal niet meer wederkeren tot zijn huis, tot het bezit en het genot ervan, tot het werk en de genoegens ervan. Anderen zullen er bezit van nemen, en het in bezit houden, totdat zij het opnieuw aan een ander geslacht overgeven. De rijke man in de hel begeerde dat Lazarus naar zijn huis gezonden zou worden, wetende dat het doelloos zou zijn verlof te vragen om er zelf heen te gaan. De verheerlijkte heiligen zullen niet meer terugkeren tot de zorgen en lasten en smarten van hun huis, noch veroordeelde zondaren tot de vrolijkheid en de genoegens van het hunne. Hun plaats zal hen niet meer kennen hen niet meer erkennen, niet meer onder hun invloed zijn. Het is zaak voor ons om ons, als wij sterven, van een betere plaats te verzekeren, want deze zal ons niet meer erkennen.

2. De hartstochtelijke gevolgen, die hij hieruit afleidt. Van deze voorafgaande stellingen zou hij wel tot een betere gevolgtrekking hebben kunnen komen dan deze, vers 11. Zo zal ik ook mijn mond niet weerhouden, ik zal spreken in benauwdheid van mijn geest, ik zal klagen in bitterheid van mijn ziel. De Godvruchtige David heeft, na de broosheid van het menselijk leven overdacht te hebben er een tegenovergesteld gebruik van gemaakt, Psalm 39:10 :"ik ben verstomd, ik zal mijn mond niet opendoen." Maar Job, zich op het punt vindende van de laatste adem uit te blazen, haast zich evenzeer om uiting te geven aan zijn klacht, als wanneer hij zijn testament wilde maken, of wanneer hij dacht niet in vrede te kunnen sterven zo hij aan zijn hartstocht geen lucht had gegeven. Als er niet veel adem meer in ons is overgebleven, dan moeten wij hem gebruiken om heilig geloof te uiten en in gebed tot God, niet voor schadelijke, giftige ademtochten van zonde en bederf. Het is beter biddend en dankend en God lovend te sterven, dan onder klagen en twisten de laatste adem uit te blazen.

II. Als een man, die zwaar ziek is, ziek naar ziel en lichaam. In dit deel van zijn voorstelling is hij zeer bitter en gemelijk, alsof God hard met hem handelde, hem meer oplegde dan behoorlijk was. Ben ik dan een zee, of een walvis? vers 12. "Een onstuimige zee, die binnen de perken moet gehouden worden om haar trotse golven te beteugelen, of een ontembaar zeemonster, dat met geweld weerhouden moet worden van al de vissen van de zee te verslinden? Ben ik zo sterk, dat het zoveel moeite kost om mij ten onder te houden? Zo rumoerig en onstuimig, dat niets minder dan al die banden van beproeving volstaan kan om

mij te temmen en mij binnen de perken te houden?" Als wij onder beproeving zijn, komen wij er licht toe om over God en Zijn voorzienigheid te klagen, alsof Hij ons meer bedwang oplegde dan nodig is, terwijl wij nooit in bedruktheid zijn dan wanneer het nodig is, en nooit boven hetgeen nodig is.

1. Hij klaagt, dat hij geen rust heeft in zijn bed, vers 13, 14. Daar vleien wij ons enige rust te zullen vinden, als wij vermoeid zijn van de arbeid, van pijn, of van reizen: mijn bedstede zal mij vertroosten, mijn leger zal van mijn klacht wat afnemen, de slaap zal mij voor een wijle verlichting geven, hij doet het, daartoe is hij verordineerd, menigmaal heeft hij ons verademing gebracht, zijn wij verkwikt en met nieuwe kracht wakker geworden. Als dit zo is, dan hebben wij grote reden tot dankbaarheid, maar zo was het niet met de armen Job, zijn bed heeft, in plaats van hem te vertroosten, hem verschrikt, en zijn leger heeft, in plaats van iets van zijn klacht weg te nemen, er nog aan toegevoegd, want als hij insluimerde, dan werd hij beroerd door verschrikkelijke dromen, en als deze hem deden ontwaken, dan werd hij door verschrikkelijke gezichten beangstigd. Dat was het, dat de nacht zo onwelkom en zo moeizaam voor hem maakte, vers 4. Wanneer zal ik opstaan?
God kan, als het Hem behaagt ons daar ontmoeten met verschrikking, waar wij ons rust en gemak beloofden, ja Hij kan ons tot een verschrikking maken voor onszelf, en, gelijk wij dikwijls door de omzwerving van een ongeheiligde verbeelding schuld op ons geladen hebben, zo kan Hij door de kracht van onze eigen verbeelding, smart voor ons scheppen, en dus datgene tot onze straf maken, wat dikwijls onze zonde geweest is. Wij hebben reden te geloven dat in Jobs dromen, hoewel zij ten dele uit zijn ziekte zijn ontstaan, (in koorts, of bij pokken, als het gehele lichaam pijnlijk is, dan zal de slaap meestal onrustig zijn) Satan de hand gehad heeft, Satan, die er behagen in schept hen te verschrikken, die hij niet kan verderven, maar Job zag op tot God die aan Satan toeliet dit te doen, " Gij ontzet mij) en Satans voorspiegelingen zag hij aan voor de verschrikkingen Gods, die zich tegen hem rustten. Wij hebben reden God te bidden dat onze dromen ons noch zullen verontreinigen noch verontrusten, ons noch tot zonde zullen verzoeken, noch ons zullen kwellen door vrees dat Hij die Israël bewaart en die noch slaapt noch sluimert, ons moge bewaren als wij sluimeren en slapen, dat de duivel ons dan geen kwaad zal doen, hetzij als een slang, die ons boze gedachten inblaast, of als een briesende leeuw, die ons zoekt te verslinden, en God te loven als wij nederliggen en onze slaap zoet is, en wij niet aldus ontzet worden.

2. Hij begeert te rusten in zijn graf, het bed, waar men zich niet onrustig op heen en weer beweegt en door geen angstwekkende dromen wordt gekweld, vers 15, 16.
a. Hij was het leven moe en haatte het om er aan te denken. "Ik heb er een afkeer van, ik heb er genoeg van, ik zou niet altijd willen leven, niet alleen niet leven in deze toestand, in pijn en ellende, maar ik zou ook in de aangenaamste, voorspoedigste toestand niet altijd willen leven, in voortdurend gevaar zijn van tot die rampzalige toestand te komen. Mijn dagen zijn, op zijn best, slechts ijdelheid, ontbloot van wezenlijke vertroosting, blootgesteld aan wezenlijke smarten, en ik zou niet voor altijd aan dusdanige onzekerheid willen gebonden zijn." Een Godvruchtig man zou, (al kon hij het ook) niet altijd in deze wereld willen leven, nee, al zou zij hem ook toelachen, omdat het een wereld is van zonde en verzoeking, en hij een betere wereld in het vooruitzicht heeft.
b. Hij beminde de dood en schepte vermaak in de gedachte er aan, zijn ziel (zijn oordeel, dacht hij, maar het was in werkelijkheid zijn hartstocht) gaf de voorkeur aan verworging en dood ja aan iedere dood, boven het leven, dat hij nu leidde. Dit was ongetwijfeld Jobs zwakheid, want hoewel een goed man niet zou wensen altijd in deze wereld te leven en liever, zoals de martelaren, verworging en dood zouden kiezen dan te zondigen, zal hij toch tevreden zijn om te leven zolang het Gode behaagt hem te laten leven, en er niet de voorkeur aan geven

boven het leven, want het leven biedt de gelegenheid om God te verheerlijken en bereid te worden voor de hemel.

Job 7:17 - 21
Job redeneert hier met God:

I. Betreffende Zijn handelingen met de mens in het algemeen, vers 17, 18. Wat is de mens, dat Gij hem groot acht? Dit kan beschouwd worden, hetzij:
1. Als een hartstochtelijke aanmerking op de handelingen van de Goddelijke gerechtigheid, alsof de grote God zich verkleinde en vernederde door met de mens te twisten. Voorname mannen achten het beneden zich om zich in te laten met hen, die verreweg hun minderen zijn, door hun dwaasheden en onbetamelijkheden te bestraffen, waarom maakt God de mens dan groot door hem te bezoeken en te beproeven, zich zoveel moeite met hem te geven? Waarom wil Hij aldus al Zijn kracht aanwenden, in het werk stellen tegen één, die zo ver beneden Hem is? Waarom wil Hij hem bezoeken met beproeving, die, evenals een alledaagse koorts, standvastig terugkeert als het morgenlicht, en ieder ogenblik beproeven wat hij kan dragen? Wij hebben een verkeerd begrip van God en van de aard van Zijn voorzienigheid, als wij het een verkleining voor Hem achten om kennis te nemen ook van het geringste van Zijn schepselen. Of,

2. Als een vrome bewondering van Gods neerbuigende genade, zoals in Psalm 8:5, 144:3. Hij erkent Gods gunst jegens de mens in het algemeen, zelfs als hij klaagt over zijn eigen bijzondere smarten en benauwdheden. "Wat is de mens, de ellendige mens een arm, gering, zwak schepsel, dat Gij, de grote, hoogheerlijke God, met hem zoudt handelen, zoals Gij met hem handelt? Wat is de mens", a. "Dat Gij hem zo'n eer bewijst, hem groot maakt door hem in verbond en gemeenschap met U op te nemer?" b. "Dat Gij zoveel acht op hem slaat, Uw hart zo op hem stelt, als zijnde dierbaar aan U, en die Gij bemint?" c. "Dat Gij hem iedere morgen bezoekt met Uw medelijden, zoals wij dagelijks een bijzondere vriend bezoeken, of zoals de arts iedere morgen zijn patiënten bezoekt om hen te helpen?" d. "Dat Gij hem beproeft, hem onderzoekt, zijn pols voelt, zijn uitzien waar neemt, ieder ogenblik als in zorg en angst over hem?" Dat zo'n aardworm als de mens is, de lieveling en gunstgenoot is van de hemel. Wij hebben wèl reden om hierover verwonderd te zijn en in bewondering ervan te zijn opgetogen.

II. Betreffende Zijn handelingen met hem in het bijzonder. Merk op:
1. De klacht, die hij doet over zijn beproevingen, welke hij hier verzwaart en (zoals wij allen geneigd zijn te doen) op zijn ergst voorstelt in drie uitdrukkingen.
a. Dat hij het doelwit was van Gods pijlen. "Gij hebt mij U tot een doelwit gesteld," vers 20. "Op niemand wordt zo geschoten als op mij."
b. Dat hij zichzelf tot een last is, gereed om onder de last van zijn eigen leven weg te zinken. Hoeveel vermaak wij ook in onszelf hebben God kan, als het Hem behaagt, ons tot een last maken voor onszelf. Welke vertroosting kunnen wij smaken in onszelf, als God ons tegentreedt als een vijand en wij geen vertroosting hebben in Hem?
c. Dat er geen tussenpoos was in zijn smarten, vers 19. "Hoelang zal het zijn, eer gij Uwe roede van mij afwendt, of tenminste de strengheid matigt van Uwe tuchtiging, totdat ik mijn speeksel inzwelg?" Het schijnt dat Jobs ziekte bovenal zijn keel had aangetast, zodat hij bijna stikte en zijn speeksel niet kon inslikken. In Hoofdstuk 30:18 klaagt hij dat zij hem omgordde als de kraag van zijn rok. "Heere", zegt hij, "wilt Gij mij geen verademing geven?" Hoofdstuk 9:18.

2. De bezorgdheid, waarin hij verkeert over zijn zonde. De beste mensen hebben zonde te betreuren, en hoe beter zij zijn, hoe meer zij er over treuren.
a. In alle oprechtheid erkent hij zich schuldig voor God, ik heb gezondigd, vers 20. God had van hem gezegd, dat hij een volmaakt en oprecht man was, Hoofdstuk 1:8 en toch zegt hij hier van zichzelf: ik heb gezondigd Diegenen kunnen oprecht zijn, die toch niet zondeloos zijn, en zij, die oprecht berouw hebben van hun zonde, zullen door de Middelaar aangenomen worden als in Evangelische zin volmaakt te zijn. Tegenover zijn vrienden hield Job vol dat hij geen geveinsde, geen goddeloos man was, en toch erkent hij voor zijn God dat hij gezondigd heeft. Als wij voor grove daden van zonde bewaard zijn gebleven, dan volgt hier nog niet uit dat wij onschuldig zijn. De besten moeten voor God erkennen dat zij gezondigd hebben. Dat hij God de Mensenhoeder noemt, kan beschouwd worden als bedoeld om als een verzwering van zijn zonde aangemerkt te worden. "Hoewel God Zijn oog op mij gehad heeft ten goede, heb ik toch tegen Hem gezondigd." Als wij onder beproeving zijn, dan is het een geschikte tijd om belijdenis te doen van zonde als de oorzaak, die onze beproeving heeft teweeggebracht. Een boetvaardige belijdenis van zonde zou hartstochtelijke klachten overstemmen, ja ze doen verstommen.

b. Ernstig vraagt hij, hoe hij met God verzoend kon worden: "Wat zal ik U doen? zoveel tegen U gedaan hebbende?" Zijn wij overtuigd gezondigd te hebben, en er toe gebracht om het te erkennen? Dan moeten wij wel tot de gevolgtrekking komen, dat er iets gedaan moet worden om de noodlottige gevolgen ervan te voorkomen. De zaak moet niet blijven zoals zij is, er moeten maatregelen worden beraamd, om het verkeerde, het slechte, dat gedaan werd, ongedaan te maken. En als wij ons waarlijk van het gevaar bewust zijn, waaraan wij ons hebben blootgesteld, dan zullen wij bereid zijn alles, wat het ook zij, te doen, vergeving aannemen op elke voorwaarde, weshalve wij begerig zullen wezen om te weten wat wij doen moeten, Micha 6:6, 7, wat wij aan God zullen doen, niet om te voldoen aan de eisen van Zijn gerechtigheid (dat geschiedt alleen door de Middelaar), maar om ons bevoegd te maken voor de tekenen van Zijn gunst, naar de strekking van het Evangelieverbond. Bij het doen van deze vraag is het goed het oog te hebben op God als de Hoeder of Redder van de mensen, niet hun Verderver. In ons berouw en onze boetvaardigheid moeten wij goede gedachten van God behouden, als één, die zich niet verlustigt in het verderf van Zijn schepselen, maar liever heeft dat zij zich bekeren en leven. "Gij zijt de Behouder van de mensen, wees mijn Behouder, want ik hoop op Uwe genade."

c. Hij vraagt ernstig om de vergeving van zijn zonden, vers 21. Gelijk van de ene kant, door de warmte van zijn gemoed, zijn klachten heftig en bitter werden, zo werd, van de anderen kant, zijn gebed er levendig en dringend door gemaakt, zoals hier: "Waarom vergeeft Gij niet mijn overtreding? Zijt Gij niet een God van oneindige genade, die bereid is te vergeven? Hebt Gij geen berouw in mij gewerkt? Waarom schenkt Gij mij dan niet de vergeving van mijn zonde, en doet Gij mij de stem van die vreugde en blijdschap niet horen?" Hij meent gewis meer dan de blote wegneming van zijn uitwendige benauwdheid en smart, maar smeekt hierin dringend om het weerkeren van Gods gunst, over het gemis waarvan hij geklaagd heeft in Hoofdstuk 6:4. "Heere, vergeef mij mijn zonden, en geef mij de vertroosting van die vergeving, dan zal ik mijn rampen en beproevingen gemakkelijk dragen", Mattheüs 9:2, Jesaja 33:24. Als de goedertierenheid Gods de overtreding vergeeft, die wij begaan hebben, dan neemt de genade Gods de ongerechtigheid weg, die in ons heerst. Waar God de schuld van de zonde wegneemt, daar breekt Hij ook de kracht van de zonde.

d. Teneinde aan deze bede om vergeving kracht bij te zetten, pleit hij op zijn vooruitzicht van spoedig te zullen sterven: want nu zal ik in het stof liggen. De dood zal ons in het stof leggen, er ons te slapen leggen, en misschien wel nu binnen weinig tijds.
Job had geklaagd over rusteloze nachten, en dat de slaap van zijn ogen geweken was, vers 3, 4 - 13, 14, maar zij, die op een donzen bed niet kunnen slapen, zullen weldra slapen in een bed van stof, en niet verschrikt worden door dromen, noch zich er heen en weer op wentelen. "Gij zult mij vroeg zoeken, maar ik zal niet zijn, het zal dan te laat wezen. Indien mijn zonden niet vergeven worden terwijl ik leef, dan ben ik voor eeuwig verloren." De gedachte dat wij weldra moeten sterven, en misschien plotseling zullen sterven, moet ons allen zeer verlangend maken naar de vergeving van onze zonden, en dat onze ongerechtigheid zal worden weggenomen.

HOOFDSTUK 8

1 Toen antwoordde Bildad, de Suhiet, en zeide: 2 Hoe lang zult gij deze dingen spreken, en de redenen uws monds een geweldige wind zijn? 3 Zou dan God het recht verkeren, en zou de Almachtige de gerechtigheid verkeren? 4 Indien uw kinderen gezondigd hebben tegen Hem, Hij heeft hen ook in de hand hunner overtreding geworpen. 5 Maar indien gij naar God vroeg zoekt, en tot de Almachtige om genade bidt; 6 Zo gij zuiver en recht zijt, gewisselijk zal Hij nu opwaken, om uwentwil, en Hij zal de woning uwer gerechtigheid volmaken. 7 Uw beginsel zal wel gering zijn; maar uw laatste zal zeer vermeerderd worden. 8 Want vraag toch naar het vorige geslacht, en bereid u tot de onderzoeking hunner vaderen. 9 Want wij zijn van gisteren en weten niet; dewijl onze dagen op de aarde een schaduw zijn. 10 Zullen die u niet leren, tot u spreken, en uit hun hart redenen voortbrengen? 11 Verheft zich de bieze zonder slijk? Groeit het rietgras zonder water? 12 Als het nog in zijn groenigheid is, hoewel het niet afgesneden wordt, nochtans verdort het voor alle gras. 13 Alzo zijn de paden van allen, die God vergeten; en de verwachting des huichelaars zal vergaan. 14 Van denwelke zijn hoop walgen zal; en zijn vertrouwen zal zijn een huis der spinnekop. 15 Hij zal op zijn huis leunen, maar het zal niet bestaan; hij zal zich daaraan vasthouden, maar het zal niet staande blijven. 16 Hij is sappig voor de zon, en zijn scheuten gaan over zijn hof uit. 17 Zijn wortelen worden bij de springader ingevlochten; hij ziet een stenige plaats. 18 Maar als God hem verslindt uit zijn plaats, zo zal zij hem loochenen, zeggende: Ik heb u niet gezien. 19 Zie, dat is de vreugde zijns wegs; en uit het stof zullen anderen voortspruiten. 20 Zie, God zal de oprechte niet verwerpen; Hij vat ook de boosdoeners niet bij de hand; 21 Totdat Hij uw mond met gelach vervulle, en uw lippen met gejuich. 22 Uw haters zullen met schaamte bekleed worden; en de tent der goddelozen zal niet meer zijn.

Jobs vrienden zijn als Jobs boden, die volgden snel de een na de ander met slechte tijdingen, deze met hun afkeurende aanmerkingen, beiden hebben zonder het te weten Satans oogmerken gediend, genen om hem van zijn oprechtheid te doen aflaten deze om hem de vertroosting ervan te benemen Elifaz heeft niet geantwoord op Jobs rede in antwoord aan hem, maar liet het aan Bildad over, die hij wist van hetzelfde gevoelen met hem te zijn in deze zaak. Diegenen zijn niet de wijsten van het gezelschap, maar veeleer de zwaksten, die het meest aan het woord wensen te komen. Laat anderen op hun beurt spreken, en laat de eerste nu zwijgen, 1 Corinthiers 14:30, 31. Elifaz had op zich genomen te bewijzen dat Job, omdat hij zwaar beproefd was, gewis een goddeloos man moest wezen, Bildad is van ditzelfde gevoelen, hij zal het ervoor houden dat Job een goddeloos man is, tenzij God spoedig tot zijn hulp en verlossing optreedt.

I. In dit hoofdstuk poogt hij Job ervan te overtuigen: Dat hij te hartstochtelijk had gesproken, vers 2.
II. Dat hij en zijn kinderen rechtvaardig hebben geleden, vers 3, 4.
III. Dat, zo hij wezenlijk boetvaardig was, God wel spoedig zijn gevangenschap zou wenden, vers 5 - 7.
IV. Dat het de gewone wijze van doen is van Gods voorzienigheid, om de blijdschap en hoop van de goddelozen uit te blussen, zoals de zijne uitgeblust waren, en dat zij daarom reden hadden te denken dat hij een geveinsde was, vers 8 - 19.
V. Dat zij zeer versterkt zullen worden in hun gevoelen, tenzij God spoedig tot zijn hulpe verschijnt, vers 20 - 22.

Job 8:1 - 7

I. Bildad bestraft hier Job om hetgeen hij gezegd had, vers 2, berispt zijn hartstocht, maar (zoals dit gewoonlijk gaat) doet dit met nog groter hartstocht. Wij dachten dat Job vele verstandige dingen gezegd heeft, die zeer ter zake waren, en dat hij rede en recht aan zijn zijde had, maar Bildad, als een ijverig vertoornd twistredenaar wijst het alles af met zijn: Hoelang zult gij deze dingen spreken? Hij neemt aan dat Elifaz genoeg gezegd heeft om hem tot zwijgen te brengen, en dat dus alles wat hij gezegd had, niet tot de zaak toedeed. Aldus

(zegt Caryl) zijn bestraffingen dikwijls gegrond op vergissingen. De bedoeling van de mensen wordt niet recht begrepen, en dan worden zij ernstig bestraft alsof zij kwaaddoeners waren. Bildad vergelijkt Jobs rede bij een geweldigen wind.

Job had er zich mee verontschuldigd, dat zijn redenen slechts als wind waren Hoofdstuk 6:26, en dat zij er dus niet zoveel beweging om moesten maken. "Ja, maar," zegt Bildad, "zij zijn als een geweldige wind, bulderend en dreigend, onstuimig en gevaarlijk, en daarom is het zaak ons er tegen te beschutten."

II. Hij rechtvaardigt God in wat Hij gedaan heeft. Het was niet nodig dat hij dat toen deed, want Job heeft God niet gelaakt, zoals hij het wilde doen voorkomen, en hij zou dit gedaan kunnen hebben, zonder een afkeurend oordeel uit te spreken over Jobs kinderen, zoals hij hier doet. Kon hij niet vóór God spreken, zonder tegelijk een beschuldiger van de broederen te zijn?
1. In het algemeen heeft hij gelijk, God verkeert het recht niet, handelt nooit tegen een vastgestelde regel van gerechtigheid, vers 3. Verre zij het van Hem, dat Hij dit zou doen en van ons om Hem ervan te verdenken. Hij verdrukt nooit de onschuldigen, en op de schuldigen legt Hij geen zwaardere lasten dan zij verdienen. Hij is God, de Rechter, en zal de Rechter van de gehele aarde geen recht doen? Genesis 18:25. Indien er ongerechtigheid ware in God, "hoe zal Hij de wereld oordelen" Romeinen 3:5, 6.
Hij is de Almachtige, Shaddai, de Algenoegzame. De mensen verkeren het recht, soms uit vrees voor de macht van anderen, maar God is almachtig en is voor niemand bevreesd. De mensen doen soms onrecht om de gunst van anderer te verwerven, maar God is algenoegzaam en kan door niemands gunst bevoordeeld worden. Het is de zwakheid van de mens en machteloosheid dat hij dikwijls onrechtvaardig is, het is Gods almacht dat Hij dit niet zijn kan.

2. Maar hij is niet billijk in de toepassing ervan. Hij houdt het voor een bewezen, uitgemaakte zaak, dat Jobs kinderen, wier dood een van zijn zwaarste beproevingen was, aan de een of andere bekende goddeloosheid of slechte daad schuldig waren, en dat de ongelukkige omstandigheden van hun dood een afdoend bewijs waren dat zij zondaren waren boven alle de kinderen van het Oosten, vers 4.
Job erkende geredelijk dat God het recht niet verkeert, maar daar volgde toch niet uit dat zijn kinderen verworpenen waren, of dat zij om een grote misdaad gestorven moeten zijn. Het is waar, dat wij en onze kinderen tegen God hebben gezondigd en dat wij Hem moeten rechtvaardigen in alles wat Hij over ons brengt, doch buitengewone beproevingen zijn niet altijd de straf voor buitengewone zonden, maar soms beproevingen of toetsstenen van buitengewone genade, en in ons oordeel over de zaak van anderen moeten wij - tenzij het tegendeel blijkt - de gunstiger zijde er van aannemen zoals onze Heiland ons voorschrijft, Lukas 13:2,4. Bildad heeft hierin dus niet recht geoordeeld.

III. Hij houdt aan Job de hoop voor dat, indien hij werkelijk oprecht is, zoals hij voorgeeft te zijn, hij nog een goed einde zal zien aan zijn tegenwoordige rampen. Uw kinderen hebben tegen Hem gezondigd en zijn weggeworpen in hun overtreding, maar zij zijn gestorven in hun eigen zonde, indien gij nu echter rein en oprecht zijt, en als een bewijs daarvan God wilt zoeken, u aan Hem wilt onderwerpen, dan zal alles wel zijn, vers 6, 7. Dit kan beschouwd worden op tweeërlei wijze hetzij:

1. Als bedoeld om te bewijzen dat Job een geveinsde was en een goddeloos man, niet zozeer omdat zijn beproeving zo zwaar was, als wel omdat zij zolang aanhield. "Indien gij, toen gij

tot armoede werdt gebracht en uw kinderen gedood werden, rein en oprecht waart geweest, en u dit betoond had onder uw beproeving, dan zou God nu reeds lang in genade tot u zijn weergekeerd naar de tijd in dewelke gij gedrukt werd. Omdat Hij dit echter niet doet, hebben wij reden om tot de gevolgtrekking te komen dat gij niet zo rein en oprecht zijt als gij voorgeeft te zijn. Indien gij u onder de eerste beproeving goed had gedragen, dan zou de laatste niet over u gekomen zijn."
Hierin had Bildad geen gelijk, want een Godvruchtige kan tot zijn beproeving niet alleen zeer zwaar, maar ook zeer langdurig door rampen en wederwaardigheden worden bezocht, en al zouden zij ook zijn levenlang duren, dan zou dit toch, in vergelijking met de eeuwigheid, slechts voor een ogenblik zijn. Maar, dewijl Bildad het nu op die wijze heeft voorgesteld, het bewijs van Jobs oprechtheid in Gods genadige hulp en redding wil zien, heeft het Gode behaagd door Bildads eigen argument Jobs oprechtheid in het licht te stellen, Hij heeft zijn laatste meer gezegend dan zijn begin. Of:

2. Als bestemd om Job te leiden en te bemoedigen, opdat hij zich niet aan wanhoop zou overgeven, alles als verloren zou beschouwen, er was nog hoop, zo hij slechts de rechte weg wilde inslaan. Hij geeft hem goede raad, misschien wel zonder te verwachten dat die opgevolgd zal worden, dezelfde, die Elifaz hem had gegeven, Hoofdstuk 5:8, God te zoeken, en dat wel bijtijds, spoedig en ernstig niet traag te zijn in zijn terugkeren tot God. Hij raadt hem aan niet te klagen maar te bidden, met ootmoed en geloof zijn smeking te richten tot de Almachtige, en wel toe te zien dat er oprechtheid zij in zijn hart, waaraan het hem vreesde hij, tot nu toe heeft ontbroken. "Gij moet rein en oprecht zijn, er moet eerlijkheid zijn in uw huis, dat moet de woning zijn van uw gerechtigheid, maar niet gevuld zijn met slecht verkregen goederen, want anders zal God uw gebeden niet verhoren." Psalm 66:18.
Alleen het gebed van de oprechten is de Heere welgevallig en zal overmogen, Spreuken 15:8.

a. Hij geeft hem goede hoop dat hij nog goede dagen zien zal, maar bij zichzelf echter vermoedende dat hij niet bevoegd was ze te zien. Hij verzekert hem dat, zo hij God vroeg wilde zoeken, God opwaken zal tot zijn hulp, hem zal gedenken en tot hem zal wederkeren, hoewel Hij hem nu scheen te vergeten, dat, zo er in zijn woning gerechtigheid was, er ook voorspoed in zijn zal, want eerlijkheid is wijsheid en goed beleid, en inwendige Godsvrucht is zeer bevorderlijk aan uitwendige voorspoed.
b. Als wij tot God wederkeren in de weg van plicht, dan hebben wij reden te hopen dat Hij tot ons zal wederkeren in de weg van genade en zegen. Laat Job hier niet tegen inbrengen dat hem zo weinig gelaten is om er de wereld opnieuw mee te beginnen, dat het onmogelijk is dat hij ooit weer zo voorspoedig zal zijn als hij geweest is. Nee: "AI zou uw begin ook nog zo gering wezen, een weinig meel in de kruik en een weinig olie in de fles, zal Gods zegen het zo vermenigvuldigen, dat het grotelijks vermeerderd zal worden." Dit is Gods manier om de zielen van Zijn volk te verrijken met genade en vertroosting, niet per saltum - als opeens, met een sprong, maar per gradam - stap voor stap. Het begin is klein, maar de voortgang is tot volkomenheid. Het dagende licht neemt toe tot de volle middag, een mostaardzaadje wordt tot een grote boom. Laat ons dus de dag van de kleine dingen niet verachten, maar op de dag van grote dingen hopen.

Job 8:8 - 19
Bildad redeneert hier zeer wel over het ontzettend lot van de geveinsden en boosdoeners, en het treurig einde van al hun hoop en al hun genietingen. Hij wil niet zo stout zijn om met Elifaz te zeggen dat geen rechtvaardige ooit aldus afgesneden werden, Hoofdstuk 4:7, maar neemt als bewezen aan dat God in de loop van Zijn voorzienigheid slechte mensen, die vroom

schenen en voorspoedig waren, in deze wereld tot schande en verderf brengt, en door hun voorspoed van korte duur te maken, hun vroomheid als nagemaakt tentoonstelt. Of dit nu een stellig bewijs zal zijn dat allen, die aldus ten verderve zijn gebracht, huichelaars geweest zijn, wil hij niet zeggen, maar wel denkt hij, dat de toepassing licht te maken is.

I. Hij bewijst de waarheid van de vernietiging van alle hoop en genietingen van de geveinsden met een beroep op de oudheid en het eenparige gevoelen en de waarheid van alle wijze en Godvruchtige mensen. Als wij op de toekomende wereld zien, dan is het een ontwijfelbare waarheid dat de geveinsden, zoal niet in dit leven, toch zeer zeker in het toekomende leven, van alles waar zij op betrouwd hebben, en van al hun triomfen beroofd zullen worden. Laat ons letten op zijn bewijsvoering, vers 8 - 10.

1. Hij stelt zijn eigen oordeel en dat van zijn metgezellen niet op de voorgrond. Wij zijn van gisteren en weten niets, vers 9. Hij bemerkte dat Job geen hoge dunk had van hun bekwaamheid, maar dacht dat zij weinig wisten. "Wij willen erkennen", zegt Bildad, "dat wij niets weten, wij zijn even bereid onze onwetendheid te bekennen als gij zijt om haar te veroordelen, want wij zijn, vergelijkenderwijs gesproken, slechts van gisteren, en onze dagen op aarde zijn kort en voorbijgaande, wegsnellende als een schaduw. En daarom:
a. Zijn wij nu niet zo dicht bij de bron van Goddelijke openbaring" (die toen, voor zover blijkt, door overlevering tot de mensen gebracht werd) "als de mensen in de vorige eeuw geweest zijn, weshalve wij moeten vragen wat zij gezegd hebben, en weer verhalen wat ons van hun gevoelen is meegedeeld." Geloofd zij God, nu wij het Woord Gods in geschrifte hebben, en ons bevolen is dat te onderzoeken, behoeven wij niet naar het vorige geslacht te vragen, noch ons te bereiden tot de onderzoeking van hun vaderen, want, hoewel wij zelf slechts van gisteren zijn, het Woord Gods in de Schrift is ons even nabij als aan hen, Romeinen 10:8, en het is het profetische woord, dat zeer vast is, op hetwelk wij acht moeten geven. Als wij "Gods bevelen betrachten en bewaren," dan zijn wij "voorzichtiger dan de ouden," Psalm 119:99, 100.
b. "Wij leven niet zo lang als de mensen van de vroegere tijd, om de methoden na te gaan van de Goddelijke voorzienigheid, en daarom kunnen wij niet zulke bevoegde beoordelaars zijn als zij in een geval van die aard." De kortheid van ons leven is een grote hinderpaal voor de toeneming van onze kennis, en ook de zwakheid en broosheid van ons lichaam staan ons daarbij in de weg. Vita brevis, ars longa - het leven is kort, de voortgang van de kunst is oneindig.

2. Hij beroept zich op het getuigenis van de ouden en op de kennis, die Job zelf had van hun gevoelens. "Vraag toch naar het vorige geslacht, en laat hen u niet alleen hun eigen oordeel omtrent deze zaak zeggen, maar ook het oordeel van hun vaderen, vers 8. Zij zullen u leren en u mededelen dat in hun tijd de oordelen Gods altijd de goddelozen vervolgd hebben. Zij zullen dit spreken uit hun hart, dat is: als hetgeen zij zelf vast geloven, zij zullen u zeggen dat zij er diep door werden getroffen, en dat zij wensen dat anderen er evenzo door getroffen zullen worden."
Voor een goed begrijpen van de Goddelijke voorzienigheid en de verklaring van de moeilijkheden ervan zal het nuttig wezen de ervaringen en waarnemingen van vroegere geslachten te vergelijken met de gebeurtenissen van onze eigen tijd, en te die einde de geschiedenis te raadplegen, inzonderheid de gewijde geschiedenis, die de oudste is, onfeilbaar waar is, en opzettelijk tot onze lering werd geschreven. Zij, die kennis willen ontlenen aan de vorige geslachten en tijden, moeten naarstig onderzoeken zich voor dat onderzoek bereiden, en zich bij dat onderzoek moeite geven. Die woorden zullen het meest waarschijnlijk het hart bereiken van hen, die leren, welke uit het hart komen van hen, die onderwijzen. Diegenen

zullen u het best onderwijzen, die redenen voortbrengen uit hun hart, die van geestelijke en Goddelijke dingen spreken uit ervaring, en niet uit sleur. De geleerde bisschop Patrick is van mening dat Bildad, een Suhiet zijnde, een afstammeling was van Suah, één van Abrahams zonen bij Ketura, Genesis 25:2.
In dit beroep, dat hij doet op de geschiedenis, heeft hij inzonderheid het oog op de beloningen, die de zegeningen van God verzekerden aan het nageslacht van de gelovigen Abraham, dat tot nu toe en nog lang daarna bij zijn Godsdienst is gebleven, hij verwijst ook naar de gerechtelijke verdelging van het Oosterse volk, de naburen van Job, om hun goddeloosheid, terwijl hun land aan Abrahams nakomelingen ten erfdeel beloofd werd, en hieruit leidt hij af dat God gewoonlijk de rechtvaardigen voorspoedig maakt en de goddelozen verdelgt, hoewel zij voor een tijd kunnen bloeien.

II. Deze waarheid heldert hij op door enige beelden, of vergelijkingen.
1. De verwachtingen en genietingen van de geveinsden worden hier vergeleken bij een bies of bij het rietgras, vers 11 - 13.
a. Zij groeit op uit slijk en water. De huichelaar kan zijn hoop niet koesteren zonder de een of anderen valse grond, waarop hij haar vestigt en waarmee hij haar steunt en in wezen houdt, evenmin als een bies groeien kan zonder slijk. Hij grondt haar op zijn wereldlijke voorspoed, zijn schoonschijnende belijdenis van de Godsdienst, de goede mening van zijn naburen, en de goede dunk, die hij van zichzelf koestert, terwijl dit alles geen vaste grond is om er zijn hoop op te bouwen. Het is alles slechts slijk en water, en de hoop die er uit opgroeit, is slechts rietgras en biezen.
b. Biezen en rietgras kunnen voor een poos een groen en fraai aanzien hebben - de bies schiet hoger op dan het gras - maar zij zijn licht en hol en ledig, en nergens toe nut. Zij zijn groen voor het oog, maar zij hebben geen nut.
c. Weldra verdort het voor alle gras, vers 12. Zelfs terwijl het nog groen is, verdort het, en binnen korte tijd is het weg. De beste staat van geveinsden en boosdoeners grenst aan verdorring, zelfs terwijl hij nog groen is, vergaat hij al. Het gras "wordt afgesneden en het verdort," Psalm 90:6, maar de bies wordt niet afgesneden, en toch verdort zij, zij verdort eer men haar uittrekt, Psalm 129:6, daar zij niet nuttig is, is zij ook niet duurzaam. Alzo zijn de paden van allen, die God vergeten, vers 13.
Zij gaan dezelfde weg als de biezen, want de verwachting van de huichelaars zal vergaan. Het vergeten van God is op de bodem van de huichelarij van de mensen en van de ijdele hoop, waarmee zij zich in hun geveinsdheid vleien en bedriegen. De mensen zouden geen huichelaars zijn, indien zij niet vergaten dat de God, met wie zij te doen hebben, het hart doorgrondt en eist dat daar waarheid in zij, dat Hij een geest is, en Zijn oog heeft op onze geest. Geveinsden konden geen hoop hebben, indien zij niet vergaten dat God rechtvaardig is en zich niet wij laten bespotten met hetgeen kreupel en ziek is. De hoop van de geveinsden is een grote misleiding van henzelf, en hoewel die voor een tijdje stand kan houden, zal zij toch zeker vergaan, en zij zelf met haar.

2. Zij worden hier vergeleken bij een spinnenweb, of bij het huis van de spin, vers 14, 15. De hoop van de geveinsde:
a. Is als het spinrag. een weefsel, dat de spin uit haar eigen ingewand voortbrengt, en zo is zijn hoop het schepsel van zijn eigen verbeelding, ontstaan uit de waan, die hij koestert van zijn verdienste en genoegzaamheid. Er is een zeer groot verschil tussen het werk van de bij en dat van de spin, een naarstig Christen is als de werkzame bij, hij ontleent al zijn vertroosting aan de hemelse dauw van Gods Woord, maar de geveinsde doet als de listige spin, hij bouwt zijn hoop op een valse veronderstelling van zijn eigen maaksel, betreffende God, alsof Hij ten enenmale was zoals hij.

b. Hij is er zeer mee ingenomen, zoals de spin met haar web, hij schept er behagen in, wikkelt zich er in, noemt haar zijn huis, leunt er op en houdt er zich aan vast. Van de spin wordt gezegd, dat "zij grijpt met handen en in de paleizen van de koningen is," Spreuken 30:28. Zo verheugt zich de vleselijk gezinde wereldling in de volheid en vastheid van zijn uitwendige voorspoed, verhovaardigt zich in dat huis als in zijn paleis, versterkt er zich in als in zijn kasteel, en maakt er gebruik van zoals de spin van haar web, om hen er in te vangen en te verstrikken, die hij tot zijn prooi wil maken. Zo doet ook de naamchristen, hij twijfelt niet aan zijn zaligheid, is zeker van de hemel en bedriegt de wereld met zijn vals vertrouwen.
c. Zij zal gemakkelijk en gewis weggevaagd worden, zoals het spinnenweb met de bezem weggevaagd wordt, als God komt om Zijn huis te reinigen. De voorspoed van de wereldlingen zal hen begeven, als zij menen er veiligheid en geluk in te vinden. Zij trachten hun bezittingen vast te houden, maar God rukt ze weg uit hun handen, en van wie zullen de dingen zijn, die zij bijeengebracht hebben, en welk voordeel hebben zij ervan? De hoop van de geveinsden zal hun falen: Ik zeg u, ik ken u niet. Het huis, op de zandgrond gebouwd, zal vallen in de storm, als de bouwer het het meest nodig heeft en er zich het voordeel en gemak van had beloofd. Als de goddeloze mens sterft, vergaat zijn verwachting. De grond van zijn hoop zal blijken vals te zijn, hij zal in zijn verwachting worden teleurgesteld, en zijn dwaze hoop, waarmee hij zich moed heeft ingesproken, zal in eindeloze wanhoop worden verkeerd, en zo zal zijn hoop vergaan, zijn web, die toevlucht van de leugen, worden weggevaagd, en hij zal er in verpletterd worden.

3. Zij worden hier vergeleken bij een bloeiende en vastgewortelde boom, die, hoewel hij niet vanzelf verdort, toch gemakkelijk afgehouwen kan worden, zodat zijn plaats hem niet meer kent. De geruste en voorspoedige zondaar kan zich verongelijkt achten als hij vergeleken wordt bij een bies of rietgras hij denkt beter geworteld te zijn. "Wij willen hem zijn waan laten", zegt Bildad, "hem al het voordeel geven, dat hij kan begeren, en hem toch spoedig of plotseling neergeworpen zien." Hij wordt hier voorgesteld, zoals Nebukadnézar voorgesteld werd in zijn droom, Daniel 4:10, door een grote boom.
a. Aanschouw deze schone, bloeiende boom, vers, een "groene inlandse boom" Psalm 37:35, sappig voor de zon, zijn groenheid behoudende in weerwil van de verschroeiende zonnestralen, en zijn scheuten gaan uit onder de beschutting van de tuinmuur, en met het voordeel van de tuinaarde, zie hem staan, vast en diepgeworteld, zonder enige waarschijnlijkheid van door de stormwind neergeworpen te worden, want zijn wortels zijn als ineegestrengeld met de stenen, vers 17, hij groeit in vaste grond, niet zoals de biezen in slijk en water. Zo acht een goddeloos man zich veilig als hij voorspoedig is in de wereld, zijn rijkdom is als een verheven muur in zijn inbeelding.
b. Zie deze boom desniettemin geveld en vergeten, verslonden uit zijn plaats, vers 18, en zo volkomen uitgeroeid, dat er geen teken meer is van de plaats waar hij groeide, die plaats zelf zal zeggen: "ik heb u niet gezien," en de omstanders zullen hetzelfde zeggen: "ik zocht hem, maar hij werd niet gevonden," Psalm 37:36. Hij had voor een tijd een groot en fraai aanzien, en maakte veel gerucht in de wereld, maar plotseling is hij weg, "wortel noch tak is hem gelaten," Maleachi 4:1. "Dat is de vreugde," dat is: dit is het einde, het besluit "van de weg" van de goddelozen, vers 19, dat is het, waar al zijn vreugde op uitloopt: "de weg van de goddelozen zal vergaan," Psalm 1:6. Zijn hoop dacht hij, zal in het einde in blijdschap verkeren maar dit is het einde, dit de blijdschap: het zal "maar een hoop van het gemaaide zijn in de dag van de ziekte en van de pijnlijke smart," Jesaja 17:11. \Dit is het beste ervan, wat dan is het ergste er van? Maar zal hij dan geen kinderen nalaten om te genieten van hetgeen hij heeft? Nee, uit het stof, (niet uit zijn wortels) zullen anderen voortspruiten, die hem niet verwant zijn, en zijn plaats innemen, en heersen over hetgeen waarvoor hij gearbeid heeft. Anderen, die van dezelfde geest en gezindheid zijn, zullen voortspruiten in zijn plaats en even

gerust zijn als hij geweest is, door zijn val niet gewaarschuwd zijnde. De weg van de wereldlingen is hun dwaasheid, en toch zijn er nakomelingen van hen, die "een welbehagen hebben in hun woorden," Psalm 49:14.

Job 8:20 - 22
Aan het einde van zijn rede vat Bildad in weinige woorden samen wat hij te zeggen heeft, aan Job leven en dood voorstellende, de zegen en de vloek, hem verzekerende dat, naar hij was, het hem gaan zou, en dat zij daarom tot de gevolgtrekking konden komen dat het hem ging, naar hij was.

1. Van de ene kant: indien hij een oprecht man is, zal God hem niet verwerpen, vers 20. Hoewel God hem nu verlaten scheen te hebben, zal Hij toch tot hem wederkeren, en langzamerhand "zijn weeklage veranderen in een rei," Psalm 30:12, het goede en de vertroostingen zullen hem zo overvloedig toebedeeld worden, dat zijn mond met gelach vervuld zal worden vers 21. Zo diep zal hij door de gelukkige verandering getroffen worden, Psalm 126:2. Zij, die hem liefhebben, zullen zich met hem verblijden maar die hem haten en gejuicht hebben in zijn val, zullen beschaamd wezen, als zij hem tot zijn vorige voorspoed teruggebracht zien. God zal de oprechte niet verwerpen, hij kan voor een wijle ter neergeworpen zijn, maar hij zal niet voor altijd verworpen wezen. Het is waar, dat de mond van de rechtvaardige vervuld zal worden met lachen, zo niet in deze wereld dan toch in een andere. Al is hun zon voor een wijle achter een wolk, zij zal hun wederom helder opgaan om nooit meer bewolkt te worden, hoewel zij treurend naar het graf gaan, zal dat hun ingaan tot de blijdschap des Heeren niet verhinderen. Het is waar, dat de vijanden van de heiligen met schaamte overdekt zullen worden, als zij hen met eer zien gekroond. Maar daaruit volgt toch niet dat Job, zo hij niet volkomen tot zijn vorige voorspoed werd teruggebracht, de hoedanigheid van een oprecht man zou verbeurd hebben.

2. Van de andere kant: zo hij een goddeloos man en een boosdoener is, zal God hem niet helpen, maar hem in zijn tegenwoordige ellende laten vergaan, vers 20, en zijn tent, zijn woonstede zal niet meer zijn, vers 22. En ook dit is waar: God zal de boosdoeners niet bij de hand vatten, dat is: Hij zal hen niet helpen. Zij stellen zich buiten Zijn bescherming en verbeuren Zijn gunst, Hij zal geen gemeenschap met hen hebben, want wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis? Hij zal hun Zijn hand niet lenen om hen uit de ellende, de eeuwige ellende, waarin zij zich gestort hebben, te verlossen. Zij zullen dan hun handen tot Hem uitstrekken om hulp, maar het is te laat, Hij zal hen niet bij de hand vatten, tussen ons en ulieden is een grote kloof gevestigd. Het is waar, dat de tent de woonstede van de goddelozen, vroeg of laat niet meer zijn zal. Alleen zij, die God tot hun toevlucht gesteld hebben, zijn voor eeuwig veilig, Psalm 90:1, 91:1. Zij, die andere dingen tot hun toevlucht stellen, zullen teleurgesteld worden De zonde brengt verderf over personen en geslachten. Maar om nu te redeneren, (zoals Bildad, naar ik vermoed, op listige wijze redeneert) dat Job, omdat zijn gezin teniet was gegaan, en hij zelf voor het ogenblik hulpeloos scheen te zijn, daarom ongetwijfeld een goddeloos man moet wezen, dat was noch rechtvaardig noch barmhartig, zolang er geen ander bewijs was van zijn slechtheid en goddeloosheid. Laat ons niet oordelen voor de tijd, maar wachten totdat de verborgenheden van alle harten openbaar zullen worden, en de tegenwoordige raadselen van de voorzienigheid Gods opgelost zullen zijn tot algemene en altoosdurende voldoening, en de verborgenheid Gods vervuld zal zijn.

HOOFDSTUK 9

1 Maar Job antwoordde en zeide: 2 Waarlijk, ik weet, dat het zo is; want hoe zou de mens rechtvaardig zijn bij God? 3 Zo Hij lust heeft, om met hem te twisten, niet een uit duizend zal hij Hem beantwoorden. 4 Hij is wijs van hart, en sterk van kracht; wie heeft zich tegen Hem verhard, en vrede gehad? 5 Die de bergen verzet, dat zij het niet gewaar worden, Die ze omkeert in Zijn toorn; 6 Die de aarde beweegt uit haar plaats, dat haar pilaren schudden; 7 Die de zon gebiedt, en zij gaat niet op; en verzegelt de sterren; 8 Die alleen de hemelen uitbreidt, en treedt op de hoogten der zee; 9 Die de Wagen maakt, de Orion, en het Zevengesternte, en de binnenkameren van het Zuiden; 10 Die grote dingen doet, die men niet doorzoeken kan; en wonderen, die men niet tellen kan. 11 Zie, Hij zal voor mij henengaan, en ik zal Hem niet zien; en Hij zal voorbijgaan, en ik zal Hem niet merken. 12 Zie, Hij zal roven, wie zal het Hem doen wedergeven? Wie zal tot Hem zeggen: Wat doet Gij? 13 God zal Zijn toorn niet afkeren; onder Hem worden gebogen de hovaardige helpers. 14 Hoeveel te min zal ik Hem antwoorden, en mijn woorden uitkiezen tegen Hem? 15 Denwelken ik, zo ik rechtvaardig ware, niet zou antwoorden; mijn Rechter zal ik om genade bidden. 16 Indien ik roep, en Hij mij antwoordt; ik zal niet geloven, dat Hij mijn stem ter ore genomen heeft. 17 Want Hij vermorzelt mij door een onweder, en vermenigvuldigt mijn wonden zonder oorzaak. 18 Hij laat mij niet toe mijn adem te verhalen; maar Hij verzadigt mij met bitterheden. 19 Zo het aan de kracht komt, zie, Hij is sterk; en zo het aan het recht komt, wie zal mij dagvaarden? 20 Zo ik mij rechtvaardig, mijn mond zal mij verdoemen; ben ik oprecht, Hij zal mij toch verkeerd verklaren. 21 Ben ik oprecht, zo acht ik toch mijn ziel niet; ik versmaad mijn leven. 22 Dat is een ding, daarom zeg ik: de oprechte en de goddeloze verdoet Hij. 23 Als de gesel haastelijk doodt, bespot Hij de verzoeking der onschuldigen. 24 De aarde wordt gegeven in de hand des goddelozen; Hij overdekt het aangezicht harer rechteren; zo niet, wie is Hij dan? 25 En mijn dagen zijn lichter geweest dan een loper; zij zijn weggevloden, zij hebben het goede niet gezien. 26 Zij zijn voorbijgevaren met jachtschepen; gelijk een arend naar het aas toevliegt. 27 Indien mijn zeggen is: Ik zal mijn klacht vergeten, en ik zal mijn gebaar laten varen, en mij verkwikken; 28 Zo schroom ik voor al mijn smarten; ik weet, dat Gij mij niet onschuldig zult houden. 29 Ik zal toch goddeloos zijn; waarom dan zal ik ijdellijk arbeiden? 30 Indien ik mij wasse met sneeuwwater, en mijn handen zuivere met zeep; 31 Dan zult Gij mij in de gracht induiken, en mijn klederen zullen van mij gruwen. 32 Want Hij is niet een man, als ik, dien ik antwoorden zou, zo wij te zamen in het gericht kwamen. 33 Er is geen scheidsman tussen ons, die zijn hand op ons beiden leggen mocht. 34 Dat Hij van op mij Zijn roede wegdoe, en dat Zijn verschrikking mij niet verbaasd make; 35 Zo zal ik spreken, en Hem niet vrezen; want zodanig ben ik niet bij mij.

In dit en het volgende hoofdstuk hebben wij Jobs antwoord op Bildads rede, waarin hij met eerbied spreekt van God, met ootmoed van zichzelf, en met aandoening van zijn rampen, maar geen woord van afkeuring zegt van zijn vrienden of van hun hardheid jegens hem, noch in direct antwoord op hetgeen Bildad had gezegd. Wijselijk blijft hij zich bij de zaak zelf bepalen en maakt geen aanmerkingen op de persoon, die haar bespreekt, en zoekt geen gelegenheid tegen hem. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. De leer van Gods gerechtigheid gesteld, vers 2.
II. Het bewijs ervan in Zijn wijsheid en macht en soevereine heerschappij, vers 3 - 13.
III. De toepassing ervan, waarin:
1. Hij zichzelf veroordeelt als niet instaat om met God te twisten, vers 14 - 21.
2. Zijn stelling handhaaft, dat wij over het karakter van de mensen niet kunnen oordelen naar hun uitwendige omstandigheden, vers 22 - 24.
3. Klaagt over het zware van zijn ellende en over de verlegenheid waarin hij zich bevindt, zodat hij niet weet wat te zeggen of te doen, vers 25 - 35.

Job 9:1 - 13

Bildad begon met een bestraffing aan Job voor zijn vele spreken, Hoofdstuk 8:2.
Job antwoordt daar niet op, hoewel hij dit verwijt van veel spreken gemakkelijk op hem had kunnen terugwerpen, maar in hetgeen hij vervolgens als zijn beginsel uitspreekt, dat God

nooit het recht verkeert, stemt Job met hem in. Waarlijk ik weet dat, vers 2. Wij moeten bereid zijn te erkennen in hoever wij het eens zijn met hen, met wie wij in geschil zijn, en wij moeten geen waarheid gering achten, en nog veel minder tegenstaan, al wordt zij ook door een tegenstander te berde gebracht, maar haar ontvangen in het licht en de liefde ervan, al werd zij ook verkeerd toegepast. Waarlijk het is zo, dat goddeloosheid de mensen ten verderve brengt en dat de Godvruchtigen onder Gods bijzondere bescherming staan. Dat zijn waarheden die ik onderschrijf, maar hoe kan een mens zich handhaven tegenover God? "Niemand die leeft zal voor Zijn aangezicht rechtvaardig zijn" Psalm 143:2. Hoe zou de mens rechtvaardig zijn bij God? Sommigen vatten dit op als een hartstochtelijke klacht tegen Gods nauwlettendheid en strengheid, dat Hij een God is, met wie niet te handelen is. En het kan niet ontkend worden, dat er in dit hoofdstuk sommige gemelijke uitdrukkingen zijn, die wel enigszins aan zo'n taal doen denken. Maar ik beschouw het veeleer als een Godvruchtige belijdenis van de zondigheid van de mensen, en van zijn eigene in het bijzonder, dat, zo God met ons handelde naardat onze ongerechtigheden het verdienen, wij gewis verloren zouden zijn.

I. Hij stelt het vast als een waarheid, dat de mens een ongelijke partij is voor zijn Maker, hetzij in twistgeding of in strijd.

1. In twistgeding, vers 3. Zo Hij lust heeft om met hem te twisten, hetzij voor het gericht of in een redetwist, niet een uit duizend zal hij Hem antwoorden.
a. God kan duizend vragen doen, waarop zij, die met Hem twisten en Zijn handelingen afkeuren, geen antwoord kunnen geven. Toen God tot Job sprak uit het onweder heeft Hij hem zeer vele vragen gedaan, Weet gij dit? Kunt gij dat? Op geen waarvan Job kon antwoorden, Hoofdstuk 38, 39. God kan gemakkelijk de dwaasheid aantonen van hen, die het meest op wijsheid bogen.
b. God kan ons duizend overtredingen ten laste leggen, kan duizend artikelen van beschuldiging tegen ons inbrengen, en wij kunnen Hem niet zo antwoorden, dat wij de beschuldiging afwijzen als ongegrond, maar door ons stilzwijgen moeten wij de bekentenis afleggen dat zij waar zijn. Geen enkele ervan kunnen wij ontkennen, er ons onschuldig aan noemen, nee, wij zijn niet instaat Hem te antwoorden, maar moeten, zoals Job deed, Hoofdstuk 39:37, onze hand op onze mond leggen, en roepen: schuldig, schuldig!

2. In de strijd, vers 4. Wie heeft zich tegen Hem verhard en vrede gehad? Het antwoord is zeer gemakkelijk. Gij kunt van het begin van de wereld tot op deze dag geen enkel voorbeeld bijbrengen van een vermetele zondaar, die zich tegen God verhard heeft, hardnekkig volhard heeft in zijn rebellie tegen Hem, en niet heeft bevonden dat God hem te sterk was en hem zijn dwaasheid duur heeft laten betalen. Zij hebben geen voorspoed of vrede gehad, geen vertroosting, geen geluk. Wat heeft de mens er ooit mee gewonnen om bij God met proeven van schranderheid en bekwaamheid aan te komen, of met aanspraken op recht? Al de tegenstand, die aan God geboden wordt, is slechts als het stellen van distelen en doornen voor een verterend vuur, zo dwaas, zo vruchteloos, zo verderf aanbrengend is deze poging, Jesaja 27:4, 1 Corinthiers 10:22. Afgevallen engelen hebben zich tegen God verhard, maar hebben geen vrede gehad, 2 Petrus 2:4. De draak voerde krijg, maar werd uitgeworpen, Openbaring 12:9.
Goddeloze mensen verharden zich tegen God, betwisten Zijn wijsheid, zijn ongehoorzaam aan Zijn wetten, hebben geen berouw over hun zonden, zijn onverbeterlijk onder hun beproevingen, zij verwerpen de aanbiedingen van Zijn genade, weerstaan het twisten van Zijn Geest geven niets om Zijn bedreigingen, en staan Zijn belangen tegen in de wereld, maar zijn

zij voorspoedig geweest? Kunnen zij voorspoedig zijn? Nee, zij vergaderen zich slechts toorn in de dag des toorns, hij, die deze steen wentelt, zal bevinden dat hij op hem wederkeert.

II. Hij bewijst dit door te tonen welk een God Hij is, met wie wij te doen hebben. Hij is wijs van hart, en daarom kunnen wij Hem niet antwoorden voor het gericht. Hij is sterk van kracht, en daarom kunnen wij het niet met Hem uitvechten. Het is de grootste waanzin om te denken, dat wij met God kunnen strijden, tegen een God van oneindige wijsheid en macht, die alles weet en alles kan, die noch in verstand overtroffen, noch door kracht overweldigd kan worden. De duivel vleide zich dat Job in de dag van zijn beproeving God zou vloeken, kwaad van Hem zou spreken, maar in plaats hiervan zet hij er zich toe om God te eren en zeer gunstig van Hem te spreken. Hoeveel smarten hij ook lijdt, hoezeer hij ook vervuld is van zijn ellende als hij gelegenheid heeft om van de wijsheid en macht van God te spreken, dan vergeet hij zijn kwalen en zijn klachten, en verwijlt met verlustiging en een vloed van welsprekendheid bij dat edel en zeer nuttig onderwerp. Bewijzen van de wijsheid en macht van God ontleent hij:

1. Aan het rijk van de natuur, in hetwelk de God van de natuur handelt met onbedwingbare macht en doet wat Hem behaagt, want al de ordeningen en al de krachten van de natuur komen van Hem en zijn van Hem afhankelijk.
A. Als het Hem behaagt verandert Hij de loop van de natuur, en doet haar stromen achterwaarts keren, vers 5 - 7. Naar de gewone wet van de natuur staan de bergen vast, en worden daarom de eeuwige heuvelen genoemd, de aarde is bevestigd en zal niet wankelen, Psalm 93:1, en haar pilaren zijn onbeweeglijk vastgesteld, de zon gaat op op haar tijd, en de sterren storten haar invloed uit over deze lagere wereld, maar als het God behaagt, kan Hij de natuur niet slechts buiten haar gewone spoor leiden, maar haar orde omkeren en er de wet van veranderen.

a. Niets is vaster dan de bergen, als wij spreken van bergen verzetten, dan bedoelen wij iets onmogelijks aan te duiden, maar Gods macht kan hen van plaats doen veranderen, Hij verzet ze en zij worden het niet gewaar, verzet ze of zij het willen of niet, Hij kan hun toppen verlagen, hen met de lage grond gelijk maken. Hij keert ze om in Zijn toorn, Hij kan even gemakkelijk bergen verstrooien als de landman molshopen verstrooit, al zijn zij ook nog zo hoog, nog zo groot en rotsachtig. De mensen hebben veel moeite om over een berg heen te komen, maar God kan ze doen verdwijnen. Hij heeft de Sinai doen daveren. Psalm 68:9. "De heuvelen sprongen op," Psalm 144:4. "De aloude bergen zijn verstrooid geworden," Habakuk 3:6.
b. Niets is meer bevestigd dan de aarde op haar as, maar God kan, als het Hem behaagt, haar uit haar plaats schudden, haar opheffen van haar middelpunt, en zelfs haar pilaren doen beven. Wat haar tot steun scheen te zijn, zal zelf steun behoeven, als God het schudt. Zie hoeveel wij verschuldigd zijn aan Gods lankmoedigheid. God heeft macht genoeg om de aarde onder het schuldige ras van de mensheid te doen beven die zucht onder de last van de zonde, en aldus de bozen uit haar uit te schudden, Hoofdstuk 38:13. Maar Hij houdt de aarde in stand, en op haar de mens, en doet haar niet nu nog, zoals eenmaal, de rebellen verzwelgen.
c. Niets is meer standvastig dan de opgaande zon, nooit mist zij haar bestemde tijd, maar God kan als het Hem behaagt die tijd opschorten. Hij, die haar het eerst bevolen heeft op te gaan, kan haar tegenbevel geven. Eens werd aan de zon geboden stil te staan, en op een ander maal om terug te gaan, om te tonen dat zij nog altijd onder het toezicht en bedwang is van haar grote Schepper. Zo groot is Zijn goedheid, door welke Hij Zijn zon doet schijnen over de bozen en ondankbaren, hoewel Hij haar ervan zou kunnen terughouden! Hij, die de sterren gemaakt heeft, kan als het Hem behaagt ze verzegelen en ze verbergen voor onze ogen. Door

aardbevingen en onderaards vuur zijn soms bergen verzet en is de aarde bewogen. In zeer donkere en bewolkte dagen en nachten is het ons alsof het aan de zon verboden was op te gaan, en de sterren verzegeld waren, Handelingen 27:20. Het volstaat te zeggen dat Job hier spreekt van hetgeen God doen kan, maar als wij het moeten verstaan van hetgeen Hij werkelijk gedaan heeft, dan kunnen al deze verzen misschien toegepast worden op de zondvloed, toen de bergen van de aarde bewogen waren en de zon en de sterren waren verduisterd. De wereld, die nu is, wordt, geloven wij, bewaard voor het vuur, dat de bergen zal verteren en de aarde zal versmelten, en de zon in duisternis zal verkeren.

B. Zolang het Hem behaagt, bewaart Hij de vastgestelde loop en de orde van de natuur, en dit is een voortgezette schepping. Hijzelf heeft door Zijn eigen macht en zonder iemands hulp:
a. De hemelen uitgebreid, vers 8. Hij heeft ze niet slechts uitgebreid in de beginne, maar Hij breidt ze nog uit, dat is: Hij houdt ze uitgebreid, want anders zouden zij vanzelf saamgerold worden als een rol perkament.
b. Hij treedt op de hoogten van de zee of naar de Engelse overzetting: op de baten van de zee, dat is: Hij houdt ze ten onder, weerhoudt ze van de aarde te overstromen, Psalm 104:9, hetgeen als een reden wordt gegeven, waarom wij allen God moeten vrezen en ontzag voor Hem moeten hebben, Jeremia 5:22. Hij is machtiger dan de geweldige baren van de zee, Psalm 93:4, 65:8.
c. Hij maakt de sterrenbeelden, drie er van worden genoemd voor al de overige, vers 9, de Wagen, de Orion en het Zevengesternte, en in het algemeen: de binnenkameren van het Zuiden. De sterren, waaruit deze zijn samengesteld, maakte Hij in de beginne en stelde ze in die orde, en Hij maakt ze nog, houdt ze in wezen, bestuurt haar bewegingen, maakt ze tot wat zij zijn voor de mens, en neigt het hart van de mensen om ze waar te nemen, waartoe de dieren het vermogen niet hebben. Niet alleen de sterren, die wij zien en waaraan wij namen geven, maar ook die in het andere halfrond, die om de Zuidpool heen zijn, en hier de binnenkameren van het Zuiden worden genoemd, zijn onder het bestuur en de heerschappij van God. Hoe wijs is Hij dus, en hoe machtig! 2. Hier worden getuigenissen ontleend aan het rijk van de voorzienigheid Gods, die bijzondere voorzienigheid, welke zich met de zaken van de mensen bezighoudt. Aanschouw wat God doet in de regering van de wereld en gij zult zeggen: Hij is wijs van hart en sterk van kracht.

(1). Hij doet vele en grote dingen, die te bewonderen zijn, vers 10.
Job zegt hier hetzelfde wat Elifaz had gezegd, Hoofdstuk 5:9, en in dezelfde bewoordingen, niet weigerende hem na te spreken, hoewel hij nu zijn tegenpartijder is. God is een groot God, en doet grote dingen, Hij is een God die wo nderen werkt, en die wonderwerken zijn zo talrijk, dat wij ze niet kunnen tellen, en zo verborgen, zo geheimenisvol, dat wij ze niet doorzoeken kunnen. O diepte Zijns raads!

(2). Hij handelt onzichtbaar en onbemerkt, vers 11. "Hij gaat voor mij heen in Zijn werkingen, en ik zie Hem niet, ik bemerk Hem niet, Zijn weg is in de zee," Psalm 77:20. De werkingen van ondergeschikte oorzaken zijn gewoonlijk waarneembaar voor de zinnen, maar God doet alles rondom ons, en toch "zien wij Hem niet," Handelingen 17:23. Ons eindig verstand kan Zijn raadslagen niet doorgronden, Zijn bewegingen niet vatten, Zijn maatregelen niet begrijpen. Wij zijn onbevoegd om Gods handelingen te beoordelen, omdat wij niet weten wat Hij doet of wat Hij voornemens is. "De arcana imperii - de geheimen van de regering - " zijn dingen, die boven onze bevatting zijn, en daarom moeten wij ons niet inbeelden ze te kunnen verklaren of uitleggen.

(3). Hij handelt met onbetwistbare vrijmacht, vers 12. Hij ontneemt ons de dingen, die aangenaam zijn voor het menselijk leven, alles waarop wij steunden, wanneer en naar het Hem behaagt, ontneemt ons gezondheid en bezittingen, bloedverwanten en vrienden, ja zelfs het leven, wat het ook zij, dat heengaat, Hij is het, die het wegneemt, door welke hand het ook weggenomen wordt, Zijn hand moet er in worden erkend. De Heere neemt, wie zal Hem hinderen? vers 2, of, wie zal Hem doen wedergeven. Wie zal er Hem van afbrengen, wie zal Zijn raadsbesluit veranderen? Wie kan Hem weerstaan, of Zijn werkingen tegengaan? Wie kan er Hem in bedwingen, of er Hem ter verantwoording voor roepen? Welke aanklacht kan tegen Hem worden ingebracht? Of: Wie zal tot Hem zeggen: Wat doet gij? Of: Waarom doet Gij alzo? Daniel 4:35. God is niet verplicht ons een reden te geven van hetgeen Hij doet. Wij kennen de bedoeling niet van Zijn handelingen, het zal tijd genoeg wezen om haar hiernamaals te kennen, wanneer het zal blijken, dat hetgeen nu door een koninklijk kroonrecht schijnt te geschieden, in oneindige wijsheid en ons ten goede geschiedt.

(4). Hij handelt met onweerstaanbare macht, die geen schepsel kan weerstaan, vers 13. Indien God Zijn toorn niet zal afkeren, (hetgeen Hij doen kan zo het Hem behaagt, want Hij is Heer van Zijn toorn, doet hem uitgaan, of weerhoudt hem naar Zijn wil) dan worden de hovaardige helpers onder Hem gebogen, dat is: Hij zal hen, die elkaar tegen Hem helpen, gewis verbreken en verpletteren. Hoogmoedige mensen verzetten zich tegen God en Zijn handelingen, en in die tegenstand gaan zij hand in hand. De koningen van de aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen tezamen, om Zijn juk af te werpen, Zijn waarheid in minachting te brengen en Zijn volk te vervolgen: "Gij, Israëlietische mannen, komt te hulp." Handelingen 21:28, Psalm 83:9.
Als een van de vijanden van Gods koninkrijk onder Zijn oordeel valt, dan komen de anderen hem trots te hulp, en denken hem uit Zijn hand te kunnen verlossen, maar tevergeefs, tenzij het Hem behaagt Zijn toorn te weerhouden, (hetgeen Hij dikwijls doet, want het is de dag van Zijn lankmoedigheid) buigen zich de hovaardige helpers onder Hem, en vallen met degenen die zij bedoelden te helpen. Wie kent de sterkte van Gods toorn? Zij, die denken kracht genoeg te hebben om anderen te helpen, zullen niet bij machte zijn er zichzelf tegen te helpen.

Job 9:14 - 21
Wat Job gezegd had van des mensen volslagen onmacht om met God te twisten, past hij hier toe op zichzelf en hij wanhoopt er aan Zijn gunst te verkrijgen, hetgeen (naar sommigen denken) in hem voortkomt uit de harde gedachten, die hij van God had gekoesterd, alsof Hij, zich terecht of ten onrechte tegen hem gesteld hebbende, zal blijken te sterk voor hem te wezen. Ik denk echter dat het veeleer voortkwam uit zijn besef van de onvolkomenheid van zijn gerechtigheid en de sombere vrees, die hij nu koesterde, dat God misnoegd op hem was.

I. Hij durft met God niet twisten, vers 14. "Indien de hovaardige helpers zich onder Hem buigen, hoe zou ik, een arm, zwak schepsel (die zó weinig een helper ben, dat ikzelf zeer hulpeloos ben geworden) Hem dan kunnen antwoorden? Wat kan ik zeggen tegen hetgeen God doet? Als ik het beproef met Hem te redeneren, dan zal Hij mij voorzeker te sterk zijn." Indien de pottenbakker van het leem een vat ter oneer maakt, of het vat, dat hij gemaakt heeft, in stukken breekt, zal dan het leem of het gebroken vat met hem twisten? Even dwaas is de mens, die tegen God antwoordt, of denkt met Hem te kunnen redetwisten. Nee, dat alle vlees zwijge voor Zijn aangezicht.

II. Hij durft zijn gerechtigheid voor God niet staande houden. Hoewel hij zijn oprechtheid staande hield tegenover zijn vrienden, niet wilde toegeven dat hij een geveinsde en een

goddeloze was, zoals zij voorgaven, wilde hij hier toch niet op pleiten, als op zijn gerechtigheid voor God.
Job wist zoveel van God, en zoveel van zichzelf, dat hij zich voor God niet op zijn gerechtigheid kon beroepen.

1. Hij wist zoveel van God, dat hij zich met Hem in geen twistgeding durfde begeven vers 15 - 19. Tegenover zijn vrienden kon hij zich handhaven, en achtte hij zich wèl instaat om met hen te handelen, maar al zou zijn zaak ook beter geweest zijn dan zij was, hij wist wel dat het nutteloos zou zijn om zich voor God te rechtvaardigen.
a. God kende hem beter dan hij zichzelf kende, vers 15. "Al zou ik in mijn eigen gevoel, in mijn eigen ogen, rechtvaardig zijn en al zou mijn eigen hart mij niet veroordelen God is groter dan mijn hart, en kent mijn verborgen fouten en dwalingen, die ik niet begrijp en niet kan begrijpen, en Hij kan er mij van beschuldigen, en daarom zal ik niet antwoorden." Paulus spreekt in dezelfde zin "Ik ben mijzelf van geen ding bewust," ik ben mij van geen heersende goddeloosheid bewust, "doch ik ben daardoor niet gerechtvaardigd," 1 Corinthiers 4:4. "Ik durf mij voor God niet op mijn onschuld beroepen, want Hij zou mij ten laste kunnen leggen wat ik in mijzelf niet ontdekt of bespeurd heb."
Van die pleitgrond zal Job dus geen gebruik maken, maar zijn Rechter om genade bidden, dat is: zich aan Gods genade overgeven, en niet denken dat zijn eigen verdiensten hem kunnen redden.

b. Hij had geen reden om te denken dat er iets was in zijn gebeden, hetwelk ze Gode welbehaaglijk kon maken, of hem een antwoord des vredes kon doen verwerven, er was niet de minste waardij of waardigheid in, waaraan de verhoring ervan toegeschreven kon worden, deze moet zuiver en alleen toegeschreven worden aan de genade en ontferming Gods, die antwoordt voordat wij roepen, en niet omdat wij roepen, en genaderijke antwoorden geeft op ons gebed, maar niet om ons gebed, vers 16. " Indien ik roep, en Hij mij antwoordt, mij geeft waar ik tot Hem om geroepen heb, zijn toch mijn gebeden zó zwak en gebrekkig, dat ik niet geloven kan dat Hij daarin naar mijn stem gehoord heeft, maar dat Hij het zuiver en alleen gedaan heeft om Zijns Naams wil."
Bisschop Patrick legt het aldus uit: "Indien ik bid, en Hij geeft mij mijn begeerte, dan moet ik niet denken dat mijn gebed dit gedaan heeft."

c. Zijn tegenwoordige ellende, waarin God hem gebracht heeft niettegenstaande zijn oprechtheid, gaf hem de overtuiging dat God in Zijn beschikken en regelen van der mensen uitwendige toestand in deze wereld handelt door vrijmacht, en hoewel Hij nooit iemand onrecht doet, toch ook niet altijd aan iedereen geeft wat hem naar recht toekomt, dat is: aan de besten gaat het niet altijd het best, en aan de slechten niet altijd het slechtst in dit leven, omdat Hij de volkomen en nauwkeurige toebedeling van beloning en straf bewaart voor de toekomende staat.
Job was zich van geen buitengewone schuld bewust, en viel toch onder buitengewone beproevingen, vers 17, 18. Ieder mens moet verwachten dat de wind tegen hem waait, maar Job was door een zware storm aangelopen. Ieder, die tussen doornen en distelen wandelt, moet verwachten schrammen op te doen, maar Job was gewond, en zijn wonden waren vermenigvuldigd. Iedereen moet een dagelijks kruis verwachten, en dat hij nu en dan uit de bittere beker zal te drinken hebben, maar Jobs rampen waren zo menigvuldig en volgden zo snel op elkaar, dat hij niet kon ademhalen, hij was vervuld met bitterheid, en hij durft zeggen dat dit alles zonder oorzaak was, zonder dat hij er aanleiding toe heeft gegeven, of door zijn overtredingen God er toe gebracht had. Wij hebben tot nu toe hetgeen Job gezegd heeft in de beste zin beschouwd, hoewel dit tegen het oordeel is van vele goede uitleggers, maar hier

heeft hij ongetwijfeld wat onbedachts voortgebracht met zijn lippen. Hij maakt aanmerking op Gods goedheid, als hij zegt dat hem geen tijd was gelaten om adem te halen, terwijl hij toch nog zo goed het gebruik heeft van zijn verstand en zijn spraak om aldus te kunnen spreken, en op Zijn gerechtigheid, als hij zegt dat het zonder oorzaak was. Toch is het waar dat gelijk aan de ene kant er velen zijn, aan wie meer zonden ten laste gelegd kunnen worden dan de gewone zwakheden van de menselijke natuur, terwijl zij toch niet meer smart of droefheid hebben dan de gewone rampen aan het menselijk leven verbonden, zo zijn er van de andere kant velen, die meer van de algemene rampen van het menselijk leven ervaren, terwijl zij zich toch niet bewust zijn van meer dan de gewone zwakheden van de menselijke natuur.

d. Hij was niet instaat zich tegenover God te handhaven, vers 19.
(1). Niet door kracht van wapenen. "Ik durf met de Almachtige niet in het strijdperk treden, want spreek ik van kracht en meen ik daardoor te overwinnen, zie, Hij is sterk, sterker dan ik, en Hij zal mij gewis overweldigen." Er valt niet te twisten (zei eens iemand tot Caesar) met hem, die over legioenen gebiedt, en nog veel minder valt er te twisten met Hem, die legioenen van engelen onder Zijn bevelen heeft. Kan uw hart (uw moed en tegenwoordigheid van geest) bestaan, of zullen uw handen sterk zijn om u te verdedigen "in de dagen als Ik met u handelen zal?" Ezechiël 22:14.
(2). Niet door kracht van redenen. "Indien ik spreek van recht, op mijn recht wil aandringen, wie zal mij een tijd stellen om te pleiten, vers 19. Er is geen hogere macht om mij op te beroepen, geen opperste gerechtshof, dat een onderzoek van de zaak bevelen kan want Hij is de opperrechter, van Hem komt ieders oordeel, waarbij men zich moet neerleggen, waarin wij hebben te berusten.

2. Hij wist zoveel van zichzelf, dat hij geen gerechtelijk verhoor durfde ondergaan, vers 20, 21. Als ik het zou beproeven mijzelf te rechtvaardigen en op mijn eigen gerechtigheid te pleiten, zou mijn verdediging mijn misdrijf zijn, en mijn mond zal mij verdoemen, als hij beproeft mij vrij te spreken. Een Godvruchtig man, die de bedrieglijkheid kent van zijn eigen hart en er dikwijls het verkeerde in gevonden heeft, dat daar verborgen was, vermoedt dat er meer kwaad in hem is, dan waarvan hij zich bewust is, en daarom zal hij er niet aan denken om zich voor God te willen rechtvaardigen. Indien wij zeggen: "Wij hebben geen zonde", dan bedriegen wij niet alleen onszelf, maar wij beledigen God, want wij zondigen door dit te zeggen, en logenstraffen de Schrift, die allen onder de zonde besloten heeft. Indien ik zeg: ik ben volmaakt, ik ben zondeloos, God heeft mij van niets te beschuldigen, dan zal dit zeggen juist een bewijs zijn van mijn verdorvenheid, van mijn hoogmoed, mijn onwetendheid en verwaandheid. Ja, al ware ik volmaakt, al zou God mij rechtvaardig noemen, zou ik toch mijn ziel niet achten, ik zou volstrekt niet begeren mijn leven te verlengen, zolang het met al deze ellende belast is."
Of, "Al zou ik vrij zijn van grove zonde, al zou mijn geweten mij niet beschuldigen van een zware misdaad zou ik mijn eigen hart in zover toch niet geloven, dat ik mijn onschuld zou durven staande houden, noch mijn leven waardig achten om er met God voor te strijden." Kortom, het is dwaasheid om met God te strijden, en onze wijsheid is het, zowel als onze plicht, om ons aan Hem te onderwerpen en ons neer te werpen aan Zijn voeten.

Job 9:22 - 24
Hier roert Job kortelijk het voornaamste punt van geschil aan tussen hem en zijn vrienden. Zij hielden vol dat degenen, die rechtvaardig en vroom zijn, altijd voorspoed hebben in deze wereld, en dat alleen de goddelozen in ellende en leed zuchten, daar tegenover verklaarde hij dat gewoonlijk de goddelozen voorspoedig zijn en de rechtvaardigen grotelijks worden beproefd, dat is de ene, de voorname zaak, waarin hij en zijn vrienden verschilden. Zij hadden

hun beweren niet bewezen, daarom blijft hij bij zijn mening: "ik zei en herhaal het: alle ding wedervaart hun gelijk alle anderen." Nu moet erkend worden:

1. Dat er zeer veel waars is in hetgeen Job hier bedoelt: als tijdelijke oordelen zijn uitgegaan, worden er zowel goeden als slechten door getroffen, en de verderfengel onderscheidt slechts zelden - hoewel hij het eenmaal gedaan heeft - tussen de huizen van Israëlieten en de huizen van Egyptenaren. Het is waar: in het oordeel over Sodom, dat "de straf des eeuwigen vuurs" wordt genoemd, Judas: 7, was het verre van God, "dat de rechtvaardige zij als de goddeloze," Genesis 18:25, maar van gewone tijdelijke oordelen hebben de rechtvaar digen hun deel, en soms het grootste deel. Het zwaard verteert de ene zowel als de andere, Josia zowel als Achab. Zo verderft God de oprechte en de goddeloze, goeden en slechten werden tezamen naar Babel gezonden, Jeremia 24:5, 9.
Als de gesel haastelijk doodt, allen er door weggemaaid worden, dan zal het Gode zeer welgevallig zijn te zien, hoe dezelfde gesel, die het verderf is van de goddelozen, de beproeving is van de onschuldigen, de toetssteen is van hun geloof, dat bevonden wordt "te zijn tot lof en eer en heerlijkheid," 1 Petrus 1:7, Psalm 66:10. Laat dit Gods kinderen verzoenen met hun rampen, zij zijn slechts beproevingen, bedoeld tot hun eer en hun welzijn, en als God er een welgevallen in heeft, moeten zij er niet misnoegd om zijn, als Hij de verzoeking van de onschuldigen bespot, wetende hoe heerlijk de uitkomst zal zijn, lacht tegen verderf en hongersnood, zo laat hen dan ook er tegen lachen, Hoofdstuk 5:22, en er over triomferen zeggende: "Dood, waar is uw prikkel!"
Van de andere kant: zo weinig zijn de goddelozen tot het doelwit van Gods oordelen gesteld, dat hun de aarde in de hand wordt gegeven, vers 24. Zij hebben grote bezittingen en grote macht, hebben wat zij willen en doen wat zij willen. In de hand van de boze staat er in het oorspronkelijke, dus in het enkelvoud. De duivel, de boze, wordt de god van deze wereld genoemd, en hij snoeft er op, dat zij "hem is overgegeven," Lukas 4:6.
Of, in de hand van een goddeloos man (naar de gissing van bisschop Patrick), de een of andere welbekende tiran die toen in dat deel van de wereld heeft geleefd, wiens grote slechtheid en grote voorspoed aan Job en zijn vrienden wel bekend waren. Aan de goddelozen is de aarde gegeven, maar aan de rechtvaardigen is de hemel geschonken, en wat is nu beter - de hemel zonder de aarde, of de aarde zonder de hemel? In de leidingen van Zijn voorzienigheid verhoogt God de goddelozen, terwijl Hij het aangezicht overdekt van hen, die geschikt zijn om rechters te wezen, die wijs en vroom zijn, bevoegd en bekwaam om te regeren, en begraaft hen in onbekendheid, laat hen misschien neergeworpen en veroordeeld worden. Hij laat toe dat hun aangezicht als dat van misdadigers bedekt wordt door hen, in wier hand de aarde gegeven is. Dagelijks zien wij dit geschieden indien het nu God niet is, die het doet, waar en wie is het dan, die het doet? Aan wie anders kan het toegeschreven worden dan aan Hem, die heerst in de koninkrijken van de mensen, en ze geeft aan wie Hij wil? Daniel 4:32.

2. Toch moet het erkend worden, dat er te veel hartstocht is in hetgeen Job hier zegt. De wijze van uitdrukking is gemelijk, toen hij bedoelde dat God beproeft, had hij niet moeten zeggen: de oprechte en de goddeloze verdelgt Hij. Toen hij bedoelde dat God een welgevallen heeft aan de beproeving van de onschuldigen, had hij niet moeten zeggen dat Hij de verzoekingen van de onschuldigen bespot, want Hij beproeft niet gaarne, niet van harte. Als de geest verhit is, hetzij door twist of door ontevredenheid, dan is het ons zeer nodig een wacht te zetten voor onze lippen, opdat wij in het spreken over Goddelijke dingen de betamelijkheid in acht nemen.

Job 9:25 - 35
Job wordt nu al meer en meer klaagziek en ontevreden, en hij eindigt in dit hoofdstuk niet met die eerbiedige uitdrukkingen omtrent Gods wijsheid en gerechtigheid, waarmee hij het heeft begonnen. Zij, die zich toegeven in die zucht tot klagen en murmureren, weten niet tot welke onbetamelijkheid, ja tot welke goddeloosheid zij daardoor komen zullen. Het begin van dat twisten met God is als een, die het water opening geeft, daarom verlaat die twist eer hij zich vermengt. Als wij in benauwdheid zijn, dan is het ons vergund aan God onze nood te klagen, zoals de psalmist zo dikwijls doet, maar over God klagen, zoals Job hier doet, dat mogen wij ganselijk niet.

I. Zijn klacht hier over het voorbijgaan van zijn dagen van voorspoed is juist, vers 25, 26. "Mijn dagen, namelijk al mijn goede dagen, zijn voorbij, om nooit weer te keren, plotseling heengegaan, eer ik het wist." Nooit heeft een renbode, die met goede tijding was afgezonden (zoals Cushi en Ahimaaz), zo'n haast gemaakt, als waarmee al mijn genietingen van mij weggevloden zijn, nooit is enig schip met zo ongelooflijke snelheid naar zijn haven heengezeild, nooit is een arend sneller op zijn prooi gevlogen, ook is er van al mijn voorspoed geen spoor overgebleven, niet meer dan van "een arend in de lucht of van een schip in de zee," Spreuken 30:19. Zie hier:

1. Hoe snel de beweging is van de tijd, hij gaat steeds voort, zich heenspoedende naar zijn einde, en blijft voor niemand stilstaan. Hoe weinig behoefte hebben wij aan tijdverdrijf en hoe grote behoefte hebben wij er aan de tijd uit te kopen, als hij zo snel heengaat naar de eeuwigheid, die even snel tot ons nadert, als de tijd zich van ons wegspoedt.

2. Hoe ijdel de genietingen zijn van de tijd, waarvan wij geheel beroofd kunnen worden, terwijl de tijd er nog is! Onze dag kan langer zijn dan de zonneschijn van onze voorspoed, en als die weg is, dan is het of hij er niet geweest is. De herinnering dat wij onze plicht gedaan hebben, zal ons later lieflijk zijn, maar de herinnering aan al de wereldse rijkdom, die wij verkregen hebben, zal dat niet wezen als al die rijkdom verdwenen is. Die rijkdom is weg, kan niet teruggeroepen worden, hij heeft geen goed, geen geluk aangebracht, en laat ook geen geluk achter.

II. Zijn klacht over zijn tegenwoordige ellende is verschoonbaar, vers 27, 28.
1. Hij schijnt zijn best gedaan te hebben om zich, zoals zijn vrienden hem aanrieden, tot rust en kalmte te brengen. Dit was het goede, dat hij wilde doen: hij wilde gaarne zijn klachten vergeten en God loven, zijn bedruktheid van zich wegdoen en zich vertroosten, ten einde geschikt te zijn voor gemeenschapsoefening met God en met de mens, maar: 2. Hij bevond dat hij het niet kon, "ik schroom voor al mijn smarten, als ik het meest strijd tegen mijn verdriet, dan heeft dat het meest de overhand op mij, en blijkt mij te sterk te wezen!" Het is in zo'n geval gemakkelijker te weten wat wij doen moeten, dan het te doen, te weten in welke gemoedsgesteldheid wij behoren te wezen, dan in die gemoedsgesteldheid te komen en er in te blijven. Het is gemakkelijk hen, die in leed en ellende zijn, tot geduld te vermanen en hun te zeggen dat zij hun kwalen en rampen moeten vergeten en zich moeten vertroosten, maar dat is niet zo spoedig gedaan als gezegd. Vrees en smart zijn tiranniserende dingen, niet gemakkelijk tot de onderwerping te brengen aan Godsdienst en rede, waarin zij behoren gehouden te worden.

III. Maar zijn klacht tegen God, alsof Hij onverzoenlijk en onvermurwbaar was, is volstrekt niet te verontschuldigen. Zij was de taal van zijn bederf. Hij wist beter, en op een andere tijd zou het ver van hem geweest zijn om zulke harde gedachten van God te koesteren, als die nu

in zijn hart binnendrongen en zich uitten in die hartstochtelijke klacht. Godvruchtige mensen zijn niet altijd zichzelf in hun spreken, maar God gedenkt dat zij stof zijn, gedenkt aan de kracht van de verzoekingen, die hen aanvallen, en zal het hun niet toerekenen.
Job schijnt hier te spreken:

1. Alsof hij er aan wanhoopte van God enigerlei verlichting te krijgen van zijn leed, al zou hij ook nog zulke goede bewijzen geven van zijn oprechtheid: "ik weet dat Gij mij niet onschuldig zult houden, mijn beproevingen zijn nu al zolang over mij, en zijn zo snel en zo grotelijks toegenomen, dat ik niet verwacht dat Gij ooit mijn onschuld aan het licht zult brengen door er mij uit te redden en mij tot mijn staat van voorspoed terug te brengen. Terecht of ten onrechte, ik moet als een goddeloos man behandeld worden, mijn vrienden zullen mij als zodanig blijven beschouwen, en God zal mij in de beproeving en de smarten laten blijven, die hen aanleiding gaven om op die wijze over mij te denken. Waarom arbeid ik dan tevergeefs om mijn onschuld te bewijzen en aan mijn oprechtheid vast te houden? vers 29. Het is tevergeefs om te pleiten voor een zaak, die alreeds geoordeeld is. Bij de mensen is het dikwijls vergeefse moeite ook voor de onschuldigsten om te beproeven hun onschuld te bewijzen: zij moeten schuldig verklaard worden, al is het bewijs hunner onschuld ook nog zo duidelijk, maar zo is het niet in onze handelingen met God, die de beschermer is van de verdrukte onschuld, en nooit is het tevergeefs geweest Hem een rechtvaardige zaak over te geven. Hij wanhoopt niet slechts aan verlichting maar verwacht dat zijn poging om zich te zuiveren en te rechtvaardigen hem slechts nog aanstotelijker zal maken, vers 30, 31. "Indien ik mij was met sneeuwwater, mijn oprechtheid nog zo duidelijk doe blijken, het zal tevergeefs zijn, het oordeel moet tegen mij zijn, Gij zult mij in de gracht induiken," (in de poel des verderfs, volgens sommigen, of liever in een vuil hondenhok), "hetgeen mij onaangenaam zal maken voor de reukzenuwen van allen, die mij omringen, mijn kleren zullen van mij gruwen en ik zal ervan walgen mijzelf aan te raken."
Hij zag zijn beproevingen van God komen, dat was het wat hem zwart maakte in de ogen van zijn vrienden, uit dien hoofde klaagde hij er over, en over het voortduren ervan, als over het verderf, niet alleen van zijn welvaart, zijn gemak en genoegen, maar van zijn goede naam. Maar die woorden zijn ook vatbaar voor een goede uitlegging. Al doen wij ook alles om ons voor de mensen te rechtvaardigen, onze eer en goede naam bij hen op te houden, al houden wij onze handen ook nog zo rein van de besmetting van grove zonde, die onder het oog van de wereld valt, kan toch God, die onze harten kent, ons van zoveel verborgen zonden beschuldigen, dat al onze aanspraken op onschuld en reinheid er door teniet gedaan worden, en wij bespeuren dat wij hatelijk zijn in het oog van God, die heilig is. Toen Paulus nog een Farizeër was, heeft hij zijn handen zeer rein gemaakt, maar toen het gebod kwam en hem de zonden van zijn hart ontdekte, hem de begeerlijkheid heeft doen kennen, heeft dat hem in de gracht gedompeld.

2. Alsof hij er aan wanhoopte om ook maar gehoor bij God te verkrijgen, en dat zou inderdaad hard zijn.
A. Hij klaagt dat hij niet met God op gelijke voet staat, vers 32. "Hij is niet een man als ik. Ik zou het kunnen wagen om te twisten met een man zoals ik, (de potscherven kunnen strijden met de potscherven van de aarde) maar Hij is oneindig ver boven mij, en daarom durf ik niet met Hem in het strijdperk treden, ik zou ongetwijfeld het onderspit moeten delven indien ik met Hem streed." Merk hier op:
a. God is niet een mens zoals wij zijn. Van de grootste vorsten kunnen wij zeggen: "Het zijn mensen zoals wij", maar niet van de grote God. Zijn gedachten en Zijn wegen zijn oneindig ver boven de onze, en wij moeten Hem niet afmeten naar ons. De mens is dwaas en zwak,

broos en wispelturig, maar God is dat niet. Wij zijn afhankelijke, stervende schepselen, Hij is de onafhankelijke, onsterflijke Schepper.
b. Dit denkbeeld moet ons zeer nederig houden voor God, ons doen zwijgen voor Zijn aangezicht. Laat ons niet ons tot de gelijken maken van God, maar Hem altijd beschouwen als ver boven ons.

B. Dat er geen scheidsman was om in het geschil tussen hem en God te beslissen, vers 33. Daar is geen scheidsman tussen ons. Die klacht duidt zijn wens aan dat er zo een ware, en de LXX geven dan ook die lezing: "O dat er een middelaar ware tussen ons!" Job zou hem gaarne uitspraak hebben laten doen, daar echter geen schepsel instaat was scheidsman in deze te zijn, moet hij de zaak overlaten aan God zelf en in Zijn oordeel berusten. Onze Heere Jezus is de gezegende scheidsman, die de vrede tot stand heeft gebracht tussen hemel en aarde, Zijn hand op ons beide gelegd heeft, aan Hem heeft de Vader al het oordeel overgegeven, en daaraan hebben wij ons te onderwerpen. Maar die zaak was toen nog niet zo aan het licht gebracht als zij thans is door het Evangelie, dat geen plaats meer laat voor zodanige klacht.

C. Dat de verschrikkingen Gods, die zich tegen hem gerust hebben, hem in zo’n verwarring gebracht hebben, dat hij niet wist hoe tot God te spreken met het vertrouwen, waarmee hij voorheen gewoon was tot Hem te naderen, vers 34, 35. "Behalve nog, dat ik door Zijn oneindige grootheid en majesteit op een afstand gehouden word, word ik ook nog door Zijn tegenwoordige handelingen met mij zeer ontmoedigd. Dat Hij van op mij Zijn roede wegdoe, hij bedoelt niet zozeer zijn uitwendige beproevingen, als wel de last, die op zijn gemoed drukte vanwege de vrees voor Gods toorn, deze was het, die hem verbaasd maakte. "Laat die last, deze verschrikking, van mij worden weggenomen, laat mij wederom Zijn genade aanschouwen en niet meer verbaasd worden door het gezicht van Zijn verschrikkingen, dan zal ik spreken en Hem mijn zaak voorstellen. Maar zo is het niet met mij, de wolk wordt volstrekt niet uiteengedreven, de toorn Gods is nog op mij, drukt mijn geest, mijn gemoed, even zwaar als ooit, en ik weet niet wat te doen."
Laat ons uit dit alles leren:
a. Ontzag te hebben voor God, en de sterkte Zijns toorns te vrezen. Indien Godvruchtige mensen in zo’n ontsteltenis er door gekomen zijn, waar zal dan de goddeloze en zondaar verschijnen?
b. Medelijden te hebben met hen, die verslagen zijn van geest, en vurig voor hen te bidden, omdat zij in die toestand niet zelf kunnen bidden.
c. Goede gedachten van God te blijven koesteren, want harde gedachten van Hem laten veel kwaad binnen.
d. God te loven, dat wij ons niet in zo’n mistroostige toestand bevinden, als waarin wij Job hier zien, maar wandelen in het licht des Heeren. Laat ons hierin ons verheugen, meer: ons verheugen met beving.

HOOFDSTUK 10
1 Mijn ziel is verdrietig over mijn leven; ik zal mijn klacht op mij laten; ik zal spreken in bitterheid mijner ziel. 2 Ik zal tot God zeggen: Verdoem mij niet; doe mij weten, waarover Gij met mij twist. 3 Is het U goed, dat Gij verdrukt, dat Gij verwerpt de arbeid Uwer handen, en over de raad der goddelozen schijnsel geeft? 4 Hebt Gij vleselijke ogen, ziet Gij, gelijk een mens ziet? 5 Zijn Uw dagen als de dagen van een mens? Zijn Uw jaren als de dagen eens mans? 6 Dat Gij onderzoekt naar mijn ongerechtigheid, en naar mijn zonde verneemt? 7 Het is Uw wetenschap, dat ik niet goddeloos ben; nochtans is er niemand, die uit Uw hand verlosse. 8 Uw handen doen mij smart aan, hoewel zij mij gemaakt hebben, te zamen rondom mij zijn zij, en Gij verslindt mij. 9 Gedenk toch, dat Gij mij als leem bereid hebt, en mij tot stof zult doen wederkeren. 10 Hebt Gij mij niet als melk gegoten, en mij als een kaas doen runnen? 11 Met vel en vlees hebt Gij mij bekleed; met beenderen ook en zenuwen hebt Gij mij samengevlochten; 12 Benevens het leven hebt Gij weldadigheid aan mij gedaan, en Uw opzicht heeft mijn geest bewaard. 13 Maar deze dingen hebt Gij verborgen in Uw hart; ik weet, dat dit bij U geweest is. 14 Indien ik zondig, zo zult Gij mij waarnemen, en van mijn misdaad zult Gij mij niet onschuldig houden. 15 Zo ik goddeloos ben, wee mij! En ben ik rechtvaardig, ik zal mijn hoofd niet opheffen; ik ben zat van schande, maar aanzie mijn ellende. 16 Want zij verheft zich; gelijk een felle leeuw jaagt Gij mij; Gij keert weder en stelt U wonderlijk tegen mij. 17 Gij vernieuwt Uw getuigen tegenover mij, en vermenigvuldigt Uw toorn tegen mij; verwisselingen, ja, een heirleger, zijn tegen mij. 18 En waarom hebt Gij mij uit de baarmoeder voortgebracht? Och, dat ik de geest gegeven had, en geen oog mij gezien had! 19 Ik zou zijn, alsof ik niet geweest ware; van moeders buik zou ik tot het graf gebracht zijn geweest. 20 Zijn mijn dagen niet weinig? Houd op, zet van mij af, dat ik mij een weinig verkwikke; 21 Eer ik henenga (en niet wederkom) in een land der duisternis en der schaduwe des doods; 22 Een stikdonker land, als de duisternis zelve, de schaduwe des doods, en zonder ordeningen, en het geeft schijnsel als de duisternis.

Job erkent hier dat hij vol was van verwarring, vers 15 en gelijk hij was, zo was zijn rede, hij wist niet wat te zeggen, en misschien wist hij soms nauwelijks wat hij zei. In dit hoofdstuk:

I. Klaagt hij over de harde toestand, waarin hij zich bevind", vers 1 - 7, en dan troost hij zich met de gedachte, dat hij in Gods hand is, die hem gemaakt heeft, en pleit hierop vers 8 - 13.
II. Klaagt hij wederom over de strengheid van Gods handelingen met hem, vers 14 - 17 en dan vertroost hij zich hiermede, dat de dood een einde zal maken aan zijn ellende.

Job 10:1 - 7
I. Hier is een hartstochtelijk besluit om in zijn klagen te volharden, vers 1. Ontmoedigd zijnde door het ontzag voor Gods majesteit, zodat hij zijn zaak niet voor Hem kon bepleiten, besluit hij zich enige verlichting te verschaffen, door lucht te geven aan zijn gevoel. Hij begint met een heftig woord: " Mijne ziel is verdrietig over mijn leven, ik ben mijn leven, mijn lichaam moede, verlang met ongeduld om er van bevrijd te worden, het leven mishaagt mij, ik heb er een afkeer van, en ik smacht naar de dood." Door de zwakheid van de genade ging hij in tegen hetgeen de natuur zelf voorschrijft. Wij zouden meer als mannen handelen, indien wij meer als heiligen handelden, geloof en lijdzaamheid zouden ons beletten om het leven moede te zijn (er wreed tegen te zijn, zoals sommigen het lezen), zelfs als de voorzienigheid Gods het zeer moeizaam voor ons gemaakt heeft, want dat zou wezen Gods bestraffing moede te zijn.
Job is zijn leven moede, en op geen andere wijze verlichting hebbende, besluit hij te klagen, besluit hij te spreken, hij wil zich niet met geweld het leven benemen, maar aan de bitterheid van zijn ziel wil hij lucht geven door geweldige woorden. Zij, die verliezen lijden, denken verlof te hebben tot spreken, en voor ongebreidelde hartstochten zowel als voor ongebreidelde lusten, denkt men allicht tot verontschuldiging te kunnen aanvoeren, dat men het niet kan helpen, maar waartoe hebben wij anders wijsheid en genade, dan om onze mond met een breidel te bewaren? Hier spreekt Jobs bederf, maar ook de genade spreekt een woord.

1. Hij wil klagen, maar hij zal zijn klacht op zich laten. Hij wil God niet aanklagen, Hem niet van ongerechtigheid of onvriendelijkheid beschuldigen, maar schoon hij niet in het bijzonder de grond kent van Gods twist met hem, noch de oorzaak van Zijn handelen, zal hij toch in het algemeen onderstellen, dat die oorzaak in hemzelf ligt, en dus wil hij gaarne al de schuld op zich nemen.

2. Hij wil spreken, maar het zal de bitterheid van zijn ziel zijn, waaraan hij uitdrukking geeft, niet zijn bepaald oordeel. Indien ik kwalijk spreek, ik ben het niet, maar de zonde die in mij woont, niet mijn, maar haar bitterheid is het.

II. Een nederige bede tot God. Hij wil spreken, maar het eerste woord zal een gebed wezen, en, zoals ik het gaarne versta, is het een goed gebed, vers 2.
1. Dat hij verlost mocht worden van de prikkel van zijn beproeving, welke is: zonde. " Verdoem mij niet, scheid mij niet voor eeuwig van U af. Ik lig onder het kruis, maar laat mij toch niet onder de vloek liggen, hoewel ik lijd onder de roede eens Vaders, zo laat mij toch niet gedood worden door het zwaard eens Rechters. Gij tuchtigt mij, ik zal dit dragen zo goed als ik kan, maar ach, verdoem mij niet !" Het is de troost van hen, die in Christus Jezus zijn, dat er, hoewel zij beproefd worden, "geen verdoemenis is" voor hen, Romeinen 8:1. Ja meer: zij worden "van de Heere getuchtigd, opdat zij met de wereld niet zouden veroordeeld worden," 1 Corinthiers 11:32. Dit is het dus, dat wij, als wij in beproeving zijn, boven alles hebben af te bidden: "Hoe het U ook moge behagen met mij te handelen, Heere, verdoem mij niet, mijn vrienden verdoemen mij, maar ach, Heere! verdoem Gij mij niet."

2. Dat hij bekend gemaakt mocht worden met de ware oorzaak van zijn beproeving, en ook deze bestaat in zonde: Heere, doe mij weten waarover Gij met mij twist. Als God ons beproeft, dan twist Hij met ons, als Hij met ons twist, dan is daar altijd een reden voor. Hij is nooit toornig zonder oorzaak, ofschoon wij dit wel zijn, en het is wenselijk om te weten wat die reden is, opdat wij van de zonde, om welke God een twist met ons heeft, aflaten, er ons van bekeren, en laat bij het vragen er naar de consciëntie verlof hebben om haar ambt te vervullen, en getrouwelijk met ons te handelen, zoals in Genesis 42:21.

III. Een gemelijk spreken met God betreffende Zijn handelingen met hem. Nu voorwaar, spreekt hij in de bitterheid van zijn ziel, en niet zonder enige boze aanmerkingen op de gerechtigheid van zijn God.

1. Hij denkt dat het van de goedheid van God en van de barmhartigheid van Zijn natuur niet betaamt, om zo hard te handelen met Zijn schepsel, de mens, door hem meer op te leggen dan hij dragen kan, vers 3. Is het U goed, dat Gij verdekt? Nee, gewis niet, wat Hij afkeurt in mensen, Klaagliederen 3:34 - 36, zal Hij zelf niet doen. "Heere, in Uw handelingen met mij schijnt Gij Uw onderdaan te verdrukken, Uw eigen maaksel te verachten, en Uw vijanden te steunen. Welaan, Heere, wat is de betekenis, de bedoeling, hiervan? Dit kan toch geen genoegen, geen eer voor U zijn waarom handelt Gij dan aldus met mij? Wat gewin is er in mijn bloed?" Verre zij het van Job te denken dat God hem onrecht deed, maar hij weet niet hoe de beschikkingen van Gods voorzienigheid overeen te brengen met Zijn gerechtigheid, een raadsel, waar Godvruchtige mensen dikwijls voor gestaan hebben en hebben moeten wachten totdat de grote dag het hun verklaren zal. Laat ons dan nu geen harde gedachten koesteren van God, want wij zullen dan zien, dat er geen reden voor was.

2. Hij denkt dat het aan de oneindige kennis van God niet betaamt, Zijn gevangene aldus op de pijnbank te leggen, om hem, als het ware, door foltering een bekentenis te ontwringen, vers 4 - 6.
a. Hij houdt er zich van overtuigd, dat God de dingen niet ontdekt, of er over oordeelt zoals de mensen, Hij heeft geen vleselijke ogen, vers 4, want Hij is een geest. Vleselijke ogen kunnen in duisternis niet zien, maar de duisternis verbergt niets voor God. Vleselijke ogen zijn slechts aan een plaats op een tijd, en kunnen slechts weinig voor zich uitzien, m aar de ogen des Heren zijn aan alle plaatsen, doorlopen de gehele aarde. Vele dingen zijn verborgen voor vleselijke ogen, zelfs voor de scherpstzienden: Er is een pad, dat het oog van de kraai niet heeft gezien, maar niets is verborgen voor het oog van God, voor wie alle dingen naakt en geopend zijn. Vleselijke ogen zien slechts het uitwendige, en kunnen bedrogen worden door "een deceptio visus - een illusie van de zinnen," een zinsbegoocheling, maar God ziet alle dingen zoals zij zijn, Zijn gezichtsvermogen kan niet misleid worden, want Hij beproeft het hart, en is een getuige van de gedachten en bedoelingen ervan. Vleselijke ogen ontdekken de dingen langzamerhand, trapsgewijze, en als wij het gezicht van het een winnen, verliezen wij het gezicht van het andere, maar God ziet alles tegelijk. Vleselijke ogen zijn spoedig moede, moeten zich elke nacht sluiten, teneinde weer verfrist te worden, en weldra worden zij verduisterd door ouderdom, en gesloten door de dood, maar de Bewaarder Israëls sluimert noch slaapt, en Zijn gezichtsvermogen neemt nooit af. God ziet niet zoals de mens ziet, dat is: Hij oordeelt niet, zoals de mens oordeelt op zijn best "secundum allegata et probata - naar hetgeen beweerd en bewezen is," veeleer naar de zaak schijnt dan naar de zaak is, en maar al te dikwijls naar zijn genegenheden en hartstochten, zijn vooroordelen en zijn belang hem leiden, maar wij zijn er zeker van, dat God naar waarheid oordeelt, en dat Hij de waarheid kent, niet door inlichting van anderen, maar door Zijn eigen aanschouwing. De mensen ontdekken verborgen dingen door onderzoek en door het verhoor van getuigen, door het vergelijken van getuigenissen maken zij gissingen en door overreding of dwang trachten zij aan de betrokken partijen bekentenissen te ontlokken. Maar God heeft deze middelen om de waarheid te ontdekken niet nodig, Hij ziet niet zoals de mens ziet.

b. Hij is er zeker van dat God, gelijk Hij niet zoals de mens kortzichtig is, ook niet evenals hij kort van dagen is, vers 5. "Zijn Uwe dagen als de dagen van een mens, weinig en kwaad? Zijn zij onderhevig aan verandering, zoals die van de mens? Geenszins." De mensen worden wijzer door ervaring, en door dagelijkse waarneming doen zij meer kennis op, bij hen is waarheid de dochter van de tijd, en daarom moeten zij de tijd nemen voor hun onderzoek, en zo de ene proefneming faalt, moeten zij een andere in het werk stellen. Maar zo is het niet met God, voor Hem is niets verleden, niets toekomend, maar alles tegenwoordig. De dagen van de tijd, naar welke het leven van de mens afgemeten wordt zijn als niets voor de dagen van de eeuwigheid van God.

c. Daarom vindt hij het vreemd dat God aldus zijn marteling laat voortduren, hem onder de gevangenschap van zijn beproeving laat blijven hem niet tot rust en verademing laat komen alsof Hij de tijd moet nemen om onderzoek te doen naar zijn ongerechtigheid, en middelen moet aanwenden om naar zijn zonde te vernemen, vers 6. Niet alsof Job dacht dat God hem aldus pijnigde om gelegenheid tegen hem te vinden, maar Zijn handelingen met hem hadden daar de schijn van, hetgeen een oneer was voor God, en de mensen in verzoeking zou kunnen brengen om te denken dat Hij een harde meester is. "Welnu, Heere indien Gij niet te rade wilt gaan met mijn geluk en welzijn, zo ga te rade met Uw eigen eer, doe iets voor de eer van Uw naam, en werp de troon Uwer heerlijkheid niet neer," Jeremia 14:21.

3. Hij denkt dat het de schijn heeft van een misbruik maken van Zijn almacht, om een arme gevangene zolang opgesloten te houden, die Hij toch wist onschuldig te zijn, alleen maar omdat er niemand is, die hem uit Zijn hand kan verlossen, vers 7. Het is in Uwe wetenschap, dat ik niet goddeloos ben. Hij had zich reeds als zondaar bekend, erkend schuldig te zijn voor God, maar hier blijft hij er bij dat hij niet goddeloos is, zich niet aan de zonde heeft gewijd, geen vijand is van God, geen geveinsde in zijn Godsdienst, dat hij "niet goddeloos van zijn God is afgegaan," Psalm 18:22. " Nochtans is er niemand, die uit Uw hand verlosse, en daarom is het niet te verhelpen, ik moet tevreden wezen om daar neer te liggen, wachtende op Uw tijd, mij overgevende aan Uw genade, in onderworpenheid aan Uw vrijmachtige wil." Zie hier:
a. Wat ons tot kalmte moet brengen onder onze rampen, namelijk dat het nutteloos is om met de Almacht te strijden.
b. Wat ons grotelijks zal vertroosten, als wij instaat zijn om, evenals Job hier, tot God te zeggen: Heere, het is in Uw wetenschap, dat ik niet goddeloos ben. Ik kan niet zeggen dat ik niet in veel tekort kom, of dat ik niet zwak ben, maar door genade kan ik wel zeggen: ik ben niet goddeloos, Gij weet dat ik dat niet ben, want Gij weet dat ik U liefheb.

Job 10:8 - 13
In deze verzen kunnen wij opmerken:
1. Hoe Job God beschouwt als zijn schepper en bewaarder, zijn afhankelijkheid van Hem beschrijft als de werker en bewaarder van zijn bestaan. Dit is een van de eerste dingen, die wij allen moeten weten en behoren te overdenken.

A. Dat God ons gemaakt heeft, Hij, en niet onze ouders, die slechts de werktuigen waren van Zijn macht en voorzienigheid om ons voort te brengen. Hij heeft ons gemaakt en niet wij. Zijn handen hebben dit ons lichaam geformeerd en ieder deel ervan, vers 8, en het is op een heel vreselijke wijze wonderbaarlijk gemaakt. Ook de ziel, die het lichaam levend maakt, is Zijn gave. Van die beide neemt hij hier nota.
a. Het lichaam is bereid als leem, in vorm of gestalte gebracht, in deze vorm, die gestalte zoals het leem tot een vat bereid wordt naar de bekwaamheid en de wil van de pottenbakker. Wij zijn aarden vaten, gering van oorsprong, en weldra in stukken gebroken, bereid als leem, zo laat dan het geformeerde niet zeggen tot hem, die het geformeerd heeft: Waarom hebt gij mij aldus gemaakt? Wij moeten niet trots zijn op ons lichaam, want het is uit de aarde genomen, maar mogen ons lichaam toch ook niet onteren, want de Goddelijke wijsheid heeft er vorm en gestalte aan gegeven. De formering van het menselijk lichaam in de moederschoot wordt door een sierlijke gelijkenis beschreven, vers 10. Gij hebt mij gegoten als melk, welke gestremd is tot kaas, en door een inleiding van enige bijzonderheden, vers 11. Hoewel wij naakt in de wereld komen, wordt toch het lichaam zowel bekleed als gewapend, zijn kleren zijn vel en vlees, de beenderen en zenuwen zijn zijn wapenen, geen wapenen van aanval maar van verdediging. De levensdelen, het hart en de longen, zijn aldus bekleed om niet gezien te worden, aldus beschut om niet beschadigd te worden. De bewonderenswaardige bouw van het menselijk lichaam is een doorluchtig voorbeeld van de wijsheid, macht en goedheid van de Schepper. Hoe betreurenswaardig is het, dat deze lichamen tot werktuigen van ongerechtigheid gesteld worden welke instaat zijn om tempelen des Heiligen Geestes te wezen!

b. De ziel is het leven, de ziel is de mens, en zij is Gods gave. Gij hebt mij leven geschonken, vers 12, mij de levensadem ingeblazen, zonder dewelke het lichaam slechts een waardeloos geraamte zou zijn. God is de Vader van de geesten, Hij maakte ons tot levende zielen, en begiftigde ons met verstandelijke vermogens, Hij schonk ons leven en gunst, en leven is een

gunst, een grote gunst, meer dan voedsel, meer dan kleren, een onderscheidende gunst, een gunst, die ons instaat stelt andere gunsten te ontvangen. Nu was Job in een betere gemoedsstemming dan toen hij twistte met het leven als een last, en vroeg: Waarom ben ik niet gestorven van de baarmoeder af? Of: door leven en gunst kan bedoeld zijn leven en al de aangenaamheden des levens, zinspelende op zijn vroegere voorspoed. Er was een tijd, toen hij wandelde in het licht van de Goddelijke gunst en, evenals David, dacht dat door die gunst zijn berg vastgezet was.

B. Dat God ons onderhoudt. De lamp des levens ontstoken hebbende, laat Hij haar niet branden door haar eigen voorraad van olie maar voorziet haar voortdurend van verse olie. "Uw bezoek heeft mijn geest bewaard vers 12, hield mij in het leven, beschermde mij tegen de vijanden van leven, de dood, in welks midden wij zijn, en de gevaren, waaraan wij voortdurend zijn blootgesteld, en mij gezegend met al de noodzakelijke steunselen des levens, en de dagelijksen voorraad, die het behoeft en waarnaar het hunkert." 2. Hoe hij hierop pleit bij God, en welk gebruik hij ervan maakt. Hij herinnert God er aan, vers 9. Gedenk toch, dat Gij mij bereid hebt. En wat volgt hier dan uit? Wel:
a. "Gij hebt mij bereid, en daarom kent Gij mij volkomen, Psalm 139:1 - 13, en behoeft mij niet door geselslagen te onderzoeken, noch mij op de pijnbank te leggen ten einde te ontdekken wat binnen in mij is."
b. "Gij hebt mij bereid als leem door een daad van de vrijmacht, en wilt Gij mij nu door een gelijke daad van vrijmacht weer ongedaan maken? Zo ja, dan moet ik mij onderwerpen."
c. "Zult Gij het werk Uwer eigen handen vernietigen?" Hierop hebben de heiligen dikwijls gepleit in hun gebed, wij "zijn leem, en Gij zijt onze pottenbakker," Jesaja 64:8. "Uw handen hebben mij gemaakt en bereid," Psalm 119:73. Zo ook hier, Gij hebt mij gemaakt, en wilt Gij mij nu verslinden? vers 8. Wilt Gij mij tot stof doen wederkeren? vers 9. "Wilt Gij u niet over mij ontfermen? Wilt Gij mij niet sparen en helpen, het werk Uwer eigen handen niet in stand te houden? Psalm 138:8. Gij hebt mij gemaakt, en kent mijn kracht, zult Gij mij dan bovenmate neergedrukt laten worden? Ben ik gemaakt om ongelukkig gemaakt te worden? Werd ik slechts bewaard om onder al deze rampen gebukt te gaan?" Als wij bij onszelf pleiten en dit aanvoeren als een drijfveer om onze plicht te doen: "God heeft mij gemaakt, en Hij onderhoudt mij, daarom zal ik Hem dienen en mij aan Hem onderwerpen," dan mogen wij er bij God op pleiten en het als een argument aanvoeren om genade van Hem te verkrijgen: Gij hebt mij geschapen herschep mij, ik ben de Uwe, behoud mij.
Job wist niet hoe hij Gods vroegere gunsten overeen kon brengen met Zijn tegenwoordige ongunst, maar komt tot de slotsom, vers 13. " Deze dingen hebt Gij verborgen in Uw hart, beide zijn overeenkomstig de raad Uws willens, en daarom met elkaar bestaanbaar, hoe onbestaanbaar met elkaar zij ons ook mogen toeschijnen." Als God aldus zijn weg met ons verandert, zijn wij, al kunnen wij er de reden niet van bevroeden, gehouden en verplicht te geloven, dat er goede redenen voor zijn verborgen in Zijn hart, die ons weldra geopenbaard zullen worden. Wij kunnen er de oorzaak niet van aanduiden, maar ik weet, dat dit bij U geweest is. Gode zijn al Zijn werken bekend.

Job 10:14 - 22
Hier hebben wij:
I. Jobs hartstochtelijke klachten. Die wanluidende snaar roert hij telkens opnieuw aan, waaromtrent hij niet gerechtvaardigd, maar wèl verontschuldigd kan worden. Hij klaagde niet voor niets, zoals de murmurerende Israëlieten, nee, hij had reden tot klagen. Als wij vinden dat het verkeerd van hem was en hem geheel niet voegde, zo laat het ons een waarschuwing zijn om in een betere gemoedsstemming te blijven, en ook onder zwaar lijden geduld en kalmte van geest te houden.

1. Hij. klaagt over het harde van Gods oordeel en de strengheid van Zijn handelingen met hem, en zou het wel "summum jus - het hoogste recht," (dat echter grenst aan onrecht), willen noemen. Hij klaagt:
A. Dat Hij alle voordelen tegen hem aanwendt: "Indien ik zondig, zo zult Gij mij waarnemen, vers 14, als ik slechts een misstap doe, een verkeerd woord zeg, een ontevreden uitdrukking zou hebben op mijn gelaat, dan kan ik er zeker van zijn, dat ik ervan horen zal. Mijn geweten, Uw vertegenwoordiger zal er mij verwijten over doen, en mij zeggen dat deze smart, die kwelling, de straf is voor die verkeerdheid, deze zonde." Indien God aldus de ongerechtigheden zou gadeslaan, wij waren allen verloren, maar Hij slaat ze niet aldus gade, hoewel wij zondigen, gaat Hij toch niet met de uiterste strengheid tegen ons te werk.
B. Dat Hij van die voordelen tegen hem ten uiterste gebruik maakt, van mijn misdaad zult gij mij niet onschuldig houden. Terwijl zijn ellende aanhield, kon hij de troost niet smaken van zijn vergeving, kon hij de stem dier vreugde en blijdschap niet horen, zó moeilijk is het liefde te zien in Gods hart, als wij donkere, dreigende blikken ontwaren in Zijn oog, en een roede zien in Zijn hand.
C. Dat, hoedanig zijn karakter ook moge wezen, zijn tegenwoordige toestand uiterst treurig is vers 15.

a. Zo hij goddeloos is, dan voorzeker zal hij in de andere wereld verloren zijn: zo ik goddeloos ben, wee mij! Een zondige toestand is een toestand van wee en ellende. Evenals Job hier, moet ieder van ons dit geloven met toepassing op zichzelf. "Ben ik goddeloos, schoon ik voorspoed heb en in weelde leef wee mij." Sommigen hebben zeer bijzonder voor een dubbel wee te vrezen, als zij goddeloos zijn, "ik die kennis heb, in sterke bewoordingen de Godsdienst heb beleden, dikwijls onder krachtige overtuiging van zonde geweest ben, en zoveel schone beloften heb gedaan, ik, die uit zo Godvruchtige ouders ben geboren, met zo'n goede opvoeding werd bevoorrecht, in zo'n Godvruchtig gezin heb geleefd en gedurende zo lange tijd de middelen van de genade heb kunnen genieten, wee mij, ja duizend maal wee mij, zo ik goddeloos ben."
b. Zo hij rechtvaardig is, durft hij toch zijn hoofd niet opheffen, niet antwoorden zoals tevoren, Hoofdstuk 9:15. Hij is zo gedrukt en overstelpt door zijn ellende, dat hij niet instaat is met vertroosting of vertrouwen op te zien. Van buiten was strijd, van binnen was vrees, zodat hij onder die beide zat was van schande. Hij was beschaamd om de oneer, waartoe hij gekomen was, en onder de afkeuring van zijn vrienden, beschaamd in zijn gemoed, hij was gejaagd en twijfelmoedig, schier buiten zichzelf, Psalm 88:15.

2. Hij klaagt over de strengheid van de straf. God (dacht hij) heeft hem niet slechts voor iedere feil gestraft, maar straft hem uiterst streng, vers 16, 17. Zijn beproeving was:
a. Smartelijk, smartelijk in de hoogste mate. God joeg hem als een leeuw, zoals een felle leeuw zijn prooi. God was niet alleen vreemd jegens hem, maar stelde zich wonderlijk tegen hem, door hem in geheel ongewone ellende te brengen, en hem aldus voor velen tot een wonder te maken. Allen verwonderden zich er over, dat God zoveel leed oplegde, en dat Job zoveel leed kon dragen. Het smartelijkste in zijn beproevingen was dat hij er Gods toorn in gevoelde, die was het, welke ze zo bitter deed smaken en zo zwaar deed drukken. Zij waren Gods getuigen tegen hem, tekenen van Zijn misnoegen, daardoor werden de zweren van zijn lichaam wonden voor zijn geest.
b. Toenemend, zij werd al erger en erger. Daar legt hij de nadruk op, als hij hoopte dat het getij zou verlopen en de eb zou aanvangen, dan rees de vloed al hoger en hoger. Zijn beproeving nam toe, en in de beproeving Gods toorn. Hij vond zich in geen enkel opzicht beter. Deze getuigen tegen hem werden vernieuwd, opdat, zo de een faalde om hem tot

overtuiging te brengen, een ander het zou beproeven. Verwisselingen, ja een heirleger zijn tegen hem. Was er een verandering voor hem, het was geen verbetering, nog altijd was hij als in oorlogstoestand gehouden. Zolang wij hier in deze wereld zijn, moeten wij verwachten dat na de regen de wolken zullen weerkeren, en de zwaarste, scherpste beproevingen worden misschien bewaard voor het laatst. God voerde krijg tegen hem, en dat was wel een grote verwisseling of verandering. Hij placht zo niet tegen hem op te treden en dit verzwaarde het lijden, maakte het wonderlijk. Gewoonlijk betoont God zich vriendelijk jegens Zijn volk als Hij zich te eniger tijd anders betoont, dan is dit Zijn vreemd werk, Zijn vreemd handelen, maar Hij doet het om zich wonderlijk te tonen voor Zijn volk.

3. Hij klaagt over zijn leven, dat hij geboren was voor al die ellende, vers 18, 19. "Indien dit mijn lot moest wezen, waarom werd ik uit de baarmoeder voortgebracht, niet in de geboorte gesmoord?" Dat was de taal van zijn hartstocht, en het was een terugvallen in zijn vorige zonde. Zoëven had hij het leven een gunst genoemd, vers 12, nu noemt hij het een last, en twist met God, omdat Hij het hem gegeven heeft of liever, het hem opgelegd heeft.
Ds. Caryl vat dit op ten gunste van Job. "Wij kunnen in de liefde veronderstellen", zegt hij, dat hetgeen Job beroerde, hierin bestond, dat hij in een levenstoestand was, die, naar hij meende, het voorname doel des levens voor hem in de weg stond, namelijk God te verheerlijken. Zijn harp was aan de wilgen gehangen en hij was geheel ontstemd voor het loven van God. Ja hij vreesde dat zijn lijden oneer zou brengen aan God, Zijn vijanden oorzaak zou geven om Hem te lasteren, en daarom zucht hij: Och dat ik de geest gegeven had! Een Godvruchtig mens acht dat hij doelloos leeft, als hij niet leeft tot lof en heerlijkheid van God." Maar, indien dit zijn mening is, dan berust zij op een vergissing, want wij kunnen de Heere eren in gevaren. Maar wij kunnen er dit gebruik van maken om geen al te grote liefde te hebben voor het leven, daar het van zodanige aard is, dat zelfs wijze en Godvruchtige mensen er soms over geklaagd hebben. Waarom zouden wij vrezen de geest te geven, of begeren door mensen gezien te worden, als toch de tijd kan komen wanneer wij bereid zijn te wensen dat wij de geest hadden gegeven en geen oog ons gezien had? Waarom zouden wij overmatig treuren over de dood van onze kinderen in hun vroege jeugd, die zijn alsof zij niet geweest waren, en van de baarmoeder naar het graf gebracht zijn, als wij toch soms kunnen wensen dat dit ons eigen lot geweest ware?

II. Jobs nederige beden. Hij bidt:
1. Dat God zijn ellende zal aanzien, vers 15 kennis zal nemen van zijn toestand, hem medelijden zal betonen. Zo bidt ook David: "Aanzie mijn ellende en mijn moeite" Psalm 25:18. Zo moeten wij ons in onze ellende tot God wenden, en ons hiermede troosten dat Hij onze ziel in benauwdheden gekend heeft.

2. Dat God hem enige verlichting mocht schenken. Als zijn ellende niet geheel weggenomen kan worden, zou hij dan toch niet een verpozing ervan kunnen hebben? "Heere, laat mij niet altijd op de pijnbank, niet altijd in de uiterste nood. Houd op, laat van mij af, dat ik mij een weinig verkwikke! vers 20. Schenk mij een weinig verademing, enige ogenblikken van verkwikking." Dit zou hij als een grote gunst beschouwen. Zij, die niet recht denkbaar zijn voor een voortdurende toestand van welvaren, moeten eens bedenken hoe welkom een enkel uur van rust en welzijn zou wezen, als zij in voortdurende pijn en smart waren. Twee dingen voert hij aan.
A. Dat het leven en het licht des levens zeer kort zijn. Zijn mijn dagen niet weinig? vers 20. Ja gewis, zij zijn zeer weinig, Heere, laat hen niet alle kwaad zijn, niet alle uiterst ellendig wezen. Ik heb slechts weinig tijd te leven, laat er mij, zolang het duurt, enig genot in smaken. Deze bede richt zich tot de goedheid van Gods aard waaraan te denken zeer troostrijk is voor

hen die bedrukt zijn van gemoed. En zo wij dit willen gebruiken als een pleitgrond bij God om genade: Zijn mijn dagen niet weinig? Heere ontferm u mijner, dan moeten wij het ook gebruiken als een pleitgrond bij onszelf, om ons aan te sporen tot onze plicht. Zijn mijn dagen niet weinig? Dan is het zaak voor mij om de tijd uit te kopen, de gelegenheden te gebruiken, met al mijn macht te doen wat mijn hand vindt om te doen, teneinde gereed te zijn voor de dagen van de eeuwigheid, die veel zullen wezen.

B. Dat de dood en zijn duisternis zeer nabij waren, en zeer langdurig zullen zijn vers 21, 22. "Heere, schenk mij enige verlichting eer ik sterf", dat is: "opdat ik niet sterf van pijn." Zo pleit David "Verlicht mijn ogen, opdat ik in de dood niet ontslape," Psalm 13:4, en dan zal het te laat zijn om verlichting te verwachten, want "zult Gij wonder doen aan de doden?" Psalm 88:11. Laat mij een weinig troost smaken eer ik sterf, opdat ik met kalmte afscheid zal kunnen nemen van deze wereld, en niet in zo'n verwarring, als waarin ik nu ben. Zo vurig moeten wij genade begeren, en zo moeten wij bidden: "Heere, vernieuw mij naar de inwendige mens, Heere, heilig mij eer ik sterf, want anders zal ik nooit geheiligd worden." Zie, hoe hij hier spreekt van de staat van de doden.
a. Het is een bepaalde, vaste staat, vanwaar wij nooit terug zullen keren, om nogmaals zo'n leven te leiden, als wij nu leiden, Hoofdstuk 7:10. Bij de dood moeten wij een laatst vaarwel zeggen aan deze wereld. Het lichaam moet dan neergelegd worden waar het lang zal blijven liggen, en de ziel verwezen worden naar de staat, waarin zij voor eeuwig moet blijven. Datgene moet goed gedaan worden, hetwelk slechts eenmaal gedaan wordt en gedaan wordt voor de eeuwigheid.

b. Het is een zeer treurige staat, zo schijnt hij ons toe. Heilige zielen gaan bij de dood naar een land van licht, waar geen dood is, maar hun lichaam laten zij in een land van duisternis en van de schaduw des doods. Hij hoopt hier allerlei uitdrukkingen op elkaar, die alle dezelfde strekking hebben, om aan te duiden dat hij een even grote afschrik heeft van de dood en het graf als andere mensen natuurlijkerwijze hebben, zodat het slechts de grote ellende was, waarin hij zich bevond, die er hem naar deed verlangen.
Kom, en laat ons eens even in het graf zien, en wij zullen bevinden:
Ten eerste. Dat daar geen orde is, het is zonder ordeningen, er heerst een bestendige nacht, zonder door de dag gevolgd te worden. Allen liggen daar gelijk, er is geen onderscheid tussen de vorst en de boer, maar de knecht is daar vrij van zijn heer, Hoofdstuk 3:19. Geen orde wordt in acht genomen bij het heenbrengen van de mensen naar het graf, niet eerst de oudste niet de rijkste, niet de armste, en toch iedereen naar zijn orde, de orde door de God des levens gesteld.
Ten tweede. Dat daar geen licht is. In het graf heerst dikke duisternis, een duisternis, die wel niet gevoeld kan worden, maar toch door hen, die het licht des levens genieten wordt gevreesd. In het graf is geen kennis geen lieflijkheid, geen blijdschap, geen loven van God, geen werken van onze eigen zaligheid, en daarom geen licht.
Job schaamde er zich zo voor, dat anderen zijn zweren zouden zien, en was zo bevreesd ze zelf te zien, dat hem de duisternis van het graf, die ze zou verbergen en ze door elkaar zou werpen vandaar welkom zou zijn. De duisternis komt over ons, zo laat ons dan werken en wandelen in het licht, terwijl het nog bij ons is. Het graf een land van duisternis zijnde, is het goed dat onze ogen gesloten zijn, als wij er heengebracht worden, want zo is het ons volkomen gelijk. Het graf is een land van duisternis voor de mens, onze vrienden, die derwaarts zijn heengegaan, achten wij in duisternis te zijn Psalm 88:18. Maar dat het dit niet is voor God, zal hieruit blijken, dat er van het stof van de lichamen van de heiligen, hoewel het verstrooid is en vermengd met ander stof, niets teloor zal gaan, op ieder deeltje ervan is Gods oog, en in de grote dag zal het tevoorschijn komen.

HOOFDSTUK 11
1 Toen antwoordde Zofar, de Naämathiet, en zeide: 2 Zou de veelheid der woorden niet beantwoord worden, en zou een klapachtig man recht hebben? 3 Zouden uw leugenen de lieden doen zwijgen, en zoudt gij spotten, en niemand u beschamen? 4 Want gij hebt gezegd: Mijn leer is zuiver, en ik ben rein in uw ogen. 5 Maar gewis, och, of God sprak, en Zijn lippen tegen u opende; 6 En u bekend maakte de verborgenheden der wijsheid, omdat zij dubbel zijn in wezen! Daarom weet, dat God voor u vergeet van uw ongerechtigheid. 7 Zult gij de onderzoeking Gods vinden? Zult gij tot de volmaaktheid toe de Almachtige vinden? 8 Zij is als de hoogten der hemelen, wat kunt gij doen? Dieper dan de hel, wat kunt gij weten? 9 Langer dan de aarde is haar maat, en breder dan de zee. 10 Indien Hij voorbijgaat, opdat Hij overlevere of vergadere, wie zal dan Hem afkeren? 11 Want Hij kent de ijdele lieden, en Hij ziet de ondeugd; zou Hij dan niet aanmerken? 12 Dan zal een verstandeloos man kloekzinnig worden; hoewel de mens als het veulen eens woudezels geboren is. 13 Indien gij uw hart bereid hebt, zo breid uw handen tot Hem uit. 14 Indien er ondeugd in uw hand is, doe die verre weg; en laat het onrecht in uw tenten niet wonen. 15 Want dan zult gij uw aangezicht opheffen uit de gebreken, en zult vast wezen, en niet vrezen. 16 Want gij zult de moeite vergeten, en harer gedenken als der wateren, die voorbijgegaan zijn. 17 Ja, uw tijd zal klaarder dan de middag oprijzen; gij zult uitvliegen, als de morgenstond zult gij zijn. 18 En gij zult vertrouwen, omdat er verwachting zal zijn; en gij zult graven, gerust zult gij slapen; 19 En gij zult nederliggen, en niemand zal u verschrikken; en velen zullen uw aangezicht smeken. 20 Maar de ogen der goddelozen zullen bezwijken, en de toevlucht zal van hen vergaan; en hun verwachting zal zijn de uitblazing der ziel.

Jobs wonden bloeden nog, zijn leed houdt nog aan maar geen van zijn vrienden brengt hem olie of balsem. Zofar, de derde dier vrienden, giet evenveel edik in zijn wonden, als de twee vorige er in gegoten hebben.

I. Hij brengt een zeer zware beschuldiging in tegen Job, namelijk dat hij hoogmoedig en leugenachtig is in zijn poging om zich te rechtvaardigen vers 1 - 4.
II. Hij doet een beroep op God om hem tot overtuiging te brengen, en bidt dat God hem zelf daarvoor in handen zal nemen, vers 5, en dat Job overtuigd zal worden:
1. Van Gods onfeilbare wijsheid en onkreukbare gerechtigheid, vers 6.
2. Van Zijn ondoorgrondelijke volmaaktheden, vers 7 - 9.
3. Van Zijn onbetwistbare vrijmacht en onweerstaanbare macht, vers 10.
4. Van de kennis, die Hij neemt van de kinderen van de mensen, vers 11,12.

III. Hij verzekert hem dat God hem op zijn berouw en bekering tot zijn vorige staat van voorspoed en welvaren zal terugbrengen, vers 15 - 19, maar dat het tevergeefs zou zijn om dit te verwachten, zo hij goddeloos is, vers 20.

Job 11:1 - 6
Het is treurig te zien hoe zelfs wijze en Godvruchtige mannen zich soms in het vuur hunner twistredenen tot drift en hartstocht laten vervoeren. Zofar is hier een voorbeeld van. Elifaz begon met een zeer bescheiden inleiding, Hoofdstuk 4:2. Bildad viel Job al met meer ruwheid aan Hoofdstuk 8:2. Maar Zofar valt hem geheel onbarmhartig aan met zeer onvriendelijke woorden. Zou een klapachtig man recht hebben? Zouden uw leugenen de lieden doen zwijgen? Is dit nu de manier om Job te troosten? Nee en ook niet om hem tot overtuiging te brengen. Betaamt dat iemand, die optreedt om te spreken voor God en Zijn gerechtigheid? "Tantoene animis caelestibus irae. Kan in mensen met een hemels gemoed zodanige toorn wonen?" Zij die zich tot twistredenen begeven, zullen het zeer moeilijk vinden om hun kalmte van gemoed te bewaren. Al hun wijsheid, voorzichtigheid en vastberadenheid zullen niet beletten dat zij zich uitlaten met een onbetamelijkheid als die, waaraan Zofar zich hier schuldig maakt.

1. Hij stelt Job anders voor dan hij is, vers 2, 3. Zijn rede noemt hij onbeschaamd en nutteloos, hij is iemand, die gaarne zichzelf hoort spreken. Hij logenstraft wat hij gezegd heeft, en noemt hem een spotter, en dit alles wil hij doen doorgaan voor een rechtmatige bestraffing van Job. Zij, die met hun broederen willen twisten, vinden het nodig hen en hun daden in de zwartste kleuren voor te stellen, hen terecht of ten onrechte, hatelijk te maken. Wij hebben in de vorige hoofdstukken Jobs redenen gelezen en ze met opmerkzaamheid beschouwd, en wij hebben bevonden dat zij vol waren van gezond verstand en zeer ter zake, dat zijn beginselen recht, zijn argumenten krachtig en steekhoudend waren. Vele van zijn uitdrukkingen waren van groot gewicht en betekenis, en wat er van drift en hartstocht in opgemerkt werd, kan in liefde verontschuldigd en voorbijgezien worden. Maar Zofar stelt hem hier hatelijk voor:
a. Als een man, die nooit nadacht over hetgeen hij zei, maar sprak wat hem voor de mond kwam, alleen maar om door de veelheid van zijn woorden gerucht te maken, in de hoop op die wijze gelijk te krijgen en zijn bestraffers in het ongelijk te stellen. Zou de veelheid van de woorden niet beantwoord worden? Soms doet het er waarlijk niet heel veel toe, of zij al of niet beantwoord wordt, en is zwijgen de beste weerlegging van onbeschaamd spreken: "antwoordt de dwaas niet naar zijn dwaasheid." Maar als zij beantwoord wordt, laat dan het antwoord door verstand en genade, niet door hoogmoed en hartstocht gegeven worden. Zou een klapachtig man, een veelspreker, een man van lippen, dat is: van geheel tong, "vox et praeterea nihil - niets dan een stem - "gerechtvaardigd worden? Zal hij gerechtvaardigd worden in zijn praatachtigheid, gelijk hij zou zijn, indie n hij er niet voor bestraft werd? Nee, want in de veelheid van de woorden ontbreekt de overtreding niet. Zal hij er door gerechtvaardigd worden? Zullen vele woorden doorgaan voor geldige argumenten? Zal hij door bloemrijkheid van taal de overwinning behalen? Nee, want hij zal door zijn vele spreken noch aan God, noch aan verstandige mensen welgevallig zijn, Mattheüs 6:7.

b. Als een man, die niet eerlijk was in zijn spreken, een leugenaar, die door de onbeschaamdheid van zijn leugenen zijn tegenstanders tot zwijgen hoopt te brengen: Zouden uw leugenen de lieden doen zwijgen? een spotter iemand die met het gehele mensdom de draak steekt, aan alles een valse schijn weet te geven en zich niet schaamt ieder, die met hem spreekt, te bedriegen. Zoudt gij spotten en niemand u beschamen? Is het niet tijd om te spreken, die geweldige vloed in zijn loop te stuiten? Job was niet waanzinnig, maar sprak woorden van waarheid en van een gezond verstand en toch wordt hij aldus verkeerd voorgesteld. Elifaz en Bildad hadden hem geantwoord en gezegd wat zij konden, om hem te beschamen, en daarom was het geen bewijs van Zofars grootmoedigheid, om een man met zoveel heftigheid aan te vallen, die reeds zo gekweld en afgemat was: hier waren drie tegen een.

2. Hij beschuldigt Job gezegd te hebben wat hij niet gezegd had, vers 4. Gij hebt gezegd: Mijn leer is zuiver. En al zou hij dit nu ook gezegd hebben, wat dan nog? Het is waar, Job was gezond in het geloof, rechtzinnig in zijn oordeel, en sprak beter van God dan zijn vrienden, indien hij zich onvoorzichtig heeft uitgelaten, dan volgt hier nog niet uit dat zijn leer vals was. Maar hij beschuldigt hem gezegd te hebben: Ik ben rein in Uw ogen.
Job had dit niet gezegd, hij had wel gezegd: Het is in Uw wetenschap, dat ik niet goddeloos ben Hoofdstuk 10:7, maar hij heeft ook gezegd: Ik heb gezondigd, en nooit heeft hij aanspraak gemaakt op vlekkeloze volmaaktheid. Hij had voorzeker gezegd en staande gehouden dat hij geen geveinsde was, zoals zij van hem beweerden, maar hier nu uit af te leiden dat hij zich niet als zondaar wilde bekennen, was een onrechtvaardige aantijging. Wij behoren aan de woorden en daden van onze broederen de best mogelijke uitlegging te geven,

maar twistredenaars zijn maar al te zeer in verzoeking om ze in de ongunstigste zin op te vatten.

3. Hij doet een beroep op God, en wenst dat Hij tegen Job op zal treden. Zo vast is hij er van overtuigd dat Job ongelijk heeft, dat hij met niets minder tevreden kan zijn, dan dat God onmiddellijk zal verschijnen om hem tot zwijgen te brengen en te veroordelen. Gewoonlijk zijn wij geheel bereid om met al te grote verzekerdheid God in onze twisten te betrekken en te denken dat, zo Hij slechts wilde spreken, Hij onze partij zou kiezen, ten onze gunste zou spreken, zoals Zofar hier, Och of God sprak, want dan zou Hij gewis Zijn lippen tegen u openen, maar toen God heeft gesproken, heeft Hij Zijn lippen voor Job geopend en tegen zijn vrienden. Wij moeten inderdaad alle geschillen door het oordeel Gods laten beslissen, want wij zijn er zeker van dat Zijn oordeel naar waarheid is, maar diegenen hebben niet altijd gelijk, die het ijverigst zijn om zich op het oordeel Gods te beroepen, en reeds vooruit beslissen dat het ten nadele van hun tegenstanders zal zijn. Zofar wanhoopt er aan zelf Job tot overtuiging te brengen, en daarom begeert hij dat God hem zal overtuigen van twee dingen, en voor ieder van ons zal het goed zijn om die twee dingen behoorlijk te overwegen en onder al onze beproevingen blijmoedig te belijden.

a. De ondoorgrondelijke diepte van Gods raad. Zofar maakt er geen aanspraak op dat hij dit kan, maar hij wenst dat God zelf hem zoveel van de verborgenheden van de Goddelijke wijsheid zal tonen, dat hij er van overtuigd zal worden, dat zij minstens het dubbel zijn van hetgeen is, vers 6. Er zijn verborgenheden in de Goddelijke wijsheid, "arcana imperii - staatsgeheimen." Gods weg is in de zee, wolken en donkerheid zijn rondom Hem, Hij heeft redenen van staat, die wij niet kunnen doorgronden, en niet moeten willen bespieden. Wat wij van God weten, is niets in vergelijking van hetgeen wij niet van Hem kunnen weten. Wat verborgen is, is meer dan het dubbel van hetgeen geopenbaard is, Efeziers 3:9. Door ons bezig te houden met de diepten van deze Goddelijke raad, waarvan wij de bodem niet kunnen vinden, te aanbidden, zullen wij ons hart onder de beproevende hand Gods grotelijks tot rust kunnen brengen. God weet veel meer kwaad van ons, dan wijzelf weten - zo verstaan so mmigen het. Toen God aan David inzicht en bewustheid van zonde had gegeven, zei hij, dat "Hij hem in het verborgene wijsheid had bekend gemaakt," Psalm 51:8.

b. De onwraakbare gerechtigheid van Zijn handelingen: "Weet daarom, dat hoe zwaar de straf zij, die over u gekomen is, God toch minder van u eist dan uw ongerechtigheid verdient," vers 6. Of, zoals sommigen het lezen: "Hij scheldt u een deel uwer ongerechtigheid kwijt, en handelt niet ten volle met u naar dat uw ongerechtigheid het verdiend heeft." Als de schuld van de plicht niet betaald wordt, dan is het recht om de schuld van de straf in te vorderen. Welke straf ons ook opgelegd wordt in deze wereld, wij moeten erkennen dat zij geringer is dan onze ongerechtigheden verdiend hebben, in plaats dus van te klagen over onze ellende, moeten wij dankbaar wezen, dat wij niet in de hel zijn, Klaagliederen 3:39, Psalm 103:10.

Job 11:7 - 12
Zofar spreekt hier zeer goede dingen van God en Zijn grootheid en heerlijkheid, van de mens en zijn ijdelheid en dwaasheid. Deze twee tezamen vergeleken en goed overwogen, zullen een krachtige invloed hebben op ons, om ons te onderwerpen aan alle de beschikkingen van de Goddelijke voorzienigheid.

I. Zie hier wat God is, en laat Hem worden aangebeden.

1. Hij is een onbegrijpelijk, ondoorgrondelijk Wezen, oneindig en ontzaglijk groot, van wiens aard en volmaaktheden ons eindig verstand bij geen mogelijkheid een juist begrip kan vormen, en over wiens raad en handelingen wij dus, zonder ons schuldig te maken aan de grootste aanmatiging, geen oordeel kunnen vellen. Wij, die zo weinig bekend zijn met de Goddelijke natuur zijn onbevoegde beoordelaars van de Goddelijke voorzienigheid, en als wij er de beschikkingen van laken, dan spreken wij van dingen, waar wij geen verstand van hebben. Wij kunnen God niet ontdekken, hoe durven wij dan iets berispelijks in Hem vinden? Zofar toont hier aan:
a. Dat Gods natuur ons verstandsvermogen ver overtreft: Zult gij de onderzoekingen Gods vinden? Hem vinden tot de volmaaktheid toe? Nee, Wat kunt gij doen? Wat kunt gij weten? vers 7, 8. Gij, een arm, zwak, kortzichtig schepsel, een aardworm, die slechts van gisteren zijt? Gij, die zo grotelijks begeert Hem te vinden, durft gij het onderzoek naar Hem wagen, of kunt gij hopen er in te zullen slagen?" Wij kunnen door te onderzoeken God vinden, Handelingen 17:27, maar wij kunnen Hem niet vinden, Hem niet ontdekken in iets, waarin het Hem behaagt zich verborgen te houden. Wij kunnen Hem bespeuren, gewaar worden, maar wij kunnen Hem niet begrijpen, wij kunnen weten dat Hij is, maar kunnen niet weten wat Hij is. Het oog kan de oceaan zien, maar hem niet overzien. Wij kunnen door een nederig, naarstig en gelovig onderzoek iets van God ontdekken, maar Hem niet vinden tot de volmaaktheid toe, wij kunnen weten, maar niet ten volle weten wat God is, noch Zijn werk uitvinden van het begin tot het einde toe, Prediker 3:11.
God is ondoorgrondelijk. De eeuwen van Zijn eeuwigheid kunnen niet geteld worden noch kan de ruimte van Zijn onbegrensdheid gemeten worden, de diepte van Zijn wijsheid kan niet worden gepeild, en Zijn macht niet worden beperkt, de glans van Zijn heerlijkheid kan niet worden beschreven, noch de schatten van Zijn goedheid worden opgesomd. Dit is een goede reden, waarom wij van God altijd met ootmoed en voorzichtigheid moeten spreken, nooit Hem iets moeten voorschrijven, noch met Hem moeten twisten, dankbaar moeten zijn voor hetgeen Hij van zichzelf heeft geopenbaard, en verlangen moeten om te zijn daar, waar wij Hem zullen zien gelijk Hij is. 1 Corinthiers 13:9,10.

b. Dat zij de grenzen van geheel de schepping oneindig ver overtreft. Zij is hoger dan de hemel, (zo lezen het sommigen) dieper de de hel, de grote afgrond, langer dan de aarde, breder dan de zee, waarvan tot op de huidige dag nog vele delen onontdekt zijn, en in die tijd nog veel meer. Het is volstrekt bulten ons bereik Gods natuur te begrijpen, "die kennis is ons te wonderbaar, zij is hoog, wij kunnen er niet bij," Psalm 139:6. Wij kunnen Gods plannen niet doorgronden, de redenen van Zijn handelingen niet ontdekken, Zijn oordelen zijn een grote afgrond. Paulus schrijft dezelfde onmetelijkheid toe aan Gods liefde, die Zofar hier toeschrijft aan Zijn wijsheid, en beveelt haar toch aan aan onze kennis ons begrijpen, Efeziers 3:18, "opdat gij ten volle kon begrijpen met al de heiligen, welke de breedte en lengte en diepte en hoogte zij, en bekennen de liefde van Christus."

2. God is een vrijmachtig Heer vers 10. Indien Hij afsnijdt door de dood, of (naar de kanttekening op de Engelse overzetting) indien Hij een verandering maakt - want de dood is een verandering - indien Hij een verandering maakt in volken, in geslachten in de stand van onze zaken, indien Hij opsluit in de gevangenis, of in het net van de beproeving, Psalm 66:11, indien Hij enig schepsel grijpt, zoals een jager zijn prooi (aldus bisschop Patrick), dan zal Hij het vergaderen, en wie zal Hem noodzaken weer te geven? Of, indien Hij saamvergadert, zoals onkruid voor het vuur of, indien Hij des mensen geest en zijn adem tot zich vergadert, Hoofdstuk 34:14, wie kan Hem dan hinderen, wie zal dan Hem afkeren? Wie kan zich tegen het vonnis verzetten, of er de tenuitvoerbrenging van verhinderen? Wie kan Zijn macht in bedwang houden Zijn wijsheid en rechtvaardigheid aanklagen? Indien Hij, die alles uit niets

gemaakt heeft, goedvindt alles wederom tot niets te laten worden, of wederom tot de eerste chaos terug te laten komen, indien Hij, die in de beginne scheiding maakte tussen licht en duisternis, tussen het droge en de zee, ze wederom bijeen wil brengen, indien Hij die gemaakt heeft, wat Hij gemaakt heeft vernietigt, wie kan Hem dan afkeren, Zijn wil veranderen, Zijn hand weerhouden, Zijn handelingen verhinderen of aanklagen? 3. God is een nauwkeurig en rechtvaardig waarnemer van de kinderen van de mensen, vers 11. Hij kent de ijdele lieden. Wij weten weinig van Hem, maar Hij weet alles van ons, Hij kent ons volkomen.
Hij ziet ook het kwade, niet om het goed te keuren, Hábakuk 1:13, maar om het te bestraffen, af te keuren.

a. Hij ziet ijdele lieden, (alle mensen zijn dit, een ieder mens, hoe vast hij staat, is enkel ijdelheid) en in Zijn handelingen met hen, neemt Hij dit in aanmerking. Hij kent de plannen en verwachtingen van de ijdele lieden en kan ze doen mislukken, ze vernietigen, Hij kent de werkingen hunner ijdele verbeelding. Hij zit in de hemel en belacht ze. Hij neemt kennis van de ijdelheid van de mensen, dat is - volgens sommigen - van hun kleine zonden, van hun ijdele gedachten en hun ijdele woorden, van hun onstandvastigheid in het goede.
b. Hij ziet slechte lieden, Hij ziet ook grove boosheid, al is zij ook nog zo in het geheim gepleegd, en nog zo kunstig bemanteld. Al de goddeloosheid van de goddelozen ligt naakt en geopend voor het alziend oog van God, zou Hij haar dan niet aanmerken? vers 11. Voorzeker wèl, en Hij zal er rekenschap van eisen, hoewel Hij voor een wille schijnt te zwijgen.

II. Zie hier wat de mens is, en laat hem zich verootmoedigen, vers 12. God ziet betreffende de ijdele mens, dat hij wijs wil wezen, voor wijs gehouden wil worden, ho ewel hij als het veulen eens woudezels geboren is, zo onnozel en dwaas, zo onleerzaam en ontembaar. Zie wat de mens is:

1. Hij is een ijdel schepsel, hij is hol, ledig, naar de eigenlijke betekenis van het oorspronkelijke woord. God maakte hem vol, maar hij ontledigde zich, verarmde zich, en nu is hij een schepsel, waar niets in is.

2. Hij is een dwaas schepsel, "geworden als de beesten, die vergaan" Psalm 49:21, 73:22 een idioot, geboren ais een ezel, het domste dier, een ezelsveulen, nog niet tot enige dienst geschikt. Als hij er ooit toe komt ergens nut toe te wezen, dan is dit te danken aan de genade van Christus, die zich eenmaal, op de dag van Zijn triomf, van een ezelsveulen heeft bediend.

3. Hij is een eigenzinnig, onhandelbaar schepsel. Een ezelsveulen kan ergens geschikt voor worden gemaakt, maar het veulen eens woudezels is niet te temmen, de woudezel hoort het getier des drijvers niet. Zie Job 39:10 :De mens denkt dat hij even vrij, evenzeer zijn eigen meester is, als het veulen eens woudezels gewend is in de woestijn, Jeremia 2:24, en er naar haakt om aan zijn lusten en hartstochten te voldoen.

4. En toch is hij een trots verwaand schepsel. Hij wil wijs zijn, voor wijs gehouden worden, laat zich voorstaan op de eer van de wijsheid, hoewel hij zich aan de wetten van de wijsheid niet wil onderwerpen. Hij wil wijs zijn, dat is: hij haakt naar verboden kennis, en evenals zijn eerste ouders, wijs willende zijn boven hetgeen geschreven is, verliest hij de boom des levens, wijl hij de boom van de kennis heeft begeerd. Is nu een schepsel als dit geschikt om met God te strijden, of om rekenschap van Hem te eisen? Als wij God en onszelf slechts beter kenden, wij zouden beter weten, hoe ons tegenover God te gedragen.

Job 11:13 - 20

Evenals de andere twee gedaan hebben, moedigt ook Zofar Job hier aan om op betere tijden te hopen, zo hij slechts in een betere gemoedsstemming wil komen.

I. Hij geeft hem goede raad, vers 13, 14, zoals Elifaz gedaan heeft, Hoofdstuk 5:8, en Bildad, Hoofdstuk 8:5. Hij wenst dat hij berouw zal hebben en tot God zal wederkeren. Let op de stappen van die terugkeer:

1. Hij moet een blik slaan naar binnen, van zin veranderd worden, hij moet de boom goed maken. Hij moet zijn hart bereiden, daar moet het werk van de bekering en van de verbetering een aanvang nemen. Het hart, dat van God was afgedwaald, moet terugkeren tot Hem, dat verontreinigd was door de zonde en in wanorde gebracht, moet gereinigd en wederom in orde gebracht worden, dat wankelend was, worden vastgesteld, dat is de betekenis van het woord. Het hart is bereid om God te zoeken, als het vast besloten is om dit te doen, en niet te rusten voor het gedaan is.

2. Hij moet opzien en zijn handen uitbreiden tot God, dat is: hij moet zich opwekken om God aan te grijpen, tot Hem bidden met vurigheid en aandrang, worstelen in het gebed in de verwachting genade en barmhartigheid van Hem te verkrijgen. De Heere de hand te geven betekent ons aan Hem over te geven en een verbond met Hem te maken, 2 Kronieken 30:8. Dit moet Job doen en om het te doen, moet hij zijn hart bereiden.
Job had gebeden, maar Zofar wil dat hij op een betere wijze zal bidden, niet als een appellant, maar als een ootmoedig smekeling.

3. Hij moet wat er in zijn handel en wandel verkeerd is verbeteren, want anders zullen zijn gebeden geen verhoring vinden. Indien er ondeugd in uw hand is, dat is: "indien er zonde is, waarin gij nog leeft, die gij nog bedrijft, doe die verre, verre weg, laat er van af met verfoeiing en heilige verontwaardiging, vast besluitende er niet toe weer te keren, er nooit meer iets mee van doen te hebben, Ezechiël 18:31, Hoséa 14:9, Jesaja 30:22. Indien er enig gewin van de ongerechtigheid, enigerlei goed, verkregen door onrecht en verdrukking, in uw hand is, geef het weer," zoals Zacheüs gedaan heeft, Lukas 19:8, "schud uw handen uit dat zij het niet behouden,"" Jesaja 33:15. De schuld van de zonde wordt niet weggenomen, indien het gewin van de zonde niet wordt teruggegeven.

4. Hij moet zijn uiterste best doen, om ook zijn gezin te verbeteren. "Laat het onrecht in uw tenten niet wonen. Laat uw huis geen toevlucht, geen schuilplaats zijn voor goddelozen, laat er geen slechte handelingen in gepleegd, geen door onrecht verkregen schatten in gevonden worden." Hij vermoedde dat Jobs talrijk gezin slecht bestuurd werd en dat, waar velen waren, velen slecht waren en dat het verderf, de ondergang, van zijn gezin de straf was van zijn goddeloosheid. Indien hij nu verwachtte dat God in gunst tot hem zal wederkeren, dan moet hij wat daar verkeerd was verbeteren, en hoewel er goddeloosheid in zijn tenten kan komen, moet hij er haar niet in laten blijven, Psalm 101:3 en verv.

II. Hij verzekert hem van troost en welvaren indien hij deze raad opvolgt, vers 15 en verv. Indien hij tot berouw en bekering wil komen, dan zal hij ongetwijfeld gerust en gelukkig zijn, alles zal wederom wèl wezen. Misschien heeft Zofar te kennen gegeven dat, zo God niet spoedig zo’n verandering in zijn toestand zou brengen, hij en zijn vrienden bevestigd zouden worden in hun mening dat hij een geveinsde was voor God en de mensen. Toch spreekt hij ook een grote waarheid uit, namelijk dat "het werk van de gerechtigheid vrede zal zijn en de werking van de gerechtigheid gerustheid en zekerheid zal zijn tot in eeuwigheid," Jesaja 32:17. Zij, die zich in oprechtheid tot God wenden, kunnen verwachten:

1. Dat zij met een heilig vertrouwen tot God zullen kunnen opzien: "Dan zult gij uw aangezicht opheffen uit de gebreken naar de hemel, gij zult met vrijmoedigheid tot de troon van de genade komen", en niet met die vrees en verschrikking, uitgedrukt in Hoofdstuk 9:34. Indien ons hart ons niet veroordeelt wegens geveinsdheid en onboetvaardigheid, dan hebben wij vrijmoedigheid tot God, in ons naderen tot Hem, en onze verwachtingen van Hem, 1 Johannes 3:21. Als wij worden aangezien in het aangezicht van de Gezalfde, dan kan ons aangezicht dat treurig en verslagen was, opgeheven worden, dat verontreinigd was, nu gewassen zijnde in het bloed van Christus, zonder vlek worden opgeheven. Als "ons hart gereinigd is van het kwaad geweten, dan kunnen wij toegaan met een waarachtig hart," Hebreeën 10:22. Sommigen verstaan dit van zijn eerherstel voor de mensen, Psalm 37:6. Als wij verzoend zijn met God, dan kunnen wij met blijmoedigheid onze vrienden in het aangezicht zien.

2. Een heilige kalmte in henzelf. Gij zult vast wezen en niet vrezen. Hun hart vast zijnde, "zullen zij voor geen kwaad gerucht vrezen" Psalm 112:7.
Job was nu vol van verwarring en verbijstering, wijl hij op God zag als zijn vijand en met Hem twistte, maar Zofar verzekert hem dat, zo hij zich wilde verootmoedigen, zich aan God wilde onderwerpen, zijn hart vast zou worden, en dat hij verlost zou worden van de opzettende vrees, die hij voor God koesterde en die zijn hart zozeer ontroerde. Hoe minder wij verschrikt zijn, hoe vaster wij zullen wezen, en bijgevolg, hoe meer geschikt voor onze dienst en voor ons lijden.

3. Dat zij met vertroosting kunnen terugzien op hun vroeger lijden, vers 16. "Gij zult de moeite vergeten, zoals de moeder de pijn en benauwdheid van het baren niet gedenkt om de blijdschap dat het kind is geboren. Gij zult volkomen bevrijd wezen van de indrukken, die zij bij u heeft teweeggebracht, en harer gedenken als van de wateren, die voorbijgegaan zijn, of uit een vat gegoten worden, en smaak noch kleur noch geur nalaten. De wonden uwer tegenwoordige beproeving zullen volkomen genezen zijn, er zullen niet slechts geen littekenen van overblijven, maar ook geen pijn." Job heeft gepoogd zijn klacht te vergeten, Hoofdstuk 9:27, maar bevond dat hij het niet kon, zijn ziel gedacht nog aan de alsem en gal, maar Zofar geeft hem hier het middel aan de hand om haar te vergeten: hij brenge door geloof en gebed zijn smarten en zorgen tot God, en late ze bij Hem, en dan zal hij ze vergeten. Waar de zonde zwaar weegt, wordt de beproeving licht geacht. Als wij onze zonden recht gedenken, dan zullen wij vergelijkenderwijs ons leed vergeten, en nog veel meer zal dit zo zijn, als wij de troost verkrijgen van verzegelde vergeving en vrede. Hij, wiens ongerechtigheid is vergeven, zal niet zeggen ik ben ziek, maar dat vergeten, Jesaja 4.
Een troostrijk vooruitzicht op hun toekomstige vrede. Zofar denkt Job hiermede te bemoedigen in antwoord op de vele wanhopende uitdrukkingen, die hij gebruikt heeft, alsof het vruchteloos voor hem zou zijn om te hopen dat hij ooit weer goede dagen zal zien in deze wereld. "Maar gij zult die wel zien," zegt Zofar, "en goede nachten ook."

Hij geeft hem hoop op een gezegende verandering.
a. Zijn licht was nu wel verduisterd maar het zal wederom helder schijnen, helderder dan ooit, vers 17. Zelfs zijn ondergaande zon zal glansrijker wezen dan de middagzon, en zijn avond schoon als de morgen, zowel ten opzichte van eer als van genot, zijn licht zal opgaan in de duisternis, Jesaja 58:10, de zware donkere wolk, van achter welke zijn zon zal doorbreken, zal haar glans en luister des te meer doen uitkomen - dat het zelfs in zijn ouderdom zal schijnen, en die kwade dagen zullen voor hem goede dagen zijn. Zij, die zich waarlijk tot God bekeren, beginnen dan te schijnen als lichten. Hun pad is als het schijnend licht, dat toeneemt, het

einde van hun dag zal de volkomenheid ervan zijn, en hun avond in deze wereld zal hun morgenstond wezen in een betere.
b. Hij was nu in voortdurende vrees en verschrikking, maar dan zal hij leven in heilige rust en veiligheid, vers 18. Gij zult vellig wezen omdat er hoop is. Zij, die door genade een goede hoop hebben in God en op de hemel, zijn voorzeker veilig en hebben reden om gerust te zijn, hoe zwaar en moeilijk de tijden voor hen ook zijn in deze wereld. Hij, die in oprechtheid wandelt, kan aldus veilig wandelen, omdat, ofschoon er ellende, moeite en gevaar is, er ook hoop is, dat alles ten laatste wèl zal wezen. Hoop is "een anker van de ziel," Hebreeën 6:19. "Gij zult om u heen graven", dat is: "Gij zult zo veilig wezen als een leger in zijn verschansing." Zij, die zich aan Gods regering onderwerpen, zullen onder Zijn bescherming worden genomen, en dan zijn zij veilig bij dag en bij nacht.

(1). Bij dag, als zij buiten aan het werk zijn, " Gij zult graven in veiligheid, gij en uw dienstknechten voor u, en niet weer aangevallen worden door de plunderaars, die op uw dienstknechten aanvielen toen zij ploegden," Hoofdstuk 1:14. Het maakt geen deel uit van de beloofde voorspoed, dat hij in luiheid en ledigheid zal leven, maar dat hij een werk, een roeping zal hebben, en haar zal volgen, en als hij in die roeping aan de arbeid is, dan zal hij onder Gods bescherming wezen. Gij zult graven en veilig wezen, niet roven en veilig wezen, de weg van plicht is de weg van de veiligheid.
(2). Bij nacht, als zij zich tehuis ter ruste leggen: gij zult gerust slapen - en de slaap des arbeiders is zoet - in veiligheid, niettegenstaande de gevaren van de duisternis. De wolkkolom bij dag zal een vuurkolom wezen bij nacht. " Gij zult nederliggen, vers 19, niet genoodzaakt te dwalen, waar geen plaats is om er uw hoofd op neer te leggen, niet genoodzaakt te waken en op te zitten, verwachtende aangevallen te worden, maar op de bestemde tijd zult gij naar bed gaan, en niet alleen zal niemand u schade of leed doen, maar niemand zal u verschrikken." Het is een groot voorrecht een grote zegen om rustige nachten met ongestoorde slaap te hebben, dat zeggen zij, die het gedruis van de krijg horen. En het middel om rustig te zijn, is God te zoeken en ons te bewaren in Zijn liefde. Niets behoeft diegenen bevreesd te maken, die tot God weerkeren als tot hun rust, en Hem tot hun woning nemen, Psalm 71:3.
(3). Thans is hij gesmaad, geminacht, maar dan zal hij gezocht worden. "Velen zullen u zoeken en het in hun belang achten uw vriendschap te verwerven." Het zijn zij, die grote wijsheid bezitten of er de naam van hebben die rijk en machtig zijn, die gezocht worden. Zofar kende Job zo goed, dat hij voorzag dat hoe laag zijn ebbe thans ook wezen mocht indien ooit het getij zou verkeren, de vloed zo hoog als ooit stijgen zou, en dat hij wederom de lieveling van zijn land wezen zou. Zij, die op de rechte wijze God zoeken, zullen waarschijnlijk de dag zien, wanneer anderen hen zoeken, zoals de dwaze maagden de wijze maagden gezocht hebben: Geeft ons van uw olie. Eindelijk. Zofar besluit met een kort woord nopens het lot van de goddelozen, vers 20. Maar de ogen van de goddelozen zullen bezwijken. Hij schijnt te vermoeden dat Job zijn raad niet zal volgen, en nu zegt hij hem wat daarvan komen zou, hem de dood voorstellende zowel als het leven. Zie wat er worden zal van hen, die omkomen in hun goddeloosheid en zich niet willen beteren en bekeren.

1. Zij zullen noch in deze, noch in de andere wereld het goede zien, met de hoop waarop zij zich hebben gevleid. Teleurstelling zal hun deel wezen, hun schande, hun eindeloze pijniging. Hun ogen zullen bezwijken door uit te zien naar hetgeen nooit komen zal. "Als de goddeloze mens sterft, vergaat zijn verwachting," Spreuken 11:7. Hun hoop zal wezen als een ademtocht, verdwenen, heengegaan, om niet te kunnen weerkeren, of hun hoop zal vergaan, zoals wanneer iemand de geest geeft. Zij zal hun falen als zij haar het meest nodig hebben, en toen zij de verwezenlijking ervan verwachtten, zij zal wegsterven, van hen wegvlieden, en hen beschaamd en verlegen achterlaten.

2. Zij zullen het kwaad niet kunnen ontvlieden, waarvoor zij soms vrezen, zij zullen aan de tenuitvoerlegging van het vonnis, dat over hen uitgesproken is niet kunnen ontkomen. Zij, die niet vluchten willen tot God, zullen het moeilijk vinden om weg te vluchten van Hem.

HOOFDSTUK 12

1 Maar Job antwoordde en zeide: 2 Trouwens, omdat gijlieden het volk zijt, zo zal de wijsheid met ulieden sterven! 3 Ik heb ook een hart even als gijlieden, ik zwicht niet voor u; en bij wien zijn niet dergelijke dingen? 4 Ik ben het, die zijn vriend een spot is, maar roepende tot God, Die hem verhoort; de rechtvaardige en oprechte is een spot. 5 Hij is een verachte fakkel, naar de mening desgenen, die gerust is; hij is gereed met de voet te struikelen. 6 De tenten der verwoesters hebben rust, en die God tergen, hebben verzekerdheden, om hetgene God met Zijn hand toebrengt. 7 En waarlijk, vraag toch de beesten, en elkeen van die zal het u leren; en het gevogelte des hemels, dat zal het u te kennen geven. 8 Of spreek tot de aarde, en zij zal het u leren; ook zullen het u de vissen der zee vertellen. 9 Wie weet niet uit alle deze, dat de hand des HEEREN dit doet? 10 In Wiens hand de ziel is van al wat leeft, en de geest van alle vlees des mensen. 11 Zal niet het oor de woorden proeven, gelijk het gehemelte voor zich de spijze smaakt? 12 In de stokouden is de wijsheid, en in de langheid der dagen het verstand. 13 Bij Hem is wijsheid en macht; Hij heeft raad en verstand. 14 Ziet, Hij breekt af, en het zal niet herbouwd worden; Hij besluit iemand, en er zal niet opengedaan worden. 15 Ziet, Hij houdt de wateren op, en zij drogen uit; ook laat Hij ze uit, en zij keren de aarde om. 16 Bij Hem is kracht en wijsheid; Zijns is de dwalende, en die doet dwalen. 17 Hij voert de raadsheren beroofd weg, en de rechters maakt Hij uitzinnig, 18 de band der koningen maakt Hij los, en Hij bindt de gordel aan hun lenden. 19 Hij voert de oversten beroofd weg, en de machtigen keert Hij om. 20 Hij beneemt de getrouwen de spraak, en der ouden oordeel neemt Hij weg. 21 Hij giet verachting over de prinsen uit, en Hij verslapt de riem der geweldigen. 22 Hij openbaart de diepten uit de duisternis, en des doods schaduw brengt Hij voort in het licht. 23 Hij vermenigvuldigt de volken, en verderft ze; Hij breidt de volken uit, en leidt ze. 24 Hij neemt het hart van de hoofden des volks der aarde weg, en doet hen dwalen in het woeste, waar geen weg is. 25 Zij tasten in de duisternis, waar geen licht is; en Hij doet hen dwalen, als een dronkaard.

In dit en de twee volgende hoofdstukken hebben wij Jobs antwoord op Zofars rede, waarin hij, evenals tevoren, eerst met zijn vrienden redeneert, zie Hoofdstuk 13:19, en zich dan tot God wendt, zijn rede, zijn beklag tot Hem richt, tot aan het einde van zijn rede. In dit hoofdstuk spreekt hij tot zijn vrienden en:

I. Veroordeelt wat zij van hem gezegd hebben alsmede hun oordeel van zijn karakter, vers 1 - 5.
II. Spreekt hij tegen wat zij gezegd hebben van het verderf van de goddelozen in deze wereld, aantonende dat zij dikwijls bloeien en grote voorspoed hebben vers 6 - 11.
III. Stemt hij toe wat zij gezegd hebben van de wijsheid, macht en vrijmacht van God en de heerschappij van Zijn voorzienigheid over de kinderen van de mensen en al hun zaken, hij bevestigt dit en weidt er over uit, vers 12 - 25.

Job 12:1 - 5

De bestraffingen, die Job zijn vrienden hier, hetzij terecht of ten onrechte, toedient, zijn zeer scherp, en kunnen tot bestraffing dienen van allen, die hoogmoedig en minachtend zijn, en om hun dwaasheid in het licht te stellen.

I. Hij verwijt hen hun verwaandheid, hun ingenomenheid met zichzelf, en de hoge dunk, die zij koesteren van hun eigen wijsheid in vergelijking met hem, terwijl toch niets meer dwaas en onbetamelijk is, of meer verdient bespot te worden.

1. Hij stelt hen voor als voor zich het monopolie opeisende van wijsheid, vers 2. Hij spreekt ironisch. "Zeker, gijlieden zijt het volk! Gij acht u bevoegd en geschikt om aan geheel het mensdom de wet voor te schrijven, uw oordeel moet de maatstaf zijn voor ieders gevoelen en mening, alsof gij alleen, en niemand anders, tussen waarheid en leugen, goed en kwaad, kunt onderscheiden, weshalve iedereen zich voor u heeft te buigen, en wij allen, terecht of ten onrechte, moeten spreken zoals gij spreekt, gij met uw drieën zijt het volk, de meerderheid, aan u is de beslissende stem." Het is, van wie het ook zij, dwaas en zondig om zich wijzer te achten dan geheel het mensdom, of op zo stellige wijs, zo apodictisch te spreken, alsof men dit dacht. Ja, hij gaat nog verder. "Gij denkt niet slechts dat er niemand is, maar dat er ook niemand zijn zal, die zo wijs is als gij, en daarom moet de wijsheid met u sterven, en de gehele wereld moet dwaas zijn als gij zijt heengegaan, in het donker zitten als uw zon ondergegaan is."
Het is dwaasheid voor ons om te denken dat door ons heengaan een groot, onherstelbaar verlies zal geleden worden, of dat wij node gemist kunnen worden, daar God toch des geestes overig heeft en anderen kan verwekken, meer geschikt dan wij om Zijn werk te doen. Als wijze en Godvruchtige mensen sterven, is het troostrijk te denken dat wijsheid en Godsvrucht niet met hen sterven. Sommigen zijn van mening dat Job er hier aanmerking op maakt, dat Zofar hem (naar hij dacht) en anderen had vergeleken bij het veulen eens woudezels, Hoofdstuk 11:12. "Ja", zegt hij. "wij zijn ezels, gij alleen zijt mannen."

2. Hij laat zichzelf het recht wedervaren om aanspraak te kunnen maken op enige gaven van wijsheid, vers 3. "Ik heb ook verstand, een hart zowel als gijlieden, ik zwicht niet voor u, ik ben uw mindere niet. Ik ben even geschikt als gij om te oordelen over de methoden en bedoelingen van de Goddelijke voorzienigheid, en er de moeilijke hoofdstukken van te verklaren." Hij zegt dit niet in zelfverheerlijking, het was geen grote lof, die hij zich toezwaaide door te zeggen: ik heb verstand, zowel als gij, nee, en ook niet door te zeggen "ik begrijp deze zaak zo goed als gij." Immers welke reden had hij, of hadden zij, om er trots op te wezen datgene te verstaan, dat geheel blijkbaar was, voor de hand lag, onder het bereik was van ieder, die op een greintje gezond verstand aanspraak kon maken: " Ja wie weet zulke dingen niet? Wat er waar was in hetgeen gij gezegd hebt, weet iedereen, het zijn algemeen bekende waarheden, waarover velen even voortreffelijk kunnen spreken als gij of ik."
Maar hij zegt het om hen te verootmoedigen en hen te beteugelen in de hoge dunk, die zij van hun eigen wijsheid koesterden. Het kan ons terecht weerhouden van trots te zijn op onze kennis, als wij bedenken hoevelen er zijn, die evenveel en misschien meer weten dan wij en er een beter gebruik van maken. Als wij in verzoeking zijn om hard te wezen in ons afkeuren en bestraffen van hen, met wie wij in gevoelen verschillen en met wie wij redetwisten, dan moeten wij bedenken dat ook zij hun verstand hebben zowel als wij, evengoed als wij tot oordelen instaat zijn, ja misschien niet onze minderen maar onze meerderen zijn in kennis en doorzicht, dat het mogelijk is dat zij gelijk en wij ongelijk hebben, en dat wij hen bijgevolg noch moeten veroordelen noch mogen verachten, Romeinen 14:3, niet moeten doen alsof wij meesters waren, Jakobus 3:1, daar wij toch allen broeders zijn, Mattheüs 23:8. Het is billijk om te erkennen dat zij met wie wij omgaan of met wie wij een strijd hebben, redelijke schepselen zijn, zo goed als wij.

II. Hij klaagt over de grote minachting, waarmee zij hem behandeld hebben. Zij, die hooghartig zijn en een al te gunstige mening van zichzelf koesteren, zijn gewoonlijk trots en minachtend tegenover anderen, geheel bereid om allen te vertreden, die rondom hen zijn.
Job bevond dit of hij dacht dit tenminste vers 4. Ik ben het, die zijn vriend een spot is. Ik kan niet zeggen dat deze beschuldiging gegrond was, wij willen niet denken dat het de bedoeling was van Jobs vrienden hem te mishandelen of te bespotten, of dat zij iets anders op het oog

hadden dan hem te overtuigen, en hem aldus naar de rechte methode te vertroosten, maar hij roept: ik ben als iemand, die bespot is. Wij zijn licht geneigd bestraffing aan te zien voor smaad of spot, te denken dat men ons bespot als wij slechts vermaand en geraden worden, deze gemelijkheid is onze dwaasheid, en een groot onrecht aan onszelf en aan onze vrienden. Maar wel moeten wij erkennen, dat er een schijn van reden was voor die beschuldiging, zij kwamen om hem te vertroosten, maar zij kwelden hem, gaven hem raad en aanmoediging, maar zonder een sterke mening te koesteren dat zij iets bij hem zouden uitwerken, en daarom dacht hij dat zij met hem spotten, en dat vermeerderde grotelijks zijn leed. Voor hen, die van de hoogte van voorspoed in de diepte van tegenspoed zijn gevallen, is niets smartelijker, dan om vertreden en bespot te worden, en uit dien hoofde zijn zij maar al te zeer tot achterdocht geneigd. Merk op:

1. Wat deze grief voor hem verzwaarde. Het waren twee dingen.
a. Dat zij zijn naburen, zijn vrienden, waren, zijn metgezellen, zoals de eigenlijke betekenis is van het woord, en de bespottingen van dezulken zijn dikwijls zeer boosaardig, en worden altijd met grote verontwaardiging ontvangen, Psalm 55:13,14. "het is geen vijand, die mij hoont, anders zou ik het hebben gedragen, maar gij zijt het, o mens, als van mijne waardigheid." b. Dat zij belijders waren van de Godsdienst, mannen, die God aanriepen en zeiden dat Hij hun antwoordde, want sommigen verstaan dit van de spottende personen: Zij zijn de zodanigen, die acht slaan op de hemel, invloed hebben in de hemel, wier gebed ik gaarne gehad zou hebben, en er dankbaar voor geweest zou zijn, wier goede mening van mij ik op hoge prijs zou stellen, en wier afkeuringen en bestraffingen mij dus zeer smartelijk zijn! Het is treurig om te denken dat mensen, die God aanroepen, hun broederen kunnen bespotten, Jakobus 3:9, 10, en het moet een Godvruchtige wel zwaar vallen dat zij, van wie hij goed denkt, kwaad denken van hem, toch is dit volstrekt niets nieuws.

2. Wat er hem in ondersteunde.
a. Dat hij een God had, tot wie hij zich kon wenden, op wie hij zich kon beroepen, want sommigen verstaan die woorden van de persoon, die bespot wordt, dat hij tot God roept, die hem verhoort, en zo komt het overeen met Hoofdstuk 16:20. Mijn vrienden zijn mijn bespotters, doch mijn oog druipt tot God, stort tranen uit tot God. Zijn onze vrienden doof voor onze klachten, God is het niet, als zij ons veroordelen, kent God toch onze oprechtheid, als zij het slechtste van ons denken, zal Hij het beste van ons doen uitkomen, als zij ons gemelijke antwoorden geven, zal Hij ons vriendelijk antwoorden.
b. Dat zijn geval niet enig was maar dat het gewoonlijk zo gaat: de rechtvaardige en oprechte is een spot. Door velen wordt hij bespot, zelfs om zijn rechtvaardigheid en oprechtheid, om zijn eerlijkheid tegenover de mensen en zijn vroomheid voor God, dit wordt belachen als iets dat dwaas is, waarmee onnozele lieden zich onnodig belemmeren en belasten, alsof de Godsdienst een grap was, waarmee men zich dus vrolijk ken maken. Door de meesten wordt hij bespot om de een of andere zwakheid, in weerwil van zijn rechtvaardigheid en oprechtheid zonder in het minst in aanmerking te nemen hetgeen zozeer tot zijn eer is. Het is vanouds her het lot geweest van goede en Godvruchtige mensen om veracht en bespot te worden, en daarom moeten wij niet denken dat dit iets vreemds is, 1 Petrus 4:12, en het ook niet hard vinden indien dit ons lot is, aldus hebben zij niet alleen de profeten vervolgd, maar ook de heiligen uit de tijd van de patriarchen, Mattheüs 5:12. En kunnen wij verwachten dat het ons beter zal gaan dan hen?

3. Wat hij vermoedde er de ware oorzaak van te zijn en dat was dit: zij waren zelf rijk en welvarend, en daarom verachtten zij hem, die tot armoede was vervallen. Dat is het gewone doen van de wereld, wij zien er dagelijks voorbeelden van, die voorspoedig zijn worden

geprezen, maar van hen, aan wie alles tegenloopt, zegt men: "Weg met hen!" Die gereed is om met de voet te struikelen en in moeilijkheid te komen, wordt, hoewel hij vroeger als een lamp heeft geschenen, licht van zich heeft gegeven, dan beschouwd als een lamp, die uitgaat, als het snuitsel van een kaars, dat wij wegwerpen en vertreden, en dat bijgevolg naar de mening desgenen, die gerust is een verachte fakkel is, vers 15. Zelfs de rechtvaardige en oprechte, die als een brandende en lichtende kaars is in zijn geslacht, zal, als hij in verzoeking komt, Psalm 73:2, of onder een wolk is, met minachting worden aangezien.
Zie hier:
a. Wat het gewone gebrek is van hen, die in voorspoed leven, zelf zat en gerust en vrolijk zijnde, zien zij met minachting op hen, die gebrek lijden, pijn en smart hebben, zij zien hen voorbij, nemen geen notitie van hen en trachten hen te vergeten. Zie Psalm 123:4. De opperschenker drinkt wijn uit schalen, maar bekommert zich niet over de verbreking Jozefs. Rijkdom zonder genade zal de mensen dikwijls zo hoogmoedig maken, zo onverschillig voor hun arme naasten.
b. Wat het gewone lot is van hen, die tot tegenspoed komen. Armoede dient om al hun glans en luister te doen tanen, zij zijn lampen, maar als zij uit de gouden kandelaars worden weggenomen en evenals de fakkels van Gideon, in aarden kruiken worden gestoken, dan zal niemand hen meer zoals vroeger waarderen, die gerust leven zullen hen verachten.

Job 12:6 - 11
Al de vrienden van Job hadden tot beginsel gesteld en aangenomen dat goddeloze mensen niet lang voorspoedig kunnen zijn in deze wereld, maar dat hen plotseling het een of ander merkwaardig oordeel treffen zal. Zofar had zijn rede besloten met deze verklaring: de ogen van de goddelozen zullen bezwijken, Hoofdstuk 11:20.

Job verklaart zich hier tegen dit beginsel en houdt staande dat God in Zijn beschikking van de uitwendige aangelegenheden van de mensen handelt als soeverein en de juiste uitdeling van beloning en straf bewaart voor de toekomstige staat.

I. Hij stelt vast als een ontwijfelbare waarheid, dat goddelozen voorspoedig kunnen zijn in deze wereld, en dit ook dikwijls zijn, vers 6. Zelfs grote zondaars kunnen grote voorspoed hebben. Merk op:

1. Hoe hij de zondaars beschrijft: zij zijn rovers die God tergen, de ergste soort van zondaars, Godslasteraar s en vervolgers. Misschien heeft hij het oog op de Sabeërs en Chaldeeën, die hem beroofd hebben en altijd van buit en roof hebben geleefd, en toch voorspoedig zijn geweest. De gehele wereld zag dit en wat men met zijn zinnen waarneemt valt niet te betwisten, een waarneming van feiten is twintig denkbeelden waard, die slechts op gissing berusten. Of meer in het algemeen. Alle trotse verdrukkers zijn rovers en verwoesters. Er wordt ondersteld, dat hetgeen aan de mensen schade en nadeel toebrengt, tergend is voor God, de beschermer van recht, de beschermer van het mensdom. Het is niet vreemd dat zij, die het recht schenden, ook alle verplichtingen van de Godsdienst van zich afwerpen, God zelf trotseren en er niets in vinden om Hem te tergen.

2. Hoe hij hun voorspoed beschrijft: hij is zeer groot, want:
a. Zelfs hun tenten zijn voorspoedig, vers 1. Zij, die met hen leven, en zij, die na hen komen en die van hen afstammen. Het was alsof een zegen als erfgoed in hun geslachten was gekomen en hetgeen door onrecht verkregen werd, wordt soms bewaard en in stand gehouden voor de volgende geslachten.

b. Zij hebben rust, gevoelen niet slechts geen leed, maar vrezen er niet eens voor, zij duchten geen gevaar, hetzij van dreigende beschikkingen van Gods voorzienigheid of van een ontwaakt geweten. Maar zij die God tergen, zijn er met al hun gerustheid niet veiliger om.
c. In hun hand brengt God overvloedig. "Zij hebben meer dan hun hart kan begeren," Psalm 73:7. Zij hebben niet slechts het nodige, maar het aangename, niet slechts voor henzelf, maar voor anderen, niet slechts voor het tegenwoordige, maar ook voor later, en zij hebben het uit de hand van Gods voorzienigheid. God brengt hun overvloedig, en zo kunnen wij dus over der mensen Godsvrucht niet oordelen naar hun overvloed, noch over hetgeen in hun hart is naar hetgeen zij in hun hand hebben.

II. Voor het bewijs hiervan beroept hij zich op de lagere schepselen - op de dieren en de vogelen, op de bomen en zelfs op de aarde zelf, raadpleeg hen en zij zullen het u zeggen, vers 7, 8. Wij kunnen menige goede les van hen leren. Maar wat moeten zij ons hier leren?

1. Wij kunnen van hen leren dat de tenten van de rovers voorspoedig zijn. Dat is de mening van sommigen. Want,
a. Zelfs onder de dieren gebeurt het, dat de grote de kleine verslinden en de sterken azen op de zwakken, en mensen zijn als de vissen van de zee, Hábakuk 1:14. Indien de zonde niet ingekomen was, dan zou er zo'n wanorde niet onder de schepselen geheerst hebben, dan zouden de wolf en het lam tezamen nederliggen.
b. Deze schepselen zijn dienstbaar aan goddeloze mensen en aldus tonen zij hun voorspoed. Vraagt aan de kudden van groot en klein vee aan wie zij behoren, en zij zullen u zeggen dat die rover, of deze verdrukker hun eigenaar is. De vissen en de vogelen zullen u zeggen, dat zij opgediend worden op de tafels van trotse zondaren, wier weelde zij voeden, voor hen brengt de aarde haar vruchten voort, Hoofdstuk 9:24, en de gehele schepping zucht onder de last en de druk hunner tirannie, Romeinen 8:20, 22. Al de schepselen, die de goddeloze mensen misbruiken, door ze tot voedsel en brandstof van hun lusten te doen dienen, zullen op een andere dag tegen hen getuigen, Jakobus 5:3, 4.

2. Hieruit kunnen wij de wijsheid, macht en goedheid van God leren en van Zijn soevereine heerschappij, tot welke eenvoudige, klaarblijkelijke waarheid al deze moeilijk te begrijpen beschikkingen van de Voorzienigheid teruggebracht moeten worden. Zofar had er een grote verborgenheid van gemaakt, Hoofdstuk 11:7. "Het is daar zo verre vandaan," zegt Job, "dat wij hetgeen wij nodig hebben te weten, zelfs van de mindere schepselen kunnen leren, want wie weet niet uit alle deze dat de hand des Heeren dit doet? vers 9. Dat kan iedereen uit het boek van de schepselen gewaar worden, namelijk dat er een wijze voorzienigheid Gods is, die al deze dingen leidt en bestuurt door regelen, waarmee wij niet bekend zijn en die wij niet bevoegd zijn te beoordelen." Van Gods soevereine heerschappij over Zijn schepselen moeten wij leren te berusten in al Zijn beschikkingen van de zaken van de kinderen van de mensen, al zouden zij ook ingaan tegen onze wensen en tegen de maatregelen, die wij genomen hebben.

III. Hij verklaart het alles door het volstrekte eigendomsrecht van God op Zijn schepselen vers 10. In wiens hand de ziel is van al wat leeft. Alle schepselen hebben hun bestaan van Hem, zijn het Hem verschuldigd, zijn van Hem afhankelijk voor het onderhouden ervan, zijn geheel en volstrekt in Zijn macht, onder Zijn bestuur en heerschappij, geheel en al tot Zijn beschikking en moeten op Zijn oproep hun leven overgeven. Alle zielen zijn Zijne, en mag Hij met het Zijne niet doen wat Hij wil? Hier wordt de naam Jehovah genoemd, vers 9, en het is de enige maal, dat wij hem ontmoeten in al de redenen van Job en zijn vrienden, want in alle tijd was God meer bekend onder de naam Shaddaï, de Almachtige. De woorden in vers 11: Zal niet het oor de woorden proeven, gelijk het gehemelte voor zich de spijze smaakt?

kunnen genomen worden, hetzij als het slot van de voorafgaande rede of als de inleiding van hetgeen volgt. De geest des mensen heeft een even goed vermogen om te onderscheiden tussen waarheid en dwaling, als zij hem op juiste wijze worden voorgesteld, als het gehemelte om te onderscheiden tussen hetgeen zoet en bitter is. Daarom eist hij van zijn vrienden de vrijheid om voor zichzelf te oordelen over hetgeen zij gezegd hebben, en verlangt dat zij dezelfde vrijheid zullen gebruiken om te oordelen over hetgeen hij gezegd heeft, ja hij schijnt een beroep te doen op het onpartijdig oordeel van wie het ook zij in deze twistzaak, laat het oor de woorden proeven die er van beide zijden gesproken zijn, en dan zal men zien, dat aan zijn zijde het recht is. Het oor moet de woorden proeven, eer het hart er mee instemt. Gelijk wij door de smaak oordelen welk voedsel gezond of niet gezond is voor het lichaam, zo moeten wij door de geest des onderscheids oordelen welke leer goed en gezond is, en welke niet, 1 Corinthiers 10:15, 11:13.

Job 12:12 - 25
Dit is een verheven rede van Job betreffende de wijsheid, macht en soevereiniteit van God in het verordineren en beschikken van alle zaken van de kinderen der mensen naar de raad Zijns willens, die niemand durft tegenspreken en niemand kan weerstaan. Over dit onderwerp hebben Job en zijn vrienden uitnemend gesproken, hoezeer zij over andere zaken in gevoelen van elkaar verschilden. Het ware te wensen dat wijze en Godvruchtige mensen, die in zaken van minder belang in gevoelen met elkaar verschillen, tot het inzicht wilden komen dat het hun tot eer en welzijn en anderen tot stichting zou zijn, om het meest stil te staan bij de grote dingen, waarin zij het met elkander eens zijn. Over dit onderwerp sprekende, is Job zichzelf, dan zijn er geen hartstochtelijke klachten, geen gemelijke aanmerkingen, maar alles is mannelijk en groot.

I. Hij stelt de ondoorgrondelijke wijsheid en onweerstaanbare macht van God vast. Hij erkent dat er bij de mensen wijsheid is en verstand, vers 12, maar zij worden slechts bij weinigen gevonden, bij de ouden, bij hen die gezegend worden met lengte van dagen en ze dus door langdurige en voortdurende ervaring verkrijgen, en als zij dan wijsheid verkregen hebben, dan hebben zij hun kracht verloren, en zijn niet instaat om de resultaten hunner wijsheid in beoefening te brengen. Maar bij God is beide wijsheid en macht, wijsheid om te beramen wat het beste is, en kracht om hetgeen beraamd is ten uitvoer te brengen. Hij verkrijgt niet, zoals wij, raad en verstand door waarneming, maar heeft ze van eeuwigheid in zichzelf, vers 13. Wat is de wijsheid van oude lieden in vergelijking met de wijsheid van de Oude van dagen! Het is slechts weinig dat wij weten, en nog minder dat wij kunnen doen, maar God kan alles, en geen van Zijn gedachten kan afgesneden worden Hoofdstuk 42:2. Zalig zij, die deze God tot hun God hebben want dan is ook de oneindige wijsheid en kracht voor hen!
Dwaas en vruchteloos is al het streven van de mensen tegen Hem, vers 14. Hij breekt af en het zal niet herbouwd worden. Met Gods voorzienigheid valt niet te strijden, haar maatregelen kunnen niet verbroken worden. Gelijk hij tevoren gezegd heeft, Hoofdstuk 9:12, Hij neemt weg, en wie kan Hem hinderen, zo zegt hij wederom: wat God zegt kan niet worden tegengesproken, en wat Hij doet niet ongedaan worden gemaakt. Er is geen wederopbouwen van hetgeen God in puin wil hebben liggen, getuige de toren van Babel, waaraan de bouwers niet konden voortbouwen, en de verwoesting van Sodom en Gomorra, die nooit kon worden hersteld. Zie Jesaja 25:2, Ezechiël 26:14, Openbaring 18:21. Er is geen bevrijden van hen, die God tot eeuwigdurende gevangenschap heeft veroordeeld, als Hij besluit iemand door ziekte tot armoede te brengen, dan is er voor hem geen opening. Hij sluit op in het graf, en niemand kan deze verzegelde deuren openbreken in de hel, in ketenen en in duisternis, en niemand kan over de grote kloof, die gevestigd is, heen komen.

II. Hij wijst, ten bewijze hiervan, op een voorbeeld in de natuur vers 15. Hij heeft "de wateren onder Zijn bevel, heeft ze in een kleed gebonden," Spreuken 30:4, "ze met Zijn vuist gemeten," Jesaja 40:12, en Hij kan de kinderen van de mensen straffen, hetzij door gebrek er aan, of door te grote overvloed ervan. Zoals de mensen de wetten van de deugd verbreken door uitersten naar beide zijden, terwijl de deugd in het midden ligt, zo straft God hen door uitersten, en onthoudt hun de zegen van het gemiddelde.

1. Grote droogten zijn soms grote oordelen: Hij houdt de wateren op en zij drogen uit, wanneer de hemel als koper is, dan is de aarde als ijzer, als de regen teruggehouden wordt, dan zullen de bronnen uitdrogen en haar rivieren falen, het veld verdort en de vruchten ontbreken, Amos 4:7.

2. Veel nattigheid is soms een groot oordeel, Hij laat de wateren uit, en zij keren de aarde om, de voortbrengselen ervan en de gebouwen erop. Van een wegvagenden regen wordt gezegd dat hij gebrek aan brood veroorzaakt Spreuken 28:3. Zie hoe velerlei middelen God heeft om met een zondig volk te strijden, en hun hun misbruikte, verbeurde zegeningen te ontnemen, en hoe volslagen onmachtig wij zijn om met Hem te strijden! Als wij de rangschikking of volgorde omkeren, dan kan dit vers zeer gepast verwijzen naar de zondvloed, dat eeuwig gedenkwaardige voorbeeld van Gods macht. Toen heeft God in Zijn toorn de wateren uitgezonden en zij keerden de aarde om, maar in Zijn barmhartigheid heeft Hij ze opgehouden, heeft Hij de vensters des hemels gesloten, alsmede de fonteinen des grote afgronds, en toen zijn zij binnen weinig tijds opgedroogd.

III. Hij geeft vele voorbeelden ervan in Gods krachtig bestuur over de kinderen der mensen, ingaande tegen hun voornemens en bedoelingen, en door hen en aan hen Zijn eigene tot stand brengende, hun raadslagen en pogingen verijdelende, en over al hun tegenstand zegevierende. Welke veranderingen brengt God niet teweeg voor de mensen, en hoe gemakkelijk en verrassend doet Hij het! In het algemeen, vers 16. Bij Hem is kracht en wijsheid, kracht en bestaanbaarheid met zichzelf, het is een sierlijk woord in het oorspronkelijke. Bij Hem is het wezen van de wijsheid. Bij Hem zijn kracht en al wat is - zo lezen het sommigen. Hij is wat Hijzelf is, en door Hem en in Hem bestaat alles. Deze kracht en wijsheid hebbende, weet Hij gebruik te maken, niet alleen van hen die wijs en Godvruchtig zijn en Hem gaarne en met een voornemen des harten dienen, maar zelfs van hen die dwaas en slecht zijn, en die, naar wij zouden denken volstrekt niet dienstbaar gemaakt kunnen worden aan de bedoelingen van Zijn voorzienigheid. Zijn is de dwalende en die doet dwalen. De eenvoudigste mensen, die misleid worden, zijn niet beneden Zijn aandacht, de listigste mensen die bedriegen en misleiden, kunnen met al hun slimheid niet aan Zijn aandacht ontsnappen. De wereld is vol van bedrog, de ene helft van het mensdom bedriegt de andere helft, en God laat het toe, en door beide zal Hij zich ten laatste verheerlijken. De bedriegers maken werktuigen van de bedrogenen, maar de grote God gebruikt hen beide als werktuigen waarmee Hij werkt, en niemand kan Hem afkeren.
Hij heeft wijsheid en macht genoeg om al de dwazen en ondeugenden te leiden naar Zijn wil, en weet zich van hen te bedienen om Zijn voornemens en doeleinden tot stand te brengen, in weerwil van de zwakheid van de ene en de slechtheid van de andere. Toen Jakob door bedrog de zegen verkreeg, werd de bedoeling van Gods genade tot stand gebracht, toen Achab door een valse profetie overreed werd tot een krijgstocht, die zijn verderf bleek te zijn, werd het plan van Gods gerechtigheid gediend, en in beide waren de bedrogene en de bedrieger tot Zijn beschikking. Zie Ezechiël 14:9. God zou de zonde van de bedrieger, noch de ellende van de bedrogene toelaten indien Hij aan beide geen grenzen kon stellen, zodat Hij door beide eer en heerlijkheid ontvangt. Halleluja! want de Heere, de almachtige God heerst aldus, en het is

goed dat Hij aldus heerst, want er is zo weinig wijsheid en zo weinig eerlijkheid in de wereld, dat anders al lang alles in wanorde en verwoesting zou zijn.
Vervolgens daalt hij af tot de bijzondere voorbeelden van de wijsheid en macht Gods in de omwentelingen van staten en koninkrijken, want daaraan ontleent hij zijn bewijzen, veeleer de aan dezelfde werkingen van Gods voorzienigheid betreffende particuliere personen of geslachten, omdat hoe hoger en hoe meer openbaar de betrekking is, waarin de mensen geplaatst zijn, hoe meer kennis er genomen wordt van de veranderingen, die er met hen plaatshebben, en hoe glansrijker bijgevolg Gods voorzienigheid er in uitkomt. En het is gemakkelijk aldus te redeneren: indien God de grote van de aarde aldus kan wegwerpen en voortrollen, zoals men een bal voortrolt in een land, wijd van omvang (zoals de profeet spreekt, Jesaja 22:18) hoeveel meer dan niet de kleinen, en zo is het dan de grootste waanzin om te strijden met Hem, aan wie staten en koninkrijken zich hebben te onderwerpen. Sommigen denken dat Job hier doelt op de verdelging van de machtige volken, de Refaïeten en de Zuzieten en de Emieten en de Horieten, vermeld in Genesis 14:5, 6, Deuteronomium 2:10, 20, waarin misschien zeer bijzonder werd opgemerkt op hoe vreemde wijze zij verdwaasd en verzwakt waren. Indien dit zo is, dan is het bedoeld om aan te tonen dat, wanneer het ook zij, dat iets dergelijks geschiedt in de zaken van de volken, het God is, die het doet, en dat wij er Zijn soevereine heerschappij in moeten opmerken zelfs over hen die zich het machtigst wanen en het meeste beleid denken te hebben.
Vergelijk hiermede wat Elifaz gezegd heeft, Hoofdstuk 5:12 en verv. Laat ons de bijzondere veranderingen nagaan die hier worden aangegeven en die God werkt in personen, hetzij tot verderf en verwoesting van volken en de planting van anderen in hun plaats, of tot het verwerpen en doen verdwijnen van een bijzondere regering en het verheffen van een andere in haar plaats, dat een zegen kan zijn voor dat koninkrijk, getuige de glorierijke revolutie in ons eigen land, waarin wij een even gelukkige verklaring zagen van deze woorden van Job, als ooit elders gegeven was.

1. Zij, die wijs zijn, worden soms op vreemde wijze verdwaasd, en daarin moet de hand van God worden erkend, vers 17. Hij voert de raadsheren beroofd weg, als trofeeën van Zijn overwinning over hen, beroofd van al de eer en de rijkdom, die zij door hun wijsheid verkregen hebben, ja beroofd van de wijsheid zelf, om welke zij beroemd waren, en van het succes, dat zij zich beloofd hebben op hun plannen, Zijn raad bestaat, terwijl al hun raadslagen teniet worden, en hun plannen worden verijdeld, en zo zijn zij beroofd beide van de voldoening en van de reputatie hunner wijsheid. Hij maakt de rechters uitzinnig. Door een werking op hun geest ontneemt Hij hun de bekwaamheid en geschiktheid voor zaken, en zo worden zij in werkelijkheid dwazen, en door Zijn beschikken over hun zaken maakt Hij hun plannen tot het tegenovergestelde van hetgeen zij bedoelden, en aldus geeft Hij hun dan het voorkomen van dwazen.
De raad van Achitófel, waarin deze Schriftuurplaats op merkwaardige wijze bewaarheid werd, werd tot dwaasheid, en zo is hij, overeenkomstig zijn naam, "de broeder van een dwaas." Zie Jesaja 19:13. "De vorsten van Zoan zijn zot geworden - zij zullen ook Egypte doen dwalen, zelfs hen, die de steun zijn van deszelfs stammen." Zo beroeme de wijze zich niet op zijn wijsheid, en laat de bekwaamste raadsheren en rechters zich niet verhovaardigen op hun hoge stand maar nederig afhankelijk zijn van God voor de voortduur van hun bekwaamheid. Zelfs de ouden, die hun wijsheid als door het recht van verjaring schijnen te houden, en denken dat zij haar door hun eigen vlijt en inspanning hebben verkregen, en er dus een onvervreemdbaar, onschendbaar recht op hebben, kunnen er nog van beroofd worden, en zijn het ook dikwijls door de zwakheden en gebreken van de ouderdom waardoor zij ten tweeden male kinderen worden der ouden oordeel neemt Hij weg, vers 20. De ouden, op wier raad het meest gesteund werd, falen hun, die op hen betrouwden. Wij lezen van een oud en zot koning, Prediker 4:13.

2. Zij, die in hoogheid waren en gezag uitoefenden, werden op vreemde wijze vernederd en verlaagd, verarmd en tot slavernij gebracht, en het is God, die hen vernedert, vers 18. De band van de koningen maakt Hij los, ontneemt hun de macht, waarmee zij heersten over hun onderdanen, die misschien in slavernij hielden en met hardheid regeerden, berooft hen van al de tekenen hunner eer en waardigheid en al de steunselen van hun tirannie, ontgespt hun gordel, zodat het zwaard van hun zijde valt, en dan is het niet te verwonderen dat hun ook weldra de kroon van het hoofd valt, waarop terstond volgt: Hij bindt de gordel aan hun lenden, een teken van dienstbaarheid, want aan dienaren werden de lenden omgord. Aldus voert Hij grote vorsten weg, beroofd van al hun macht en rijkdom en hetgeen waarin zij zich verlustigden en waarop zij zich verhovaardigden, vers 19. Koningen vallen niet buiten Gods rechtsgebied. Voor ons zijn zij goden, maar voor Hem zijn zij mensen, en zij zijn aan meer dan de gewone veranderingen van het menselijke leven onderworpen.

3. Zij, die sterk waren, zijn op wonderlijke wijze verzwakt, en het is God, die hen verzwakt, vers 21. De machtigen keert Hij om vers 19. Sterke, krachtige lichamen worden verzwakt door ouderdom en ziekte, machtige heirscharen gaan teniet, en haar kracht zal ze niet voor een noodlottige omkering of omverwerping behoeden. Geen macht, zelfs niet die van een Goliath, is bestand tegen de almacht.

4. Zij, die beroemd waren om hun welsprekendheid en aan wie de openbare belangen waren toevertrouwd, zijn op vreemde wijze tot zwijgen gebracht, zij hebben niets te zeggen, vers 20. Hij beneemt de getrouwen de spraak, zodat zij niet kunnen spreken zoals zij voornemens waren te spreken, met vrijmoedigheid en duidelijkheid, maar stamelen en stotteren, en zich vergissen. Of wel: zij kunnen niet zeggen wat zij hadden willen zeggen, maar zeggen het tegenovergestelde, zoals Bileam, die hen heeft gezegend, die hij geroepen was te vloeken. Laat dus de redenaar niet trots zijn op zijn redekunst noch haar gebruiken voor een slecht doeleinde opdat God, die de mens de mond gemaakt heeft, haar hem niet ontneme.

5. Zij, die geëerd en bewonderd waren, vallen op vreemde wijze in versmaadheid en schande vers 21. Hij giet verachting over de prinsen uit. Hij laat hen over aan hen zelf, om lage dingen te doen, of brengt verandering in der mensen mening van hen. Als prinsen God onteren en Hem verachten, indien zij het volk Gods smaden en vertreden, dan zullen zij licht geacht worden, en God zal verachting over hen uitgieten. Zie Psalm 107:40. Gewoonlijk zijn zij, die trots en beledigend waren toen zij macht hadden, het laagst en verachtelijkst als zij naar beneden zijn gebracht, en dan zijn zij ook het meest aan de smaad en de verachting van anderen blootgesteld.

6. Hetgeen verborgen was, wordt op vreemde wijze aan het licht gebracht, en voor aller oog blootgesteld, vers 22. Hij openbaart de diepten uit de duisternis. Complotten, die in het geheim gesmeed werden, worden ontdekt en verijdeld, slechtheid in het duister gepleegd en kunstig bedekt gehouden, wordt ontdekt, en de schuldigen ondergaan hun rechtmatige straf, evenzo ook verraad, moord en hoererij, die in het geheim worden gepleegd, Prediker 10:20. De kabinetraad van de vorsten ligt open voor Gods oog, 2 Koningen 6:11.

7. Koninkrijken hebben hun eb en vloed, hun wasdom en bloei en hun kwijnen en afnemen en beide toestanden zijn van God, vers 23. Soms vermenigvuldigt hij de volken, breidt hun grenzen uit, zodat zij van groot gewicht zijn, een groot aanzien hebben en geducht worden, maar na een wijle worden zij door een onbemerkte oorzaak tot verderf en verval gebracht. Hun aantal neemt af, zij worden arm, en zo komen zij er toe om geminacht te worden onder

hun naburen, en zij, die het hoofd waren, worden de staart van de volken. Zie Psalm 107:38, 39.

8. Zij, die kloekmoedig waren en op geen gevaar achtten, worden op vreemde wijze ontmoedigd en terneergeslagen, verward, hulpeloos en teneinde raad, en ook dit is van de Heere, vers 24. Hij neemt het hart van de hoofden des volks van de aarde weg, die hun aanvoerders en gebieders waren, vermaard zijn geweest om hun krijgshaftig vuur en hun grote krijgsverrichtingen zijn, toen er iets gedaan moest worden, moedeloos, gereed om op het ritselen van een blad de vlucht te nemen, Psalm 76:6.

9. Zij, die hun plannen met alle spoed wilden volvoeren, staan wonderlijk verlegen en weten niet wat te doen. Zij zijn wankelmoedig in hun raad, onzeker in hun bewegingen, veranderlijk in hun besluiten, gaan hierheen en daarheen, dwalen in het woeste waar geen weg is, vers 24, tasten rond als in het donker, en dwalen als een dronkaard, vers 25. Jesaja 59:10. God kan de diepzinnigste staatslieden in verlegenheid brengen, en de grootste vernuften er toe brengen, dat zij teneinde raad zijn, zich niet weten te redden, om te tonen dat in de zaak, waarin zij trots gehandeld hebben, Hij boven hen is. Zo worden de omwentelingen van koninkrijken verwonderlijk teweeggebracht door de alles-besturende voorzienigheid Gods. Hemel en aarde worden bewogen, maar de Heere zit als Koning in eeuwigheid, en met Hem zien wij uit naar een koninkrijk, dat niet bewogen kan worden.

HOOFDSTUK 13

1 Ziet, dat alles heeft mijn oog gezien, mijn oor gehoord en verstaan. 2 Gelijk gijlieden het weet, weet ik het ook; ik zwicht niet voor u. 3 Maar ik zal tot de Almachtige spreken, en ben belust mij te verdedigen voor God. 4 Want gewisselijk, gij zijt leugenstoffeerders; gij allen zijt nietige medicijnmeesters. 5 Och, of gij gans stilzweegt! Dat zou ulieden voor wijsheid wezen. 6 Hoort toch mijn verdediging, en merkt op de twistingen mijner lippen. 7 Zult gij voor God onrecht spreken, en zult gij voor Hem bedriegerij spreken? 8 Zult gij Zijn aangezicht aannemen? Zult gij voor God twisten? 9 Zal het goed zijn, als Hij u zal onderzoeken? Zult gij met Hem spotten, gelijk men met een mens spot? 10 Hij zal u gewisselijk bestraffen, zo gij in het verborgene het aangezicht aanneemt. 11 Zal u niet Zijn hoogheid verschrikken, en Zijn vreze over u vallen? 12 Uw gedachtenissen zijn gelijk as, uw hoogten als hoogten van leem. 13 Houdt stil van mij, opdat ik spreke, en er ga over mij, wat het zij. 14 Waarom zou ik mijn vlees in mijn tanden nemen, en mijn ziel in mijn hand stellen? 15 Ziet, zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen? Evenwel zal ik mijn wegen voor Zijn aangezicht verdedigen. 16 Ook zal Hij mij tot zaligheid zijn; maar een huichelaar zal voor Zijn aangezicht niet komen. 17 Hoort naarstiglijk mijn rede, en mijn aanwijzing met uw oren. 18 Ziet nu, ik heb het recht ordentelijk gesteld; ik weet, dat ik rechtvaardig zal verklaard worden. 19 Wie is hij, die met mij twist? Wanneer ik nu zweeg, zo zou ik de geest geven. 20 Alleenlijk doe twee dingen niet met mij; dan zal ik mij van Uw aangezicht niet verbergen. 21 Doe Uw hand verre van op mij, en Uw verschrikking make mij niet verbaasd. 22 Roep dan, en ik zal antwoorden; of ik zal spreken, en geef mij antwoord. 23 Hoeveel misdaden en zonden heb ik? Maak mijn overtreding en mijn zonden mij bekend. 24 Waarom verbergt Gij Uw aangezicht, en houdt mij voor Uw vijand? 25 Zult Gij een gedreven blad verbrijzelen, en zult Gij een drogen stoppel vervolgen? 26 Want Gij schrijft tegen mij bittere dingen; en Gij doet mij erven de misdaden mijner jonkheid. 27 Gij legt ook mijn voeten in de stok, en neemt waar al mijn paden; Gij drukt U in de wortelen mijner voeten, 28 En hij veroudert als een verrotting, als een kleed, dat de mot opeet.

Job komt nu tot de toepassing van hetgeen hij gezegd heeft in het vorige hoofdstuk en nu zien wij hem niet in zo'n gemoedsstemming, als waarin hij toen was, want:

I. Hij is zeer vrijmoedig bij zijn vrienden, stelt zich met hen gelijk, niettegenstaande de vernedering, waarin hij nu was, vers 1, 2. Hen veroordelende om hun leugens, hun voorbarigheid in het oordelen, hun partijdigheid en bedrieglijkheid onder schijn van Gods zaak te bepleiten, vers 4 - 8, en hen voor dit hun doen dreigende met de oordelen Gods vers 9 - 12, verlangende van hen, dat zij zullen zwijgen vers 5, 13, 17. En zich van hen tot God wendende vers 3.

II. Is hij zeer vrijmoedig bij God.

1. In sommige uitdrukkingen is zijn geloof zeer vrijmoedig vers 15, 16, 18. Maar,
2. In andere uitdrukkingen is hij al te vrij, al te stout in zijn redeneringen met God betreffende de treurige toestand, waarin hij zich bevindt, vers 14 - 19, en zijn verlegenheid om de zonde te ontdekken, die God er toe gebracht heeft om hem aldus te beproeven, kortom over de strengheid van Gods handelingen met hem, vers 23 - 28.

Job 13:1 - 12

Job drukt hier in warme bewoordingen zijn gevoeligheid uit over de onvriendelijkheid van zijn vrienden.

I. Hij verklaart dat hij de zaak, waarover hun geschil loopt, even goed begrijpt als zij en dat hij het niet nodig heeft, om door hen onderwezen te worden, vers 1, 2. Zij dwongen hem, zoals de Corinthiërs Paulus gedwongen hebben, om met lof van zichzelf en van zijn eigen kennis te spreken, niet in zelfverheffing, maar ter rechtvaardiging van zichzelf. Alles wat hij tevoren gezegd heeft, heeft zijn oog bevestigd gezien door vele voorbeelden en zijn oor had het door vele gezaghebbende personen horen getuigen, en hij begreep het goed en wist er gebruik van te maken. Zalig zij, die de grootheid, heerlijkheid en vrijmacht van God niet slechts zien en horen, maar ook verstaan. Dit, dacht hij, zal rechtvaardigen wat hij tevoren

gezegd heeft, Hoofdstuk 12:3 en hier herhaalt, vers 2 : "gelijk gijlieden het weet weet ik het ook, zodat ik niet tot u behoef te komen om onderwezen te worden, ik zwicht niet voor u, ik ben uw mindere niet in wijsheid." Zij, die zich in twist begeven, komen in verzoeking om meer dan betamelijk is zichzelf te verheerlijken en hun broederen te verlagen, daarom behoren zij te waken en te bidden tegen de werkingen van de hoogmoed.

II. Hij wendt zich van hen tot God, vers 3. Ik zal tot de Almachtige spreken, alsof hij gezegd had: "Ik kan mij geen voldoening beroven in met ulieden te spreken, o mocht ik de vrijheid hebben om met God te spreken! Hij zou zo hard niet voor mij zijn als gijlieden." De vorst zelf zal misschien met meer zachtheid geduld en minzaamheid audiëntie verlenen aan een arme smekeling, dan zijn dienaars. Job wil liever met God redeneren dan met zijn vrienden. Zie hier:

1. Welk een gerustheid diegenen hebben bij God, wier hart hen niet veroordeelt wegens heersende geveinsdheid, zij kunnen met nederige vrijmoedigheid voor Hem verschijnen en zich op Hem beroepen.

2. Welke troost diegenen hebben in God die door hun naburen ten onrechte worden veroordeeld. Als zij tot hen niet kunnen spreken in de hoop van een welwillend gehoor bij hen te vinden, dan kunnen zij tot de Almachtige spreken, zij hebben gemakkelijk toegang tot Hem en zullen met onpartijdigheid door Hem gehoord worden.

III. Hij veroordeelt hen wegens hun onrechtvaardige en liefdeloze bejegening van hem vers 4. Zij hebben hem valselijk beschuldigd en dat was onrechtvaardig. Gij zijt leugenstoffeerders. Zij maakten een verkeerde stelling betreffende de Goddelijke voorzienigheid, stelden het voor alsof nooit iemand anders dan boosdoeners op merkwaardige wijze beproefd worden in deze wereld, en op die stelling grondden zij het verkeerde oordeel over Job, dat hij gewis een geveinsde moest wezen. Wegens deze grove vergissing, zowel in de leer als in haar toepassing meent hij dat er een rechterlijke aanklacht van vervalsing tegen hen ingebracht kan worden. Leugens te spreken is slecht genoeg, al is het ook door ze anderen na te zeggen, maar ze te verzinnen met voorbedachten rade, dat is nog veel erger. Zij hebben hem laaghartig bedrogen en dat was onvriendelijk. Zij hebben zijn genezing op zich genomen deden zich voor als zijn medicijnmeesters maar zij waren nietige medicijnmeesters, "afgod - medicijnmeesters, die niet meer goed kunnen doen dan een afgod."
Zij waren waardeloze geneesmeesters, die noch zijn ziekte begrepen, noch er hem iets voor wisten voor te schrijven, kwakzalvers, die grote dingen voorgaven, maar als het er op aankwam niets ter wereld uitrichtten, hij was door al hun gepraat en geredeneer volstrekt niet wijzer geworden. Zo zijn voor hen, die gebroken van hart zijn of een gewonde consciëntie hebben, alle schepselen, buiten Christus, nietige medicijnmeesters, aan wie men alles te koste kan leggen zonder baat bij hen te vinden. De zieke wordt erger in plaats van beter, Markus 5:26.

IV. Hij verzoekt hen te zwijgen en geduldig naar hem te luisteren, vers 5, 6.

1. Hij denkt dat het hun tot eer zou zijn als zij niets meer zeiden, daar zij reeds teveel gezegd hebben. "Och of gij geheel stilzweeg! Dat zou ulieden voor wijsheid wezen, want hiermede zoudt gij uw onwetendheid en uw kwaadwilligheid bedekt houden, die nu gezien worden in alles wat gij zegt." Zij gaven voor dat zij niet konden nalaten te spreken, Hoofdstuk 4:2, 11:2, 3, maar hij zegt hun dat zij meer met hun eer te rade zouden gegaan zijn, indien zij zichzelf het zwijgen hadden opgelegd. Het is beter niets te zeggen dan jets te zeggen, dat niet ter zake

is, of dat tot oneer is van God, of tot smart van onze broederen. "Een dwaas zelfs, die zwijgt, zal wijs geacht worden," omdat dan het tegendeel niet blijkt, Spreuken 17:28. En gelijk zwijgen een bewijs is van wijsheid, zo is het er ook een middel toe, daar het tijd geeft tot denken en horen.

2. Hij denkt dat het een daad van gerechtigheid zou zijn jegens hem, om te horen wat hij te zeggen heeft: Hoort toch mijn verdediging. Misschien hebben zij, hoewel zij hem niet in de rede vielen, zich toch onverschillig betoond voor hetgeen hij had gezegd en er niet veel acht op geslagen. Wij behoren gaarne en gewillig te luisteren naar hetgeen diegenen voor zichzelf te zeggen hebben, van wie wij om de een of andere reden geneigd zijn harde gedachten te koesteren. Menigeen zou, zo hij slechts met billijkheid werd aangehoord, ook billijk vrijgesproken worden, zelfs in het geweten van hen, die hem zochten ter neer te werpen.

V. Hij poogt hen te overtuigen van het kwaad, dat zij deden aan Gods eer, terwijl zij voorgaven voor Hem en Zijn eer op te komen, vers 7, 8. Zij lieten er zich op voorstaan, dat zij spraken voor God, Zijn zaak bepleitten, Hem wilden rechtvaardigen in de weg, die Hij met Job gehouden heeft. En, naar zij dachten, optredende voor de soeverein, verwachtten zij, niet slechts het oor te hebben van het hof en het laatste woord, maar dat ook het oordeel, de uitspraak, tot hun gunst zal wezen. Maar Job zegt hun ronduit:

1. Dat God en Zijn zaak zulke voorspraken niet nodig hebben. "Zult gij denken voor God te strijden, alsof Zijn gerechtigheid omfloerst was en nodig had opgehelderd te worden, of alsof Hij verlegen was om woorden, niet wist wat te zeggen, en ulieden nodig had om voor Hem te spreken? Zult gij, die zo zwak en hartstochtelijk zijt, in de bres springen voor Gods zaak?" Goed werk moet niet in slechte handen worden gegeven. Zult gij zijn aangezicht aannemen? Indien zij, die het recht niet aan hun zijde hebben, hun rechtszaak toch winnen, dan is het omdat de rechter partijdig is tot hun gunste, maar Gods zaak is zo rechtvaardig, dat zij de steun van zulke methodes niet nodig heeft. Hij is een God en kan voor zichzelf pleiten, Richteren 6:31, en indien gij voor altijd zweegt, dan zouden de hemelen Zijn gerechtigheid vertellen.

2. Dat Gods zaak leed onder hun behandeling ervan. Onder voorgeven van God te rechtvaardigen in Zijn beproeving van Job, veroordelen zij hem meesterachtig als een geveinsde, een slecht man. "Dit", zegt hij, "is onrecht spreken", - want liefdeloosheid en bedilzucht zijn onrecht, het is God beledigen als wij onze broederen onrecht doen - "het is bedrieglijk spreken, want gij veroordeelt iemand die uw geweten op hetzelfde ogenblik niet anders dan vrijspreken kan. Uw beginselen zijn vals en uw redeneringen bedrieglijk, en zal het u verontschuldigen te zeggen: het is voor God?" Nee, want een goede bedoeling zal een slecht woord of een slechte daad niet rechtvaardigen, en nog veel minder heiligen. Gods waarheid heeft onze leugen niet van node en Gods zaak heeft geen behoefte aan onze zondige wijsheid of onze zondige hartstochten De toorn des mensen werkt Gods gerechtigheid niet en wij "mogen het kwade niet doen opdat het goede daaruit kome," Romeinen 3:7, 8. Vroom bedrog, zoals men het noemt, is goddeloos bedrog en vrome vervolgingen zijn afschuwelijke lasteringen van Gods naam, zoals van hen, die "hun broeders haatten en hen uitwierpen, zeggende: Dat de Heere heerlijk worde". Jesaja 66:5, Johannes 16:2.

VI. Hij poogt hun vrees in te boezemen voor Gods oordeel en hen aldus tot een betere gezindheid te brengen. Zij moeten niet denken God te kunnen bedriegen, zoals zij mensen, gelijk zij zelf zijn, zouden kunnen bedriegen noch Zijn steun verwachten voor hun slechte praktijken door ijver voor te wenden voor Hem en Zijn eer. "Denkt gij Hem te kunnen

bespotten en bedriegen, zoals de ene mens de andere bespot en bedriegt door hem te vleien?" Gewis, zij, die wanen God te bedriegen, zullen blijken slechts zichzelf bedrogen te hebben. Dwaalt niet, God laat zich niet bespotten. Opdat zij niet aldus spotten met God en Hem beledigen, wil hij, dat zij beide over God en over henzelf zullen nadenken, en dan zullen zij bespeuren dat zij niet instaat zijn met Hem in het gericht te treden.

1. Laat hen bedenken welk een God Hij is in wiens dienst zij zich aldus gedrongen hebben, en aan wie zij in werkelijkheid zoveel ondienst deden, en dan eens nagaan of zij Hem goede rekenschap kunnen geven van hetgeen zij deden. Zij moeten denken:
a. Aan het strikte en nauwkeurige van Zijn onderzoek nopens hen, vers 9. " Zal het goed zijn als Hij u zal onderzoeken? Kunt gij het dragen dat de beginselen, waarnaar gij oordeelt, onderzocht worden, en dat het eigenlijke van de zaak aan het licht wordt gebracht?" Het is voor ons allen van groot belang om eens ernstig na te gaan, of het al of niet in ons voordeel zal zijn, dat God het hart doorgrondt. Voor een oprecht man, die het eerlijk bedoelt, is het goed dat God hem doorgrondt, daarom bidt hij er om: Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart. Gods alwetendheid getuigt van zijn oprechtheid, maar voor hem, die ziet naar de ene kant en roeit naar de andere kant, is het slecht dat God hem doorgrondt en hem tot zijn beschaming open en bloot legt.

b. De strengheid van Zijn bestraffingen en van Zijn misnoegen tegen hen, vers 10. "Zo gij het aangezicht, al is het ook in het verborgen aanneemt, Hij zal u gewis bestraffen, uw afkeuring en bestraffing van mij zullen Hem zo weinig behagen, ofschoon gedaan onder schijn van Zijn zaak en eer voor te staan, dat Hij ze beschouwen zal als een belediging Hem aangedaan, gelijk ieder vorst of voornaam, aanzienlijk man het aldus zou beschouwen, indien een lage daad werd gepleegd en zijn naam er voor werd gebruikt, onder schijn van zijn belangen te bevorderen." Voor hetgeen wij verkeerd doen zullen wij gewis vroeg of laat op de een of andere wijze worden bestraft, al is het nog zo in het geheim gedaan.

c. De verschrikking van Zijn majesteit. Indien zij daar behoorlijk ontzag voor hadden, dan zouden zij niet datgene doen, wat hen blootstelt aan Zijn toorn, vers 11. "zal u niet Zijn hoogheid verschrikken? Hoe durft gij, die grote kennis hebt van God en de Godsdienst belijdt, op die wijze spreken, u zo’n grote vrijheid in het spreken veroorloven? "Zoudt gij niet wandelen en spreken in de vreze Gods" Nehémia 5:9. Zal niet Zijn vrees u overvallen en uw hartstochten in toom houden? Mij dunkt dat Job dit spreekt als iemand, die zelf de schrik des Heeren kent en in heilige vreze voor Hem leeft, wat zijn vrienden ook van hem mochten denken of beweren. Er is in God een ontzaglijke majesteit. Hij is het meest majestueuze wezen, heeft alle voortreffelijkheden in zichzelf, en in ieder er van overtreft Hij oneindig ver ieder schepsel. Zijn voortreffelijkheden zijn in zichzelf lieflijk en heilig. Hij is het schoonste wezen, maar vanwege des mensen afstand van God door de natuur en zijn afval en ontaarding door de zonde, zijn Zijn voortreffelijkheden schrikkelijk. Zijn macht, Zijn heiligheid, Zijn gerechtigheid, ja, en ook Zijn goedheid, zijn schrikkelijke voortreffelijkheden. Zij zullen de Heere en Zijn goedheid vrezen. Een heilig ontzag van deze schrikkelijke voortreffelijkheid moet ons overvallen en ons bevreesd maken. Dit zou onboetvaardige - zondaars doen ontwaken en hen tot bekering brengen, en invloed uitoefenen op allen om te zoeken Hem te behagen en hen te doen vrezen om Hem te beledigen.

2. Laat hen zichzelf beschouwen en zien hoe ongelijke partijen zij zijn van deze grote God, vers 12, "Uwe gedachtenissen - al datgene in u, voor hetwelk gij hoopt in gedachtenis te worden gehouden als gij zijt heengegaan - zijn gelijk as, zwak en waardeloos, gemakkelijk te vertreden en te verstuiven, uw lichamen zijn als lichamen van leem, vermolmend en

vergaand. Gij denkt dat uw gedachtenissen uw lichamen zullen overleven, maar helaas, zij zijn als as, dat met uw stof zal weggevaagd worden." De gedachte aan onze geringheid en sterfelijkheid moet ons bevreesd maken om God te beledigen, en is een goede reden waarom wij onze broederen niet moeten verachten en vertreden. Bisschop Patrick geeft een andere betekenis aan dit vers. "Uwe betogen ten behoeve van God zijn niet beter dan stof, en de argumenten, die gij opgehoopt hebt, zijn slechts even zoveel hopen drek." Job 13:13 - 22 Job houdt hier vast aan zijn oprechtheid, als een die besloten was haar niet los te laten noch haar zich te laten ontwringen. Zijn standvastigheid in deze zaak is loffelijk en zijn warmte verschoonlijk.

I. Hij smeekt zijn vrienden en het gehele gezelschap stil van hem te zijn, hem niet in de rede te vallen in hetgeen hij ging zeggen, vers 13, maar er naarstig naar te horen, vers 17. Hij wilde dat zijn eigen betuiging beslissend zou zijn, want niemand dan God en hijzelf kende zijn hart. "Zwijgt dus, en laat mij niets meer van u horen, maar luistert naarstig naar hetgeen ik te zeggen heb, en laat mijn eed ter bevestiging een einde zijn van de strijd."

II. Hij besluit vast te houden aan het getuigenis, dat zijn eigen geweten hem gaf van zijn oprechtheid, en hoewel zijn vrienden dit halsstarrigheid noemden, kon dat zijn standvastigheid niet aan het wankelen brengen. "Ik zal spreken ter mijner verdediging en daar ga over mij wat het zij, vers 13. Laat mijn vrienden er de uitlegging aan geven, die hun behaagt, en het ergste van mij daarom denken, ik hoop, dat God mijn noodzakelijke verdediging niet, zoals gij, als mijn misdaad zal beschouwen, Hij zal mij rechtvaardigen, vers 18, en dan kan mij niets verkeerds overkomen." Zij, die oprecht zijn en de verzekerdheid hebben hunner oprechtheid, kunnen iedere gebeurtenis blijmoedig welkom heten. Er kome wat wil, "bene praeparatum pectus - zij zijn er voor gereed." Hij besluit, vers 15, zijn wegen te verdedigen, hij zal de voldoening niet opgeven, die hij gesmaakt heeft door in oprechtheid voor God te wandelen, maar hoewel hij niet elk woord kon rechtvaardigen, dat hij heeft gesproken, waren zijn wegen in het algemeen goed, en daar wil hij bij blijven. Waarom zou hij ook niet, daar dit toch zijn grote steun was onder zijn tegenwoordige kwelling, zoals het die van Hizkia was. Och Heere, gedenk toch dat ik voor Uw aangezicht in waarheid en met een volkomen hart gewandeld heb! Ja hij wilde niet slechts zijn eigen zaak niet verraden of ontrouw worden, of haar opgeven, maar openlijk zijn oprechtheid betuigen, want, vers 19, "wanneer ik nu zweeg, niet voor mijzelf zou spreken, mijn zwijgen nu zou mij voor altijd doen zwijgen, want gewis ik zou de geest geven. Indien ik al niet gezuiverd kan worden, zo laat mij tenminste lucht krijgen door hetgeen ik zeg", zoals Elihu Hoofdstuk 32:17, 20.

III. Hij klaagt dat hij in het uiterste is van pijn en ellende, vers 14. Waarom zou ik mijn vlees in mijn tanden nemen? Dat is:
1. "Waarom lijd ik zulke smarten? Ik kan niet anders dan mij er over verwonderen, dat God mij zoveel leed oplegt, als Hij toch weet dat ik niet goddeloos ben." Hij was gereed niet alleen zijn kleren, maar ook zijn vlees te scheuren vanwege de zwaarte zijner beproeving. Hij zag zich aan de rand van het graf, zijn leven was in zijn hand, en toch konden zijn vrienden hem geen grote misdaad ten laste leggen, hijzelf kon er ook geen ontdekken, geen wonder dus dat hij zich in zulk een verbijstering bevond.

2. "Waarom smoor ik de betuigingen mijner onschuld?" Als iemand met grote moeite inhoudt wat hij zou willen zeggen, dan bijt hij zich op de lippen. "Waarom", zegt hij, "mag ik de vrijheid niet nemen om te spreken, daar ik mij door mij ervan te weerhouden slechts kwel, mijn smart vermeerder en mijn leven in gevaar breng?" Het zou ook voor de geduldigste mens

een kwelling en een ergernis zijn, wanneer hem, als hij alle andere dingen verloren heeft, de troost (inden hij hem verdient) ontzegd wordt van een goed geweten en een goede naam.

IV. Hij vertroost zich in God en blijft nog aan zijn vertrouwen op Hem vasthouden. Let hier op:
1. Wat het is waarvoor hij op God vertrouwt: Rechtvaardigmaking en zaligheid, de twee grote zaken waarop wij hopen door Christus.
a. Rechtvaardigmaking, vers 18. Ik heb het recht ordelijk gesteld, het recht mijner zaak, en ten opzichte van geheel deze zaak weet ik dat ik gerechtvaardigd zal worden. Dit wist hij, omdat hij wist dat zijn Verlosser leeft Hoofdstuk 19:25. Zij, die voor God oprecht wandelen, niet naar het vlees maar naar de Geest, kunnen er zeker van zijn dat er, door Christus, geen verdoemenis is voor hen, maar dat zij, wie ook enigerlei beschuldiging tegen hen moge inbrengen, gerechtvaardigd zullen worden.
b. Zaligheid, vers 16. *Ook zal Hij mij tot zaligheid zijn*. Hij bedoelt het niet van tijdelijke zaligheid of verlossing, daarop had hij weinig hoop, maar van zijn eeuwige zaligheid. Hij vertrouwde volkomen dat God niet slechts zijn Zaligmaker zal zijn om hem gelukkig te maken, maar dat Hij zijn zaligheid zal wezen in wiens gezicht en genot hij gelukkig zal zijn. En de reden, waarom hij op God steunde en bouwde voor zijn zaligheid, is: omdat een huichelaar voor Zijn aangezicht niet zal komen. Hij wist dat hij geen huichelaar was, en dat niemand dan huichelaars door God verworpen worden. Oprechtheid is onze Evangelische volmaaktheid, niets anders dan het gebrek daaraan zal ons ten verderve zijn.

2. Met wat standvastigheid hij op Hem vertrouwt: Al zou Hij mij doden, zou ik toch op Hem betrouwen, vers 15. Dit is een verheven uitdrukking van geloof, een hoogte van geloof, die wij allen moeten trachten te bereiken: op God te vertrouwen, al zou Hij ons ook doden. Dat is: wij moeten tevreden zijn met God als onze vriend al zou het schijnen dat Hij tegen ons optrad ais onze vijand, Hoofdstuk 23:8 - 10. Wij moeten geloven dat alles ons zal medewerken ten goede, zelfs als alles tegen ons schijnt te zijn, Jeremia 24:5. Wij moeten voortgaan en volharden in de weg van onze plicht, al kost ons dit ook alles wat ons dierbaar is in deze wereld, ook zelfs het leven, Hebreeën 11:35. Wij moeten vertrouwen op de vervulling van de belofte, ook als alle wegen, die er toe leiden, afgesloten zijn, Romeinen 4:18. Wij moeten ons verblijden in God, als wij niets anders hebben om ons in te verblijden, en Hem aankleven, al kunnen wij ook voor het tegenwoordige geen troost in Hem vinden. In de stervensuur moeten wij levende vertroostingen aan Hem ontlenen en dit is op Hem te vertrouwen al zou Hij ons ook doden.

V. Hij wenst de zaak met God zelf te bespreken, indien hij slechts verlof mocht hebben de preliminarien van het verdrag vast te stellen, vers 20 - 22. Hij heeft begeerd met God te redeneren, zich voor Hem te verdedigen, en hij is nog in diezelfde gezindheid, hij wil zich niet verbergen, dat is, zich niet aan het onderzoek onttrekken, noch er de uitslag van vrezen, maar onder tweeërlei beding:

1. Dat zijn lichaam niet gefolterd worde door deze hevige pijn. "Doe Uw hand ver van op mij, want zolang ik in die uiterste ellende ben, ben ik nergens toe instaat. Ik kan mij inspannen om enigermate met mijn vrienden te spreken, maar ik weet mij niet tot U te wenden. Als wij met God gaan spreken, dan is het ons nodig kalm te zijn, zo vrij als maar mogelijk is van alles, dat ons kan ontrusten.

2. Dat zijn geest niet verschrikt mocht worden door de ontzaglijke majesteit Gods: Uwe verschrikking make mij niet verbaasd, laat of de openbaring Uwer tegenwoordigheid

gemeenzaam zijn, of laat mij instaat zijn haar zonder ontsteltenis en ontroering te dragen. Mozes zelf sidderde voor God, evenzo Jesaja en Habakuk, "o God, Gij zijt vreeslijk uit Uwe heiligdommen. Heere," zegt Job, "laat mij niet in zo'n ontsteltenis van gemoed gebracht worden tegelijk met deze lichamelijke smarten, want dan zou ik mijn zaak als verloren moeten beschouwen." Zie hoe dwaas het is van de mensen om hun bekering uit te stellen tot zij op een ziekbed zijn uitgestrekt of op hun sterfbed liggen! Hoe kan zelfs een Godvruchtige, en nog veel minder een goddeloze, met God twisten of redeneren om door Hem gerechtvaardigd te worden, als hij gefolterd wordt door pijn en angst voor de dood?

Op zo'n tijd valt het zeer zwaar en moeilijk om dat grote werk te doen, maar zeer troostrijk is het om het gedaan te hebben, zoals het voor Job was, die, zo hij slechts even tot verademing kon komen, gereed was hetzij:
a. Om God tot hem te horen spreken door Zijn woord en Hem te antwoorden: Roep dan, en ik zal antwoorden, of:
b. Om tot Hem te spreken door het gebed, en een antwoord van Hem te verwachten: ik zal spreken, en geef Gij antwoord, vers 22. Vergelijk hiermede Hoofdstuk 9:34,35 waar hij op gelijke wijze spreekt. Kortom, zijn treurige toestand maakte hem voor het ogenblik neerslachtig, en die neerslachtigheid kon hij niet van zich afschudden, maar anders was hij er wel van verzekerd dat zijn zaak goed was, en twijfelde hij niet, of hij zou er ten laatste de vertroosting van hebben, als de zwarte wolk, waaronder hij nu was, verdwenen zou zijn. Met zodanige heilige vrijmoedigheid kunnen de oprechten komen tot de troon van de genade, niet twijfelende er genade te zullen vinden.

Job 13:23 - 28
I. Job vraagt naar zijn zonden, en bidt dat zij hem ontdekt zullen worden: Hoevele misdaden en zonden heb ik? Wat zijn er de bijzonderheden van? Maak mijn overtreding en mijn zonde mij bekend, vers 23. Zijn vrienden waren maar al te bereid hem te zeggen hoe talrijk en hoe snood zij waren, Hoofdstuk 22:5. "Maar, Heere", zegt hij, maat het mij van U bekend worden, want Uw oordeel is naar waarheid, het hunne niet." Dit kan genomen worden, hetzij:

1. Als een hartstochtelijke klacht over harde behandeling, daar hij gestraft was voor zijn fouten, terwijl hem toch niet gezegd was waarin die fouten bestonden. Of:
2. Als een wijs beroep op God van de afkeuringen en bestraffingen van zijn vrienden. Hij begeerde dat al zijn zonden aan het licht gebracht zullen worden, wetende dat zij dan niet zo talrijk zullen blijken te zijn noch zo zwaar als waaraan zijn vrienden hem verdachten schuldig te zijn. Of,
3. Als een vrome bede van dezelfde strekking als die, waarnaar Elihu hem verwees, Hoofdstuk 34:32. Wat ik niet zie, leer Gij mij. Een waar boetvaardige wil gaarne het ergste van zichzelf weten, en allen moeten wij begeren te weten wat onze overtredingen zijn, opdat wij nauwkeurig kunnen zijn in het belijden ervan en er in het vervolg op onze hoede tegen kunnen zijn.

II. Hij klaagt er bitterlijk over dat God zich aan hem onttrekt, vers 24. Waarom verbergt Gij Uw aangezicht? Dit moet bedoeld zijn van iets meer dan zijn uitwendige beproevingen, want het verlies van bezitting, van kinderen en gezondheid kan bestaanbaar zijn met Gods liefde, toen hij dat alles verloren had, heeft hij de naam des Heeren geloofd, maar zijn ziel was ook zeer verschrikt, en dat is het, waarover hij hier treurt.
1. Dat de gunsten van de Almachtige hadden opgehouden, God verborg Zijn aangezicht als een vreemde voor hem, was misnoegd op hem, onverschillig voor hem.

2. Dat de verschrikkingen des Almachtigen over hem waren, God hield hem voor Zijn vijand, schoot Zijn pijlen op hem af, Hoofdstuk 6:4, stelde hem zich tot een doelwit, Hoofdstuk 7:20. De heilige God ontzegt soms Zijn gunst en ontdekt Zijn verschrikkingen aan de besten en dierbaarsten van Zijn heiligen en dienstknechten in deze wereld. Dit komt voor, niet slechts in het teweegbrengen, maar ook in de voortgang van het Goddelijk leven, blijken en bewijzen van de hemel zijn verduisterd, merkbare gemeenschapsoefeningen afgebroken, vrees voor de toorn Gods wordt waargenomen en aan de terugkeer van vertroosting wordt voor het ogenblik gewanhoopt, Psalm 77:8 - 10, 88:8, 16,17. Dat zijn zware lasten voor een Godvruchtige ziel, die Gods goedertierenheid beter acht dan het leven, Spreuken 18:14. Een verslagen geest, wie zal die opheffen? Door hier te vragen Waarom verbergt Gij Uw aangezicht? Leert Job ons dat het ons, als wij te eniger tijd de bewustheid hebben dat God zich van ons terugtrekt, zeer nodig is te vragen wat er de reden van is, wat de zonde is, waarvoor Hij ons straft, en wat het goede is dat er voor ons mee bedoeld wordt.
Jobs lijden was een type van het lijden van Christus, voor wie niet alleen mensen hun aangezicht verborgen, maar ook God het Zijne verborg, getuige de duisternis, die Hem omgaf aan het kruis toen Hij uitriep: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Indien dit nu aan dit groene hout geschiedde, wat zal aan het dorre geschieden? Het zal voor eeuwig worden verlaten.

III. Nederig pleit hij bij God op zijn volstrekte onmacht om voor Hem te bestaan, vers 25. "Zult Gij een gedreven blad verbrijzelen, zult Gij een droge stoppel vervolgen? Heere, is het U tot eer iemand te vertreden, die reeds ter aarde is geworpen, iemand te verpletteren, die de macht niet heeft, en ook niet voorgeeft te hebben, om U te weerstaan?" Wij moeten zo'n besef hebben van de goedheid en het mededogen Gods, dat wij geloven dat Hij "het gekrookte riet niet zal verbreken," Mattheüs 12:20.

IV. Hij klaagt droevig over Gods strenge handelingen met hem. Hij erkent dat het vanwege zijn zonden was, dat God aldus met hem twistte, maar vindt het hard:
1. Dat zijn vroegere zonden, voorlang bedreven, nu tegen hem gedacht werden, die oude schulden nu in rekening tegen hem werden gebracht, vers 26. Gij schrijft tegen mij bittere dingen. Beproevingen zijn bittere dingen, het schrijven ervan duidt overleg en beslistheid aan geschreven als een bevel om tot de volvoering van de straf over te gaan, het geeft ook de voortduur te kennen van zijn beproeving, want wat geschreven is, blijft, en "hierin doet Gij mij de misdaden mijner jonkheid erven" dat is: Gij straft er mij voor en daarmee brengt Gij ze terug in mijn herinnering en noodzaakt Gij mij om er opnieuw berouw van te hebben. God schrijft soms zeer bittere dingen tegen de besten en dierbaarsten van Zijn heiligen en dienstknechten, zowel in uitwendige beproevingen als in inwendige onrust, in moeite en ellende voor het lichaam en de ziel, ten einde hen te verootmoedigen en op de proef te stellen en hun ten laatste goed te doen. De zonden van de jeugd zijn dikwijls de pijn en smart van de ouderdom, zowel ten opzichte van inwendige smart, Jeremia 31:18, 19, als van uitwendig lijden, Job 20:11. De tijd doet de schuld van de zonde niet uitslijten. Als God bittere dingen tegen ons schrijft, dan is het Zijn bedoeling ons onze ongerechtigheden te doen beërven of bezitten, vergeten zonden in de herinnering te brengen, en ons aldus tot berouw er over te doen komen en er ons van weg te breken, als het ware. Dit is al de vrucht: onze zonde weg te nemen.

2. Dat er op zijn tegenwoordige fouten en dwalingen zo streng gelet wordt en dat zij zo streng worden beoordeeld, vers 27. Gij legt ook mijn voeten in de stok, niet slechts om mij te tuchtigen en aan schande bloot te stellen, niet slechts om te beletten dat ik aan de slagen Uws toorns ontkom, maar om nauwkeurig op al mijn bewegingen te letten, op al mijn paden acht te

geven, mij te straffen voor iedere misstap, ja voor een zure blik of een verkeerd woord. Ja Gij drukt U in de wortelen mijner voeten, tekent op alles wat ik verkeerd doe, om met mij er voor af te rekenen, niet zodra heb ik misgestapt, of terstond lijd ik er voor, de straf volgt de zonde op de hielen. Schuld wegens vroegere zonden wordt samen gevoegd met die wegens pas bedreven overtredingen, om tezamen mijn rampen te veroorzaken. Nu was het:
a. Niet waar, dat God aldus iets tegen hem zocht, Hij is niet zo uiterst streng om te letten op wat wij verkeerds doen, indien Hij dit wel ware, wij zouden voor Zijn aangezicht niet kunnen bestaan, Psalm 130:3. Dit is zó verre van Hem, dat Hij volstrekt niet met ons handelt naar dat wij het verdiend hebben, nee, zelfs niet voor onze openbare zonden, "die niet met opgraven gevonden zijn," Jeremia 2:34, niet gevonden zijn door een geheim onderzoek. Dit was dus de taal van Jobs droefgeestigheid, bij sober nadenken heeft hij zich nooit God als een harde Meester voorgesteld.
b. Maar wij behoren een streng en waakzaam oog te houden over onszelf zowel tot ontdekking van zonden in het verledene, als om ze te voorkomen in het vervolg. Het is voor ons allen goed de gang onzes voets te wegen.

V. Hij ziet zich onder de zware hand van God wegkwijnen, vers 28. Hij, dat is de mens, veroudert als een verrotting, het beginsel van de verrotting is in hemzelf, en zo verteert en vergaat hij als een kleed, dat de mot opeet en dat al erger en erger wordt. Of wel, Hij, dat is God, verteert mij als verrotting en zoals de mot. Vergelijk dit met Hoséa 5:12, "Ik zal Efraïm zijn als een mot en de huize van Juda als een verrotting, " en zie Psalm 39:12 :De mens, op zijn best genomen, verslijt snel maar onder Gods bestraffingen inzonderheid is hij spoedig weg. Daar er zo weinig gezondheid is in de ziel, is het niet te verwonderen dat er zo weinig gezondheid is in het vlees Psalm 38:4.

HOOFDSTUK 14

1 De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen, en zat van onrust. 2 Hij komt voort als een bloem, en wordt afgesneden; ook vlucht hij als een schaduw, en bestaat niet. 3 Nog doet Gij Uw ogen over zulk een open; en Gij betrekt mij in het gericht met U. 4 Wie zal een reine geven uit de onreine? Niet een. 5 Dewijl zijn dagen bestemd zijn, het getal zijner maanden bij U is, en Gij zijn bepalingen gemaakt hebt, die hij niet overgaan zal; 6 Wend U van hem af, dat hij rust hebbe, totdat hij als een dagloner aan zijn dag een welgevallen hebbe. 7 Want voor een boom, als hij afgehouwen wordt, is er verwachting, dat hij zich nog zal veranderen, en zijn scheut niet zal ophouden. 8 Indien zijn wortel in de aarde veroudert, en zijn stam in het stof versterft; 9 Hij zal van de reuk der wateren weder uitspruiten, en zal een tak maken, gelijk een plant. 10 Maar een man sterft, als hij verzwakt is, en de mens geeft de geest, waar is hij dan? 11 De wateren verlopen uit een meer, en een rivier droogt uit en verdort; 12 Alzo ligt de mens neder, en staat niet op; totdat de hemelen niet meer zijn, zullen zij niet opwaken, noch uit hun slaap opgewekt worden. 13 Och, of Gij mij in het graf verstaakt, mij verborgt, totdat Uw toorn zich afkeerde; dat Gij mij een bepaling steldet, en mijner gedachtig waart! 14 Als een man gestorven is, zal hij weder leven? Ik zou al de dagen mijns strijds hopen, totdat mijn verandering komen zou. 15 Dat Gij zoudt roepen, en ik U zou antwoorden, dat Gij tot het werk Uwer handen zoudt begerig zijn. 16 Maar nu telt Gij mijn treden; Gij bewaart mij niet om mijner zonden wil. 17 Mijn overtreding is in een bundeltje verzegeld, en Gij pakt mijn ongerechtigheid opeen. 18 En voorwaar, een berg vallende vergaat, en een rots wordt versteld uit haar plaats; 19 De wateren vermalen de stenen, het stof der aarde overstelpt het gewas, dat van zelf daaruit voortkomt; alzo verderft Gij de verwachting des mensen. 20 Gij overweldigt hem in eeuwigheid, en hij gaat heen; veranderende zijn gelaat, zo zendt Gij hem weg. 21 Zijn kinderen komen tot eer, en hij weet het niet; of zij worden klein, en hij let niet op hen. 22 Maar zijn vlees, nog aan hem zijnde, heeft smart; en zijn ziel, in hem zijnde, heeft rouw.

Job had afgelaten van met zijn vrienden te spreken daar hij het doelloos vond om met hen te redeneren en hier gaat hij voort met tot God en zichzelf te spreken. Hij had zijn vrienden herinnerd aan hun broosheid en sterflijkheid, Hoofdstuk 13:12, hier gedenkt hij zijn eigen broosheid en sterflijkheid, en pleit er op bij God om enige verzachting van zijn tegenwoordig lijden te verkrijgen. Wij hebben hier een bericht:

I. Van het leven des mensen, dat het:

1. Kort is, vers 1.
2. Smartelijk is, vers 1 - 3.
3. Zondig is, vers 4.
4. Beperkt is, vers 5

II. Van de dood des mensen. Dat hij een volstrekt einde maakt aan ons tegenwoordig leven waartoe wij niet zullen terugkeren, vers 7 - 12. Dat hij ons verbergt voor de rampen van het leven vers 13, de hoop des levens vernietigt vers 18 - 19, ons wegvoert van de zaken, het bedrijf des levens vers 20 ons in het duister laat omtrent de betrekkingen van dit leven, hoezeer wij er ook vroeger in zorg om geweest zijn, vers 21, 22.

III. Het gebruik, dat Job maakt van dat alles.

1. Hij pleit er op bij God, die naar hij dacht, al te strikt en streng met hem was vers 16, 17, biddende dat Hij, uit aanmerking van zijn zwakheid, niet met hem wilde twisten, vers 3, maar hem enige rust, enige verpozing zou toestaan vers 6.

2. Hij wekt zich op om zich te bereiden voor de dood, vers 14, en moedigt zich aan om te hopen dat hij hem troostrijk zijn zal, vers 15. Dit hoofdstuk is geschikt voor

begrafenisplechtigheden en een ernstige bepeinzing ervan zal ons helpen om goeds te ontlenen aan de dood van anderen en ons op onze eigen dood te bereiden.

Job 14:1 - 6
Wij worden hier geleid te denken:

I. Aan de oorsprong van het menselijk leven. God is zijn grote oorsprong, want Hij heeft de mens de adem des levens ingeblazen, en in Hem leven wij. Maar wij dateren het van onze geboorte, en van dat tijdstip moeten wij zijn broosheid en verontreiniging dateren.

1. Zijn broosheid. De mens van een vrouw geboren, is daarom kort van dagen, vers 1. Dit kan betrekking hebben op de eerste vrouw, die Eva genoemd werd, omdat zij de moeder aller levenden was, die, bedrogen zijnde door de verleider, de eerste in de overtreding is geweest. Wij zijn allen uit haar geboren, en bijgevolg ontlenen wij aan haar de zonde en het bederf, die onze dagen verkorten en treurig maken. Of het kan betrekking hebben op ieders eigen, onmiddellijke moeder. De vrouw is het zwakkere vat, en wij weten, dat "Partus seguitur ventrem - Het kind naar de moeder aardt." Laat dan de sterke niet roemen in zijn kracht, of in de kracht van zijn vader, maar gedenken dat hij geboren is van een vrouw, en dat, als het God behaagt, "de helden tot vrouwen worden," Jeremia 51:30.

2. Zijn verontreiniging, vers 4. Wie zal een reine geven uit de onreine? Indien de mens geboren is van een vrouw, die een zondares is, hoe kan het dan anders, dan dat hij een zondaar is? Zie Hoofdstuk 25:4. Hoe zou hij zuiver zijn, die van een vrouw geboren is? Reine kinderen kunnen niet uit onreine ouders voortkomen, evenmin als reine stromen uit een onzuivere bron of druiven van doornen. Ons bederf is met onze natuur ontleend aan onze ouders, is ons dus aangeboren, zit in ons bloed, ons bloed is besmet door een erfelijke kwaal. Onze Heere Jezus, zonde voor ons gemaakt zijnde, wordt gezegd geworden te zijn uit een vrouw, Galaten 4:4.

II. Aan de aard van het menselijk leven, het is een bloem, het is een schaduw, vers 2. De bloem verwelkt en al haar schoonheid vergaat. De schaduw gaat voorbij en haar bestaan zal spoedig verloren zijn, zich oplossen in de schaduwen van de nacht. Geen van beide achten wij van enigerlei belang, in geen van beide stellen wij vertrouwen.

III. Aan de kortheid en onzekerheid van het menselijk leven. De mens is van weinige dagen. Het leven wordt berekend, niet naar maanden of jaren, maar naar dagen, want wij kunnen van geen dag zeker zijn, dat hij niet onze laatste dag zal wezen. Deze dagen zijn weinige, weiniger dan wij denken, weinig op hun meest, in vergelijking met de dagen van de eerste patriarchen, en nog veel meer in vergelijking met de dagen van de eeuwigheid, maar veel weiniger voor de meesten, die tekortkomen aan hetgeen wij "de leeftijd des mensen" noemen. De mens wordt soms terstond na zijn geboorte afgesneden, niet zodra uit de moederschoot voortgekomen, of hij sterft in de wieg, komt in de wereld en treedt in haar zaken, en is even spoedig weggevaagd als hij zijn hand aan de ploeg heeft geslagen. Al wordt het leven ook al niet terstond afgesneden, dan vliegt het toch heen als een schaduw, en blijft nooit in een vorm, de gedaante ervan gaat voorbij, en zo gaat ook de wereld voorbij, en met haar ons leven, 1 Corinthiers 7:31.

IV. Aan de rampspoedige toestand van het menselijk leven. Gelijk het leven des mensen kort is, zo is het ook treurig. Als hij slechts weinige dagen hier had door te brengen, maar er zich toch in kon verblijden, er ongestoord van kon genieten, alles zou wel zijn, - een kort, maar een

vrolijk leven - zoals de roem is van sommigen, maar zo is het niet. Gedurende die weinige dagen is hij vol van onrust, niet slechts onrustig, maar vol van onrust, zwoegende of tobbende, treurende of vrezende, geen dag gaat voorbij zonder kwelling, zonder gejaagdheid, zonder wanorde in het een of ander. Zij, die de wereld liefhebben, zullen er weldra genoeg van hebben. Hij is "satur tremore - vol van beroering." De weinigheid van zijn dagen bezorgt hem voortdurend onrust en ongerustheid in de verwachting van het einde ervan, en hij is altijd in onzekerheid omtrent zijn leven. Daar nu de dagen des mensen zo vol zijn van onrust, is het maar goed dat zij weinige zijn, dat de gevangenschap van de ziel in het lichaam en haar ballingschap van de Heere niet eeuwig, niet langdurig zijn. Als wij in de hemel komen zullen onze dagen vele zijn en volkomen vrij van alle onrust, en intussen kunnen geloof, hoop en liefde tegen het tegenwoordige leed opwegen.

V. Aan de zondigheid van het menselijk leven, voortkomende uit het zondige van de natuur. Aldus verstaan sommigen deze vraag: Wie zal een reine geven uit de onreine? vers 4. Of, naar de Engelse overzetting: Wie zal iets reins geven uit het onreine? Een reine verrichting uit een onrein beginsel? Werkelijke overtredingen zijn het natuurlijke voortbrengsel van hebbelijk bederf, dat daarom de oorspronkelijke zonde wordt genoemd, wijl het de oorsprong is van al onze zonden. Daarover treurt hier Job zoals allen er over treuren, die geheiligd zijn, daar zij de stromen terugleiden naar de bron, Psalm 51:7, en sommigen denken dat hij het bedoelt als een pleitgrond bij God om barmhartigheid van Hem te verkrijgen: "Heere, let niet ten uiterste op mijn zonden van menselijke zwakheid, want Gij kent deze mijn zwakheid, o gedenk dat ik vlees ben." De Chaldeeuwse Parafrase heeft een opmerkelijke lezing van dat vers: "Wie kan een mens rein maken, die verontreinigd is door de zonde. Dat kan iemand, namelijk God. Of wie anders dan God, die een is, en hem zal sparen?" God kan door Zijn almachtige genade de huid van de Moorman veranderen, de huid van Job, hoewel zij bekleed is met het gewormte. VI. Aan het vastgestelde einde van het menselijke leven, vers 5. Hier wordt ons verzekerd:

1. Dat er een einde zal komen aan ons leven, onze dagen op aarde zijn niet talloos, zijn niet eindeloos, nee, zij zijn geteld, en zullen spoedig voleindigd zijn, Daniel 5:26.

2. Dat het in het raadsbesluit Gods bepaald is, hoe lang wij zullen leven en wanneer wij zullen sterven. Het getal van onze maanden is bij God, ter beschikking van Zijn macht, die niet in bedwang gehouden kan worden, en onder het oog van Zijn alwetendheid, die niet bedrogen of misleid kan worden. Het is zeker dat Gods voorzienigheid het einde van ons leven regelt, onze tijden zijn in Zijn hand, de krachten van de natuur zijn afhankelijk van Hem en werken onder Hem, in Hem leven wij en bewegen wij ons, krankheden zijn Zijn dienstmaagden, Hij doodt en maakt levend, niets geschiedt bij geval, nee, zelfs niet de voltrekking van een doodstraf door een boog, die iemand in zijn eenvoudigheid heeft gespannen, het is dus zeker dat Gods voorwetenschap het tevoren bepaald heeft, want Gode zijn alle Zijn werken van eeuwigheid bekend. Al wat Hij doet heeft Hij besloten te doen, maar deels met betrekking tot de vastgestelde loop van de natuur en in overeenstemming daarmee, (het doel en de middelen zijn tezamen vastgesteld), en deels met betrekking tot en in overeenstemming met de vastgestelde regelen van de zedelijke regering, het kwaad straffende en het goede belonende in deze wereld, wij worden evenmin door het blinde noodlot van de Stoïcijnen als door de blinde fortuin van de Epicuristen geregeerd.

3. Dat wij de perken, door God gesteld, niet kunnen overschrijden, want Zijn raadsbesluiten zijn onveranderlijk, daar Zijn voorzien onfeilbaar is. Deze overwegingen voert Job hier aan als redenen:

a. Waarom God niet zo strikt en streng kennis behoorde te nemen van al zijn misstappen en tekortkomingen, vers 3. "Ik heb zo'n verdorven natuur in mij en ben onderhevig aan zoveel ellende, die een voortdurende verzoeking voor mij is van buiten, en opent Gij nu Uwe ogen om ze gevestigd te houden op zodanig iemand om met de uiterste oplettendheid na te gaan wat ik verkeerds doe? Hoofdstuk 13:27. En brengt Gij mij, nietswaardige worm die ik ben, in het gericht met U, die zó scherpziend zijt om de minste fout te ontdekken, zó heilig om haar te haten, zó rechtvaardig om haar te veroordelen, en zo machtig om haar te straffen?" De gedachte aan onze eigen onmacht om met God te strijden, aan onze zondigheid en zwakheid, moet ons aansporen om te bidden: "Heere, treed niet in het gericht met Uwen knecht.

b. Waarom Hij niet zo streng moet wezen in Zijn handelingen met hem. "Heere, ik heb nog slechts weinig tijd om te leven, ik moet zeker en spoedig van hier gaan en de weinige dagen, die ik hier nog heb door te brengen, zijn op zijn best genomen vol van moeite en verdriet. O laat mij tot verademing komen, sta mij een ogenblik van rust toe vers 6. Wend U af van aldus een arm schepsel te beproeven, laat hem een ogenblik met rust, tot hij als een dagloner zijn dag volbracht hebbe. Het is mij gezet eenmaal te sterven, laat die ene dag van sterven voor mij volstaan, en laat mij niet voortdurend sterven, duizend doden sterven. Laat het genoeg zijn dat mijn leven op zijn best, als de dag eens dagloners is, een dag van arbeid en zwoegen. Ik ben tevreden om die te volbrengen, en zal mij de gewone moeite en ontberingen van het leven, de last des daags en de hitte gaarne getroosten, maar laat mij niet die buitengewone folteringen verduren, laat mijn leven niet wezen als de dag eens boosdoeners, een dag van strafvoltrekking. Zo kunnen wij verlichting vinden onder zwaar leed door ons de barmhartigheid aan te bevelen van die God, die weet wat maaksel wij zijn, onze rampen kent en mededogen met ons kan hebben.

Job 14:7 - 15
Wij hebben gezien wat Job te zeggen had van het leven, Iaat ons nu zien wat hij te zeggen heeft van de dood, waarbij zijn gedachten, nu hij ziek was en pijn leed, zeer dikwijls verwijlden. Het is, als wij gezond en welvarend zijn, niet ontijdig om aan de dood te denken maar het is een onverschoonlijke gedachteloosheid indien wij, als wij reeds in de bewaring zijn van de boden des doods, hem beschouwen als nog zeer ver af zijnde.

Job had reeds aangetoond dat de dood komen zal en dat zijn ure reeds vastgesteld is. Nu toont hij hier:

I. Dat de dood een voor altijd heengaan is van deze wereld. Daar had hij tevoren van gesproken, Hoofdstuk 7:9, 10, en nu maakt hij er weer melding van, want hoewel het een waarheid is, die niet bewezen behoeft te worden, is het wel nodig haar veel te overdenken, opdat men er nut en voordeel uit zal trekken.

1. Een mens, neergeveld door de dood, zal niet weer herleven, zoals een boom die men afhouwt weer uitspruit. Sierlijk toont hij aan welke hoop er is voor een boom, vers 7 - 9. Als het lichaam van de boom afgehouwen wordt en alleen de tronk in de aarde blijft staan, kan hij wel dor en dood schijnen, maar hij zal toch nieuwe loten uitzenden, alsof hij pas geplant was. De vochtigheid van de aarde en de regen des hemels worden, als het ware, door de boomstam geroken en zij hebben de invloed om hem te doen herleven. Maar het dode lichaam van een mens zou ze niet bespeuren, noch er in het minst door aangedaan worden. In Nebukadnézars droom, waarin zijn beroofd worden van zijn verstand aangeduid werd door het neervallen van een boom, wordt het terugkeren van zijn verstandelijke vermogens te kennen gegeven door het laten van de tronk in de aarde "met een ijzeren en koperen band om in de dauw des hemels

nat gemaakt te worden," Daniel 4:15. Maar de mens heeft zodanige hoop niet om tot het leven weer te keren. Het plantenleven is goedkoop en gemakkelijk, de reuk van water zal het opwekken, dat is ook in sommige insecten en vogels, het dierenleven, de warmte van de zon zal het herstellen, maar de redelijke ziel, als zij eens uit het lichaam uitgegaan is, is te groot, te edel, om door enigerlei natuurkracht teruggeroepen te worden, zij is bulten het bereik van zon en regen en kan niet hersteld worden dan door de onmiddellijke werkingen van de almacht zelf, want, vers 10 een man sterft als hij verzwakt is en de mens geeft de geest en waar is hij dan? Twee woorden worden hier gebruikt voor man, of mens "gever", een sterk of machtig man, sterft, hoewel hij machtig is, "adam", een mens uit de aarde, omdat hij aards is, geeft de geest.
De mens is een stervend schepsel, hij wordt hier beschreven naar hetgeen geschiedt:
a. Vóór de dood. Hij verzwakt, wordt gedurig zwakker, dagelijks stervende, terende op zijn levensvoorraad, die gedurig afneemt, ziekte en ouderdom zijn vernielende zaken voor het vlees, voor de kracht en schoonheid.
b. In de dood. Hij geeft de geest, de ziel verlaat het lichaam en keert weer tot God, die haar gegeven heeft, tot God. de Vader van de geesten.
c. Na de dood. Waar is hij? Hij is niet waar hij was, zijn plaats kent hem niet meer, maar, is hij nergens? Zo lezen het sommigen. En het is iets aangrijpends, iets ontzaglijks te denken waar zij zijn, die de geest hebben gegeven, en waar wij zullen zijn als wij de geest geven. Hij is heengegaan naar de wereld van de geesten, heengegaan naar de eeuwigheid, heengegaan om in deze wereld niet weer te keren.

2. Een mens, in het graf gelegd, zal niet weer opstaan, vers 11, 12. Iedere avond leggen wij ons te slapen, en in de morgen ontwaken wij en staan weer op, maar bij de dood moeten wij neerliggen in het graf om niet meer op te staan, niet meer te ontwaken in zo'n wereld, zo'n toestand, als waarin wij ons nu bevinden, niet te ontwaken of op te staan totdat de hemelen, de getrouwe maten van de tijd, niet meer zijn en bijgevolg de tijd zelf een einde zal nemen en verzwolgen wordt in de eeuwigheid, zodat het leven van de mens gevoegelijk vergeleken kan worden bij de wateren van een overstroming, die zich ver en wijd verspreiden en een grote vertoning maken, maar ondiep zijn en, als zij afgesneden worden van de zee of de rivier, wier zwelling en overvloeiing hen veroorzaakt hebben, zullen zij spoedig vervallen en opdrogen en hun plaats kent hen niet meer. De wateren des levens zijn spoedig verdampt, uitgewasemd, en zij verdwijnen, evenals sommigen van die wateren zinkt het lichaam in de aarde, wordt er door opgezogen, is er in begraven, de ziel, evenals anderen van die wateren, wordt opwaarts getrokken, om zich met de wateren boven het uitspansel te vermengen.

II. Toch zal er een terugkeren van de mens tot het leven zijn in een andere wereld aan het einde van de tijd als de hemelen niet meer zijn. Dan zullen zij opwaken, opgewekt worden uit hun slaap. De opstanding van de doden was ongetwijfeld een artikel van Jobs geloofsbelijdenis, zoals blijkt uit Hoofdstuk 19:26 en daarop schijnt hij hier het oog te hebben. In vers 12 en verv. hebben wij op drie dingen te letten.

1. Een nederige bede om een schuilplaats in het graf, vers 13. Het was niet alleen wegens een hartstochtelijk moede zijn van dit leven dat hij wenste te sterven, maar vanwege een vrome verzekerdheid van een beter leven, tot hetwelk hij ten laatste zal opstaan. Och of Gij mij in het graf verstaakt! Het graf is niet slechts een rustplaats, maar ook een schuilplaats voor het volk van God. God heeft de sleutel van het graf, om thans in te laten en bij de opstanding uit te laten. Hij verbergt mensen in het graf zoals wij onze schat in een geheime en veilige plaats verbergen en Hij, die hen verbergt, zal hen wedervinden en geen hunner zal verloren zijn. Och of Gij mij verbergde, niet alleen voor de stormen en het leed van dit leven, maar ook om mij

te bewaren tot de zaligheid en heerlijkheid van een beter leven, laat mij in het graf liggen, bewaard, weggelegd voor de onsterflijkheid, verborgen voor de gehele wereld maar niet voor U, niet voor de ogen, die mijn ongevormden klomp gezien hebben, toen hij zo kunstig gewrocht werd in de nederste delen van de aarde," Psalm 139:15, 16.
Laat mij daar liggen:
a. Totdat Uw toorn zich afkeert. Zolang de lichamen van de heiligen in het graf liggen, zolang zijn er nog overblijfselen van die toorn waarvan zij van nature kinderen zijn geweest zo lang zijn zij nog onder de gevolgen, de uitwerkselen van de zonde, maar als het lichaam opgewekt is, dan is de toorn geheel afgekeerd, de dood, de laatste vijand, zal dan geheel teniet gedaan zijn.
b. Totdat de bestemde tijd gekomen is om gedacht te worden, zoals Noach gedacht werd in de ark, Genesis 8:1, waarin God hem verborgen had, niet alleen voor de verwoesting van de oude wereld, maar hem bewaard had voor de herstelling van een nieuwe wereld. De lichamen van de heiligen zullen niet vergeten worden in het graf. Er is een tijd vastgesteld om er onderzoek naar te doen. Wij kunnen er niet zeker van zijn, dat wij door de duisternis van onze tegenwoordige ellende heen kunnen zien op betere dagen in deze wereld, maar als wij goed naar het graf gaan, dan kunnen wij met het oog des geloofs door de duisternis daarvan heenzien, zoals Job hier doet, en betere dagen zien aan de andere kant ervan in een betere wereld.

2. Een heilig besluit om geduldig de wil van God te verbeiden, beide in zijn dood en in zijn opstanding, vers 14. Als een man gestorven is, zal hij weer leven? Ik zou al de dagen mijns strijds hopen, totdat mijne verandering komen zou.
Jobs vrienden ellendige vertroosters blijkende te zijn, stelde hij er zich te meer toe om zijn eigen vertrooster te wezen, zijn toestand was nu slecht en treurig, maar hij troost zich met de verwachting van een verandering. Ik denk dat dit niet bedoeld kan zijn van zijn terugkeren tot een staat van voorspoed in deze wereld. Zijn vrienden vleiden hem wel met de hoop daarop, maar hij zelf heeft er al die tijd aan gewanhoopt. Vertroostingen, die op iets onzekers gegrond zijn, moeten wel onzekere vertroostingen wezen, en daarom is het ongetwijfeld iets zekerders, waarvan de verwachting hem steunt en staande houdt.
De verandering, waarop hij hoopt, moet dus verstaan worden, hetzij:
a. Van de verandering van de opstanding, als ons vernederd lichaam veranderd zal worden, Filipp. 3:21, en een grote, heerlijke verandering zal dat wezen! En dan moet de vraag, Als een man gestorven is, zal hij weer leven? niet als vraag, maar als uitroep van bewondering genomen worden. "Vreemd! Zullen deze dorre beenderen leven! Zo ja, dan zal mijn van het lichaam gescheiden ziel al de tijd, vastgesteld voor de scheiding van lichaam en ziel, wachten totdat die verandering komt en zij weer met het lichaam verenigd zal worden, en dan "zal ook mijn vlees rusten in hope," Psalm 16:9.
b. Of, van de verandering bij de dood. "Als een man gestorven is, zal hij weer leven? Nee, niet zo'n leven als hij nu leeft, en daarom zal ik geduldig wachten totdat die verandering komt, die een einde zal maken aan mijn rampen en mijn ellende, en die tijd niet ongeduldig vooruitlopen of wensen te verhaasten zoals ik dit gewenst heb."

Merk hier op
(1). Dat sterven een ernstige zaak is, het is een werk op zichzelf. Het is een verandering, er is een zichtbare verandering in het lichaam, zijn voorkomen ondergaat een verandering, zijn werking houdt op. Maar een nog grotere verandering is het voor de ziel, die het lichaam verlaat en heengaat naar de wereld van de geesten, haar proeftijd eindigt en ingaat tot de staat van vergelding. Deze verandering zal komen, en het is een finale verandering, niet zoals de verandering van de elementen, die tot hun vorige staat terugkeren. Nee, wij moeten sterven,

niet om aldus weer te leven. Het is slechts eenmaal dat wij sterven, en wat slechts eenmaal gedaan wordt, moet nodig goed gedaan worden. Een dwaling hierin is noodlottig en niet te herstellen.
(2). Dat het dus de plicht is van een ieder van ons om op die verandering te wachten, en al de dagen van de voor ons bestemde tijd te blijven wachten. De tijd des levens is een bestemde tijd, die tijd moet berekend worden bij dagen, en die dagen moeten doorgebracht worden wachtende op onze verandering. Dat is:
Ten eerste. Wij moeten verwachten dat zij zal komen, en er veel aan denken.
Ten tweede. Wij moeten wensen dat zij zal komen, als degenen, die verlangen om met Christus te zijn.
Ten derde. Wij moeten gewillig zijn te blijven totdat zij komt, als die geloven dat Gods tijd de beste tijd is.
Ten vierde. Wij moeten ons benaarstigen om bereid te zijn als zij komt, opdat het een gezegende verandering voor ons zij.

3. Een vreugdevolle verwachting van zaligheid en voldoening hierin, vers 15. Dan zult Gij roepen, en ik zal U antwoorden, vers 15. Thans was hij onder zo'n wolk, dat hij niet kon, niet durfde, antwoorden, Hoofdstuk 9:15, 35, 13:22, maar hij troost er zich mee dat er een tijd komen zal, als God zal roepen en hij zal antwoorden, dan, dat is:
a. Bij de opstanding, "Gij zult mij uit het graf roepen door de stem des archangels, en ik zal antwoorden en op die roepstem komen." Het lichaam is het werk van Gods handen, en Hij zal er een begeerte toe hebben, daar Hij er heerlijkheid voor bereid heeft. Of,
b. Bij de dood. "Gij zult mijn lichaam roepen naar het graf en mijn ziel tot U, en ik zal antwoorden: ik ben bereid, Heere, ik kom, ik kom, hier ben ik." Godvruchtige mensen kunnen blijmoedig antwoorden op de oproep des doods. Hun geest wordt niet met geweld van hen afgeëist, (zoals Lukas 12:20), maar gewillig door hen overgegeven, de aardse tabernakel wordt niet met geweld neergeworpen, maar gewillig afgelegd, met deze verzekerdheid: Gij zult tot het werk Uwer handen begerig zijn, Gij hebt genade voor mij weggelegd, niet slechts als gemaakt door Uw voorzienigheid, maar als vernieuwd, opnieuw gemaakt door Uw genade. Genade in de ziel is het werk van Gods handen, en daarom zal Hij het niet laten varen in deze wereld, Psalm 138:8, maar zal er naar begerig zijn, om het te voleinden in de andere wereld, en het met eeuwige heerlijkheid te kronen.

Job 14:16 - 22
Job keert hier terug tot zijn klachten, en hoewel hij niet zonder hoop is op toekomstige zaligheid, vindt hij het zeer moeilijk om over zijn tegenwoordige ellende heen te komen.

I. Hij klaagt over de bijzondere hardheid, die hij, naar hij onderstelde, vanwege de strengheid van Gods gerechtigheid had te verduren, vers 16, 17. Dus verlangde hij heen te gaan naar die wereld, waar Gods toorn voorbij zal zijn gegaan, daar hij nu voortdurend onder de tekenen ervan lag, zoals een kind, dat onder de strenge tucht van de roede is, er naar verlangt meerderjarig te zijn. "Wanneer zal mijn verandering komen? Want nu schijnt Gij mij toe mijn treden te tellen en te waken over, dat is: streng acht te geven op mijn zonde, haar te verzegelen in een bundel, zoals acten van beschuldiging zorgvuldig bijeengehouden en bewaard worden om tegen de aangeklaagde overgelegd te worden." Zie Deuteronomium 32:34. "Van alles maakt Gij gebruik tegen mij, oude schulden worden weer in rekening gebracht, op iedere zwakheid wordt streng toegezien, en niet zodra heb ik een misstap gedaan, of ik word er voor geslagen." Nu doet Job:

1. Recht aan de gerechtigheid Gods door te erkennen dat hij leed om zijn zonden en overtredingen, en genoeg gedaan had om alles te verdienen wat hem was opgelegd, want er was zonde in al zijn treden, en hij was schuldig aan overtreding genoeg, om al dit verderf over hem te brengen, zo er een nauwkeurig onderzoek naar werd ingesteld, het is verre van hem te zeggen, dat hij vergaat onschuldig zijnde. Maar, 2. Hij doet onrecht aan de goedheid Gods door het vermoeden op te werpen dat God met de uiterste strengheid al het verkeerde, dat hij deed waarnam en in rekening bracht, alles van hem op zijn slechtst nam, in deze zin heeft hij ook vroeger gesproken, Hoofdstuk 13:27. Het was onbedacht gesproken, en daarom zullen wij er niet al te zeer de nadruk op leggen. God ziet voorzeker al onze zonden, Hij ziet zonde in Zijn eigen volk, maar Hij is niet streng in Zijn afrekening met ons, ook wordt het uiterste van de wet niet bij ons in toepassing gebracht, naar de strengste eis van de wet niet met ons gehandeld, wij worden minder gestraft dan onze ongerechtigheden het verdienen. God verzegelt gewis de overtreding van de onboetvaardigen, en bewaart die tegen de dag des toorns, maar de zonden Zijns volks delgt Hij uit als een nevel.

II. Hij klaagt over de kwijnende toestand van het mensdom in het algemeen. Wij leven in een stervende wereld, "wie kent de sterkte van Gods toorn, door welke wij vergaan en verschrikt worden. en al onze dagen heengaan?" Zie Psalm 90:7, 9, 11. En wie kan bestaan voor Zijn bestraffingen? Psalm 39:11 - 12.

1. Wij zien het vergaan van de aarde zelf.
a. Van de sterkste delen ervan, vers 18. Er is niets dat altijd wezen zal, altijd duren zal, want wij zien zelfs bergen vermolmen en tot niets worden, zij verdorren en vallen als een blad, rotsen worden oud en vergaan door het gestadige aandruisen van de zee er tegen. De wateren vermalen de stenen door er gestadig op te druipen, "non vi, sed soepe cadendo, niet door geweld maar door het gestadige vallen er op". Op deze aarde vergaat alles door slijting, "Tempus edax rerum - De tijd verslindt alles." Zo is het niet met de hemelse lichamen.
b. Van de natuurlijke voortbrengselen ervan. De dingen, die uit de aarde groeien en er in vastgeworteld schijnen, worden soms door overmatige regen weggespoeld, vers 19. Sommigen denken dat dit een pleiten is om verlichting: "Heere, mijn geduld zal niet altijd bestand zijn tegen mijn leed, zelfs rotsen en bergen bezwijken ten laatste, zo houd dan op van met mij te twisten." 2. Geen wonder dus dat wij het verval des mensen zien op de aarde, want hij is uit de aarde aards.

Job begint te denken dat zijn geval, zijn toestand niet enig is, en dat hij zich dus met het algemene lot behoort te verzoenen. Wij bespeuren aan vele voorbeelden:
a. Hoe ijdel het is om veel van de genietingen des levens te verwachten: "Gij verderft de verwachting des mensen," dat is: "maakt een einde aan al de plannen, die hij gevormd heeft, en aan al het vooruitzicht op voldoening, waarmee hij zich gevleid heeft." De dood zal het verderf, de vernietiging wezen van alle hoop, die gegrond is op een werelds bebouwen en beperkt is tot werelds genoegen en lieflijkheid. Hoop in Christus en hoop op de hemel zal de dood bevestigen, niet vernietigen.
b. Hoe ijdel het is te worstelen tegen de aanvallen van de dood, vers 20. Gij overweldigt hem in eeuwigheid. De mens is een ongelijke partij voor God, zij, met wie God twist, zullen gewis door Hem overweldigd worden tot in eeuwigheid, zodat zij Hem nooit meer het hoofd kunnen bieden. De slag van de dood is onweerstaanbaar, het is nutteloos zich tegen zijn oproep te verzetten, God overweldigt de mens en hij gaat heen, en zie, hij is niet. Beschouw een stervende mens, en zie:

Ten eerste. Hoe zijn uitzicht veranderd is. Gij verandert zijn gelaat op tweeërlei wijze:

1. Door de ziekte van zijn lichaam. Laat iemand maar eens enige dagen ziek zijn.. welk een verandering is er in zijn gelaat! En hoeveel meer nog enkele minuten nadat hij gestorven is! Het gelaat dat majestueus, ontzagwekkend was, wordt laag, onooglijk, dat lieflijk en beminnelijk was, wordt afzichtelijk en ijzingwekkend. Begraaf mijn dode van voor mijn aangezicht. Waar is dan de zozeer bewonderde schoonheid? De dood verandert het gelaat, en zendt ons dan weg van deze wereld, om nooit weer te keren.
2. Door de ontsteltenis van zijn geest. De nadering van de dood zal het aangezicht van de krachtigsten en moedigsten doen veranderen, zij zal het vrolijkste gelaat ernstig maken, en het aangezicht van de vermetelste doen verbleken.

Ten tweede. Hoe weinig belang hij stelt in de zaken van zijn familie, zijn gezin, die hem eens zo na aan het hart lagen. Als hij in de handen is van de voorboden van de dood, bijvoorbeeld als hij door een beroerte is getroffen, of ijlhoofdig is door koorts, of in doodstrijd is - deel hem dan de aangenaamste tijding, of wel de smartelijkste mee betreffende zijn kinderen, het is hem volkomen hetzelfde, hij weet het niet, hij bemerkt het niet, vers 21. Hij gaat heen naar die wereld, waar hij een volkomen vreemdeling zal wezen voor al die dingen, waarvan hij hier zo vervuld was. De overweging hiervan moet onze zorgen matigen betreffende onze kinderen en onze familie. God zal weten wat er van hen zal worden, als wij zijn heengegaan, laat ons hen dus aan Hem overgeven, en onszelf niet belasten met nodeloze, vruchteloze zorgen aangaande hen.

Ten derde. Hoe schrikkelijk de doodstrijd de doodsbenauwdheid is, vers 22. Zijn vlees nog aan hem zijnde, dat is: het lichaam, dat hij zo ongaarne aflegt, heeft smart, en zijn ziel in hem zijnde, dat is: de geest, die hij zo onwillig is over te geven, heeft rouw. Het werk van sterven is een zwaar werk, doodsbenauwdheid is zeer ontzettend. Het is dus dwaasheid als de mensen hun bekering uitstellen tot zij op hun sterfbed liggen, om de datgene te doen wat het ene nodige is, als zij opgeschikt zijn om iets, wat het ook zij, te doen, maar het is ware wijsheid, om door in Christus ons met God te verzoenen en een goede consciëntie te behouden, vertroostingen te vergaderen, die ons zullen ondersteunen onder de pijn en smart van de stervensure.

HOOFDSTUK 15

1 Toen antwoordde Elifaz, de Themaniet, en zeide: 2 Zal een wijs man winderige wetenschap voor antwoord geven, en zal hij zijn buik vullen met oostenwind? 3 Bestraffende door woorden, die niet baten, en door redenen, met dewelke hij geen voordeel doet? 4 Ja, gij vernietigt de vreze, en neemt het gebed voor het aangezicht Gods weg. 5 Want uw mond leert uw ongerechtigheid, en gij hebt de tong der arglistigen verkoren. 6 Uw mond verdoemt u, en niet ik; en uw lippen getuigen tegen u. 7 Zijt gij de eerste een mens geboren? Of zijt gij voor de heuvelen voortgebracht? 8 Hebt gij de verborgen raad Gods gehoord, en hebt gij de wijsheid naar u getrokken? 9 Wat weet gij, dat wij niet weten? Wat verstaat gij, dat bij ons niet is? 10 Onder ons is ook een grijze, ja, een stokoude, meerder van dagen dan uw vader. 11 Zijn de vertroostingen Gods u te klein, en schuilt er enige zaak bij u? 12 Waarom rukt uw hart u weg, en waarom wenken uw ogen? 13 Dat gij uw geest keert tegen God, en zulke redenen uit uw mond laat uitgaan. 14 Wat is de mens, dat hij zuiver zou zijn, en die geboren is van een vrouw, dat hij rechtvaardig zou zijn? 15 Zie, op Zijn heiligen zou Hij niet vertrouwen, en de hemelen zijn niet zuiver in Zijn ogen. 16 Hoeveel te meer is een man gruwelijk en stinkende, die het onrecht indrinkt als water? 17 Ik zal u wijzen, hoor mij aan, en hetgeen ik gezien heb, dat zal ik vertellen; 18 Hetwelk de wijzen verkondigd hebben, en men voor hun vaderen niet verborgen heeft; 19 Denwelken alleen het land gegeven was, en door welker midden niemand vreemds doorging. 20 Te allen dage doet de goddeloze zichzelven weedom aan; en weinige jaren in getal zijn voor de tiran weggelegd. 21 Het geluid der verschrikkingen is in zijn oren; in de vrede zelven komt de verwoester hem over. 22 Hij gelooft niet uit de duisternis weder te keren, maar dat hij beloerd wordt ten zwaarde. 23 Hij zwerft heen en weder om brood, waar het zijn mag; hij weet, dat bij zijn hand gereed is de dag der duisternis. 24 Angst en benauwdheid verschrikken hem; zij overweldigt hem, gelijk een koning, bereid ten strijde. 25 Want hij strekt tegen God zijn hand uit, en tegen de Almachtige stelt hij zich geweldig aan. 26 Hij loopt tegen Hem aan met de hals, met zijn dikke, hoog verhevene schilden; 27 Omdat hij zijn aangezicht met zijn vet bedekt heeft, en rimpelen gemaakt om de weekdarmen; 28 En heeft bewoond verdelgde steden, en huizen, die men niet bewoonde, die gereed waren tot steen hopen te worden. 29 Hij zal niet rijk worden, en zijn vermogen zal niet bestaan; en hun volmaaktheid zal zich niet uitbreiden op de aarde. 30 Hij zal van de duisternis niet ontwijken, de vlam zal zijn scheut verdrogen; hij zal wijken door het geblaas zijns monds. 31 Hij betrouwe niet op ijdelheid, waardoor hij verleid wordt; want ijdelheid zal zijn vergelding wezen. 32 Als zijn dag nog niet is, zal hij vervuld worden; want zijn tak zal niet groenen. 33 Men zal zijn onrijpe druiven afrukken, als van een wijnstok, en zijn bloeisel afwerpen, als van een olijfboom. 34 Want de vergadering der huichelaren wordt eenzaam, en het vuur verteert de tenten der geschenken. 35 Zijn ontvangen moeite, en baren ijdelheid, en hun buik richt bedrog aan.

Job was misschien zo volkomen overtuigd van het goede en rechtmatige van zijn zaak, dat hij dacht dat zo hij zijn drie vrienden al niet had overtuigd, hij hen toch tot zwijgen had gebracht, maar bet schijnt zo niet geweest te zijn, in dit hoofdstuk beginnen zij een tweede aanval op hem, even heftig als tevoren. Het is natuurlijk voor ons om ingenomen te zijn met onze eigen denkbeelden en gevoelens, en er dus aan vast te houden, en het kost moeite om ons te bewegen ze los te laten. Elifaz houdt zich hier aan de beginselen, waarnaar hij Job veroordeeld heeft, en:

I. Hij bestraft hem, omdat hij zich heeft gerechtvaardigd, en schrijft hem velerlei kwaad toe, dat hij ten onrechte uit die zelfverdediging afleidt, vers 2 - 13.
II. Hij spoort hem aan zich voor God te verootmoedigen, en zich te schamen, vers 14 - 16.
III. Hij spreekt uitvoerig over de rampzalige toestand van de goddelozen, die hun hart verharden tegen God en het oordeel, dat hun bereid wordt, vers 17 - 35. Er kan een nuttig gebruik worden gemaakt zowel van zijn bestraffingen (want zij zijn duidelijk) als van zijn leer (want zij is gezond), ofschoon beide verkeerdelijk op Job zijn toegepast.

Job 15:1 - 16

Elifaz valt Job hier heftig aan, omdat die wat hij en zijn medegenoten hadden gezegd, heeft tegengesproken en er niet mee heeft ingestemd, zoals zij hadden verwacht. Hoogmoedige mensen zijn licht geneigd om het zeer kwalijk te nemen als het hun niet wordt toegelaten om aan iedereen de wet voor te schrijven, en diegenen te bestraffen als onwetend en halsstarrig en alles wat verkeerd is, die niet met alles wat zij zeggen kunnen instemmen. Elifaz beschuldigt hier Job van verscheidene grote misdaden, alleen omdat hij niet wilde bekennen een huichelaar te zijn.

I. Hij beschuldigt hem van dwaasheid en ongerijmdheid, vers 2, 3. Hij, die vermaard was om zijn wijsheid, had nu zijn roem als zodanig geheel verbeurd, iedereen zou zeggen dat zijn wijsheid van hem geweken was, zo buitensporig was zijn spreken en zo weinig ter zake. Bildad is hiermede begonnen, Hoofdstuk 8:2, en Zofar, Hoofdstuk 11:2, 3. Het is het gewone doen van toornige twistredenaars om aldus elkanders redeneringen als ijdel, onhoudbaar en bespottelijk voor te stellen, meer dan er reden voor is, het oordeel vergetende, dat hem treft, die zijn broeder *Raka* noemt, en Gij dwaas. Het is waar:

1. Dat er in de wereld zeer veel ijdele kennis is, wetenschap, die valselijk aldus wordt genoemd, nutteloos en dus waardeloos is.
2. Dat dit de kennis is, die opgeblazen maakt en waarop de mensen zich in hun dwaze eigenwaan verheffen.
3. Dat, welke ijdele kennis iemand ook in zijn hoofd moge hebben, zo hij voor een wijs man gehouden wil worden, moet hij haar niet uiten, maar haar met zich laten sterven, zoals zij verdient.
4. Dat onnut spreken slecht spreken is. Wij zullen in de grote dag rekenschap hebben te geven, niet alleen van boze woorden, maar ook van ijdele woorden. Redenen dus, die geen goed doen, van geen dienst zijn aan God of onze naaste, of geen recht doen aan onszelf, moesten liever onuitgesproken worden gelaten. Het zou zeer verkeerd zijn om onszelf of anderen te vullen met woorden, die als wind zijn, licht en ledig, inzonderheid dezulken, die als de oostenwind schadelijk en verderfelijk zijn, want er zal een zware rekenschap van gevorderd worden.
5. Dat ijdele kennis en onnut spreken bestraft en tegengegaan moet worden, inzonderheid in een wijs man, aan wie zij het minst betamen en die er door het slechte voorbeeld, dat hij geeft, het meeste kwaad mee doet.

II. Hij beschuldigt hem van goddeloosheid, vers 4. "Gij vernietigt de vreze", dat is: "de vreze Gods en de eerbied, die gij voor Hem behoorde te koesteren, en zo "neemt gij het gebed weg." Zie hier waarin de Godsdienst bestaat - God te vrezen en tot Hem te bidden, het eerste is het noodzakelijkste beginsel, het laatste de noodzakelijkste praktijk. Waar geen vreze Gods is, kan geen goeds verwacht worden, en zij, die leven zonder gebed leven gewis zonder God in de wereld. Zij, die het gebed wegnemen, bewijzen dat zij de vreze Gods van zich afwerpen. Diegenen hebben gewis geen eerbied voor Gods majesteit, geen vreze voor Zijn toorn, zijn niet in zorg voor hun ziel, bekommeren zich niet om de eeuwigheid, die zich niet tot God wenden om genade van Hem te verkrijgen. Zij, die leven zonder gebed, leven zonder vreze en zonder genade. Als de vreze Gods afgeworpen is, wordt alle zonde binnengelaten, is de deur opengezet voor allerlei goddeloosheid. Het staat inzonderheid slecht met hen, die enige vreze Gods gehad hebben, maar haar hebben laten varen, dikwijls hebben gebeden, maar nu het gebed voor Gods aangezicht wegnemen. Hoe zijn zij gevallen! Hoe hebben zij hun eerste liefde verlaten! Het geeft een soort van geweld te kennen, dat zij zichzelf hebben moeten aandoen. De vreze Gods zou hun bijgebleven zijn, maar zij werpen haar af, het gebed zou gesproken zijn, maar zij weerhouden het, nemen het weg, en hiermede doen zij hun eigen

overtuiging geweld aan. Zij, die of het gebed nalaten, of er zich in hinderen en er zich zonder noodzaak in bekorten, aldus de geest van de aanneming uitblussen en zich de vrijheid ontzeggen, die zij in die plicht konden hebben, nemen het gebed weg. Dit is slecht genoeg, maar nog slechter is het om van anderen het gebed weg te nemen, het gebed te verbieden en tegen te werken, zoals Darius, Daniel 6:8. Nu beschuldigt Elifaz Job hiervan, hetzij:

1. Als van hetgeen hij zelf deed. Hij dacht dat Job van God sprak met een gemeenzaamheid, alsof hij dacht dat Hij zijn gelijke was en Hem met zoveel heftigheid beschuldigde van hard met hem te handelen, en Hem zo dikwijls uitdaagde om een billijk onderzoek bij hem in te stellen, dat hij alle Godsdienstige eerbied voor Hem scheen afgelegd te hebben. Die beschuldiging was ten enenmale vals, maar toch niet zonder enige schijn van grond. Wij behoren niet slechts zorg te dragen om het gebed en de vreze Gods te onderhouden, maar ook om ons nooit uitdrukkingen te laten ontglippen, welke aan hen, die gelegenheid tegen ons zoeken, aanleiding zouden kunnen geven om onze oprechtheid en standvastigheid in de Godsdienst in twijfel te trekken. Of:

2. Als hetgeen anderen zouden kunnen afleiden uit de leer, die hij voorstond. "Indien het waar is", denkt Elifaz, "wat Job zegt, dat een mens aldus zwaar beproefd kan zijn terwijl hij toch Godvruchtig is, vaarwel dan aan alle Godsdienst, vaarwel aan het gebed en de vreze Gods. Indien alles gelijkelijk wedervaart aan allen en de beste mensen de slechtste behandeling kunnen ondervinden in deze wereld, dan zal iedereen bereid zijn te zeggen: "Het is tevergeefs God te dienen, want wat nuttigheid is het, dat wij Zijn wacht waarnemen?" Maleachi 3:14. "immers heb ik tevergeefs mijn hart gezuiverd en mijn handen in onschuld gewassen dewijl ik de gehele dag geplaagd ben," Psalm 73:13, 14. Wie zal eerlijk wezen als de tenten van de verwoesters rust hebben? Hoofdstuk 12:6. Indien er geen vergeving is bij God, Hoofdstuk 7:21, wie zal Hem dan vrezen, Psalm 130:4. Indien Hij de verzoeking van de onschuldigen bespot, Hoofdstuk 9:23, als Hij zo moeilijk te naderen is, Hoofdstuk 9:32, wie zal dan tot Hem bidden?" Het is een onrecht, waaraan zelfs wijze en goede mannen zich maar al te dikwijls in de warmte van hun twistredenen schuldig maken, om hun tegenstanders verantwoordelijk te stellen voor de gevolgen die zij ten onrechte uit hun denkbeelden hebben afgeleid, en die deze in werkelijkheid verafschuwen.
Dit is niet: te doen aan anderen zoals wij wensen dat ons gedaan zal worden. Op deze gewrongen redenering grondt Elifaz nu zijn zware beschuldiging van goddeloosheid, vers 5. Uw mond leert uw ongerechtigheid. "Gij leert anderen dezelfde harde gedachten te hebben van God en de Godsdienst, die gij zelf hebt." Het is slecht om zelfs een van de minste geboden te ontbinden, maar slechter nog om de mensen alzo te leren, Mattheüs 5:19. Als wij ooit een boze gedachte hebben, zo laat ons onze hand op onze mond leggen om die boze gedachte te onderdrukken, Spreuken 30:32, en haar volstrekt niet uiten, want dat is een "imprimatur" er op te zetten, haar met onze toestemming bekend te maken tot oneer van God en tot schade van anderen. Merk op: Als de mensen de vreze Gods hebben afgeworpen en het gebed hebben weggeworpen, dan spreekt hun mond ongerechtigheid. Zij, die ophouden goed te doen, leren spoedig kwaad te doen. Wat kunnen wij anders dan allerlei ongerechtigheid verwachten van hen, die er zich niet tegen wapenen met de genade Gods? Maar gij hebt de tong van de arglistigen verkoren, dat is: "Gij uit uw ongerechtigheid met een vertoon van vroomheid, enige goede woorden mengende onder de slechte, zoals kooplieden doen met hun waren om ze aan de man te brengen."
De mond van de ongerechtigheid zou zonder de tong van de arglistigen zoveel kwaad niet kunnen doen als zij doet. De slang verleidde Eva door schoonspreken, Romeinen 16:18. De tong van de arglistigen spreekt met slim overleg, en daarom kunnen zij, die haar gebruiken gezegd worden haar verkoren te hebben, als die hen beter hun doel zal doen bereiken dan de

tong van de oprechten, maar in het eind zal eerlijkheid bevonden worden het wijste te zijn. In zijn eerste rede had Elifaz tegen Job gesproken naar blote gissing, naar een bloot vermoeden, Hoofdstuk 4:6, 7, maar nu heeft hij bewijzen tegen hem uit hetgeen hijzelf gesproken heeft, vers 6 : uw mond verdoemt u, en niet ik.
Maar hij had in aanmerking moeten nemen dat hij en zijn medegenoten hem geprikkeld hadden om te zeggen hetgeen, waarvan zij nu gebruik maakten tegen hem, en dat was niet billijk. Diegenen zijn het krachtigst veroordeeld die reeds door zichzelf veroordeeld zijn, Titus 3:11, Lukas 19:22. Menigeen heeft niet anders nodig om hem in de grond te helpen, dan dat zijn eigen tong hem doet aanstoten

III. Hij beschuldigt hem van ondraaglijke laatdunkendheid en eigenwaan. Het was een rechtmatig, redelijk en bescheiden woord, dat Job gezegd heeft, Hoofdstuk 12:3, ik heb ook een hart zoals gijlieden, maar zie nu hoe zij gelegenheid tegen hem zoeken, want dat wordt nu voorgesteld alsof hij voorgaf wijzer te zijn dan ieder ander. Omdat hij niet wil toegeven dat zij het monopolie van de wijsheid hebben, laten zij het voorkomen, alsof hij het voor zichzelf opeist, vers 7 - 9. Alsof hij dacht dat hij alle mensen overtrof:

1. In langdurigheid van bekendheid met de wereld, waardoor de mensen zoveel ervaring opdoen: zijt gij de eerste een mens geboren, en bijgevolg ouder dan wij en beter instaat om de zin van de oudheid weer te geven en het oordeel van de eerste, de wijste en zuiverste tijden? Waart gij voor Adam?" (zo kan de volzin gelezen worden). "Heeft hij niet geleden wegens zonde, en zult gij, die zo groot een lijder zijt, dan niet erkennen een zondaar te zijn? "Zijt gij, gelijk de Wijsheid zelf, voor de heuvelen voortgebracht?" Spreuken 8:23 en verv. Moet Gods raad, die als de bergen is, onverzettelijk als de eeuwige heuvelen, onderworpen zijn aan uw begrippen en er voor buigen? Weet gij meer van de wereld dan iemand onzer? Nee, gij zijt evenals wij, slechts van gisteren, Hoofdstuk 8:9. Of:
2. In gemeenzame bekendheid met God, vers 8.
a. Hebt gij de verborgen raad Gods gehoord? Pretendeert gij tot de kabinetsraad des hemels te behoren, zodat gij betere redenen voor Gods handelingen kunt geven dan anderen? Er zijn verborgenheden Gods, die niet voor ons zijn en waaraan wij dus geen verklaring moeten willen geven, die dit doen, maken zich schuldig aan vermetele aanmatiging. Hij stelt hem ook voor als aanspraak makende op een kennis, zoals niemand anders ze had: "Hebt gij de wijsheid naar u getrokken, alsof niemand anders dan gij wijsheid bezat?" Job had gezegd, Hoofdstuk 13:2. Gelijk gijlieden het weet weet ik het ook, en nu geven zij hem, naar de gewoonte van vurige twistredenaars, die wanen het voorrecht te hebben om zichzelf te mogen prijzen, het wederantwoord: Wat weet gij dat wij niet weten? Hoe natuurlijk zijn zulke antwoorden in het vuur van de twistrede! Maar hoe onnozel zijn zij bij nadere beschouwing!

b. Als zich stellende tegen de stroom van de oudheid, een eerwaardige naam, onder welks schaduw alle twistende partijen zich zoeken te beschutten. " Onder ons is ook een grijze, ja een stokoude, vers 10. Wij hebben de vaderen aan onze zijde, al de leraren van de kerk zijn vanouds her van ons gevoelen geweest." Iets, dat spoedig gezegd maar niet zo spoedig bewezen is, en als het bewezen is, is daarom de waarheid nog niet zo spoedig er door ontdekt en bewezen als de meeste mensen denken. David gaf de voorkeur aan rechte Schriftkennis boven de kennis van de oudheid, Psalm 119:100. "Ik versta meer dan de ouden, omdat ik Uwe bevelen bewaard heb."
Of misschien was een of meer, indien niet alle drie van deze vrienden van Job ouder dan hij, Hoofdstuk 32:6, weshalve zij dachten dat hij gehouden en verplicht was te erkennen dat zij gelijk hadden. Ook dit is iets, waarvan twistredenaars veel ophef maken, maar waarmee zij niets bewijzen en de zaak niet verder brengen. Als zij ouder zijn dan hun tegenstanders, en

zeggen kunnen: "dit of dat heb ik geweten vóór gij waart geboren," dan zal dit dienen om hen aanmatigend en heerszuchtig te maken, terwijl toch de oudsten niet altijd de wijsten zijn, Hoofdstuk 32:9.

IV. Hij beschuldigt hem van minachting voor de raad en de vertroostingen, die zijn vrienden hem gaven, vers 11. Zijn de vertroostingen Gods u te klein?
1. Elifaz neemt het euvel op dat Job de vertroostingen niet waardeerde, die hij en zijn vrienden hem hadden toegediend, en niet ieder woord, dat zij zeiden, welkom heeft geheten als waar en van gewicht. Het is waar: zij hadden enige zeer goede dingen gezegd, maar in hun toepassing ervan op Job waren zij moeilijke vertroosters. Wij zijn geneigd datgene groot en van belang te achten wat wijzelf zeggen, terwijl anderen het misschien, en met goede reden, onbeduidend en beuzelachtig vinden. Paulus bevond dat zij, die geacht waren wat te zijn, hem niets toegebracht hebben.

2. Hij stelt dit voor als een geringachting van de vertroostingen Gods in het algemeen, alsof die van weinig belang voor hem waren, maar in werkelijkheid waren zij dit niet, indien hij ze niet hogelijk gewaardeerd had, hij zou onder zijn beproevingen zich niet zo staande hebben kunnen houden, als hij er zich staande onder gehouden heeft. De vertroostingen Gods zijn in zichzelf niet klein. Goddelijke vertroostingen zijn grote dingen, dat is: de vertroosting, die van God is, en inzonderheid de vertroosting, die in God is. De vertroostingen Gods niet klein zijnde in zichzelf, is het zeer slecht als zij ons te klein zijn. Het is een grote belediging van God en een blijk van een ontaard verdorven gemoed, om geestelijke genietingen te minachten of te onderschatten en het gewenste land te versmaden. "Hoe!" zegt Elifaz, "schuilt er enige zaak bij u? Bezit gij een hartsterking, waarmee gij u ondersteunt, een "Proprium," een "Arcanum," waarop niemand anders bogen kan, of ook maar iets van weet?" Of "is er ook een geheime zonde, die gij aanhoudt en die de werking van de Goddelijke vertroosting in de weg staat?" Niemand minacht de vertroostingen Gods dan zij, die in het verborgen de wereld en het vlees aanhangen.

V. Hij beschuldigt hem God zelf en de Godsdienst tegen te staan, vers 12,13. " Waarom rukt uw hart u weg, wordt gij vervoerd om zulke onbetamelijke, ongodsdienstige uitdrukkingen te gebruiken? Een ieder wordt verzocht als hij van zijn begeerlijkheid afgetrokken en verlokt wordt," Jakobus 1:14. Indien wij weglopen van God en onze plicht, of uitbreken in iets verkeerds te doen, dan is het ons eigen hart dat ons wegrukt. Zijt gij een spotter, gij zult het alleen dragen. Er is een geweld, een onweerstaanbare aandrift in de ziel, het verdorven hart voert de mensen als het ware met geweld weg, tegen hun overtuigingen. Wat is het, waar uw ogen naar wenken? vers 12. Waarom geeft gij geen acht op hetgeen er tot u gezegd wordt, het horende alsof gij half in slaap waart? Waarom minacht gij zo wat wij zeggen, alsof het beneden uw aandacht was? Wat hebben wij gezegd, dat verdient aldus geminacht te worden? Ja, dat gij uw geest keert tegen God?" Het was slecht dat zijn hart weggerukt was van God, maar het was nog veel slechter dat het zich keerde tegen God. Maar zij, die God verlaten, zullen spoedig in openlijke vijandschap tegen Hem uitbreken. Doch hoe bleek dit? "Gij laat zulke woorden van uw mond uitgaan, met afkeuring sprekende van God, van Zijn gerechtigheid en goedheid." Het is de aard van de goddelozen, dat zij "hun mond zetten tegen de hemel," Psalm 73:9, hetgeen een stellige aanduiding is dat hun geest tegen God gekeerd is. Hij dacht dat Jobs gemoed tegen God verzuurd was, en daardoor afgekeerd, en dat hij verbitterd was wegens Zijn handelingen met hem.
Aan Elifaz ontbrak onbevooroordeeldheid en liefde, anders zou hij niet zo’n harde uitlegging hebben gegeven aan de redenen van iemand, die een zo gevestigde naam had voor vroomheid en zich nu in verzoeking bevond. Dit was in werkelijkheid de zaak ten voordele van Satan uit

te wijzen, en te erkennen dat Job gedaan had wat Satan zei dat hij doen zou, God in Zijn aangezicht had gevloekt.

VI. Hij legt hem ten laste dat hij zich dermate had gerechtvaardigd, alsof hij zijn aandeel in het algemene bederf van de menselijke natuur ontkende, vers 14. Wat is de mens, dat hij zuiver zou zijn, dat hij zou voorgeven dit te zien, of dat iemand zou verwachten hem aldus te vinden? Wat is hij, die van een vrouw geboren is, een zondige vrouw dat hij rechtvaardig zou zijn? Rechtvaardigheid is zuiverheid, zij maakt ons welbehaaglijk aan God gerust en welgemoed in onszelf, Psalm 18:25. In zijn gevallen toestand kan de mens er geen aanspraak op maken zuiver en rechtvaardig te zijn voor God, hetzij om door Gods gerechtigheid vrijgesproken te worden, of zich van Zijn gunst aan te bevelen. Hij moet geacht worden onzuiver en onrechtvaardig te wezen, omdat hij van een vrouw is geboren, aan wie hij een verdorven natuur ontleent, hetgeen beide zijn schuld en zijn verontreiniging is. Met deze eenvoudige, duidelijke waarheden denkt Elifaz Job te overtuigen, terwijl deze toch zo-even hetzelfde gezegd heeft, Hoofdstuk 14:4. Wie zal een reine geven uit de onreine? Maar volgt hier nu uit dat Job een geveinsde is en een goddeloze hetgeen alles is dat hij ontkent? Volstrekt niet. Hoewel de mens, als van een vrouw geboren, niet rein is, als wedergeboren door de Geest is hij het wèl.

Om dit nog nader te bewijzen, toont hij aan:
a. Dat de schitterendste schepselen onvolmaakt en onrein zijn voor God, vers 15. Noch in heiligen noch in engelen stelt God vertrouwen, beide gebruikt Hij, maar aan geen van beide vertrouwt Hij Zijn dienst toe, zonder hun opnieuw kracht en wijsheid er voor te geven, wetende dat zij in zichzelf er niet meer of beter bekwaam toe zijn dan Zijn genade er hen bekwaam toe maakt. Zelfs in de hemelen vindt Hij geen voldoening: hoe rein zij ons ook toeschijnen, Zijn oog ontwaart er menige vlek, menig gebrek in, de hemelen zijn niet zuiver in Zijn ogen. Indien de sterren zegt Caryl, geen licht hebben in het gezicht van de zon, welk licht heeft de zon dan in het gezicht van God? Zie Jesaja 24:23.
b. Dat de mens dit nog veel meer is vers 16. Hoeveel te meer is een man gruwelijk en stinkende. Indien op heiligen niet gebouwd kan worden, veel minder dan nog op zondaren. Indien de hemelen zelf niet zuiver zijn, die zijn zoals God ze gemaakt heeft, veel minder nog is de mens zuiver, die ontaard is. Ja hij is gruwelijk en stinkende voor God, en als hij ooit tot inkeer, tot bekering komt, dan is hij het ook in zijn eigen ogen, en daarom verfoeit hij zichzelf. Zonde is iets hatelijks en maakt de mens hatelijk. Het lichaam van de zonde is dit, en wordt daarom een dood lichaam genoemd, iets dat weerzinwekkend is. Zodanig is de vuilheid van de mens, dat hij onrecht (het verfoeilijke, hetwelk door de Heere gehaat wordt) met evenveel graagte en genot indrinkt als waarmee een dorstig man water drinkt. Het is zijn gewone drank, het is voor zondaren natuurlijk onrecht te plegen. Het streelt, maar bevredigt de lusten niet van de oude mens. Het is als water voor iemand, die aan waterzucht lijdt. Hoe meer de mensen zondigen, hoe meer zij willen zondigen.

Job 15:17 - 35
Elifaz, Job bestraft hebbende voor zijn antwoorden, handhaaft nu zijn stelling, waarop hij zijn afkeuring van Job gegrond heeft. Zijn mening is dat zij, die goddeloos zijn, gewis ook ellendig en ongelukkig zijn, waaruit hij afleidt dat zij, die ellendig en ongelukkig zijn, gewis ook goddeloos moeten wezen, en dat bijgevolg ook Job dit is. Merk op:

I. Zijn plechtige inleiding tot deze rede, waarin hij om Jobs aandacht vraagt, die hij weinig reden had te verwachten, daar hij zelf zo weinig aandacht geschonken of waarde gehecht heeft aan hetgeen Job had gezegd, vers 17. "Ik zal u zeggen wat waard is gehoord te worden, en

niet, zoals gij, met onnutte praat aankomen." Zo geneigd zijn de mensen om, als zij de redenen van anderen veroordelen en verwerpen, hun eigene te prijzen en aan te bevelen. Hij belooft hem te zullen onderwijzen:

1. Uit zijn eigen ervaring en waarneming, hetgeen waarvan ik verscheidene voorbeelden gezien heb, zal ik u vertellen." Het is van groot nut om kennis te nemen van de leidingen van Gods voorzienigheid aangaande de kinderen der mensen, waaruit wij menige nuttige lering kunnen trekken. De goede waarnemingen, die wij gedaan hebben en waaraan wij voordeel hebben ontleend voor onszelf, moeten wij gaarne bereid zijn mee te delen ten voordele van anderen, en wij kunnen met vrijmoedigheid en verzekerdheid spreken als wij vertellen wat wij gezien hebben.

2. Uit de wijsheid van de ouden, vers 18, hetwelk de wijzen verkondigd hebben en men voor hun vaderen niet verborgen heeft. De wijsheid en geleerdheid van de mensen uit de nieuwere tijd zijn grotendeels ontleend aan die van de ouden. Goede kinderen zullen zeer veel leren van hun goede ouders, en wat wij geleerd hebben van onze voorouders, moeten wij overleveren aan onze nakomelingen en niet voor de toekomstige geslachten verbergen. Zie Psalm 78:3 - 6. Als de draad van de kennis van vele eeuwen afgesneden wordt door zorgeloosheid of onverschilligheid en er niets gedaan wordt om haar zuiver en intact te bewaren dan zullen alle volgende geslachten daaronder lijden. De autoriteiten op welke Elifaz zich beroept, waren ook werkelijk autoriteiten, mannen van rang en aanzien, vers 19, denwelken alleen het land gegeven was, weshalve gij kunt onderstellen dat zij gunstgenoten des hemels zijn geweest en het best instaat om waarnemingen te doen betreffende de zaken van deze aarde. De voorschriften van de wijsheid komen met goed gevolg van hen die op een plaats van waardigheid en macht gesteld zijn, zoals Salomo, toch is er een i wijsheid, "welke niemand van de oversten van deze wereld gekend heeft," 1 Corinthiers 2:7, 8.

II. De rede zelf. Hij wil aantonen:
1. Dat zij, die wijs en Godvruchtig zijn, gewoonlijk voorspoed hebben in deze wereld. Hierop zinspeelde hij in vers 19. Dat zij, van wier mening hij was, de zodanigen waren, aan wie het land, de aarde, gegeven was, en wel aan hen alleen, zij waren er in het volledige en vreedzame bezit van, en er was geen vreemde, die in hun midden doorging, hetzij om het met hen te delen, of om er hen in te storen of te verontrusten.
Job had gezegd: de aarde wordt gegeven in de hand des goddeloze Hoofdstuk 9:24. "Nee", zegt Elifaz, "zij wordt gegeven in de handen van de heiligen, en zij worden niet beroofd en geplunderd door vreemden en vijanden, die een inval bij hen doen, zoals gij beroofd en geplunderd werd door de Sabeërs en Chaldeeën." Maar omdat velen van Gods volk grote voorspoed hebben gehad in deze wereld, zoals Abraham, Izak en Jakob, volgt hier nog niet uit dat zij, die tegenspoed hebben en verarmd worden, Gods volk niet zijn.

2. Dat goddeloze mensen, en inzonderheid verdrukkers en tirannieke heersers, onderworpen zijn aan voortdurende verschrikking en angst, een zeer droevig leven leiden en ellendig omkomen. Over dit punt weidt hij uit, aantonende dat zelfs zij, die goddeloos de oordelen Gods trotseren, toch niet anders kunnen dan ze vrezen, en ze ten laatste ook zullen gevoelen. Hij spreekt in het enkelvoud, de goddeloze, bedoelende, zoals sommigen denken, Nimrod, of misschien Kedar - Laomer, of een dergelijk geweldig jager voor het aangezicht des Heeren. Ik vrees dat hij Job zelf heeft bedoeld, die hij uitdrukkelijk de tirannie en ook de vreesachtigheid ten laste legt, hier beschreven, Hoofdstuk 22:9, 10. Hier denkt hij dat de toepassing gemakkelijk genoeg is en dat Job in deze beschrijving zijn eigen aangezicht als in een spiegel aanschouwen kan.

A. Laat ons nu zien hoe hij de zondaar beschrijft, die dit ongelukkige leven leidt. Hij begint er niet mede, maar voert het aan als een reden van zijn oordeel, vers 25 - 28. Het is geen gewone zondaar, maar een van de ergsten, een verdrukker, vers 20, een Godslasteraar en een vervolger, een die God niet vreest en geen mens ontziet.

a. Hij trotseert God, Zijn gezag en Zijn macht, vers 25. Spreek hem van de wet Gods en haar verplichtingen, hij verbreekt die banden, en wil niet dat Hij die hem gemaakt heeft hem beteugelt of over hem heerst. Spreek hem van de toorn Gods, hij zegt dat de Almachtige dan maar Zijn ergst moet doen, hij zal toch zijn zin hebben, doen wat hem behaagt, ten spijt van Hem, en zal zich door geen wet, geen geweten in bedwang laten houden, evenmin als door denkbeelden van een toekomend oordeel. Hij strekt tegen God zijn hand uit, in trotsering van Hem en van de sterkte Zijns toorns. God is wel buiten zijn bereik, maar hij strekt zijn hand tegen Hem uit, om te kennen te geven dat hij, zo het in zijn macht was, Hem zou onttronen. Dit is van toepassing op de vermetele goddeloosheid van sommige zondaren, die werkelijk haters Gods zijn, Romeinen 1:30, en wier bedenken des vleses vijandschap is tegen God, Romeinen 8:7. Maar ach, des zondaars boosheid is even onmachtig als onbeschaamd, wat kan hij doen? Tegen de Almachtige stelt hij zich geweldig aan - hij zou kloek en dapper willen wezen tegen de Almachtige - zo lezen het sommigen, met zijn buitensporige. despotische macht zal hij menen "de tijden en de wet te veranderen" Daniel 7:25, en ten spijt van de Voorzienigheid van roof en onrecht te zullen leven, zonder door de stem van het geweten in bedwang te worden gehouden.
Het is de buitensporige waanzin van aanmatigende, vermetele zondaars, dat zij in het strijdperk treden met de Almacht. Wee dien, die met zijn Formeerder twist. Dat is over het algemeen opgevat als een nadere beschrijving van des zondaars vermetele aanmatiging, vers 20. Hij loopt tegen Hem aan, tegen God zelf, in lijnrechte tegenstand met Hem, Zijn geboden en beschikkingen van Zijn voorzienigheid, met de hals, als een woedende kampvechter die, als hij zich een ongelijke partij bevindt voor zijn tegenstander, deze in het aangezicht vliegt, hoewel hij tegelijk tegen de punt van zijn zwaard inloopt, of tegen de scherpe nagel van zijn rondas. Over het algemeen lopen zondaars weg van God, maar de vermetele zondaar, die zondigt met opgeheven hand, loopt tegen Hem aan, trotseert Hem, en het is gemakkelijk te voorzeggen wat daar het gevolg van zijn zal.

b. Hij hult zich in gerustheid en zinnelijkheid, vers 27. Hij bedekt zijn aangezicht met zijn vet. Dit duidt beide op het vertroetelen van zijn vlees door dagelijks lekkernijen te eten, en het verharden van zijn hart tegen de oordelen Gods. Het bevredigen van de lusten van het lichaam strekt dikwijls tot schade en nadeel van de ziel en haar belangen. Waarom wordt God vergeten en veronachtzaamd? Waarom anders, dan omdat men van de buik zijn god maakt en zijn geluk stelt in zingenot? Zij, die zich vullen met wijn en sterke drank, zeggen vaarwel aan alles wat ernstig is, en vleien zich met de hoop "dat de dag van morgen zal zijn als deze," Jesaja 56:12. "Wee de gerusten te Sion," Amos 6:1, 3, 4, Lukas 12:19. Het vet, dat zijn aangezicht bedekt, geeft hem een stoutmoedig trots aanzien, en het vet op zijn lenden maakt dat hij zacht en gemakkelijk ligt en weinig gevoelt, maar het zal een armzalige beschutting blijken te zijn tegen de pijlen van Gods toorn.

c. Hij verrijkt zich met de roof van allen, die om hem heen zijn, vers 28. Hij woont in steden, die hij zelf eenzaam gemaakt heeft door er de inwoners uit te verdrijven opdat hij alleen er inwoner van zal zijn, Jesaja 5:8. Hoogmoedige en wrede mensen scheppen een vreemd welbehagen in ruinen, als zij die zelf gemaakt of veroorzaakt hebben, door steden uit de roeien, Psalm 9:7, en daar zij ze niet anders tot hun eigendom kunnen maken dan door te dreigen ze in puinhopen te verkeren en er de inwoners uit weg te schrikken juichen zij in de

verwoesting ervan. Zij, die er naar streven zich meester te maken van de wereld en alles naar zich toe halen, verliezen het genot van alles, en maken zich ongelukkig in het midden van alles. Hoe bereikt deze tiran zijn doel en maakt hij zich meester van steden, die alle kenmerken van hoge oudheid dragen? Het wordt ons gezegd in vers 35, hij doet het door boosaardigheid en leugen of bedrog, de twee voornaamste bestanddelen van de slechtheid van hem, die een leugenaar en mensenmoorder was van de beginne, zij ontvangen moeite, of kwaad, en dan baren zij het, dat is, brengen zij het ten uitvoer door bedrog, voorgevende hen te beschermen, die zij bedoelen te onderwerpen, en verbonden des vredes sluitende, om zoveel krachtiger toebereidselen te maken tot de oorlog. Moge God alle Godvruchtigen voor deze bozen bewaren.

B. Laat ons nu zien wat de ongelukkige toestand is van die goddeloze, zowel ten opzichte van geestelijke als tijdelijke oordelen. Zijn inwendige vrede wordt voortdurend verstoord. Voor de personen, die hem omringen, schijnt hij gerust en op zijn gemak, weshalve deze hem benijden en zich in zijn plaats wensen, maar Hij, die weet wat er in de mensen is, zegt ons, dat de goddeloze zo weinig rust heeft in zijn hart, zo weinig vrede of voldoening smaakt, dat hij eerder te beklagen dan te benijden is.
Ten eerste. Zijn eigen geweten beschuldigt hem, en hiermede doet hij zich ten allen dage weedom aan, vers 20. Voortdurend is hij in onrust bij de gedachte aan de wreedheden, waaraan hij zich schuldig heeft gemaakt, en het bloed, waarmee hij zijn handen bezoedeld heeft waarheen hij zich ook wendt, overal staren hem zijn zonden in het gelaat. "Diri conscia facti mens habet attonitos - Bewuste schuld verbaast en beschaamt."

Ten tweede. Hij wordt gekweld door de onzekerheid van het voortduren van zijn rijkdom en macht: weinige jaren in getal zijn voor de tiran weggelegd. Wat hij ook moge voorgeven hij weet, dat zij niet altijd zullen duren, en hij heeft reden te vrezen dat zij niet lang zullen duren, en daarover kwelt hij zich.

Ten derde. "Hij is in een schrikkelijke verwachting des oordeels en hitte des vuurs," Hebreeën 10:27, hetgeen hem in voortdurende vrees en verschrikking houdt, zodat hij met Kain in het land Nod, dat is van de beroering, woont, Genesis 4:16, en hij is, gelijk "Pashur, tot een Magor - missabib - een schrik van rondom" gemaakt Jeremia 20:3, 4. Het geluid van de verschrikkingen is in zijn oren, vers 21. Hij weet dat beide de hemel en de aarde vertoornd zijn op hem, dat God in gramschap tegen hem is ontstoken, dat de gehele wereld hem haat. Hij heeft niets gedaan om zich met God of met de mensen te verzoenen, en daarom denkt hij dat "al wie hem vindt hem zal doodslaan," Genesis 4:14, of, gelijk iemand, die zich verborgen houdt om schulden, in iedereen een gerechtsdienaar ziet, die hem naar de gevangenis zal brengen. Vrees is met de zonde in de wereld gekomen, Genesis 3:10, en nog steeds gaat zij er mee gepaard. Zelfs in voorspoed vreest hij dat de verwoester over hem komen zal, hetzij een verderfengel, door God gezonden om Zijn twistzaak te wreken, of iemand van zijn beledigde en benadeelde onderdanen, die zijn eigen wreker zal zijn. Zij, die "de schrik zijn van de helden in het land van de levenden," gaan gewoonlijk verslagen ten grave, Ezechiël 32:25, en de verwachting daarvan maakt hen tot een schrik voor henzelf. In vers 22 wordt nog aangetoond dat hij gelooft, beloerd te worden ten zwaarde, want hij weet dat "hij, die met het zwaard doodt, zelf met het zwaard gedood moet worden," Openbaring 13:10. Een schuldig geweten stelt de zondaar een vlammig lemmer eens zwaards voor, dat zich naar alle zijden omkeert, Genesis 3:24, waar hij onvermijdelijk tegen aan zal lopen. En wederom, vers 23, hij weet dat de dag van de duisternis (of liever de nacht van de duisternis) bij zijn hand gereed is, dat hij voor hem bestemd is. Deze dag van de duisternis is iets na de dood, het is de dag des Heeren, die. voor alle goddelozen duisternis en geen licht zal zijn, en waarin zij tot de

buitenste, de eindeloze duisternis gedoemd zijn. Sommige goddeloze mensen hebben, hoewel zij veilig schijnen, het vonnis van de eeuwige dood reeds in zichzelf ontvangen, en zij zien de hel duidelijk voor zich geopend. Geen wonder dat hierop volgt in vers 24, angst en benauwdheid, (die inwendige verdrukking en benauwdheid van de ziel, waarvan gesproken wordt in Romeinen 2:8, 9, en die de uitwerking is van Gods toorn en verbolgenheid) zullen hem verschrikken, hem voor nog erger doen vrezen. Wat is de hel voor hem, indien dit de hel is binnen in hem! En hoewel hij zijn vrees gaarne van zich zou willen afschudden, ze zou willen wegdrinken, ze zou willen wegschertsen, het gelukt hem niet, zij overweldigt hem als een koning bereid ten strijde, met een heirleger, te sterk om weerstaan te worden. Hij, die zijn vrede wil behouden, behoude een goede consciëntie.

Ten vierde. Als hij te eniger tijd in benauwdheid is, wanhoopt hij er uit verlost te worden, vers 22. Hij gelooft niet uit de duisternis weer te keren, maar geeft zich op als in een eindeloze nacht verzonken en verloren te zijn. Godvruchtige mensen verwachten dat het ten tijde des avonds licht zal wezen, verwachten licht uit duisternis, maar welke reden hebben zij om te verwachten uit de duisternis van de benauwdheid weer te keren, die niet wilden wederkeren uit de duisternis van de zonde, maar er in blijven? Psalm 82:5. Het is de rampzaligheid van de veroordeelde zondaren, dat zij weten nooit te zullen terugkeren uit die buitenste duisternis, noch over de kloof, die gevestigd is, heen te zullen komen.

Ten vijfde. Hij brengt zich in verwarring en verbijstering door onophoudelijke zorgen, inzonderheid als Gods voorzienigheid hem maar even ongunst betoont, vers 23. Hij heeft zo'n angst voor armoede, en hij ontwaart zo'n verminderen en afnemen van zijn bezitting, dat hij zich in zijn verbeelding reeds ziet heen en weer zwerven om brood, bedelen om een maal eten, zeggende: waar is het? vers 23. Toen des rijken mensen land wèl gedragen had, riep hij: "Wat zal ik doen?" Lukas 12:17. Misschien wendde hij vrees voor gebrek voor, ter verontschuldiging van zijn hebzuchtige, schraapzuchtige praktijken, rechtvaardig kan hij ten laatste tot dit uiterste worden gebracht. Wij lezen van hen, die "verzadigd waren en zich verhuurd hebben om brood," 1 Samuel 2:5, dat deze zondaar niet doen zal, hij kan niet graven, daartoe is hij te vet, vers 27, en hij mag zich voorwaar wel schamen om te bedelen zie Psalm 109:11. David heeft de rechtvaardigen nooit zo verlaten gezien, dat zij om brood bedelden, want zij zullen waarlijk ongevraagd door de barmhartigen worden gevoed, Psalm 37:3, 25. Maar de goddelozen hebben er gebrek aan, en kunnen niet verwachten dat het hun geredelijk gegeven zal worden. Hoe zullen zij barmhartigheid vinden, die nooit barmhartigheid getoond hebben? Zijn uitwendige voorspoed zal spoedig tot een einde komen, en daarmee ook al zijn vertrouwen, al zijn gemak en genot. Hoe kan hij voorspoedig zijn, als God tegen hem aanloopt? - zo verstaan sommigen vers 26. Hem, tegen wie God aanloopt, zal Hij spoedig omverlopen, want als Hij oordeelt, zal Hij overwinnen.

Zie hoe de oordelen Gods deze wereldsgezinde, goddeloze mens in al zijn zorgen en begeerten en plannen dwarsbomen, en aldus zijn ellende voltooien.
Ten eerste. Hij is in zorg om goederen te verkrijgen, maar hij zal niet rijk worden, vers 29. Zijn hebzuchtige aard belet hem waarlijk rijk te zijn. Hij is niet rijk, die niet genoeg heeft, en hij heeft niet genoeg, die denkt niet genoeg te hebben. Het is alleen vergenoegdheid, die een groot gewin is. Gods voorzienigheid weerhoudt sommigen op merkwaardige wijze van rijk te zijn, hun ondernemingen doende mislukken, hun maatregelen op niets doende uitlopen, en hen altijd ten onder houdende. Velen verkrijgen veel door bedrog en onrecht en worden toch niet rijk, het gaat zoals het komt, het is verkregen door een zonde, en wordt besteed aan een andere.

Ten tweede. Hij is in zorg om te behouden wat hij verkregen heeft, maar tevergeefs, zijn vermogen zal niet bestaan, het zal verminderen en geheel wegslinken. God blaast er in, en wat in een nacht werd, zal in een nacht vergaan. Goed, van ijdelheid gekomen, zal verminderd worden. Sommigen hebben zelf het verderf beleefd van goederen of bezittingen die door verdrukking werden verkregen, doch waar dit niet het geval is, gaat het toch met een vloek over op hen, die deze bezittingen erven. "De male quaesitis vix gauded fertius haeres - bezittingen, die door geweld of onrecht verkregen zijn," zullen nauwelijks op de derde erfgenaam overgaan. Hij koopt bezittingen voor zich en zijn erfgenamen tot in eeuwigheid, maar waartoe? Hij zal de volmaaktheid daarvan niet verlengen op de aarde vers 29, en evenmin zullen de eer en het genot van zijn rijkdommen duurzaam zijn en als die weg zijn, waar is dan de volmaaktheid ervan? Hoe zouden wij ook kunnen verwachten dat van iets op aarde de volmaaktheid duurzaam zal zijn, daar toch alles voorbijgaand is en wij aan alle volmaaktheid spoedig het einde zien?
Ten derde. Hij is in zorg om wat hij verkregen en behouden heeft aan zijn kinderen na te laten, maar hierin wordt hij teleurgesteld, de loten van zijn geslacht verdorren en vergaan in welke hij gehoopt had te blijven leven en bloeien. Hij had gehoopt de roem te zullen hebben van hen allen tot grote, machtige mannen te maken. Zijn tak zal niet groenen, vers 32. De vlam zal zijn scheut verdrogen, vers 30. Hij zal zijn scheuten afschudden als bloesems, die zich niet gezet hebben, of als onrijpe druiven, vers 33. Zij zullen sterven in het begin hunner dagen, en nooit tot de rijpe, mannelijke leeftijd komen. Menige mens heeft door zijn zonde zijn gezin te gronde gericht.
Ten vierde. Hij is in zorg om er zelf lang van te genieten, maar ook daarin zal hij teleurgesteld worden.

1. Hij kan er misschien van worden weggenomen, vers 30. Hij zal wijken voor het geblaas van Gods mond - dat is: voor Zijn toorn die hem zal aansteken als een zwavelstroom het vuur zal aansteken dat hem verteert, Jesaja 30:33. Of, door Zijn woord, - Hij spreekt en het geschiedt terstond - zal hij heengaan en zijn rijkdom aan anderen laten. In deze nacht zal men uw ziel van u afeisen, en aldus wordt de goddeloze heengedreven in zijn kwaad, de wereldling in zijn wereldsgezindheid.

2. Het kan misschien van hem weggenomen worden en als een arend naar de hemel vliegen. Als zijn dag nog niet is, zal hij vervuld worden, (of worden afgesneden) vers 32, dat is: hij zal zijn voorspoed overleven, en er zich van beroofd zien. Ten vijfde. Als hij in benauwdheid is, is hij in zorg hoe hij er uit zal komen (niet hoe hij er goeds aan zal ontlenen), maar ook hierin wordt hij teleurgesteld, vers 30. Hij zal de duisternis niet ontwijken, als hij begint te vallen, dan klinkt het geroep, evenals voor Haman weg met hem! In vers 22 wordt van hem gezegd: Hij gelooft niet uit de duisternis weer te keren, hij vreesde voor het bestendige voortduren van zijn rampen, en ook God zal "vrees over hem doen komen," Jesaja 66:4. God zegt Amen op zijn wantrouwen en zijn wanhoop. Ten zesde. Hij is in zorg om zich te verzekeren van zijn deelgenoten, en hoopt zich door zijn deelgenootschap met hen te beveiligen, maar ook die hoop is ijdel, vers 34, 35. De vergadering, het gehele bondgenootschap zij en al hun tenten zullen eenzaam zijn en door het vuur worden verteerd. Geveinsdheid en omkoperij worden hun hier ten laste gelegd, dat is: een bedrieglijk handelen met God en de mensen, onder schijn van Godsdienstig te zijn beledigen zij God, en onder schijn van gerechtigheid doen zij oprecht aan de mensen. Het is onmogelijk dat dit goed zal eindigen. Hoewel zij hand aan hand gaan ter ondersteuning van deze bedrieglijke handelingen, "zal toch de boze niet ongestraft blijven," Spreuken 11:21.

C. De toepassing van dit alles. Zal de voorspoed van trotse zondaren zo ellendig eindigen? Dat dan hij, die verleid wordt, niet betrouwe op ijdelheid, vers 31. Laat het kwaad, dat anderen overkomt, ons tot waarschuwing zijn, en laat ons niet leunen op die gebroken rietstaf, die aan hen, welke er op geleund hebben, altijd gefaald heeft.
(1). Zij die om rijkdommen te verwerven op hun zondige wegen en middelen vertrouwen, betrouwen op ijdelheid en ijdelheid zal hun vergelding wezen, want wat zij verwachten zullen zij niet verkrijgen. Hun kunstgrepen zullen hen misleiden, bedrogen doen uitkomen, en wellicht hen in deze wereld ten ondergang brengen.
(2). Zij, die als zij hun rijkdom verkregen hebben er op vertrouwen, inzonderheid op de rijkdom, waaraan zij op oneerlijke wijze gekomen zijn, betrouwen op ijdelheid, want zij zullen er geen voldoening in smaken, De schuld, die eraan kleeft, zal er het genot van bederven. Zij zaaien wind en zullen een wervelwind maaien, en ten laatste zullen zij met beschaamdheid des aangezichts erkennen dat hun bedrogen hart hen terzijde heeft afgeleid, en dat zij met een leugen in hun rechterhand zichzelf bedrogen hebben.

HOOFDSTUK 16
1 Maar Job antwoordde en zeide: 2 Ik heb vele dergelijke dingen gehoord; gij allen zijt moeilijke vertroosters. 3 Zal er een einde zijn aan de winderige woorden? Of wat stijft u, dat gij alzo antwoordt? 4 Zou ik ook, als gijlieden, spreken, indien uw ziel ware in mijner ziele plaats? Zou ik woorden tegen u samenhopen, en zou ik over u met mijn hoofd schudden? 5 Ik zou u versterken met mijn mond, en de beweging mijner lippen zou zich inhouden. 6 Zo ik spreek, mijn smart wordt niet ingehouden; en houd ik op, wat gaat er van mij weg? 7 Gewisselijk, Hij heeft mij nu vermoeid; Gij hebt mijn ganse vergadering verwoest. 8 Dat Gij mij rimpelachtig gemaakt hebt, is tot een getuige; en mijn magerheid staat tegen mij op, zij getuigt in mijn aangezicht. 9 Zijn toorn verscheurt, en Hij haat mij; Hij knerst over mij met Zijn tanden; mijn wederpartijder scherpt zijn ogen tegen mij. 10 Zij gapen met hun mond tegen mij; zij slaan met smaadheid op mijn kinnebakken; zij vervullen zich te zamen aan mij. 11 God heeft mij de verkeerde overgegeven, en heeft mij afgewend in de handen der goddelozen. 12 Ik had rust, maar Hij heeft mij verbroken, en bij mijn nek gegrepen, en mij verpletterd; en Hij heeft mij Zich tot een doelwit opgericht. 13 Zijn schutters hebben mij omringd; Hij heeft mijn nieren doorspleten, en niet gespaard; Hij heeft mijn gal op de aarde uitgegoten. 14 Hij heeft mij gebroken met breuk op breuk; Hij is tegen mij aangelopen als een geweldige. 15 Ik heb een zak over mijn huid genaaid; ik heb mijn hoorn in het stof gedaan. 16 Mijn aangezicht is gans bemodderd van wenen, en over mijn oogleden is des doods schaduw. 17 Daar toch geen wrevel in mijn handen is, en mijn gebed zuiver is. 18 O, aarde! bedek mijn bloed niet; en voor mijn geroep zij geen plaats. 19 Ook nu, zie, in de hemel is mijn Getuige, en mijn Getuige in de hoogten. 20 Mijn vrienden zijn mijn bespotters; doch mijn oog druipt tot God. 21 Och, mocht men rechten voor een man met God, gelijk een kind des mensen voor zijn vriend. 22 Want weinige jaren in getal zullen er nog aankomen, en ik zal het pad henengaan, waardoor ik niet zal wederkeren.

In dit hoofdstuk begint Job zijn antwoord op de rede van Elifaz, die wij in het vorige hoofdstuk gehad hebben, het is slechts het tweede gedeelte van dezelfde klaagzang, waarin hij zich tevoren beweend heeft, en hij heeft dezelfde treurige melodie.

I. Hij verwijt zijn vrienden hun onvriendelijkheid jegens hem, vers 1 - 5.
II. Hij stelt zijn toestand voor als zeer treurig in alle opzichten, vers 6 - 16.
III. Hij blijft vasthouden aan zijn oprechtheid, waaromtrent hij zich van het onrechtvaardig oordeel van zijn vrienden op het rechtvaardig oordeel Gods beroept, vers 17 - 22.

Job 16:1 - 5
Beide Job en zijn vrienden volgden de gewone weg van de twistredenaars, welke hierin bestaat dat zij elkanders verstand en beleid onderschatten. Hoe langer de zaag van de twisting op - en neergaat, hoe warmer zij wordt, en het begin van die soort van twisting is als een opening geven aan het water, zo verlaat haar dan, eer zij zich vermengt. Elifaz had Jobs redenen voorgesteld als ijdel, nutteloos en niet ter zake, en Job schrijft hier aan de zijne dezelfde eigenschappen toe. Zij, die zo gereed zijn met hun afkeuringen en bestraffingen, moeten verwachten dat gelijke afkeuringen en bestraffingen hun toegeduwd zullen worden. Dat gaat gemakkelijk genoeg, en het duurt eindeloos voort, maar "Cui bono? - Waartoe dient het?" Het zal der mensen hartstochten opwekken, maar hen niet tot overtuiging brengen, noch de waarheid in een helder licht stellen.
Job bestraft hier Elifaz:

1. Wegens nodeloze herhaling vers 2. "Ik heb vele dergelijke dingen gehoord Gij zegt mij niets dan wat ik reeds weet, gij brengt niets nieuws te berde, het is alles telkens en nogmaals hetzelfde". En Job vindt dit een schier even grote beproeving van zijn geduld, als al de ellende, die hij leed. Dat gedurig inprenten van dezelfde dingen door een tegenstander is ook werkelijk prikkelend en walglijk, maar vo or een leraar, een onderwijzer is dit dikwijls noodzakelijk en voor hem die onderwezen wordt moet dit niet verdrietelijk zijn, voor hem is

regel op regel, gebod op gebod nodig. Wij hebben vele dingen gehoord, die goed voor ons zijn om nogmaals te horen, ten einde ze beter te begrijpen en te onthouden, er te meer door getroffen te worden en te meer onder de invloed ervan te komen.

2. Wegens verkeerde toepassingen. Zij waren gekomen om hem te vertroosten, maar daarbij gingen zij al zeer onhandig te werk en als zij Jobs toestand bespraken, toonden zij dat zij hem volstrekt niet begrepen. "Gij allen zijt moeilijke vertroosters, die in plaats met iets aan te komen om de smart te verzachten, er nog smart aan toe doet en haar zwaarder, bitterder maakt." De toestand van de patiënt is voorwaar wel zeer treurig, als zijn medicijnen vergif voor hem zijn en zijn medicijnmeester zijn ergste ziekte. Wat Job hier zegt van zijn vrienden is waar van alle schepselen in vergelijking met God en op de een of andere tijd zullen wij moeten zien en erkennen dat zij allen moeilijke vertroosters zijn. Als wij onder overtuiging van zonde verkeren, als ons geweten ons verschrikt en benauwt en de banden des doods ons omgeven, dan is het alleen de gezegende Geest, die in waarheid vertroosten kan, zonder Hem zijn alle anderen er onbekwaam en onmachtig toe, en nutteloos zingen zij liedekens bij een treurig hart.

3. Wegens voortdurende onbetamelijkheid in het spreken.
Job wenst dat er een einde kome aan de winderige woorden, vers 3. Indien deze woorden winderig, ijdel zijn, dan zou het goed wezen als zij nooit waren begonnen, en hoe eerder er een einde aan komt, zoveel beter. Zij, die zo wijs zijn dat zij doelmatig en ter zake spreken, zullen ook zo wijs zijn om te weten wanneer zij genoeg gezegd hebben omtrent een zaak, en wanneer het tijd is om op te houden.

4. Wegens redeloze halsstarrigheid. Wat stijft u, dat gij alzo antwoordt? Het is een zeer roekeloze en ongerechtvaardigde stoutheid, om met Elifaz iemand misdaden ten laste te leggen, die wij niet kunnen bewijzen een oordeel uit te spreken over iemands geestelijke staat, dat alleen maar op zijn uitwendige toestand berust, telkens en nogmaals met bezwaren aan te komen tegen iemand, die telkens en nogmaals weerlegd zijn.

5. Wegens het schenden van de heilige wetten van de vriendschap, doende aan zijn broeder wat hij niet wenst dat aan hem gedaan zal worden, en wat zijn broeder aan hem niet gedaan zou hebben. Dit is een scherpe bestraffing en die treffen moet, vers 4, 5.
a. Hij verlangt van zijn vrienden dat zij zich, in hun verbeelding, voor een kleine wijle in zijn toestand verplaatsen, hun ziel stellen in de plaats van zijn ziel, eens zullen denken dat zij in de ellende zijn en hij gezond en welvarend is. Dit was geen ongerijmde of vreemde gedachte, maar iets dat spoedig genoeg een feit kon worden, zó verrassend, zo plotseling zijn dikwijls de wisselvalligheden in der mensen leven, het rad draait zo snel om dat de spaken spoedig van plaats veranderen, hoedanig ook de smarten of rampen van onze broederen zijn, wij moeten ze door ons medegevoel tot de onze maken, want. wij weten niet hoe spoedig dit ook werkelijk het geval kan wezen.
b. Hij stelt hun de onvriendelijkheid hunner houding tegenover hem voor, door aan te tonen wat hij hun zou kunnen doen, indien zij zich in zijn toestand bevonden. Ook ik zou kunnen spreken, zoals gijlieden spreekt, vers 4. Het is gemakkelijk hen te vertreden, die reeds ter aarde zijn geworpen, en afkeurende aanmerkingen te maken op hetgeen zij zeggen, die door pijn en beproeving tot het uiterste zijn gebracht. "Ik zou woorden tegen u kunnen samenhopen, zoals gij het tegen mij doet, en hoe zou u dit aanstaan? Hoe zoudt gij het verdragen?"
c. Hij toont hun wat zij behoorden te doen, door hun te zeggen wat hij in dat geval doen zou, vers 5. "Ik zou u versterken, alles zeggen wat ik maar kon om uw leed te verzachten, maar

niets om het te verzwaren." Het is voor lijders natuurlijk om te denken aan wat zij zouden doen indien het blaadje eens omgekeerd was, maar misschien zou ons hart ons bedriegen, wij weten niet wat wij zouden doen. Wij vinden het gemakkelijker om het redelijke en gewichtige van een gebod in te zien als wij gelegenheid hebben om aanspraak te maken op het nut en voordeel ervan, dan om die plicht te volbrengen als de gelegenheid er toe zich aan ons voordoet. Zie wat onze plicht is jegens onze broederen, die in benauwdheid en beproeving zijn.

(1). Wij moeten zeggen en doen al wat wij kunnen om hen te versterken, hun overwegingen aan de hand doen, die geschikt zijn om hen aan te moedigen om op God te vertrouwen en hun bezwijkende moed weer te verlevendigen. Geloof en lijdzaamheid zijn de sterkte van de beproefden, al wat er toe bijdraagt om deze gaven van de genade op te wekken of in stand te houden, zal de struikelende knieën vaststellen.
(2). Hun leed te verzachten, de oorzaken ervan weg te nemen, zo dit mogelijk is, of tenminste hun gevoeligheid over die oorzaken te lenigen. Goede woorden kosten niets, maar zij kunnen aan hen, die leed hebben, grote dienst bewijzen, niet alleen omdat het hun tot troost is hun vrienden begaan te zien met hun lijden, maar ook omdat zij er door herinnerd kunnen worden aan hetgeen zij door de overmaat hunner smart vergeten hadden. Ofschoon harde woorden geen stenen breken (zoals het spreekwoord zegt) kunnen vriendelijke woorden er toe bijdragen dat de beenderen, die verbrijzeld waren, zich verheugen, en diegenen hebben een tong van de geleerden, die met de moeden een woord ten rechten tijd spreken.

Job 16:6 - 16
Jobs klacht is hier even bitter als zij in al zijn redevoeringen geweest is, en hij weet niet of hij haar moet smoren, of er uiting aan moet geven. Soms is het ene, en dan weer het andere een verlichting voor de beproefden, al naar hun gemoedsgesteldheid is, of al naar de omstandigheden zijn, maar Job vond in geen van beide hulp of verlichting, vers 6.
a. Soms zal lucht te geven aan smart verlichting schenken, "zo ik spreek" zegt Job, mijn smart wordt niet verzacht, ik gevoel door het uitstorten mijner klacht niet verlicht of verruimd ja meer, wat ik spreek wordt zo verkeerd opgevat en uitgelegd, dat mijne smart er nog door wordt verzwaard."
b. Op andere tijden wordt door zwijgen het verdriet gemakkelijker te dragen en spoediger vergeten, maar, zegt Job, houd ik op, ik ben er niet door gebaat, welke verlichting heb ik? wat gaat er weg van mijn leed? Klaagde hij, men berispte hem wegens hartstochtelijkheid, indien al niet wegens weerstrevendheid. Hield hij vast aan zijn oprechtheid, dan werd hem dit als zijn misdaad toegerekend, gaf hij geen antwoord op hun beschuldigingen, men hield zijn stilzwijgen voor een bekentenis van schuld. Hier is een droevige voorstelling van Jobs grieven. O hoeveel reden hebben wij om God te danken, dat wij zulke klachten niet aanheffen! Hij klaagt:

1. Dat zijn gezin verstrooid was, vers 7. " Gewis, Hij heeft mij nu vermoeid, mij moede gemaakt door spreken, moede van dulden, moede van mijn vrienden, moede van het leven zelf. Mijn reis door de wereld blijkt zo droevig en ongemakkelijk, dat ik haar ten enenmale moede ben." Wat die reis zo vervelend en troosteloos maakte, was dat zijn gezelschap hem ontnomen was, zijn kinderen en dienstboden waren gedood, en de weinigen, die van zijn groot gezin waren overgebleven, waren verstrooid. Het gezelschap van vrome lieden dat in zijn huis placht bijeen te komen om gezamenlijk God te aanbidden, was verstrooid, in stilte en eenzaamheid bracht hij nu zijn sabbatten door. Hij had voorzeker nu ook gezelschap, maar het was van zodanige aard dat hij het wel gaarne zou willen missen, want het bestond uit personen, die zich schenen te verheugen in zijn mistroostigheid. Als liefhebbers en vrienden

verre van ons gedaan worden, dan moeten wij daar Gods hand in zien en erkennen, Hij is het, die ons de troost van hun gezelschap ontneemt.

2. Dat zijn lichaam uitgeput was door ziekte en pijn, zodat hij als een geraamte was geworden, er was niets meer dan vel en beenderen van hem over, vers 8. Zijn gelaat was doorploegd met rimpels, niet door ouderdom, maar door ziekte. Gij hebt mij rimpelig gemaakt. Zijn vlees was verteerd door het etteren van zijn zweren, zodat zijn magerheid zich in hem verhief, dat is: zijn beenderen, die niet gezien werden, staken uit, Hoofdstuk 33:21. Dezen worden hier getuigen tegen hem genoemd, getuigen van Gods misnoegen tegen hem, getuigen, die zijn vrienden tegen hem inriepen, om te bewijzen dat hij een goddeloze was. Of, "zij zijn getuigen voor mij, dat mijn klagen niet zonder oorzaak is", of, "getuigen bij mij, dat ik een stervende ben en weldra heengegaan zal zijn."

3. Dat zijn vijand een verschrikking voor hem was, hem dreigde en beangstigde, hem met strenge, donkere blikken aanzag, hem alle tekenen gaf van verwoed op hem te zijn, vers 9 zijn toorn verscheurt. Maar wie is deze vijand? Het is of
a. Elifaz, die zich zeer verbitterd op hem betoonde en zich misschien in zulke uitdrukkingen van verontwaardiging had uitgelaten als hier vermeld worden, tenminste, wat hij zei verscheurde Jobs goede naam, donderde hem slechts verschrikking toe, zijn ogen waren gescherpt om oorzaak van verwijt en smaad tegen Job te zoeken, en zeer wreed heeft hij, evenals ook de overigen van hen, met Job gehandeld. Of,
b. Satan: hij was zijn vijand, die hem haatte en hem misschien, onder toelating Gods, verschrikte met verschijningen, zoals hij - naar sommigen denken - onze Zaligmaker verschrikt heeft, waardoor Hij in doodsbenauwdheid kwam in de hof en het er aldus op toelegde om hem God te doen vloeken. Het is niet onwaarschijnlijk, dat dit de vijand is, die hij bedoelt. Of, c. God zelf. Als wij het verstaan van Hem, dan zijn die uitdrukkingen inderdaad roekeloos. God haat geen van Zijn schepselen, maar Jobs droefgeestigheid heeft hem aldus de verschrikkingen van de Almachtige voorgesteld en niets kan voor een Godvruchtige smartelijker zijn, dan te vrezen dat God hem tot een vijand is geworden. Indien de grimmigheid eens konings is als de boden des doods, wat is dan de grimmigheid van de Koning van de koningen!

4. Dat allen, die hem omringden, beledigend voor hem waren, vers 10. Met open mond vielen zij hem aan om hem te verslinden, het was alsof zij hem levend wilden verslinden, zó schrikkelijk waren hun dreigementen en zo minachtend was hun houding en gedrag tegenover hem. Zij deden hem alle smaadheden aan, die zij konden bedenken, sloegen hem zelfs op het kinnebakken, en hierin hadden velen zich met elkaar verbonden, zij verzamelden zich tegen mij, zelfs de onwaardigen, de verworpenen, Psalm 35:15. Hierin was Job een type van Christus, zoals velen van de ouden van mening waren, deze zelfde uitdrukkingen zijn gebruikt in de voorzeggingen van Zijn lijden, Psalm 22:14, Zij hebben hun mond tegen mij opgesperd, en Micha 4:14, Zij zullen de Rechter Israëls met de roede op het kinnebakken slaan, welke voorzegging letterlijk vervuld is geworden, Mattheüs 26:67. Hoe waren Zijn tegenpartijders vermenigvuldigd!

5. Dat God, in plaats van hem uit hun handen te verlossen gelijk hij had gehoopt, hem in hun handen heeft overgeleverd, vers 11. God heeft mij aan de verkeerde overgegeven en heeft mij afgewend in de handen van de goddelozen. Zij hadden geen macht tegen hem kunnen hebben, indien die hun niet van boven gegeven ware daarom ziet hij over hen heen op tot God, die hun hun opdracht gegeven heeft, zoals David toen Simeï hem vloekte. Maar hij vindt het vreemd, ja hij vindt het schier hard dat diegenen macht tegen hem zouden hebben, die zowel vijanden

waren van God als van hem. God maakt soms gebruik van slechte mensen als van Zijn zwaard, om elkaar te verderven, Psalm 17:13, en als van Zijn roede voor Zijn eigen kinderen, Jesaja 10.: 5. Ook hierin was Job een type van Christus, die in de handen van de goddelozen was overgeleverd om door de bepaalde raad en voorkennis Gods gekruisigd en gedood te worden, Handelingen 2:23.

6. Dat God hem niet alleen heeft overgeleverd in de handen van de goddelozen, maar hem ook zelf in handen heeft genomen en - vreeslijk is het in Zijn handen te vallen - vers 12. " Ik had rust in het troostrijke genot van de gaven van Gods goedheid, ik tobde niet en was niet onrustig, zoals sommigen dit te midden van hun voorspoed zijn, waardoor zij God er toe brengen om hun die voorspoed te ontnemen, en toch heeft Hij mij verbroken mij op de pijnbank uitgestrekt en mij verpletterd." Door hem te beproeven scheen het,
a. Alsof God in woede tegen hem was ontstoken, hoewel er in God geen woede is, maar hij dacht het, toen Hij hem bij zijn nek heeft gegrepen, (zoals een sterk man, die in drift is, een kind zou grijpen) en hem zo geschud heeft, dat hij verpletterd werd, triomferende in Zijn onweerstaanbare macht om te doen met hem wat Hij wil.
b. Alsof Hij partijdig was: "Hij heeft mij van het overige mensdom onderscheiden door Zijn harde behandeling van mij, mij tot Zijn doelwit gesteld, waarop het Hem behaagde al Zijn pijlen te richten. Die pijlen zijn opzettelijk tegen mij gericht, niet bij geval afgeschoten, alsof ik de grootste zondaar was van alle die van het oosten, of uitgekozen was om tot een afschrikkend voorbeeld gesteld te worden." Toen God hem tot een doelwit had gesteld, hebben Zijn schutters hem terstond omringd. God heeft schutters onder Zijn bevelen, die niet zullen falen het door Hem gestelde doelwit te treffen. Wie ook onze vijanden mogen zijn, wij moeten hen beschouwen als Gods schutters, en zien dat Hij de pijlen richt. Hij is de Heere, Hij doe wat goed is in Zijn ogen.
c. Alsof Hij wreed was en Zijn toorn even onmeedogend was als Zijn macht onweerstaanbaar. Alsof Hij bedacht had hem in de tederste delen te treffen, Hij heeft door scher pe pijnen zijn eieren doorspleten, misschien waren het nierpijnen, veroorzaakt door steen die in de nierstreek ligt. Alsof Hij geen genade of barmhartigheid voor hem had weggelegd, heeft Hij hem niet gespaard, niets van de hevigheid dier pijnen weggenomen. En alsof Hij niets minder bedoelde dan zijn dood, zijn dood onder de hevigste folteringen, heeft Hij zijn gal op de aarde uitgegoten. Zoals de mensen wanneer zij een wild dier hebben gevangen en gedood, het openen en er met walging en afkeer de gal van uitstorten. Hij dacht dat zijn bloed werd uitgestort, niet alleen alsof het niet kostbaar en dierbaar was, maar alsof het walgelijk was.
d. Alsof Hij onredelijk en onverzadelijk was in Zijn strafoefeningen, vers 14. "Hij heeft mij gebroken met breuk op breuk. Hij vervolgt mij met de ene wond na de andere." Op die wijze hebben zijn rampen hem in het eerst getroffen: terwijl de ene bode van slechte tijdingen nog sprak, kwam een andere, en zo was het nog, iedere dag kwamen er nieuwe zweren op, zodat hij geen hoop had het einde van zijn leed te zien. Zo dacht hij dan dat God tegen hem aan is gelopen als een geweldige, tegen wie hij onmogelijk stand kon houden, die hij het hoofd niet kon bieden zoals de reuzen vanouds al hun arme naburen ter neerwierpen en hun te sterk waren. Zelfs aan Godvruchtigen kost het grote moeite om, als zij onder grote en buitengewone rampen lijden, geen harde gedachten van God te koesteren.

7. Dat hij zich, in onderworpenheid aan de beschikkingen van Gods voorzienigheid nopens hem, van alle eer en gerieflijkheid ontdaan had. Sommigen kunnen hun eigen leed verminderen door het te verbergen, hun hoofd opgericht te houden en kloekmoedig te zijn onder hun rampen, maar Job kon dit niet, hij ontving er de indruk van, en als een waar berouwhebbende, die waarlijk ook lijdzaam was, verootmoedigde hij zich onder de krachtige hand Gods, vers 15, 16.

a. Hij had nu al zijn sieraden en zachte kleren afgelegd, ging in zijn kledij noch met zijn gemak noch met fraaiheid te rade, maar heeft een zak over zijn huid genaaid, dat kleed was goed genoeg voor zo'n verontreinigd, ziek lichaam als het zijne. Zijde op zweren - en zulke zweren! - achtte hij ongepast, een zak zal voegzamer zijn. Diegenen zijn wel zeer verzot op fraaie kleren die er zelfs door ziekte of ouderdom niet van gespeend worden, zoals Job ervan gespeend was, vers 8, door rimpelig gemaakt te zijn en door zijn magerheid. Hij heeft niet slechts een zak aangedaan, maar hem over zijn huid genaaid, als iemand die besloten heeft in zijn vernedering te volharden zolang als zijn beproeving duurde.
b. Hij stond op geen enkel punt van eer, maar heeft zich onder vernederende omstandigheden vernederd, hij heeft zijn hoorn in het stof gedaan, wees de eerbiedsbetuigingen af, die aan zijn waardigheid, macht en uitnemendheid gedaan plachten te worden. Als God onze staat verlaagt, dan moet dit ook ons hart, onze geest, naar beneden brengen. Het is beter de hoorn in het stof te leggen, dan hem in tegenspraak met de bedoelingen van Gods voorzienigheid te verheffen, om hem ten laatste gebroken te zien. Elifaz had Job voorgesteld als hooghartig en hoogmoedig, niet verootmoedigd onder zijn beproevingen, "nee", zegt Job, "ik weet beter, het stof is thans de geschiktste plaats voor mij."
c. Hij verbande vrolijkheid als ten enenmale ongelegen en ongepast, en zette zich er toe om met tranen te zaaien, vers 16. "Mijn aangezicht is geheel bemodderd van wenen over mijne zonden, om Gods misnoegen op mij, en om de onvriendelijkheid mijner vrienden, dat heeft over mijne oogleden des doods schaduw doen komen. Hij had niet slechts al zijn schoonheid verdorven door wenen, maar zich schier de ogen uit het hoofd geweend. Ook hierin was hij een type van Christus, die een Man van smarten was, vele tranen heeft gestort, en de treurenden zalig heeft gesproken, omdat zij vertroost zullen worden.

Job 16:17 - 22
Jobs toestand was hoogst beklagenswaardig, maar was er niets dat hem ondersteunde, niets dat hem vertroostte? Voorzeker wel, en hier zegt hij ons wat het was.

I. Hij had het getuigenis van zijn geweten voor hem, dat hij in oprechtheid had gewandeld, zich nooit in grove zonden had toegegeven. Niemand is ooit meer dan hij bereid geweest om zijn zonden van zwakheid te erkennen en te belijden, maar als hij zijn eigen hart onderzocht en zijn leven naging, dan kon hij zich van generlei zware misdaad beschuldigen, om welke hij ongelukkiger gemaakt moest worden dan andere mensen, vers 17. Hij had zichzelf geoefend om altijd een onergerlijk geweten te hebben:

1. Jegens de mensen, vers 17. "Daar toch geen wrevel in mijne handen is, geen rijkdom, die ik door onrecht verkregen of behouden heb." Elifaz had hem voorgesteld als een tiran en verdrukker. "Nee," zegt hij, "ik heb nooit iemand onrecht aangedaan, maar altijd het gewin van de verdrukking versmaad."
2. Tegenover God. Mijn gebed is zuiver, maar gebed kan niet zuiver zijn, zolang onze handen vol zijn van bloed of onrechtvaardigheid, Jesaja 1:15. Elifaz had hem beschuldigd van huichelarij in de Godsdienst, maar hij vermeldt in het bijzonder het gebed, de grote handeling van de Godsdienst, en hij verklaart dat hij daarin rein was, wel niet van alle zwakheid, maar toch wel van heersend bedrog. Zijn gebed was niet als dat van de Farizeeën, die er niets anders mee op het oog hadden dan om door mensen gezien te worden, en er hun wereldse belangen door te bevorderen. Deze verklaring van zijn oprechtheid ondersteunt hij door een plechtige inroeping van smaad en schande over zichzelf, zo zij onwaar was, vers 18.

a. Indien er ongerechtigheid in zijn handen was, dan wenst hij dat zij niet verborgen blijve: o aarde! bedek mijn bloed niet, dat is: het onschuldige bloed van anderen dat ik, naar hun boze

verdenking van mij, vergoten zou hebben." Moord komt altijd aan het licht. "Laat hem aan het licht komen", zegt Job, "indien ik er mij ooit aan schuldig gemaakt heb," Genesis 4:10, 11. De dag komt wanneer "de aarde haar bloed zal ontdekken," Jesaja 26:21, en het is er verre vandaan, dat een goed man die dag zou vrezen.
b. Indien er enigerlei onzuiverheid was in zijn gebeden dan wenst hij dat zij niet verhoord zullen worden: voor mijn geroep zij geen plaats. Hij wenste geoordeeld te worden naar die regel: "Had ik naar ongerechtigheid met mijn hart gezien, de Heere zou niet gehoord hebben," Psalm 66:18. Er kan ook een andere zin aan deze woorden gegeven worden, namelijk dat hij hiermede als het ware zijn dood wijt aan zijn vrienden, die met hun harde bestraffingen zijn hart hebben gebroken, hij legt hun zijn bloed ten laste, en bidt dat God het zal wreken, en dat het geroep van zijn bloed geen plaats mocht hebben, waar het verborgen ligt, maar mocht opgaan naar de hemel om gehoord te worden door Hem, die de bloedstortingen zoekt.

II. Hij kon zich voor zijn oprechtheid op Gods alwetendheid beroepen, vers 10. De getuige in ons eigen hart zal ons weinig baten indien wij niet ook een getuige hebben in de hemel, want God is groter dan ons hart, en wij moeten onze eigen rechters niet wezen, dit dus is Jobs triomf: in de hemel is mijn getuige. Het is voor een Godvruchtige, die onder de afkeuring ligt van zijn broederen, een onuitsprekelijke vertroosting dat er een God is in de hemel die zijn oprechtheid kent, en haar vroeg of laat aan het licht zal brengen. Zie Johannes 5:31, 37. Deze ene getuige geldt meer dan duizend anderen.

III. Hij had een God, tot wie hij kon gaan en voor wie hij zijn hart kon uitstorten, vers 20, 21. Zie hier:
1. Hoe de zaak stond tussen hem en zijn vrienden. Hij wist niet hoe hij vrij en openhartig met hen kon zijn, hij kon ook niet verwachten met billijkheid en onpartijdigheid door hen aangehoord te worden of door hen te worden behandeld. "Mijn vrienden - zo noemen zij zich - verachten mij, vers 20. Zij weerstaan mij niet slechts, maar stellen mij tentoon, zij beraden zich tegen mij, gebruiken al hun kunst en welsprekendheid" - dat is de betekenis van het woord - "om mij ter neer te werpen." De smaad van vrienden is grievender dan van vijanden, maar wij moeten hem verwachten en er ons op bereiden.

2. Hoe het stond tussen hem en God. Hij twijfelde niet of God:
a. Nam nu kennis van zijn leed. Mijn oog druipt tot God, of (naar de Engelse overzetting) mijn oog stort tranen voor God. In vers 16 had hij gezegd, dat hij veel weende, hier zegt hij ons in welk kanaal zijn tranen vloeiden, en waarheen zij gericht waren: zijn droefheid was niet die van de wereld, het was een droefheid naar God, hij weende voor het aangezicht des Heeren, en offerde Hem de offerande van een verbroken hart. Zelfs tranen zullen, als zij Gode geheiligd zijn, verlichting geven aan een ontroerd en ontrust gemoed, en als de mensen onze smart gering achten, dan kan het ons troosten dat God er acht op slaat.
b. Dat Hij ter bestemder tijd zijn onschuld aan het licht zal brengen, vers 21, Och, mocht men richten voor een man met God! Indien hij nu slechts dezelfde vrijheid voor Gods rechterstoel kon hebben, die de mensen gewoonlijk voor de rechterstoel van de burgerlijke magistraat hebben, dan twijfelde hij niet of hij zou zijn rechtszaak winnen, want de Rechter zelf was een getuige van zijn oprechtheid. De taal van zijn wens is die van Jesaja 50:7, 8:"ik weet dat ik niet zal beschaamd worden, want Hij is nabij, die mij rechtvaardigt."
Sommigen geven een Evangelische betekenis aan dit vers, en het oorspronkelijke laat dit ook zeer wel toe: "en hij zal pleiten" (dat is: er is een, die zal pleiten) "voor de mens bij God," namelijk de Zoon des mensen voor Zijn vriend, of nabestaande, hoewel zij, die hun tranen uitstorten voor God, vanwege hun afstand en hun gebreken niet voor zichzelf kunnen pleiten,

hebben zij toch een vriend, die voor hen pleit, namelijk de Zoon des mensen, en daarop moeten wij onze hoop gronden om in gunst door God te worden aangenomen.

IV. Hij had een vooruitzicht op de dood die een einde zal maken aan al zijn lijden. Hij had zo'n vast vertrouwen op God, dat het hem aangenaam was om aan de nadering des doods te denken, wanneer hij in de eeuwige staat zal overgaan, niet twijfelende of alles zal dan wèl met hem wezen. Want weinige jaren in getale zullen nog aankomen (het vastgestelde aantal jaren, dat mij toebeschikt is) en ik zal het pad henengaan, waardoor ik niet zal wederkeren. Sterven is henengaan op de weg, door welke wij niet zullen wederkeren, het is een reis te gaan doen, een lange reis, een laatste reis, om van hier heen te gaan naar een ander land, van de wereld van de zinnen naar de wereld van de geesten, het is een reis naar ons langdurig tehuis, er zal geen terugkomen zijn naar onze staat in deze wereld en er zal generlei verandering zijn van onze staat in de andere wereld. Wij allen moeten stellig en binnen kort deze reis ondernemen, en voor hen, die een onergerlijk geweten hebben is het troostrijk om er aan te denken, want het is de kroon hunner oprechtheid.

HOOFDSTUK 17
1 Mijn geest is verdorven, mijn dagen worden uitgeblust, de graven zijn voor mij. 2 Zijn niet bespotters bij mij, en overnacht niet mijn oog in hunlieder verbittering? 3 Zet toch bij, stel mij een borg bij U; wie zal hij zijn? Dat in mijn hand geklapt worde. 4 Want hun hart hebt Gij van kloek verstand verborgen; daarom zult Gij hen niet verhogen. 5 Die met vleiing de vrienden wat aanzegt, ook zijner kinderen ogen zullen versmachten. 6 Doch Hij heeft mij tot een spreekwoord der volken gesteld; zodat ik een trommelslag ben voor ieders aangezicht. 7 Daarom is mijn oog door verdriet verdonkerd, en al mijn ledematen zijn gelijk een schaduw. 8 De oprechten zullen hierover verbaasd zijn, en de onschuldige zal zich tegen de huichelaar opmaken; 9 En de rechtvaardige zal zijn weg vasthouden, en die rein van handen is, zal in sterkte toenemen. 10 Maar toch gij allen, keert weder, en komt nu; want ik vind onder u geen wijze. 11 Mijn dagen zijn voorbijgegaan; uitgerukt zijn mijn gedachten, de bezittingen mijns harten. 12 de nacht verstellen zij in de dag; het licht is nabij de ondergang vanwege de duisternis. 13 Zo ik wacht, het graf zal mijn huis wezen; in de duisternis zal ik mijn bed spreiden. 14 Tot de groeve roep ik: Gij zijt mijn vader! Tot het gewormte: Mijn moeder, en mijn zuster! 15 Waar zou dan nu mijn verwachting wezen? Ja, mijn verwachting, wie zal ze aanschouwen? 16 Zij zullen ondervaren met de handbomen des grafs, als er rust te zamen in het stof wezen zal.

In dit hoofdstuk:
I. Denkt Job na over de harde oordeelvellingen van zijn vrienden nopens hem, en op zichzelf ziende als op een stervende, vers 1. beroept hij zich op God en bidt Hem spoedig ten zijnen gunste te verschijnen en hem recht te doen, omdat zij hem onrecht gedaan hebben en hij niet wist hoe zich recht te verschaffen, vers 2 - 7. Maar hij hoopt dat het, hoewel het aan Godvruchtige mensen verwondering zal baren hem aldus mishandeld te zien, toch geen struikelblok, geen steen des aanstoots voor hen zijn zal, vers 8, 9.

II. Hij denkt na over de ijdele hoop, waarmee zij hem gevleid hebben, dat hij nog goede dagen zien zal, aantonende dat zijn dagen ten einde waren, en dat met zijn lichaam al zijn hoop in het stof begraven zal worden, vers 10 - 16. Zijn vrienden vreemd voor hem wordende, hetgeen zeer smartelijk voor hem is, maakt hij zich gemeenzaam met de dood en het graf, hetgeen hem vertroosting schenkt.

Job 17:1 - 9
Jobs rede is hier enigszins afgebroken, hij gaat plotseling van het een op het andere over, zoals dit gewoonlijk gaat met mensen, die in benauwdheid en beroering verkeren, maar hetgeen hier gezegd is, kunnen wij onder drie hoofdpunten beschouwen.

I. De treurige toestand, waarin Job zich nu bevond, die hij beschrijft om de grote onvriendelijkheid van zijn vrienden jegens hem te verzwaren en zijn eigen klachten te rechtvaardigen. Laat ons zien wat zijn toestand was.

1. Hij was een stervende, vers 1. Hij had gezegd, hoofdstuk 16:22. "Wanneer nog weinige jaren in getale zullen aangekomen zijn, dan zal ik die lange reis ondernemen." Maar nu verbetert hij dit gezegde. "Waarom spreek ik van jaren, die nog komen moeten? Helaas, ik heb die reis reeds aanvaard, ik ben nu gereed om geofferd te worden en de tijd mijner ontbinding is aanstaande, mijn adem is verdorven, vers 1, of afgebroken, mijn moed is gezonken, ik ben al als iemand, die heengegaan is. Het is voor een ieder van ons goed, om op onszelf te zien als stervenden en inzonderheid om daaraan te denken als wij ziek zijn. Wij zijn stervende, dat is:
a. Ons leven gaat heen, want de adem des levens gaat heen. Hij gaat voortdurend heen, want hij is in onze neus, Jesaja 2:22, de deur door welke hij binnenkwam, Genesis 2:7, daar is hij op de drempel, gereed om heen te gaan. Misschien heeft Jobs kwaal zijn ademhaling

belemmerd en bij kortademigheid zal de adem weldra geheel ophouden. Laat de Gezalfde des Heeren de adem van onze neuzen zijn, laat er geestelijk leven in ons geblazen worden, die adem zal nooit verdorven wezen.

b. Onze tijd spoedt ten einde, mijn dagen worden uitgeblust, gelijk een kaars, die van dat zij werd aangestoken, voortdurend verteert en afbrandt en langzamerhand vanzelf zal uitgaan, maar door duizenderlei omstandigheden plotseling uitgaan kan. Zodanig is het leven. Daarom moeten wij zorgvuldig de dagen des tijds uitkopen en die doorbrengen in voorbereiding van de dagen van de eeuwigheid, die noodt uitgeblust zullen worden.

c. Wij worden verwacht in ons langdurig tehuis: de graven zijn voor mij. Maar was dan een graf niet genoeg? Ja, maar hij spreekt van de graven van zijn vaderen, tot welke hij vergaderd moet worden. "De graven, in welke zij gelegd zijn, zijn ook voor mij", waar wij ook heengaan, er is maar een schrede tussen ons en het graf. Wat ook niet gereed moge zijn, dat is gereed, het is een bed, dat spoedig gespreid is. Zijn de graven gereed voor ons, dan voegt het dat wij gereed zijn voor de graven. De graven voor mij, zo luiden de woorden, aanduidende, niet alleen dat hij de dood verwachtte, maar dat hij er naar verlangde. "Ik heb afgedaan met de wereld en verlang nu maar niets anders de naar het graf."

2. Hij was een veracht man, vers 6. "Hij", (dat is Elifaz, volgens sommigen, of liever God, die hij voortdurend erkent de werker te zijn van zijn rampen) "heeft mij tot een spreekwoord van de volkeren gesteld, van wie ieder spreekt, een bespottelijk voorwerp voor velen, een voorwerp van verachting voor allen, en tevoren, of, voor het aangezicht van de mensen in het openbaar, was ik een trommel, vers 6, waarop ieder, die lust had, kon spelen." Zij maakten balladen op hem, zijn naam werd tot een spreekwoord, een spotrede, hij is het nog: Zo arm als Job. Hij heeft mij nu tot een spreekwoord gesteld, een smaad van mensen, terwijl ik tevoren in mijn voorspoed als een trommel was, "Delicice humani generis - De lieveling van het menselijk geslacht," in wie allen behagen vonden. Het is iets geheel gewoons dat zij, die geëerd waren toen zij rijk waren, veracht worden als zij arm zijn.

3. Hij was een man van smarten, vers 7. Hij heeft zoveel geweend, dat hij er schier het gezicht door verloren had. Mijn aangezicht is geheel bemodderd van wenen, daarom is mijn oog door verdriet verdonkerd. De droefheid van de wereld werkt aldus duisternis en de dood. Hij kwelde zich zozeer, dat zijn vlees er schier door weggeknaagd was, en hij als een geraamte was geworden, er was niets dan vel en been van hem over "al mijne ledematen zijn gelijk een schaduw. Ik ben zó vermagerd dat ik niet een man, maar de schaduw van een man genoemd moet worden." II. Het slechte gebruik, dat zijn vrienden maakten van zijn ellende, zij vertraden hem, beledigden hem, veroordeelden hem als een geveinsde, omdat hij zo zwaar en zo smartelijk beproefd was. Een harde behandeling voorwaar! Merk hier nu op:

1. Hoe Job dit beschrijft en welke uitlegging hij gaf aan hun redenen. Hij beschouwt zich als laaghartig door hen mishandeld.
a. Zij mishandelden hem door hun beledigende bestraffingen en bedillingen, veroordeelden hem als een slecht man, die terecht aldus naar beneden was gebracht en aan verachting was blootgesteld, vers 2. "Zij zijn bespotters, die mijn rampen belachen en mij honen, omdat ik aldus naar de diepte ben gebracht. Zij zijn dit bij mij, mij beledigende in mijn aangezicht, met hun bezoek vriendschap voorwendende maar kwaad bedoelende. Ik kan hen niet kwijtraken, voortdurend scheuren zij mij, en rede noch medelijden heeft enige invloed op hen om hen te bewegen de vervolging op te geven."

b. Zij mishandelden hem ook door hun fraaie beloften, want daarin staken zij slechts de draak met hem. Hij rekent hen vers 5, te behoren tot hen, die met vleiing de vrienden wat aanzeggen. Zij allen kwamen om met hem te treuren, Elifaz begon met een lofspraak van hem, Hoofdstuk 4:3. Zij hadden hem allen beloofd dat hij nog gelukkig zijn zal, indien hij hun raad wilde volgen. Dit alles beschouwde hij nu als vleierij en als bedoeld om hem zoveel te meer te kwellen. Dit alles noemt hij verbittering, vers 2. Zij deden wat zij konden om hem te verbitteren, te prikkelen en te tergen, en als hij dan zijn gevoeligheid hierover toonde, dan veroordeelden zij hem dieswege. Maar hij denkt dat hij te verontschuldigen is, als zijn oog overnacht in hun verbittering, die nooit ophield, en hij kon er zijn oog nooit van afwenden. De onvriendelijkheid van hen, die hun vrienden vertreden in hun beproeving, is genoeg om zelfs het geduld van een Job op de proef te stellen, zooal niet uit te putten.

2. Hoe hij het veroordeelt.
a. Het was een teken dat God hun hart voor kloek verstand had verborgen, vers 4, dat zij omtrent deze taak verdwaasd waren, en hun wijsheid van hen geweken was. Wijsheid is een gave Gods, die Hij aan sommigen schenkt en aan anderen onthoudt, schenkt op de ene tijd en op andere tijden onthoudt. Zij, die ontbloot zijn van mededogen, zijn inzoverre ook ontbloot van verstand. Waar de tederheid van een mens ontbreekt, is het zeer de vraag of niet ook het menselijk verstand ontbreekt.
b. Het zei een eeuwige versmaadheid en vermindering voor hen zijn. Daarom zult Gij hen niet verhogen. Diegenen worden gewis van eer onthouden wier hart voor verstand verborgen is. Als God de mensen verdwaast, zal Hij hen verlagen. Gewis, zij die zo weinig bekendheid tonen te hebben met de methoden van de Goddelijke voorzienigheid, zullen de eer niet hebben om dit twistgeding tot beslissing te brengen. Die eer is weggelegd voor een man van een beter verstand en een betere gemoedsstemming, iemand zoals Elihu later bleek te zijn.
c. Het zal een vloek brengen over hun geslachten. Hij, die aldus de heilige wetten van de vriendschap schendt, verbeurt er het voorrecht van niet alleen voor hemzelf, maar ook voor zijn nakomelingen. Ook zijner kinderen ogen zullen versmachten, en als zij hulp en vertroosting verwachten van hun eigen vrienden of van de vrienden huns vaders, zullen zij ze tevergeefs verwachten, zoals ik ze tevergeefs van u heb verwacht, en evenzeer teleurgesteld zijn als ik in u teleurgesteld ben. Zij, die onrecht doen aan hun naasten, zullen in het einde, meer dan zij weten, onrecht doen aan hun eigen kinderen.

3. Hoe hij zich van hen op God beroept, vers 3. Zet toch bij, stel mij een borg bij U, dat is: "Laat mij ervan verzekerd zijn dat God het horen, het onderzoeken en de beslissing van de zaak in Zijn eigen handen zal nemen, en ik zal niets meer begeren. Laat iemand het op zich nemen om die zaak voor God te brengen." Aldus hebben zij, wier hart hen niet veroordeelt, vrijmoedigheid tot God en kunnen met nederige en gelovige vrijmoedigheid Hem vragen hen te doorgronden en te toetsen. Sommigen denken dat Job hier een blik heeft op het middelaarschap van Christus, want hij spreekt van een borg bij God, zonder wie hij niet voor God durfde verschijnen of zijn zaak voor Zijn rechterstoel durfde brengen, want hoewel de beschuldigingen van zijn vrienden volkomen vals waren, kon hij zich voor God toch niet anders dan in een middelaar rechtvaardigen. De Engelse aantekeningen geven deze lezing van het vers: "Stel toch mijn borg aan bij U, namelijk Christus, die bij U in de hemel is en het op zich genomen heeft om mijn borg te zijn, laat Hem mijn zaak bepleiten en voor mij in de bres staan, en wie zal hij dan zijn, die op mijn hand zal slaan?" dat is: "Wie durft dan met mij twisten? Wie zal beschuldiging tegen mij inbrengen, indien Christus mijn voorspraak is?" Romeinen 8:32, 33. Christus is de borg van een beter verbond, Hebreeën 7:22, een borg door God aangesteld, en zo Hij onze zaak op zich neemt, dan behoeven wij niet te vrezen wat tegen ons gedaan kan worden.

III. Het goede gebruik, dat de rechtvaardigen behoren te maken van de ellende, die Job te verduren had van God, van zijn vijanden en van zijn vrienden, vers 8, 9. Merk hier op:

1. Hoe de heiligen beschreven worden.
a. Zij zijn oprecht en eerlijk, en handelen naar een vast beginsel met een eenvoudig oog. Dat was Jobs eigen karakter, Hoofdstuk 1:1, en waarschijnlijk spreekt hij inzonderheid van zulke oprechten, die zijn vertrouwde vrienden en metgezellen zijn geweest.
b. Zij zijn de onschuldigen, niet volkomen schuldeloos, maar er naar strevende om het te zijn. Oprechtheid is Evangelische onschuld, en zij die oprecht zijn, worden gezegd "rein te wezen van grote overtreding," Psalm 19:14.
c. Zij zijn de rechtvaardigen, die wandelen in de weg van de gerechtigheid. d Zij hebben reine handen, rein gehouden van de grove verontreiniging van de zonde, en als zij bevlekt zijn door zwakheden, "gewassen in onschuld," Psalm 26:6 2. Hoe zij aangedaan behoren te worden door het verhaal van Jobs lijden. Er zal ongetwijfeld een groot onderzoek naar hem worden ingesteld, iedereen zal spreken van hem en zijn zaak, en welk gebruik zullen de Godvruchtigen ervan maken?

A. Het zal hen verbazen. De oprechten zullen hierover verbaasd zijn, het zal hen verwonderen dat zo goed een man als Job was, zo zwaar beproefd werd in zijn lichaam, in zijn goede naam en in zijn vermogen, dat de hand Gods zo zwaar op hem zou drukken, en dat zijn vrienden, die hem hadden behoren te vertroosten, nog hebben toegedaan aan zijn smart, dat zo merkwaardig een heilige zo merkwaardig een lijder zou zijn, zo nuttig een man te midden van zijn nuttige arbeid ter zijde werd gelegd. Wat zullen wij tot deze dingen zeggen? Oprechte mensen zijn er in het algemeen van overtuigd dat God wijs en heilig is in alles wat Hij doet, maar kunnen toch niet anders dan verbaasd zijn over zodanige beschikkingen van Zijn voorzienigheid, paradoxen, die niet verklaard zullen worden voordat de verborgenheid Gods vervuld zal worden.

B. Het zal hen opwekken, aanvuren, bezielen. In plaats van door de harde behandeling, die deze trouwe dienstknecht Gods ondervonden heeft, afgehouden te worden van of ontmoedigd te worden in de dienst van God, zullen zij zoveel te meer er door aangemoedigd worden om er in voort te gaan, er in te volharden. Hetgeen Paulus zorg was, 1 Thessalonicenzen 3:3, T was ook Jobs zorg, dat geen Godvruchtige door deze beproevingen bewogen worde, hetzij van zijn heiligheid, of van zijn vertroosting, dat niemand om de wille daarvan van het werk en de wegen Gods te erger zal denken. En wat Paulus' vertroosting was, was ook de zijne, dat "de broederen in de Heere door zijn banden vertrouwen gekregen hebben," Filipp. 1:14.

Zij zullen er door aangemoedigd worden:
(1). Om de zonde te weerstaan, en de verdorven en verderflijke gevolgtrekkingen, die slechte mensen uit Jobs lijden zouden afleiden, het hoofd te bieden, zoals bijvoorbeeld dat God de aarde heeft verlaten, dat het tevergeefs is Hem te dienen en dergelijke meer. "De onschuldige zal zich tegen de huichelaar opmaken," zal het niet dragen dit te horen, Openbaring 2:2, maar hem in het aangezicht weerstaan, zal zich aansporen om de betekenis te zoeken van zodanige leidingen van Gods voorzienigheid, deze moeilijke hoofdstukken bestuderen, teneinde ze vlot en gemakkelijk te kunnen lezen, zal zich opwekken om de rechtmatige, maar benadeelde zaak van de Godsdienst tegenover alle tegenstanders te handhaven. De stoutheid van de aanvallen van de goddelozen tegen de Godsdienst moet de moed en de vastberadenheid van zijn vrienden en voorstanders aanwakkeren. Het is tijd om zich aan te gorden ten strijde als van de

poort des legers het geroep uitgaat "Wie is er voor de Heere?" Als de ondeugd stoutmoedig het hoofd opsteekt, dan is het voor de deugd geen tijd om zich uit vrees te verbergen.

(2). Om te volharden in de Godsdienst. De rechtvaardige zal, instede van terug te deinzen op het gezicht van dit ontzettend toneel of van stil te staan om te overwegen of hij al of niet zal voortgaan, 2 Samuel 2:23, S met te meer standvastigheid en vastberadenheid zijn weg vervolgen en voorwaarts streven. Hoewel hij in mij voorziet dat hem banden en verdrukkingen aanstaande zijn, acht hij toch op geen ding, Handelingen 20:23, 24, wordt hij er niet door bewogen. Zij, die hun oog gericht houden op de hemel als hun doel, zullen hun voeten houden in de paden van de Godsdienst als hun weg, welke ook de moeilijkheden en ontmoedigingen zijn, die zij er in ontmoeten.

(3). Om te die einde toe te nemen in genade. Hij zal niet slechts volharden in zijn weg, maar al sterker en sterker worden, en door het zien van de beproevingen van andere Godvruchtigen en de ervaring van zijn eigene, zal hij krachtiger en meer opgewekt worden in plichtsbetrachting, warmer zijn en meer liefdevol, meer vastberaden en onversaagd, hoe slechter anderen zijn, hoe beter hij zal wezen, wat anderen versaagt zal hem aanmoedigen. De bulderende wind maakt dat de reiziger zich dichter in zijn mantel hult, hem te vaster aansnoert. Zij, die waarlijk wijs en Godvruchtig zijn, zullen gestadig toenemen in wijsheid en Godsvrucht. Vordering in de Godsdienst is een goed teken van oprechtheid erin.

Job 17:10 - 16
Jobs vrienden hadden voorgegeven hem te troosten met de hoop op zijn terugkeer tot een staat van voorspoed, nu toont hij hier:
I. Dat het hun dwaasheid was om aldus te spreken, vers 10. "Keert weer, en komt nu, wees er van overtuigd dat gij dwaalt, en laat u door mij bewegen om van mijn gevoelen te zijn, want ik vind onder u geen wijze, die de moeilijkheden van Gods beschikkingen weet te verklaren, of de vertroostingen van Zijn beloften weet toe te passen." Diegenen gaan niet wijselijk te werk in het vertroosten van de beproefden, die hun vertroostingen ontlenen aan de mogelijkheid van hun herstel en hun vergroting in de wereld, hoewel daar niet aan gewanhoopt moet worden, is het, op zijn best genomen, toch onzeker, en mocht het falen, dat geschieden kan, dan zal ook de hoop falen, die erop gebouwd was. Daarom is het onze wijsheid om onszelf en anderen in benauwdheid te vertroosten met hetgeen niet zal falen, de belofte van God, Zijn liefde en genade, en een welgegronde hoop op het eeuwige leven.

II. Dat het nog veel meer zijn dwaasheid zou zijn om acht op hen te slaan, want, 1. Al zijn maatregelen waren reeds vernietigd, en hij was vol van verwarring, vers 11,12. Hij erkent dat hij in zijn voorspoed zich dikwijls vermeid heeft, zowel met plannen van hetgeen hij zou doen, als in het vooruitzicht van hetgeen hij zou genieten, maar nu hij op zijn dagen zag als voorbijgegaan en tot een einde naderen, zijn al die plannen teniet gedaan, al die verwachtingen verijdeld. Hij heeft gedacht aan het uitbreiden van zijn landpaal, aan het vermeerderen van zijn vee, aan het vestigen van zijn kinderen, en waarschijnlijk had hij ook vele vrome gedachten gekoesterd omtrent het bevorderen van de Godsdienst in zijn land, het herstellen van grieven, het bekeren van goddelozen, het verlichten van de armen, en het bijeenbrengen van fondsen misschien voor liefdadige doeleinden, maar al die gedachten van zijn hart waren nu teneinde, en nooit zal hij de voldoening smaken van zijn plannen verwezenlijkt te zien. Het einde van onze dagen zal ook het einde wezen van al onze bedenkselen en al onze hoop in deze wereld, maar als wij met een vast voornemen des harten de Heere aankleven, dan zal de dood dat voornemen niet verijdelen of teniet doen. Onder nieuwe raadslagen gekomen zijnde, was Job in voortdurende onrust, vers 12. Zijn gedachten

uitgerukt zijnde, werd de nacht tot een dag gesteld en het licht verkort. In hun ijdelheid en lichtmisserij verkeren sommigen de nacht in dag en de dag in nacht, maar Job deed dit door onrust en benauwdheid van geest, hetgeen een belemmering was:
a. Voor de rust van de nacht, zijn ogen wakker houdende, zodat de nacht even moeizaam voor hem was als de dag, en het heen en weer wentelen in de nacht even vermoedend was als het werken en zwoegen van de dag.
b. Voor het vermaak van de dag. Het morgenlicht is welkom, maar wegens deze innerlijke duisternis is er het aangename en lieflijke spoedig van weg, en zo is mij de dag even somber en treurig als de donkere, zwarte nacht, Deuteronomium 28:67. Zie welke reden wij hebben om dankbaar te zijn voor de gezondheid en het welzijn, waardoor wij de schaduwen van de avond even welkom kunnen heten als het licht van de morgen.

2. Al zijn hoop en verwachting van deze wereld zullen weldra met hem in het graf zijn begraven, zodat hij het voor beuzelachtig hield om te denken aan de grote dingen, met de hoop waarop zij hem gevleid hadden, Hoofdstuk 5:19, 8:21, 11:17. "Helaas, gij wilt slechts met mij schertsen."
A. Hij zag zich nederdalen in het graf. Een gerieflijk huis, een gemakkelijk bed en aangename betrekkingen zijn sommige van de dingen, waarin wij voldoening smaken in deze wereld.
Job verwachtte er geen van boven de grond, alles wat hij gevoelde en alles wat hij in het oog had, was onbehaaglijk en onaangenaam, maar onder de grond verwachtte hij ze.

a. Hij rekende op geen ander huis dan het graf, vers 13. "Indien ik wacht, indien er een plaats is, waar ik ooit weer rust zal hebben, dan moet het in het graf wezen. Ik zou mijzelf bedriegen, indien ik op een ander einde van mijn lijden zou rekenen dan de dood mij geven kan. Niets is zo zeker als dat." In al onze voorspoed is het goed om de dood in het oog te houden. Wat wij overigens ook verwachten, die moeten wij zeker en vast verwachten, want hij kan andere dingen, die wij verwachten, voorkomen, maar niets kan hem voorkomen of weerhouden. Maar zie hoe hij poogt niet alleen om zich met het graf te verzoenen, maar het graf zich aan te bevelen. "Het is mijn huis." Het graf is een huis, voor de goddelozen is het een gevangenhuis, Hoofdstuk 24:19, 20, voor de Godvruchtigen is het een "Bethabara," een doorgangshuis op hun weg naar huis. "Het is mijn huis, het mijne door afkomst, ik ben er voor geboren, het is mijns vaders huis, het mijne door aankoop, ik heb er mij onderhevig aan gemaakt." Wij moeten, een ieder van ons, weldra heengaan naar dat huis, en het is onze wijsheid dienovereenkomstig toebereidselen te maken.
b. Hij rekende op geen rustig bed dan in de duisternis. "Daar", zegt hij, "heb ik mijn bed gespreid. Het is gespreid, want het is gereed, en ik ga er heen om er mij op neer te leggen." Het graf is een bed, want in de avond van onze dag op aarde zullen wij er op rusten, en aan de morgen van onze eeuwige dag zullen wij ervan opstaan, Jesaja 57:2. Laat dit de Godvruchtigen gewillig maken om te sterven, het is slechts een naar bed gaan, zij zijn vermoeid en slaperig, en het is tijd voor hen om in bed te wezen, waarom zouden zij niet gewillig gaan, als hun Vader hen roept? "Ja, ik heb mijn bed gespreid in toebereiding ervan, ik heb getracht het gemakkelijk te maken, door mijn geweten rein te houden, door Christus op dit bed te zien liggen, en het aldus in een bed van specerijen te verkeren, en door er over heen te zien naar de opstanding."
c. Hij rekende op geen aangename betrekkingen dan die hij in het graf zal vinden, vers 14. Tot de groeve, waar het lichaam overgaat tot bederf, roep ik: gij zijt mijn vader, want ons lichaam was geformeerd uit de aarde en tot het gewormte aldaar: mijn moeder en mijn zuster, aan wie ik verwant ben, want de mens is een worm, en waarmee ik gemeenzaam moet zijn, want het gewormte zal ons overdekken, Hoofdstuk 21:26.

Job klaagde dat zijn bloedverwanten van hem vervreemd waren, Hoofdstuk 19:13, 14, daarom maakt hij hier aanspraak op bekendheid met andere betrekkingen, die hem zullen aankleven, als deze hem verstoten zullen hebben. Wij allen zijn na verwant aan het bederf en de wormen. Daarom is het goed om er ons gemeenzaam mee te maken, door er in onze gedachten en overpeinzingen veel mee te verkeren, dit zou er zeer toe bijdragen om ons te verheffen boven een overmatige liefde tot het leven en vrees voor de dood.

B. Hij zag al zijn hoop en verwachting van deze wereld met zich in het graf gaan, vers 15,16. "Daar ik weldra de wereld moet verlaten, waar zou dan nu mijn verwachting wezen? Hoe kan ik verwachten voorspoedig te zijn, die niet verwacht te zullen leven? Hij is niet hopeloos, maar zijn hoop is niet daar, waar zij haar willen hebben. Indien hij alleenlijk in dit leven hoop had, hij ware de ellendigste van de mensen. "Nee, mijn hoop, mijn verwachting, die mij vertroost en ondersteunt, wie zal ze aanschouwen? Hetgeen waarop ik hoop is iets dat buiten het gezicht is, het zijn geen dingen die gezien worden en tijdelijk zijn, maar die niet gezien worden en eeuwig zijn." Wat is zijn hoop, zijn verwachting? Hij zal het ons zeggen in Hoofdstuk 19:25. "Non est mortale quod opto, immortale peto - ik zoek niet hetgeen vergaat, maar hetgeen blijft tot in het eeuwige leven. "Maar wat betreft de verwachtingen, waarmee gij mij moed in wilt spreken, zij zullen met mij nedervaren in het graf.
Gij zijt sterflijke mensen en kunt uw beloften niet vervullen, ik ben een stervend man en kan het goede, dat gij belooft, niet genieten. Daar wij dus tezamen zullen rusten in het stof, zo laat ons de gedachten aan deze wereld op zijde zetten, en ons hart stellen op een andere wereld." Wij moeten weldra nederliggen in het stof, want wij zijn stof, stof en as in de kuil des grafs, aldaar vastgehouden door de banden des doods, die nooit losgemaakt zullen worden voordat de algemene opstanding zal plaatshebben. Maar wij zullen er rusten, zullen er tezamen rusten.
Job en zijn vrienden konden het nu niet eens worden met elkaar, maar zij zullen beide hij en zij, rustig zijn in het graf, het stof daarvan zal hun weldra de mond sluiten, en een einde maken aan hun twist. Laat het vooruitzicht hiervan alle vurige twistredenaars tot kalmte brengen, en hen stemmen tot liefde en eensgezindheid.

HOOFDSTUK 18

1 Toen antwoordde Bildad, de Suhiet, en zeide: 2 Hoe lang is het, dat gijlieden een einde van woorden zult maken? Merkt op, en daarna zullen wij spreken. 3 Waarom worden wij geacht als beesten, en zijn onrein in ulieder ogen? 4 O gij, die zijn ziel verscheurt door zijn toorn! Zal om uwentwil de aarde verlaten worden, en zal een rots versteld worden uit haar plaats? 5 Ja, het licht der goddelozen zal uitgeblust worden, en de vonk zijns vuurs zal niet glinsteren. 6 Het licht zal verduisteren in zijn tent, en zijn lamp zal over hem uitgeblust worden. 7 De treden zijner macht zullen benauwd worden, en zijn raad zal hem nederwerpen. 8 Want met zijn voeten zal hij in het net geworpen worden, en zal in het wargaren wandelen. 9 De strik zal hem bij de verzenen vatten; de struikrover zal hem overweldigen. 10 Zijn touw is in de aarde verborgen, en zijn val op het pad. 11 De beroeringen zullen hem rondom verschrikken, en hem verstrooien op zijn voeten. 12 Zijn macht zal hongerig wezen, en het verderf is bereid aan zijn zijde. 13 De eerstgeborene des doods zal de grendelen zijner huid verteren, zijn grendelen zal hij verteren. 14 Zijn vertrouwen zal uit zijn tent uitgerukt worden; zulks zal hem doen treden tot de koning der verschrikkingen. 15 Zij zal wonen in zijn tent, waar zij de zijne niet is; zijn woning zal met zwavel overstrooid worden. 16 Van onder zullen zijn wortelen verdorren, en van boven zal zijn tak afgesneden worden. 17 Zijn gedachtenis zal vergaan van de aarde, en hij zal geen naam hebben op de straten. 18 Men zal hem stoten van het licht in de duisternis, en men zal hem van de wereld verjagen. 19 Hij zal geen zoon, noch neef hebben onder zijn volk; en niemand zal in zijn woningen overig zijn. 20 Over zijn dag zullen de nakomelingen verbaasd zijn, en de ouden met schrik bevangen worden. 21 Gewisselijk, zodanige zijn de woningen des verkeerden, en dit is de plaats desgenen die God niet kent. In dit hoofdstuk doet Bildad een tweede aanval op Job.

In zijn eerste rede, hoofdstuk 8, had hij hem aangemoedigd om te hopen dat alles nog wel met hem worden zal. Maar hier is daar geen woord van, hij is gemener geworden, en is door Jobs redenen zo weinig overtuigd, dat hij er eigenlijk nog meer verbitterd door is geworden.

I. Scherp bestraft hij Job als zijnde hoogmoedig, hartstochtelijk en halsstarrig, vers 1 - 4.

II. Hij weidt uit over de leer, die hij tevoren had blootgelegd, betreffende de ellende van de goddelozen en het verderf dat hen wacht, vers 5 - 21. Hij schijnt hiermede voortdurend het oog te hebben op Jobs klachten over de ellendige toestand, waarin hij zich bevindt, dat hij in het duister was, verward, verstrikt en verschrikt en zich heenspoedende uit de wereld. "Dit," zegt Bildad, is de toestand van een goddeloze, en dus zijt gij er een." Job 18:1 - 4 Hier schiet Bildad zijn pijlen, namelijk bittere woorden, op de arme Job, weinig vermoedende dat hij, hoewel hij een wijs en Godvruchtig man was, in dit geval echter Satans doeleinde diende, door nog toe te doen aan zijn beproeving en smart.

1. Hij beschuldigt hem van ijdel, eindeloos gepraat, waarvan ook Elifaz hem beschuldigd had, Hoofdstuk 15. Hoelang is het, dat gijlieden een einde van woorden zult maken? vers 2. Hier geeft hij af, niet alleen op Job zelf, maar op allen die deelnamen aan de conferentie (misschien denkende dat Elifaz en Zofar niet zo ter zake hebben gesproken als zij moesten) of op sommigen, die tegenwoordig waren, en die mogelijk Jobs partij hadden gekozen, en nu en dan een woord ten zijnen gunste inbrachten, ofschoon het niet vermeld is. Bildad was het moede anderen te horen spreken, en wachtte met ongeduld tot hij aan de beurt kwam, hetgeen tot niemands lof opgemerkt kan worden, want wij behoren ras te zijn om te horen en traag om te spreken. Twistredenaars zullen gewoonlijk het monopolie van wijsheid voor zich opeisen, en dan staan blijven op hun voorrecht om anderen de wet voor te schrijven. Hoe onbetamelijk dit is in anderen, dat kan iedereen zien, maar weinigen van hen, die er zich aan schuldig maken kunnen het in zichzelf zien. Er was een tijd, toen Job in alle debatten het laatste woord had, Hoofdstuk 29:22. Na mijn rede spraken zij niet weer. Toen had hij macht en voorspoed, maar nu hij verarmd en naar beneden gebracht was, kon men hem nauwelijks toestaan te spreken, en alles wat hij zei werd nu evenzeer gesmaad als het tevoren geprezen werd. Daarom "is

wijsheid - "zoals de wereld nu eenmaal is - "goed met een erfdeel," Prediker 7:11, want "de wijsheid des armen is veracht," en omdat hij arm is, "worden zijn woorden niet gehoord," Prediker 9:16.

2. Van onverschilligheid voor hetgeen tot hem gezegd was, te kennen gegeven in dit: Merkt op, en daarna zullen wij spreken. En het is doelloos te spreken, al is hetgeen gezegd wordt ook nog zo ter zake, indien zij, tot wie gesproken wordt, niet opmerken. Laat het oor gewekt worden om te horen, gelijk die geleerd worden, en dan zal de tong van de geleerden goede diensten doen, Jesaja 50:4, maar anders niet. Het is voor hen, die van de dingen Gods spreken, moedgevend om te zien dat de hoorders opmerkzaam zijn.

3. Van een hooghartige minachting van zijn vrienden en van hetgeen zij voorgesteld hadden vers 3. Waarom worden wij geacht als beesten? Dit was hatelijk: Job had hen wel bespotters genoemd, hen voorgesteld als onverstandig en onvriendelijk, tekort komende in menselijk verstand en medelijden, maar hij heeft hen niet geacht als beesten. Toch stelt Bildad dit zo voor:
a. Omdat zijn hoogmoedig hart toornig was wegens hetgeen Job gezegd had, alsof het de grootst mogelijke belediging was. Hoogmoedige mensen zijn licht geneigd te denken dat men hen meer gering acht dan inderdaad het geval is.
b. Omdat hij in zijn vurige ijver wel gaarne een voorwendsel had om hard voor Job te wezen. Zij, die tot strengheid jegens anderen neigen, willen het gaarne doen voorkomen, dat deze hun daartoe reden en aanleiding gegeven hebben.

4. Van buitensporige hartstocht. Hij verscheurt zijn ziel door zijn toorn. Hierin schijnt hij te verwijzen naar hetgeen Job gezegd had Hoofdstuk 13:14. Waarom zou ik mijn vlees in mijn tanden nemen? Het is uw eigen schuld," zegt Bildad. Of, hij wees terug op hetgeen hij gezegd had, Hoofdstuk 16:9, waar hij het God ten laste schijnt te leggen, of, naar sommigen denken, Elifaz: Zijn toorn verscheurt mij. "Nee", zegt Bildad, "gij alleen zult dit dragen, u alleen komt dit ten laste." Hij verscheurt zich in zijn toorn, vers 4. Toorn is een zonde, die zichzelf straft. Gemelijke, hartstochtelijke mensen scheuren en kwellen zichzelf. Hij scheurt zijn ziel, luidt het oorspronkelijke. Elke zonde wondt de ziel, scheurt haar, doet haar geweld aan, Spreuken 8:36, inzonderheid ongebreidelde drift of hartstocht. 5: Van een hoogmoedige aanmatigende verwachting, om zelfs aan Gods voorzienigheid de wet voor te schrijven. "Zal om uwentwil de aarde verlaten worden?" Voorzeker niet, daar is geen reden voor, geen reden waarom de loop van de natuur veranderd zou worden, de vastgestelde regelen van regering en bestuur verbroken zouden worden om aan de luim van een enkel man te voldoen. "Denkt gij, Job, dat zonder u de wereld niet bestaan kan, dat, als gij te gronde gericht zijt, de gehele wereld met u verlaten en te gronde gericht is?"
Sommigen houden het voor een bestraffing van Job omdat hij zich gerechtvaardigd heeft, valselijk te kennen gevende dat of Job een goddeloze is, of dat wij een voorzienigheid Gods moeten ontkennen, moeten onderstellen, dat God de aarde verlaten heeft en de Rots van de eeuwen is weggenomen. Het is veeleer een rechtmatige bestraffing van zijn hartstochtelijke klachten.

Als wij twisten met hetgeen er in Gods voorzienigheid gebeurt, dan vergeten wij dat wat ons ook moge wedervaren het geschiedt:
a. Naar de eeuwige raad en de bedoeling Gods.
b. Naar het geschreven woord. Zo is er geschreven dat wij in de wereld verdrukking moeten hebben dat wij, daar wij dagelijks zondigen, moeten verwachten er voor te zullen lijden, en, c. Naar de gewone weg en loop van Gods voorzienigheid met alle mensen, en dat, te verwachten

dat Gods raad veranderd zou worden en Zijn woord zou falen om ons te behagen, even ongerijmd en onredelijk is als te denken, dat om onzentwil de aarde verlaten en een rots uit haar plaats verzet zou worden.

Job 18:5 - 10
Het overige van Bildads rede wordt geheel ingenomen door een sierlijke beschrijving van de ellendige toestand van een goddeloze waarin zeer veel stellige waarheid is en dat van uitnemend nut zal zijn indien goed bedacht wordt, dat een zondige toestand een treurige toestand is, en dat ongerechtigheid de mens die er zich niet van bekeert, in het verderf zal storten. Maar,
1. Het is niet waar, dat alle goddelozen aldus zichtbaar en openlijk ellendig gemaakt worden in deze wereld, of:
2. Dat allen, die in grote benauwdheid en moeite gebracht zijn in deze wereld, daarom beschouwd en veroordeeld moeten worden als goddelozen, al kan er ook geen ander bewijs voor bijgebracht worden tegen hen, en daarom was de toepassing op Job, die Bildad zo gemakkelijk te maken dacht, noch zeker, noch juist. In deze verzen hebben wij:

A. Het verderf van de goddelozen voorzien en voorzegd onder het beeld van duisternis, vers 5, 6. Ja het licht van de goddelozen zal uitgeblust worden. Zelfs zijn licht, het beste en glansrijkste van hem, zal uitgeblust worden, zelfs datgene, waarin hij zich verblijdde, zei hem falen. Of wel, dit kan verwijzen naar Jobs klachten over de grote ellende, waarin hij zich bevond, en de duisternis, waarin hij weldra zijn bed zal spreiden. "Ja," zegt Bildad "zo is het, gij zijt omfloerst, in verlegenheid en ellende en er kon niets beters verwacht worden, want het licht van de goddelozen zal uitgeblust worden, en daarom ook het uwe." Merk hier op:
a. De goddelozen kunnen voor een wijle licht hebben, enig inwendig genot, enige vreugde en hoop, zowel als rijkdom, eer en macht naar buiten. Maar hun licht is slechts een vonkje, vers 5, iets gerings, dat spoedig uit te blussen is. Het is slechts een kaars, vers 6, verterende en afbrandende, licht uit te blazen. Het is niet het licht des Heeren, - dat is zonlicht - maar de vlam van zijn eigen vuur en de spranken, die hij zelf ontstoken heeft, Jesaja 50:11.
b. Zijn licht zal ten laatste zeer zeker uitgeblust worden, geheel en al worden uitgeblust, zodat er niet het geringste vonkje van overblijft om er een ander vuur mee aan te steken. Zelfs terwijl hij in zijn tent, zijn tabernakel is, terwijl hij in het lichaam is, dat de tabernakel is van de ziel, 2 Corinthiers 5:1, zal het licht donker zijn, hij zal geen degelijke vertroosting genieten, geen blijdschap, die hem voldoening schenkt, geen hoop, die hem ondersteunt, zelfs het licht, dat in hem is is duisternis, hoe groot is dan niet die duisternis? Maar als hij uit zijn tabernakel wordt weggenomen door de dood, dan wordt zijn lamp over hem uitgeblust. Het einde van zijn leven zal het finale einde zijn van al zijn dagen en zal al zijn hoop in eindeloze wanhoop verkeren. Als de goddeloze mens sterft, vergaat zijn verwachting, Spreuken 11:7. In smart zal hij liggen.

B. De toebereidselen voor dat verderf voorgesteld onder de gelijkenis van een dier of een vogel, die in een strik is gevangen, of van een boosdoener, die gevangen is genomen om gestraft te worden, vers 7 - 10.
a. Satan maakt toebereidselen voor zijn verderf. Hij is de struikrover, die hem overweldigt, vers 9, want gelijk hij een moordenaar was van de beginne, zo was hij ook een rover van de beginne. Als de verleider legt hij voor zondaren strikken in de weg, overal waar zij gaan, en hij zal hen overweldigen. Als hij hen zondig maakt gelijk hij zelf is, dan maakt hij hen ook ongelukkig gelijk hij zelf is. Hij jaagt de kostelijke ziel.
b. Hij zelf maakt toebereidselen voor zijn verderf door voort te gaan in de zonde en zich aldus toorn te vergaderen als een schat in de dag des toorns. God geeft hem, zoals hij verdient en

begeert, over aan zijn eigen raadslagen en dan zal zijn raad hem nederwerpen, vers 7. Zijn zondige plannen en handelingen brengen onheil over hem. Door zijn eigen veten wordt hij in het net geworpen, vers 8, hij loopt zijn verderf tegemoet, "hij is verstrikt in het werk van zijn handen," Psalm 9:17, "Zijn tong zal hem doen aanstoten," Psalm 64:9. "In de overtreding eens bozen mans is een strik.
c. God maakt toebereidselen voor zijn verderf. Door zijn zonde bereidt de zondaar de brandstof en dan bereidt God door zijn toorn het vuur.
Ziehier:
Ten eerste: Hoe de zondaar verdwaasd is om in de strik te lopen, die God wil verderven, verdwaast Hij.
Ten tweede. Hoe hij belemmerd is: De steden van zijn macht, zijn grote plannen, zijn machtig streven, zullen benauwd worden zodat hij zijn voornemen niet zal volvoeren, en hoe meer hij poogt zich uit de strik los te maken, hoe meer hij er in verward zal worden. Boze mensen worden al erger en erger.
Ten derde. Hoe het hem belet wordt om de oordelen Gods, die hem vervolgen, vooruit te lopen. De strik zal hem bij de verzenen vatten. Hij kan de toorn Gods, die hem vervolgt, niet meer ontkomen dan een man, die in een valstrik is gevangen, zijn vervolger kan ontvlieden. "God weet de onrechtvaardigen te bewaren tot de dag des oordeels," 2 Petrus 2:9.

Job 18:11 - 21
Bildad beschrijft hier het verderf zelf, voor hetwelk de goddelozen bewaard worden in de andere wereld en dat hen dikwijls enigermate reeds in deze wereld aangrijpt. Kom en zie in welk een ongelukkige toestand de zondaar zich bevindt, als zijn dag om te vallen gekomen is.

I. Zie hem ontmoedigd en verzwakt door gedurige verschrikkingen, voortkomende uit het besef van zijn schuld en van de toorn Gods, vers 11, 12. De beroeringen zullen hem rondom verschrikken, de angsten van zijn eigen geweten zullen hem vervolgen, zodat hij nooit gerust is, overal waar hij gaat volgen deze hem, waarheen hij de blik richt, staren deze hem aan. Het zal hem doen beven te zien dat de gehele schepping tegen hem strijdt, dat de hemel hem dreigend aanziet, de hel zich voor hem opent en de aarde van hem walgt. Hij, die zijn eigen beschuldiger en zijn eigen pijniger altijd met zich omdraagt, kan niet anders dan aan alle kanten bevreesd zijn. Dat zal hem op de vlucht drijven, zoals de boosdoeners, die, zich bewust zijnde van hun schuld "vlieden daar geen vervolger is," Spreuken 28:1. Maar zijn voeten zullen hem geen dienst bewijzen, zij zitten vast in de strik, vers 9. De zondaar zou even spoedig de Goddelijke almacht kunnen overweldigen, als de Goddelijke alwetendheid ontvluchten, Amos 9:2, 8. Geen wonder, dat de zondaar ontmoedigd is en verbijsterd van angst, want:

1. Hij ziet zijn verderf naderen, de verwoesting zal aan zijn zijde gereed zijn, om hem, zodra de gerechtigheid het woord spreekt, het teken geeft, aan te grijpen, zodat hij "als in een ogenblik tot verwoesting wordt," Psalm 73:19.

2. Hij gevoelt zich ten enenmale onmachtig om er tegen te worstelen, hij kan er noch aan ontkomen noch er zich kloekmoedig onder gedragen. Hetgeen waarop hij steunde als op zijn sterkte - zijn rijkdom, zijn macht en pracht, zijn vrienden en zijn stoutmoedigheid - zal hem in de tijd van nood falen, hongerig wezen dat is: het zal hem niet meer dienst doen dan een uitgehongerd man, die reeds wegteert van honger, dienst zou doen voor arbeid of in de krijg. De zaak aldus met hem staande, is het geen wonder, dat hij zichzelf een schrik is. De weg van de zonde is een weg van vrees en leidt naar eeuwige beschaming, waarvan de tegenwoordige

verschrikkingen van een onzuiver en onbevredigd geweten voorproeven zijn, zoals zij dit voor Kaïn en Judas geweest zijn.

II. Zie hem verzwolgen door een ongelukkige dood, en zeer ellendig voorwaar is de dood van een goddeloze, hoe veilig en vrolijk zijn leven ook scheen te zijn.

1. Zie hem stervende aangegrepen door de eerstgeborene des doods, de een of andere ziekte, of een noodlottige slag, die een meer dan gewone gelijkenis heeft met de dood zelf, zo grote dood, gelijk hij genoemd wordt, 2 Corinthiers 1:10, een bode des doods, die een ongemene kracht en verschrikking in zich heeft, de voorboden van de dood verteren de kracht van zijn huid, vers 13, zij brengen verrotting in zijn gebeente en verteren hem. Zijn vertrouwen zal uit zijn tent uitgerukt worden, vers 14, dat is: alles waarop hij vertrouwt voor zijn ondersteuning. zal hem ontnomen worden en hij zal niets hebben, waarop hij steunen kan nee, zelfs zijn eigen tent niet. Zijn eigen ziel was zijn vertrouwen, maar die zal uit de tent, de tabernakel des lichaams, uitgerukt worden, gelijk een boom, die onnut de aarde beslaat. Uw ziel zal van u afgeëist worden.

2. Zie hem gestorven, en beschouw met het oog des geloofs nu zijn toestand.
a. Dan wordt hij tot de koning van de verschrikkingen gebracht. Hij was omringd van verschrikkingen terwijl hij leefde, vers 11, en de dood was de koning van al die verschrikkingen, zij streden tegen de zondaar in naam van de dode, want het is uit hoofde van de dood, dat de zondaars "al hun leven van de dienstbaarheid onderworpen zijn," Hebreeën 2:15, en eindelijk zullen zij tot hetgeen zij zolang gevreesd hebben, gebracht worden, zoals een gevangene tot de overwinnaar. Voor de natuur is de dood schrikkelijk. Onze Heiland zelf heeft gebeden: "Vader verlos mij van deze ure, " maar voor de goddelozen is hij in zeer bijzondere zin de koning van de verschrikkingen, beide omdat hij een einde maakt aan dat leven, in hetwelk zij hun geluk gesteld hebben, en omdat hij hen heenvoert naar dat leven, waarin zij eindeloze rampzaligheid zullen vinden. Hoe gelukkig zijn dan niet de heiligen en hoeveel zijn zij niet verschuldigd aan de Heere Jezus, door wie de dood zo teniet gedaan is en de eigenschap ervan zo veranderd is, dat deze koning van de verschrikking een vriend en dienstknecht is geworden! Hij zal dan van het licht in de duisternis werden gestoten, vers 13, van het licht van deze wereld, en zijn staat van voorspoed erin, in duisternis, en "tot in eeuwigheid zal hij het licht niet zien" Psalm 49:20, niet het minste schijnsel ervan.
b. Men zal hem van de wereld verjagen, voortgedreven en weggesleurd door de boden des doods, zeer tegen zijn zin, verjaagd zoals Adam uit het paradijs, want de wereld is zijn paradijs. Het geeft te kennen dat hij wel gaarne hier zou blijven, hij is wars van heen te gaan, maar heengaan moet hij, geheel de wereld is hem moede, en daarom jaagt zij hem er uit, blijde om hem kwijt te raken. Dat is voor een goddeloze de dood.

III. Zie zijn gezin, zijn geslacht, verdorven en afgesneden, vers 15. De toorn en de vloek van God komen neer en liggen niet alleen op zijn eigen hoofd en hart, maar ook op zijn huis om het te verteren "met zijn houten en zijn stenen," Zacharia 5:4. De dood zelf zal in zijn tent wonen, en hem uitgeworpen hebbende, neemt hij bezit van zijn huis, tot schrik en verderf van allen, die hij heeft achtergelaten, zelfs de woning zal om der wille van haar eigenaar verwoest worden, zijn woning zal met zwavel overstrooid worden, er op geregend worden zoals op Sodom, naar welks verwoesting dit schijnt te verwijzen. Sommigen denken dat hij hier aan Job het verbranden van zijn schapen en dienstknechten door het hemelvuur als voor de voeten werpt. De reden wordt opgegeven, waarom zijn tent voor verwoesting is getekend namelijk omdat zij de zijne niet is, dat is: zij was onrechtvaardig verkregen en aan de rechtmatige eigenaar onthouden, daarom moet hij niet verwachten dat hij er duurzame gerieflijkheid van

zal hebben. Zijn kinderen zullen omkomen, hetzij met hem of na hem, vers 16. Zodat zijn wortelen, in zijn eigen persoon zijnde, van onderen zullen verdorren, en van boven zal zijn tak, ieder kind van zijn geslacht, afgesneden worden. Aldus zijn de huizen van Jerobeam, Baësa en Achab afgesneden, geen hunner nakomelingen werd in het leven gelaten. Zij, die wortel schieten in de aarde, kunnen verwachten dat die wortel aldus zal verdorren, maar als wij geworteld zijn in Christus, dan zal zelfs ons blad niet afvallen, veel minder onze tak worden afgesneden. Zij, die te rade gaan met de ware eer van hun geslacht, en het welvaren van deszelfs takken zullen bevreesd zijn om het door hun zonde te doen verdorren. De verdelging van het geslacht van de zondaars wordt nogmaals vermeld, vers 19. Hij zal geen zoon noch neef hebben, kind noch kleinkind, om zijn goederen te bezitten en zijn naam in wezen te houden, ook zal er niemand, die aan hem verwant is, in zijn tent overblijven. De zonde brengt een vloek op het nageslacht, en de ongerechtigheid van de vaderen wordt dikwijls bezocht aan de kinderen. Ook hierin heeft Bildad waarschijnlijk gedoeld op de dood van Jobs kinderen en dienstknechten als een nog nader bewijs dat hij een goddeloos man is, terwijl toch niet allen, die kinderloos zijn aangeschreven, daarom ook zijn aangeschreven als zonder genade te zijn, er is een naam, die beter is dan die van zonen en dochteren.

IV. Zie zijn gedachtenis met hem begraven, of hatelijk gemaakt, hij zal of worden vergeten, of er zal met schande van hem worden gesproken, vers 17. Zijn gedachtenis zal vergaan van de aarde, en als zij vandaar vergaat, dan vergaat zij geheel en al, want in de hemel was zij nooit geschreven, zoals de namen van de heiligen daar geschreven zijn, Lukas 10:20. Al zijn eer zal in het stof gelegd en verloren zijn, of geschandvlekt door altijddurende versmaadheid, zodat hij geen naam zal hebben op de straat, heengaan zal zonder begeerd te zijn. Zo volgen hem Gods oordelen na de dood in deze wereld, als een aanduiding van de rampzaligheid van zijn ziel na de dood, en een voorproef van die eeuwige schande en versmaadheden, waartoe hij zal ontwaken in de grote dag. "De gedachtenis des rechtvaardigen zal tot zegening zijn, maat de naam van de goddelozen zal verrotten,' Spreuken 10:7.

V. Zie een algemene verbazing bij zijn val, vers 20. Zij, die hem zien, zijn verschrikt, zo plotseling heeft de verandering plaats, zo schrikkelijk is de strafvoltrekking en zo dreigend voor allen, die hem omringen, en zij, die na hem komen en er het gerucht van horen, staan er over ontzet, hun oren klinken en hun hart siddert, en zij roepen: Heere, hoe vreeslijk zijt Gij in Uw oordelen! Een plaats, of een persoon, die ten enenmale aan verderf en verwoesting werd prijsgegeven, wordt gezegd tot een schrik te zijn gemaakt, Deuteronomium 28:37, 2 Kronieken 7:21 Jeremia 25:9, 18.

Eindelijk. Zie dit alles betuigd en gestaafd als het algemene gevoelen van de patriarchale tijd, gegrond op hun kennis van God en hun veelvuldige waarnemingen van de handelingen van Zijn voorzienigheid, vers 21. Gewis zodanig zijn de woningen des verkeerden, en dit is de plaats, dit de toestand, desgenen, die God niet kent! Zie hier wat het begin en wat het einde is van de goddelozen.
1. Het begin is onwetendheid omtrent God, en het is moedwillige onwetendheid, want er is datgene van Hem te weten, hetwelk. volstaat om hen voor altijd zonder verontschuldiging te laten. Zij kennen God niet, en dan zondigen zij, bedrijven zij alle ongerechtigheid, Farao kent de Heere niet, en daarom wil hij niet naar Zijn stem horen.
2. Het einde is algeheel verderf. Zodanig, zo ellendig, zijn de woningen van de goddelozen. "Er zal wraak gedaan worden over degenen, die God niet kennen," 2 Thessalonicenzen 1:8 T. Want aan hen, van wie Hij geen eer ontvangt, zal Hij geëerd worden. Zo laat ons dan beroerd zijn, dat is vreze, ontzag hebben voor Gods majesteit, - en niet zondigen, want zonde zal gewis in het einde bitterheid wezen.

HOOFDSTUK 19

1 Maar Job antwoordde en zeide: 2 Hoe lang zult gijlieden mijn ziel bedroeven, en mij met woorden verbrijzelen? 3 Gij hebt nu tienmaal mij schande aangedaan; gij schaamt u niet, gij verhardt u tegen mij. 4 Maar ook het zij waarlijk, dat ik gedwaald heb, mijn dwaling zal bij mij vernachten. 5 Indien gijlieden waarlijk u verheft tegen mij, en mijn smaad tegen mij drijft; 6 Weet nu, dat God mij heeft omgekeerd, en mij met Zijn net omsingeld. 7 Ziet, ik roep, geweld! doch word niet verhoord; ik schreeuw, doch er is geen recht. 8 Hij heeft mijn weg toegemuurd, dat ik niet doorgaan kan, en over mijn paden heeft Hij duisternis gesteld. 9 Mijn eer heeft Hij van mij afgetrokken, en de kroon mijns hoofds heeft Hij weggenomen. 10 Hij heeft mij rondom afgebroken, zodat ik henenga, en heeft mijn verwachting als een boom weggerukt. 11 Daartoe heeft Hij Zijn toorn tegen mij ontstoken, en mij bij Zich geacht als Zijn vijanden. 12 Zijn benden zijn te zamen aangekomen, en hebben tegen mij haar weg gebaand, en hebben zich gelegerd rondom mijn tent. 13 Mijn broeders heeft Hij verre van mij gedaan; en die mij kennen, zekerlijk, zij zijn van mij vervreemd. 14 Mijn nabestaanden houden op, en mijn bekenden vergeten mij. 15 Mijn huisgenoten en mijn dienstmaagden achten mij voor een vreemde; een uitlander ben ik in hun ogen. 16 Ik riep mijn knecht, en hij antwoordde niet; ik smeekte met mijn mond tot hem. 17 Mijn adem is mijn huisvrouw vreemd; en ik smeek om der kinderen mijns buiks wil. 18 Ook versmaden mij de jonge kinderen; sta ik op, zo spreken zij mij tegen. 19 Alle mensen mijns heimelijken raads hebben een gruwel aan mij; en die ik liefhad, zijn tegen mij gekeerd. 20 Mijn gebeente kleeft aan mijn huid en aan mijn vlees; en ik ben ontkomen met de huid mijner tanden. 21 Ontfermt u mijner, ontfermt u mijner, o gij, mijn vrienden! want de hand Gods heeft mij aangeraakt. 22 Waarom vervolgt gij mij als God, en wordt niet verzadigd van mijn vlees? 23 Och, of nu mijn woorden toch opgeschreven wierden. Och, of zij in een boek ook wierden ingetekend! 24 Dat zij met een ijzeren griffie en lood voor eeuwig in een rots gehouwen wierden! 25 Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan; 26 En als zij na mijn huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen; 27 Denwelken ik voor mij aanschouwen zal, en mijn ogen zien zullen, en niet een vreemde; mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot. 28 Voorwaar, gij zoudt zeggen: Waarom vervolgen wij hem? Nademaal de wortel der zaak in mij gevonden wordt. 29 Schroomt u vanwege het zwaard; want de grimmigheid is over de misdaden des zwaards; opdat gij weet, dat er een gericht zij.

Dit hoofdstuk is Jobs antwoord op Bildads rede in het vorige hoofdstuk vermeld. Hoewel hij gegriefd was, en zijn hart ontroerd was, en Bildad zeer gemelijk is geweest, heeft hij hem toch alles laten zeggen wat hij te zeggen had, en is hij hem niet in de rede gevallen, maar toen hij geëindigd had, heeft hij hem naar billijkheid geantwoord. In dit antwoord:

I. Klaagt hij over onvriendelijke behandeling. En zeer euvel neemt hij het op:

1. Dat zijn vertroosters aan zijn smart nog toededen, vers 2 - 7.
2. Hij klaagt dat God de werker is van zijn beproeving en smart, vers 8 - 12.
3. Dat zijn bloedverwanten en vrienden vreemd voor hem zijn, en zich in zijn ongeluk schuw van hem betonen, vers 13 - 19.
4. Dat hem in zijn ellende geen medelijden werd bewezen, vers 20 - 22.

II. Hij vertroost zich met de gelovige verwachting van gelukzaligheid in de andere wereld, hoewel hij zo weinig vertroosting en geluk heeft in deze wereld, en hij doet een zeer plechtige belijdenis van zijn geloof, met de wens, dat zij vermeld zal worden als een bewijs van zijn oprechtheid, vers 23 - 27.

III. Hij besluit met een waarschuwing aan zijn vrienden om niet te volharden in hun hard oordeel over hem, vers 28, 29. Indien Jobs spreken over zijn grieven soms dienen kan om onze klachten te rechtvaardigen, kunnen zijn blijmoedige beschouwingen en verwachtingen van de toekomende staat ook dienen om ons Christenen te beschamen en onze klachten tot zwijgen te brengen.

Job 19:1 - 7

Jobs vrienden hadden hem een zeer strenge bestraffing toegediend als een goddeloos man, omdat hij zo zwaar beproefd was, nu zegt hij hun hier dat hij het zeer euvel opnam om aldus bestraft te worden. Bildad had tweemaal zijn rede begonnen met een Hoe lang, Hoofdstuk 8:2, 18:2, en daar Job hem nu in het bijzonder gaat antwoorden, begint ook hij met een hoe lang, vers 2. Hetgeen waar men niet van houdt zal men gewoonlijk "lang" vinden, maar Job had meer reden om hen, die hem aanvielen "lang" te vinden, dan zij hadden om hem "lang" te vinden, die zich slechts verdedigde. Er kan een betere reden aangetoond worden om onszelf te verdedigen, indien wij het recht aan onze zijde hebben, dan om onze broederen te beledigen, ofschoon wij het recht aan onze zijde hebben. Merk hier nu op:

I. Hoe hij hun onvriendelijkheid jegens hem beschrijft 1. Zij kwelden zijn ziel, vers 2, en dat is smartelijker dan een kwelling van de beenderen, Psalm 6:3, 4. Zij waren zijn vrienden, zij kwamen om hem te vertroosten, gaven voor dat zij hem ten beste rieden, maar met veel deftigheid en een groot vertoon van wijsheid en vroomheid hebben zij er zich toe begeven om hem te beroven van de enige vertroosting die hem was overgebleven, in een goede God, een goed geweten en een goede naam, en dit griefde hem in het hart.

2. Zij verbrijzelden hem met woorden, en het waren voorzeker harde en wrede woorden, die een mens konden verbrijzelen, zij griefden hem, en aldus verbraken zij hem, daarom zal er hier namaals afrekening gehouden worden wegens al de harde woorden, gesproken tegen Christus en Zijn volk, Judas: 15.

3. Zij deden hem schande aan, vers 3, schreven hem een slecht karakter toe, en legden hem dingen ten laste waarvan hij niets wist. Voor een oprecht, edel gemoed is schande iets dat vlijmende smart veroorzaakt.

4. Zij stelden zich vreemd tegen hem aan vers 3, waren, nu hij zich in moeite en ellende bevond, schuw van hem, zij kenden hem niet Hoofdstuk 2:12, waren niet vrij en gemeenzaam met hem, zoals zij in de tijd van zijn voorspoed met hem plachten te wezen. Diegenen laten zich door de geest van de wereld regeren, maar niet door de beginselen van ware eer of liefde, die zich als vreemden maken voor hun vrienden, of voor Gods vrienden, als zij in smart en beproeving zijn, een vriend heeft ten allen tijde lief, 5. Zij hebben zich niet alleen van hem vervreemd, maar zichzelf tegen hem verheven, vers 5, hem niet slechts schuw, maar ook trots aangezien, hem gehoond en vernederd door zichzelf te verheffen. Het is klein en laag om aldus diegenen te vertreden, die reeds ter neer zijn geworpen.

6. Zij dreven zijn smaad tegen hem. Dat is: zij maakten gebruik van zijn beproeving als een argument tegen hem om te bewijzen dat hij een goddeloze was. Zij hadden zijn oprechtheid moeten aanvoeren ten zijnen gunste, hem moeten helpen en aanmoedigen om onder zijn beproeving en zijn lijden daar de vertroosting van te smaken, en die dus moeten aanvoeren tegen zijn smaad, zoals Paulus, 2 Corinthiers 1:12, maar in plaats hiervan dreven zij zijn smaad, om zijn oprechtheid voor vals te kunnen verklaren, hetgeen niet alleen onvriendelijkheid was, maar ook zeer onrechtvaardig. Immers, waar zullen wij een eerlijk man vinden, indien zijn smaad als een beschuldiging tegen hem moet gelden? II. Hoe hij hun onvriendelijkheid verzwaart.

1. Zij hadden hem dikwijls aldus mishandeld, vers 3. Gij hebt nu tienmaal schande mij aangedaan, dat is: zeer dikwijls, zoals Genesis 31:7 Numeri 14:22. Vijfmaal hadden zij gesproken en iedere rede was een dubbele versmaadheid. Hij sprak, alsof hij bijzonder rekening had gehouden van hun smaadheden en hun kon zeggen hoe talrijk zij waren, het is

gemelijk en onvriendelijk om dit te doen, het is alsof men daarmee wraak en wedervergelding op het oog heeft, veel meer zullen wij onze vrede, onze gemoedsrust bevorderen door beledigingen en onvriendelijkheid te vergeten, dan door ze in de herinnering te bewaren en op te tellen.

2. Zij gingen hiermede nog voort en schenen besloten om er in te volharden: "Hoelang zult gij dit doen?" vers 2, 5. "Ik zie, dat gij in weerwil van alles, wat ik ter mijner rechtvaardiging gezegd heb, u tegen mij wilt verheffen." Zij, die te veel spreken, denken zelden dat zij genoeg gezegd hebben, en als de mond geopend is in hartstocht, dan is het oor gesloten voor verstand of rede.

3. Zij waren niet beschaamd om hetgeen zij gedaan hadden, vers 3. Zij hadden reden om zich te schamen wegens hun hardheid van hart, die zo weinig betaamt aan mannen, en hun liefdeloosheid, die zo weinig voegde aan Godvruchtige mannen, en hun bedrieglijkheid, die zo weinig voegde aan vrienden, maar schaamden zij zich? Nee, hoewel het hun telkens en nogmaals gezegd was, waren zij toch niet instaat te blozen.

III. Hoe hij antwoordt op hun harde bestraffing, door hun te tonen dat hetgeen zij veroordeelden, verontschuldigd kon worden, en dat hadden zij moeten bedenken.
1. De dwalingen van zijn oordeel waren te verontschuldigen, vers 4. "Maar ook: het zij waarlijk dat ik gedwaald heb, dat ik door onwetendheid of vergissing ongelijk heb," hetgeen betreffende mensen wel verondersteld kan worden, ook betreffende vrome mensen "Humanum est errare - Dwalen is menselijk" en wij moeten het ook van onszelf willen veronderstellen. Het is dwaasheid om te geloven dat wij onfeilbaar zijn. "Maar het zij zo", zegt Job, "mijn dwaling zal bij mij vernachten," dat is: "ik spreek naar mijn beste weten, in alle oprechtheid, en niet uit een geest van tegenspraak."
Of, "Zo ik in dwaling ben, ik houd het voor mijzelf, en dwing niet, zoals gij, anderen mijn gevoelens op, ik spreek slechts van mijzelf en van mijn eigen werk, ik bemoei mij niet met anderen, zomin om hen te onderwijzen als om hen te oordelen." De dwalingen van de mensen zijn te meer verschoonbaar, als zij ze voor zich houden en er anderen niet mee verontrusten. Hebt gij geloof? Heb dat bij uzelf. Sommigen geven deze zin aan deze woorden: "Indien ik dwaal, dan ben ik het, die er voor zal te lijden hebben, en daarom behoeft gij er u niet bezorgd om te maken, ja, ik ben het, die er reeds voor lijd, smartelijk er voor lijd, en daarom behoeft gij door uw smadelijke verwijtingen niet nog toe te doen aan mijn ellende.

2. Zijn uitbreken in drift en hartstocht is niet goed te keuren, maar wèl te verontschuldigen, in aanmerking genomen de diepte van zijn smart en de uiterste ellende, waarin hij verkeerde. "Indien gij wilt voortgaan met op ieder woord van klacht, dat ik spreek, te vitten en het op zijn ergst uit te leggen, en het als een wapen tegen mij wilt gebruiken, zo neemt dan ook de oorzaak van de klacht in aanmerking, en weegt haar, eer gij een oordeel uitspreekt over de klacht, en haar als smaad tegen mij drijft, en weet dat God mij heeft omgekeerd," vers 6. Hij wil dat zij drie dingen zullen in aanmerking nemen.
a. Dat zijn ellende zeer groot was. Hij was omgekeerd, ter neergeworpen, en hij kon zichzelf niet helpen, hij was als met een net omsloten, en kon er niet uitkomen.
b. Dat God er de werker van was, en dat Hij daarin tegen hem streed. "Het was Zijn hand, die mij heeft omgekeerd. Het is Zijn net, dat mij omsloten houdt, en daarom behoeft gij niet aldus tegen mij op te treden, ik heb genoeg te doen en te worstelen onder Gods misnoegen laat mij niet ook nog onder het uwe liggen. Laat Gods twist met mij tot een einde komen eer gij met uw twist tegen mij begint." Het is wreed, om "hem te vervolgen, die God geslagen heeft, en een praat te maken van de smart van Zijn verwonde," Psalm 69:27.

c. Dat hij geen hoop kon verkrijgen op het herstel van zijn grieven. vers 7. Hij klaagde over zijn pijn, maar kreeg geen verlichting, verzocht de oorzaak te kennen van zijn beproevingen, maar kon haar niet ontdekken, beriep zich op Gods rechterstoel om zijn onschuld aan het licht te doen komen, maar kon geen gehoor verkrijgen, en nog veel minder een uitspraak als gevolg van zijn beroep. Ik roep over onrecht, doch word niet verhoord, vers 7. God kan voor een tijd Zijn oor schijnbaar afwenden van Zijn volk, schijnbaar vertoornd zijn op hun gebeden, en hun beroep op Hem voorbijzien en indien zij in dat geval bitterlijk klagen, dan moeten zij verontschuldigd worden. Wee ons, indien God tegen ons is! Job 19:8 - 22 Bildad had onoprechtelijk Jobs klachten verkeerd voorgesteld door ze tot een beschrijving te maken van de toestand eens goddelozen, en toch herhaalt Job ze hier teneinde hun medelijden op te wekken en op hun goedhartigheid te werken, zo daar nog iets van in hen was overgebleven.

I. Hij klaagt over de tekenen van Gods misnoegen, waaronder hij zich bevindt, en die gal en alsem waren in de beker van zijn ellende. Hoe treurig zijn de tonen van zijn klacht, vers 11, "Hij heeft Zijn toorn tegen mij ontstoken die opvlamt en mij verschrikt, die mij brandt en pijnigt." Wat is het vuur van de hel anders dan de toorn Gods? Toegeschroeide gewetens zullen het hiernamaals gevoelen, maar thans vrezen zij het niet. Verlichte gewetens vrezen het thans, maar zullen het hiernamaals niet gevoelen. Wat Job nu vreesde was dat God hem als een van Zijn vijanden achtte, en toch had God hem lief en roemde Hij in hem als Zijn getrouwe vriend. Het is een grove dwaling, maar die zeer algemeen heerst, om te denken dat God hen, die Hij beproeft, als Zijn vijanden behandelt, daar Hij integendeel hen, die Hij liefheeft, bestraft en kastijdt, het is de tucht van Zijn zonen. Waarheen Job ook de blik richtte, overal meende hij de tekenen van Gods misnoegen op hem te zien.

1. Zag hij terug op zijn vorige voorspoed? Hij zag hoe Gods hand daar een einde aan maakte, vers 9. " Mijn eer heeft Hij van mij afgetrokken, mijn rijkdom, mijn eer en macht en iedere gelegenheid, die ik had om goed te doen, heeft Hij mij ontnomen, mijn kinderen waren mijn heerlijkheid, maar ik heb ze verloren, en alles wat een kroon voor mijn hoofd was, heeft Hij mij ontrukt, al mijn eer heeft Hij in het stof gelegd." Zie de ijdelheid van wereldse eer en heerlijkheid, het is hetgeen waarvan wij zeer spoedig beroofd kunnen worden, en wie of wat het ook zij dat ons er van berooft, wij moeten er Gods hand in zien en ons onderwerpen aan Zijn wil.

2. Zag hij op zijn tegenwoordige ellende? Hij zag hoe zij van God kwam, dat Hij haar gezonden heeft. Zijn rampen waren Gods benden, die handelden naar Zijn bevel en Zijn aanwijzing, en zij hebben zich rondom zijn tent gelegerd, vers 12. Het heeft hem niet zozeer ontroerd, dat zijn rampen in troepen of benden over hem kwamen, als wel dat zij Gods benden waren, in welke het scheen dat God tegen hem streed en zijn verderf op het oog had. Gods benden legerden zich rondom zijn tent, zoals krijgslieden het beleg slaan voor een sterke stad, alle toevoer van levensmiddelen er heen afsnijdende en haar voortdurend rammeiende, aldus was Jobs tabernakel belegerd. Er was een tijd, toen Gods heirscharen zich rondom hem legerden om hem te beveiligen: Hebt Gij niet een omtuining gemaakt voor hem en voor zijn huis en voor al dat hij heeft rondom? Nu daarentegen omringden zij hem tot zijn verschrikking, en hebben hem rondom afgebroken, vers 10.

3. Zag hij voorwaarts naar uitredding? Hij zag hoe de hand Gods alle hoop daarop heeft afgesneden, vers 8. "Hij heeft mijn weg toegemuurd, dat ik niet doorgaan kan. Er is mij nu geen weg, geen middel gelaten om mijzelf te helpen, hetzij door mij te redden uit mijn ellende of er mij verlichting onder te verschaffen. Zou ik een beweging willen maken, enige stappen doen ter mijner bevrijding? Ik vind mijn weg toegemuurd, ik kan niet doen wat ik zou willen

doen, het is niet slechts buiten mijn bereik, maar buiten mijn gezicht: over mijn paden heeft God duisternis gesteld en er is niemand bij mij, die weet hoe lang" Psalm 74:9. Hij komt tot het besluit, vers 10 "ik ben weg, geheel verloren voor deze wereld. Hij heeft mijn verwachting als een boom weggerukt, afgesneden of ontworteld, die nooit meer groeien zal." De hoop in dit leven is iets vergankelijks, maar als de hoop van de Godvruchtigen afgesneden is van deze wereld, dan is zij slechts verplaatst, evenals een boom overgeplant van deze kweekplaats naar de hof des Heeren. Wij zullen geen reden hebben tot klagen, indien God aldus onze hoop wegneemt van het zand en overbrengt naar de rots, van hetgeen tijdelijk is naar hetgeen eeuwig is.

II. Hij klaagt over de onvriendelijkheid van zijn betrekkingen en van al zijn vroegere bekenden. Ook hierin erkent hij de hand Gods vers 13, Mijn broeders heeft Hij verre van mij gedaan, dat is: "Hij heeft deze beproevingen over mij gebracht, die hen van mij wegschrikken en hen op een afstand houden van mijn wonden." Daar het hun zonde was, was God er de werker niet van, het is Satan, die des mensen hart vervreemdt van hun broederen, die in benauwdheid zijn, maar in zover het Jobs leed en ellende was, heeft God het aldus beschikt ter volmaking van zijn beproeving. Gelijk wij Gods hand moeten zien in al de beledigingen die wij ontvangen van onze vijanden (de Heere heeft aan Simeï gezegd: vloek David) zo moeten wij haar ook zien in al de veronachtzaming en onvriendelijkheid, die wij ondervinden van onze vrienden, hetgeen ons helpen zal om ze met te meer geduld te dragen. Ieder schepsel is datgene voor ons, wat God het voor ons doet zijn, maar dit neemt van Jobs bloedverwanten en vrienden de schuld niet weg van gruwelijke ondankbaarheid en onrechtvaardigheid jegens hem, waarover hij reden had te klagen, weinigen zouden het zo voorbeeldig hebben kunnen dragen als hij het gedragen heeft. Hij neemt nota van de onvriendelijkheid:

1. Van zijn bloedverwanten en bekenden, van zijn naburen en van degenen, met wie hij vroeger gemeenzaam heeft omgegaan en die door alle wetten van vriendschap en burgerlijke beleefdheid gehouden en verplicht waren hem belangstelling te tonen en bereid te zijn hem alle goede diensten te betonen, die zij konden, maar deze waren van hem vervreemd, vers 13 zij bekommerden zich even weinig om hem als wanneer hij een vreemdeling voor hen was, die zij nooit gekend hebben. Die van zijn maagschap waren en op bloedverwantschap met hem aanspraak maakten, toen hij in voorspoed was faalden hem thans, bleven achter bij hun vroegere betuigingen van vriendschap voor hem en zijn tegenwoordige verwachting van vriendelijkheid van hen. Zelfs zijn gemeenzame, vertrouwde vrienden, hadden hem nu vergeten, hadden zowel zijn vroegere vriendelijkheid voor hen als zijn tegenwoordige ellende vergeten, zij hadden gehoord van zijn rampen en waren voornemens hem een bezoek te brengen, maar waarlijk, zij hadden het vergeten, zo weinig zijn zij er door aangedaan geworden.
Ja meer, zijn innigste vrienden, de mensen van zijn heimelijke raad, met wie hij het vertrouwelijkst omging, hadden hem niet slechts vergeten, maar zij hadden een gruwel aan hem, bleven zo ver van hem weg als zij slechts konden, omdat hij arm was, hen niet gastvrij kon onthalen zoals hij vroeger placht te doen en omdat hij pijnlijk was, en walglijk en afzichtelijk om aan te zien. Zij, die hij liefhad en die dus erger waren dan tollenaren, indien zij hem niet liefhadden nu hij in benauwdheid verkeerde, hebben zich niet alleen van hem afgewend, maar zich tegen hem gekeerd en alles gedaan wat zij konden om hem hatelijk te maken, teneinde hun zo vreemde houding tegenover hem te rechtvaardigen, vers 19. Zo onzeker is de vriendschap van mensen, maar als God onze vriend is, dan zal Hij ons niet falen in de tijd van nood. Maar laat niemand, die aanspraak maakt op menselijkheid of Christendom, ooit zijn vrienden behandelen zoals Jobs vrienden hem behandeld hebben. Tegenspoed is een toetssteen voor vriendschap.

2. Van zijn dienstboden en familiebetrekkingen. Soms voorzeker gebeurt het dat er, boven hetgeen wij verwacht hebben, een vriend is, die meer aankleeft dan een broeder, maar het hoofd van een huis, van een gezin, verwacht tenminste dat hij gediend zal worden, dat er zorg voor hem gedragen zal worden door hen, die tot zijn gezin behoren, zelfs dan wanneer hij door zwakheid van lichaam of geest voor anderen verachtelijk is geworden. Maar Job werd zelfs door zijn eigen gezin veronachtzaamd, en sommigen van zijn ergste vijanden waren die van zijn eigen huis. Van zijn kinderen maakt hij geen melding, zij waren allen dood, en wij kunnen onderstellen dat de onvriendelijkheid van zijn nog levende bloedverwanten hem de dood van zijn kinderen nog zoveel te meer deed betreuren. "Indien zij nog leefden", zal hij gedacht hebben, "ik zou vertroosting hebben gesmaakt in hen." En wat nu hen betreft, die nog om hem heen waren:

a. Zijn eigen dienstboden betoonden hem geringachting, zijn dienstmaagden verzorgden hem niet in zijn ziekte, maar achtten hem voor een vreemde, een uitlander, vers 15. Zijn andere dienaren sloegen geen acht op hem, op zijn roepen kwamen zij niet, voorgevende dat zij hem niet hoorden. Als hij hun iets vroeg, verwaardigden zij zich niet hem te antwoorden, vers 16.
Job is een goed meester voor hen geweest hij heeft hun recht niet versmaad als zij geschil met hem hadden, Hoofdstuk 31:13, en toch waren zij nu ruw en lomp voor hem, en versmaadden zij zijn recht nu hij geschil met hen had. Wij moeten het niet vreemd vinden als wij kwaad ontvangen van hen, jegens wie wij ons verdienstelijk hebben gemaakt. Hoewel hij nu ziek was, was hij toch niet knorrig tegen zijn dienstboden, zoals maar al te dikwijls het geval is met kranken, hij heeft hun niet kort en uit de hoogte bevelen gegeven, maar smeekte tot hen met zijn mond, toen hij het recht had te gebieden, en toch wilden zij hem geen beleefdheid betonen, of vriendelijk en rechtvaardig voor hem zijn. Zij, die ziek zijn en smart hebben, zijn licht geneigd de dingen euvel op te nemen, gevoelig te zijn voor de minste veronachtzaming, in het hart gegriefd te zijn wegens de minste onvriendelijkheid. Toen Job zo zwaar beproefd was, heeft zelfs de onachtzaamheid van zijn dienstboden hem ontroerd.

b. Maar nu zou men denken dat, toen allen hem verlieten, zijn huisvrouw hem tenminste tederheid zou betonen. Maar nee, omdat hij God niet wilde vloeken en sterven, zoals zij hem had voorgesteld, was zijn adem ook haar vreemd, kwam zij liever niet in zijn nabijheid, en nam zij niet de minste notitie van hetgeen hij zei, vers 17. Hoewel hij tot haar sprak, niet met het gezag, maar met de tederheid van een echtgenoot, haar niet gebood, maar smeekte bij de echtelijke liefde. waarvan hun kinderen het onderpand waren, sloeg zij toch geen acht op hem. Sommigen lezen dit: "Hoewel ik treurde om de kinderen", dat is: om de dood van de kinderen, die ik bij haar gewonnen heb, welke beproeving haar toch evenzeer trof als hem. Nu bleek het dat de duivel haar gespaard had, niet alleen om zijn verleidster maar ook om zijn pijnigster te wezen. Uit hetgeen zij in het eerst tot hem zei: Vloek God en sterf, bleek dat er weinig Godsdienst in haar was, en wat voor goeds en vriendelijks kan men verwachten van hen, die geen vreze Gods voor ogen hebben en zich niet door hun geweten laten regeren?

c. Zelfs de kleine kinderen die in zijn huis geboren waren, de kinderen van zijn dienstknechten, die door geboorte zijn dienstknechten waren, versmaadden hem en spraken hem tegen, vers 19, hoewel hij opstond om vriendelijk tot hen te spreken of met gezag tot hen te spreken teneinde hen te beteugelen, lieten zij hem bespeuren dat zij hem noch vreesden noch liefhadden.

III. Hij klaagt over het verval van zijn lichaam, al de kracht en schoonheid daarvan waren verdwenen. Toen degenen, die hem omringden, hem veronachtzaamden, zou hij zich hebben

kunnen verheugen indien hij gezond en welvarend ware geweest. Maar hij kan even weinig behagen in zichzelf vinden als anderen in hem vonden, vers 20. Mijn gebeente kleeft nu aan mijn huid, zoals het vroeger aan mijn vlees kleefde, dit was het, dat hem rimpelig maakte, Hoofdstuk 16:8. Hij was een volkomen geraamte, niets dan vel en beenderen. Ja ook zijn huid was bijna weg, weinig er van was gaaf gebleven behalve de huid van zijn tanden, zijn tandvlees en misschien zijn lippen, al het overige was weggeteerd door zijn zweren. Zie hoe weinig reden wij hebben om het lichaam te vertroetelen, dat in weerwil van alle zorg, die wij er voor hebben, aldus verteerd kan worden door de krankheden, waarvan het de zaden in zich draagt. Eindelijk. Vanwege dit alles beveelt hij zich aan de ontferming van zijn vrienden, en keurt terecht hun hardheid tegen hem af. Uit de voorstelling van zijn beklagenswaardige toestand was gemakkelijk af te leiden:

1. Dat zij medelijden met hem behoorden te hebben, vers 21. Hierom smeekt hij hun in de aandoenlijkste taal, waardoor, naar men zou denken, een stenen hart vermurwd zou worden. " Ontfermt u mijner, ontfermt u mijner, o gij mijne vrienden! Indien gij niets anders voor mij wilt doen, zo draagt leed om mij, en toont mij enige liefdevolle belangstelling, ontfermt u mijner, - want de hand Gods heeft mij aangeraakt, mijn toestand is voorwaar zeer treurig, want ik ben in de handen gevallen van de levende God, mijn geest is getroffen door het gevoel, de bewustheid van zijn toorn, een ramp, die vreselijker is dan alle de anderen." Het betaamt vrienden om medelijden met elkaar te hebben als zij in smart en benauwdheid zijn, en de ingewanden van de barmhartigheid niet toe te sluiten.

2. Dat zij hem echter niet behoren te vervolgen, indien zij zijn smart niet wilden verzachten door hun medelijden moeten zij toch niet zo wreed zijn om er door hun afkeuring en hun verwijtingen nog aan toe te voegen vers 22. Waarom vervolgt gij mij als God ? Zijn bestraffingen zijn waarlijk wel genoeg om te dragen voor een mens, gij behoeft uw gal en alsem niet te mengen in de beker van de beproeving, die Hij in mijn hand geeft, die is al bitter genoeg. God heeft een soevereine macht over mij en kan met mij doen wat Hem behaagt, maar denkt gij dat gij dit ook moogt?" Nee, wij moeten er naar streven om gelijk de Heilige en Al-Barmhartige te zijn, maar niet om gelijk de Allerhoogste en Almachtige te zijn. God geeft geen rekenschap van Zijn daden, maar wij moeten rekenschap geven van de onze. Indien zij zich verlustigen in zijn rampen, zo laat hen tevreden zijn met zijn vlees, dat verteerd was, maar laat hen niet, alsof dit hun te weinig was, zijn geest woeden en zijn goede naam bezwalken. Grote tederheid moet bewezen worden aan hen, die in smart en beproeving zijn, en inzonderheid aan hen, wier geest verslagen is.

Job 19:23 - 29 In al de samensprekingen tussen Job en zijn vrienden vinden wij geen gewichtiger of belangrijker regelen dan deze. Zou men dit verwacht hebben? Er is in deze verzen veel, beide van Christus en van de hemel, en hij die zulke dingen gezegd heeft, "betoonde klaar dat hij een vaderland zocht, een beter vaderland, dat is: het hemelse," zoals de patriarchen van die tijd gedaan hebben, Hebreeën 11:14. Wij hebben hier Jobs geloofsbelijdenis, zijn geloof in God, de Vader, de Almachtige, de Schepper van hemel en aarde, en in de beginselen van de natuurlijke Godsdienst, die hij dikwijls beleden had, maar hier bevinden wij hem geen vreemdeling voor de geopenbaarde Godsdienst. Hoewel de openbaring van het beloofde Zaad en het beloofde erfdeel toen slechts bespeurd werd als het aanbreken van de dageraad, was Job toch van God geleerd om te geloven in een levende Verlosser, en uit te zien naar "de opstanding van de doden en het leven in de toekomende wereld," want ongetwijfeld heeft hij daarvan gesproken. Het was in de verwachting van die dingen, dat hij vertroosting smaakte, en niet in de verwachting van een verlossing uit zijn benauwdheid en van een terugkeer van geluk en voorspoed in deze wereld, zoals sommigen

het verstaan willen hebben. Want behalve dat de uitdrukkingen, welke hij hier gebruikt van des Verlossers staan op de aarde ten laatsten dage, vers 25, van zijn zien van God voor hemzelf, ellendig gewrongen zouden zijn indien zij van een tijdelijke verlossing verstaan moeten worden, is het ook zeer duidelijk dat hij volstrekt niet verwacht heeft tot zijn staat van voorspoed in deze wereld terug te keren. Hij had pas gezegd dat zijn weg toegemuurd was, vers 8, en dat zijn verwachting als een boom was weggerukt, vers 10. Ja meer, daarna heeft hij nog uitdrukking gegeven aan zijn wanhopen eraan om nog vertroosting en geluk in deze wereld te smaken, Hoofdstuk 23:8, 9, 30:23. Zodat wij hem noodzakelijkerwijs verstaan moeten als sprekende van de verlossing van zijn ziel uit de macht des grafs en zijn opneming in de heerlijkheid, waarvan gesproken wordt in Psalm 49:16. Wij hebben reden te denken dat Job op dit ogenblik onder een buitengewone aandrift was van de gezegende Geest, die hem ophief boven hemzelf, hem recht gaf en woorden deed spreken, waarover hij zelf verbaasd was. En sommigen merken op dat wij daarna in Jobs redenen zulke hartstochtelijke gemelijke, onbetamelijke klachten over God en de wegen van Zijn voorzienigheid niet vinden, als wij tevoren gevonden hebben. Deze hoop heeft zijn geest gekalmeerd, de storm tot bedaren gebracht en hier anker geworpen hebbende binnen de voorhang, was zijn gemoed nu voortaan rustig. Laat ons hier opmerken:

I. Met welk doel Job deze belijdenis van zijn geloof aflegt, die hier zo uitnemend gepast voorkomt.
1. Job was nu beschuldigd, en dit is zijn appel, zijn beroep. Zijn vrienden smaadden hem als een geveinsde en een goddeloze, maar hij beroept zich op zijn geloofsbelijdenis, op zijn hoop en op zijn eigen geweten, dat hem niet slechts vrijsprak van heersende zonde maar hem vertroostte met de verwachting van een zalige opstanding, dit zijn geen woorden eens bezetenen. Hij beroept zich op de komst van de Verlosser, van dit getwist en geharrewar op de uitspraak van Hem, aan wie al het oordeel is overgegeven en die - dit wist hij - hem recht zal doen. De overweging, dat Gods dag nadert zal het voor ons tot iets zeer gerings maken om door een menselijk oordeel geoordeeld te worden, 1 Corinthiers 4:3, 4. Hoe gemakkelijk kunnen wij de lasteringen en onrechtvaardige verwijten van mensen dragen, terwijl wij de heerlijke verschijning verwachten van onze Verlosser en Zijn verlosten ten laatsten dage en dat er alsdan een opstanding zal zijn van namen, zowel als van lichamen! 2.
Job was nu beproefd en dit was zijn hartsterking, toen hij uitnemend zeer bezwaard was, heeft dit hem voor bezwijken behoed, hij geloofde dat hij het goede des Heeren zou zien in het land van de levenden, niet in deze wereld, want dit is het land van de stervenden.

II. Hoe plechtig hij deze belijdenis inleidt, vers 23, 24.
Plotseling breekt hij zijn klachten af, om te juichen in zijn vertroostingen, hetgeen hij doet, niet slechts tot zijn eigen voldoening, maar tot stichting van anderen. Hij vreesde dat zij, die hem thans omringden, weinig acht zouden slaan op hetgeen hij zei en zo bleek het ook, daarom wenste hij het vermeld te hebben voor de toekomende geslachten. Och of nu mijn woorden toch opgeschreven werden de woorden, die ik nu ga zeggen! Alsof hij gezegd had "ik erken dat ik vele woorden onbedacht gesproken heb en ik wens dat zij vergeten mochten worden, want zij zullen mij niet tot eer zijn noch goeddoen aan anderen. Maar nu ga ik spreken met bedachtzaamheid en hetgeen ik wens, dat in geheel de wereld verkondigd zal worden en bewaard zal worden voor de toekomende geslachten, "in perpetuam rei memoriam - tot een blijvende gedachtenis," en dat het daarom duidelijk, in grote, gemakkelijk leesbare letters geschreven werd, zodat hij die voorbijgaat het kunne lezen, en dat het niet op losse bladen, maar in een boek geschreven zou worden, of zo dat mocht vergaan, dat het gegraveerd zou worden met een ijzeren griffel in lood of op een steen, zoals een opschrift op een monument, Iaat de graveur al zijn kunst aanwenden om het tot een duurzaam beroep te maken

op het nageslacht." Hetgeen Job hier enigszins hartstochtelijk wenst, heeft God hem genadig toegestaan, zijn woorden zijn geschreven, zij zijn gedrukt in Gods boek, zodat, overal waar dit boek gelezen wordt, gesproken zal worden ter gedachtenis van Job. Hij geloofde, daarom sprak hij.

III. Wat zijn belijdenis zelf is, wat de woorden zijn, die hij geschreven wilde hebben. Wij hebben ze hier, geschreven in vers 25 - 27. Laat ons die beschouwen.
1. Hij gelooft de heerlijkheid van de Verlosser en zijn eigen deel in Hem, vers 25. Ik weet dat mijn Verlosser leeft, dat Hij bestaat en mijn leven is en dat Hij ten laatste, of op de laatste dag op - of boven - de aarde zal staan. Hij zal opgewekt worden of Hij zal (op de laatste dag, dat is: in de volheid des tijds, de Evangeliedag wordt de laatste tijd genoemd, omdat dit de laatste bedeling is) op de aarde zijn, en zo verwijst het naar zijn vleeswording, of, opgewekt uit de aarde, en zo is het van toepassing op Zijn opstanding, of, zoals wij het gewoonlijk verstaan: aan het einde des tijds zal Hij verschijnen boven de aarde, want Hij zal komen met de wolken des hemels en alle oog zal Hem zien, zó dicht zal Hij bij deze aarde komen. Hij zal staan op het stof - zo luidt het Hebreeuwse woord, op al zijn vijanden, die als stof onder Zijn voeten gelegd zullen worden, en Hij zal op hen treden en over hen triomferen. Merk hier op:

A. Dat er voor de gevallen mens een Verlosser is gegeven en die Verlosser is Jezus Christus. Het Hebreeuwse woord is Goel, dat de nabestaande aanduidt aan wie door de wet van Mozes het recht van lossing van een verpande bezitting behoorde, Leviticus 25:25. Ons hemels erfdeel was verkocht door de zonde, wijzelf zijn volslagen onmachtig om het te lossen. Christus is onze nabestaande, de naaste bloedverwant, die instaat is het te lossen, Hij heeft onze schuld betaald, aan Gods gerechtigheid voor de zonde voldaan, het pand gelost en een nieuwe regeling en vaststelling voor het erfdeel gemaakt. Ook onze personen hadden een Verlosser nodig, wij zijn verkocht voor zonde en verkocht onder zonde, onze Heere Jezus heeft een verlossing voor ons gewerkt en verkondigt ons verlossing, en zo is Hij in waarheid de Verlosser.
B. Hij is een levende Verlosser, gelijk wij geschapen zijn door een levende God, zo zijn wij verlost door een levende Verlosser, die beide almachtig en eeuwig is en daarom ook volkomen kan zaligmaken. "Van Hem wordt getuigd dat Hij leeft," Hebreeën 7:8, Openbaring 1:18. Wij zijn stervenden, maar Hij leeft en Hij heeft ons verzekerd dat, "omdat Hij leeft, ook wij zullen leven," Johannes 14:19.
C. Er zijn zodanigen, die door genade deel hebben aan deze Verlosser en Hem op goede gronden de hunne kunnen noemen. Toen Job al zijn rijkdom verloren had en al zijn vrienden, was hij toch niet gescheiden van Christus, noch afgesneden van zijn betrekking tot Hem. "Nog is Hij mijn Verlosser." Die naaste bloedverwant bleef hem aankleven toen al zijn andere bloedverwanten hem verlieten, en hij had er de vertroosting van.
D. Ons deel aan de Verlosser is iets, dat geweten kan worden, en waar het geweten wordt, daar wordt er in gejuicht en geroemd, omdat het genoegzaam opweegt tegen al onze ellende: ik weet. Merk op met welk een verzekerdheid hij ervan spreekt, als vast ervan overtuigd zijnde: ik weet dat mijn Verlosser leeft. Zijn vrienden hadden hem dikwijls onwetendheid of ijdele kennis ten laste gelegd, maar hij weet genoeg en wel tot een kostelijk zegenrijk doeleinde, die weet dat Christus zijn Verlosser is.
E. Er zal een laatste dag zijn, een dag, wanneer "er geen tijd meer zal zijn," Openbaring 10:6. Dat is een dag, aan welke wij alle dagen moeten denken.
F. Op die dag zal onze Verlosser op de aarde staan, of boven de aarde, om de doden uit hun graven te roepen en een onveranderlijke toestand voor hen vast te stellen want aan Hem is al het oordeel overgegeven. Hij zal ten laatste staan op het stof, waartoe deze aarde door de algemene brand teruggebracht zal worden.

2. Hij gelooft de gelukzaligheid van de verlosten, en zijn eigen recht en aanspraak op die gelukzaligheid, dat bij Christus' wederkomst de gelovigen opgewekt zullen worden in heerlijkheid, en aldus volkomen zalig gemaakt zullen zijn in het zien en genieten van God, en dit gelooft hij met toepassing op zichzelf.
a. Hij rekent op het verderf van zijn lichaam in het graf, en daarvan spreekt hij met heilige onbekommerdheid. Hoewel na mijn huid (die alreeds verteerd is, niets ervan overgebleven zijnde dan de huid van mijne tanden, vers 20), zij (dat is zij, die dit doen moeten, er voor aangesteld zijn, namelijk het graf en de wormen erin, waarvan hij had gesproken in Hoofdstuk 17:14) dit lichaam zullen verderven. Het woord lichaam is bijgevoegd. "Hoewel zij dit, dit geraamte, deze schaduw, Hoofdstuk 17:7, dit, waarop ik mijn hand leg," of (misschien wijzende naar zijn zwakke en verdroogde ledematen) "dit, hetwelk gij ziet - noem het zoals gij wilt - verderven, ik verwacht dat het weldra een feestmaal voor de wormen zijn zal." Christus' lichaam heeft geen verderfenis gezien, maar het onze moet het wel zien. En Job maakt hiervan melding teneinde de heerlijkheid van de opstanding die hij geloofde en waarop hij hoopte, zoveel glansrijker te doen uitkomen. Het is goed voor ons om dikwijls te denken, niet alleen aan de naderende dood van ons lichaam, maar van het bederf en de ontbinding in het graf, maar laat dit onze hoop niet ontmoedigen op de opstanding ervan, want dezelfde macht, die in de beginne uit gewoon stof des me nsen lichaam heeft geformeerd, kan het ook uit zijn eigen stof opwekken. Dit lichaam, waarvoor wij thans zoveel zorg dragen zal binnen weinig tijds vernield worden. Zelfs mijne nieren, zegt Job, zullen binnen in mij verteerd worden, vers 27 het binnenste deel van het lichaam, dat misschien het eerst tot bederf overgaat.

b. Hij vertroost zich met de hoop op gelukzaligheid aan de andere kant van de dood en het graf. Nadat ik zal opwaken (aldus heeft het de kanttekening) zal ik hoewel dit lichaam vernield zal wezen, toch uit mijn vlees God aanschouwen.
(1). Ziel en lichaam zullen weer bijeenkomen. Dat lichaam, hetwelk vernield moet worden in het graf, zal weer opgewekt worden als een heerlijk lichaam, ik zal toch uit mijn vlees God aanschouwen. De afgescheiden ziel heeft ogen om God te zien, ogen des geestes, maar Job spreekt van Hem te aanschouwen met vlesen ogen, uit mijn vlees met mijne ogen, hetzelfde lichaam, dat gestorven is, zal weer opstaan, een waar, wezenlijk lichaam, maar een verheerlijkt lichaam, geschikt voor de bezigheden en genietingen van die wereld, en derhalve een "geestelijk lichaam," 1 Corinthiers 15:44. Laat ons dus God verheerlijken met ons lichaam, dewijl er zo'n heerlijkheid voor is weggelegd.
(2). Job en God zullen weer samenkomen. Uit mijn vlees zal ik God aanschouwen, dat is: de verheerlijkte Verlosser, die God is. Sommigen geven deze vertaling van die woorden: Ik zal God zien in mijn vlees, de Zoon van God, bekleed met een lichaam, dat zelfs voor vlesen ogen zichtbaar zal zijn. Hoewel het lichaam in het graf ellendig en verachtelijk schijnt, zal het toch verwaardigd en gelukkig gemaakt worden in het zien van God.
Job klaagde er over dat hij nu nergens God kon zien, Hoofdstuk 23:8, 9, maar hij hoopt Hem weldra te zullen aanschouwen en Hem dan nooit meer uit het oog te zullen verliezen, en dat zien van Hem zal na de tegenwoordige duisternis en afstand te meer welkom wezen. Het is de zaligheid van de zaligen, dat zij God zullen zien, Hem zullen zien gelijk Hij is, Hem zullen zien van aangezicht tot aangezicht, en niet langer door een spiegel in een duistere rede. Zie met welk een genot de Godvruchtige Job hierover uitweidt, vers 27 "Denwelke ik voor mij aanschouwen zal", dat is "zien en genieten zal, zien zal tot mijn eigen onuitsprekelijke vertroosting en voldoening. Ik zal Hem zien als de mijne, als de mijne met een toeëigenend zien", Openbaring 21:3. "God zelf zal bij hen en hun God zijn, zij zullen Hem gelijk wezen, want zij zullen Hem zien gelijk Hij is," dat is: zien voor henzelf, 1 Johannes 3:2.

Mijn ogen zullen Hem zien en niet een anderen, vers 27.
Ten eerste. "Hij, en niet een ander voor Hem zal gezien worden, geen type of beeld van Hem, maar Hijzelf." Verheerlijkte heiligen zijn er volkomen zeker van dat zij niet bedrogen of misleid worden, het is geen "deceptio visus - geen zinsbedrog."
Ten tweede. "Ik, en geen ander voor mij, zal Hem zien. Of schoon mijn vlees, mijn lichaam, verteerd is, zal ik toch geen plaatsvervanger nodig hebben, nee ik zal Hem zien met mijn eigen ogen." Dit was het, waarop Job heeft gehoopt, en wat hij vuriglijk heeft begeerd, hetgeen, naar sommigen denken, de betekenis is van de laatste zinsnede, mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot, dat is: "Al mijn begeerten zijn hierin saamgevat dit zal ze alle kronen en voltooien, laat mij dit hebben, en ik zal niets meer begeren, dit is genoeg, dit is alles." Hiermede hebben de gebeden van David, de zoon van Isaï, een einde.

IV. De toepassing hiervan op zijn vrienden. Uit zijn geloofsbelijdenis sprak troost voor hemzelf, maar waarschuwing en verschrikking voor hen, die zich tegen hem stelden.

1. Het was een woord van waarschuwing voor hen, om niet voort te gaan in hun onvriendelijke bejegening van hem, vers 28. Hij had hen bestraft voor hetgeen zij gezegd hadden, en nu zegt hij hun wat zij behoren te zeggen om henzelf en elkaar tot een betere gemoedsstemming te brengen. "Waarom vervolgen wij hem aldus? Waarom bedroeven en kwellen wij hem door hem te laken en te veroordelen, daar toch de wortel van de zaak, of de wortel van het woord, in hem wordt gevonden?" Laat dit ons besturen:
a. In onze zorg betreffende onszelf. Het is voor ons allen van het uiterste belang om wel toe te zien, dat de wortel van de zaak in ons wordt gevonden. Een levend en levenwekkend, heersend beginsel van genade in het hart is de wortel van de zaak, even nodig voor onze Godsdienst als de wortel nodig is voor de boom, waaraan hij beide zijn vastigheid en zijn vruchtbaarheid verschuldigd is. Liefde tot God en onze broederen, geloof in Christus, haat tegen de zonde, deze zijn de wortel van de zaak, in vergelijking hiermede zijn andere dingen slechts bladeren, ernstige Godsvrucht is het ene nodige.
b. In ons gedrag jegens onze broederen. Wij moeten geloven dat in velen, die het niet in alles met ons eens zijn, hun dwaasheden en gebreken hebben en hun vergissingen en dwalingen, de wortel van de zaak gevonden wordt, en tot de gevolgtrekking komen dat het op ons gevaar is, indien wij de zodanigen vervolgen. Wee hem, die een van deze kleinen ergert! God zal het euvel opnemen en het wreken.
Job en zijn vrienden verschilden in sommige begrippen betreffende de methoden van Gods voorzienigheid, maar omtrent de wortel van de zaak waren zij het eens, het geloof aan een andere wereld, en daarom hadden zij elkaar niet moeten vervolgen wegens deze verschillen.

2. Het was een woord van verschrikking voor hen. Christus' wederkomst zal zeer schrikkelijk wezen voor hen, die "hun mededienstknechten slaan," Mattheüs 24:49, en daarom: "schroomt vanwege het zwaard, vers 29, het vlammende zwaard van Gods gerechtigheid, dat zich naar alle zijden keert, vreest daaraan blootgesteld te worden." Godvruchtige mensen hebben het nodig om door de verschrikkingen des Almachtigen weggeschrikt te worden van de zonde, inzonderheid van de zonde om roekeloos hun broederen te oordelen, Mattheüs 7:1, Jakobus 3:1. Zij, die gemelijk en driftig zijn in de omgang met hun broederen, hen bevitten en bedillen, zich boosaardig tegen hen uitlaten moeten weten dat hun toorn Gods gerechtigheid niet werkt, maar:
a. Dat zij kunnen verwachten er voor te lijden in deze wereld, hij brengt de straf des zwaards, vers 29. Toorn leidt tot misdaden, die de mensen blootstellen aan het zwaard van de magistraat, en God doet er dikwijls wraak over, en zij, die geen barmhartigheid betoond hebben, zullen geen barmhartigheid vinden.

b. Indien zij zich niet bekeren, dan zal dit een voorproef zijn van erger. Hieraan kunt gij weten dat er een gericht is, niet slechts een tegenwoordige regering, maar een toekomstig gericht, voor hetwelk van harde woorden rekenschap afgelegd zal moeten worden.

HOOFDSTUK 20

1 Toen antwoordde Zofar, de Naamathiet, en zeide: 2 Daarom doen mijn gedachten mij antwoorden, en over zulks is mijn verhaasten in mij. 3 Ik heb aangehoord een bestraffing, die mij schande aandoet; maar de geest zal uit mijn verstand voor mij antwoorden. 4 Weet gij dit? Van altoos af, van dat God de mens op de wereld gezet heeft, 5 Dat het gejuich de goddelozen van nabij geweest is, en de vreugde des huichelaars voor een ogenblik? 6 Wanneer zijn hoogheid tot de hemel toe opklomme, en zijn hoofd tot aan de wolken raakte; 7 Zal hij, gelijk zijn drek, in eeuwigheid vergaan; die hem gezien hadden, zullen zeggen: Waar is hij? 8 Hij zal wegvlieden als een droom, dat men hem niet vinden zal, en hij zal verjaagd worden als een gezicht des nachts. 9 Het oog, dat hem zag, zal het niet meer doen; en zijn plaats zal hem niet meer aanschouwen. 10 Zijn kinderen zullen zoeken de armen te behagen; en zijn handen zullen zijn vermogen moeten weder uitkeren. 11 Zijn beenderen zullen vol van zijn verborgene zonden zijn; van welke elkeen met hem op het stof nederliggen zal. 12 Indien het kwaad in zijn mond zoet is, hij dat verbergt, onder zijn tong, 13 Hij dat spaart, en hetzelve niet verlaat, maar dat in het midden van zijn gehemelte inhoudt; 14 Zijn spijze zal in zijn ingewand veranderd worden; gal der adderen zal zij in het binnenste van hem zijn. 15 Hij heeft goed ingeslokt, maar zal het uitspuwen; God zal het uit zijn buik uitdrijven. 16 Het vergif der adderen zal hij zuigen; de tong der slang zal hem doden. 17 De stromen, rivieren, beken van honig en boter zal hij niet zien. 18 de arbeid zal hij wedergeven en niet inslokken; naar het vermogen zijner verandering, zo zal hij van vreugde niet opspringen. 19 Omdat hij onderdrukt heeft, de armen verlaten heeft, een huis geroofd heeft, dat hij niet opgebouwd had; 20 Omdat hij geen rust in zijn buik gekend heeft, zo zal hij van zijn gewenst goed niet uitbehouden. 21 Er zal niets overig zijn, dat hij ete; daarom zal hij niet wachten naar zijn goed. 22 Als zijn genoegzaamheid zal vol zijn, zal hem bang zijn; alle hand des ellendigen zal over hem komen. 23 Er zij wat om zijn buik te vullen; God zal over hem de hitte Zijns toorns zenden, en over hem regenen op zijn spijze. 24 Hij zij gevloden van de ijzeren wapenen, de stalen boog zal hem doorschieten. 25 Men zal het zwaard uittrekken, het zal uit het lijf uitgaan, en glinsterende uit zijn gal voortkomen; verschrikkingen zullen over hem zijn. 26 Alle duisternis zal verborgen zijn in zijn schuilplaatsen; een vuur, dat niet opgeblazen is, zal hem verteren; de overigen in zijn tent zal het kwalijk gaan. 27 De hemel zal zijn ongerechtigheid openbaren, en de aarde zal zich tegen hem opmaken. 28 De inkomsten van zijn huis zal weggevoerd worden; het zal al heenvloeien in de dag Zijns toorns. 29 Dit is het deel des goddelozen mensen van God, en de erve zijner redenen van God.

Men zou gedacht hebben dat de voortreffelijke geloofsbelijdenis, die Job aan het einde van het vorige hoofdstuk heeft afgelegd, zijn vrienden voldaan of tenminste verzacht zou hebben, maar het schijnt dat zij geen notitie ervan genomen hebben en daarom komt Zofar nu op zijn beurt in het strijdperk met Job en valt hem met evenveel heftigheid aan als tevoren.

I. Zijn inleiding is kort maar heftig, vers 2, 3.
II. Zijn rede is lang en handelt steeds over hetzelfde onderwerp, waarover Bildad reeds had uitgeweid, Hoofdstuk 18, de stellige, zekere ellende van goddelozen, en het verderf dat hen wacht.
1. Hij verklaart in het algemeen dat de voorspoed van een goddeloze van korte duur is, en zijn verderf gewis vers 4 - 9.
2. Hij toont de ellende van zijn toestand in vele voorbeelden: - Dat hij een ziek lichaam zal hebben, een verontrust geweten, een bezitting, die te gronde gaat, een gezin, dat tot de bedelstaf is gebracht een geschandvlekte naam, en dat hijzelf zal bezwijken onder het gewicht van de toorn Gods. Dit alles wordt hier in verheven bewoordingen en met levendige beelden keurig beschreven, en dikwijls blijkt het waar in deze wereld, en zonder bekering is het altijd waar in de andere wereld, vers 10 - 29. Maar de grote vergissing - de grote fout in geheel deze rede, die zij gemeen heeft met de andere, zoals bisschop Patrick het uitdrukt - is, dat hij dacht

dat God nooit afweek van deze methode, en dat derhalve Job een zeer slecht man was, hoewel dit uit niets anders bleek dan uit zijn ongeluk.

Job 20:1 - 9
I. Zofar begint hier zeer hartstochtelijk en schijnt in grote toorn ontstoken te zijn over hetgeen Job gezegd heeft. Besloten zijnde Job te veroordelen als een slecht man, was hij er zeer misnoegd om dat hij zo sprak als een goed man, en hij schijnt hem in de rede gevallen te zijn, vers 2. Daarom doen mijn gedachten mij antwoorden. Hij neemt geen notitie van hetgeen Job gezegd had om hun medelijden op te wekken, of om van zijn oprechtheid te getuigen, maar valt op de bestraffing, die hij hun gaf aan het einde van zijn rede, acht die bestraffing een smaad te zijn, en denkt verplicht te wezen om te antwoorden, omdat Job hun gezegd had te schromen vanwege het zwaard, teneinde niet bevreesd te schijnen voor zijn bedreigingen. De beste raad van een tegenstander zal dikwijls euvel opgenomen worden, zodat die meestal wel achterwege kan blijven. Zofar schijnt meer in haast om te spreken dan aan een wijs man betaamt, maar hij verontschuldigt het met twee dingen:

1. Dat Job er hem ten sterkste toe geprikkeld heeft, vers 3. "Ik heb aangehoord een bestraffing, die mij schande aandoet, en kan haar niet langer aanhoren." Ik vrees dat Jobs vrienden te hooghartig waren om met een man in zijn lage, vernederde toestand te handelen, en hooghartige lieden kunnen geen tegenspraak dulden, zij achten zich beledigd, indien niet allen, die hen omringen, spreken, zoals zij spreken, zij kunnen geen bestraffing dulden, noemen het een bestraffing die hun schande aandoet, en zijn dan eershalve verplicht er op te antwoorden.

2. Dat zijn eigen hart er hem sterk toe aanspoorde. Zijn gedachten deden hem antwoorden, vers 2, want uit de overvloed des harten spreekt de mond, maar hij schrijft het toe, vers 3, aan de geest van zijn verstand. Die behoort ons ook werkelijk te doen antwoorden, wij moeten een zaak goed begrijpen en behoorlijk overwegen, eer wij er over spreken, maar of dit nu hier al of niet het geval was, is de vraag, de mensen zien dikwijls de ingevingen van hun hartstocht voor ingevingen van hun rede, hun verstand, aan, en daarom denken zij wèl te doen met toornig te zijn.

II. Zofar toont zeer duidelijk het verderf aan dat over de goddelozen komen zal, te kennen gevende dat Job in het verderf gestort zijnde, noodzakelijkerwijs een goddeloos man moet wezen en een geveinsde. Merk op:
1. Hoe deze leer ingeleid wordt, vers 4, waar hij zich beroept:
a. Op Jobs eigen kennis en overtuiging: " Weet gij dit niet? Kan een zo duidelijke, eenvoudige waarheid u onbekend zijn? Of kunt gij twijfelen aan een waarheid, die door de instemming van geheel het mensdom bevestigd is?" Diegenen weten weinig, die niet weten dat de bezoldiging van de zonde de dood is.
b. Op de ervaring van alle eeuwen. Het was bekend vanouds, van dat God de mens op de wereld geschapen heeft, dat is: van dat de mens geschapen was, was deze waarheid in zijn hart geschreven, dat de zonde van de zondaren hun verderf zal wezen en van dat er voorbeelden waren van goddeloosheid (die er spoedig waren nadat de mens op aarde gesteld was) waren er ook voorbeelden van de straf ervan, getuige de verbanningen van Adam en Kain. Toen de zonde in de wereld kwam, is de dood met haar in de wereld gekomen. De gehele wereld weet dat het kwaad de zondaren vervolgt, "welke de wraak niet laat leven," Handelingen 28:4, en onderschrijft het, Jesaja 3:11 :"Wee de goddeloze, het zal hem, vroeg of laat, kwalijk gaan." 2. Hoe zij voorgesteld wordt. Het gejuich van de goddelozen is kort, en de vreugde des huichelaars voor een ogenblik, vers 5.

Merk op:
a. Hij stelt niet alleen de rampzaligheid vast van hen, die openlijk goddeloos zijn, maar ook van de huichelaars, die onder schijn van de Godsdienst te belijden in het verborgen goddeloosheid bedrijven, omdat hij Job als zodanig een goddeloze beschouwde. En het is waar dat een gedaante van godzaligheid, die gebruikt wordt als een dekmantel voor boosheid, het kwade slechts nog erger maakt, geveinsde vroomheid is dubbele ongerechtigheid, en dienovereenkomstig zal het verderf wezen, dat er mee gepaard gaat. De heetste plaats in de hel zal het deel wezen van de geveinsden, zoals door onze Zaligmaker te kennen wordt gegeven, Mattheüs 24:51.
b. Hij geeft toe dat de goddelozen voor een tijd voorspoedig kunnen zijn, veilig en gerust en zeer vrolijk kunnen leven, gij kunt hen zien in triomf en vreugde, triomferende en zich verheugende in hun rijkdom en macht, hun grootheid en hun welslagen, triomferende over hun arme naburen, die zij kwellen en verdrukken. Zij gevoelen geen kwaad en vrezen er geen. Jobs vrienden waren er in het eerst afkerig van te erkennen dat goddelozen voorspoedig kunnen zijn, Hoofdstuk 4:9, totdat Job het duidelijk bewezen heeft, Hoofdstuk 9:24, 12:6, en nu stemt Zofar het toe, maar: C. Verklaart het als een onomstotelijke waarheid, dat hun voorspoed niet lang duren zal. Hun vreugde is maar voor een ogenblik, en zal spoedig uitlopen op eindeloze smart, al is hij nog zo rijk, zo groot en zo vrolijk, hij zal vernederd en rampzalig gemaakt worden.

3. Hoe dit wordt opgehelderd, vers 5 en verv.
a. Hij onderstelt dat zijn voorspoed zeer groot is, zo groot als gij u die maar kunt voorstellen, vers 6. Het is niet zijn wijsheid en deugd, maar zijn wereldlijke rijkdom, die hij als zijn voortreffelijkheid beschouwt en waarop hij zich laat voorstaan. Wij willen onderstellen dat deze zijn rijkdom en zijn grootheid opklimmen tot aan de hemel, en daar zijn geest zich altijd verheft met zijn staat, kunt gij onderstellen dat zijn hoofd tot aan de wolken reikt. Hij wordt in alle opzichten bevorderd, vooruitgeholpen, de wereld heeft al het mogelijke voor hem gedaan, hij ziet met minachting neer op allen, die rondom hem zijn, terwijl zij met bewondering, afgunst of vrees tot hem opzien, wij willen onderstellen, dat hij een goed vooruitzicht heeft op een wereldheerschappij. En hoewel het niet anders kan, of hij moet zich vele vijanden hebben gemaakt eer hij die hoogte bereikt heeft, gelooft hij zich toch evenzeer buiten het bereik van hun schichten, als wanneer hij zich in de wolken bevond.
b. Zofar is er van overtuigd, dat dienovereenkomstig zijn verderf zeer groot zal wezen en zijn val zoveel verschrikkelijker, naarmate hij hoog was opgeklommen. Hij zal in eeuwigheid vergaan, vers 7. Zijn hoogmoed en zijn gerustheid waren de stellige voortekenen van zijn ellende. Dit zal voorzeker waar zijn van alle onboetvaardige zondaren in de andere wereld, zij zullen voor eeuwig verloren, rampzalig zijn, maar Zofar bedoelt zijn verderf in deze wereld, en bekende, openbare zondaren worden ook inderdaad soms op merkwaardige wijze afgesneden door dadelijke oordelen, zij hebben reden genoeg om te vrezen voor hetgeen waarmee Zofar zelfs de triomferende zondaar dreigt.

(1). Een schandelijk verderf. Hij zal vergaan gelijk zijn drek of zijn mesthoop, zo walglijk is hij voor God en alle goede mensen en zo gaarne zal de wereld van hem willen scheiden, Psalm 119:119, Jesaja 66:24.
(2). Een verbazingwekkend verderf. In een ogenblik wordt hij tot verwoesting, Psalm 73:19, zodat zij, die hem omgeven en hem voor een wijle nog gezien hebben, zullen vragen: "Waar is hij? Kon hij, die zo groot een rol heeft gespeeld, zo plotseling verdwijnen?"

(3). Een snel verderf, vers 8. Hij zal wegvliegen op de vleugelen van zijn eigen angsten, en weggejaagd worden door de rechtvaardige verwensingen van allen die hem omringen en hem gaarne kwijt willen wezen.
(4). Een algeheel verderf. Het zal een totaal verderf zijn, hij zal heengaan als een droom, als een gezicht des nachts, dat slechts een hersenschim, een droombeeld was en wat daar ook in was om de verbeelding te behagen, het is geheel en volstrekt weg, en er is niets van overgebleven, dan hetgeen dienen kan om over de dwaasheid ervan te lachen. Het zal finaal wezen, vers 9. Het oog dat hem zag, en gereed was hem te aanbidden, zal hem niet meer zien, en de plaats, die hij had ingenomen, zal hem niet meer aanschouwen, hem een eeuwig vaarwel hebbende toegeroepen, toen hij, evenals Judas, heenging in zijn eigen plaats, Handelingen 1:25.

Job 20:10 - 22
De voorbeelden, hier gegeven van de ellendige toestand van de goddeloze in deze wereld, zijn uitgedrukt met grote volledigheid en in vloeiende taal, dezelfde zaak wordt herhaald in andere bewoordingen. Laat ons dus de bijzonderheden onder hoofden brengen, en opmerken:

I. Waarin de goddeloosheid bestaat, voor welke hij gestraft is.
1. De lusten van het vlees, hier genoemd de zonden van zijn jeugd, vers 11, want dat zijn de zonden, waartoe de mensen op die leeftijd het meest verleid worden. Het verboden zingenot wordt gezegd zoet te zijn in zijn mond vers 12, hij geeft zich toe in alle vleselijke lusten en heeft er een overmatig behagen in daar zij hem de aangenaamste genietingen schenken. Dat is de voldoening, die hij verbergt onder zijn tong, die hij daar houdt als het lieflijkste dat hij kent, hij houdt haar nog in de mond, vers 13, laat hem dat hebben, en hij begeert niets meer, hij zal dit nooit opgeven voor de geestelijke en Goddelijke genietingen van de Godsdienst, waarvoor hij noch smaak noch genegenheid heeft. Dat hij het nog steeds in de mond houdt, duidt zijn hardnekkig volharden aan in de zonde - hij spaart haar terwijl hij haar moest doden, en verlaat haar niet maar houdt haar vast en gaat er mee voort. - Het geeft ook zijn herhaald zondigen te kennen door er voortdurend met genot en vermaak aan te denken, zoals de overspelige vrouw, Ezechiël 23:19, die "haar hoererijen vermenigvuldigde gedenkende aan de dagen harer jeugd", zo doet ook deze goddeloze. Of wel, dat hij haar verbergt en onder zijn tong houdt, kan een aanduiding zijn van zijn zorgvuldig verborgen houden van zijn beminde lusten, daar hij een geveinsde is, heeft hij, teneinde de eer van zijn belijdenis op te houden, verborgen plaatsen om te zondigen, maar Hij, die weet wat er in het hart is, weet ook wat onder de tong is, en zal het weldra aan de dag brengen.

2. De liefde tot de wereld en haar rijkdom dat is het, waarin hij zijn geluk stelt, en waar hij dus zijn hart op zet. Zie hier:
a. Hoe gulzig hij er naar haakt, vers 15. Hij heeft schatten opgeslokt, even gretig als een hongerige voedsel inslikt, en nog roept hij: "Geef, geef." Dat was het wat hij heeft begeerd, in zijn oog was dit de beste gave, die hij vurig verlangde te bezitten.
b. Welke moeite hij er voor gedaan heeft, dat is het, waarvoor hij heeft gewerkt en gezwoegd, vers 18, niet door eerlijke vlijt in een wettig beroep, maar door een onvermoeid gebruik maken van alle wegen en middelen "per fas, per nefas, rechte of verkeerde," om rijk te worden. Wij moeten arbeiden, niet om "rijk te worden," Spreuken 23:4, maar om barmhartig, liefdadig te zijn, opdat wij wat hebben mee te delen, Efeziërs 4:28 niet om uit te geven voor onszelf.
c. Welke grote dingen hij zich hiervan belooft, aangeduid door de stromen, de rivieren, de beken van honing en boter, vers 17, dat hij daarin teleurgesteld werd, onderstelt dat hij zich gevleid had met de hoop er op, hij verwachtte stromen van zingenot.

3. Geweld en onrechtvaardigheid jegens en verdrukking van zijn arme naburen, vers 19. Dat was de zonde van de reuzen van de oude wereld, een zonde, die evenals iedere andere Gods oordelen over volken en geslachten doet komen. Aan deze goddeloze wordt ten laste gelegd:
a. Dat hij de armen heeft verlaten geen zorg voor hen heeft gehad, geen vriendelijkheid hun heeft betoond, geen voorziening voor hen heeft getroffen. In het eerst heeft hij hun misschien voor de schijn aalmoezen gegeven, zoals de Farizeeën, om de naam te verkrijgen van weldadig te zijn, maar toen hij daar zijn doel mee bereikt had, hield hij er mee op, en verliet de armen, voor wie hij tevoren zorg scheen te hebben. Zij, die goeddoen, maar het niet doen uit een goed beginsel, kunnen er wel overvloedig in zijn, maar zij zullen er niet in volharden.
b. Dat hij hen verdrukt, verpletterd heeft, alle voordelen tegen hen gebruikt heeft, om hun kwaad te doen. Om zichzelf te verrijken, heeft hij de armen armer gemaakt.
c. Dat hij hun met geweld hun huizen had ontnomen, waarop hij geen recht had, zoals Achab Naboths wijngaard van hem weggenomen heeft, niet door geheim bedrog, door meineed, of de een of andere wettelijke kunstgreep, maar openlijk en met geweld.

II. Wat zijn straf is voor deze boosheid.
1. Hij zal teleurgesteld worden in zijn verwachtingen, en in zijn wereldlijke rijkdom de voldoening niet vinden die hij er zich ijdellijk van beloofd had, vers 17. Hij zal de stromen, rivieren, beken van boter en honing niet zien, waarmee hij gehoopt had zich te verzadigen, er volop van te genieten. De wereld is voor hen, die haar liefhebben, naar haar jagen, haar bewonderen, niet datgene wat zij zich verbeeldden, dat zij voor hen zijn zou. Het genot blijft ver beneden de verwachting.

2. Hij zal een zwak, ziekelijk lichaam hebben, en hoe weinig genot of vertroosting smaakt iemand in rijkdom, als hij geen goede gezondheid heeft! Ziekte en pijn, inzonderheid als zij hevig zijn, vergallen al zijn genot. Deze goddeloze heeft al de genietingen van de zinnen, en wel in de hoogste mate, maar welk waar geluk kan hij smaken, als zijn beenderen vol zijn van de zonden van zijn jeugd, vers 11, dat is: van de uitwerkselen dier zonden? Door zijn dronkenschap en gulzigheid en zijn onkuisheid toen hij jong was, heeft hij zich de kwalen en krankheden op de hals gehaald, die hem lang daarna zo pijnlijk zijn, en zijn leven misschien ongelukkig maken, en, zoals Salomo zegt, zijn vlees en zijn lijf verteren, Spreuken 5:11. Misschien hield hij in zijn jeugd van vechten, en gaf toen niets om een schram of een buil, opgedaan in een vechtpartij, maar lang daarna gevoelt hij het in zijn beenderen. Maar kan hij dan geen verlichting, geen hulp verkrijgen?
Nee, waarschijnlijk zal hij zijn pijn en smarten behouden tot aan het graf, of liever, zij zullen hem waarschijnlijk ten grave brengen en zo zullen de zonden van zijn jeugd met hem nederliggen op het stof, zelfs het bederf van zijn lichaam in het graf is voor hem de uitwerking van de zonde, Hoofdstuk 24:19, zodat "zijn ongerechtigheid aldaar op zijn beenderen is," Ezechiël 32:27. De zonde van de zondaren volgt hen naar gene zijde van de dood.

3. Hij zal ontrust en ontroerd zijn in zijn gemoed. Hij zal gewis geen rust gevoelen in zijn buik, vers 20. Hij heeft de rust niet in zijn binnenste, die de mensen denken dat hij heeft, maar is in voortdurende beroering. De onrechtmatig verkregen rijkdom, die hij opgeslokt heeft, maakt hem ziek en bezorgt hem, evenals onverteerde spijzen, gedurige oprispingen. Laat niemand verwachten met aangenaamheid en rust te genieten van hetgeen onrechtmatig verkregen werd. De onrust van zijn gemoed ontstaat:
a. Uit zijn geweten, dat terugziet en hem vervult van vrees voor de toorn Gods vanwege zijn goddeloosheid. Zelfs de zonde, die hem zoet was toen hij haar bedreef, en die hij als een

lekkere bete in de mond hield, heen en weer rolde onder zijn tong wordt bij de herdenking ervan bitter, en als hij er het oog over laat gaan, vervult zij hem met ergernis en afschuw. "In zijn ingewand werd het," zoals het boek van Johannes, "veranderd, in zijn mond" zoet als honing, maar "toen hij het gegeten had, werd zijn buik bitter," Openbaring 10:10. Zodanig iets is de zonde, zij wordt veranderd in gal van de adderen, het adderengif, en niets is bitterder dan dat, vers 16. Hetgeen hij met zoveel genot opzoog en zo zoet vond, zal blijken adderengif voor hem te zijn, en zo zal het onwettig gewin ook voor hem zijn. De vleiende tong zal blijken een addertong te zijn: Al de bekoorlijke gratiën, die men in de zonde dacht te zijn, zullen, als het geweten ontwaakt is, in even zoveel woedende furiën verkeerd worden.
b. Uit zijn zorgen bij het voorwaarts zien, vers 22. In de volheid van zijn genoegzaamheid, als hij zich het gelukkigst acht, en het zekerst denkt te zijn van de voortduur van zijn geluk, zal hij in kommer en benauwdheid zijn, dat is: hij zal dit denken vanwege zijn angsten en bekommeringen, zoals die rijke mens, die toen zijn land wel gedragen had, uitriep: Wat zal ik doen? Lukas 12:17.

4. Hij zal zijn bezittingen verliezen, die zullen verminderen en teniet gaan, zodat hij er geen vreugde van zal hebben, vers 18. Hij zal niet alleen nooit ware vreugde hebben, maar van niets lang vreugde of genot hebben.
A. Wat hij onrechtvaardig opgeslokt heeft zal hij genoodzaakt zijn terug te geven, vers 15. Hij heeft goed ingeslokt, en toen dacht hij zich zeker van het bezit ervan, geloofde dat het evenzeer het zijne was als de spijze die hij had gegeten, maar hij bedriegt zich, hij zal het weer uitspuwen, zijn eigen geweten kan hem misschien zo ongerust maken over het houden van hetgeen hij heeft verkregen, dat hij, om zijn gemoed tot rust te brengen, het terug zal geven, en dat niet met het genoegen van een deugd, maar met het zieke gevoel van breking en met de uiterste weerzin. Of, zo hij zelf niet teruggeeft wat hij met geweld weggenomen heeft, dan zal God in Zijn voorzienigheid er hem toe noodzaken, op de een of andere wijze bewerken, dat onrechtmatig verkregen goed tot zijn wettige eigenaars terugkeert. God zal het uit zijn buik werpen, terwijl de liefde tot de zonde nog niet is uitgeworpen uit zijn hart. Zo luid zal het geroep van de armen, die hij verarmd heeft, tegen hem opgaan, dat hij genoodzaakt zal wezen om zijn kinderen tot hen te zenden om hen tevreden te stellen en hun om vergeving te vragen, vers 10. Zijn kinderen zullen zoeken de armen te behagen, terwijl zijn eigen handen met schaamte hun hun goed terug zullen geven, vers 18. Hetgeen, waarvoor hij met al de kunstenarijen van de verdrukking gearbeid heeft, zal hij wedergeven en het niet inslokken om het te verteren, het zal niet bij hem blijven, maar naar zijn schande zal de teruggave zijn, veel onrechtmatig verkregen hebbende, zal hij ook veel teruggeven, zodat, wanneer ieder het zijne heeft, er slechts weinig voor hem overblijft. Door de genade Gods gedrongen te worden weer te geven wat onrechtmatig was verkregen, zoals met Zacheüs het geval was, is een grote zegen, vrijwillig en blijmoedig heeft hij viervoudig wedergegeven, en toch had hij nog veel over om "aan de armen te geven," Lukas 19:8. Maar tot teruggeven genoodzaakt te worden, zoals Judas, alleen maar door het afgrijzen van een twijfelend geweten, dan worden het voordeel en de vertroosting ervan gemist, want "hij wierp de zilveren penningen in de tempel, en heengaande verworgde hij zich."

B. Hij zal beroofd worden van alles wat hij heeft, en een bedelaar worden. Hij, die anderen beroofde, zal zelf beroofd worden, Jesaja 33:1, want alle hand van de bozen zal over hem komen vers 22. De onschuldigen, die hij benadeeld heeft zitten neer bij hun verlies, zeggende zoals David, "van de goddelozen komt goddeloosheid voort, maar mijne hand zal niet tegen u zijn," 1 Samuel 24:14. S Maar hoewel zij hem vergeven hebben en geen weerwraak op hem willen nemen, zal de Goddelijke gerechtigheid bozen gebruiken om de twist van de rechtvaardigen te twisten, en de ene goddeloze verpletteren door de hand des anderen. En als

hij aldus van alle kanten geplukt wordt, zal hij van zijn gewenst goed niet behouden, vers 20. niet alleen zal hij niet alles behouden, maar hij zal er niets van behouden. Daar zal van zijn spijze, die hij zozeer begeerde en met zoveel genot at, niet overig zijn, vers 21. Al zijn naburen en betrekkingen zullen hem in zo slechte omstandigheden geloven te zijn, dat, als hij gestorven is, niemand zal uitzien naar zijn goed, niemand van zijn maagschap zal verwachten door hem een penning rijker gemaakt te worden, noch om een bevelschrift verzoeken tot het beheer van zijn nagelaten goederen. In dit alles doelt Zofar op Job, die alles verloren had, en tot de uiterste armoede was gebracht.

Job 20:23 - 29
Zofar had de vele moeilijkheden en kwellingen beschreven, waarmee de boze praktijken van verdrukkers en wreedaards gewoonlijk gepaard gaan, en nu toont hij hoe ten laatste een algeheel verderf over hen komen zal.
1. Hun verderf zal voortkomen uit Gods toorn en wraak, vers 23. De hand van de bozen was over hem, vers 22, alle hand van de bozen. Zijn hand was tegen iedereen, en daarom zal ieders hand tegen hem zijn, evenwel, in zijn worsteling met hen zal hij zich nog kunnen verdedigen, maar zijn hart zal niet bestaan, en zijn handen zullen niet sterk zijn, "als God met hem zal handelen." Ezechiël 22:14, als God de grimmigheid Zijns toorns over hem uitstort, over hem regent. Elk woord spreekt hier verschrikking. Het is niet alleen Gods gerechtigheid, die tegen hem uitgaat, maar Zijn toorn wegens de tergingen Hem aangedaan, de hitte Zijns toorns, toorn in de hoogste mate. Die toorn wordt met kracht over hem uitgestort wordt overvloedig op hem geregend, hij daalt neer op zijn hoofd, zoals de zwavel en het vuur op Sodom, waarnaar ook de psalmist verwijst, "op de goddelozen zal God vuur en zwavel regenen."
Daar is geen beschutting tegen dan in Christus, die de enige verberging is tegen de wind en de vloed, Jesaja 32:2. Deze toorn zal op hem uitgestort worden als hij zijn buik gaat vullen, zich gaat tegoed doen aan hetgeen hij verkregen heeft, en er zich groot genot van belooft. En dan, als hij eet, zal deze storm hem overvallen, als hij zich veilig en gerust waant en geen gevaar vreest, zoals het verderf over de oude wereld en over Sodom gekomen is, toen zij in de diepte waren van hun gerustheid en op de hoogte van hun zinnelijkheid, gelijk Christus opmerkt, Lukas 17:26 en verv. Misschien zinspeelt Zofar hier op de dood van Jobs kinderen, toen zij aten en dronken.

2. Hun verderf zal onvermijdelijk zijn, en er zal geen mogelijkheid wezen om er aan te ontkomen, vers 24. Hij zij gevloden van de ijzeren wapenen. Vlucht duidt schuld aan, hij wil zich niet vernederen onder de oordelen Gods, naar middelen uitzien om met Hem verzoend te worden, al zijn zorg is: te ontkomen aan de wraak, die hem vervolgt, maar tevergeefs, als hij ontkomt aan het zwaard, zal de stalen boog hem doorschieten. God heeft wapenen van iedere soort, Hij heeft beide "Zijn zwaard gewet en Zijn boog gespannen," Psalm 7:13, Psalm 7:13,14, Hij kan met Zijn vijanden handelen "cominus of eminus - van nabij of van verre." Hij heeft een zwaard voor hen, die het met Hem denken uit te vechten door hun kracht, en een boog voor hen die denken Hem te kunnen ontkomen door hun list. Zie Jesaja 24:17, 18, Jeremia 48:43, 44. Ofschoon hij, die getekend is voor het verderf, aan het een oordeel ontkomt, zal hij toch een ander gereed voor hem vinden.

3. Het zal een schrikkelijk, algeheel verderf zijn. Als de schicht, die hem doorschoten heeft (want als God schiet, zal Hij het doel treffen, Zijn slagen komen altijd goed neer), uit zijn lichaam getrokken wordt, als het glinsterend zwaard (de bliksem, aldus is het Hebreeuwse woord), het vlammende zwaard, het "zwaard, dat dronken is geworden in de hemel," Jesaja 34:5, als dit uit zijn gal komt, o welke verschrikkingen zijn er dan over hem! Hoe sterk zijn de

stuiptrekkingen, hoe heftig is de doodsbenauwdheid! Hoe schrikkelijk zijn de banden des doods voor een goddeloze!

4. Soms is het een verderf, dat onmerkbaar over hem komt, vers 26.
a. De duisternis, die hem omhult, is een verborgen duisternis, het is alles duisternis, volslagen duisternis, zonder het minste schijnsel van licht er in, en zij is verborgen in zijn schuilplaats, waar hij zich teruggetrokken heeft, en waar hij hoopt zich te beschutten, nooit keert hij in tot zichzelf, of hij vindt zich in duisternis en in volslagen verlegenheid.
b. Het vuur, dat hem verteert, is een vuur, dat niet aangeblazen is, aangestoken zonder gerucht of geraas, een vertering, waarvan iedereen de uitwerking, maar niemand de oorzaak ziet. Het is duidelijk dat de wonderboom verdord is, maar de worm in de wortel, die hem heeft doen verdorren, is buiten het gezicht. Hij wordt verteerd door een zacht vuur, zeer stellig, maar zeer langzaam. Als de brandstof licht ontvlambaar is, dan behoeft het vuur niet aangeblazen te worden, en zo is het met hem, hij is rijp voor het verderf, "alle hoogmoedigen en al wie goddeloosheid doet zullen een stoppel zijn," Maleachi 4:1. Een onuitblusbaar vuur zal hem verteren, zo lezen het sommigen, en dat is gewis waar van het vuur van de hel.

5. Het is een verderf, niet alleen over hemzelf, maar ook over zijn geslacht, de overige in zijn tent zal het kwalijk gaan, want de vloek zal hem bereiken, en hij zal misschien door dezelfde smartelijke ziekte afgesneden worden, er is een erfenis van toorn in dat geslacht, die zowel de erfgenamen als het erfdeel zal verderven, vers 28.
a. Zijn nakomelingen zullen uitgeroeid worden. De inkomst van zijn huis zal weggevoerd worden, zal of ophouden door ontijdige sterfgevallen, of genoodzaakt zijn het land te verlaten. Talrijk aangroeiende gezinnen worden, als zij goddeloos zijn, spoedig verminderd, verstrooid en uitgeroeid door de oordelen Gods.
b. Zijn bezitting zal tenietgaan. Zijn goederen zullen even snel van zijn geslacht wegvloeien, als zij er ooit aan toegevloeid zijn, als de dag van Gods wraak komt voor welke dag hij gedurende al de tijd, die hij doorbracht om door list en verdrukking zijn bezitting te verkrijgen, zich toorn heeft vergaderd.

6. Het is een verderf, dat duidelijk zal blijken rechtvaardig te zijn, een verderf dat hij door zijn goddeloosheid zelf over zich gebracht heeft, want de hemel zal zijn ongerechtigheid openbaren, vers 27, dat is: de God des hemels, die al de verborgen goddeloosheid van de goddelozen ziet, zal door dit of dat middel aan de gehele wereld doen weten welk een laag, slecht man hij was, opdat zij de gerechtigheid Gods erkennen in alles wat over hem gebracht is. Ook de aarde zal tegen hem opstaan, zowel om zijn boosheid aan het licht te brengen als om haar te wreken. "De aarde zal haar bloed ontdekken," Jesaja 26:21. De aarde zal zich tegen hem opmaken en hem niet langer willen dragen, de hemel openbaart zijn ongerechtigheid en wil hem daarom niet opnemen, waarheen moet hij dus gaan? Waarheen anders dan naar de hel? Indien de God van hemel en aarde zijn vijand is, dan zal de hemel noch de aarde hem enigerlei vriendelijkheid betonen, maar alle heirscharen van beide zullen krijg tegen hem voeren.

Eindelijk. Zofar eindigt als een redenaar, vers 29. Dit is het deel des goddelozen mensen van God, dit is hem toebedeeld, voor hem bestemd als zijn lot. Hij zal het ten laatste hebben, zoals een kind zijn deel heeft, en hij zal het hebben tot in eeuwigheid, daar zal hij bij moeten blijven, dit is de erve van zijn uitspraak van God, het is de vastgestelde regel van Zijn oordeel, en er wordt behoorlijk voor gewaarschuwd. "O goddeloze gij zult de dood sterven!" Ezechiël 33:8. Hoewel onboetvaardige zondaren niet altijd onder zulke tijdelijke oordelen vallen, als hier beschreven zijn (daarin heeft Zofar zich vergist) blijft toch de toorn Gods op hen, en zij

worden rampzalig gemaakt door geestelijke oordelen, die veel ontzettender zijn. Hun geweten zal of een verschrikking voor hen wezen, en dan zijn zij in voortdurende ontzetting, of het is toegeschroeid en tot zwijgen gebracht, en dan zijn zij overgegeven in een verkeerde zin, en aldus ten eeuwigen verderve gewijd. Nooit was een leer beter verklaard en toch slechter toegepast dan deze door Zofar, die met dit alles bedoelde te bewijzen dat Job een huichelaar was. Laat ons de goede verklaring aannemen, en haar beter toepassen, haar gebruiken als een waarschuwing voor onszelf om "beroerd te zijn en niet te zondigen."

HOOFDSTUK 21

1 Maar Job antwoordde en zeide: 2 Hoort aandachtig mijn rede, en laat dit zijn uw vertroostingen. 3 Verdraagt mij, en ik zal spreken; en nadat ik gesproken zal hebben, spot dan. 4 Is (mij aangaande) mijn klacht tot de mens? Doch of het zo ware, waarom zou mijn geest niet verdrietig zijn? 5 Ziet mij aan, en wordt verbaasd, en legt de hand op de mond. 6 Ja, wanneer ik daaraan gedenk, zo word ik beroerd, en mijn vlees heeft een gruwen gevat. 7 Waarom leven de goddelozen, worden oud, ja, worden geweldig in vermogen? 8 Hun zaad is bestendig met hen voor hun aangezicht, en hun spruiten zijn voor hun ogen. 9 Hun huizen hebben vrede zonder vreze, en de roede Gods is op hen niet. 10 Zijn stier bespringt, en mist niet; zijn koe kalft, en misdraagt niet. 11 Hun jonge kinderen zenden zij uit als een kudde, en hun kinderen huppelen. 12 Zij heffen op met de trommel en de harp, en zij verblijden zich op het geluid des orgels. 13 In het goede verslijten zij hun dagen; en in een ogenblik dalen zij in het graf. 14 Nochtans zeggen zij tot God: Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust. 15 Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen? En wat baat zullen wij hebben, dat wij Hem aanlopen zouden? 16 Doch ziet, hun goed is niet in hun hand; de raad der goddelozen is verre van mij. 17 Hoe dikwijls geschiedt het, dat de lamp der goddelozen uitgeblust wordt, en hun verderf hun overkomt; dat God hun smarten uitdeelt in Zijn toorn! 18 Dat zij gelijk stro worden voor de wind, en gelijk kaf, dat de wervelwind wegsteelt; 19 Dat God Zijn geweld weglegt voor Zijn kinderen, hem vergeldt, dat hij het gewaar wordt; 20 Dat zijn ogen zijn ondergang zien, en hij drinkt van de grimmigheid des Almachtigen! 21 Want wat lust zou hij na zich aan zijn huis hebben, als het getal zijner maanden afgesneden is? 22 Zal men God wetenschap leren, daar Hij de hogen richt? 23 Deze sterft in de kracht zijner volkomenheid, daar hij gans stil en gerust was; 24 Zijn melkvaten waren vol melk, en het merg zijner benen was bevochtigd. 25 De ander daarentegen sterft met een bittere ziel, en hij heeft van het goede niet gegeten. 26 Zij liggen tezamen neder in het stof, en het gewormte overdekt ze. 27 Ziet, ik weet ulieder gedachten, en de boze verdichtselen, waarmede gij tegen mij geweld doet. 28 Want gij zult zeggen: Waar is het huis van de prins, en waar is de tent van de woningen der goddelozen? 29 Hebt gijlieden niet gevraagd de voorbijgaanden op de weg, en kent gij hun tekenen niet? 30 Dat de boze onttrokken wordt ten dage des verderfs; dat zij ten dage der verbolgenheden ontvoerd worden. 31 Wie zal hem in het aangezicht zijn weg vertonen? Als hij wat doet, wie zal hem vergelden? 32 Eindelijk wordt hij naar de graven gebracht, en is gedurig in de aardhoop. 33 De kluiten des dals zijn hem zoet, en hij trekt na zich alle mensen; en dergenen, die voor hem geweest zijn, is geen getal. 34 Hoe vertroost gij mij dan met ijdelheid, dewijl in uw antwoorden overtreding overig is?

Dit is Jobs antwoord op de rede van Zofar, waarin hij minder klaagt over zijn eigen ellende dan hij in zijn vorige redenen gedaan heeft, (bevindende dat zijn vrienden door zijn klachten tot geen medelijden werden bewogen), en nu komt hij nader tot de algemene kwestie, waarover het geschil liep tussen hem en hen: of uitwendige voorspoed en de voortduur ervan een kenmerk waren van de ware kerk en van haar ware leden zodat het verderf van iemands voorspoed volstaat om te bewijzen dat hij een geveinsde is, al is daar ook geen ander bewijs voor, dit hielden zij staande, maar werd door Job ontkend.

I. Zijn inleiding hier heeft ten doel om hun belangstelling op te wekken, teneinde hun aandacht te verkrijgen, vers 1 - 6.
II. Zijn rede heeft ten doel hun oordeel, hun verstand te overtuigen, en hun dwalingen te herstellen. Hij erkent dat God slechte mensen soms als het ware in ketenen ophangt, "in terrorem - als een afschrikkend voorbeeld voor anderen - "door het een of ander zichtbaar en treffend oordeel in dit leven, maar ontkent dat Hij dit altijd doet, ja meer, hij beweert dat Hij gewoonlijk anders doet, de grootste zondaars al hun dagen in voorspoed laat doorbrengen, en hen uit de wereld laat gaan zonder enig zichtbaar teken van zijn ongenoegen.

1. Hij beschrijft de grote voorspoed van goddeloze mensen, vers 7 - 13.
2. Hij toont hun grote goddeloosheid, waarin zij verhard werden door hun voorspoed, vers 14 - 16.
3. Hij voorzegt hun eindelijk verderf, maar na een langdurig uitstel, vers 17 - 21.

4. Hij bespeurt een grote verscheidenheid in de wegen van Gods voorzienigheid met de wensen, zelfs met slechte mensen, vers 22 - 26.
5. Hij ontneemt hun de gronden van hun streng oordeel over hem, door hun te tonen dat het verderf bewaard wordt voor een andere wereld, en dat in deze wereld de bozen dikwijls nog tot het laatste toe ontkomen, vers 27 tot het einde. Hierin had Job blijkbaar gelijk.

Job 21:1 - 6
Job beveelt hier zijn toestand en zijn rede, beide wat hij leed en wat hij zei, aan de medelijdende overweging van zijn vrienden.

1. Wat hij van hen begeert is zeer billijk, namelijk dat zij hem zullen toelaten te spreken, vers 3, en hem niet in de rede zullen vallen, zoals Zofar gedaan heeft. Onder alle mensen moet aan hen, die verliezen lijden, verlof tot spreken worden gegeven, en als zij, die beschuldigd en bestraft worden, niet tot hun verdediging mogen spreken, dan wordt hun een onherstelbaar onrecht gedaan. Hij smeekt hun dat zij aandachtig zijn rede zullen horen, vers 2, als degenen die hem begrijpen, en zo zij in dwaling waren, bereid zouden zijn hun dwaling in te zien en te herstellen, hij bidt hun ook hem aan te zien, vers 5, want wij kunnen evengoed niet horen als niet letten op hetgeen wij horen.

2. Hetgeen waarop hij aandringt is zeer redelijk.
A. Zij kwamen om hem te troosten. "Welnu", zegt hij, "laat dit zijn uw vertroostingen, vers 2, zo gij geen andere vertroostingen voor mij hebt, zo onthoudt mij tenminste deze niet, weest zo vriendelijk, zo rechtvaardig, om mij geduldig aan te horen, en dat zal dan voor uw vertroostingen kunnen gelden." Ja zij konden niet weten hoe hem te vertroosten, indien zij hem niet wilden toestaan zijn zaak voor hen bloot te leggen. Of: "het zal een vertroosting zijn voor uzelf als gij kunt denken vriendelijk gehandeld te hebben met uw beproefde vriend, hem niet met hardheid te hebben bejegend."
B. Hij zal hen willen aanhoren, als het hun beurt zal zijn om te spreken. "Nadat ik gesproken heb, kunt gij voortgaan met hetgeen gij te zeggen hebt, en ik zal u niet hinderen al is het ook dat gij voortgaat met spotten." Zij, die zich in twistgesprekken mengen, moeten verwachten dat hun harde woorden gegeven zullen worden, en zich voornemen om dit geduldig te dragen, want meestal zullen zij, die spotten, blijven spotten in weerwil van alles, dat tegen hen gezegd wordt.
C. Hij hoopte hen te overtuigen. "Indien gij mij slechts met onpartijdigheid wilt aanhoren, gaat dan maar voort met spotten zo gij kunt, maar ik geloof datgene te zullen zeggen, dat u een andere toon zal doen aanslaan, daar gij dan veeleer medelijden met mij zult hebben, dan genegen zult zijn om nog verder met mij te spotten."
D. Zij waren zijn rechters niet, vers 4. "Is mijn klacht tot de mens? Nee, en indien zij het ware, ik zie dat het van weinig nut zou zijn. Maar mijn klacht is tot God, en ik beroep mij op Hem. Laat Hem richten tussen u en mij. Voor Hem staan wij op gelijke voet, en daarom heb ik het voorrecht evengoed als gij gehoord te worden. Indien mijn klacht tot de mensen was, mijn geest zou ontroerd zijn, want zij zouden geen acht op mij slaan, en mij ook niet recht begrijpen, maar mijn klacht is tot God, die mij zal toelaten te spreken, ofschoon gij dit niet wilt." Het zou treurig zijn, indien God even onvriendelijk met ons handelde als onze vrienden soms met ons handelen.

E. Er was in zijn toestand iets, dat zeer verbazingwekkend was, en dat dus hun ernstige overweging behoefde en verdiende. Zijn geval was geen gewoon, maar wel een zeer buitengewoon geval.

a. Hijzelf was er van verbaasd, verbaasd over de ellende, die God over hem heeft gebracht, en over de bestraffingen van zijn vrienden, vers 6. "Wanneer ik gedenk aan de ontzettende dag, toen ik van alles wat lieflijk was en mij tot vertroosting strekte beroofd werd, die dag, waarop ik met boze zweren geslagen werd, als ik gedenk aan al de harde redenen, waarmee gij mij gegriefd hebt, dan - ik beken het - word ik beroerd, dan wordt mijn vlees door siddering bevangen, inzonderheid als ik dit vergelijk met de voorspoedige toestand van vele goddelozen en de toejuichingen hunner naburen, waarmee zij door de wereld gaan." De leidingen van Gods voorzienigheid in het bestuur van de wereld zijn soms zeer verbazingwekkend, zelfs voor wijze en Godvruchtige mensen, zodat zij niet weten wat er van te denken.
b. Hij wenst dat zij er verbaasd over zullen zijn, vers 5. "Ziet mij aan, en wordt verbaasd. In plaats van een uitlegging te geven van mijn beproevingen, moest gij, vervuld van ontzag, de ondoorgrondelijke verborgenheden van Gods voorzienigheid aanbidden in de beproevingen van een man, van wie gij geen kwaad weet, daarom behoorde gij de hand op de mond te leggen, zwijgend de uitkomst af te wachten en niet te oordelen vóór de tijd." Gods weg is in de zee en Zijn pad in grote wateren. Als wij hetgeen Hij doet door de goddelozen voorspoedig te laten zijn en de Godvruchtigen te beproeven, niet kunnen verklaren, de diepten van deze Zijn handelingen niet kunnen doorgronden, dan betaamt het ons stil neer te zitten en ze te bewonderen. De oprechten zullen hierover verbaasd zijn, Hoofdstuk 17:8. Wees gij dit ook.

Job 21:7 - 16
Alle drie de vrienden van Job hadden in hun laatste redenen uitvoerig de ellende beschreven van een goddeloze in deze wereld. "Het is waar", zegt Job, "er worden soms zeer treffende oordelen gebracht over bekende zondaren, maar niet altijd, want wij hebben vele voorbeelden van de grote, langdurige voorspoed van hen, die openlijk goddeloos zijn. Hoewel zij door hun voorspoed verhard worden in hun goddeloosheid, blijven zij toch voorspoedig." I. Hij beschrijft hun voorspoed in zijn hoogte en breedte en lengte. "Indien het waar is wat gij zegt, zegt mij toch waarom leven de goddelozen?" vers 7. Het feit wordt aangenomen als erkend en toegestaan, want dagelijks zien wij er de voorbeelden van.

1. Zij leven en worden niet plotseling afgesneden door de slagen van Gods wraak. Zij spreken nog, die hun mond tegen de hemel zetten. Zij handelen nog die hun hand uitstrekken tegen God. Zij leven niet slechts, dat is: hun is niet slechts uitstel verleend, maar zij "leven in voorspoed," 1 Samuel 25:6. S. Ja meer,

2. Zij worden oud. Zij hebben de eer, de voldoening en het voordeel van lang te leven, tijd genoeg om hun gezin groot te zien worden en hun bezittingen te zien vermeerderen. Wij lezen van "een zondaar, die honderd jaren oud is," Jesaja 65:20. Maar dit is niet alles.

3. Zij worden geweldig in vermogen, worden verhoogd tot posten van macht en gezag en vertrouwen, hebben niet slechts een groot aanzien, maar ook grote macht. "Vivit imo, et in senatum venit - Hij leeft niet slechts, maar gaat in het raadhuis." Waarom nu is dit? Het is de moeite waard om te vragen naar de redenen van de uitwendige voorspoed van goddeloze mensen. Het is niet omdat God de aarde verlaten heeft, of omdat Hij hun goddeloosheid niet ziet en niet haat, of haar niet kan straffen, maar omdat de maat hunner ongerechtigheid nog niet vol is. Dit is de dag van Gods lankmoedigheid, en op de een of andere wijze maakt Hij gebruik van hen en van hun voorspoed om Zijn eigen raadsbesluiten tot stand te brengen, terwijl Hij hen rijpt voor het verderf, maar de voornaamste reden is, dat Hij wil doen blijken dat er een andere wereld is, die de wereld is van de vergelding, en niet deze.

De voorspoed van de goddelozen wordt hier beschreven als:

A. Volkomen. er ontbreekt niets aan.
a. Zij worden vermenigvuldigd, hun gezin wordt opgebouwd, en zij hebben de voldoening van het te zien, vers 8. Hun zaad is bestendig met hen voor hun aangezicht. Dit wordt het eerst genoemd, omdat het beide een lieflijk genot schenkt en een aangenaam vooruitzicht geeft.
b. Zij hebben rust en vrede, vers 9. Terwijl Zofar had gesproken van hun voortdurende angsten en verschrikkingen, zegt Job: Hun huizen zijn veilig beide tegen gevaar en tegen de vrees er voor, en zo ver zijn zij van gewond te worden door Gods zwaard of door Zijn pijlen, dat zij niet eens de pijn gevoelen van Gods roede op hen.
c. Zij zijn rijk, hebben voorspoed met hun bezittingen, daar geeft hij slechts een voorbeeld van, vers 10. Hun vee vermeerdert, en zij hebben er geen teleurstellingen in, niet eens dat een koe misdraagt, zodat hun vee wel tot meer moet aangroeien. Dit is beloofd in Exodus 23:26, Deuteronomium 7:14.
d. Zij zijn vrolijk en leiden een lustig leven vers 11, 12. Hun jonge kinderen zenden zij uit onder hun naburen als een kudde, in grote getale om zich te vermaken. Zij hebben hun danspartijen, hun muzikale bijeenkomsten, waar hun kinderen dansen, en dansen is het geschiktst voor kinderen, die hun tijd niet beter weten te gebruiken, en wier onschuld hen behoedt tegen het kwaad, waarvan het gewoonlijk vergezeld gaat. Hoewel de ouders niet zo heel jong of zo dartel meer zijn om zelf te dansen, heffen zij toch de trommel en de harp op, zij pijpen en hun kinderen dansen naar hun pijpen, en zij kennen geen verdriet waardoor hun instrumenten ontstemd raken of hun hart zich voor de vreugde toesluit. Sommigen merken op dat dit een voorbeeld is van hun ijdelheid, zowel als van hun voorspoed. Wij zien hier niets van de zorg voor hun kinderen, die Abraham voor de zijnen heeft gedragen, namelijk "om zijn kinderen na hem te bevelen, dat zij de weg des Heeren zouden houden," Genesis 18:19. Hun kinderen bidden niet, le ren de Godsdienst niet, maar dansen en zingen, en verblijden zich op het geluid des orgels. Zinnelijk genot, dat is alles, waarin vleselijk - gezinde mensen behagen vinden, en gelijk de mensen zelf zijn, zo voeden zij hun kinderen op.

B. Voortdurend en gestadig, vers 13. In het goede verslijten zij hun dagen, al hun dagen, en weten niet wat het is gebrek te hebben, in vrolijkheid, en weten niet wat droefheid betekent, en ten laatste dalen zij - zonder vooraf door iets verschrikt te zijn, zonder angst of doodsbenauwdheid - in het graf, en er zijn geen banden tot hun dood toe. Als er nu na dit leven geen ander leven was, dan zou het het begeerlijkste zijn om snel door de slag des doods getroffen te worden. Daar wij ten grave moeten dalen, zouden wij, indien dit de eindpaal van onze reis was, wensen in een ogenblik te sterven, de bittere pil in eens door te slikken, en er niet op te kauwen.

II. Hij toont aan hoe zij misbruik maken van hun voorspoed, en er door bevestigd en verhard worden in hun goddeloosheid, vers 14,15. Hun goud en zilver dienen om hen te verstalen, hen meer beledigend en onbeschaamd te maken in hun boosheid. Nu maakt hij hier melding van, hetzij:

1. Om de moeilijkheid nog te verzwaren. Het is vreemd, dat zulke slechte mensen dermate voorspoedig zijn, maar inzonderheid dat diegenen voorspoed hebben, die tot zo’n diepte van goddeloosheid zijn vervallen, dat zij openlijk God zelf trotseren, Hem in het aangezicht zeggen dat zij zich niet om Hem bekommeren, en dat hun voorspoed aanhoudt hoewel zij er in hun tegenstaan van God op steunen, met dat wapen strijden zij tegen Hem, en toch wordt hun dat wapen niet ontnomen. Of

2. Om de moeilijkheid te verminderen. God laat hun toe voorspoedig te zijn, maar laat ons hierover ons niet verwonderen, want "de voorspoed van de zotten zal hen verderven," door

hen te verharden in de zonde, Spreuken 1:32. Psalm 73:7 - 9. Zie van hoe weinig belang deze voorspoedige zondaren God en Godsdienst achten, alsof zij zoveel hebbende van deze wereld, het niet nodig hadden om naar een andere te vragen.
A. Zie hoe slecht gezind zij zijn jegens God en Godsdienst, zij verlaten hen, verbannen alle gedachten aan hen.
a. Zij vrezen de tegenwoordigheid Gods. Zij zeggen tot Hem: Wijk van ons, laat ons niet verontrust worden door de vrees van onder Gods oog te zijn, noch in bedwang worden gehouden door vrees voor Hem. Of, zij zeggen Hem heen te gaan, als iemand die zij niet nodig hebben. De wereld is het deel dat zij hebben verkozen en waarin zij zich gelukkig achten, zolang zij haar hebben kunnen zij wel zonder God leven. Rechtvaardig zal God tot hen zeggen: "Gaat weg van Mij," Mattheüs 25:41, die tot Hem gezegd hebben heen te gaan, rechtvaardig houdt Hij hen thans aan hun woord.
b. Zij vrezen de kennis van God, van Zijn wil en van hun plicht jegens Hem. Aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust. Zij, die besloten hebben om niet in Gods wegen te wandelen, hebben ook geen lust ze te kennen, omdat die kennis een voortdurende bestraffing zal zijn van hun ongehoorzaamheid, Johannes 3:19.

B. Let op hun redenering tegen God en Godsdienst, vers 15. Wat is de Almachtige? Het is vreemd, dat ooit door schepselen zo beledigend wordt gesproken, dat door redelijke schepselen zo onzinnige, ongerijmde taal wordt gevoerd. De twee grote banden, waarmee wij tot de Godsdienst getrokken en er aan vastgehouden worden, zijn de banden van plicht en belang, en nu pogen zij hier deze banden te verbreken.
a. Zij willen niet geloven dat het hun plicht is Godsdienstig te zijn. "Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen?" Zoals Farao zei: "Wie is de Heere, wiens stem ik gehoorzamen zou?" Exodus 5:2.
Let op met welk een geringschatting zij van God spreken: Wat is de Almachtige? Alsof Hij niets meer was dan een naam, iemand, die niets heeft in te brengen, of iemand met wie zij niets van doen hebben.
b. Met hoeveel hardheid zij van de Godsdienst spreken. Zij noemen hem een dienst, en bedoelen een harde dienst, een slavernij. Merk ook op hoe hoog zij van zichzelf spreken: "dat wij Hem zouden dienen, wij, die rijk zijn en geweldig in vermogen, moeten wij Hem onderworpen zijn, Hem rekenschap zijn verschuldigd? Nee, wij zijn heren." Jeremia 2:31. Zij willen niet geloven dat het hun belang is om Godsdienstig te zijn. Wat baat zullen wij hebben als wij tot Hem bidden? vers 15. De gehele wereld is voor hetgeen zij kunnen verkrijgen, en de koopwaar van de wijsheid wordt veronachtzaamd, omdat zij denken dat er niets van te halen is, "het is tevergeefs God te dienen," Maleachi 3:13, 14. Bidden zal geen schulden betalen, geen huwelijksgoed aan kinderen geven ja meer: ernstige Godsvrucht kan iemands bevordering wel in de weg staan en hem blootstellen aan verlies. En wat dan? Moet niets gewin worden geacht dan de rijkdom en de eer van deze wereld? Als wij de gunst van God verkrijgen, geestelijke en eeuwige zegeningen deelachtig worden, dan hebben wij geen reden om te klagen dat wij verliezen lijden door onze Godsdienst. Maar als wij geen nuttigheid, geen gewin hebben van ons gebed, dan is dit onze eigen schuld, Jesaja 58:3, 4, het is omdat wij "kwalijk bidden," Jakobus 4:3. De Godsdienst zelf is geen ijdele zaak, indien hij dit is voor ons dan hebben wij het onszelf te wijten dat wij aan de buitenzijde ervan blijven, Jakobus 1:26.

III. Hij toont hun dwaasheid hierin aan, en ontkent ten enenmale het hierin met hen eens te zijn, vers 16, Zie, hun goed is niet in hun hand, dat is: zij hebben het niet verkregen zonder God, en daarom zijn zij ondankbaar in Hem dus gering te schatten, het was niet hun kracht, niet de sterkte hunner hand, die hun deze rijkdom verkregen heeft, en daarom behoren zij God

te gedenken, die hem hun gegeven heeft. Zonder God kunnen zij hem ook niet behouden, en daarom zijn zij zeer onverstandig om hun deel aan Hem te verliezen, en Hem te zeggen van hen te wijken. Sommigen geven deze zin hieraan: "Hun goed is in hun schuren en in hun zakken bijeenvergaderd, het is niet in hun hand om er goed mee te doen aan anderen, en welk goed doet het dan aan hen? Daarom", zegt Job, "is de raad van de goddelozen verre van mij. Verre zij het van mij om van hun gevoelen te zijn, te spreken zoals zij spreken, te doen zoals zij doen en mij naar hun inzichten te gedragen. "Hun nakomelingen hebben een welbehagen in hun woorden hoewel hun weg een dwaasheid van hen is," Psalm 49:14, maar ik weet beter dan om in hun raad te wandelen." Job 21:17 - 26 Job had de voorspoed van de goddelozen uitvoerig beschreven, en nu:

I. Stelt hij dit in deze verzen tegenover hetgeen zijn vrienden gezegd hadden nopens hun gewis verderf in deze wereld. "Zegt mij, hoe dikwijls geschiedt het, dat de lamp van de goddelozen uitgeblust wordt? Ziet gij niet even dikwijls dat zij blijft branden totdat zij vanzelf uitgaat? vers 17. Hoe dikwijls ziet gij verwoesting over hen komen, of dat God hun smarten uitdeelt in Zijn toorn? Ziet gij niet even dikwijls dat hun vrolijkheid en hun voorspoed tot het laatste toe voortduren?" Er zijn misschien evenveel voorbeelden van, dat bekende zondaren hun dagen eindigen in pracht en weelde als in ellende en armoede, en deze waarneming volstaat om hun argumenten tegen Job krachteloos te maken en aan te tonen dat het karakter van de mensen niet met zekerheid beoordeeld kan worden naar hun uitwendige omstandigheden.

II. Hij brengt dit overeen met de heiligheid en rechtvaardigheid van God, al is het ook, dat goddeloze mensen al hun dagen voorspoedig zijn, moeten wij daarom toch niet denken dat God hun boosheid altijd ongestraft zal laten. Nee:

1. Zelfs terwijl zij aldus voorspoedig zijn, zijn zij als stro voor de wind en gelijk kaf dat de wervelwind wegsteelt, vers 18. Zij zijn licht en waardeloos, van generlei beduidenis voor God of goede en wijze mensen. Zij zijn geschikt voor het verderf en er voortdurend aan blootgesteld, en als zij op de volle hoogte zijn van hun pracht en macht, is er slechts een schrede tussen hen en de ondergang.

2. Hoewel zij al hun dagen doorbrengen in rijkdom, legt God toch hun geweld weg voor hun kinderen, vers 19, en Hij zal het aan hun nakomelingen bezoeken als zij heengegaan zijn. De verdrukker legt zijn goederen op voor zijn kinderen om voorname lieden van hen te maken maar God legt zijn ongerechtigheid voor hen op om hen tot bedelaars te maken: Hij houdt nauwkeurig rekening van de zonden van de vaderen, "verzegelt ze in Zijn schatten," Deuteronomium 32:34, en zal rechtvaardig de kinderen straffen, terwijl de schatten, waaraan de vloek kleeft, als nagelaten goederen in hun handen zijn.

3. Ofschoon zij voorspoedig zijn in deze wereld, zal er in een andere wereld toch met hen afgerekend worden. God vergeldt hem ten laatste naar zijn daden, vers 19, al wordt ook het vonnis, dat over zijn boze daden geveld wordt, niet snel ten uitvoer gebracht. Misschien zal hij er thans niet toe gebracht worden om te vrezen voor de toekomende toorn, maar kan hij zich nog vleien met de hoop, dat hij vrede zal hebben, al gaat hij ook voort in zijn zonde, maar die vrees zal hem overkomen in de dag van de openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods. Hij zal het gewaar worden vers 19, zijn ogen zullen zijn verderf zien waaraan hij niet heeft willen geloven. "Zij zien het niet, maar zij zullen het zien," Jesaja 26:11. De ogen, die moedwillig gesloten werden voor de genade Gods, zullen geopend worden om zijn verderf te zien. Hij zal drinken van de grimmigheid des Almachtigen, dat zal het deel Zijns bekers

wezen Vergelijk Psalm 11:6 met Openbaring 14:10. De rampzaligheid van de veroordeelde zondaars wordt hier voorgesteld in weinige woorden, maar zij zijn schrikkelijk: zij liggen onder de toorn des almachtigen Gods, die in hun verderf beide Zijn toorn doet zien en Zijn macht bekendmaakt. Indien dit nu zijn toestand is in de andere wereld, welk goed zal zijn voorspoed in deze wereld hem dan doen? vers 21. Wat lust zou hij na zich aan zijn huis hebben? Onze Heiland heeft ons doen weten hoe weinig lust of vermaak de rijke man in de hel had aan zijn huis na hem, toen de herinnering aan het goede, dat hij in zijn leven ontvangen had, niet hielp om zijn tong te verkoelen, maar nog veel toedeed aan zijn rampzaligheid die ook vermeerderd werd door zijn smart, ja, zijn vijf broeders, die hij in zijn huis heeft achtergelaten, hem naar deze plaats van de pijniging zullen volgen, Lukas 16:25 - 28. Zo weinig zal het gewin van de wereld hem baten, die zijn ziel verloren heeft.

III. Hij vindt de oplossing van het raadsel nopens dit verschil, dat Gods voorzienigheid maakt tussen de ene goddeloze en de andere in de wijsheid en de vrijmacht van God, vers 22. Zal men God wetenschap leren? Durven wij Gods handelingen aanklagen, Zijn gedrag afkeuren? Zullen wij het op ons nemen om aan God te zeggen hoe Hij de wereld moet regeren, welke zondaar Hij moet sparen, en welke Hij moet straffen? Hij heeft beide gezag en macht om de hogen te richten. Engelen in de hemel, vorsten en magistraten op aarde zijn aan God rekenschap verschuldigd, en moeten hun oordeel van Hem ontvangen, Hij bestuurt hen, en maakt het gebruik van hen dat Hem behaagt, zal Hij dan rekenschap verschuldigd zijn aan ons, of van ons raad ontvangen?
Hij is de rechter van de gehele aarde, en daarom zal Hij ongetwijfeld recht doen, Genesis 18:25 - Romeinen 3:6, en deze handelingen van Zijn voorzienigheid, die met elkaar in strijd schijnen te zijn, kan Hij niet slechts met elkaar overeenbrengen, maar ze gezamenlijk Zijn eigen doeleinden doen dienen. Het kleine verschil tussen het onboetvaardig sterven van de ene goddeloze in vrede en pracht, en het onboetvaardig sterven van een anderen goddeloze in pijn en armoede zal, als zij ten laatste in de hel elkaar ontmoeten, opgehelderd worden door het kleine verschil dat er is tussen het plotseling sterven van de een en het langzaam sterven van de ander, als zij elkaar weldra zullen ontmoeten in het graf. Zó groot is de onevenredigheid tussen de tijd en de eeuwigheid, dat, indien ten laatste de hel het deel is van iedere zondaar, het weinig verschil uitmaakt, als de een er zingende en de ander er zuchtende heengaat. Zie:

1. Hoe verschillend de omstandigheden zijn onder welke de mensen sterven. Er is een weg om in de wereld te komen, zeggen wij, maar vele om er uit heen te gaan, maar gelijk sommigen door een snelle en gemakkelijke anderen door een moeilijke en zeer pijnlijke arbeid van de moeder in de wereld komen, zo is ook het sterven veel verschrikkelijker voor de een dan voor de ander. En daar de dood des lichaams de geboorte van de ziel in de andere wereld is, kan de doodstrijd niet ongevoeglijk vergeleken worden bij de barensweeën, onder welke de mens geboren wordt.
Merk het verschil op:
a. De een sterft plotseling, in zijn volle kracht, onverzwakt door ouderdom of ziekte, vers 23, hij is stil en gerust, onder generlei vrees voor de nadering des doods, integendeel, daar zijn melkvaten vol zijn van melk, en het merg van zijn beenderen bevochtigd is, vers 24, dat is: daar hij sterk en gezond is, een goed lichaamsgestel heeft zoals een vette melkkoe, die in goeden doen is, rekent hij op niets anders, dan om nog vele jaren in vrolijkheid en genoegen te leven. Zó vele kansen heeft hij om te leven, en toch wordt hij in een ogenblik neergeveld door de dood. Het is een gewone zaak, dat mensen door de dood worden weggenomen als zij in hun volle kracht zijn, de hoogste mate van gezondheid genieten, de dood het minst verwachten, er zich het best tegen gewapend denken, en bereid zijn om de dood niet alleen op

een grote afstand te stellen, maar hem te trotseren. Laat ons dus nooit wanen veilig en zeker te zijn, want wij hebben menigeen gekend, die in een week tijds, ja op een dag, in een uur, of misschien in een enkele minuut gezond en dood was. Zo laat ons dan altijd bereid zijn.

b. Een ander sterft langzaam en na zeer veel pijn geleden te hebben, vers 25, met een bittere ziel, een bitterheid van ziel, als die waarin de arme Job nu zelf was, nooit eet hij met genot, hij heeft geen lust in zijn voedsel, ziekte, ouderdom of harteleed benemen hem alle smaak en eetlust. Hoe grote reden tot dankbaarheid hebben diegenen, die een goede gezondheid genieten en altijd met smaak kunnen eten! En hoe weinig reden tot klagen hebben zij, die soms niet aldus kunnen eten, als zij horen van velen, die het nooit kunnen!

2. Hoe onbespeurbaar dit is in het graf, daar rijken en armen, de gezonden en de ongezonden er samenkomen, vers 26. Zij liggen tezamen neer in het stof, en het gewormte overdekt hen, voedt zich met hen. En zo zullen de goddelozen, als een van hen sterft in een paleis en een ander in een kerkerhol, elkaar ontmoeten in de vergadering van de doden en veroordeelden, en daar zal de worm, die niet sterft, en het vuur, dat niet uitgeblust wordt, voor hen gelijk wezen, waardoor deze verschillen onbeduidend worden, en niet de moeite waard om ons het hoofd er over te breken.

Job 21:27 - 34
In deze verzen:
I. Verzet zich Job tegen de mening van zijn vrienden, waaraan zij nog altijd vasthielden, namelijk dat de bozen gewis tot zo'n zichtbaar en merkwaardig verderf zullen komen als waartoe Job gekomen was, en wel niemand anders dan de bozen naar welk beginsel zij Job dus als een goddeloze veroordeelden. " Ik weet ulieder gedachten", zegt Job, vers 27. ik weet, dat gijlieden het niet met mij eens zult zijn, want uw oordeel is beneveld door uw wrok en uw vooroordelen tegen mij, en door de verdenkingen van mijn eer en oprechtheid, die gij ten onrechte tegen mij koestert, hoe zou het dan mogelijk zijn ulieden tot overtuiging te brengen?" In antwoord op Jobs rede betreffende de voorspoed van de goddelozen, waren zijn vrienden bereid te zeggen: "Waar is het huis van de prins?" vers 28. Waar is het huls van Job, of het huis van zijn oudste zoon, waarin zijn kinderen maaltijd hielden? Doe eens een onderzoek naar de omstandigheid van het huis van Job en zijn gezin, en vraag dan: Waar is de tent van de woningen van de goddelozen? Vergelijk die eens met elkaar, en gij zult spoedig zien, dat Jobs huis zich in dezelfde toestand bevindt als de huizen van de tirannen en verdrukkers, en dan kunt gij gerust tot de slotsom komen dat hij een zodanige is."

II. Hij stelt nu zijn eigen oordeel daar tegenover, en ten bewijze er van beroept hij zich op de gevoelens en waarnemingen van geheel het mensdom. Hij is er zó van overtuigd gelijk te hebben, dat hij bereid is de zaak door de eerste de beste voorbijganger te laten beslissen, vers 29. " Hebt gijlieden niet gevraagd de voorbijgaanden op de weg? Iedereen zal u antwoorden. Ik zeg niet, zoals Elifaz, Hoofdstuk 5:1, tot wie van de heiligen - maar tot wie van de kinderen der mensen zult gij u keren? Wendt u tot wie gij wilt, gij zult hen allen van mijn gevoelen vinden, dat de straf van de zondaren meer bestemd is voor de andere wereld dan voor deze, overeenkomstig de profetie van Henoch, de zevende van Adam, Judas: 14. Kent gij de tekenen niet van deze waarheid, die allen, welke de wegen van Gods voorzienigheid met het mensdom in deze wereld hebben nagespeurd, u verschaffen kunnen?" Wat nu is het, dat Job hier verklaart en staande houdt? Twee dingen.

1. Dat onboetvaardige zondaren gewis in de andere wereld gestraft zullen worden, en dat gewoonlijk hun straf tot aan die tijd wordt uitgesteld.

2. Dat wij het daarom niet vreemd moeten vinden, indien zij in deze wereld grote voorspoed hebben, en onder geen zichtbaar teken van Gods misnoegen vallen. Zij worden thans gespaard, omdat zij dan gestraft zullen worden. "De goddelozen groeien als het kruid, en al de werkers van de ongerechtigheid bloeien, opdat zij tot in der eeuwigheid verdelgd worden," Psalm 92:8.

De zondaar wordt hier verondersteld:
A. Te leven in grote macht, zodat hij niet slechts "de schrik van de helden is in het land van de levenden," Ezechiël 32:27, maar ook de schrik van de wijzen en Godvruchtigen, die hij zó in ontzag houdt, dat niemand hem in zijn aangezicht zijn weg durft vertonen, vers 31. Niemand zal de vrijheid nemen om hem te bestraffen hem te spreken van de boosheid van zijn weg en van hetgeen er het einde van zal wezen, zodat hij zondigt in alle gerustheid, en men hem schaamte noch vrees doet kennen. De voorspoed van de zotten zal hen verderven door dat zij wanen daardoor boven bestraffing te zijn verheven, door welke zij tot die bekering gebracht konden worden, welke alleen hun verderf zou voorkomen. Diegenen zijn voor het verderf getekend, die men stil laat voortgaan in hun zonde, Hoséa 4:17. En indien niemand hem in zijn aangezicht zijn weg durft vertonen, veel minder nog durft iemand hem vergelden wat hij gedaan heeft, hem vergoeding doen geven voor het onrecht dat hij gedaan heeft. Hij is een van de grote vliegen, welke heenbreken door het spinnenweb van de wet, dat alleen de kleine vliegen vasthoudt, dit is het dat de zondaren aanmoedigt om voort te gaan op hun zondige weg, dat zij de gerechtigheid zelf in verlegenheid brengen, haar bevreesd maken om zich met hen te bemoeien. Maar er komt een dag, wanneer tot diegenen van hun gebreken gesproken zal worden, die het nu niet kunnen dragen er van te horen, aan wie hun zonden ordelijk voor ogen gesteld zullen worden, hun weg in hun aangezicht zal worden getoond tot hun eeuwige beschaming, die nu niet willen, dat hij hun getoond zal worden tot hun overtuiging, wanneer aan hen het door hen bedreven onrecht vergolden zal worden, dat zij geweigerd hebben te vergoeden.
B. Te sterven en met grote pracht en praal begraven te worden, vers 32, 33. Het is niet te verhelpen, sterven moet hij, dat is het lot van alle mensen, maar alles wat men maar bedenken kan zal gedaan worden om de versmaadheid van de dood weg te nemen.

a. Hij zal een prachtige begrafenis hebben, wel iets zeer armzaligs om op het vooruitzicht ervan trots te wezen, toch wordt dit door sommigen voor iets zeer groots gehouden. Welnu, hij zal met alle pracht en staatsie naar het graf worden gebracht, zijn vrienden zullen alle eer bewijzen aan zijn stoffelijk overschot: "De rijke man stierf en werd begraven," Lukas 16:23, maar van des bedelaars begrafenis wordt geen melding gemaakt, Lukas 16:22.
b. Er zal een statig monument op zijn graf geplaatst worden, hij ligt gedurig in de aardhoop, en boven hem staat: "Hic jacet, Hier ligt," met een wijdlopige lofrede. Misschien wordt dit bedoeld van het balsemen van zijn lijk, om het voor bederf te bewaren, een eerbewijzing, die de oude Egyptenaren hun grote en aanzienlijken deden. Hij zal waken in het graf, zo luidt het Hebreeuwse woord, hij zal er eenzaam en rustig verblijven, als een wachter op zijn wachttoren.
c. De kluiten des dals zijn hem zoet. Er zal zoveel als maar mogelijk is gedaan worden, om met zeer geurige specerijen de stank en de walglijkheid van het graf weg te nemen, zoals door lampen, om er de duisternis van te verdrijven, waarop misschien in de vorige zinsnede met waken in het graf gedoeld werd. Maar dat is alles dwaasheid, wat is licht en wat zijn geuren voor iemand, die dood is?

d. Om de smaad des doods te verminderen zal aangevoerd worden dat het het algemene lot is, hij heeft zich slechts gebogen voor het noodlot, hij trekt tot zich alle mensen, en dergenen, die voor hem geweest zijn, is geen getal. De dood is de weg van de gehele aarde, als wij door dit donkere dal moeten heengaan, dan behoren wij te bedenken:
Ten eerste. Dat er tallozen voor ons door heengegaan zijn, het is een begane weg, hetgeen er toe kan bijdragen om er de verschrikking van weg te nemen. Sterven is "ire ad plures - heen te gaan naar de grote meerderheid."
Ten tweede. Dat ieder mens na ons getrokken zal worden, gelijk er een open weg voor ons is, zo is er een lange trein achter ons, wij zijn noch de eersten noch de laatsten, die door dit duistere portaal heengaan. Iedereen moet er gaan naar zijn eigen orde, de orde door God bepaald.

Eindelijk. Uit dit alles leidt Job de nietigheid, het onhoudbare af van hun redenen, vers 34.
1. Hun grondslag is vermolmd, en zij bouwen op een verkeerde onderstelling: "In uw antwoorden blijft overtreding, onwaarheid overig, wat gij gezegd hebt is niet slechts niet bewezen, maar het is weerlegd, en ligt onder een beschuldiging van onwaarheid, waarvan gij u niet kunt zuiveren."
2. Daarom was hun gebouw zwak en wankelend: "gij vertroost mij met ijdelheid. Niets van alles wat gij gezegd hebt, geeft mij verlichting, gij zegt mij dat ik weer voorspoedig zal zijn, zo ik mij tot God wend, maar gij gaat uit van de vooronderstelling dat Godsvrucht gewis met voorspoed gekroond zal worden, hetgeen niet waar is, hoe kan dan de gevolgtrekking die gij er uit afleidt, mij tot troost verstrekken? Waar geen waarheid is, daar is weinig troost te verwachten.

HOOFDSTUK 22
1 Toen antwoordde Elifaz, de Themaniet, en zeide: 2 Zal ook een man Gode voordelig zijn? Maar voor zichzelven zal de verstandige voordelig zijn. 3 Is het voor de Almachtige nuttigheid, dat gij rechtvaardig zijt; of gewin, dat gij uw wegen volmaakt? 4 Is het om uw vreze, dat Hij u bestraft, dat Hij met u in het gericht komt? 5 Is niet uw boosheid groot, en uwer ongerechtigheden geen einde? 6 Want gij hebt uw broederen zonder oorzaak pand afgenomen, en de klederen der naakten hebt gij uitgetogen. 7 de moede hebt gij geen water te drinken gegeven, en van de hongerige hebt gij het brood onthouden. 8 Maar was er een man van geweld, voor dien was het land, en een aanzienlijk persoon woonde daarin. 9 De weduwen hebt gij ledig weggezonden, en de armen der wezen zijn verbrijzeld. 10 Daarom zijn strikken rondom u, en vervaardheid heeft u haastelijk beroerd. 11 Of gij ziet de duisternis niet, en des water overvloed bedekt u. 12 Is niet God in de hoogte der hemelen? Zie toch het opperste der sterren aan, dat zij verheven zijn. 13 Daarom zegt gij: Wat weet er God van? Zal Hij door de donkerheid oordelen? 14 De wolken zijn Hem een verberging, dat Hij niet ziet; en Hij bewandelt de omgang der hemelen. 15 Hebt gij het pad der eeuw waargenomen, dat de ongerechtige lieden betreden hebben? 16 Die rimpelachtig gemaakt zijn, als het de tijd niet was; een vloed is over hun grond uitgestort; 17 Die zeiden tot God: Wijk van ons! En wat had de Almachtige hun gedaan? 18 Hij had immers hun huizen met goed gevuld; daarom is de raad der goddelozen verre van mij. 19 De rechtvaardigen zagen het, en waren blijde, en de onschuldige bespotte hen; 20 Dewijl onze stand niet verdelgd is, maar het vuur hun overblijfsel verteerd heeft. 21 Gewen u toch aan Hem, en heb vrede; daardoor zal u het goede overkomen. 22 Ontvang toch de wet uit Zijn mond, en leg Zijn redenen in uw hart. 23 Zo gij u bekeert tot de Almachtige, gij zult gebouwd worden; doe het onrecht verre van uw tenten. 24 Dan zult gij het goud op het stof leggen, en het goud van Ofir bij de rotssteen der beken; 25 Ja, de Almachtige zal uw overvloedig goud zijn, en uw krachtig zilver zijn; 26 Want dan zult gij u over de Almachtige verlustigen, en gij zult tot God uw aangezicht opheffen. 27 Gij zult tot Hem ernstiglijk bidden, en Hij zal u verhoren; en gij zult uw geloften betalen. 28 Als gij een zaak besluit, zo zal zij u bestendig zijn; en op uw wegen zal het licht schijnen. 29 Als men iemand vernederen zal, en gij zeggen zult: Het zij verhoging; dan zal God de nederige van ogen behouden. 30 Ja, Hij zal dien bevrijden, die niet onschuldig is, want hij wordt bevrijd door de zuiverheid uwer handen.

Elifaz voert hier een derde aanval aan op de arme Job, waarin Bildad hem volgde, maar Zofar trok zich terug en verliet het strijdperk. Het was ongelukkig voor Job, zoals het dit is voor menig eerlijk man, om door zijn vrienden verkeerd begrepen te worden. Hij had van de voorspoed van de goddelozen in deze wereld gesproken als van een verborgenheid van de Goddelijke voorzienigheid, maar zij vatten het op als een blaam op Gods voorzienigheid, alsof God hun goddeloosheid steunde en goedkeurde, en dienovereenkomstig richtten zij hun verwijtingen tot hem. In dit Hoofdstuk:

I. Bestraft Elifaz hem wegens zijn klacht over God en Zijn handelingen met hem, alsof hij dacht dat God hem onrecht had gedaan, vers 2 - 4.
II. Hij beschuldigt hem van vele zware misdaden, voor welke hij onderstelt dat God hem nu straft.
1. Verdrukking en onrechtvaardigheid, vers 5 - 11.
2. Atheïsme en ongeloof, vers 12 - 14.
III. Hij vergelijkt zijn toestand met die van de oude wereld, vers 15 - 20.
IV. Hij geeft hem zeer goede raad, hem verzekerende dat, zo hij die raad volgt, God in genade tot hem zal weerkeren, en dat hij dan weer in zijn vorige staat van voorspoed zal komen, vers 21 - 30.

Job 22:1 - 4
Elifaz geeft hier te kennen dat Job, omdat hij zoveel klaagde over zijn beproevingen, dacht dat God onrechtvaardig was in hem te beproeven, maar die onderstelling was gewrongen, verre was het van Job om dit te denken. Wat Elifaz hier zegt, is dus ten onrechte op Job toegepast, maar op zichzelf is het zeer waar en goed.

1. Dat, wanneer God ons goeddoet, het niet is omdat Hij ons iets verschuldigd is, indien Hij dit wel ware, er zou een schijn van reden zijn om, als Hij ons beproeft, te zeggen: "Hij handelt niet billijk met ons", maar zo iemand beweert dat hij door enigerlei verdienstelijke daad God tot zijn schuldenaar heeft gemaakt laat hem de bewijzen leveren van die schuld, dan zal hij haar gewis niet verliezen, Romeinen 11:35, Wie heeft Hem eerst gegeven, en het zal hem wedervergolden worden. Maar Elifaz toont hier aan dat de gerechtigheid en volkomenheid van de beste mensen ter wereld geen weldaad zijn aan God betoond, Hem geen voordeel opleveren, en derhalve niet geacht kunnen worden iets van Hem te verdienen.

A. Der mensen Godsvrucht is voor God geen voordeel, geen gewin, vers 1, 2. Als er iets was, dat ons bij God verdienstelijk kon maken, het zou onze Godsvrucht zijn, onze rechtvaardigheid en het volmaakt maken van onze wegen. Indien dit ons niet verdienstelijk maakt, dan gewis zal ook niets anders ons verdienstelijk maken. Als een mens God niet tot zijn schuldenaar kan maken door zijn Godsvrucht, zijn eerlijkheid, zijn gehoorzaamheid aan Zijn wetten, veel minder kan hij dit dan door zijn vernuft, zijn geleerdheid en wereldlijke wijsheid. Nu vraagt Elifaz hier, of een mens bij mogelijkheid nuttig kan zijn aan God. Het is zeker dat de mens dat niet kan. Hij kan het in geen enkel opzicht. Maar voor zichzelf zal de verstandige voordelig zijn. Onze wijsheid en ons verstand zijn nuttig en voordelig voor onszelf. "De wijsheid is nuffig om te besturen" Prediker 10:10. "De Godzaligheid is tot alle dingen nut," 1 Timotheus 4:8. "Indien gij wijs zijt gij zijt wijs voor uzelf," Spreuken 9:12. Het gewin van de Godsdienst is oneindig groter dan het verlies, dat er door veroorzaakt wordt, hetgeen blijken zal als zij tegen elkaar worden opgewogen. Maar kan een mens aldus nuttig of voordelig zijn voor God? Nee, want zodanig is de volkomenheid Gods, dat Hij generlei nut of voordeel kan ontvangen van de mens, wat kan toegevoegd worden aan hetgeen oneindig is? En zo groot is de zwakheid en onvolkomenheid van de mens, dat hij Gode generlei nut of voordeel bieden kan. Kan het licht van een kaars nuttig wezen voor de zon, of de droppel aan de emmer voor de oceaan? Hij, die wijs is, is nuttig voor zichzelf, tot zijn eigen leiding en verdediging, nuttig voor zijn eigen eer en gerieflijkheid, en ter verrijking van zichzelf, maar kan hij aldus nuttig zijn voor God? Nee, God heeft ons noch onze diensten nodig. Zonder God zijn wij ongelukkig, voor eeuwig rampzalig, maar zonder ons is Hij gelukkig, gelukzalig tot in eeuwigheid. Is het enigerlei gewin voor Hem, draagt het iets wezenlijks bij tot Zijn heerlijkheid en rijkdom, als wij onze weg volmaken? Gesteld eens dat hij volstrekt volmaakt was, wat is God er te beter om? En nog veel minder dus, als er aan die volmaaktheid nog zo heel veel ontbreekt.

B. Zij is geen genot of genoegen voor Hem. Is het voor de Almachtige behaaglijk dat gij u rechtvaardigt? vers 3 Wel heeft God in Zijn woord gezegd dat Hij een welbehagen heeft in de rechtvaardigen, Zijn aangezicht aanschouwt hen, en Zijn verlustiging is in hen en hun gebeden, maar dit alles voegt niets toe aan het eeuwig welbehagen, dat Hij in zichzelf heeft. God kan genot hebben zonder ons, maar wij kunnen weinig genot hebben zonder onze vrienden. Dit verheerlijkt Zijn neerbuigende goedheid jegens ons, dat Hij, hoewel onze diensten Hem geen wezenlijk nut of vermaak opleveren, ze toch aanmoedigt en aanneemt.

2. Dat, als God ons beteugelt of bestraft, het niet is omdat Hij in gevaar is vanwege ons of in vrees voor ons is, vers 4. "Is het om uw vrees dat Hij u bestraft, u uw voorspoed ontneemt, opdat gij niet te groot of te machtig voor Hem zoudt worden, zoals vorsten het soms voor verstandig beleid hielden, om de toenemende grootheid van een onderdaan te fnuiken, opdat hij niet geducht voor hem zou worden." Satan heeft wel bij onze eerste ouders het denkbeeld opgeworpen, dat God hun de boom van de kennis verboden had, opdat zij niet als goden

zouden worden en aldus Zijn mededingers zouden zijn, maar het was een lage aantijging. God bestraft de vromen omdat Hij hen liefheeft, maar nooit bestraft Hij de grote omdat Hij hen vreest. Hij treedt niet in het gericht met de mensen, dat is: Hij zoekt geen twist met hen, zoekt geen gelegenheid tegen hen uit vrees dat zij Zijn eer in de schaduw zouden stellen of gevaarlijk zouden worden voor Zijn belangen. Magistraten straffen misdadigers uit vrees voor hen, Farao verdrukte Israël omdat hij bevreesd voor hen was, het was uit vrees dat Herodes de kinderen van Bethlehem heeft omgebracht, dat de Joden Christus en Zijn apostelen hebben vervolgd. Maar God doet niet, zoals zij gedaan hebben. Hij verkeert het recht niet uit vrees voor wie het ook zij. Zie Hoofdstuk 35:5 - 8.

Job 22:5 - 14
Elifaz en zijn metgezellen hadden Job in het algemeen veroordeeld als een goddeloos man en een geveinsde, maar geen hunner was nog in bijzonderheden getreden of had artikelen van beschuldiging tegen hem opgesteld, totdat Elifaz het hier deed, daar hij hem stellig en uitdrukkelijk beschuldigt van vele zware misdaden en wandaden, die, zo hij er werkelijk schuldig aan ware geweest, hen wel in hun hard oordeel over hem en hun harde bestraffingen van hem hadden kunnen rechtvaardigen.
"Kom", zegt Elifaz, "wij zijn te zacht geweest met Job, wij hebben te veel gevreesd hem te grieven, hetgeen hem slechts bevestigd heeft in zijn rechtvaardiging van zichzelf. Het is hoog tijd om duidelijk en klaar met hem te zijn, wij hebben hem veroordeeld door gelijkenissen, maar dat beantwoordt niet aan het doel, wij moeten hem dus rond en duidelijk zeggen: "Gij zijt de man, de tiran, de verdrukker, de atheïst, van wie wij al die tijd gesproken hebben. Is niet uw boosheid groot? Voorzeker wèl, anders zouden uw rampen zo groot niet zijn. Ik beroep mij op uzelf, op uw eigen geweten, zijn uw ongerechtigheden niet zonder getal, zowel in aantal als in snoodheid is uwer ongerechtigheid geen einde." Strikt genomen is niets oneindig dan God, maar hij bedoelt dat zijn zonden meer in aantal zijn dan hij kan tellen, en snoder dan hij zich kan voorstellen. In zonde, bedreven tegen de oneindige Majesteit, is een soort van oneindige boosheid of kwaadaardigheid. Maar als Elifaz Job aldus zwaar beschuldigt, en hieromtrent nog wel in bijzonderheden treedt, hem ten laste leggende hetgeen hij niet wist, dan kunnen wij hier aanleiding uit nemen:

1. Om te toornen tegen hen, die hun broederen onrechtvaardig laken en veroordelen. Voor zoveel ik weet was Elifaz, door Job valselijk te beschuldigen, zoals hij hier doet, schuldig aan een even grote zonde, en een even groot onrecht tegen Job, als de Sabeërs en Chaldeeën, die hem hadden beroofd, want iemands goede naam is kostelijker en van meer waardij dan zijn rijkdom. Het druist in tegen al de wetten van gerechtigheid, barmhartigheid en vriendschap om, hetzij zelf laster te bedenken en te verspreiden, hetzij boze vermoedens op te wekken of van anderen aan te horen en voor waar aan te nemen, en dit is temeer laag en onvriendelijk, als wij er diegenen mee grieven en kwellen, die reeds in grote droefheid zijn en dus nog toedoen aan hun smart. Elifaz kon geen bewijzen overleggen van Jobs schuld in welke van de zaken ook, die hij hier noemt, maar hij schijnt besloten om maar stoutmoedig te lasteren en alle mogelijke smaad op Job te werpen, niet twijfelende of er zal hem wel iets van blijven aankleven.

2. Medelijden te hebben met hen, die aldus geblameerd en veroordeeld worden. De onschuld zelf biedt geen waarborg tegen lastertongen.
Job, die God zelf geprezen had als de beste mens ter wereld, wordt hierdoor een van zijn vrienden - die zelf een wijs en Godvruchtig man is - voorgesteld als een van de grootste schelmen van de aarde. Laat ons het niet vreemd achten indien wij te eniger tijd aldus zwart gemaakt worden, maar leren om door kwaad gerucht heen te gaan, zowel als door goed

gerucht, en, zoals Job gedaan heeft, onze zaak over te geven aan Hem, die rechtvaardig oordeelt. Beschouwen wij de artikelen van deze beschuldiging.

I. Hij beschuldigt hem van verdrukking en onrechtvaardigheid dat hij in zijn staat van voorspoed niet alleen met zijn rijkdom en macht geen goed gedaan heeft, maar er zeer veel kwaad mee heeft gedaan. Dit was ten enenmale onwaar, zoals blijkt uit het bericht dat Job van zichzelf geeft, Hoofdstuk 29:12 en verv. en uit het karakter, dat hem door God werd toegeschreven, Hoofdstuk 1. En toch:

1. Brengt Elifaz een beschuldiging tegen hem in omtrent verscheidene zaken, en wel met evenveel zekerheid en gerustheid alsof hij getuigen kon bijbrengen, die ieder artikel van zijn beschuldiging onder ede konden bewijzen. Hij zegt hem:
a. Dat hij wreed en onbarmhartig is geweest voor de armen. Als magistraat had hij hen moeten beschermen, moeten zorgen dat in hun noden voorzien werd, maar Elifaz vermoedt dat hij hun nooit enigerlei vriendelijkheid heeft bewezen, maar hun wel al het kwaad heeft gedaan, waartoe zijn macht hem instaat stelde, dat hij voor een onbeduidende schuld een pand van grote waarde eiste en met geweld nam, zelfs van zijn broeder van wiens eerlijkheid en goede trouw hij overtuigd kon zijn, vers 6. Gij hebt uw broeder zonder oorzaak pand afgenomen, of zoals de LXX het hebben, gij hebt uw broederen als panden genomen, en dat wel zonder oorzaak, hen gevangen gezet, tot slaven gemaakt, omdat zij niet bij machte waren om te betalen dat hij zijn insolvente huurders en schuldenaars zelfs hun kleren had ontnomen, zodat hij hen naakt uitkleedde en hen aldus naakt liet blijven. De wet van Mozes verbood dit, Exodus 22:26, Deuteronomium 24:13. Dat hij niet liefdadig is geweest voor de armen, nee, zelfs niet voor arme reizigers en arme weduwen. "Gij hebt de moede, die er u om vroeg, niet eens een beker koud water gegeven (dat u niets gekost zou hebben) vers 7, al zou hij uit gebrek er aan ook omgekomen zijn, ja meer, gij hebt de hongerigen in hun uiterste nood brood onthouden, het hem niet alleen niet gegeven, maar verboden het hem te geven, en dat is het goed onthouden aan hem, aan wie het toekomt Spreuken 3:27. Arme weduwen die, toen haar echtgenoten nog leefden, niemand lastig vielen, maar nu genoodzaakt waren hulp en steun te zoeken, hebt gij ledig met een bedroefd hart van uw deur weggezonden, vers 9. Zij, die tot u kwamen om recht, hebt gij weggezonden zonder hen te horen, zonder hen te helpen, ja, hoewel zij vol tot u kwamen, hebt gij hen beroofd en ledig weggezonden. En het ergste van alles: de armen van de wezen zijn verbrijzeld, hen, die slechts weinig zichzelf konden helpen, hebt gij geheel onmachtig gemaakt om zichzelf te helpen." Dit, hetwelk het zwaarste is van de beschuldiging, wordt thans te kennen gegeven, de armen van de wezen zijn verbrijzeld, hij zegt niet: "Gij hebt ze verbrijzeld," maar hij wil het zo opgevat zien, en indien zij verbrijzeld zijn, en degenen, die er de macht toe hebben hen niet helpen, dan moet dit hun ten laste gelegd worden. "Zij zijn verbrijzeld door uw onderhorigen, en gij hebt dit oogluikend toegelaten, waardoor gij deelt in hun schuld."

b. Dat hij partijdig is geweest voor de rijken en grote, vers 8. Maar was er een man van geweld, indien hij schuldig was aan een misdaad, werd hij er niet om ter verantwoording geroepen, hij had het land en woonde daarin, als hij een nog zo onrechtvaardige rechtszaak inbracht of indien een nog zo rechtvaardige rechtszaak tegen hem werd ingebracht - hij was er zeker van zijn zaak voor uw gerechtshoven te zien zegevieren. De armen werden aan uw deur niet gespijzigd, terwijl de rijken aan uw tafel op een gastmaal werden onthaald." Hiertegenover staat Christus' regel voor gastvrijheid, Lukas 14:12 - 14, en Salomo zegt: "die de rijke geeft komt zeker tot gebrek." 2. Aan deze veronderstelde zonden schrijft hij al zijn tegenwoordige rampen toe, vers 10 - 11. "Zij, die zich aan zulke praktijken schuldig maken,

brengen zich gewoonlijk in juist zo'n toestand als waarin gij u nu bevindt, en daarom komen wij tot de gevolgtrekking dat gij u aldus schuldig gemaakt hebt."
(1). Het is Gods wijze van doen, om de zodanigen te dwarsbomen en te belemmeren, in de engte te brengen, en daarom zijn strikken rondom u, zodat gij, waar gij u ook heenwendt, overal in moeilijkheid zijt, en nu zijn anderen even hard voor u als gij voor de armen geweest zijt."
(2). Men kan verwachten dat hun eigen geweten hen zal beschuldigen en verschrikken, van geen zonde gaat er een luider geroep op dan van onbarmhartigheid, en dienovereenkomstig wordt gij haastiglijk door vervaardheid beroerd, en - ofschoon gij het niet wilt bekennen het is schuld, waardoor u al deze verschrikking veroorzaakt wordt." Zofar had dit ook reeds bedekt te kennen gegeven, Hoofdstuk 20:19, 20.

c. "Zij worden teneinde raad, zij zijn zo verbaasd en verbijsterd, dat zij niet weten wat te doen, en ook dit is uw toestand, want gij zijt zo in duisternis, dat gij niet kunt zien waarom God met u twist noch wat voor u het beste is om te doen, want des waters overvloed bedekt u," dat is: "gij bevindt u in een dikke mist, te midden van donkere wateren, de zware wolken van de lucht." Aan hen, die geen barmhartigheid getoond hebben, kan rechtvaardig de troostrijke hoop ontzegd worden dat hun barmhartigheid zal geschieden, en wat kunnen zij dan anders verwachten dan strikken en duisternis en voortdurende verschrikking? II. Hij beschuldigt hem van atheïsme, ongeloof en grove goddeloosheid, en hij dacht dat dit op de bodem was van zijn onrechtvaardigheid en zijn verdrukking, hij, die God niet vreesde, ontzag geen mens. Hij wilde Job voor een Epicurist doen doorgaan, die wel het bestaan van God erkende, maar Zijn voorzienigheid loochende, en zich verbeeldde dat Hij zich beperkte tot het bestuur van de bovenwereld, maar zich om de bewoners en de zaken van deze wereld niet bekommerde.

1. Elifaz duidt hier op een goede waarheid, en hij dacht dat, zo Job die waarheid slechts ter harte nam, hij niet zo hartstochtelijk zou zijn in zijn klachten, noch zo stoutmoedig in zijn rechtvaardiging van zichzelf, vers 12. Is niet God in de hoogte van de hemelen? Ja, ongetwijfeld is Hij daar, geen hemel zo hoog of God is er, en in de hoogste hemelen, de hemelen van de gelukzaligen, de woning van Zijn heerlijkheid, is Hij op een bijzondere wijze, daar behaagt het Hem om zich te openbaren op een wijze, die aan de bovenwereld bijzonder eigen is, en vandaar behaagt het Hem om zich te openbaren op een wijze, die voor deze lagere wereld geschikt is. Daar is Zijn troon, daar is Zijn hof, Hij zelf wordt de Hemel genoemd, Daniel 4:26. Aldus bewijst Elifaz dat een mens niet nuttig of voordelig kan zijn aan God, vers 2, dat hij niet met God behoort te twisten - het is zijn dwaasheid indien hij dit wèl doet, - en dat wij ons altijd tot God moeten wenden met zeer grote eerbied, want als wij het opperste van de sterren aanschouwen, en zien dat zij verheven zijn, dan kunnen wij terzelfder tijd de alles - overtreffende majesteit Gods overwegen, die boven de sterren is, en bespeuren hoe verheven Hij is.

2. Hij legt Job ten laste een slecht gebruik te hebben gemaakt van deze leer, waarvan hij een zo goed gebruik had kunnen maken, vers 13. Dit is de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden, de Godsdienst bestrijdende met zijn eigen wapenen. Gij zijt bereid te erkennen dat God in de hoogte van de hemelen is, maar hieruit leidt gij af: Hoe zal God dan weten? Slechte mensen verbannen de vreze Gods uit hun hart door het oog van God uit de wereld te bannen, Ezechiël 8:12, en bekommeren zich niet om hetgeen zij doen, zo zij slechts zichzelf kunnen overreden om te geloven dat God het niet weet. Elifaz verdenkt Job van zodanige denkbeelden te koesteren omtrent God dat, wijl Hij in de hoogte van de hemelen is:

a. Het voor Hem onmogelijk is om op zo grote afstand te zien en te horen wat op aarde gedaan of gezegd wordt, inzonderheid wijl er een donkere wolk, vers 13, is, ja vele wolken, vers 14, zijn tussen Hem en ons, die Hem een verberging zijn, zodat Hij de zaken van deze lagere wereld niet zien kan, en nog veel minder er over kan oordelen, alsof God vleselijke ogen had, Hoofdstuk 10:4. Het tussenliggende uitspansel is voor Hem als doorschijnend kristal, Ezechiël 1:22. Afstand van plaats brengt geen moeilijkheid teweeg voor Hem, die oneindig is, evenmin als afstand van tijd voor Hem, die eeuwig is. Of,
b. Dat het daarom beneden Hem is en een verkleining van Zijn heerlijkheid, om kennis te nemen van dit geringere deel van de schepping. Hij bewandelt de omgang van de hemelen, en heeft genoeg te doen om zich in die schitterende, kalme wereld te verlustigen in Zichzelf en in Zijn volmaaktheden, waarom zou Hij zich dan om ons bekommeren?
Dit is grove ongerijmdheid, zowel als grove goddeloosheid, welke Elifaz hier aan Job toeschrijft, want het onderstelt dat het bestuur van de wereld een last en een verkleining is voor de Opperbestuurder, en de handelingen van gerechtigheid en barmhartigheid een zwaar werk opleveren voor Hem, die oneindig wijs, heilig en goed is. Indien de zon, een onbezield schepsel, met haar licht en haar invloed deze aarde en ieder deel ervan kan bereiken, Psalm 19:7, zelfs van die ontzaglijke hoogte van de zichtbare hemel waar zij zich bevindt en de omgang, die zij doorwandelt, en door menige dikke en donkere wolk heen, zullen wij dit dan ten opzichte van de Schepper betwijfelen?

Job 22:15 - 20
Elifaz had gepoogd Job tot overtuiging te brengen door hem (naar hij dacht) zijn zonden ordelijk voor ogen te stellen, en nu tracht hij hem op te wekken tot de bewustheid van zijn ellende en zijn gevaar vanwege de zonde, en dat doet hij door zijn toestand te vergelijken met die van de zondaren van de oude wereld, alsof hij gezegd had:, Uw toestand is thans slecht, maar hij zal, tenzij gij u bekeert, nog slechter worden, zoals de toestand geweest is van hen, over wie een vloed is uitgestort, zoals over de oude wereld, vers 16, en van hen, wier overblijfselen het vuur verteerd heeft," vers 20, namelijk van de Sodomieten, die, in vergelijking met de oude wereld, slechts een overblijfsel waren. En deze twee voorbeelden van de toorn Gods tegen zonde en zondaren zijn meer dan eens samengevoegd tot waarschuwing van een zorgeloze wereld, zoals door onze Heiland Lukas 17:26 en verv. en door de apostel 2 Petrus 2:5, 6.
Elifaz wilde dat Job het pad der eeuw zou aannemen, dat ongerechtige lieden betreden hebben. De Godsdienst was nog pas binnengetreden en onmiddellijk werd hij gevolgd door de zonde, maar hoewel dit pad van de eeuw een oude weg is, een brede weg, een begane weg, is het toch een gevaarlijke weg, en hij leidt ten verderve, en het is goed voor ons hem waar te nemen, opdat wij hem niet zullen durven betreden. Elifaz herinnert hier Job er aan, misschien in tegenstelling met hetgeen hij gezegd had van de voorspoed van de goddelozen, alsof hij zei: "Gij kunt hier en daar wel een enkel voorbeeld vinden van een goddeloze, die zijn dagen eindigt in vrede, maar wat betekent dit bij de twee grote voorbeelden van het eindelijke verderf over goddeloze mensen - het verderf van geheel de wereld door de watervloed en het verbranden van Sodom?" Verderf op grote schaal, waarin Job - denkt hij - zijn eigen gelaat als in een spiegel aanschouwen kan. Merk op:

1. Het verderf van deze zondaren, vers 16. Die uitgeroeid zijn als het de tijd niet was, dat is: zij werden in het midden hunner dagen afgesneden toen, naar de leeftijd van de mens in die tijd was, velen van hen in de loop van de natuur nog enige honderden jaren langer hadden kunnen leven, waardoor hun ontijdige verdelging zoveel treffender en smartelijker was. Zij werden vóór de tijd afgesneden, om voortgejaagd te worden naar de eeuwigheid. En hun grond waarop zij gebouwd hadden, al hun hoop op hadden gevestigd, daar is "een vloed over

uitgestort, de zondvloed, die over de wereld van de goddelozen is gebracht," 2 Petrus 2:5. Zij, die op het zand bouwen, kiezen een fondament, dat overstroomd zal worden "als de slagregen nedervalt en de waterstromen komen," Mattheüs 7:27, en dan moet hun gebouw noodzakelijkerwijs vallen, en onder het puin ervan zullen zij omkomen, en van hun dwarsheid berouw hebben als het te laat is.

2. De zonde van deze zondaren die dit verderf over hen gebracht heeft, vers 17. Zij zeiden tot God: Wijk van ons. Job had gesproken van sommigen, die dit zeiden en toch voorspoedig waren, Hoofdstuk 21:14. Maar deze waren niet voorspoedig, zegt Elifaz, zij hebben tot hun schade ondervonden wat het is God te trotseren. Zij, die besloten waren aan hun lusten en begeerlijkheden de vrije teugel te vieren, zijn hiermede begonnen, zij zeiden tot God: Wijk van ons, alle Godsdienst gaven zij op, haatten het om er aan te denken, en begeerden zonder God in de wereld te leven, zij vermeden Zijn woord, en hun geweten, Zijn plaatsvervanger of afgevaardigde brengen zij tot zwijgen. En wat kan de Almachtige voor hen doen? vers 17. Sommigen vatten dit op als een aanduiding van het juiste en rechtmatige hunner straf. Zij zeiden tot God: Wijk van ons, wat kon de Almachtige dan nu met hen doen?
Wat anders dan hen uitroeien? Zij die zich niet willen onderwerpen aan de gouden scepter van God, moeten verwachten verpletterd te worden door Zijn ijzeren scepter. Anderen zien er de aanduiding in van het onrecht hunner zonde, en wat had de Almachtige hun gedaan? Wat voor onrecht hebben zij aan Hem gevonden? Waarmee heeft Hij hen vermoeid? Micha 6:3, Jeremia 2:5. Anderen zien er de aanduiding in van de reden van hun zonde, zij zeggen tot God: Wijk van ons, vragende, wat de Almachtige hen doen kan? "Wat heeft Hij gedaan om ons te verplichten? Wat kan Hij doen in een weg van toorn om ons ongelukkig te maken, of in een weg van gunst, om ons gelukkig te maken?" Zoals zij geredeneerd hebben, die zeiden: "de Heere doet geen goed, en Hij doet geen kwaad," Zefánja 1:12. Elifaz toont de ongerijmdheid hiervan aan in een woord en dat is: door God de Almachtige te noemen, want indien Hij dat is, wat kan Hij dan niet doen? Maar het is niet vreemd, dat diegenen breken met alle Godsdienst, die noch bevreesd zijn voor Gods toorn, noch verlangend zijn naar Zijn gunst.

3. De verzwaring van deze zonde. Hij had immers hun huizen met goed vervuld, vers 18. Zowel die van de oude wereld als die van Sodom hadden overvloed van zingenot, want zij aten, zij dronken, zij kochten, zij verkochten, enz, Lukas 17:27, zodat zij geen reden hadden om te vragen wat de Almachtige voor hen doen kon? want zij leefden van Zijn milddadigheid, geen reden om Hem te zeggen van hen te wijken, die zo goed en vriendelijk voor hen is geweest. Velen hebben hun huizen vol van goed, maar hun hart is ledig van genade en daarmee zijn zij getekend voor het verderf.

4. Het protest van Elifaz tegen de beginselen en praktijken van deze goddelozen, daarom is de raad van de goddelozen verre van mij. Job had dit gezegd, Hoofdstuk 21:16, en Elifaz wil niet bij hem achterblijven. Kunnen zij al niet overeenkomen in hun eigen beginselen betreffende God, zij stemmen toch wèl met elkaar in in het verwerpen van de beginselen van hen, die zonder God in de wereld leven. Zij, die van elkaar verschillen nopens sommige Godsdienstige zaken, en er twistgesprekken over voeren met elkaar, behoren toch eenstemmig en krachtig op te treden tegen godloochening en ongodsdienstigheid, en er zeer voor te zorgen dat hun twisten noch hun kracht noch hun eenstemmigheid verhinderen in de gemene zaak van God, die een rechtvaardige zaak is.

5. Het genot en de voldoening, die de rechtvaardigen hierin smaken zullen.
a. De rechtvaardigen zagen het en waren blijde. Zij zullen het zien, dat is het opmerken, er nota van nemen, Hoséa 14:10, en blijde zijn, niet om hun medeschepselen rampzalig te zien

of om het een of ander wereldlijk belang van henzelf bevorderd te zien of om hun doel te hebben bereikt, maar om God verheerlijkt te zien, het woord Gods te zien vervuld, de macht van de verdrukkers verbroken te zien, en daardoor de verdrukten te zien verlicht, de zonde beschaamd te zien, atheïsten en ongelovigen te schande gemaakt, en alle anderen gewaarschuwd te zien om zulke boze wegen te mijden. Ja meer, zij zullen hen bespotten, dat is: zij zouden dit rechtvaardig kunnen, zij zullen het doen, zoals God het doet, op een heilige wijze Psalm 2:4, Spreuken 1:26. Zij zullen er aanleiding uit nemen om de dwaasheid van de zondaren tentoon te stellen en aantonen hoe bespottelijk hun beginselen zijn, hoewel zij zichzelf vernuftig noemen. "Zie de man, die God niet stelde tot zijn sterkte," en zie wat er van komt, Psalm 52:9. Sommigen verstaan dit van de rechtvaardige Noach en zijn gezin, die de verwoesting aanschouwde van de oude wereld en er zich in verblijdde zoals hij zich bedroefd had om hun goddeloosheid. Lot, die de verwoesting van Sodom had aanschouwd had dezelfde reden om zich te verblijden, 2 Petrus 2:7, 8.
b. In zichzelf onderscheiden te zien, vers 20. "Dewijl ons vermogen niet verdelgd is zoals het hun verdelgd was en zoals het uwe verdelgd is, wij blijven voorspoedig, hetgeen een teken is dat wij de gunstgenoten des hemels zijn en het recht aan onze zijde hebben." Dezelfde regel, naar welke hij Job veroordeelde, diende hem om zichzelf en zijn metgezellen te verheerlijken. Zijn vermogen is verdelgd, dus is hij een goddeloos man, het onze is niet verdelgd, dus zijn wij rechtvaardig. Maar het is een bedrieglijke regel om naar te oordelen want ook liefde ook haat weet de mens niet uit al hetgeen, dat voor zijn aangezicht is. Indien anderen verteerd zijn, en wij zijn het niet, dan moeten wij, in plaats van hen te blameren en onszelf te verheffen, zoals Elifaz hier doet dankbaar zijn aan God, en het als een waarschuwing aan onszelf beschouwen, om ons voor dezelfde rampen te bereiden.

Job 22:21 - 30
Me dunkt dat ik Elifaz zijn harde bestraffingen van Job, die wij in het begin van dit hoofdstuk hadden, schier vergeven kan, hoewel zij zeer onrechtvaardig en zeer onvriendelijk waren, om de goede raadgevingen en de bemoediging, die hij hem geeft in deze verzen, waarmee hij zijn rede besluit, want niets kon beter of meer ter zake gezegd zijn. Hoewel hij dacht dat Job een slecht man was, zag hij toch reden om goede hoop voor hem te hebben, dat hij, niettegenstaande alles, beide Godvruchtig en voorspoedig zal zijn. Maar het is toch vreemd dat uit dezelfde mond, en schier uit een adem, zoete en bittere wateren voortkwamen. Vrome mensen kunnen wel eens in drift geraken, maar soms kunnen zij door met zichzelf te redeneren tot een betere gezindheid komen, en misschien spoediger dan dit door het spreken van anderen zou geschieden. Elifaz had aan Job de rampzalige toestand van een goddeloze voorgesteld, teneinde hem door verschrikking tot bekering te brengen. Hier toont hij hem, van de andere kant, het geluk, waarvan diegenen zich verzekerd kunnen houden, die zich bekeren, ten einde hem daartoe uit te lokken en aan te moedigen.
De dienaren van het Evangelie moeten bij hun handelen met de mensen beide deze middelen beproeven, zij moeten van de berg Sinaï tot hen spreken door de verschrikkingen van de wet, en van de berg Sion door de vertroostingen van het Evangelie, hun beide leven en dood voorstellen, goed en kwaad, de zegen en de vloek. Let hier nu op:

I. De goede raad, die Elifaz aan Job geeft, en het is een goede raad voor ons allen, hoewel hij aangaande Job op een valse veronderstelling gegrond was, namelijk dat hij een slecht man en een vreemdeling en vijand voor God was.

1. Gewen u toch aan God. Berust in God zoals sommigen het lezen. Het is ten allen tijde, maar inzonderheid als wij onder beproeving zijn, onze plicht om ons te schikken naar en te berusten in alle de beschikkingen van de Goddelijke voorzienigheid. Voeg u bij Hem, zo

lezen sommigen, stem met Hem in, sta Zijn belangen niet langer tegen, maar bevorder ze. Onze vertalers geven een goede overzetting: "Maak u met Hem bekend: gij hebt u een vreemdeling voor Hem gemaakt door Zijn vreze van u af te werpen en het gebed van Hem terug te houden, wees dit niet langer. Het is ons aller plicht en belang om ons bekend te maken met God. Wij moeten kennis van Hem verkrijgen, onze genegenheid op Hem stellen, ons met Hem verbinden in een verbond van vriendschap, en dan voortdurend gemeenschap met Hem oefenen op de door Hem voorgeschreven wijze. Het is onze eer dat wij tot die bekendheid met Hem instaat zijn, ons ongeluk dat wij haar door de zonde hebben verloren ons voorrecht dat wij in en door Christus uitgenodigd worden om er toe terug te keren, en het zal onze onuitsprekelijke gelukzaligheid zijn om tot die kennis te komen en haar aan te kweken.

2. Heb vrede. Heb vrede met uzelf, wees niet gemelijk, onrustig en in verwarring, laat uw hart niet ontroerd zijn, wees rustig en kalm. Heb vrede met God, wees met Hem verzoend. Zet die onheilige oorlog met Hem niet voort. Gij klaagt dat God uw vijand is, wees gij Zijn vriend. Het is voor ons allen van het grootste belang vrede te hebben met God, met Hem verzoend te zijn, en voor onze troostrijke, lieflijke bekendheid met Hem is dit volstrekt noodzakelijk, immers, "Zullen twee tezamen wandelen, tenzij dat zij overeengekomen zijn?" Amos 3:3. Dit moeten wij haastelijk doen, thans, eer het te laat is. "Wees haastelijk welgezind jegens uw wederpartij terwijl gij nog met hem op de weg zijt." Wij worden er dringend toe aangespoord om dit te doen. Sommigen lezen dit: "ik bid u, maak u toch met Hem bekend, en heb vrede." God zelf bidt ons, leraren bidden ons in Christus' plaats, om verzoend te worden. Kunnen wij zulke smekingen weerstaan?

3. Ontvang toch de wet uit Zijn mond, vers 22. "Vrede met God hebbende, zo onderwerp u aan Zijn regering, en neem het besluit om u door Hem te laten leiden, opdat gij uzelf bewaart in Zijn liefde." Wij ontvangen ons bestaan en onderhoud van God. Van Hem hopen wij onze gelukzaligheid te ontvangen, en van Hem moeten wij de wet ontvangen, Heere! wat wilt Gij, dat ik doen zal? Handelingen 9:6. Op wat wijze wij ook de aanduiding ontvangen van Zijn wil, wij moeten op Hem ons oog gericht houden, hetzij Hij spreekt door de Schrift, door Zijn dienstknechten, door het geweten, of door de leidingen van Zijn voorzienigheid, wij moeten het woord ontvangen als uit Zijn mond en onze ziel er voor neerbuigen. Hoewel er, voor zoveel wij weten, in Jobs tijd geen geschreven woord was, was er toch een openbaring van Gods wil, die aangenomen en ontvangen moest worden. Elifaz beschouwde Job als een goddeloos man, en drong hem om zich te beteren en te bekeren. De bekering van een zondaar bestaat hierin, dat hij de wet ontvangt uit Gods mond, en niet langer van de wereld en het vlees. Elifaz, nu in twist zijnde met Job, beroept zich op het woord van God om een einde te maken aan de twist: ontvang dit en leg u bij de uitspraak er van neer. Tot de wet en de getuigenis.

4. Leg Zijn redenen in uw hart. Het is niet genoeg het woord van God te ontvangen, wij moeten het ook vasthouden, Spreuken 3:18. Wij moeten het bewaren als een zaak van zeer grote waardij, opdat het veilig zij, en wij moeten het in ons hart leggen als een zaak van groot nut, ten einde het gereed bij de hand zij als wij het nodig hebben, en het noch geheel en al verliezen, noch er in de tijd van nood verlegen om zijn.

5. Bekeer u tot de Almachtige, vers 22. "Wend u niet slechts af van de zonde, maar wend u tot God en uw plicht. Wend u niet slechts naar de Almachtige in enigerlei goede neiging of in een goed begin, maar wend u tot Hem, kom weer tehuis tot Hem, geheel en al tot Hem, zodat gij tot de Almachtige reikt door een algemene verbetering van uw leven een krachtige algehele

verandering van uw hart en van uw streven, en een vast besluit om Hem aan te kleven." Aldus Dr. Poole.

6. Doe het onrecht verre van uw tenten. Dit was de raad, die Zofar hem gegeven had, Hoofdstuk 11:14. "Laat het onrecht in uw tenten niet wonen. Doe ongerechtigheid verre weg, hoe verder hoe beter, niet alleen van uw hart en uw hand, maar van uw huis. Gij moet niet slechts zelf niet goddeloos zijn, maar de zonde bestraffen en beteugelen in hen, over wie gij gesteld zijt." De bekering van het gezin is een nodige bekering, wij en ons huis moeten de Heere dienen.

II. De goede aanmoediging, die Elifaz geeft aan Job, dat hij zeer gelukkig zijn zal indien hij deze goede raad wil volgen. In het algemeen: "Daardoor zal u het goede overkomen," vers 21, "het goede, dat nu van u geweken is al het goed, dat uw hart kan begeren, tijdelijk geestelijk, eeuwig goed zal u overkomen. God zal tot u komen, zal in verbond en gemeenschap met u komen, en Hij brengt alle goed met zich, alle goed is in Hem. Gij zijt nu ten ondergang gebracht, maar als gij u bekeert tot God, dan zult gij weer gebouwd worden. Uw gezin zal opgebouwd worden in kinderen, uw huis en hof in rijkdom, en uw ziel in heiligheid en vertroosting." De beloften, waarmee Elifaz Job hier bemoedigt, kunnen onder drie hoofden gebracht worden.

1. Dat zijn uitwendige toestand voorspoedig zal zijn, en dat hem overvloedig tijdelijke zegeningen geschonken zullen worden, want de Godzaligheid heeft de belofte des tegenwoordigen levens. Hem wordt beloofd:
A. Dat hij zeer rijk zal zijn, vers 24. "Gij zult goud opleggen als stof in zo grote overvloed, en gij zult veel zilver hebben, vers 25, terwijl gij nu van alles beroofd en arm zijt." Job is rijk geweest. Elifaz verdacht hem van zijn rijkdom door bedrog en verdrukking verkregen te hebben, en dat hij hem daarom ontnomen was maar, als hij tot God en zijn plicht wilde terugkeren.

a. Dan zou hij rijker worden, dan hij ooit geweest is, dan zou hij niet slechts duizenden van schapen en ossen, de rijkdom van landbouwers bezitten, maar ook duizenden van goud en zilver, de rijkdom van vorsten, Hoofdstuk 3:15. Veel grotere schatten, veel meer ware rijkdom worden verkregen door de dienst van God dan door de dienst van de wereld.
b. Hij zal die rijkdom met meer zekerheid hebben. "Gij zult het goud opleggen in goede handen, en hetgeen gij door uw vroomheid en Godsvrucht hebt verkregen in grotere veiligheid kunnen behouden dan hetgeen gij door uw ongerechtigheid hadt verkregen." Gij zult krachtig zilver hebben, dat, daar gij er eerlijk aan gekomen zijt, duurzaam zal wezen, zilver zo vast als staal.
c. Hij zal door Gods genade er voor bewaard worden, om er zijn hart te veel op te stellen, zoals hij, naar Elifaz dacht, vroeger gedaan heeft. Rijkdom is dan waarlijk een zegen, als wij niet door de liefde er voor verstrikt worden. Gij zult goud opleggen, maar hoe? Niet als uw schat en uw deel, maar als stof en als stenen van de beken. Zo weinig zult gij ervan verwachten, dat gij het aan uw voeten zult leggen, Handelingen 4 - 35, het eerder met uw voeten zult vertreden dan het in uw hart te bewaren.

B. Dat hij toch zeer veilig zal zijn. Terwijl rijkdom van de mensen hen gewoonlijk blootstelt aan gevaar - en hij had erkend dat hij in zijn staat van voorspoed niet gerust was, Hoofdstuk 3 - 26 - zal hij nu toch gerust kunnen wezen, want de Almachtige zal uw Beschermer, ja meer Hij zal uw bescherming zijn, vers 25. Hij zal uw goud zijn, zo luidt het in de kanttekening, en

het is hetzelfde woord, dat in vers 24 voor goud gebruikt is, maar het betekent ook een sterkte, omdat geld een schaduw, dat is: een beschutting is, Prediker 7:12.
Wereldlingen maken goud tot hun god, heiligen maken God tot hun goud, en van hen, die verrijkt zijn met Zijn gunst en genade, kan in waarheid gezegd worden dat zij overvloed hebben van het beste goud, dat het best opgelegd is. Wij verstaan het: "Hij zal uw bescherming wezen tegen de invallen van naburige rovers, uw rijkdom zal dan niet zo voor hen blootliggen als toenmaals voor de Sabeërs en Chaldeeën," dat, naar sommigen denken, de betekenis is van dit: Gij zult het onrecht verre van uw tenten doen, het opvattende als een belofte: "Het onrecht, dat tegen u bedoeld was, zal verre weggedaan worden en u niet bereiken. Diegenen moeten wel veilig wezen, die de Almacht zelf tot hun beschutting hebben, Psalm 91:1 - 3.

2. Dat het wèl zal gaan met zijn ziel, en dat hij verrijkt zal worden met geestelijke zegeningen, die de beste zegeningen zijn.
A. Dat hij een leven zal leiden van verlustiging in God, vers 26 " want dan zult gij u over de Almachtige verlustigen, en aldus wordt de Almachtige uw goud doordat gij u in Hem verlustigt, zoals wereldse mensen zich in hun geld verlustigen. Hij zal uw rijkdom, uw bescherming, uw waardigheid wezen, want Hij zal uw verlustiging zijn." Het middel om de begeerte van ons hart te verkrijgen, is God tot onze verlustiging te maken, Psalm 37:4. Als God ons zichzelf geeft om onze blijdschap te zijn, dan zal Hij ons niets onthouden, dat goed voor ons is. "Thans is God een verschrikking voor u, Hij is dit naar uw eigen bekentenis, Hoofdstuk 6:4, 16:9, 19:11, maar zo gij tot Hem wilt terugkeren, dan - maar dan alleen - zal Hij uw verlustiging zijn, en zal het u een even groot genot wezen om aan Hem te denken als het u ooit een smart geweest is." Geen verlustiging is te vergelijken bij die, welke Godvruchtige zielen hebben in de Almachtige, en zij, die zich aan Hem gewennen, zich met Hem bekendmaken, zullen bevinden dat Zijn gunst niet alleen hun kracht is, maar ook hun lied.

B. Dat hij een nederig, heilig vertrouwen zal hebben in God, zoals diegenen gezegd worden te hebben, wier hart hen niet veroordeelt, 1 Johannes 3:21. Gij zult tot God uw aangezicht opheffen met vrijmoedigheid en niet bevreesd zijn, zoals gij nu zijt, om tot Hem te naderen. Uw aangezicht is nu vervallen, en gij ziet er terneergeslagen uit, maar als gij vrede hebt met God, met Hem verzoend zijt, dan zult gij niet meer blozen, niet meer beven, het hoofd niet meer laten hangen zoals nu, maar gij zult u met blijmoedigheid en Godvruchtige gerustheid aan Hem vertonen, bidden voor Zijn aangezicht en zegeningen van Hem verwachten."

C. Dat hij een voortdurende gemeenschap met God zal onderhouden. "Die gemeenschap eenmaal gevestigd zijnde, zal tot uw onuitsprekelijke voldoening onderhouden worden. Er zullen op vastgestelde tijden, en ook bij voorkomende bijzondere gelegenheden, brieven gewisseld worden tussen hem en de hemel, vers 27.
a. Gij zult door het gebed brieven zenden aan God, gij zult tot Hem ernstiglijk bidden - het Hebreeuwse woord betekent eigenlijk: Gij zult uw gebeden vermenigvuldigen - en Hij zal uw brieven niet lastig of vervelend vinden, hoeveel en hoe lang zij ook zijn. Hoe vaker wij tot de troon van de genade komen, hoe meer welkom wij er zijn. Onder al uw lasten, bij al uw behoeften, zorgen en vrezen, zult gij naar de hemel zenden om leiding en kracht, wijsheid, vertroosting, en dat wel met goed gevolg."
b. "Hij zal door Zijn voorzienigheid en genade die brieven beantwoorden, en u geven hetgeen gij van Hem vraagt, Hij zal u verhoren, en dit doen blijken door hetgeen Hij voor u en in u doet."

c. "Dan zult gij door uw lof - en dankzegging antwoorden op de genaderijke antwoorden, die Hij u gezonden heeft, gij zult uw geloften betalen, en dat zal Hem welbehaaglijk wezen, en u meerdere gunstbewijzen doen toekomen." Als God geeft, of doet, waar wij Hem in onze nood om gebeden hebben, dan moet het ons een gewetenszaak zijn om te doen wat wij Hem toen beloofd hebben, want anders handelen wij niet eerlijk. Als wij niets anders beloofden, dan beloofden wij toch dankbaar te zullen zijn, en dit is genoeg, want het omvat alles, Psalm 116:14.

d. Dat hij innerlijke voldoening zal smaken in het besturen van al zijn uitwendige zaken, vers 28. " Als gij een zaak besluit, zo zal zij u bestendig zijn," dat is: "gij zult al uw plannen en voornemens vormen met zoveel wijsheid en Godsvrucht en onderworpenheid aan de wil van God dat het gevolg naar de wens van uw hart zal zijn. Gij zult door geloof en gebed "uw werken op de Heere wentelen" en dan "zullen uw gedachten bevestigd worden," Spreuken 16:3. Dit zal de genade Gods in u werken, ja soms zal Gods voorzienigheid u dezelfde zaak geven, die gij begeerd, en om welke gij gebeden hebt, ze u geven op uw eigen wijze en tijd, u geschiede gelijk gij wilt." Als te eniger tijd een zaak slaagt geheel in overeenstemming met het plan, dat wij er voor beraamd hebben, en onze maatregelen er voor in niets verbroken worden, en wij ook geen nieuwe plannen behoeven te maken, dan moeten wij dit toeschrijven aan de vervulling van deze belofte: Als gij een zaak besluit, zo zal zij u bestendig zijn. "Terwijl gij nu klaagt, dat duisternis rondom u is, zal dan het licht op uw wegen schijnen," dat is "God zal u leiden en besturen, en daar zal natuurlijkerwijze op volgen dat Hij u voorspoedig zal maken op al uw wegen en in al uw ondernemingen. Gods wijsheid zal u ten gids wezen. Zijn gunst zal u vertroosten, en uw wegen zullen zó onder die beide lichten zijn, dat gij een lieflijk genot zult smaken in hetgeen tegenwoordig is, en een troostrijk vooruitzicht zult hebben op de toekomst, Psalm 90:17.

e. Dat hij zelfs in tijden van algemene rampen en gevaar overvloedige blijdschap en hoop zal hebben, vers 29. "Als om u heen de mensen ter neergeworpen zijn, ter neergeworpen ten opzichte van hun zaken, ter neergeslagen in hun gemoed, in vertwijfeling en op het punt van zich aan wanhoop over te geven, als men iemand vernederen zal, dan zult gij zeggen: Het zij verhoging, dan zult gij datgene in u vinden hetwelk u niet alleen ondersteunen zal onder uw moeilijkheden, en u er voor zal bewaren om te bezwijken, maar u zal opheffen boven uw moeilijkheden en u instaat zal stellen om u ten allen tijde te verblijden. "Als de mensen het hart zal bezwijken van vrees dan zullen Christus' discipelen hun hoofd opheffen, omdat hun verlossing nabij is," Lukas 21:26 - 28. "Aldus zal God hen doen rijden op de hoogten van de aarde," Jesaja 58:14, en hetgeen hen zal opheffen is het geloof dat God de nederige van ogen zal behouden. Zij, die zich vernederen, zullen verhoogd worden, niet slechts in eer, maar ook in welvaren.

3. Dat hij een zegen zal zijn voor zijn land en een middel ten goede voor velen, vers 30. God zal in antwoord op uw gebeden, het eiland des onschuldigen bevrijden, en daarin acht geven op de zuiverheid uwer handen, die noodzakelijk is om Gode ons gebed welbehaaglijk te maken, 1 Timotheüs 2:8. Maar, omdat wij kunnen onderstellen dat de onschuldigen geen verlossing behoeven, - het was het schuldige Sodom, dat het voorrecht behoefde van Abrahams voorbede, - neig ik tot de lezing van de kanttekening. De onschuldigen zullen door hun raad het eiland verlossen, Prediker 9:14, 15, door hun raad en hun gebeden, en hun invloed in de hemel, Handelingen 27:24. Of, Hij zal hen verlossen, die niet onschuldig zijn, en zij worden verlost door de zuiverheid uwer handen zo kan het gelezen worden, en die lezing is de waarschijnlijkste. Een goed man is een openbaar goed, een goed voor het publiek. Om der wille van de heiligen gaat het de zondaren te beter, hetzij deze dit weten of niet

weten. Indien Elifaz hiermede te kennen wilde geven (zoals sommigen denken) dat Jobs gebeden niet verhoord werden en dat zijn handen niet zuiver waren (want anders zou hij anderen en nog veel meer zichzelf geholpen hebben), dan heeft hij later zijn dwaling moeten inzien, toen het bleek, dat Job meer invloed had in de hemel dan hij, want hij en zijn drie vrienden, die in deze zaak niet onschuldig waren werden verlost door de zuiverheid van Jobs handen, Hoofdstuk 42:8.

HOOFDSTUK 23
1 Maar Job antwoordde en zeide: 2 Ook heden is mijn klacht wederspannigheid; mijn plaag is zwaar boven mijn zuchten. 3 Och, of ik wist, dat ik Hem vinden zou, ik zou tot Zijn stoel komen; 4 Ik zou het recht voor Zijn aangezicht ordentelijk voorstellen, en mijn mond zou ik met verdedigingen vervullen. 5 Ik zou de redenen weten, die Hij mij antwoorden zou; en verstaan, wat Hij mij zeggen zou. 6 Zou Hij naar de grootheid Zijner macht met mij twisten? Nee; maar Hij zou acht op mij slaan. 7 Daar zou de oprechte met Hem pleiten; en ik zou mij in eeuwigheid van mijn Rechter vrijmaken. 8 Zie, ga ik voorwaarts, zo is Hij er niet, of achterwaarts, zo verneem ik Hem niet. 9 Als Hij ter linkerhand werkt, zo aanschouw ik Hem niet; bedekt Hij Zich ter rechterhand, zo zie ik Hem niet. 10 Doch Hij kent de weg, die bij mij is; Hij beproeve mij; als goud zal ik uitkomen. 11 Aan Zijn gang heeft mijn voet vastgehouden; Zijn weg heb ik bewaard, en ben niet afgeweken. 12 Het gebod Zijner lippen heb ik ook niet weggedaan; de redenen Zijns monds heb ik meer dan mijn bescheiden deel weggelegd. 13 Maar is Hij tegen iemand, wie zal dan Hem afkeren? Wat Zijn ziel begeert, dat zal Hij doen. 14 Want Hij zal volbrengen, dat over mij bescheiden is; en diergelijke dingen zijn er vele bij Hem. 15 Hierom word ik voor Zijn aangezicht beroerd; aanmerk het, en vrees voor Hem; 16 Want God heeft mijn hart week gemaakt, en de Almachtige heeft mij beroerd; 17 Omdat ik niet uitgedelgd ben voor de duisternis, en dat Hij van mijn aangezicht de donkerheid bedekt heeft.

Dit hoofdstuk begint Jobs antwoord op de rede van Elifaz, in dit antwoord neemt hij geen notitie van zijn vrienden, hetzij omdat hij zag dat dit doelloos was, of omdat hij zoveel behagen schiep in Elifaz goede raadgevingen aan het einde van zijn rede dat hij op de gemelijke opmerkingen, waarmee hij begon, maar liever niet wilde antwoorden. Maar hij beroept zich op God, bidt dat zijn zaak gehoord mocht worden en twijfelt niet of hij zal haar handhaven, daar hij het getuigenis van zijn geweten heeft nopens zijn oprechtheid. In geheel dit hoofdstuk schijnt er een strijd te zijn tussen het vlees en de geest, geloof en vrees.

I. Hij klaagt over zijn rampspoedige toestand, inzonderheid daarover, dat God zich van hem had teruggetrokken, zodat hij voor zijn beroep geen gehoor kon krijgen, vers 2 - 5, en de bedoeling van Gods handelingen met hem niet kon begrijpen vers 8, 9 noch hoop op verlichting kon koesteren vers 13, 14. Dit maakte een diepe indruk van ontroering en verschrikking op hem, vers 15 - 17.

II. Maar te midden van deze klachten vertroost hij zich met de verzekerdheid van Gods goedertierenheid, vers 6, 7, en van zijn eigen oprechtheid, waarvan God getuige was, vers 10 - 12. Dit was het licht van zijn dag, evenals het licht, waarvan gesproken wordt in Zacharia 14:6 - 7, dat noch volkomen helder, noch volkomen duister was, maar ten tijde des avonds was het licht.

Job 23:1 - 7
Job is er van overtuigd, dat hem door zijn vrienden onrecht aangedaan is, en daarom wil hij, hoe ziek hij ook is, de zaak niet opgeven en hun het laatste woord niet laten hebben.
I. Hij rechtvaardigt zijn gevoeligheid van zijn leed en zijn voorstellingen ervan, vers 2. Ook heden, ik erken het, is mijne klacht bitter want de beproeving, de oorzaak van de klacht is dit. Er is alsem en gal in de beproeving en ellende, mijn ziel gedenkt er aan, Klaagliederen 3:19, 20, en is er door verbitterd. Ook heden is mijn klacht weerspannigheid geacht, zo lezen sommigen het. Zijn vrienden hielden de onschuldige uitdrukkingen van zijn smart voor afkeurende aanmerkingen op God en Zijn voorzienigheid en noemden ze weerspannigheid of opstand. "Maar", zegt "hij, "ik klaag niet meer dan ik reden heb tot klagen, want mijn plaag is zwaar boven mijn zuchten. Zelfs heden, na alles wat gij gezegd hebt om mij te overtuigen en te vertroosten, zijn de pijnen van mijn lichaam en de wonden van mijn geest nog zodanig, dat ik reden genoeg heb voor mijn klachten, al waren zij nog bitterder dan zij zijn." Wij doen onrecht aan God als ons zuchten boven onze plaag is, zoals aan ondeugende kinderen, die

huilen om niets, volkomen terecht iets gegeven wordt, waarom zij kunnen huilen, maar wij doen onszelf geen onrecht als onze plaag zwaar is boven ons zuchten, want hoe minder wij zeggen, hoe minder wij te verantwoorden zullen hebben.

II. Van de veroordeling van zijn vrienden beroept hij zich op het rechtvaardig oordeel Gods, en dit, dacht hij, was een bewijs dat hij geen geveinsde was, want indien hij het wel was, dan zou hij zo'n beroep niet durven doen. Paulus vertroostte zich hierin, dat "Hij die hem oordeelde, de Heere was," en daarom hechtte hij geen waarde aan het oordeel van de mensen, 1 Corinthiers 4:3, 4, maar was bereid te wachten totdat de bestemde dag van de beslissing gekomen zou zijn, terwijl Job ongeduldig is en hartstochtelijk verlangt dat de dag des oordeels vóór de tijd zal komen, zijn zaak spoedig onderzocht zal worden, door een bijzondere commissie als het ware, opdat er ook spoedig uitspraak in gedaan zou worden. De apostel vond het nodig om lijdende Christenen dringend te vermanen, om geduldig de komst van de Rechter te verbeiden, Jakobus 5:7 - 9.

1. Hij is zo zeker van de rechtvaardigheid van Gods rechterstoel, dat hij verlangt om er voor te verschijnen, vers 3. Och of ik wist dat ik Hem vinden zou. Dit kan zeer gepast de vrome verzuchtingen te kennen geven van een ziel, die overtuigd is dat zij door de zonde God verloren heeft en voor eeuwig rampzalig moet zijn, indien zij haar deel in Zijn gunst niet herkrijgt. "Ach wist ik slechts hoe Zijn gunst te herwinnen. Hoe ik in verbond en gemeenschap met Hem kan komen! Micha 6:6, 7. Het is de kreet van een arme, verlaten ziel: Hebt gij Hem gezien, die mijn ziel liefheeft? Och of ik wist waar ik Hem zou kunnen vinden! O dat Hij, die de weg tot Hem geopend heeft, mij wilde leiden op die weg en in die weg!" Maar Job schijnt hier al te stoutmoedig te zijn in zijn klacht dat zijn vrienden hem onrecht aandoen, en dat hij niet wist hoe of op wat wijze zich tot God te wenden om recht te verkrijgen, daar hij anders tot voor Zijn rechterstoel zou komen om het te eisen. Geduldig te wachten op de dood en het oordeel is onze wijsheid en onze plicht, en zo wij de zaak recht beschouwen, dan kan dit niet zonder een heilig vrezen en beven zijn, maar een hartstochtelijk verlangen naar de dood en het oordeel zonder zodanig een vrezen en beven, dat is onze zonde en dwaasheid, en betaamt ons al heel slecht. Weten wij wat de dood is wat het oordeel is, en zijn wij er zo goed voor bereid, dat wij geen tijd nodig hebben om er ons nog beter voor te bereiden? "Wee dengenen die aldus in drift en hartstocht des Heeren dag begeren!" Amos 5:18.

2. Hij is zo zeker van het deugdelijke van zijn zaak dat hij er naar verlangt dat zij voor Gods rechterstoel zal komen, vers 4. "Ik zou het recht voor Zijn aangezicht ordelijk voorstellen," het in het ware licht stellen, ik zou de bewijzen bijbrengen van mijn oprechtheid op een geschikte manier, en mijn mond zou ik met verdedigingen vervullen of met argumenten om haar zonneklaar te bewijzen."
Dit kunnen wij toepassen op de plicht van het gebed, waarin wij vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom en tot aan de voetbank van de troon van de genade te komen. Wij hebben niet slechts vrije toegang, maar ook vrijheid om te spreken. Het wordt ons toegestaan:
a. Om nauwkeurig en uitvoerig te zijn in hetgeen wij vragen, Hem onze zaak ordelijk voor te stellen, Hem al onze grieven voor te leggen op de wijze, die ons het geschiktst voorkomt, wij zouden bij aardse vorsten zo vrijmoedig niet durven zijn, als een nederige, heilige ziel met God mag wezen.
b. Dringend te zijn in ons gebed. Wij mogen niet slechts bidden, maar pleiten, niet slechts vragen, maar betogen, ja onze mond vervullen met argumenten, niet om God te bewegen, Hij kent onze zaak volkomen zo nder dat wij er Hem een uitlegging van behoeven te geven, maar

om onszelf te bewegen, onze vurigheid op te wekken en ons geloof aan te moedigen in het gebed.

3. Hij is zo zeker van een uitspraak ten zijnen gunste, dat hij er naar verlangt haar te horen, vers 5. " Ik zou de redenen weten, die Hij mij antwoorden zou," dat is: ik zou gaarne horen wat God zal zeggen over die zaak in geschil tussen u en mij, en zal geheel en volkomen berusten in Zijn oordeel." Dit betaamt ons in al onze twisten en geschillen, laat het woord van God ze beslissen, laat ons weten wat Hij antwoordt en verstaan wat Hij zegt.
Job wist volkomen goed wat zijn vrienden hem zouden antwoorden, zij zouden hem veroordelen en ter neerwerpen. "Maar", zegt hij, "ik zou gaarne de redenen weten, die Hij mij antwoorden zou, want ik ben er zeker van dat Zijn oordeel naar waarheid is, en het hunne is dit niet. Ik kan hen niet begrijpen, wat zij zeggen is zo weinig ter zake, maar wat Hij zegt zal ik begrijpen en er volkomen mee tevreden zijn.

III. Hij vertroost zich met de hoop dat God in deze zaak gunstig met hem zal handelen vers 6, 7. Het is ons van groot nut, om bij alles waarin wij met God te doen hebben, goede gedachten van Hem te koesteren. Hij gelooft:

1. Dat God hem niet zal overstelpen, noch met hem zal handelen naar Zijn onbeperkte vrijmacht, noch naar streng recht, noch uit de hoogte, noch met een sterke hand. Zou hij naar de grootheid van Zijn macht met ons twisten? Nee. Jobs vrienden twistten met hem met al de macht die zij hadden, maar zal God dit doen? Nee. Zijn macht is volstrekt rechtvaardig en heilig, wat der mensen macht ook moge zijn, tegen hen, die hardnekkig volharden in hun ongeloof en in hun onboetvaardigheid zal God twisten naar de grootheid van Zijn macht hun verderf zal komen van de heerlijkheid van Zijn macht, maar met Zijn eigen volk, Zijn kinderen, die Hem liefhebben en op Hem betrouwen zal Hij handelen in teder mededogen.

2. Dat Hij integendeel hem zal machtigen om zijn zaak voor Hem te bepleiten. "Hij zou kracht in mij leggen, vers 6 om mij te steunen in het handhaven mijner oprechtheid." Dezelfde macht, die zich stelt tegen hovaardige zondaren, werkt voor nederige heiligen, die bij God overmogen door de kracht, die zij van Hem zelf ontvangen hebben, zoals Jakob bij Hem overmocht heeft, Hoséa 12:4. Zie Psalm 68:36.

3. Dat de uitkomst stellig troostrijk zal wezen, vers 7. Daar, in het hof des hemels als de einduitspraak gedaan zal worden, zou de oprechte met Hem pleiten en zegevieren in zijn oprechtheid. Nu worden zelfs de oprechten dikwijls door de Heere gekastijd, en zij kunnen er niet tegen twisten, de oprechtheid zelf is noch tegen rampen noch tegen laster een beschutting, maar in die dag zullen zij met de wereld niet veroordeeld worden, al is het ook dat God hen door Zijn kroonrecht kan beproeven. "Dan zult gijlieden wederom zien het onderscheid tussen de rechtvaardige en de goddeloze," Maleachi 3:18. Zo groot zal het verschil tussen hen zijn in hun eeuwige staat, terwijl wij er thans nauwelijks enig onderscheid in bespeuren, zo gering is het verschil tussen hen wat hun uitwendige toestand aangaat, want alle ding wedervaart hun gelijk allen anderen. Als dit laatste oordeel uitgesproken wordt,, dan zal ik voor eeuwig van mijn Rechter bevrijd zijn," vers 7 dat is: "ik zal verlost zijn van de onrechtvaardige bestraffingen mijner vrienden, en van het Goddelijk oordeel, dat mij thans nog zo’n verschrikking is."
Zij, die overgeleverd worden aan God als hun eigenaar en bestuurder, zullen voor altijd van Hem bevrijd zijn als hun rechter en wreker, en aan Zijn gerechtigheid is geen ontvlieden dan door de toevlucht te nemen tot Zijn genade.

Job 23:8 – 12
I. Job klaagt hier dat hij de betekenis van Gods handelingen met hem niet begrijpen kan, vers 8, 9. Ga ik voorwaarts, is Hij daar niet, enz. Elifaz had hem gezegd dat hij zich bekend moest maken met God. "Dat zou ik van harte gaarne willen," zegt Job," indien ik slechts wist hoe met Hem bekend te worden." Hij had zelf een zeer sterke begeerte om voor God te verschijnen, zijn zaak onderzocht te krijgen, maar de Rechter was niet te vinden, naar welke kant hij ook uitzag, nergens kon hij een teken bespeuren dat God voor hem optrad om zijn onschuld aan het licht te brengen. Ongetwijfeld geloofde Job dat God alomtegenwoordig is, maar hij schijnt hier te klagen over drie dingen.

1. Dat hij zijn gedachten niet kon bepalen zich in zijn eigen geest of gemoed geen helder oordeel kon vormen van de dingen, zijn geest was zo gejaagd, zo verontrust door zijn ellende en zijn smarten, dat hij was als iemand die in grote angst is, en daardoor niet weet wat te doen, hierin loopt en daarheen loopt, maar in verwarring zijnde, niets tot stand brengt. Vanwege de verwarring en ontsteltenis van zijn geest kon hij zich niet vastklemmen aan hetgeen hij wist in God te zijn, en dat hem, zo hij er zich slechts in het geloof bij kon bepalen, tot steun zou wezen. Het is de gewone klacht van hen, die ziek of neerslachtig zijn, dat zij, als zij aan iets goeds willen denken, het niet kunnen.

2. Dat hij de oorzaak van zijn rampen niet kon ontdekken, noch wist welke zonde het was die God er toe bracht om met hem te twisten. Hij dacht na over geheel zijn levenswandel, beschouwde hem van alle kanten, en kon niet bespeuren waarin hij meer dan anderen had gezondigd, en evenmin kon hij ontdekken welk doel God er mee beoogde om hem aldus te beproeven.

3. Dat hij niet kon voorzien wat er het einde van zou wezen, of God hem nog zou verlossen of, zo Hij dit deed, wanneer of op wat wijze Hij het doen zou. Hij zag Zijn tekenen niet, en er was ook niemand, die hem kon zeggen hoelang, zoals de kerk klaagt, Psalm 74:9. Hij kon niet begrijpen wat God met hem voorhad, en welke gissing hij hieromtrent ook maakte, er bleek altijd het een of ander te zijn, dat die gissing onwaarschijnlijk maakte.

II. Hij stelt er zich mee gerust dat God zelf een getuige was van zijn oprechtheid, en daarom twijfelt hij niet of de uitkomst zal goed zijn. Nadat Job schier verdwaald was geweest in de doolhof van de Goddelijke raad, zit hij ten laatste stil en tevreden neer met die gedachte: "Hoewel ik de weg niet weet, die Hij met mij houdt (want Zijn weg is in de zee en Zijn pad in grote wateren, Zijn gedachten en wegen zijn ver boven de onze, en het ware aanmatiging in ons ze te willen beoordelen) kent Hij toch de weg, die bij mij is", vers 10. Dat is:

1. Hij is er mee bekend. Zijn vrienden oordeelden over hetgeen zij niet wisten, en daarom legden zij hem ten laste hetgeen, waaraan hij zich nooit schuldig had gemaakt, maar God, die elke stap kende, die hij gedaan had, zal dat niet doen, Psalm 139:3. Voor hen die het eerlijk menen, is het een grote vertroosting dat God hun bedoeling kent, al is het ook dat de mensen haar niet kennen, haar niet kunnen of niet willen kennen.

2. Hij keurt hem goed: "Hij weet dat, hoewel ik soms een verkeerde stap gedaan kan hebben, ik toch een goede weg gevolgd heb, de weg van de waarheid heb gekozen, en daarom kent Hij hem," dat is: Hij keurt hem goed, heeft er een welbehagen in, gelijk Hij gezegd wordt "de weg van de rechtvaardigen te kennen," Psalm 1:6. Dit heeft de profeet vertroost: "Gij proeft mijn hart, dat het met U is," Jeremia 12:3. Hij beproeve mij, als goud zal ik uitkomen. Zij die de

weg des Heeren bewaren, kunnen als zij in beproeving zijn zich vertroosten met deze drie dingen:
a. Dat zij slechts beproefd worden, dat die beproeving niet bedoeld is tot hun schade, maar tot hun eer en hun voordeel, het is "de beproeving huns geloofs," 1 Petrus 1:7.
b. Dat zij, na genoegzaam beproefd te zijn, uit de oven tevoorschijn zullen komen, en er niet in gelaten zullen worden om als schuim verteerd te worden of als verworpen zilver. Aan de beproeving zal een einde komen, God zal niet in eeuwigheid twisten.
c. Dat zij zullen uitkomen als goud, dat zuiver is in zichzelf en kostelijk is voor de louteraar, zij zullen uitkomen als goud, dat goedgekeurd, dat verbeterd is, goed wordt bevonden en instaat om beter gemaakt te worden. Beproevingen zijn voor ons, naar wij zijn, zij, die als goud in de smeltoven gaan, zullen er niet slechter uit tevoorschijn komen. Hetgeen Job nu aanmoedigde om te hopen dat zijn tegenwoordige beproevingen aldus een goed einde zullen nemen, was het getuigenis van zijn geweten voor hem, dat hij een goed leven heeft geleid in de vreze Gods.

(1). Dat Gods weg de weg was, waarin hij wandelde vers 11. "Aan Zijn gang heeft mijn voet vastgehouden," dat is: "hield er zich aan, hield er zich getrouw aan. Ik heb gepoogd mij te gedragen naar Zijn voorbeeld." Vrome mensen zijn volgers van God. Of: "ik heb mij geschikt naar Zijn voorzienigheid over mij, en er naar gestreefd om aan al Zijn bedoelingen te beantwoorden, Zijn voorzienigheid stap voor stap te volgen." Of: Zijn gangen zijn die welke Hij wil dat ik volgen zal, de weg van Godsdienst en ernstige Godsvrucht - die weg heb ik gehouden, en ben er niet van afgeweken, ik ben er niet slechts niet van teruggegaan in een algehele afval, maar ik ben er niet ter zijde van afgeweken door een moedwillige overtreding." Dat hij zich aan Gods gang heeft gehouden en Zijn weg heeft bewaard, geeft te kennen dat de verzoeker al zijn kunstenarijen van bedrog en geweld bij hem heeft aangewend om hem ter zijde af te leiden, maar met zorg en vastberadenheid had hij door Gods genade tot nu toe volhard, en zij, die aldus willen volharden, moeten vastberaden zijn in het houden, en wakende zijn in het bewaren.

(2). Dat Gods Woord de regel was waarnaar hij wandelde, vers 12. Hij bestuurde zich door het gebod van Gods lippen, en wilde daar niet van teruggaan. Welke moeilijkheden wij ook ontmoeten op de weg van Gods geboden, al leiden zij ons ook door een woestijn, toch moeten wij er nooit aan denken om terug te gaan, maar voorwaarts streven naar het doel. In zijn wandel hield Job zich dicht aan de wet van God, want beide zijn oordeel, zijn verstand en zijn genegenheid leidden hem daartoe. De redenen van Gods mond heb ik dierbaarder geacht dan mijn noodzakelijk voedsel, vers 12, dat is: hij beschouwde ze als zijn noodzakelijk voedsel, hij zou even goed hebben kunnen leven zonder zijn dagelijks brood als zonder het woord van God. Ik heb ze weggelegd, zo luidt het oorspronkelijke, zoals degenen, die mondvoorraad opleggen voor een beleg of zoals Jozef koren had opgelegd tegen de hongersnood. Elifaz had hem gezegd. Gods redenen in zijn hart te leggen, Hoofdstuk 22:22. "Dat doe ik," zegt hij, "dat heb ik altijd gedaan, opdat ik niet tegen Hem zou zondigen, en opdat ik, gelijk de heer des huizes, uit die schat voortbrengen kunne ten goede van anderen."
Het woord van God is voor onze ziel wat ons noodzakelijk voedsel is voor ons lichaam, het onderhoudt het geestelijk leven en bekrachtigt ons voor de handelingen des levens, het is datgene zonder hetwelk wij niet kunnen bestaan, en het gebrek waaraan door niets vergoed kan worden, en daarom behoren wij het zo te waarderen, er zoveel prijs op te stellen, dat wij er moeite voor doen, er naar hongeren, er ons met genot en verlustiging mee voeden en dit zal onze blijdschap zijn in de dag des kwaads, zoals het die van Job geweest is.

Job 23:13 - 17

Sommigen denken dat Job hier klaagt, dat God onrechtvaardig en onbillijk met hem gehandeld heeft door voort te gaan met hem te straffen zonder er ook maar in het minst mee op te houden of de straf ook maar in het geringst te verminderen, ofschoon hij zulke onbetwistbare bewijzen had van zijn onschuld. Ik zou niet gaarne denken dat de Godvruchtige Job de heilige God onrecht ten laste legt, maar zijn klacht is werkelijk bitter en gemelijk, en het is alsof hij zich met geweld tot geduld en lijdzaamheid moet brengen, en dit niet kan zonder afkeurende aanmerkingen te maken op God, dat Hij hard met hem handelt, maar dat hij dit dragen moet omdat hij er niets aan doen kan. Het ergste wat hij van God zegt is, dat Hij onverantwoordelijk met hem handelt.

1. Hij spreekt goede waarheden, waarvan een goed gebruik kan worden gemaakt, vers 13, 14.
a. Dat Gods raad onveranderlijk is. Hij is een van zin, en wie kan Hem dan afkeren? vers 13. Hij is Een, zo lezen het sommigen of Hij is in een. Hij heeft geen raadslieden door wier invloed Hij er toe gebracht zou kunnen worden om Zijn voornemens te veranderen. Hij is een met zichzelf, en verandert nooit van zin of van wil, brengt nooit verandering in Zijn maatregelen. Het gebed heeft bij Hem overmocht om verandering te brengen in Zijn wijze van doen, in de beschikkingen van Zijn voorzienigheid, maar nooit is Zijn wil, Zijn voornemen of bedoeling veranderd, want Gode zijn al Zijn werken bekend.

b. Dat Zijn macht onweerstaanbaar is. Wat Zijn ziel begeert, of bedoelt, dat Hij zal doen, en niets kan Hem in de weg staan, of Hem tot andere gedachten brengen. De mensen begeren vele dingen, die zij of niet doen mogen, of niet doen kunnen, of niet durven doen, maar God heeft een onbetwistbare vrijmacht, Zijn wil is zo volkomen rein en goed, dat het ten hoogste gepast is, dat Hij al Zijn bepalingen ten uitvoer brengt, en Hij heeft een onbedwingbare macht, "daar is niemand die Zijn hand kan afslaan, al wat de Heere behaagt, doet Hij," Psalm 135:6, en zal Hij steeds doen, want het is altijd het beste.

c. Dat alles wat Hij doet, naar de raad Zijns willens is, vers 14. Hij zal volbrengen wat over mij bescheiden is, wat er ook met ons geschiedt, het is God, die het doet, Psalm 57:3 en een zeer bewonderenswaardig werk zal het blijken te zijn, dat Hij volbracht heeft, als de verborgenheid Gods voleindigd zal zijn. Hij volbrengt al hetgeen bescheiden is op de bestemde tijd en naar de bepaalde wijze, dit kan ons tot zwijgen brengen, want wat bescheiden of bestemd is, kan niet worden veranderd. Maar de overweging dat, toen God ons het eeuwige leven en de heerlijkheid bescheiden heeft als ons doel, Hij ook die toestand, deze beproeving - waarin die ook mogen bestaan - voor ons bescheiden, of bestemd heeft op onze weg, kan meer doen dan ons tot zwijgen brengen, zij kan ons de overtuiging geven dat alles voor het beste is, wat Hij nu doet weten wij niet, maar wij zullen het na deze verslaan.

d. Dat alles wat Hij doet naar de gewonen loop van Zijn voorzienigheid is, dergelijke dingen zijn er vele bij Hem, dat is: in de loop van Zijn voorzienigheid doet Hij vele dingen, waarvan wij ons geen rekenschap kunnen geven, maar die wij aan Zijn volstrekte vrijmacht moeten toeschrijven. Welk leed ons ook overkomt, anderen hebben hetzelfde ervaren, ons geval, onze toestand is niet enig, hetzelfde lijden wordt volbracht aan onze broederschap, 1 Petrus 5:9. Zijn wij ziek en pijnlijk, verarmd en beroofd, zijn ons kinderen ontnomen door de dood, zijn onze vrienden onvriendelijk? Dit is het "wat God over ons bescheiden heeft, en dergelijke dingen zijn er vele bij Hem. Zal de aarde om onzentwil verlaten worden?"

2. Van deze goede waarheden maakt hij een slecht gebruik. Indien hij er behoorlijk over had nagedacht, hij zou gezegd kunnen hebben: "Daarom ben ik gerust en tevreden, verzoend met de weg, die God met mij houdt en daarom zal ik mij verblijden in de hoop dat alles nog goed

uitkomen zal." Maar hij zei: Hierom word ik voor Zijn aangezicht ontroerd vers 15. Diegenen zijn in waarheid ontroer! van geest, die ontroerd zijn voor het aangezicht Gods, zoals de Psalmist, die, "als hij aan God dacht, ontroerd werd," Psalm 77:4. Zie in welk een verwarring de arme Job zich nu bevond, want hij sprak zichzelf tegen, zo-even was hij ontroerd wegens Gods afwezigheid, vers 8, 9, nu is hij ontroerd voor Zijn aangezicht, dat is: in Zijn tegenwoordigheid: ik aanmerk het, en vrees voor Hem. Wat hij nu gevoelde, deed hem vrezen voor erger. Er is inderdaad ook datgene, hetwelk, als wij het aanmerken, er over denken, ons tonen zal dat wij reden hebben om voor God te vrezen - Zijn oneindige gerechtigheid en reinheid, vergeleken met onze zondigheid en snoodheid. Maar, indien wij daarbij Zijn genade beschouwen in de Verlosser en dankbaar die genade aannemen, dan zal de vrees verdwijnen, en wij zullen reden zien om op Hem te hopen. Zie welk een indruk de wonden van zijn geest op hem maakten.
a. Hij was zeer bevreesd, vers 16, de Almachtige heeft hem beroerd, en aldus zijn hart week gemaakt, dat is volkomen onmachtig om iets te dragen en bevreesd voor alles wat hem bewoog. Er is een Godvruchtige weekheid, zoals die van Josia, wiens hart teder was en beefde voor het woord van God, maar hier wordt een smartelijke weekheid bedoeld, die voor alles wat tegenwoordig is doet vrezen, als iets drukkends, en voor alles in de toekomst, als iets dat dreigend is.

b. Hij was zeer verdrietig en gemelijk, want hij twist met God, vers 17.
(1). Omdat hij niet gestorven is voordat zijn rampen over hem kwamen, zodat hij ze dan nooit aanschouwd zou hebben - omdat ik niet uitgedelgd ben voor de duisternis. - En toch - indien hij op de hoogte van zijn voorspoed opgeroepen was naar het graf, hij zou het hard gevonden hebben. Dit kan er toe bijdragen om ons te verzoenen met de dood als hij komt, namelijk dat wij niet weten van welk kwaad wij worden weggenomen. Maar als het verdriet, het leed komt, dan is het dwaasheid om te wensen dat wij het niet beleefd hadden, en dan is het beter om er ons voordeel mee te doen.
(2). Omdat hij zolang in het leven gelaten werd te midden van zijn lijden, en de duisternis van zijn aangezicht bedekt was in het graf. Wij zouden de duisternis beter verdragen, indien wij slechts wilden gedenken dat er voorde oprechten soms een verwonderlijk, heerlijk licht ontstaat in de duisternis, maar er is een nog heerlijker licht voor hen bewaard na de duisternis.

HOOFDSTUK 24

1 Waarom zouden van de Almachtige de tijden niet verborgen zijn, dewijl zij, die Hem kennen, Zijn dagen niet zien? 2 Zij tasten de landpalen aan; de kudden roven zij, en weiden ze. 3 de ezel der wezen drijven zij weg; de os ener weduwe nemen zij te pand. 4 Zij doen de nooddruftigen wijken van de weg; tezamen versteken zich de ellendigen des lands. 5 Ziet, zij zijn woudezels in de woestijn; zij gaan uit tot hun werk, makende zich vroeg op ten roof; het vlakke veld is hem tot spijs, en de jongeren. 6 Op het veld maaien zij zijn voeder, en de wijnberg des goddelozen lezen zij af. 7 de naakten laten zij vernachten zonder kleding, die geen deksel heeft tegen de koude. 8 Van de stroom der bergen worden zij nat, en zonder toevlucht zijnde, omhelzen zij de steenrotsen. 9 Zij rukken het weesje van de borst, en dat over de arme is, nemen zij te pand. 10 de naakte doen zij weggaan zonder kleed, en hongerig, die garven dragen. 11 Tussen hun muren persen zij olie uit, treden de wijnpersen, en zijn dorstig. 12 Uit de stad zuchten de lieden, en de ziel der verwonden schreeuwt uit; nochtans beschikt God niets ongerijmds. 13 Zij zijn onder de wederstrevers des lichts; zij kennen Zijn wegen niet, en zij blijven niet op Zijn paden. 14 Met het licht staat de moorder op, doodt de arme en de nooddruftige; en des nachts is hij als een dief. 15 Ook neemt het oog des overspelers de schemering waar, zeggende: Geen oog zal mij zien; en hij legt een deksel op het aangezicht. 16 In de duisternis doorgraaft hij de huizen, die zij zich des daags afgetekend hadden; zij kennen het licht niet. 17 Want de morgenstond is hun te zamen de schaduw des doods; als men hen kent, zijn zij in de strikken van des doods schaduw. 18 Hij is licht op het vlakke der wateren; vervloekt is hun deel op de aarde; hij wendt zich niet tot de weg der wijngaarden. 19 De droogte mitsgaders de hitte nemen de sneeuwwateren weg; alzo het graf dergenen, die gezondigd hebben. 20 De baarmoeder vergeet hem, het gewormte is hem zoet, zijns wordt niet meer gedacht; en het onrecht wordt gebroken als een hout. 21 De onvruchtbare, die niet baart, teert hij af, en aan de weduwe doet hij niets goeds. 22 Ook trekt hij de machtigen door zijn kracht; staat hij op, zo is men des levens niet zeker. 23 Stelt hem God in gerustigheid, zo steunt hij daarop; nochtans zijn Zijn ogen op hun wegen. 24 Zij zijn een weinig tijds verheven, daarna is er niemand van hen; zij worden neergedrukt; gelijk alle anderen worden zij besloten; en gelijk de top ener aar worden zij afgesneden. 25 Indien het nu zo niet is, wie zal mij leugenachtig maken, en mijn rede tot niet brengen?

Daar Job door zijn klachten in het vorige hoofdstuk vermeld, lucht had gegeven aan zijn hartstocht en er enige verlichting door had verkregen, breekt hij ze nu plotseling af, en begeeft hij zich tot een nadere bespreking van het leerstellig geschil tussen hem en zijn vrienden betreffende de voorspoed van goddeloze mensen. Dat velen gerust en genoeglijk leven, die toch goddeloos en onheilig zijn, alle oefeningen van de Godsvrucht minachten, had hij aangetoond In Hoofdstuk 21. Nu gaat hij hier nog verder, en toont aan dat velen, die schadelijk zijn voor het mensdom, leven in openlijke trotsering van alle wetten van de gerechtigheid en geheel gewone eerlijkheid, toch welvaren en voorspoedig zijn in hun onrechtvaardige praktijken, en wij zien niet dat er in deze wereld met hen afgerekend wordt. Over hetgeen hij tevoren gezegd heeft, Hoofdstuk 12:6, De tenten der verwoesters hebben rust, weidt hij hier nog verder uit. Zijn algemene stelling, vers 1. Dat de straf van de goddelozen niet zo zichtbaar en blijkbaar is als zijn vrienden meenden, en hij bewijst haar door in bijzonderheden te treden.

I. Met hen die openlijk onrecht doen aan hun arme naburen wordt niet afgerekend, en aan de benadeelden wordt geen recht gedaan. vers 2 - 12, hoewel de eersten zeer wreed zijn, vers 21, 22.
II. Zij, die in het geheim kwaad doen, blijven dikwijls onontdekt en ongestraft vers 13 - 17.
III. Dat God de zodanigen straft, door verborgen oordelen, en hen bewaart voor toekomstige oordelen, vers 18 - 20, en vers 23 - 25. Zodat wij ten opzichte van de gehele zaak niet kunnen zeggen dat allen, die in beproeving en ellende zijn, goddeloos zijn, want het is zeker dat niet allen, die in voorspoed zijn, rechtvaardig zijn.

Job 24:1 - 12

Jobs vrienden verklaarden stellig dat zij spoedig de val zouden zien van goddeloze mensen, hoe voorspoedig zij ook voor een wijle konden wezen. Geenszins, zegt Job. hoewel de tijden voor de Almachtige niet verborgen zijn zien zij, die Hem kennen, toch niet terstond Zijn dag, vers 1.

1. Hij neemt als bewezen aan dat de tijden voor de Almachtige niet zijn verborgen, de verleden tijden zijn niet verborgen voor zijn oordelen, want "Hij zoekt het weggedrevene" Prediker 3:15, de tegenwoordige tijden zijn niet verborgen voor Zijn voorzienigheid, Mattheüs 10:29, toekomende tijden zijn niet verborgen voor Zijn voorwetenschap, Handelingen 15:18. God regeert de wereld, en daarom kunnen wij er zeker van zijn dat Hij er kennis van neemt. Slechte tijden zijn voor Hem niet verborgen, ofschoon de slechte mensen, die de tijden slecht maken, tot elkaar zeggen dat Hij "niets ziet en niets merkt," Psalm 94:7. De tijden van iedere mens zijn in Zijn hand en onder Zijn oog, en daarom heeft Hij de macht om de tijden van slechte mensen in deze wereld rampzalig te maken. Hij voorziet de tijd des doods van iedere mens, als dus goddeloze mensen sterven eer zij voor hun goddeloosheid gestraft zijn, dan kunnen wij niet zeggen: "Zij zijn Hem bij verrassing ontkomen" Hij voorzag het, ja meer, Hij gebood het, Hij beschikte en regelde het.
Eer Job een onderzoek gaat instellen naar redenen van de voorspoed van de goddelozen, stelt hij Gods alwetendheid vast, zoals een profeet in eenzelfde geval Zijn rechtvaardigheid heeft vastgesteld Jeremia 12:1, een andere Zijn heiligheid, Hábakuk 1:13, en een andere Zijn goedheid jegens Zijn eigen volk, Psalm 73:1. Algemene waarheden moeten wij vasthouden, al vinden wij het soms ook moeilijk om ze overeen te brengen met bijzondere gebeurtenissen.

2. Toch verklaart hij dat zij, die Hem kennen, dat is: wijze en Godvruchtige mensen, voor wie Zijn verborgenheid is, Zijn dagen niet zien, niet zien de dagen van Zijn oordeel voor hen, dat was het waarover hij in zijn eigen geval, zijn eigen zaak, klaagde, Hoofdstuk 23:8, namelijk dat hij God niet kon zien, verschijnende ten zijnen behoeve om zijn zaak te bepleiten, noch de dag van Zijn oordeel tegen bekende en openbare zondaren, hetgeen zijn dag genoemd wordt, Psalm 37:13. Wij geloven dat die dag zal komen, maar wij zien hem niet omdat hij toekomend is en de voortekenen ervan verborgen zijn.

3. Hoewel dit een verborgenheid van de voorzienigheid is, is er toch een reden voor, en weldra zullen wij weten waarom dit oordeel is uitgesteld, en zelfs de wijsten en zij die God het best kennen dit nog niet zien. God wil hun geloof en geduld oefenen, hen aansporen om te bidden om de komst van Zijn koninkrijk, om hetwelk zij dag en nacht tot Hem moeten roepen, Lukas 18:7. Ten bewijze dat goddeloze mensen voorspoedig zijn, wijst hij op twee soorten van onrechtvaardigen, die de gehele wereld zag groeien en bloeien in hun ongerechtigheid.

I. Tirannen en zij die onrecht doen onder de dekmantel van wet en gezag. Het is een droevig gezicht, dat dikwijls gezien is onder de zon, dat "ter plaatse des gerichts goddeloosheid was," Prediker 3:16, "tranen van de verdrukten, waarop geen acht werd geslagen, terwijl aan de zijde hunner verdrukkers macht was," Prediker 4:1, "onderdrukking van de armen en beroving des gerichts," Prediker 5:7.
1. Zij stoten hun naburen uit het bezit van hun onroerend goed, dat door erfrecht van hun voorouders op hen was overgegaan. Zij tasten de landpalen aan onder voorwendsel dat zij verkeerd geplaatst zijn, vers 2, en zo maken zij inbreuk op het recht hunner naburen en denken datgene voorgoed aan hun nakomelingen te verzekeren, dat zij door onrecht verkregen hebben, door tot een bewijs voor hen te maken, wat een bewijs had moeten zijn voor de rechtmatige eigenaar. Dit is door de wet van Mozes verboden, Deuteronomium 19:14, onder

bedreiging van een vloek, Deuteronomium 27:17. Het vervalsen, namaken of vernietigen van acten of bewijzen van eigendom is heden ten dage een misdaad, die hieraan gelijk gesteld is.

2. Zij beroven hen van hun roerend goed en dat wel onder schijn van wet en recht. Zij nemen met geweld kudden weg en voeden er zich mede, vers 2, zoals de rijke man des armen ooilam wegnam, 2 Samuel 12:4. Als een arm vaderloos kind slechts een ezel bezit, waarmee hij enig geld kan verdienen, dan vinden zij het een of ander voorwendsel om die weg te nemen, omdat de eigenaar niet instaat is zijn recht tegenover hen te handhaven. Als een weduwe slechts een enkele os bezit voor haar gering landbouwbedrijf, dan zal die ene os om een onbeduidende schuld of voor achterstallige pacht haar ontnomen worden om als pand voor de schuld in bezit te worden genomen. God heeft als een van Zijn eretitels aangenomen dat Hij een "Vader van de wezen is" en een "Rechter van de weduwen," en daarom zullen diegenen niet als Zijn vrienden geacht worden, die niet alles doen wat zij kunnen om hen te beschermen en te helpen, maar gewis zal Hij diegenen rekenen Zijn vijanden te zijn, die hen kwellen en verdrukken.

3. Zij grijpen iedere gelegenheid aan om hen te beledigen, vers 4. Als zij hen op de openbare weg ontmoeten, zullen zij hen, als zij kunnen, misleiden zodat de armen en nooddruftigen genoodzaakt zijn zich voor hen te verbergen, daar zij zich op geen andere wijze tegen hen kunnen beveiligen. Zij houden er van de lieden te bespotten, de draak met hen te steken, hun kwaad te doen als zij kunnen en juichen als het hun gelukt te beletten dat de armen geholpen worden, dreigen hen te straffen als landlopers en noodzaken hen aldus zich te verbergen, waarna zij hen nog op de koop toe uitlachen. Sommigen houden het er voor dat deze wreedheden, vers 9, 10 gepleegd werden door die verdrukkers, welke zich voor hetgeen zij doen op de wet beroepen. Zij rukken het weesje van de borst, dat is: nadat zij de arme kinderen vaderloos gemaakt hebben, maken zij hen ook moederloos, de vader van het leven beroofd hebbende, breken zij het hart van de moeder, en zo verhongeren zij de kinderen en laten hen omkomen. Farao en Herodes rukten de kinderen van de borst door het zwaard, en wij lezen van kinderen, "die uitgebracht moeten worden tot de doodslager," Hoséa 9:13.
Het zijn voorzeker wel onmenselijke moordenaars, die met zoveel genot onschuldig bloed zuigen. Wat over de arme is nemen zij te pand, ja zij nemen de armen zelf te pand, zoals sommigen dit lezen, en waarschijnlijk was het onder dit voorwendsel dat zij de wezen van de borst rukten, beslag op hen leggende om hen als slaven te gebruiken of te verkopen, zoals Nehémia 5:5. Wreedheid jegens de armen is grote goddeloosheid en roept luide om wraak. Zij, die geen barmhartigheid betonen aan hen, die aan hun genade zijn overgeleverd, zullen zelf een oordeel zonder barmhartigheid ontvangen. Een ander voorbeeld van hun barbaarse behandeling van hen, tegen wie zij in het voordeel zijn, is dat zij hun zelfs hun noodzakelijk voedsel en hun kleren ontnemen. Zij drukken hen zo met hun afpersingen, dat zij de naakte doen weggaan zonder kleed vers 10 waardoor hij een dodelijke ziekte opdoet. En als een arm, hongerig gezin een garf heeft opgezameld om er zich een kleine koek van te bereiden en dan te sterven, dan ontnemen zij hun zelfs deze garf, dit weinigje koren, zeer tevreden om hen te zien omkomen van gebrek terwijl zij zelf volkomen verzadigd zijn.

4. Zij zijn zeer verdrukkend voor de arbeiders, die zij in hun dienst gebruiken. Zij geven hun niet slechts geen loon hoewel de arbeider zijn loon waardig is (en dit is een schreeuwende zonde, Jakobus 5:4) maar zij willen hun niet eens te eten en te drinken geven, die hun garven dragen doen zij hongerig weggaan, vers 10, dit komt overeen met vers 11, dat zij, die tussen hun muren olie uitpersen en zwaar werken om de wijnpers uit te treden, dorst lijden, hetgeen nog erger is de dorsende os te muilbanden. Die meesters vergeten dat zij een Meester hebben

in de hemel, die hun dienaren en arbeiders het noodzakelijke levensonderhoud niet willen geven, er zich niet om bekommeren of zij al of niet van hun arbeid kunnen leven.

5. Het is niet alleen onder het arme landvolk, maar ook in de steden, dat wij de banden zien van de verdrukten, vers 12. Uit de stad zuchten de lieden, waar de rijke kooplieden en handelaars even wreed zijn voor hun arme schuldenaars als de landheren buiten voor hun arme pachters en onderhorigen. In de steden worden zodanige wreedheden meer en spoediger gezien dan in afgelegen hoeken van het land, en de verongelijkten hebben gemakkelijker toegang tot de rechtbanken om recht te verkrijgen, en toch vrezen de verdrukkers aldaar noch voor het bedwang van de wet, noch voor de rechtvaardige afkeuring hunner naburen, maar de verdrukten zuchten en schreeuwen als verwonden, en kunnen zich geen verlichting verschaffen, want de verdrukkers zijn onverbiddelijk en doof voor hun zuchten.

II. Hij spreekt van rovers en van hen die onrecht plegen door bepaald geweld, zoals de benden van de Sabeërs en Chaldeeën, die hem onlangs hadden geplunderd. Hij noemt hen niet ten einde niet partijdig te schijnen voor zijn eigen zaak en aldus over de mensen te oordelen naar hetgeen zij voor ons zijn (waartoe wij zo licht geneigd zijn) maar onder de Arabieren, de kinderen van het Oosten (Jobs vaderland) waren er de zodanigen, die van roof en buit leefden, vijandelijke invallen deden bij hun naburen en reizigers uitplunderden. Zie hoe zij hier beschreven worden en welk onheil zij stichten, vers 5 - 8.

1. Hun aard is als die van de woudezels in de woestijn, ongetemd, onhandelbaar, onredelijk, Ismaëls aard en karakter, Genesis 16:12, woest en geweldig, niet onder bedwang van wet of gerechtigheid, Jeremia 2:23, 24. Zij kiezen de woestijn tot hun woonplaats teneinde naar willekeur in de eenzaamheid te kunnen leven en in de gelegenheid te zijn om zoveel temeer kwaad te doen. Voor zulke woestelingen is de woestijn ook werkelijk de geschiktste plaats Hoofdstuk 39:9. Maar geen woestijn kan de mensen buiten het bereik stellen van Gods oog en Gods hand.

2. Hun beroep is stelen en allen, die om hen heen zijn, tot hun prooi te maken. Zij hebben dit tot hun beroep gekozen, het is hun werk, omdat er meer en gemakkelijker winst mee te behalen is dan met een eerlijk beroep. Zij zijn vlijtig en ijverig in dit beroep, gaan er op uit als tot hun werk, Psalm 104:23. Zij geven er zich moeite mede, staan vroeg op om op hun prooi uit te gaan, als een reiziger zich vroeg op weg bevindt, zullen zij even vroeg uitgaan om hem te beroven, zij roven en teren er op, zoals een man leeft en teert op zijn beroep. De woestijn - niet de grond maar de wegen ervan - is hun tot spijs, hun en hun kinderen, zij onderhouden zich en hun gezin door te roven op de weg en achten er zich gelukkig in, zonder het minste berouw te gevoelen of medelijden te hebben met hun slachtoffers, en zij genieten van hun winst met evenveel gerustheid alsof zij er eerlijk waren aangekomen, zoals Efraïm, Hoséa 12:8, 9.

3. Zie het kwaad, dat zij doen in het land. Zij beroven niet slechts reizigers, maar doen invallen bij hun naburen en maaien hun voeder op het veld, vers 6. Dat is: zij komen op het erf van andere mensen, maaien hun koren en voeren dit weg alsof het het hunne was. De wijnberg des goddelozen lezen zij af en zo wordt de ene goddeloze tot de gesel gemaakt van de andere goddeloze. Wat de goddelozen verkregen door afpersing (dat hun manier van stelen is) verkrijgen deze rovers van hen door hun wijze van stelen, en aldus gebeurt het dik wijls dat de verwoesters verwoest worden, Jesaja 33:1.

4. De ellende van hen, die in hun handen vallen, vers 7, 8. De naakten, die zij beroofd hebben, geen kleren aan het lijf hebben gelaten, laten zij vernachten in de koude, zodat zij geen kleren aanhebbende, van de stroom van de bergen nat werden en, bij gebrek aan een betere beschutting de steenrotsen omhelsden blijde met een spelonk er in om zich tegen het weer te beschutten. Elifaz had Job van zodanige onmenselijkheid beschuldigd, daar hij tot de gevolgtrekking was gekomen dat Gods voorzienigheid hem niet aldus ontbloot zou hebben, indien hij de kleren van de naakten niet had uitgetogen, Hoofdstuk 22:6.
Job zegt hem hier dat er werkelijk de zodanigen waren, die zich aan die misdaden schuldig maakten, waarvan hij ten oprechte werd beticht en toch voorspoedig waren en welvoeren bij hun schelmstukken, daar de vloek onder welke zij zich legden onzichtbaar werkte. En Job denkt dat het juister is te redeneren zoals hij redeneerde, namelijk om uit die openbare goddeloosheid op te maken dat er in het verborgen een toekomende straf voor bereid wordt, dan om te redeneren zoals Elifaz namelijk om uit niets anders dan tegenwoordige rampen op te maken, dat er verborgen ongerechtigheid moet geweest zijn. De straffeloosheid van deze verdrukkers en rovers wordt uitgedrukt in een enkel woord, vers 12.
Toch legt God hun geen dwaasheid op, dat is: Hij vervolgt hen niet terstond met Zijn oordelen om deze misdaden, stelt hen niet tot afschrikkende voorbeelden, zodat voor de gehele wereld hun dwaasheid blijkt. Hij, "die rijkdom vergadert, doch niet met recht, in de helft van zijn dagen zal hij die moeten verlaten en in zijn laatste een dwaas zijn," Jeremia 17:11. Maar zolang hij voorspoedig is, gaat hij voor een wijs man door, en God legt hem geen dwaasheid op, totdat Hij zegt: "Gij dwaas! in deze nacht zal men uw ziel van u afeisen," Lukas 12:20.

Job 24:13 - 17
Deze verzen beschrijven een andere soort zondaren, die ongestraft heengingen, omdat hun misdeden verborgen bleven. Zij zijn onder de wederstrevers des lichts, vers 13. Sommigen verstaan dit in overdrachtelijke zin: zij zondigen tegen het licht van de natuur, het licht van Gods wet en van hun eigen consciëntie, zij belijden God te kennen, maar zij rebelleren tegen de kennis, die zij van Hem hebben, en willen er niet door geleid en geregeerd worden, er geen bevelen van ontvangen, en niet er door in bedwang worden gehouden. Anderen verstaan het in letterlijke zin: Zij hebben het daglicht, maar verkiezen de nacht als de voordeligste tijd voor hun goddeloos bedrijf. Zondige werken worden "werken van de duisternis genoemd, omdat die kwaad doet het licht haat." Johannes 3:20.
Hij kent zijn wegen niet, dat is: blijft uit de weg ervan, of, zo hij gezien wordt blijft hij niet in de plaats waar hij denkt bekend te zijn. Zodat hij hier de ergste zondaren beschrijft: - hen die moedwillig zondigen, zondigen tegen de overtuiging van hun eigen geweten waardoor zij aan hun zonde nog rebellie toevoegen. Hen die zondigen met voorbedachten rade, met veel overleg, duizend kunstenarijen in het werk stellende om hun schelmerijen verborgen te houden, zich dwaselijk inbeeldende dat zij zo zij ze slechts voor het oog van de mensen verborgen kunnen houden, veilig zijn, maar vergeten dat er geen duisternis of schaduw des doods is, waarin de werkers van de ongerechtigheid zich kunnen verbergen voor Gods oog, Hoofdstuk 34:22. Hij noemt drie soorten van zondaren, die het licht schuwen.

1. Moordenaars, vers 14. Met het licht staan zij op, zodra de dageraad aan de kim is verschenen, om arme reizigers te doden, die vroeg op weg zijn naar hun zaken, met een weinig geld of goed naar de markt gaan, en hoewel dit zo weinig is, dat zij werkelijk arm en nooddruftig genoemd kunnen worden, daar zij slechts met grote moeite een zeer armoedig levensonderhoud verdienen met het doen van zaken op de markt, zal toch de moordenaar om het te verkrijgen zijn naaste het leven benemen, en zijn eigen leven in de waagschaal stellen, zal liever weinig hebben dan niets, ja meer, hij doodt om te doden, meer dorstende naar bloed dan naar buit. Zie welk een zorg en moeite goddelozen aanwenden om hun boze plannen ten

uitvoer te brengen, en laat dit ons beschaamd maken om onze traagheid en onverschilligheid in goed doen.

2. Overspelers. "De ogen, die vol zijn van overspel," 2 Petrus 2:14, de onkuise ogen, nemen de schemering waar, vers 15. Het oog van de overspelige vrouw deed dit, Spreuken 7:9. Overspel verbergt het hoofd van schaamte, de zondaren zelf, ook de onbeschaamdsten van hen, doen wat zij kunnen om die zonde te verbergen, "si non caste, samen caute - indien niet uit kuisheid, dan uit voorzichtigheid," en na al de armzalige pogingen van de werkers voor de hel, om er de schande van weg te nemen, is "hetgeen heimelijk van hen geschiedt schandelijk ook te zeggen," Efeziërs 5:12. Het verbergt ook het hoofd uit vrees, wetende dat "jaloersheid een grimmigheid des mans is, die in de dag van de wraak niet zal verschonen" Spreuken 6:34, 35. Zie welke moeite zij doen, die het vlees verzorgen tot begeerlijkheden, moeite om het doel van dat verzorgen te bereiken, en dan om het te verbergen, en dat ten laatste toch op dood en hel voor hen uitloopt! Met minder moeite zouden zij het vlees kunnen kruisigen en doden, en die moeite zou ten laatste leven en de hemel voor hen zijn. Laat de zondaar zijn hart veranderen, dan behoeft hij zijn aangezicht niet te bedekken, maar mag het opheffen uit de gebreken.

3. Inbrekers, vers 16. Dezen tekenen zich des daags huizen, letten op de toegangen van een huis, zien aan welke zijde zij er zich het gemakkelijkst een weg in kunnen banen, en dan doorgraven zij des nachts de muur, hetzij om er te doden, of te stelen, of er overspel te bedrijven. De nacht begunstigt de aanval en maakt de verdediging moeilijk, want "de heer des huizes weet niet in welke ure de dief komen zal," en daarom slaapt hij, Lukas 12:39, en zo is hij met de zijnen aan gevaar blootgesteld. Om die reden wordt huisbraak bij nacht, gepleegd met misdadige bedoelingen, bij ons voor een misdaad verklaard, die, zo zij door een geestelijke werd bedreven, hem het voorrecht deed verliezen om door geen wereldlijke rechtbank geoordeeld te kunnen worden.

Eindelijk. Job merkt op (en misschien merkt hij het op als een deel van de tegenwoordige hoewel verborgen, straf van zodanige zondaren), dat zij in voortdurende vrees verkeren van ontdekt te zullen worden, vers 17. De morgenstond is hun tezamen de schaduw des doods. Het daglicht, dat aan eerlijke lieden welkom is, is voor slechte lieden een verschrikking. Zij vervloeken de zon, niet zoals de Moren omdat zij hen verschroeit, maar omdat zij hen doet ontdekken. Als iemand hen kent, zijn zij, daar hun geweten hen aanklaagt, gereed om hun eigen beschuldigers te worden, want zij zijn bevangen door de verschrikking van de schaduw des doods. Met de zonde is schande in de wereld gekomen, en eeuwige schande is er het einde van. Zie de rampzaligheid van de zonderen: zij zijn blootgesteld aan voortdurende angst, en zie toch ook hun dwaasheid: zij zijn bevreesd om de mensen onder de ogen te komen, maar hebben geen vrees voor Gods oog, dat altijd op hen gericht is, zij zijn niet bevreesd om datgene te doen, dat zij zozeer vrezen bekend te zien worden als door hen gedaan.

Job 24:18 - 25
Aan het slot zijn rede:
I. Geeft Job nog nadere voorbeelden van de goddeloosheid van deze wrede, bloeddorstige mannen.

1. Sommigen van hen zijn zeerovers. Hierop passen vele geleerde uitleggers deze moeilijke uitdrukkingen toe van vers 18. Hij is snel op de wateren. Kapers kiezen de snelst zeilende schepen, daarin kruisen zij van het ene kanaal naar het andere, om vaartuigen prijs te maken, en hierdoor verkrijgen zij zo grote rijkdom, dat hun deel vervloekt is op aarde, en zij zich niet

naar de weg van de wijngaarden wenden, dat is, gelijk bisschop Patrick het verklaart zij verachten het bedrijf van hen, die de grond bewerken en wijngaarden planten, als armzalig en onvoordelig. Maar anderen houden het voor een nog nadere beschrijving van het gedrag dier zondaren, die bevreesd zijn voor het licht, als zij ontdekt worden, maken zij zich zo spoedig als zij kunnen uit de voeten, en zien heen, niet naar de wijngaarden, uit vrees van ontdekt te worden, maar naar het een of ander gevloekt doel, een eenzame verlaten plaats, waar niemand naar ziet.

2. Sommigen zijn beledigend voor hen, die in moeilijkheid zijn en voegen nog smart toe aan hen, die reeds smart hebben. Onvruchtbaarheid werd voor grote schande gehouden en aan haar, die aldus beproefd zijn, wordt het verweten, zoals Peninna het Hanna verweten heeft met het doel haar te kwellen en aan het tobben te brengen, hetgeen zeer wreed is, het is de onvruchtbare, die niet gebaard heeft af te teren, vers 21, of hen, die kinderloos zijn, en gebrek hebben aan de pijlen, die anderen in hun pijlkoker hebben, en die hen in staatstellen om met de vijanden te spreken in de poort, Psalm 127:5. Hij maakt gebruik van dat voordeel tegen en is verdrukkend voor hen, evenals de vaderlozen zijn ook de kinderlozen in zekere zin hulpeloos. Om dezelfde reden is het wreed de weduwe te schaden, aan wie hij behoorde goed te doen: en geen goed te doen als het in onze macht is, dat is kwaad doen. Er zijn de zodanigen, die door zich te gewennen aan wreedheid, eindelijk zo onbesuisd en onstuimig worden dat zij de schrik van de helden zijn in het land van de levenden, vers 22. Door zijn macht of geweld trekt hij de machtigen in een strik, zelfs de grootste zijn niet tegen hem bestand als hij zijn aanvallen heeft van woeste razernij, in zijn drift staat hij op en slaat met zoveel woede om zich heen, dat niemand zeker is van zijn leven, en tegelijkertijd is hij dan ook niet zeker van zijn eigen leven, want "zijn hand is tegen allen, en de hand van allen is tegen hem," Genesis 16:12. Men vraagt zich af, hoe iemand er behagen in kan scheppen om iedereen bevreesd voor zich te maken, toch zijn er de zodanigen, die dit doen.

II. Hij toont aan dat deze vermetele zondaars voorspoedig zijn, en voor een wijle gerust leven, ja dikwijls hun dagen eindigen in vrede, zoals Ismaël, die hoewel hij een man was van tamelijk wel zo'n karakter als hier beschreven wordt, toch geleefd heeft en gestorven is voor het aangezicht van al zijn broederen, zoals ons bericht wordt in Genesis 25:18. Van deze zondaren wordt hier gezegd:

1. Dat God hen in gerustheid stelt, vers 23. Zij schijnen zich onder de bijzondere bescherming te bevinden van de Goddelijke voorzienigheid en men vraagt zich verwonderd af, hoe zij in al de gevaren, die zij zich op de hals halen, nog het leven kunnen behouden.

2. Dat zij daarop steunen, dat is, er zich door gemachtigd beschouwen voor al hun geweld, omdat niet haastiglijk het oordeel over de boze daad geschiedt, denken zij dat er geen groot kwaad in steekt, en dat God niet misnoegd op hen is, noch hen ooit ter verantwoording zal roepen. Hun voorspoed stelt hen gerust.

3. Dat zij voor een wijle verheven zijn, zij schijnen de gunstgenoten des hemels te wezen. Zij zijn in eer gesteld buiten het bereik van gevaar (naar zij denken) en in de hoogmoed huns harten verheffen zij zich.

4. Dat zij ten laatste stil en zacht uit de wereld weggenomen worden zonder enigerlei schande of verschrikking. "Zij dalen even gemakkelijk ten grave als sneeuwwater in de droge grond zinkt, als het door de zon is gesmolten." Aldus verklaart bisschop Patrick, vers 19. In dezelfde zin omschrijft hij vers 20. De baarmoeder vergeet hem, enz. "God stelt geen zodanig teken

van Zijn misnoegen op hem of zijn moeder kan hem spoedig vergeten, de hand van de gerechtigheid hangt hem niet aan een galg om de vogelen tot spijze te wezen, maar evenals andere mensen wordt hij naar zijn graf gedragen, om zoet voedsel te wezen voor de wormen, daar ligt hij rustig en hij en zijn goddeloosheid worden niet meer herdacht dan een boom die tot splinters geslagen is." En vers 24. Gelijk alle anderen worden zij weggenomen, dat is: Zij worden als alle andere mensen besloten in hun graf, ja meer, zij sterven even gemakkelijk (zonder die moeizame pijnen, welke anderen verduren) als een korenaar door uw hand wordt afgesneden." Vergelijk dit met Salomo's opmerking, Prediker 8:10. "Ik heb gezien de goddelozen die begraven werden en degenen, die kwamen en uit de plaats des Heiligen gingen, die werden vergeten."

III. Hij voorziet echter hun val en dat hun dood, al sterven zij ook in eer en gerustheid, hun verderf zal zijn. Gods ogen zijn op hun wegen, vers 23. Hoewel Hij zwijgt en de ogen voor hen schijnt te sluiten, neemt Hij toch kennis en houdt Hij rekening van al hun goddeloosheid, en weldra zal Hij doen blijken dat hun geheimste zonden die, naar zij dachten, geen oog zien kon, vers 15, onder Zijn oog waren. Hier wordt geen melding gemaakt van de straf van deze zondaren in de andere wereld maar het wordt te kennen gegeven in de bijzondere nota, die genomen wordt van de gevolgen van zijn dood.

1. De vertering van het lichaam in het graf, hoewel aan allen gemeen, heeft voor hem toch de aard van een straf voor zijn zonde Het graf zal hen verteren, die gezondigd hebben, dat land van de duisternis zal het deel wezen van hen, die de duisternis liever gehad hebben dan het licht. Het lichaam, dat zij vertroeteld hebben, zal een feestmaal zijn voor de wormen, die er zich met evenveel genot op zullen vergasten, als zij zich vergast hebben op het vermaak en gewin van de zonde.

2. Hoewel zij gedacht hebben een grote naam te maken door hun rijkdom en macht en hun grote daden, is toch "hun gedachtenis met hen vergaan," Psalm 9:7. "Hij, die zoveel van zich deed spreken zal na zijn dood niet meer met ere herdacht worden, zijn naam zal verrotten," Spreuken 10:7. Zij, die bij zijn leven zijn waar karakter niet in het licht durfden stellen, zullen hem niet sparen als hij gestorven is, zodat de schoot die hem gebaard heeft, zijn eigen moeder, hem vergeet, dat is: het vermijdt om hem te noemen, denkende dat dit de grootste vriendelijkheid is, die zij hem kan bewijzen, daar er geen goeds van hem gezegd kan worden. De eer, die verkregen werd door zonde, zal spoedig in schande verkeren.

3. De goddeloosheid, die zij in hun geslacht dachten te bestendigen, zal verbroken worden als een boom al hun boze plannen zullen mislukken, en al hun goddeloze hoop vernietigd en met hen begraven worden.

4. Hun hoogmoed zal naar bereden gebracht en in het stof gelegd worden vers 24, en in barmhartigheid jegens de wereld zullen zij uit de weg worden geruimd, en al hun macht en voorspoed afgesneden worden, gij kunt hem zoeken en hij zal niet gevonden worden.
Job erkent dat goddeloze mensen ten laatste rampzalig zullen zijn aan de andere kant van de dood, maar hij ontkent ten enenmale wat zijn vrienden staande hielden, namelijk dat zij gewoonlijk reeds in dit leven rampspoedig zijn. Eindelijk. Ten besluite tart hij allen, die tegenwoordig zijn, om wat hij gezegd heeft te wederleggen, zo zij het konden, vers 25. Indien het nu zo niet is als ik het gezegd heb en indien dan daar niet uit volgt, dat ik onrechtvaardig veroordeeld en geblameerd ben, zo laat hen, die het kunnen, bewijzen dat mijne rede of:

1. Op zichzelve onwaar is, en dat ik dus een leugenaar ben, of: 2. Dat mijn rede niet ter zake is, en dus ook beuzelachtig is en nietswaardig. Datgene is inderdaad beuzelachtig en nietswaardig, waar geen waarheid in is, hoe kan er iets goeds zijn in hetgeen waar geen waarheid in is? Maar zij, die woorden spreken van waarheid en van een gezond verstand, behoeven niet te vrezen dat hetgeen zij gezegd hebben onderzocht en getoetst zal worden, maar zullen zich, evenals Job hier, goedsmoeds aan ieder onderzoek onderwerpen.

HOOFDSTUK 25

1 Toen antwoordde Bildad, de Suhiet, en zeide: 2 Heerschappij en vreze zijn bij Hem, Hij maakt vrede in Zijn hoogten. 3 Is er een getal Zijner benden? En over wie staat Zijn licht niet op? 4 Hoe zou dan een mens rechtvaardig zijn bij God, en hoe zou hij zuiver zijn, die van een vrouw geboren is? 5 Zie, tot de maan toe, en zij zal geen schijnsel geven; en de sterren zijn niet zuiver in Zijn ogen. 6 Hoeveel te min de mens, die een made is, en des mensen kind, die een worm is!

Op Jobs laatste rede geeft Bildad hier een zeer kort antwoord, het is alsof hij de zaak moede begon te worden. Het voornaamste punt in geschil namelijk de voorspoed van de goddelozen, roert hij niet aan, daar hij de bewijzen, die Job er in het vorige hoofdstuk voor bijgebracht heeft niet kan weerleggen, maar omdat hij dacht dat Job al te stoutmoedig was bij de Goddelijke majesteit in zijn beroep op de Goddelijke vierschaar, Hoofdstuk 23, toont hij in enkele woorden de oneindige afstand aan, die er is tussen God en de mens, ons lerende:

I. Hoge en eervolle gedachten te koesteren van God, vers 2 - 3, 5.
II. Geringe gedachten te koesteren van onszelf, vers 4, 6, hetgeen, hoe ook verkeerd toegepast op Job, twee goede lessen zijn, die wij allen moeten leren.

Job 25:1 - 6
Om twee dingen moet Bildad hier geprezen worden:
1. Omdat hij niet meer spreekt over het onderwerp, waaromtrent Job en hij verschilden in gevoelen. Misschien begon hij te denken dat Job gelijk had, en dan was het recht om er niets meer van te zeggen, als iemand die streed voor de waarheid, en niet om de overwinning te behalen, en dus tevreden was om voor het vinden van de waarheid de zegepraal te verliezen. Of als iemand die zo hij nog dacht gelijk te hebben, toch wist wanneer hij genoeg gezegd had, en niet eindeloos de twist wilde voortzetten, ten einde het laatste woord te hebben. Misschien was ook werkelijk een van de redenen, waarom hij en de overigen dit punt in debat opgaven, hierin gelegen, dat zij bemerkten dat Job en zij niet zo in gevoelen verschilden als zij wel dachten. Zij erkenden dat goddelozen voor een wijle voorspoedig kunnen zijn, en Job erkende dat zij ten laatste in het verderf zullen gestort worden, hoe gering was dus niet het verschil tussen hen! Indien twistredenaars elkaar beter wilden verstaan, dan zouden zij misschien bevinden dat zij dichter bij elkaar staan dan zij dachten.

2. Voor zijn uitnemend spreken over hetgeen, waaromtrent Job en hij het eens waren. Als wij allen ons hart konden vervullen met gedachten van eerbied en ontzag voor God, en met nederige gedachten omtrent onszelf, wij zouden niet zo geneigd zijn om over zaken van twijfelachtige of zeer ingewikkelde aard zo heftig met elkaar te twisten. Bildad volgt hier tweeërlei wijze om God te verheffen en de mens te vernederen.

I. Hij toont aan hoe heerlijk God is, en daaruit leidt hij af hoe schuldig en onrein de mens is voor Zijn aangezicht, vers 2 - 4. Laat ons dan zien:

1. Welke grote dingen hier van God worden gezegd, bedoeld om Job met eerbied en ontzag voor Hem te vervullen, en zijn afkeuringen van Hem en van Zijn handelingen met hem te bestraffen.
a. God is de vrijmachtige Heer van allen, en bij Hem is ontzaglijke majesteit. Heerschappij en vreze zijn bij Hem, vers 2. Hij, die het aanzijn gaf, heeft onbetwistbaar recht om wetten te geven, en de wetten, die Hij geeft, kan Hij handhaven en doen uitvoeren. Hij, die alles gemaakt heeft, heeft het recht om over alles in volstrekte vrijmacht te beschikken naar Zijn wil en welbehagen. Al wat Hij wil doen, doet Hij, en mag Hij doen, en niemand kan tot Hem zeggen: "Wat doet Gij, of waarom doet Gij het," Daniel 4:35. Dat Hij heerschappij heeft (of "Dominus - Heere is)" duidt Hem aan als de eigenaar en regeerder van alle schepselen. Die zijn allen Zijne en zij zijn allen onder Zijn bestuur, en ter Zijner beschikking. Hieruit volgt dat Hij te vrezen is, dat is: dat Hij geëerbiedigd en gehoorzaamd moet worden, en dat Hij gevreesd wordt door allen, die Hem kennen, de serafim bedekken hun aangezicht voor Hem, er volgt ook uit dat vroeg of laat allen Hem zullen vrezen. Der mensen heerschappij is dikwijls verachtelijk, en ook dikwijls veracht, maar God en Zijn heerschappij zijn altijd ontzaglijk en geducht.

b. De heerlijke bewoners van de bovenwereld zijn Hem allen onderdanig en gehoorzaam, berusten geheel en volstrekt in Zijn wil. Hij maakt vrede in Zijn hoogte, Hij geniet een volkomen rust, de heilige engelen twisten nooit met Hem, noch met elkaar, maar berusten in Zijn wil en zijn eenstemmig om die, zonder twisten of murmureren, ten uitvoer te brengen, aldus wordt de wil van God gedaan in de hemel, en aldus bidden wij, dat hij door ons gedaan zal worden op aarde. De zon, de maan en de sterren blijven in hun banen en komen nooit met elkaar in botsing, ja zelfs in deze lagere sfeer, die dikwijls door stormen en onweder beroerd is, zal God toch, als het Hem behaagt vrede gebieden door "de storm te doen stilstaan," Psalm 107:29, 65:8. Merk op: de hoogten zijn Zijn hoogten, want de hemel is des Heeren in zeer bijzondere zin. Vrede is Gods werk, waar hij gemaakt wordt, is Hij het, die hem maakt, Jesaja 57:19. In de hemel heerst volmaakte vrede, want daar heerst volmaakte heiligheid, en daar is God, die liefde is.

c. Hij is een God van onweerstaanbare macht, is er een getal van zijn benden? vers 3. De grootheid en macht van vorsten worden beoordeeld naar hun krijgsheiren. God is niet alleen zelf almachtig, maar Hij heeft een talloos aantal van legerscharen tot Zijn beschikking, die vliegen op Zijn wenken, staande legers die nooit afgedankt, nooit ontbonden worden, geregelde, goed gedisciplineerde troepen, die nooit verlegen staan en nooit rebelleren of aan het muiten slaan, veteranen, die lang in Zijn dienst zijn geweest, zegevierende troepen, die nooit gefaald hebben de overwinning te behalen. Alle schepselen zijn Zijn heirscharen, maar inzonderheid de engelen. Hij is Heer van allen, de Heere van de heirscharen. Hij heeft talloze legerscharen, en maakt toch vrede. Hij kon oorlog tegen ons voeren, maar is toch bereid om vrede met ons te hebben, en zelfs die hemelse heirscharen werden gezonden om te verkondigen "vrede op aarde, in de mensen een welbehagen," Lukas 2:14.

d. Zijn voorzienigheid strekt zich uit over allen, over wie staat Zijn licht niet op Het licht van de zon wordt meegedeeld aan alle delen van de wereld, en, het jaar in zijn geheel nemende, aan allen gelijkelijk. Zie Psalm 19:7. Dat is een flauw beeld van Gods algemene kennis van en zorg over geheel de schepping, Mattheüs 5:45. Allen zijn onder het licht van Zijn kennis en liggen naakt en geopend voor Hem. Allen delen in het licht van Zijn goedheid, het schijnt inzonderheid daarvan bedoeld. Hij is goed voor allen, de aarde is vol van Zijn goedertierenheid. Hij is "Deus Optimus - God, het beste van de wezens," zowel als "maximus

- het grootste, " Hij heeft macht om te vernietigen, maar Zijn lust is het om genade te betonen. Alle schepselen leven van Zijn milddadigheid.

2. Hoe gering hier gesproken wordt van de mens, en dat wel met waarheid en terecht vers 4. Hoe zou dan een mens rechtvaardig zijn bij God, en hoe zou hij zuiver zijn? De mens is niet slechts gering, maar laag, niet slechts aards, maar vuil, hij kan niet rechtvaardig, niet rein zijn bij God.
a. In vergelijking met God. Der mensen gerechtigheid en heiligheid zijn, op hun best nog niets in vergelijking met die van God, Psalm 89:7.
b. In geschil of twistgeding met God. Hij, die met het woord en de voorzienigheid van God wil twisten, moet noodzakelijkerwijs het onderspit delven. God zal gerechtvaardigd worden, en dan moet de mens wel veroordeeld worden, Psalm 51:6, Romeinen 3:4. Er is geen vergissing in Gods oordeel, en daarom is er geen verzet tegen, en kan men er geen appel tegen aantekenen.
c. In het oog van God. Indien God zo groot en heerlijk is, hoe kan dan de mens, die schuldig en onzuiver is voor Hem verschijnen? Vanwege zijn dadelijke overtreding is de mens onderhevig aan Gods gerechtigheid, hij kan voor Zijn aangezicht niet worden gerechtvaardigd, hij kan zich noch onschuldig verklaren noch pleiten op enigerlei verdienste, die opweegt tegen zijn schuld, of haar vermindert of verzacht. De Schrift heeft het alles onder de zonde besloten. Vanwege zijn oorspronkelijk bederf, zijn erfzonde, daar hij van een vrouw geboren is, is hij hatelijk voor Gods heiligheid, en kan hij in Zijn ogen niet rein zijn. God ziet zijn onzuiverheid, en het is zeker dat hij er ten enenmale ongeschikt door is om gemeenschap met God te oefenen in genade hier, en voor het zien en genieten van Hem hiernamaals. Daarom is het ons nodig om door het water en de Heilige Geest wedergeboren te worden, en gewassen te worden in het bloed van Christus, de fontein die altijd geopend is.

II. Hij toont aan hoe duister en gebrekkig zelfs de hemellichamen zijn in het oog van God en in vergelijking met Hem, en daaruit leidt hij af hoe klein en gering en waardeloos de mens is.

1. De hemellichten, hoewel schone, sierlijke schepselen, zijn voor God slechts als aardkluiten, vers 5. Zie tot de maan toe, wandelende in haar helderheid, en de sterren, die heerlijke lampen des hemels, van welker glans en schittering de heidenen zo bekoord waren dat zij ze hebben aangebeden - en toch, in Gods oog, en in vergelijking met Hem, geven zij geen schijnsel, zijn zij niet zuiver, ten aanzien van de uitnemende heerlijkheid hebben zij geen heerlijkheid, zoals een kaars, die hoewel zij brandt, geen schijnsel geeft als zij in het heldere licht van de zon wordt geplaatst. De heerlijkheid van God, uitblinkende in Zijn voorzienigheid, verduistert de heerlijkheid van de schitterendste sterren, Jesaja 24:23. "De maan zal schaamrood worden, en de zon zal beschaamd worden, als de Heere van de heirscharen op de berg Sion zal regeren." De hemellichamen zijn dikwijls bewolkt, wij zien duidelijk vlekken in de maan, en met behulp van telescopen kunnen wij soms ook vlekken in de zon bespeuren maar God ziet er vlekken in, die wij niet zien. Hoe durfde Job dan met zoveel gerustheid zich beroepen op God die het verkeerde in hem zag, waarvan hijzelf zich niet bewust was? 2. De kinderen van de mensen, hoewel edele voortreffelijke schepselen, zijn voor God slechts wormen, vers 6. Hoeveel te min schittert de mens in eer, hoeveel minder is hij zuiver in gerechtigheid, die een made is, en des mensen kind, wie hij ook zij, die een worm is! Een mijt volgens sommigen, een diertje, dat men niet met het blote oog, maar slechts door een vergrootglas zien kan, zulk een wezen is de mens. Ongedierte volgens anderen, niet slechts gering en verachtelijk, maar afzichtelijk en schadelijk.

a. Zo gering en klein en onbeduidend in vergelijking met God en met de heilige engelen, zo waardeloos en verachtelijk, zijn oorsprong hebbende in bederf, en zich heenspoedende naar het bederf. Hoe weinig reden heeft dus de mens om hoogmoedig te zijn, en hoe grote reden om ootmoedig te wezen!
b. Zo zwak en machteloos en zo gemakkelijk verpletterd, en daarom zo ongelijk een portuur voor de almachtige God. Zal dan de mens zo'n dwaas zijn, om te gaan strijden met zijn Maker, die hem gemakkelijker vertreden en verpletteren kan dan wij een worm?
c. Zo laag en vuil. De mens is niet zuiver, want hij is een worm, uitgebroed in verrotting en dus hatelijk voor God. Laat ons dus verwonderd staan over Gods neerbuigende genade waarmee Hij zulke wormen als wij zijn in verbond en gemeenschap met zich heeft opgenomen, inzonderheid over de liefde en genade van de Zone Gods, waarmee Hij zich zo ontledigd heeft, dat Hij zei: "Ik ben een worm en geen man," Psalm 22:7.

HOOFDSTUK 26
1 Maar Job antwoordde en zeide: 2 Hoe hebt gij geholpen dien, die zonder kracht is, en behouden de arm, die zonder sterkte is? 3 Hoe hebt gij hem geraden, die geen wijsheid heeft, en de zaak, alzo zij is, ten volle bekend gemaakt? 4 Aan wien hebt gij die woorden verhaald? En wiens geest is van u uitgegaan? 5 De doden zullen geboren worden van onder de wateren, en hun inwoners. 6 De hel is naakt voor Hem, en geen deksel is er voor het verderf. 7 Hij breidt het noorden uit over het woeste; Hij hangt de aarde aan een niet. 8 Hij bindt de wateren in Zijn wolken; nochtans scheurt de wolk daaronder niet. 9 Hij houdt het vlakke Zijns troons vast; Hij spreidt Zijn wolk daarover. 10 Hij heeft een gezet perk over het vlakke der wateren rondom afgetekend, tot aan de voleinding toe des lichts met de duisternis. 11 De pilaren des hemels sidderen, en ontzetten zich voor Zijn schelden. 12 Door Zijn kracht klieft Hij de zee, en door Zijn verstand verslaat Hij haar verheffing. 13 Door Zijn Geest heeft Hij de hemelen versierd; Zijn hand heeft de langwemelende slang geschapen. 14 Ziet, dit zijn maar uiterste einden Zijner wegen; en wat een klein stukje der zaak hebben wij van Hem gehoord? Wie zou dan de donder Zijner mogendheden verstaan?

Dit is het korte antwoord van Job op de korte rede van Bildad, waarin hij er zo verre van is om hem tegen te spreken, dat hij wat door hem gezegd is bevestigt, en hem nog overtreft in het grootmaken van God en het in het licht stellen van Zijn macht, om aan te tonen welke reden hij had om nog te zeggen wat hij gezegd heeft, Hoofdstuk 2: Gelijk gijlieden het weet, weet ik het ook.

I. Hij toont aan dat Bildads rede niets te doen had met de zaak, waarover hij sprak, zij is wel zeer waar en goed, maar niet ter zake, vers 2 - 4.

II. Dat zij onnodig was voor de persoon met wie hij sprak, daar deze dit alles wist en geloofde, en er evengoed over spreken kon als hij, ja beter, en er de bewijzen kon bijvoegen van Gods macht en grootheid, hetgeen hij ook in het overige van zijn rede doet, vers 5 - 13, besluitende dat, als zij beide gezegd hadden wat zij konden, het alles nog ver achterbleef bij de waardij van het onderwerp, dat nog ver van uitgeput was, vers 14.

Job 26:1 - 4
Men zou niet gedacht hebben dat Job, nu hij zoveel pijn en smart leed, zo de draak kon steken met zijn vriend als hij hier doet, en zich vrolijk kon maken over de nietigheid van diens rede, daar zij met de zaak, die tussen hen aanhangig was, niets van doen had. Bildad dacht dat hij een zeer fraaie rede had uitgesproken, dat het onderwerp, dat hij behandelde, zo gewichtig en de taal, die hij had gebruikt zo schoon was, dat hij er de roem mee had verworven beide van een orakel en van een redenaar, maar met tamelijk veel gemelijkheid toont Job hem aan, dat zijn rede van niet zoveel gewicht was als hij wel meende, en hij bespot er hem om. Hij toont aan:

1. Dat het niet veel zaaks was, vers 3. Hoe hebt gij de zaak zoals zij is, ten volle bekend gemaakt. Dit is ironisch gesproken, waarin een verwijt aan Bildad ligt opgesloten wegens zijn ingenomenheid met hetgeen hij gezegd had.
a. Hij dacht zeer helder en duidelijk te hebben gesproken, dat hij de zaak had bekendgemaakt zoals zij is. Hij was zeer ingenomen met zijn eigen denkbeelden (waartoe wij allen maar al te zeer geneigd zijn) en hij dacht dat zij alleen juist waren, waar en begrijpelijk, en dat alle andere denkbeelden nopens de zaak onjuist ongegrond en verward waren, terwijl wij toch, als wij van de heerlijkheid Gods spreken, de zaak niet kunnen bekend maken zoals zij is, want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, of slechts door weerkaatsing, en wij zullen God niet zien zoals Hij is, voor wij in de hemel komen. Hier kunnen wij niets betreffende Hem ordelijk voorstellen, Hoofdstuk 37:19.

b. Hij dacht zeer volledig te hebben gesproken al was het dan ook in weinig woorden, dat hij de zaak ten volle bekend had gemaakt, en helaas, het was slechts op bekrompen, armzalige wijze, dat hij er over gesproken had, in vergelijking met de uitgebreidheid en de rijken inhoud van het onderwerp.

2. Dat in die rede geen groot nut stak: "Qui bono - Welk goed hebt gij gedaan met alles wat gij hebt gezegd?" vers 2. Hoe hebt gij met die fraaie rede geholpen dien, die zonder kracht is? Hoe hebt gij met uw wijze voorschriften hem geraden, die geen wijsheid heeft? Job wil hem ervan overtuigen:
a. Dat hij er Gode geen dienst mee gedaan heeft, Hem er niet in het minst door aan hem verplicht heeft. Het is voorzeker onze plicht, en het zal ons tot eer zijn, om voor God te spreken, maar wij moeten niet denken dat Hij onze dienst nodig heeft, of ons er iets voor schuldig is, en Hij zal hem ook niet aannemen, indien hij voortkomt uit een geest van twist en tegenspraak en niet uit oprechte liefde voor Gods heerlijkheid.
b. Dat hij er zijn eigen zaak niet mee gediend had. Hij dacht dat zijn vrienden hem grote dank verschuldigd waren, wijl hij hen hielp toen zij in nood en verlegenheid waren om zich tegen Job te handhaven, waartoe hun de kracht en de wijsheid ontbrak. Zelfs zwakke twistredenaars denken als zij in vuur zijn dat de waarheid hun meer verplicht is dan het geval is.
c. Dat hij er hem geen dienst mee gedaan had. Hij gaf voor Job te willen overtuigen, onderrichten en vertroosten, maar helaas, wat hij gezegd had was zo weinig ter zake, dat het van geen nut was om enigerlei fout of vergissing te herstellen, noch om hem te helpen zijn beproevingen te dragen of er goeds aan te ontlenen, vers 4. "Aan wie hebt gij die woorden verhaald? Was het tot mij, dat gij uw rede gericht hebt? En houdt gij mij voor zo'n kind, dat ik deze onderrichtingen nodig heb? Of acht gij ze geschikt voor iemand in mijn toestand?" Alles wat waar en goed is, is niet altijd gepast en op de gelegen tijd gezegd. Voor iemand, die zoals Job vernederd en verbroken en bedroefd van hart was, had hij over de genade en barmhartigheid van God moeten prediken, veeleer dan over Zijn grootheid en majesteit, hem de vertroostingen Gods moeten voorhouden veeleer dan de verschrikkingen des Almachtigen. Christus weet met de moeden een woord ter rechter tijd te spreken, Jesaja 50:4 en Zijn dienaren moeten leren het woord van de waarheid recht te snijden, moeten diegenen niet treurig maken, die God niet treurig gemaakt wil hebben, zoals Bildad gedaan heeft, en daarom vraagt Job hem: Wiens geest is van u uitgegaan? dat is: "Welke ontroerde ziel zou ooit door redenen als deze verkwikt en geholpen en tot zichzelve worden gebracht?" Zo worden wij dikwijls teleurgesteld in onze verwachtingen van onze vrienden, die ons behoorden te vertroosten, maar de Trooster, die de Heilige Geest is, vergist zich nooit in Zijn werkingen, en mist nooit Zijn doel.

Job 26:5 - 14
De waarheid had zeer veel licht ontvangen uit de twistredenen tussen Job en zijn vrienden betreffende de punten, waarover zij in gevoelen met elkaar verschilden, maar nu behandelen zij een onderwerp waarover zij het allen eens waren, namelijk de oneindige heerlijkheid en macht van God. Hoe triomfeert niet de waarheid en hoe helder schittert zij, als er tussen de twistenden geen andere strijd is, dan wie het eerbiedigst over God zal spreken, de heerlijkste dingen van Hem zal zeggen, het overvloedigst zal zijn in het vermelden van Zijn lof! Het zou goed zijn indien alle twisten over de Godsdienst aldus eindigden in eendrachtig, met een mond, God te verheerlijken als Heere van allen en onze Heere, Romeinen 15:6 want daartoe zijn wij allen gekomen, en hierin stemmen wij allen overeen.

I. Vele grote voorbeelden worden hier gegeven van de wijsheid en macht van God in de schepping en bewaring van de wereld.

1. Slaan wij de blik rondom ons, op de aarde en de wateren hier beneden, dan zullen wij treffende voorbeelden zien van Gods almacht.
a. Hij hangt de aarde aan een niet, vers 7. De grote aardbol, die noch op pilaren steunt, noch als op een wagenas rust, wordt toch door de almachtige kracht van God vast in haar plaats en door haar eigen zwaarte in evenwicht gehouden. De kunst van de mensen zou geen veertje aan een niet kunnen ophangen, maar de Goddelijke wijsheid hangt aldus de gehele aarde aan een niet. Zij is "ponderibus librata suis - door haar eigen zwaarte in evenwicht gehouden," zegt de dichter, "gedragen door het woord van Zijn kracht," zegt de apostel. Hetgeen aan een niet is gehangen kan ons dienen om er onze voet op te zetten en het gewicht van ons lichaam te dragen, maar het zal ons nooit dienen om er ons hart op te zetten, noch om het gewicht te dragen van onze ziel.

b. Hij heeft een gezet perk over het vlakke van de wateren rondom afgetekend, en ze daarbinnen gesloten gehouden, opdat zij de aarde niet wederom zouden bedekken, en deze perken zullen onveranderd, onbewogen blijven, totdat dag en nacht tot een einde zullen komen en de tijd niet meer zijn zal. Hierin blijkt de heerschappij, die de voorzienigheid Gods heeft over de woeste, bruisende golven van de zee, en zo is het dan een voorbeeld van Zijn macht Jeremia 5:22, Wij zien ook de zorg, die Gods voorzienigheid heeft voor de arme, zondige inwoners van de aarde die, hoewel onderhevig aan Zijn gerechtigheid en overgeleverd aan Zijn genade, aldus er voor bewaard zijn om overstelpt te worden, zoals zij het eens geweest zijn door de wateren van een zondvloed, en aldus bewaard zullen blijven, omdat zij ten laatste door het vuur verteerd moeten worden.

c. Hij formeert dode dingen onder de wateren, vers 5. Refaïm, reuzen worden gevormd onder de wateren, dat is: grote, reusachtige wezens, van ontzaglijke afmetingen, zoals walvissen, reusachtige schepselen onder de talloze bewoners van de wateren, aldus bisschop Patrick.

d. Door ontzaglijke stormen en orkanen schudt Hij de bergen, die hier de pilaren des hemels worden genoemd, vers 11, zelfs klieft Hij de zee en verslaat haar verheffing, vers 12. Voor het aangezicht des Heeren vliedt de zee en de bergen springen op, Psalm 114:3, 4. Zie Hábakuk 3:6 en verv. Een storm ploegt de wateren en klieft of verdeelt ze als het ware en dan komt een windstilte, die de hoogopgaande golven weer tot vlak, effen water maakt. Zie Psalm 89:10, 11. Zij, die denken dat Job in of na de tijd van Mozes heeft geleefd, passen dit toe op het verdelen van de wateren van de Schelfzee voor het aangezicht van de kinderen Israëls en het verdrinken van de Egyptenaren in die zee. Door Zijn verstand verslaat Hij Rahab, zo is het in het Hebreeuws, en Rahab wordt dikwijls genomen voor Egypte, zoals in Psalm 87:4, Jesaja 51:9.

2. Denken wij aan de hel beneden, hoewel zij buiten ons gezicht is, kunnen wij ons toch voorbeelden van Gods macht aldaar voorstellen. Door hel en verderf kunnen wij het graf verstaan en dat zij die er in begraven zijn onder het oog Gods zijn, al zijn zij buiten ons gezicht, hetgeen ons geloof kan versterken in de opstanding van de doden. God weet waar al de verstrooide atomen van het verteerde lichaam te vinden en vanwaar ze weer te halen. Wij kunnen het ook verstaan van de plaats van de veroordeelden, waar de zielen van de goddelozen in rampzaligheid en pijn zijn. Dat is de hel en het verderf, die gezegd worden "voor de Heere te zijn," Spreuken 15:11, en hier gezegd worden naakt voor Hem te zijn, waarop waarschijnlijk daar gezinspeeld wordt, Openbaring 14:10, waar de zondaren gezegd worden "gepijnigd te worden voor," dat is in de tegenwoordigheid "van de heilige engelen en van het Lam." En dit kan enig licht verspreiden over vers 5, waarvan sommige oude

overzettingen deze lezing geven (en ik denk dat die meer in overeenstemming is met de betekenis van het woord Refaïm): Zie, de reuzen kermen onder de wateren en zij die bij hen wonen, en dan volgt: de hel is naakt voor Hem, afgeschaduwd door het verdrinken van de reuzen van de oude wereld.
Aldus verstaat het de geleerde ***Joseph Mede,*** en daarmee verklaart hij Spreuken 21:16, waar de hel de gemeente van de doden wordt genoemd, en het is hetzelfde woord, dat hier gebruikt is en dat hij daar zou willen overzetten door: de gemeente van de reuzen, in toespeling op het verdrinken van de zondaren van de oude wereld. En is er iets waarin de majesteit Gods verschrikkelijker uitkomt dan in het eeuwig verderf van de goddelozen en het kermen van de bewoners van het land van de duisternis? Zij, die niet met engelen willen vrezen en aanbidden, zullen voor eeuwig met duivelen vrezen en sidderen, en daarin zal God worden verheerlijkt.

3. Richten wij de blik naar de hemel boven ons, dan zullen wij voorbeelden zien van Gods soevereiniteit en macht.
a. Hij breidt het noorden uit over het woeste vers 7. Dat deed Hij in de beginne, toen "rekte Hij de hemel uit als een gordijn," Psalm 104:2, en nog houdt Hij hem uitgestrekt en zal dit blijven doen tot aan de algemene brand, wanneer hij zal zijn als een boek, dat toegerold wordt, Openbaring 6:14. Hij noemt het noorden, omdat zijn land, evenals het onze, in het noordelijk halfrond lag en de lucht is het woeste (of naar de Engelse overzetting, de ledige plaats) over welke het is uitgebreid. Zie Psalm 89:13. Welk een ledige plaats is deze wereld in vergelijking met de andere!
b. Hij weerhoudt de wateren, die gezegd worden boven het uitspansel te zijn, van uitgegoten te worden op de aarde, zoals eenmaal geschied is, vers 8. Hij bindt de wateren in Zijn wolken alsof zij vastgebonden waren in een zak, totdat er behoefte is om ze te gebruiken en, niettegenstaande het ontzaglijke gewicht van water, dat aldus opgeheven en opgelegd is, scheurt toch de wolk daaronder niet, want dan zouden zij uitgestort worden als door een goot, maar door de wolk distilleren zij zich als het ware, en zo komen zij bij droppels neer in barmhartigheid jegens de aarde, in kleine regen of grote regen, al naar het Hem behaagt.
c. Hij verbergt de heerlijkheid van de bovenwereld, waarvan wij, arme stervelingen, de oogblindende glans niet zouden kunnen dragen, Hij houdt het vlakke - of het aangezicht Zijns troons vast, dat licht, waarin Hij woont, Hij spreidt Zijn wolk daarover, door welker donkerheid Hij oordeelt, Hoofdstuk 22:13. God wil dat wij zullen leven door geloof, niet door gevoel en aanschouwen, want dit is in overeenstemming met de proeftijd, waarin wij zijn. Het zou geen wezenlijke proeftijd wezen, indien het aangezicht van Gods troon thans even zichtbaar was als het in de grote dag zijn zal.
d. De schitterende sieraden des hemels zijn het werk van Zijn handen, vers 13. Door Zijn Geest, de eeuwige Geest, die zweefde op de wateren, "de Geest Zijns monds,' Psalm 33:6 "heeft Hij de hemelen versierd," ze niet slechts gemaakt, maar getooid, ze kunstig bezaaid met sterren in de nacht, en ze beschilderd met het licht van de zon overdag. Daar God de mens gemaakt heeft om opwaarts te zien, - "Os homini sublime dedit - "heeft Hij de hemelen versierd om hem uit te lokken om opwaarts te zien, opdat hij, als zijn oog bekoord is door het schitterende licht van de zon, het fonkelende licht van de sterren, haar aantal, haar orde en onderscheidene grootte, er toe geleid worde om de grote Schepper, de Vader en Fontein des lichts te bewonderen en te zeggen: "Indien de vloer zo rijk met ingelegd werk versierd is, wat moet dan het paleis niet wezen!
Indien de zichtbare hemel zo heerlijk is, wat zijn die dan welke buiten ons gezicht zijn!" Uit de fraaie versiering van de wachtkamer, kan men opmaken hoe rijk en kostbaar de audiëntiezaal moet wezen. Indien sterren zo schitterend zijn wat zijn dan engelen! Wat hier bedoeld is met de langwemelende slang, die Zijn hand geschapen heeft, is niet zeker.

Sommigen houden het voor een deel van de versiering des hemels, het is de Melkweg, zeggen sommigen, een aldus genoemd sterrenbeeld, zeggen anderen. Het is hetzelfde woord, dat in Jesaja 27:1 gebruikt is voor "leviathan", en waarschijnlijk wordt er de walvis of de krokodil mee bedoeld, in welke veel van de macht des Scheppers gezien wordt. En waarom zou Job niet met deze gevolgtrekking kunnen besluiten, als toch God zelf dit doet? Hoofdstuk 40.

II. Hij besluit met een ontzagwekkend enzovoorts, vers 14. Zie, dit zijn maar uiterste einden van Zijn wegen, de uitgangen van Zijn wijsheid en macht, de wegen, waarin Hij wandelt en door welke Hij zich aan de kinderen van de mensen bekend maakt. Hier:
1. Erkent hij met aanbidding de ontdekkingen, die van God gedaan zijn. Deze dingen, die hij gezegd heeft en die Bildad gezegd heeft zijn Zijn wegen, en dit is van Hem gehoord, dit is iets van God. Maar, 2. Hij bewondert de diepte van hetgeen niet ontdekt is. Dit, wat wij gezegd hebben, is slechts een deel van Zijn wegen, een klein deel. Wat wij van God weten, is niets in vergelijking met wat in God en met wat God is. Na al de ontdekkingen, die God aan ons gedaan heeft, en al het onderzoek, dat wij naar God gedaan hebben, zijn wij nog evenzeer in het duister omtrent Hem, en moeten tot de slotsom komen: Zie, dit zijn maar uiterste einden van Zijn wegen. Wij horen iets van Hem door Zijn woord en Zijn werken, maar helaas, wat een klein stuksken van de zaak hebben wij van Hem gehoord!
Werd gehoord door ons, gehoord van ons. Wij kennen slechts ten dele, wij profeteren slechts ten dele. Als wij alles van God gezegd hebben wat wij kunnen, dan moeten wij doen zoals Paulus, er aan wanhopende om de bodem te vinden, moeten wij nederzitten bij de rand, en de diepte aanbidden: "O diepte des rijkdoms beide van de wijsheid en van de kennis Gods!" Romeinen 11:33. Het is slechts een klein stuksken, dat wij in onze tegenwoordige staat horen en weten van God. Hij is oneindig en ondoorgrondelijk, ons verstand en ons bevattingsvermogen zijn zwak en oppervlakkig, en de volle ontdekking van de Goddelijke heerlijkheid blijft bewaard voor de toekomende staat. Zelfs de donder van Zijn mogendheden, dat is: Zijn machtige donder, een van Zijn laagste wegen hier in onze gewesten, kunnen wij niet verstaan. Veel minder nog kunnen wij de uiterste kracht en uitgestrektheid van Zijn macht begrijpen, de ontzaglijke werkingen ervan, en inzonderheid de sterkte Zijns toorns, Psalm 90:11. God is groot, en wij kennen Hem niet, Hoofdstuk 36:26.

HOOFDSTUK 27
1 En Job ging voort zijn spreuk op te heffen, en zeide: 2 Zo waarachtig als God leeft, Die mijn recht weggenomen heeft, en de Almachtige, Die mijner ziel bitterheid heeft aangedaan! 3 Zo lang als mijn adem in mij zal zijn, en het geblaas Gods in mijn neus; 4 Indien mijn lippen onrecht zullen spreken, en indien mijn tong bedrog zal uitspreken! 5 Het zij verre van mij, dat ik ulieden rechtvaardigen zou; totdat ik de geest zal gegeven hebben, zal ik mijn oprechtheid van mij niet wegdoen. 6 Aan mijn gerechtigheid zal ik vasthouden, en zal ze niet laten varen; mijn hart zal die niet versmaden van mijn dagen. 7 Mijn vijand zij als de goddeloze, en die zich tegen mij opmaakt, als de verkeerde. 8 Want wat is de verwachting des huichelaars, als hij zal gierig geweest zijn, wanneer God zijn ziel zal uittrekken? 9 Zal God zijn geroep horen, als benauwdheid over hem komt? 10 Zal hij zich verlustigen in de Almachtige? Zal hij God aanroepen te aller tijd? 11 Ik zal ulieden leren van de hand Gods; wat bij de Almachtige is, zal ik niet verhelen. 12 Ziet, gij zelve allen hebt het gezien; en waarom wordt gij dus door ijdelheid verijdeld? 13 Dit is het deel des goddelozen mensen bij God, en de erve der tirannen, die zij van de Almachtige ontvangen zullen. 14 Indien zijn kinderen vermenigvuldigen, het is ten zwaarde; en zijn spruiten zullen van brood niet verzadigd worden. 15 Zijn overgeblevenen zullen in de dood begraven worden, en zijn weduwen zullen niet wenen. 16 Zo hij zilver opgehoopt zal hebben als stof, en kleding bereid als leem; 17 Hij zal ze bereiden, maar de rechtvaardige zal ze aantrekken, en de onschuldige zal het zilver delen. 18 Hij bouwt zijn huis als een motte, en als een hoeder de hut maakt. 19 Rijk ligt hij neder, en wordt niet weggenomen; doet hij zijn ogen open, zo is hij er niet. 20 Verschrikkingen zullen hem als wateren aangrijpen; des nachts zal hem een wervelwind wegstelen. 21 De oostenwind zal hem wegvoeren, dat hij heengaat, en zal hem wegstormen uit zijn plaats. 22 En God zal dit over hem werpen, en niet sparen; van Zijn hand zal hij snel vlieden. 23 Een ieder zal over hem met zijn handen klappen, en over hem fluiten uit zijn plaats.

Job heeft soms geklaagd dat zijn vrienden zo ijverig waren in hun twistredenen, dat zij hem nauwelijks wilden toelaten om ook een woord in het midden te brengen: VERDRAAGT MIJ EN IK ZAL SPREKEN en, och, of gij gans stilzweeg!
Maar nu schijnen zij buiten adem te zijn, en laten zij hem toe te zeggen wat hij wil, hetzij omdat zij zelf overtuigd waren dat Job gelijk had, of omdat zij er aan wanhoopten hem te overtuigen dat hij ongelijk had, en daarom de wapens wegwierpen en de zaak maar opgaven.

Job was hun te sterk, en hij noodzaakte hen het veld te ruimen, want groot is de waarheid en zij zal overmogen. Wat Job gezegd had, Hoofdstuk 26, was een voldoend antwoord op Bildads rede, en nu wachtte Job een wijle om te zien of Zofar niet weer aan de beurt wilde komen, maar deze zag er van af.
Job zelf ging nu voort, en zonder dat hij in de rede gevallen of gehinderd werd, zei hij alles wat hij over de zaak begeerde te zeggen.

I. Hij begint met een plechtige betuiging van zijn oprechtheid en van zijn besluit om er aan vast te houden, vers 2 - 6.
II. Hij geeft uitdrukking aan zijn vrees voor de geveinsdheid, waarvan zij hem beschuldigden, vers 7 - 10.
III. Hij toont het rampzalig einde van goddeloze mensen, in weerwil van hun langdurige voorspoed en de vloek, die hen wacht en een erfdeel is in hun geslacht, vers 11 - 23.

Job 27:1 - 6
Jobs rede wordt hier een spreuk genoemd, een "mashal", de titel van Salomo's spreekwoorden, omdat zij ernstig en gewichtig was, en zeer leerrijk, en hij als gezaghebbende sprak. Het is afgeleid van een woord, dat heersen betekent, en sommigen denken dat het te kennen geeft dat Job nu zegevierde over zijn tegenstanders en sprak als iemand, die hen in het nauw had gebracht. Van een uitnemend prediker zeggen wij: hij weet zijn hoorders te beheersen. Dat heeft Job hier gedaan. Er was een langdurige strijd geweest tussen Job en zijn

vrienden, zij schenen geneigd om de zaak bijgelegd te zien, en daar "de eed is tot bevestiging en een einde is van alle tegenspreken" Hebreeën 6:16, ondersteunt Job hier al wat hij gezegd heeft ter handhaving van zijn oprechtheid met een plechtige eed, teneinde de tegenspraak tot zwijgen te brengen en de schuld geheel op zich te nemen, indien hij aan de waarheid tekort doet. Merk op:

1. De vorm van zijn eed, vers 2. Zo waarachtig als God leeft, die mijn recht weggenomen heeft. Hier:
a. Spreekt hij op hoge wijze van God, daar hij Hem de levende God noemt (hetgeen betekent de eeuwig levende, de eeuwige God, die leven heeft in zichzelf) en zich op Hem beroept als de enige en soevereine Rechter. Wij kunnen bij geen meerderen zweren, en het is een belediging voor Hem om bij iemand anders te zweren.
b. Maar toch spreekt hij ook op harde, onbetamelijke wijze van Hem, daar hij zegt dat Hij zijn recht weggenomen heeft, dat is: geweigerd heeft hem recht te doen in zijn twistgeding en tot zijn verdediging te verschijnen, en dat Hij, door zijn beproevingen te laten voortduren, waarop zijn vrienden hun afkeuring van hem grondden, hem de gelegenheid had ontnomen, waarop hij had gehoopt om zich te zuiveren. Elihu heeft hem bestraft voor dit woord, Hoofdstuk 34:5, want God is rechtvaardig in al Zijn wegen en neemt niemands recht weg. Maar zie hoe licht wij geneigd zijn aan gunst te wanhopen, indien zij ons niet terstond wordt betoond, zo lauwhartig zijn wij en zo spoedig zijn wij het moede om op Gods tijd te wachten. Hij legt God ook ten laste dat Hij zijn ziel bitterheid heeft aangedaan, niet slechts niet voor hem is verschenen, maar tegen hem is verschenen, en door hem zulke zware beproevingen op te leggen zijn leven had verbitterd, hem van al het lieflijke ervan had beroofd. Door ons ongeduld kwellen wij onze eigen ziel, en dan klagen wij dat God ons kwelt en bitterheid aandoet. Maar zie nu ook Jobs vertrouwen in het deugdelijke van zijn zaak en in de goedheid van zijn God, daar hij, hoewel God thans toornig op hem schijnt te zijn en tegen hem handelt, zijn zaak toch goedsmoeds aan Hem kon overgeven.

2. Het onderwerp van zijn eed, of wat hij zweert en betuigt, vers 3, 4.
a. Dat hij geen onrecht zal spreken, geen bedrog zal spreken. Dat hij in het algemeen geen onwaarheid in zich dulden zal, dat hij, gelijk hij in geheel dit twistgeding altijd gesproken heeft zoals hij dacht, ook verder nooit zijn geweten zal bezwaren door anders te spreken, hij zal geen leer voorstaan, van geen feit spreken, als hij niet gelooft dat die leer en dat feit waar zijn. Hij zal ook geen waarheid ontkennen, al is die ook nog zozeer tegen hem, en nademaal zijn vrienden hem beschuldigen van een huichelaar te zijn, is hij bereid om, zo het van hem geëist wordt, al hun vragen onder ede te beantwoorden. Van de ene kant zou hij voor niets ter wereld willen ontkennen wat hem ten laste wordt gelegd, indien hij er zich schuldig aan wist, maar hij zou de waarheid zeggen de gehele waarheid en niets dan de waarheid en de schande dragen van een huichelaar te zijn. Van de andere kant: zich bewust zijnde van zijn oprechtheid, er zich van bewust zijnde dat hij niet zo’n man was als hij door zijn vrienden werd voorgesteld, wilde hij nooit zijn oprechtheid ontkennen, noch zichzelf beschuldigen van hetgeen waaraan hij niet schuldig was, wilde hij er niet toe gebracht worden, nee, zelfs niet door de pijnbank van hun onrechtvaardige bestraffingen, om zichzelf valselijk te beschuldigen. Als wij geen valse getuigenis mogen spreken tegen onze naaste dan mogen wij het ook niet spreken tegen onszelf.

b. Dat hij bij zijn besluit zou blijven zolang als hij leefde, vers 3. Zolang als mijn adem in mij zal zijn. Ons besluit tegen de zonde behoort evenzo vast te zijn, een besluit waarbij wij ons levenlang blijven. In twijfelachtige of onverschillige zaken is het niet veilig om zo bepaald te spreken, wij weten niet welke redenen er zich kunnen voordoen, die ons nopen om van

gedachte te veranderen, God kan ons datgene doen zien, hetwelk wij nu niet weten of bespeuren, maar in zo eenvoudig een zaak als deze kunnen wij niet te beslist wezen, namelijk dat wij nooit onrecht zullen spreken. Er ligt hier wel iets van een reden voor dit besluit in opgesloten, namelijk dat onze adem niet altijd in ons zijn zal, wij zullen weldra de laatste adem uitblazen, en daarom, zolang onze adem in ons is, moeten wij geen onrecht, geen bedrog spreken, niets zeggen of doen dat ons schaden kan als onze adem zal ophouden. De adem in ons wordt de geest Gods genoemd, omdat Hij hem ons ingeblazen heeft, en dat is wederom een reden, waarom wij geen onrecht moeten spreken. Het is God, die ons het leven en de adem schenkt, en daarom moeten wij, zolang er adem in ons is, Hem loven.

3. De verklaring, of uitlegging van zijn eed vers 5, "Het zij verre van mij, dat ik ulieden rechtvaardigen zou, in uw liefdeloze bestraffingen van mij, door te bekennen dat ik een huichelaar ben, nee, totdat ik de geest zal gegeven hebben, zal ik mijn oprechtheid van mij niet wegdoen. Aan mijn gerechtigheid zal ik vasthouden en zal ze niet laten varen.
a. Hij wilde altijd een eerlijk man zijn, hij wilde vasthouden aan zijn oprechtheid en God niet vloeken waartoe Satan hem door zijn vrouw had willen dringen, Hoofdstuk 2:9.
Job denkt hier aan sterven en aan bereid te zijn voor de dood, en daarom besluit hij nooit zijn Godsdienst te laten varen, al had hij dan ook alles verloren wat hij in de wereld bezat. Het beste bereid zijn voor de dood is tot de dood toe te volharden in onze oprechtheid. "Totdat ik sterf," dat is: "al moet ik ook sterven door deze beproeving, zal ik daarom noch voor mijn God, noch voor mijn Godsdienst onverschillig worden. Al zou Hij mij doden, zou ik toch op Hem hopen."

b. Hij wilde er altijd bij blijven dat hij een eerlijk man is, daarvan wilde hij niet afwijken, hij wilde die bewustheid niet opgeven, van de vertroosting en de eer van zijn oprechtheid geen afstand doen, hij was besloten die tot het laatste toe te verdedigen. God weet, en mijn eigen hart weet, dat ik altijd goede bedoelingen gehad heb, mij niet heb toegelaten een enkele mij bekende plicht te verzuimen, of een enkele mij bekende zonde te bedrijven. Dit is mijn blijdschap, en niemand zal mij haar ontroven. Ik zal nooit liegen tegen mijn recht." Het is dikwijls het lot geweest van oprechte mensen om geblameerd en veroordeeld te worden als huichelaars, maar het betaamt hun om er zich kloekmoedig onder te gedragen, en er zich niet door te laten ter neerslaan, of er te slechter van zichzelf om te denken, maar met de apostel te zeggen: "Wij hebben een goed geweten, als die in alles willen eerlijk wandelen," Hebreeën 13:18. "Hic murusaheneus esto, nil conscire sibi. Laat dit uw koperen verdedigingsmuur zijn, dat gij aan de u bewuste onschuld vasthoudt." Job heeft veel geklaagd over de smaad van zijn vrienden, maar - zegt hij - mijn hart zal mij niet smaden, vers 6, dat is: "Ik zal aan mijn hart nooit reden geven om mij te smaden, maar zal altijd een onergerlijk geweten behouden, en zolang ik dat doe zal ik mijn hart niet toelaten mij te smaden."
Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, die rechtvaardig maakt. Het besluit te nemen dat ons hart ons niet zal smaden als wij er oorzaak aan geven om dit wel te doen, dat is God beledigen, wiens afgezant het geweten is, en onszelf onrecht te doen, want als een mens gezondigd heeft, dan is het goed als hij een hart in zijn binnenste heeft, dat hem daarover slaat, 2 Samuel 24:10.
Maar te besluiten dat ons hart ons niet zal smaden zolang wij vasthouden aan onze oprechtheid, dat is de plannen en bedoelingen te verijdelen van de boze geest (die goede Christenen in verzoeking brengt om aan hun kindschap te twijfelen: indien gij Gods Zoon zijt), en samen te werken met de werkingen van de goede Geest, die van ons kindschap getuigt.

Job 27:7 - 10
Job had plechtig de voldoening betuigd, die hij smaakte in zijn oprechtheid, en om zich nu nog verder te zuiveren, geeft hij uitdrukking aan zijn vrees van een huichelaar te worden bevonden.
I. Hij zegt ons hoe hij terugschrikte bij de gedachte er aan, want hij beschouwde de toestand van de huichelaar en goddeloze als de rampzaligste toestand, waarin een mens kan wezen, vers 17. Mijn vijand zij als de goddeloze, een spreekwoordelijke uitdrukking, zoals die in Daniel 4:9, de droom wedervare uw hateren. Het was zo ver van Job om zich toe te geven in een boze weg, en er zich mee te vleien dat hij, zo het hem toegestaan was om aan de ergste vijand, die hij in de wereld had, het grootste kwaad toe te wensen dat hij kon bedenken, hem het deel zou toewensen van een goddeloze, wetende dat hij hem niets ergers kon toewensen. Niet, dat het ons geoorloofd is te wensen dat iemand goddeloos zal zijn of dat iemand, die niet goddeloos is, als een goddeloze behandeld zal worden, maar allen behoren wij te kiezen in de toestand te zijn van een bedelaar, een vogelvrijverklaarde, een galeislaaf, elke toestand, hoe droevig ook, veeleer dan in de toestand te zijn van de goddeloze, al is hij uitwendig ook in nog zo grote voorspoed en van nog zoveel pracht en weelde omgeven.

II. Hij geeft ons de reden hiervan.

1. Omdat des huichelaars hoop niet gekroond zal worden, vers 8. Want wat is de verwachting des huichelaars? Bildad had gezegd, dat zij zal vergaan, Hoofdstuk 8:13, 14, en Zofar, dat zij zal zijn als de uitblazing van de ziel, Hoofdstuk 11:20.
Job stemt hier met hen in en ziet de dood van de verwachting des huichelaars even zeker als zij hem gezien hebben, en dit komt hier nu zeer gepast als een reden, waarom hij zijn oprechtheid niet wil laten varen, maar er nog aan wil vasthouden. De gedachte aan de rampzalige toestand van de goddelozen, en inzonderheid van huichelaars moet ons aansporen om oprecht te zijn (want wij zijn verloren, voor eeuwig verloren, zo wij het niet zijn) alsmede om de troostrijke verzekerdheid, het blijk en bewijs van onze oprechtheid te hebben, immers, hoe kunnen wij gerust zijn, indien die grote zaak nog onzeker is? Jobs vrienden wilden hem overreden te geloven dat al zijn hoop slechts de hoop was van de geveinsde, Hoofdstuk 4:6. "Nee", zegt hij", ik zou voor niets ter wereld zo dwaas willen zijn om op zo vermolmd een fundament te bouwen, want wat is de verwachting des huichelaars?"

Zie hier:
a. De huichelaar bedrogen uitgekomen. Hij heeft verkregen, vers 8, en hij heeft hoop, dat is zijn lichtzijde, er wordt erkend dat hij winst had van zijn huichelarij, de lof en de toejuiching van mensen heeft verkregen, en de rijkdom van deze wereld. Jehu heeft door zijn huichelarij een koninkrijk verkregen, en de Farizeën hebben er menig huis van weduwen door verkregen. Op dit gewin bouwt hij zijn hoop en daar hij in goede omstandigheden is in deze wereld, hoopt hij ook in goede omstandigheden te zijn voor de andere wereld, en zo zegent hij zich dan nog op zijn manier.

b. De huichelaar uit de waan gebracht, hij zal zich ten laatste bedrogen zien uitkomen, want:
(1). God zal, zeer tegen zijn wil, zijn ziel wegnemen, Lukas 12:20. Men zal uw ziel van u afeisen. God, als de Rechter, neemt haar weg om haar te oordelen en haar eeuwige staat vast te stellen. Dan zal hij in de handen vallen van de levende God en zal er onmiddellijk met hem gehandeld worden.
(2). Wat zal dan zijn hoop, zijn verwachting wezen? Het zal ijdelheid en een leugen zijn en hem nergens toe van nut wezen. De rijkdom van deze wereld, waarop hij gehoopt heeft moet hij achterlaten, Psalm 49:18. De zaligheid in de andere wereld op welke hij gehoopt heeft, zal

hem zeker ontgaan, hij hoopte naar de hemel te gaan, maar hij zal zich met schaamte teleurgesteld zien. Hij zal pleiten op zijn uitwendige belijdenis, zijn voorrechten en zijn verrichtingen, maar al die pleitgronden zullen als beuzelachtig worden verworpen: "Ga weg van Mij, Ik ken u niet." Zodat alles tezamen genomen het zeker is, dat een huichelaar met al zijn gewin en al zijn verwachtingen in de stervensure rampzalig zijn zal.

2. Omdat des huichelaars gebed niet verhoord zal worden vers 9. Zal God zijn geroep horen, als benauwdheid over hem komt? Nee dat zal Hij niet, het kan niet verwacht worden dat Hij het zal. Als hij tot ware bekering komt dan zal God zijn geroep horen, en hem aannemen, Jesaja 1:18, maar als hij onboetvaardig en onveranderd blijft, dan moet hij niet denken gunst bij God te vinden. Merk op:
a. Er zal benauwdheid over hem komen, voorzeker. In de wereld worden dikwijls diegenen door benauwdheid overvallen, die het meest gerust zijn en zich van ongestoorde voorspoed overtuigd houden. Maar de dood komt en met de dood komt benauwdheid, als hij de wereld en al zijn verlustiging erin moet verlaten. Het oordeel van de grote dag zal komen, beving zal de huichelaars aangrijpen Jesaja 33:14.
b. Dan zal hij tot God roepen zal hij bidden, vuriglijk bidden. Zij, die in voorspoed God geminacht hebben, die of in het geheel niet hebben gebeden, of koud en onverschillig waren in hun gebed, zullen als de benauwdheid komt hun gebeden tot Hem richten en tot Hem roepen als mensen die in nood zijn. Maar:
c. Zal God hen horen nu zij in benauwdheid zijn, nu de wederwaardigheden van dit leven hen treffen? God heeft ons gezegd, dat Hij het gebed niet zal horen van hen, die naar ongerechtigheid zien met hun hart, Psalm 66:18,. en er hun drekgoden opzetten, Ezechiël 14:4, noch van hen, die hun oor afwenden van de wet te horen, Spreuken 28:9. Gaat heen en roept tot de goden, die gij verkoren hebt. Het is zeker dat in het toekomende oordeel God het geroep niet zal horen van hen, die in hun huichelarij geleefd hebben en gestorven zijn. Hun weeklachten zullen geen medelijden opwekken, Ik zal in ulieder verderf lachen. Hun dringende smekingen zullen afgewezen en hun pleitgronden verworpen worden. De onwrikbare gerechtigheid kan niet partijdig zijn en het onherroepelijk vonnis kan niet vernietigd worden. Zie Mattheüs 7:22, 23, Lukas 13:26, en het geval van de dwaze maagden, Mattheüs 25:11.

3. Omdat de Godsdienst van de geveinsde noch troostrijk noch standvastig is, vers 10. Zal hij zich verlustigen in de Almachtige? Nee, (want zijn verlustiging is in het gewin van de wereld en de genietingen van het vlees meer dan in God) inzonderheid niet in tijden van benauwdheid. Zal hij God aanroepen te aller tijd? Nee, in voorspoed zal hij God niet aanroepen, maar Hem vloeken, hij is zijn Godsdienst moede als hij er niets door wint, maar wèl in gevaar is van er door te verliezen. Het zijn geveinsden die, of schoon zij de Godsdienst belijden, er noch behagen in scheppen noch er in volharden.
Voor wie de Godsdienst een taak, een vervelende, vermoeiende zaak is die hem zouden willen wegblazen, er alleen gebruik van maken als het met hun belangen strookt, en hem weer laten varen als het doel dat zij er mee hadden bereikt is, die God aanroepen als het in de mode is om dit te doen of zolang de vrome luim duurt, maar er mee ophouden als zij in ander gezelschap komen of wanneer de luim ertoe voorbij is. De reden waarom huichelaars niet volharden in de Godsdienst is, dat zij er geen genoegen in hebben. Zij, die zich niet verlustigen in de Almachtige, zullen Hem niet altijd aanroepen. Hoe meer vertroosting wij vinden in onze Godsdienst, hoe sterker wij er aan zullen vasthouden. Zij, die geen vermaak of genoegen vinden in God, worden gemakkelijk verlokt door het vermaak van de zinnen en aldus van hun Godsdienst afgetrokken, en dan worden zij ook gemakkelijk ter neergeslagen door de

beproevingen van dit leven en zo worden zij weggedreven van hun Godsdienst, en dus zullen zij God niet ten allen tijde aanroepen.

Job 27:11 - 23
Jobs vrienden hadden veel van het verderf en de ellende gezien, die aan goddeloze mensen en inzonderheid aan verdrukkers overkomen was, en in het vuur van de twistredenen had Job evenveel en met evenveel verzekerdheid gesproken van hun voorspoed, maar nu de hitte van de strijd bijna voorbij was, was hij bereid te erkennen in hoeverre hij met hen instemde, en waarin het verschil lag tussen zijn mening en de hunne.

1. Hij stemde met hen overeen dat goddeloze mensen rampzalig zijn, dat God met wrede tirannen gewis zal afrekenen, en dat vroeg of laat door Zijn gerechtigheid weerwraak op hen geoefend zal worden van al de beledigingen, die zij God hebben aangedaan, en al het onrecht, dat zij aan hun naasten gepleegd hebben. Deze waarheid wordt volkomen bevestigd door de algehele instemming van deze twistredenaars zelf. Maar
2. Zij verschilden hierin: Zij geloofden dat deze verdiende oordelen terstond en zichtbaar over de goddeloze verdrukkers worden gebracht, dat zij te allen dage zichzelf weedom aandoen, dat in de vrede zelf de verwoester over hen komt, dat zij niet rijk worden, en hun tak niet zal groenen, en dat hun verderf vervuld zal worden voor hun tijd, aldus Elifaz, Hoofdstuk 15:20, 21, 29, 32, dat de treden hunner macht benauwd zullen worden, dat beroeringen hen rondom zullen verschrikken, aldus Bildad, Hoofdstuk 18:7, 11, dat hij zelf het goed, dat hij heeft ingeslokt, zal uitspuwen, en dat als zijn genoegzaamheid vol zal zijn hem bange zal zijn, aldus Zofar, Hoofdstuk 20:15, 22.
Job daarentegen geloofde dat in vele gevallen het oordeel hen niet spoedig overkomt, maar nog enige tijd wordt uitgesteld. Dat de wraak langzaam te werk gaat, had hij reeds aangetoond, Hoofdstuk 21 en 24, nu gaat hij er toe over om te zeggen dat zij zeker en streng treft, en dat een uitstel van straf geen kwijtschelding is.

I. Job wil deze zaak hier in het ware licht stellen, vers 11, 12. Ik zal ulieden leren. Wij moeten het niet versmaden om zelfs van hen die ziek en arm zijn, ja ook die gemelijk zijn, te willen leren indien zij ons overleveren wat waar en goed is. Merk op:

1. Wat hij hen wil leren: "wat bij de Almachtige is", dat is: "de raad en de bedoelingen Gods betreffende goddeloze mensen, die bij Hem verborgen zijn, en waarover gij niet haastelijk kunt oordelen, en de methoden, waarnaar Hij gewoonlijk met hen te werk gaat." Dit, zegt Job, zal ik niet verhelen. Wat God niet voor ons verborgen heeft, moeten wij niet verbergen voor hen, die wij behoren te onderrichten. De geopenbaarde dingen zijn voor ons en onze kinderen.

2. Hoe hij hen wilde leren: door de hand Gods, dat is: door Zijn kracht en hulp. Zij, die het ondernemen om anderen te leren, moeten uitzien naar de hand Gods om hen te besturen, om hun oor te openen en hun lippen te openen, Jesaja 50:4. Zij, die door God onderwezen worden met een sterke hand, zijn het beste instaat om anderen te onderwijzen, Jesaja 8, 11.

3. Welke redenen zij hadden om de dingen te leren, die hij hen ging onderwijzen, vers 12, dat zij bevestigd waren door hun eigen waarneming: gij zelf allen hebt het gezien, (maar wat wij gehoord en gezien en geweten hebben, moet ons toch nog geleerd worden, opdat wij onze les volkomen goed zullen kennen) en hen terecht zal helpen in hun oordeel over hem. Waarom wordt gij dus door ijdelheid verijdeld? zodat gij mij veroordeelt als een goddeloze omdat ik beproefd ben? De waarheid, recht begrepen en toegepast, zou ons genezen van die ijdelheid of lichtvaardigheid van geest, die voortkomt uit onze vergissingen. Wat hij hun nu inzonderheid

wil voorhouden is het deel des goddelozen mensen bij God, inzonderheid de erve van de tirannen, vers 13. Vergelijk Hoofdstuk 20:29. Hun deel in de wereld kan rijkdom wezen en bevordering, maar hun deel bij God is verderf en rampzaligheid. Zij zijn misschien boven het bedwang of het toezicht van iedere aardse macht, maar de Almachtige weet met hen te handelen.

II. Hij doet het door aan te tonen dat goddeloze mensen in sommige opzichten voorspoedig kunnen zijn, maar juist daarin volgt hun het verderf, en dat is hun deel, dat is hun erve, dat is het waarbij zij hebben te blijven.

1. Zij kunnen voorspoedig zijn in hun kinderen, maar het verderf wacht hen. Zijn kinderen vermenigvuldigen misschien, vers 14, of, naar sommiger lezing, worden vergroot, verheerlijkt, zij zijn zeer talrijk en worden verhoogd, komen tot eer en grote bezittingen. Wereldse mensen hebben kinderen, die "verzadigd worden," Psalm 17:14. In hen hopen de ouders voort te leven en in hun bevordering geëerd te worden. Maar hoe meer kinderen zij nalaten, en hoe voorspoediger de toestand is waarin zij hen nalaten, hoe meer zij het doelwit zullen zijn voor de pijlen van Gods oordelen, van Zijn drie zware oordelen, het zwaard, de hongersnood en de pestilentie, 2 Samuel 24:13. S.
a. Sommigen van hen zullen sterven door het zwaard, het oorlogszwaard misschien. Zij hebben hen opgebracht om op hun zwaard te leven, zoals Ezau, Genesis 27:40, en zij, die dit doen, sterven gewoonlijk door het zwaard, of door het zwaard van de gerechtigheid, om hun misdaden, of door het zwaard van de moordenaar, om hun bezittingen.
b. Anderen van hen zullen sterven door hongersnood, vers 14, zijn spruiten zullen van brood niet verzadigd worden. Hij dacht hun grote bezittingen verzekerd te hebben, maar het kan gebeuren dat zij tot armoede vervallen, zodat zij niet eens de levensbenodigdheden hebben, of tenminste niet genoeg hebben om in welstand te kunnen leven. Zij zullen zó nooddruftig wezen, dat hun het nodige voedsel ontbreekt, en zó gulzig of zó ontevreden, dat hun hetgeen zij hebben niet voldoen zal, omdat het niet zoveel, of zo fijn en lekker is als zij het gewoon zijn. Gij eet, maar niet tot verzadiging, Haggaï 1:6.
De overgeblevenen zullen in de dood begraven worden, dat is: zullen sterven aan de pestilentie, die "de dood" genoemd wordt, Openbaring 6:8, en in stilte haastelijk begraven worden zodra zij gestorven zijn, zonder enigerlei plechtigheid, begraven met een ezelsbegrafenis, en zelfs hun weduwen zullen niet wenen, zij zullen het niet kunnen bekostigen om in de rouw te gaan. Of wel het betekent dat deze goddeloze mannen, gelijk zij niet begeerd waren terwijl zij leefden, onbetreurd gestorven zijn, zodat hun weduwen zich gelukkig zullen achten om van hen verlost te zijn.

2. Zij kunnen voorspoedig zijn in hun bezittingen, maar ook daarin wacht hun het verderf, vers 16 - 18.
A. Wij zullen eens onderstellen dat zij rijk zijn in geld en zilverwerk, in kleren en huisraad. Zij hopen zilver op in grote overvloed als stof en bereiden kleding als leem. Zij hebben hopen van kleren om zich heen, in zo grote overvloed als hopen leem, of wel het geeft te kennen dat zij zoveel kleren hebben dat zij hun tot last zijn, zij "laden het op zich als dik slijk," Hábakuk 2:6. Zie waarin de zorg en het werk bestaan van wereldse mensen: wereldse rijkdom op te hopen. Veel wil meer hebben, totdat het zilver is verkankerd en de kleren door de mot verteerd zijn, Jakobus 5:2, 3. Maar wat zal er het einde van zijn? Hij zelf zal er geen nut van hebben, de dood zal hem ontbloten, zal hem beroven zo hij niet reeds vroeger ontbloot en beroofd werd, Lukas 12:20. Ja meer, God zal het zo beschikken dat de rechtvaardigen zijn kleren zullen dragen en de onschuldigen het zilver zullen delen.

a. Zij zullen het hebben en onder elkaar verdelen op de ene of andere wijze zal Gods voorzienigheid het zo beschikken dat goede mensen eerlijk aan de rijkdom zullen komen, waaraan de goddelozen op oneerlijke wijze gekomen zijn. "Het vermogen des zondaars is voor de rechtvaardige weggelegd," Spreuken 13:22. God beschikt over der mensen bezittingen naar Zijn welbehagen, en maakt dikwijls hun uiterste wilsbeschikking tegen hun wil. De rechtvaardige, die hij haatte en vervolgde, zal heerschappij hebben over al zijn arbeid, en ter bestemde tijd met interest terugerlangen wat hem met geweld ontnomen werd. De juwelen van de Egyptenaren waren het betaalde lo on van de Israëlieten. Salomo zegt dat God de zondaren tot slaven maakt van de rechtvaardigen, want "aan de zondaar geeft Hij bezigheid om te verzamelen en te vergaderen opdat Hij het geve dien, die goed is voor Gods aangezicht," Prediker 2:26.
b. Zij zullen er goed mee doen, de onschuldigen zullen het zilver niet ophopen zoals hij gedaan heeft, die het vergaderde, maar zullen het verdelen onder de armen, zullen een deel geven aan zeven, ja ook aan acht, en dat is het uitzetten tegen de beste waarborg. Geld is gelijk mest, het is nergens toe nut als het niet uitgespreid wordt. Als God goede mensen verrijkt, dan moeten zij er aan denken dat zij slechts rentmeesters zijn, en er rekenschap van hebben af te leggen. Waar de goddelozen met hun onrechtvaardig verkregen rijkdommen een vloek brengen over hun geslacht, brengen de Godvruchtigen een zegen over het hunne door ze wèl te besteden. "Die zijn goed vermeerdert met woeker en met overwinst, vergadert dat voor degene, die zich des armen ontfermt," Spreuken 28:8.

B. Wij zullen onderstellen dat zij zich hechte en statelijke huizen gebouwd hebben, maar zij zijn als het huis, dat de mot zich bouwt in een oud kleed, waar zij spoedig van uitgeschud zal worden, vers 18. Evenals de mot voelt hij er zich veilig in en hij ducht geen gevaar, maar zijn huis zal blijken van even korte duur te zijn als de hut, die de hoeder zich maakt, en die spoedig afgebroken zal worden, en dan zal zijn plaats hem niet meer kennen.

3. Verderf wacht hun persoon, ofschoon zij lang in gezondheid en welvaart hebben gereefd, vers 19. De rijke ligt neer om te slapen, te rusten in de overvloed van zijn rijkdom. Ziel neem rust, hij zal er in nederliggen als in zijn vaste stad, en aan anderen toeschijnen zeer gelukkig en zeer gerust te zijn, maar hij zal niet vergaderd worden, vers 19, dat is: zijn geest zal niet kalm, niet gerust zijn om nu van zijn rijkdom te genieten. Hij slaapt niet zo gerust als de mensen wel denken. Hij ligt neer, maar de zatheid van zijn rijkdom laat hem niet slapen, tenminste niet zo gerust als de arbeider slaapt, Prediker 5:11. Hij ligt neer, maar wentelt zich voortdurend om van de ene zijde naar de andere, tot aan de morgen, en dan opent hij zijn ogen en is er niet, hij ziet zich en alles wat hij heeft wegspoeden, in een oogwenk als het ware. Zijn zorgen vermeerderen zijn angsten, en beide tezamen maken hem onrustig, zodat, als wij tot zijn legerstede komen, wij hem daar niet gelukkig zien. Eindelijk worden wij geroepen om zijn heengaan bij te wonen, en te zien hoe ongelukkig hij is in de dood en na de dood.

A. Hij is ongelukkig in de dood. Voor hem is de dood de koning van de verschrikking, vers 20, 21. Als hij door een dodelijke ziekte wordt bevangen, in welk een angst bevindt hij zich dan niet! Verschrikkingen zullen hem als wateren aangrijpen, alsof hij door de opkomende vloed was omgeven. Hij siddert bij de gedachte om deze wereld te verlaten, en nog veel meer om naar een andere heen te gaan, dit mengt verdriet en toorn met zijn ziekte, zie Prediker 5:16.
Deze verschrikkingen doen hem of:
a. in stille, sombere wanhoop vervallen, en dan kan de storm van Gods toorn, de storm van de dood, gezegd worden hem des nachts weg te stelen, als niemand het weet of opmerkt. Of:

b. In een luidruchtige wanhoop, en dan wordt hij gezegd te worden weggevoerd, weggeslingerd van zijn plaats, als door een storm, een oostenwind, heftig, rumoerig en heel vreselijk. Voor een Godvruchtige is de dood als een frisse koelte, die hem naar het hemelse land heenvoert, maar voor een goddeloze is hij als een oostenwind, een storm, een wervelwind, die hem in verwarring en ontsteltenis wegslingert naar het verderf.

B. Hij is ongelukkig na de dood.
a. Zijn ziel valt onder de rechtvaardige toorn Gods, en de verschrikking daarvan brengt hem in die ontsteltenis bij het naderen van de dood, vers 22. Want God zal dit over hem werpen en niet sparen. Zolang hij leefde had hij het nut en voordeel van sparende genade, maar nu is de dag van Gods lankmoedigheid voorbij, en nu zal Hij niet sparen, maar de volle fiolen van Zijn gramschap over hem uitstorten. Er is geen ontkomen aan hetgeen God op een mens nederwerpt, noch kan men zich er onder staande houden.
Wij lezen dat de Heere grote stenen op de Kanaänieten wierp van de hemel, waardoor een ontzettende verwoesting onder hen werd aangericht, Jozua 10:11, maar wat was dit in vergelijking met het neerwerpen van het volle gewicht Zijns toorns op des zondaars geweten, zoals "het loden gewicht" Zacharia 5:7, 8. De veroordeelde zondaar, die Gods toorn over zich ziet losbarsten, zou wel gaarne aan Zijn hand willen ontvlieden, maar hij kan niet, de poorten van de hel zijn gesloten en gegrendeld, en de grote kloof is gevestigd en het zal tevergeefs zijn om tot de rotsen en de bergen om beschutting te roepen. Zij, die thans niet bewogen willen worden om de toevlucht te nemen tot de armen van de Goddelijke genade, die uitgestrekt zijn om hen te ontvangen, zullen niet instaat zijn weg te vlieden van de armen des Goddelijken toorns, die weldra uitgestrekt zullen zijn om hen te verderven.

b. Zijn gedachtenis valt onder de rechtvaardige toorn van geheel het mensdom, vers 23. Een ieder zal over hem met zijn handen klappen, dat is: zij zullen juichen over de oordelen Gods, door welke hij is afgesneden, en zich verblijden over zijn val. "Als de goddelozen vergaan is er gejuich," Spreuken 11:10. Als God hem begraaft zullen de mensen over hem fluiten uit zijn plaats, en een eeuwig schandmerk zetten op zijn naam. Terzelfder plaatse, waar hij gevleid en opgehemeld is geworden, zal over hem gelachen worden, Psalm 52:8, en zijn as zal vertreden worden.

HOOFDSTUK 28

1 Gewisselijk, er is voor het zilver een uitgang, en een plaats voor het goud, dat zij smelten. 2 Het ijzer wordt uit stof genomen, en uit steen wordt koper gegoten. 3 Het einde, dat God gesteld heeft voor de duisternis, en al het uiterste onderzoekt hij; het gesteente der donkerheid en der schaduw des doods. 4 Breekt er een beek door, bij dengene, die daar woont, de wateren vergeten zijnde van de voet, worden van de mens uitgeput, en gaan weg. 5 Uit de aarde komt het brood voort, en onder zich wordt zij veranderd, alsof zij vuur ware. 6 Haar stenen zijn de plaats van de saffier, en zij heeft stofjes van goud. 7 De roofvogel heeft het pad niet gekend, en het oog der kraai heeft het niet gezien. 8 De jonge hoogmoedige dieren hebben het niet betreden, de felle leeuw is daarover niet heengegaan. 9 Hij legt zijn hand aan de keiachtige rots, hij keert de bergen van de wortel om. 10 In de rotsstenen houwt hij stromen uit, en zijn oog ziet al het kostelijke. 11 Hij bindt de rivier toe, dat niet een traan uitkomt, en het verborgene brengt hij uit in het licht. 12 Maar de wijsheid, van waar zal zij gevonden worden? En waar is de plaats des verstands? 13 De mens weet haar waarde niet, en zij wordt niet gevonden in het land der levenden. 14 De afgrond zegt: Zij is in mij niet; en de zee zegt: Zij is niet bij mij. 15 Het gesloten goud kan voor haar niet gegeven worden, en met zilver kan haar prijs niet worden opgewogen. 16 Zij kan niet geschat worden tegen fijn goud van Ofir, tegen de kostelijken Schoham, en de Saffier. 17 Men kan het goud of het kristal haar niet gelijk waarderen; ook is zij niet te verwisselen voor een kleinood van dicht goud. 18 De Ramoth en Gabisch zal niet gedacht worden; want de trek der wijsheid is meerder dan der Robijnen. 19 Men kan de Topaas van Morenland haar niet gelijk waarderen; en bij het fijn louter goud kan zij niet geschat worden. 20 Die wijsheid dan, van waar komt zij, en waar is de plaats des verstands? 21 Want zij is verholen voor de ogen aller levenden, en voor het gevogelte des hemels is zij verborgen. 22 Het verderf en de dood zeggen: Haar gerucht hebben wij met onze oren gehoord. 23 God verstaat haar weg, en Hij weet haar plaats. 24 Want Hij schouwt tot aan de einden der aarde, Hij ziet onder al de hemelen. 25 Als Hij de wind het gewicht maakte, en de wateren opwoog in mate; 26 Als Hij de regen een gezette orde maakte, en een weg voor het weerlicht der donderen; 27 Toen zag Hij haar, en vertelde ze; Hij schikte ze, en ook doorzocht Hij ze. 28 Maar tot de mens heeft Hij gezegd: Zie, de vreze des HEEREN is de wijsheid, en van het kwade te wijken is het verstand.

De stijl en toon van dit hoofdstuk gelijken volstrekt niet op die van het overige van dit boek. Job vergeet zijn zweren en zijn smarten, en spreekt als een wijsgeer of een virtuoos. Er is in deze rede zeer veel over natuurkunde en zedenkunde, maar nu is de vraag: Hoe komt het hier? Het was ongetwijfeld niet bloot vermaak, of een afleiding van het twistgeding, ofschoon het misschien niet heel verkeerd zou geweest zijn, indien het dit wel ware geweest. Als het twistvuur hoog opvlamt, dan is het beter de kwestie te laten zoals zij is, dan om uit ons humeur te geraken. Maar deze rede is gepast en houdt verband met de zaak, waarover zij handelden.

Job en zijn vrienden hadden gesproken over de beschikkingen van Gods voorzienigheid nopens de goddelozen en onrechtvaardigen.

Job had aangetoond dat sommige goddeloze mensen leven en sterven in voorspoed, terwijl anderen terstond en openlijk door de oordelen Gods worden aangegrepen. Zo nu iemand vraagt waarom sommigen in deze wereld worden gestraft en anderen niet, dan moet hem gezegd worden, dat dit een vraag is, waarop geen antwoord gegeven kan worden. De kennis van de redenen van staat in Gods regering van de wereld is ons onthouden, en wij moeten er noch aanspraak op maken noch er naar haken. Zofar heeft gewenst dat God Job de verborgenheden van de wijsheid zou bekendmaken, Hoofdstuk 11:6.

Nee, zegt Job, de verborgen dingen zijn niet voor ons, maar de geopenbaarde, Deuteronomium 29:29. En hier toont hij aan:

I. Betreffende wereldlijke rijkdom, hoe vlijtig de kinderen van de mensen die zoeken en najagen, welke moeite zij doen, welke bedenkselen zij hebben, en aan welke gevaren zij zich blootstellen om trein te verkrijgen, vers 1 - 11.

II. Betreffende wijsheid, vers 12. In het algemeen: zij is van onschatbare waardij, vers 15 - 19. De plaats ervan is zeer verborgen, vers 14, 20, 22.
In het bijzonder: Er is een wijsheid, die verborgen is In God, vers 23 - 27, en er is een wijsheid, die aan de kinderen van de mensen is geopenbaard, vers 28. Ons vragen naar de eerste moet beteugeld, naar de laatste aangemoedigd worden, want deze is het die ons aangaat en voor ons is.

Job 28:1 - 11
Hier toont Job:

1. Hoe ver het vernuft van de mens gaan kan door in te dringen in de diepten van de natuur en haar schatten te bemachtigen, van hoeveel kennis en rijkdom de mensen zich door hun vernuftige en naarstige nasporingen meester kunnen maken. Maar volgt hier nu uit, dat de mensen door hun verstand en vernuft de redenen kunnen begrijpen waarom sommige goddelozen voorspoedig zijn en anderen gestraft worden, waarom sommige Godvruchtigen voorspoed hebben, en anderen worden beproefd? Geenszins. De holen en spelonken van de aarde kunnen ontdekt worden, maar niet de raadsbesluiten des hemels.

2. Hoeveel zorg wereldse mensen hebben en hoeveel moeite zij doen om rijkdom te verkrijgen. Van de goddeloze had hij gezegd, Hoofdstuk 27:16, dat hij zilver ophoopt als stof, nu toont hij hier vanwaar dat zilver kwam, en hoe hij er aan gekomen is, waar hij zo verzot op is, om aan te tonen dat goddeloze rijken weinig reden hebben om trots te zijn op hun rijkdom en pracht. Merk hier op:

I. De rijkdom van deze wereld is verborgen in de aarde. Vandaar komen het zilver en het goud dat men daarna loutert, vers 1. Daar lag het vermengd met zeer veel slijk en schuim als iets, dat waardeloos is en van niet meer belang dan gewone aarde. En zeer veel ervan zal daar veronachtzaamd blijven liggen, totdat de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden. IJzer en koper, minder kostbare, maar nuttiger metalen worden uit de aarde genomen, vers 2, en worden er in grote overvloed gevonden, waardoor wel de prijs ervan verminderd wordt maar voor de mens is dit een grote weldaad, want hij zou veel beter zonder goud kunnen dan zonder ijzer. Ja meer: uit de aarde komt het brood voort, dat is: broodkoren, het noodzakelijkste levensonderhoud, vers 5. Vandaar wordt des mensen onderhoud gehaald, om hem te herinneren aan zijn oorsprong, hij is uit de aarde en spoedt zich heen naar de aarde. Onder zich wordt zij veranderd alsof zij vuur ware, edelgesteenten, die schitteren en fonkelen als vuur, zwavel die licht ontvlambaar is, steenkool, die geschikt is om vuur te onderhouden. Evenals ons voedsel hebben wij ook onze brandstof uit de aarde. Daar zijn de saffieren en andere edelgesteenten en vandaar wordt stofgoud opgegraven, vers 6. De wijsheid van de Schepper heeft deze dingen geplaatst:

1. Buiten ons gezicht, om ons te leren "er onze ogen niet op te laten vliegen,' Spreuken 23:5.
2. Onder onze voeten, om ons te leren er niet ons hart op te zetten, maar ze veeleer met heilige minachting te vertreden. Zie "hoe vol de aarde is van Gods goederen," Psalm 104:24, en leid hieruit af, niet alleen hoe groot een God Hij is, "wiens de aarde is mitsgaders haar volheid," Psalm 24:1, maar ook hoe vol de hemel moet zijn van Gods schatten, die de stad is des grote Konings, in vergelijking waarmee deze aarde slechts een arm land is.

II. Het is slechts met zeer veel moeite, dat men bij de schatten kan komen, die in de aarde verborgen zijn. Het is moeilijk ze te ontdekken slechts hier en daar is er voor het zilver een uitgang, vers 1. De edelgesteenten, hoewel schitterend in zichzelf, worden echter, omdat zij in

duisternis zijn begraven en buiten het gezicht zijn, het gesteente van de donkerheid genoemd en van de schaduw des doods. De mensen kunnen lang zoeken eer zij ze aantreffen, en zijn zij ontdekt, dan kost het nog grote moeite om ze tevoorschijn te brengen. Der mensen vernuft moet wegen en middelen bedenken om die schatten in handen te krijgen, zij moeten met hun lampen een einde maken aan de duisternis, en indien het een hulpmiddel mislukt, de ene methode tekort schiet, dan moeten zij het met een ander beproeven, totdat zij het uiterste onderzocht hebben en niets onbeproefd laten om tot het doel te geraken vers 2. Zij hebben te worstelen met onderaardse wateren, vers 4, 10, 11, moeten zich een weg banen door rotsen heen die, als het ware, de wortelen van de bergen zijn, vers 9. Nu heeft God het verkrijgen van goud, zilver en edelgesteenten zo moeilijk gemaakt:
a. Ten einde de ijver en de vlijt van de mensen op te wekken. Dii "laboribus omnia verdunt - Arbeid is de prijs, die de goden gesteld hebben voor alle dingen". Als men gemakkelijk aan kostbare dingen kon komen, dan zouden de mensen zich nooit moeite geven. Maar de moeilijkheid om de schatten van deze aarde te verkrijgen, kan er ons een denkbeeld van geven welk geweld het koninkrijk van de hemelen wordt aangedaan.
b. Ter beteugeling en beperking van pracht en weelde. Hetgeen noodzakelijk is, wordt met weinig arbeid van de oppervlakte van de aarde verkregen, maar hetgeen voor sieraad dient, dat moet met grote moeite uit de ingewanden van de aarde worden opgegraven. Gevoed te worden is goedkoop, maar zich fraai op te schikken kost veel moeite en geld.

III. Hoewel de onderaardse schatten aldus moeilijk te verkrijgen zijn, willen de mensen ze toch hebben. Hij, die zilver liefheeft, wordt van zilver niet verzadigd, maar is toch niet tevreden als hij het niet heeft, en zij, die veel hebben, moeten nog meer hebben.
Zie hier:
1. Welke bedenkselen de mensen hebben om aan die schatten te komen. Zij onderzoeken al het uiterste, vers 3. Zij bezitten kunst en werktuigen om de wateren op te drogen en ze weg te voeren, als zij tot hen doorbreken in de mijnen en dreigen hun werk onder water te zetten, vers 4. Zij hebben pompen, buizen en kanalen om hun weg vrij te maken, en hindernissen weggeruimd zijnde, betreden zij het pad, dat de roofvogel niet heeft gekend, vers 7, 8, dat niet gezien wordt door het oog van de gier, hoe scherpziend ook, en onbetreden is door de leeuwenwelpen, die al de paden van de woestijn doorkruisen.

2. Welke moeite de mensen doen en welke onkosten zij zich getroosten om die schatten te verkrijgen. Zij banen zich een weg door de rotsen heen en ondermijnen de bergen, vers 10.

3. Aan welke gevaren zij zich blootstellen. Zij, die graven in de mijnen, stellen hun ziel, hun leven, in hun handen, want zij moeten de rivieren toebinden, opdat zij het omliggende land niet overstromen, vers 11, en zij zijn steeds in gevaar van door dampen bedwelmd of verstikt te worden, of verpletterd, of levend begraven te worden door het neerstorten van aarde. Zie hoe dwaselijk de mens nog toevoegt aan zijn lasten. Hij is veroordeeld om in het zweet zijns aanschijns zijn brood te eten, maar alsof dit niet genoeg ware wil hij nog met levensgevaar goud en zilver verkrijgen, ofschoon hoe meer er van verkregen wordt hoe minder de waardij ervan is, want in Salomo’s tijd was het zilver als stenen. Maar:

4. Merk op wat het is, dat de mensen door al die gevaren heen helpt. Zijn oog ziet al het kostelijke, vers 10. Zilver en goud zijn voor hen kostelijke zaken, en die hebben zij bij al hun streven op het oog, zij menen ze te zien glinsteren voor hun ogen, en in het vooruitzicht van ze te bezitten achten zij de moeilijkheden niet, want zij verkrijgen er ten laatste iets van, hun arbeid en moeite worden beloond, het verborgene brengt hij uit in het licht, vers 11. Wat onder de grond verborgen lag, wordt op het talud gelegd, het metaal, dat in het erts was

verborgen, wordt, gezuiverd van het schuim, rein uit de smeltkroes tevoorschijn gebracht, en dan denkt hij dat al zijn moeite ruim beloond is. Ga dan tot de mijnwerkers, gij luiaard in de Godsdienst, zie hun wegen en word wijs. Laat hun moed, hun vlijt en standvastigheid in het zoeken naar schatten die vergaan, ons wegschamen uit onze traagheid en flauwhartigheid in het arbeiden voor het najagen van de ware, blijvende schatten. Hoeveel beter is het wijsheid te bekomen dan uitgegraven goud! Hoeveel gemakkelijker en veiliger! Toch wordt goud gezocht en genade veronachtzaamd. Zal de hoop om kostelijke dingen uit de aarde te verkrijgen (zo noemen zij ze, maar in werkelijkheid zijn het armzalige en vergankelijke dingen) zo'n prikkel zijn voor de industrie en zal dan het stellige vooruitzicht op wezenlijke, echte kostelijke dingen in de hemel dit niet nog veel meer zijn?

Job 28:12 - 19
Job had gesproken van de rijkdom van de wereld, waaraan de mensen zoveel waarde hechten, en waarvoor zij zich zoveel moeite geven, en nu komt hij er toe om te gewagen van een ander en kostbaarder juweel, en dat is wijsheid en verstand, het kennen en genieten van God en onszelf. Zij, die al deze wegen en middelen hebben ontdekt om zich te verrijken, dachten zeer wijs te zijn, maar Job wil niet erkennen dat dit wijsheid is. Hij onderstelt dat zij hun doel bereikt hebben, dat zij hetgeen zij zochten aan het licht hebben gebracht, vers 11, en toch vraagt hij: Waar is wijsheid? want zij is hier niet, deze hun weg is hun dwaasheid. Wij moeten haar dus elders zoeken, en zij zal nergens anders gevonden worden dan in de beginselen en praktijken van de Godsdienst. Er is meer ware kennis, voldoening en geluk in gezonde Godgeleerdheid, die ons de weg wijst naar de genietingen des hemels, dan in natuurkunde en wiskunde, die ons behulpzaam zijn om de weg naar het binnenste van de aarde te vinden. Er zijn betreffende deze wijsheid twee dingen, die niet ontdekt kunnen worden.

I. De prijs ervan, want die is onwaardeerbaar, haar waardij overtreft oneindig ver alle schatten van deze wereld. De mens weet haar waarde niet vers 13, dat is:

1. Slechts weinigen stellen er prijs op. De mensen kennen haar waarde niet, haar innerlijke voortreffelijkheid, hun behoefte er aan, en weten niet van hoe onuitsprekelijk voordeel zij voor hen zijn zal, en daarom hebben zij wel menige prijs in hun handen om deze wijsheid te verkrijgen, maar zij hebben er geen hart voor, Spreuken 17:16. De haan in de fabel kende de waarde niet van het juweel, dat hij in de mesthoop vond, en zou daarom liever een gerstekorrel gevonden hebben. De mensen kennen de waardij niet van genade, en daarom willen zij geen moeite doen om haar te verkrijgen.

2. Niemand kan er bij mogelijkheid een evenredige prijs voor geven, zelfs niet al gaf hij er al de rijkdom van deze wereld voor. Hierover spreekt Job uitvoerig, vers 15 en verv, waar hij een inventaris opmaakt van de "bona notabilia - de meest waardevolle schatten van deze wereld". Vijf maal wordt goud genoemd ook zilver wordt vermeld, en dan de verschillende edelgesteenten, de onyx en de saffier paarlen en robijnen, en de topaas van Ethiopië dat zijn de dingen, die op de wereldmarkt van de hoogste waardij zijn, maar indien iemand niet alleen enkele van dezen, maar hopen ervan, al het goed van zijn huis, alles wat hij in de wereld bezit, zou willen geven voor wijsheid, het zou ten enenmale veracht worden. Die dingen kunnen iemand enig voordeel geven bij het zoeken van wijsheid, zoals zij dit aan Salomo gegeven hebben, maar men kan er geen wijsheid mee kopen. Het is een gave des Heiligen Geestes, die door geen geld verkregen wordt, Handelingen 8:20. Gelijk zij niet is in het bloed, en dus niet door geboorte of afkomst ons ten deel valt, zo kan zij ook niet door geld of aankoop verkregen worden. Geestelijke gaven worden zonder geld en zonder prijs meegedeeld, omdat geen geld er een prijs voor wezen kan. Wijsheid is voor hem, die haar bezit, een kostelijke

gave, maakt hem rijker en gelukkiger dan goud of edelgesteenten. Het is beter wijsheid te verkrijgen dan goud. Goud is van iemand anders, wijsheid is van ons, goud is voor het lichaam en de tijd, wijsheid is voor de ziel en de eeuwigheid. Laat hetgeen het kostbaarst is in Gods schatting, dit ook in de onze wezen. Zie Spreuken 3:14 en verv.

II. De plaats ervan, want die kan niet ontdekt worden. Maar de wijsheid, vanwaar zal zij gevonden worden? Hij vraagt dit:

1. Als iemand, die haar waarlijk begeert te vinden. Het is een vraag, die wij allen doen moeten, terwijl de meeste mensen vragen: "Waar zal geld gevonden worden?" behoren wij te vragen: Waar kan wijsheid gevonden worden? opdat wij haar mogen zoeken en vinden, geen edele filosofie, noch vleselijke staatkunde, maar ware Godsdienst, want dat is de enig ware wijsheid, die is het, welke onze geestvermogens het best ontwikkelt, en ons geestelijk en eeuwig welzijn het best verzekert, die is het, tot dewelke wij moeten roepen, en die wij moeten nasporen, Spreuken 2:3, 4.

2. Als iemand, die er ten enenmale aan wanhoopt haar ergens anders te vinden dan in God, en op enigerlei andere wijze dan door Goddelijke openbaring. Zij wordt niet gevonden in het land van de levenden, vers 13. Wij kunnen niet tot een recht begrip komen van God en Zijn wil, van onszelf en van onze plicht en ons belang, door enigerlei boeken van mensen te lezen, maar door Gods boek te lezen en door met Godvruchtige mensen om te gaan. De menselijke natuur is zó ontaard, dat bij niemand ware wijsheid te vinden is dan bij hen, die wedergeboren zijn en die door genade van de Goddelijke natuur deelachtig zijn geworden. Maar geen anderen, zelfs de vernuftigsten en werkzaamsten niet, kunnen ons tijding geven van deze verloren wijsheid.
a. Vraag aan de mijnwerkers, en door hen zal de afgrond zeggen: zij is mijne niet, vers 14. Zij, die in de ingewanden van de aarde graven om er de schatten te plunderen, kunnen in die donkere schuilhoeken dit zeldzame juweel niet vinden, met al hun kunst kunnen zij er zich niet meester van maken.
b. Vraag aan de zeelieden, en door hen zegt de zee, zij is niet bij mij. Zij kan nooit verkregen worden door handel te doen op de wateren, noch door in hun diepten af te dalen nooit uit de overvloed van de zeeën gezogen worden, noch uit de bedekte, verborgen dingen des zands. Waar een ader, dat is een uitgang, is voor het zilver, daar is geen uitgang voor de wijsheid, geen voor de genade. De mensen kunnen gemakkelijker heenbreken door de moeilijkheden, die zij ontmoeten om wereldlijke rijkdom te verkrijgen, dan door die, welke zij ontmoeten om hemelse wijsheid te verkrijgen, en zij zullen meer moeite doen om te leren hoe in deze wereld te leven, dan hoe voor eeuwig te leven in een betere wereld. Zo blind en dwaas is de mens geworden, dat het tevergeefs is om hem te vragen: Waar is de plaats van de wijsheid, en welke is de weg, die er heenleid"?

Job 28:20 - 28
De vraag, die hij gedaan had in vers 12, herhaalt hij hier, want zij is van te groot gewicht en te waardig om haar te laten vallen zonder er een antwoord op te bekomen. Dienaangaande moeten wij zoeken totdat wij vinden, er een bevredigend bericht van ontvangen. Door een naarstig voortzetten van dit onderzoek brengt hij het laatste tot deze uitslag, dat er tweeërlei wijsheid is: de ene verborgen in God, die dus niet voor ons is, de andere door Hem bekend gemaakt en aan de mens geopenbaard, die voor ons is en voor onze kinderen.

I. De kennis van Gods verborgen wil, de wil van Zijn voorzienigheid, is buiten ons bereik die heeft God zich voorbehouden, zij is voor de Heere onze God. De bijzonderheden te kennen

van hetgeen God hiernamaals doen zal, en de redenen voor hetgeen Hij thans doet, dat is de kennis, waarvan hij hier spreekt.

1. Deze kennis is voor ons verborgen: zij is hoog, wij kunnen er niet bij vers 21, 22. Zij is verholen voor de ogen aller levenden, zelfs voor wijsgeren, staatslieden en heiligen, en voor het gevogelte des hemels is zij verborgen, hoewel zij hoog in het open uitspansel des hemels vliegen, hoewel zij iets dichter bij die bovenwereld schijnen te zijn, waar de bron is van deze wijsheid, hoewel hun ogen van verre zien, Hoofdstuk 39:32, kunnen zij tot de raad Gods toch niet doordringen. Nee, de mens is wijzer dan het gevogelte des hemels, en toch komt hij tekort in deze wijsheid. Zelfs zij, die in hun bespiegelingen de hoogste vlucht nemen en zich, evenals de vogelen des hemels, boven de hoofden wanen van andere mensen kunnen toch op die kennis geen aanspraak maken.
Job en zijn vrienden hadden geredeneerd over de methoden en de redenen van de beschikkingen van Gods voorzienigheid in het bestuur van de wereld. "Welke dwazen zijn wij", zegt Job, "om aldus in het duister te strijden, te twisten over hetgeen wij niet begrijpen!" Het dieplood van de menselijke rede kan nooit de afgrond peilen van de raadsbesluiten Gods. Wie kan het op zich nemen om een opgaaf van redenen te geven van Gods voorzienigheid, of de grondbeginselen, de maatregelen en de methode te verklaren van Gods regering, deze "arcana imperii - deze kabinetsbesluiten" van de Goddelijke wijsheid? Laat ons dan tevreden zijn om de toekomende verrichtingen van Gods voorzienigheid niet te kennen, totdat de tijd ze ontdekt, Handelingen 1:7, en de geheime redenen van de voorzienigheid Gods niet te kennen, totdat de eeuwigheid ze ontsluiert. God is thans een God, die zich verborgen houdt, Jesaja 45:15, rondom Hem zijn wolken en donkerheid.
Hoewel deze wijsheid verborgen is voor alle levenden zeggen toch het verderf en de dood: haar gerucht hebben wij met onze oren gehoord, hoewel zij zelf er geen rekenschap van kunnen geven (want daar is geen werk, noch verzinning, noch wetenschap, noch wijsheid in het graf, en nog veel minder deze wijsheid) er is toch een wereld aan de andere kant van de dood en het graf, waaraan dit duistere gebied grenst, en tot hetwelk wij, door dit gebied heengaande, moeten komen, en daar zullen wij herder en duidelijk zien hetgeen waarover wij nu nog in het duister zijn. "Heb een weinig geduld", zegt de dood tot de weetgierige ziel, "ik zal u binnenkort naar een plaats brengen, waar deze wijsheid te vinden is." Als de verborgenheid Gods vervuld zal zijn, dan zal zij blootgelegd worden, en dan zullen wij kennen gelijk wij gekend zijn, als de voorhang des vleses gescheurd is en de wolken uiteen gedreven zijn, dan zullen wij weten wat God doet, hoewel wij het nu niet weten, Johannes 13:7.

2. Deze kennis is verborgen in God, zoals de apostel spreekt, Efeziërs 3:9. Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend, Handelingen 15:18 hoewel zij ons niet bekend zijn. Er zijn goede redenen voor hetgeen Hij doet, hoewel wij ze niet kunnen aanduiden. God verstaat haar weg. Mensen doen soms wat zij niet weten of niet begrijpen, maar dat doet God nooit. De mensen doen soms wat zij niet bedoelden, nieuwe voorvallen brengen hen tot nieuwe besluiten en verplichten hen tot nieuwe maatregelen, ma ar God doet alles naar Hij bij zichzelf voorgenomen heeft, welk voornemen Hij nooit verandert. De mensen doen soms iets, waarvoor zij geen goede redenen kunnen opgeven, maar in alles wat God doet is wijsheid en raad, Hij weet wat Hij doet en waarom Hij het doet, Hij kent de gehele reeks van de gebeurtenissen, de orde en de plaats van ieder voorval. Deze kennis bezit God in volkomenheid, maar Hij houdt haar voor zich. Er worden hier twee redenen gegeven, waarom God Zijn eigen weg wel moet verstaan, en waarom Hij alleen hem moet verstaan.

A. Omdat alle gebeurtenissen thans bestuurd worden door een alziende en alvermogende Voorzienigheid, vers 24, 25. Hij, die de wereld regeert, is:
a. Alwetend, want Hij schouwt tot aan de einden van de aarde, beide voor plaats en tijd, ver verwijderde eeuwen, ver afgelegen landen zijn onder Zijn oog. Wij verstaan onze eigen weg niet, en nog veel minder kunnen wij Gods weg verstaan, want wij zijn kortzichtig. Hoe weinig weten wij van hetgeen er in de wereld geschiedt, en nog veel minder weten wij wat er zal geschieden! Maar de ogen des Heeren doorlopen alle plaatsen, niets is voor Hem verborgen, niets kan voor Hem verborgen zijn, en daarom zijn de redenen waarom sommige goddelozen merkwaardige voorspoed hebben in deze wereld en anderen op merkwaardige wijze gestraft worden, die voor ons verborgen zijn, Hem welbekend. De gebeurtenissen van een dag, en de zaken of aangelegenheden van een mens, staan zó in betrekking tot, en zijn zó afhankelijk van, die van een andere dag en een andere mens, dat Hij alleen, voor wie alle gebeurtenissen en alle zaken naakt en geopend zijn, en die met een enkele beschouwing het geheel volkomen juist ziet, een bevoegd Rechter van alles is.

b. Hij is almachtig, Hij kan alles doen, en is zeer nauwkeurig in hetgeen Hij doet. Ten bewijze hiervan wijst hij op de wateren, vers 25. Wat is lichter dan de wind? Maar God heeft middelen om de wind het gewicht te maken, die Hij uit Zijn schatkameren voortbrengt, Psalm 135:7, zeer nauwkeurig rekening houdende van wat Hij er uit voortbrengt, zoals de mensen rekening houden van de betalingen, die zij doen uit hun schatkist. Niets van hetgeen wij waarnemen is onverklaarbaarder voor ons dan de wind, wij horen zijn geluid en weten toch niet vanwaar hij komt en waar hij heengaat, maar God geeft hem uit bij gewicht, met wijsheid regelende zowel van welke zijde, welk punt, hij zal waaien, als met welke kracht. De wateren van de zee en het regenwater weegt en meet Hij af, de evenredigheid bepalende van ieder getij en van elke regenbui. Er is een grote, voortdurende gemeenschap tussen de wolken en de zee, de wateren boven het uitspansel en die daar beneden, dampen gaan op, regens komen neer, de lucht wordt tot water verdicht, water wordt verdund tot lucht, maar de grote God houdt nauwkeurig rekening van de voorraad, waarmee deze handel tot welzijn van het algemeen gedreven wordt, en zorgt er voor dat niets ervan verloren zal gaan. Indien nu de Voorzienigheid in deze dingen zo nauwkeurig is, hoeveel te meer nog in het betonen van gunst en afkeuring, in het toebedelen van beloning en straf aan de kinderen van de mensen overeenkomstig de regelen van de billijkheid!

B. Omdat alle gebeurtenissen van eeuwigheid door een onfeilbare voorwetenschap en een onveranderlijk raadsbesluit bestemd en bepaald waren, vers 26, 27. Toen Hij de loop van de natuur heeft vastgesteld, heeft Hij al de werkingen van Zijn regering voorverordineerd.
a. Hij stelde de loop van de natuur vast. Job maakt er inzonderheid melding van, dat Hij de regen een gezette orde maakte en een weg voor het weerlicht van de donderen. De algemene methode en de bijzondere strekking van deze ontzaglijke werkingen, haar oorzaken en haar gevolgen werden door het Goddelijke raadsbesluit vastgesteld, vandaar dat van Hem gezegd wordt: Hij maakt de bliksemen met de regen Psalm 135:7, Jeremia 10:13.
b. Toen Hij dat deed, heeft Hij al de maatregelen van Zijn voorzienigheid genomen, een nauwkeurig plan opgemaakt van het gehele werk van het begin tot het einde, toen van eeuwigheid af heeft Hij het ontwerp van Zijn handelingen in zichzelf gezien en voor zichzelf verklaard, heeft Hij het bereid, vastgesteld en bevestigd, alles in gereedheid gebracht voor al Zijn werken, zodat er, als er iets verricht moest worden niets behoefde te worden gezocht, en er niets onvoorziens geschieden kon, om het buiten zijn methode, of buiten zijn tijd te stellen, want alles was zo nauwkeurig geregeld, alsof Hij het bestudeerd had, het had opgespoord en ontdekt, zodat alles wat God doet in eeuwigheid zal zijn, daar is niet aan toe te doen, en daar is niet af te doen, Prediker 3:14.

Job spreekt hier van de wijsheid als van een persoon: Toen zag hij haar enz, en aldus is dit parallel met hetgeen Salomo zegt betreffende de essentiële wijsheid van de Vader, het eeuwige Woord, Spreuken 8:23 en verv. "Ik ben van eeuwigheid af gezalfd geweest, van de aanvang, van de oudheden van de aarde aan" enz, Johannes 1:1, 2.

II. De kennis van Gods geopenbaarde wil, de wil van Zijn gebod, en deze is binnen ons bereik, zij is binnen ons bevattingsvermogen, en zal ons goeddoen, vers 28. Tot de mens heeft Hij gezegd: zie, de vreze des Heeren is de wijsheid. Laat er niet gezegd worden dat, toen God Zijn raad voor de mens verborgen heeft en hem die boom van de kennis heeft ontzegd, het was omdat Hij hem misgunde wat tot zijn geluk en zijn voldoening kon strekken, nee, Hij liet hem weten alles wat hij nodig had te weten om zijn plicht te doen en gelukkig te zijn. Er zal hem zoveel van Zijn soevereinen wil bekendgemaakt worden, als nodig en gepast is voor een onderdaan, maar hij moet niet denken dat hij geschikt en bevoegd is om geheimraad te zijn. Hij zei tot Adam - zo verstaan het sommigen - tot de eerste mens, ten dage toen hij geschapen werd, Hij zei hem klaar en duidelijk, dat het hem niet voegde om zich te vermaken met een al te nieuwsgierig doordringen in de geheimen van de natuur of van de schepping, hij zal het noch mogelijk, noch nuttig bevinden om dit te doen.
Geen mindere wijsheid, zegt aartsbisschop ***Tillotson,*** dan die, welke de wereld gemaakt heeft, kan er de wijsbegeerte volkomen van verstaan. Maar laat hem dit als zijn wijsheid beschouwen: de Heere te vrezen en van het kwaad te wijken, laat hem dat leren en dan is hij geleerd genoeg, Iaat die kennis hem voldoen. Toen God aan de mens de boom van de kennis ontzegd heeft, vergunde Hij hem de boom des levens, en dat is die boom Spreuken 3:18. Wij kunnen niet anders dan door Goddelijke openbaring tot ware wijsheid geraken. "De Heere geeft wijsheid," Spreuken 2:6, niet om de geheimen van de natuur of van de voorzienigheid Gods te ontdekken, maar om de regelen te vinden voor onze praktijk. Tot de mens heeft Hij niet gezegd: "klim op naar de hemel, om vandaar geluk te halen", of "daal af in de afgrond, om het van daar op te brengen." Nee. "het woord is zeer nabij u," Deuteronomium 30:14. Hij heeft u getoond, o mens, niet wat groot is, maar wat goed is, niet wat de Heere uw God voornemens is met u te doen, maar wat Hij "van u eist," Micha 6:8. "Tot u, o mannen, roep Ik," Spreuken 8:4. Heere wat is de mens, dat hij aldus gedacht, aldus bezocht wordt! Zie, let er op, neem er nota van, die oren heeft om te horen, die hore wat de God des hemels zegt tot de kinderen van de mensen: De vreze des Heeren is de wijsheid. Hier is:

1. De beschrijving van de ware, de zuivere en onbevlekte Godsdienst, hij bestaat in de Heere te vrezen en van het kwaad te wijken hetgeen overeenkomt met de hoedanigheid of het karakter door God aan Job toegeschreven Hoofdstuk 1:1. De vreze des Heeren is het beginsel van de wijsheid en de hoofdsom van alle Godsdienst. Er is een slaafse vrees voor God voortkomende uit harde gedachten nopens Hem, hetgeen strijdig is met de Godsdienst, Mattheüs 25:24. Er is een zelfzuchtige vrees voor God voortkomende uit schrikkelijke gedachten nopens Hem, maar die leiden kan tot de ware Godsdienst, Handelingen 9:5. Maar er is een kinderlijke vreze van God, voortkomende uit grote en hoge gedachten nopens Hem, die het leven en de ziel is van alle Godsdienst. En waar die vreze heerst in het hart, daar zal dit blijken uit de voortdurende zorg "om te wijken van het kwaad," Spreuken 16:6. Deze is het wezenlijke van de Godsdienst. "Virtus est vitium fugere - Het is te vlieden van de ondeugd."
2. De lof of aanprijzing van de Godsdienst het is wijsheid en verstand, waarlijk Godsdienstig te zijn is waarlijk wijs te zijn. Gelijk de wijsheid van God blijkt in de instelling ervan, zo blijkt de wijsheid van de mens in het waarnemen en beoefenen ervan. Het is verstand, want het is de beste kennis van de waarheid, het is wijsheid, want het is het beste bestuur van onze zaken. Niets leidt ons beter op onze weg en leidt ons veiliger naar het doel dan Godsdienstig te zijn.

HOOFDSTUK 29
1 En Job ging voort zijn spreuk op te heffen, en zeide: 2 Och, of ik ware, gelijk in de vorige maanden, gelijk in de dagen, toen God mij bewaarde! 3 Toen Hij Zijn lamp deed schijnen over mijn hoofd, en ik bij Zijn licht de duisternis doorwandelde; 4 Gelijk als ik was in de dagen mijner jonkheid, toen Gods verborgenheid over mijn tent was; 5 Toen de Almachtige nog met mij was, en mijn jongens rondom mij; 6 Toen ik mijn gangen wies in boter, en de rots bij mij oliebeken uitgoot; 7 Toen ik uitging naar de poort door de stad, toen ik mijn stoel op de straat liet bereiden. 8 De jongens zagen mij, en verstaken zich, en de stokouden rezen op en stonden. 9 De oversten hielden de woorden in, en leiden de hand op hun mond. 10 De stem der vorsten verstak zich, en hun tong kleefde aan hun gehemelte. 11 Als een oor mij hoorde, zo hield het mij gelukzalig; als mij een oog zag, zo getuigde het van mij. 12 Want ik bevrijdde de ellendige, die riep, en de wees, die geen helper had. 13 De zegen desgenen, die verloren ging, kwam op mij; en het hart der weduwe deed ik vrolijk zingen. 14 Ik bekleedde mij met gerechtigheid, en zij bekleedde mij; mijn oordeel was als een mantel en vorstelijke hoed. 15 de blinden was ik tot ogen, en de kreupelen was ik tot voeten. 16 Ik was de nooddruftigen een vader; en het geschil, dat ik niet wist, dat onderzocht ik. 17 En ik verbrak de baktanden des verkeerden, en wierp de roof uit zijn tanden. 18 En ik zeide: Ik zal in mijn nest de geest geven, en ik zal de dagen vermenigvuldigen als het zand. 19 Mijn wortel was uitgebreid aan het water, en dauw vernachtte op mijn tak. 20 Mijn heerlijkheid was nieuw bij mij, en mijn boog veranderde zich in mijn hand. 21 Zij hoorden mij aan, en wachtten, en zwegen op mijn raad. 22 Na mijn woord spraken zij niet weder, en mijn rede drupte op hen. 23 Want zij wachtten naar mij, gelijk naar de regen, en sperden hun mond open, als naar de spaden regen. 24 Lachte ik hun toe, zij geloofden het niet; en het licht mijns aangezichts deden zij niet nedervallen. 25 Verkoos ik hun weg, zo zat ik bovenaan, en woonde als een koning onder de benden, als een, die treurigen vertroost.

Na deze voortreffelijke rede over de wijsheid in het vorige hoofdstuk, zat Job neer en wachtte een weinig, niet omdat hij zich buiten adem gepraat had maar omdat hij zonder het verlof van het gezelschap niet alleen aan het woord wilde blijven, maar gelegenheid wilde geven aan zijn vrienden om, zo het hun gelustte, hun opmerkingen in het midden te brengen nopens hetgeen hij gezegd had. Maar zij hadden niets te zeggen, en daarom ging hij, na nog een wijle nagedacht te hebben, voort met zijn rede betreffende zijn eigen zaken, in dit en in de twee volgende hoofdstukken, waarin hij:

I. De hoogte beschrijft van de voorspoed, waarvan hij gevallen was. En
II. De diepte van de tegenspoed, waartoe hij vervallen was. En dit doet hij om het medelijden van zijn vrienden op te wekken en zijn klachten te rechtvaardigen of tenminste te verontschuldigen. Maar evenzeer om de afkeuringen en bestraffingen van zijn vrienden te voorkomen, betuigt hij uitvoerig zijn oprechtheid. In dit hoofdstuk ziet hij terug op de dagen van zijn voorspoed en toont aan:
1. Welke gerieflijkheden hij had in zijn huis en welk genoegen hij smaakte in zijn gezin, vers 1 - 6.
2. Hoeveel eer hij genoot en hoeveel macht hij bezat In zijn land en welke eerbied hem door allerlei mensen bewezen werd, vers 7 - 10.
3. Hoeveel goed hij deed in zijn plaats als magistraat, vers 11 - 17.
4. Welk een goed vooruitzicht hij had op de voortduur van zijn voorspoed thuis, vers 18 - 20, en van zijn invloed naar buiten, vers 21 - 25. Over dit alles weidt hij uit om het zware van zijn tegenwoordige beproevingen des meer te doen uitkomen, zoals Naomi: Vol toog ik weg, maar ledig heeft mij de Heere doen wederkeren.

Job 29:1 - 6
Van hen, die zware verliezen hebben geleden kan verlof tot spreken worden gegeven en er is niets, waarover zij met meer gevoel spreken dan over het genot en het geluk dat zij verloren

hebben. Hun vorige voorspoed is een van de aangenaamste onderwerpen van hun gedachten en hun gesprekken. Zo was het hier met Job, die begint met een wens, vers 2. Och, of ik ware gelijk in de vorige maanden! Aldus begint hij het verhaal van zijn voorspoed. Zijn wens is:

1. "Och, of ik in zo goed een toestand ware als ik toen was, dat ik zoveel rijkdom, eer en genoegen had als ik toen gehad heb!" Dit wenst hij niet zozeer voor zijn gemak en behagen als wel voor zijn eer en goede naam en de eer en heerlijkheid zijns Gods die, naar hij dacht, door zijn tegenwoordig lijden verduisterd waren. "Och, dat ik in mijn vorige voorspoed hersteld ware, dan zou aan de bestraffingen mijner vrienden voor goed het zwijgen zijn opgelegd, zelfs naar hun eigen beginselen!" Indien dit ons doel is in onze begeerte naar leven, gezondheid en welvaart, namelijk dat God verheerlijkt moge worden en de eer van onze heilige belijdenis bewaard of hersteld moge worden, dan is die begeerte niet slechts natuurlijk, maar ook geestelijk.

2. "Och, dat ik in zo goed een gemoedsgesteldheid ware, als waarin ik toen was!" Waar Job nu het meest over klaagde, was een last op zijn ziel, op zijn gemoed, doordat God zich van hem had teruggetrokken, en daarom wenst hij dat zijn geest thans even verruimd en aangemoedigd mocht zijn in de dienst van God als dit toen het geval was, dat hij thans even gelukkig en vrijmoedig gemeenschap met Hem kon oefenen als toenmaals. Dit was in de dagen van zijn jonkheid, vers 4, toen hij in zijn bloeitijd was voor het genieten van deze dingen, er het grootste genot in kon smaken. Zij, die voorspoedig zijn in de dagen hunner jeugd, weten niet wat sombere, donkere dagen nog voor hen weggelegd zijn. Twee dingen hebben de vorige maanden voor Job aangenaam gemaakt.

I. Dat hij vertroosting smaakte in zijn God. Dat was het voornaamste, dat hem blijdschap gaf in zijn voorspoed, als de bron en de lieflijkheid ervan, namelijk dat hij de gunst genoot van God en de tekenen had van die gunst. Hij heeft zijn voorspoed niet toegeschreven aan een gelukkige wending van de fortuin of aan zijn eigen macht of aan de kracht van zijn hand, nee, hij erkent hetzelfde als David erkend heeft, Psalm 30:8 : Gij, Heere, had door Uwe goedgunstigheid mijn berg vastgezet. Een Godvruchtige ziel verblijdt zich in de gunst van God, niet in die van de wereld. Vier dingen waren voor de Godvruchtige Job toen aangenaam.

1. Het vertrouwen, dat hij had in de bescherming Gods. Het waren de dagen toen God mij bewaarde, vers 2. Zelfs toen zag hij zich blootgesteld aan gevaar, heeft hij van zijn goed de stad van zijn sterkte niet gemaakt en op de veelheid zijns rijkdoms niet vertrouwd maar de naam des Heeren was zijn sterke toren en daarin alleen achtte hij zich veilig, en daaraan schreef hij het toe, dat hij toen veilig was, en dat zijn vertroosting en lieflijkheid hem bewaard bleven. De duivel zag dat God een omtuining rondom hem had gemaakt, Hoofdstuk 1:10, en Job had dit zelf ook gezien, en hij heeft erkend dat Gods opzicht zijn geest heeft bewaard, Hoofdstuk 10:12. Alleen zij zijn veilig, die door God beschermd worden, en zij kunnen gerust zijn, en daarom moeten de mensen, al hebben zij ook nog zoveel in de wereld, zich niet veilig achten, tenzij God hen bewaart.

2. De voldoening, die hij smaakte in de gunst van God, vers 3. Gods lamp scheen over zijn hoofd, dat is: God verhief het licht Zijns aanschijns over hem, en gaf hem de verzekerdheid van Zijn liefde. De beste mededelingen van Gods gunst aan de heiligen in deze wereld, zijn slechts lamplicht, vergeleken bij hetgeen voor hen is weggelegd in de toekomende staat. Maar Job smaakte een zo grote voldoening in de Goddelijke gunst, dat hij bij het licht daarvan door de duisternis heenwandelde, dat licht was hem ten gids in zijn twijfelingen, vertroostte hem onder zijn smarten, ondersteunde hem, hield hem staande onder zijn lasten en hielp hem heen

door al zijn moeilijkheden. Zij, die de helderste zonneschijn hebben van uitwendige voorspoed, moeten toch enige ogenblikken van duisternis verwachten, soms worden zij tegengewerkt, soms staan zij in verlegenheid, soms zijn zij treurig en neerslachtig, maar zij, die de gunst van God deelachtig zijn en haar weten te waarderen, kunnen bij het licht daarvan blijmoedig en getroost door de duisternis van dit tranendal heengaan. Dat brengt een blijdschap in het hart, die kan opwegen tegen al het droevige van de tegenwoordige tijd.

3. De gemeenschap, die hij had met het Goddelijk woord, vers 4. Gods verborgenheid was over mijn tent, dat is: toen God vrijelijk met hem sprak zoals de ene boezemvriend met de andere. Hij kende Gods wil en was er niet zoals nu, in duisternis over. De verborgenheid des Heeren wordt gezegd te zijn voor degenen, die Hem vrezen, want Hij toont hun datgene in Zijn verbond dat anderen niet zien, Psalm 25:14. God deelt Zijn gunst en genade mee aan Zijn volk en ontvangt hun toewijding op een wijze, die voor de wereld verborgen blijft. Sommigen lezen de zin: Toen het gezelschap Gods in mijn tent was hetgeen Rabbi Salomo verstaat van een vergadering van Gods volk, die in Jobs huls placht bijeen te komen ter aanbidding Gods, waarin hij voorging, waarin hij veel genot smaakte, en welker verstrooiing een groot verdriet voor hem was. Het kan ook verstaan worden van de engelen Gods, die zich legerden rondom zijn woning.

4. De verzekerdheid, die hij had van Gods tegenwoordigheid, vers 5, toen de Almachtige nog met mij was. Hij dacht dat God nu van hem geweken was, maar in die dagen was Hij met hem en dat was voor hem alles in alles. Gods tegenwoordigheid in iemands huis maakt het - al is het ook slechts een hut - beide tot een burcht en tot een paleis.

II. Dat hij genot en vertroosting had in zijn gezin, alles was er aangenaam en lieflijk, hij had monden voor zijn spijs en spijs voor zijn monden, het gebrek aan een van beide is een grote beproeving.

1. Hij had veel kinderen om van zijn goederen te genieten, en hij had hen bij zich mijn jongens waren rondom mij, en die kinderen waren hem gehoorzaam, zij waren om hem heen om te weten wat hij wenste en waarin zij hem konden dienen. Het is voor liefhebbende ouders een genot om hun kinderen om zich heen te zien. Job spreekt met veel gevoel van deze zegen, nu hij ervan beroofd was. Het was hem een blijk en bewijs dat God met hem was, dat zijn kinderen om hem heen waren, en toch achten wij het verkeerd indien wij, als wij onze kinderen verloren hebben, ons er niet mee kunnen vertroosten dat wij onze God niet hebben verloren.

2. Hij had een grote bezitting om dit talrijk gezin te kunnen onderhouden, vers 6. Zijn melkhuis was zo goed voorzien dat hij, zo hem dit had behaagd, zijn gangen had kunnen wassen in boter, en zijn olijfgaarden waren zo vruchtbaar, dat het was alsof de rots hem oliebeken uitgoot. Hij schat zijn rijkdom niet naar zijn zilver en goud, die geschikt zijn om opgelegd te worden, maar naar zijn boter en olie, die dienden tot gebruik, immers waartoe dient een bezitting, indien niet om er goed uit te hebben voor onszelf en er goed mee te doen aan anderen.

Job 29:7 - 17
Wij hebben hier Job op een plaats van eer en macht. Hoewel hij aangenaamheid genoeg had in zijn eigen huis, heeft hij zich daar toch niet toe beperkt, wij zijn niet voor onszelf geboren, maar voor het publiek, de gemeenschap. Als er zaken moesten afgehandeld worden in de poort, de plaats des gerichts, dan begaf hij er zich heen door de stad, vers 7, niet uit begeerte

naar pracht en praal, maar uit liefde tot de gerechtigheid. Merk op: de rechtsbedeling geschiedde in de poort, op de straat, in de plaatsen waar een toeloop van volk was tot welke ieder vrije toegang had, opdat ieder die wilde, getuige kon zijn van alles wat gezegd en gedaan werd, en opdat, wanneer over de schuldigen het oordeel werd uitgesproken, anderen mochten horen en vrezen. Job was een vorst, een rechter, een overheidspersoon een man van macht en gezag onder de kinderen van het Oosten, en nu wordt ons hier gezegd:

I. Welk een eerbied hem door allerlei lieden werd bewezen, niet alleen vanwege de waardigheid van zijn ambt en betrekking, maar om zijn persoonlijke verdienste, zijn uitnemende wijsheid, oprechtheid en goed bestuur.

1. Het volk eerde hem en had ontzag voor hem, vers 8. De ernst en majesteit van zijn houding en voorkomen en zijn bekende striktheid in het afkeuren van alles wat slecht en onbetamelijk was, geboden welvoeglijkheid bij allen, die om hem heen waren. Jonge lieden die zich in zijn nabijheid niet goed wisten te houden of zich misschien wel van iets verkeerds bewust waren, hielden zich schuil en gingen hem uit de weg, en hoewel de ouden op hun plaats bleven, bleven zij toch niet zitten, zij stonden op om zich voor hem te buigen, zij die eerbiedsbetuigingen verwachtten van anderen, betuigden eerbied aan hem. Deugd en Godsvrucht dwingen ieders achting af, en gewoonlijk wordt die achting hun ook betoond, maar zij, die niet alleen goed zijn maar goed doen, zijn dubbele eer waardig. Bescheidenheid betaamt hun die jong en in afhankelijkheid zijn, evenzeer als majesteit hun betaamt, die oud zijn en macht hebben. Aan magistraten is men eer en vreze verschuldigd, en zij moeten hun bewezen worden, Romeinen 13: 7. Maar indien een groot en goed man aldus geëerd en geëerbiedigd werd, hoe moet dan niet de grote en goede God gevreesd worden!

2. De vorsten en oversten betoonden hem grote achting, vers 9, 10. Sommigen denken dat dit mindere magistraten waren, die onder hem dienden, en dat de eerbied, die zij hem bewezen, verschuldigd was aan zijn hoge betrekking als hun soeverein, maar zij schijnen veeleer zijn gelijken geweest te zijn in hun ambt en betrekking, en met hem zitting te hebben gehad in dezelfde commissie, zodat de buitengewone eer, die zij hem aandeden, zijn buitengewone bekwaamheden en verdiensten gold. Zij waren het allen eens, dat hij hen allen overtrof in doorzicht, juistheid van oordeel volhardende vlijt, duidelijkheid en volledigheid van uitdrukking, en daarom was hij onder zijn medegenoten een orakel van wet en raad en gerechtigheid, en op hetgeen hij zei werd door allen acht gegeven, ieder stemde er mee in. Als hij in het gerechtshof kwam, en inzonderheid als hij opstond om over enigerlei zaak te spreken, dan hielden de oversten de woorden in, de stem van de vorsten verstak zich, dat is: zij zwegen, ten einde zoveel aandachtiger te luisteren naar hetgeen hij zei, en zijn bedoeling goed te kunnen begrijpen. Zij, die gaarne hun eigen gedachten uitspraken en niet heel veel gaven om hetgeen anderen zeiden waren als het Jobs beurt was om te spreken even begerig om zijn gedachten te kennen, als zij ooit begerig waren geweest om hun eigen gedachten te uiten. Zij, die hun eigen oordeel mistrouwden, waren voldaan met het zijne en bewonderden de behendigheid, waarmee hij moeilijke knopen losmaakte, waar anderen verlegen voor stonden. Als de oversten en vorsten onder elkaar twistten, dan kwamen allen overeen om met het geschil tot Job te gaan en zich bij zijn beslissing neer te leggen. Gelukkig de mensen, die met zo uitnemende gaven zijn toegerust, zij hebben ruime gelegenheid om God te eren en goed te doen, maar het is hun zeer nodig om op hun hoede te zijn tegen hoogmoed. Gelukkig het volk, dat gezegend is met zulke uitnemende mannen, het is een teken ten goede.

II. Welk goed hij deed in zijn plaats. Met de macht, die hij bezat, was hij zeer nuttig aan zijn land, en hier zullen wij zien waarnaar Job zich in de dagen van zijn voorspoed geschat heeft.

Het is natuurlijk voor de mens om enige waardering te hebben van zichzelf en wij kunnen enigszins oordelen over ons karakter door te letten op hetgeen wij in onszelf waarderen. Job schatte zich, niet naar de eer van zijn geslacht, zijn uitgebreide bezitting, zijn groot inkomen, zijn wèlvoorziene tafel, de vele dienaren die onder zijn bevelen stonden, de tekenen van zijn waardigheid, de voorname inrichting van zijn huis, de schitterende feesten en gastmalen, die hij aanrichtte, maar naar de dienst, die hij zijn land en volk bewees. Goedheid is Gods heerlijkheid, en zij zal ook de onze zijn, indien wij barmhartig zijn gelijk als God barmhartig is, indien wij volmaakt zijn gelijk Hij volmaakt is.

1. Hij schatte zich naar het deel, dat hij had in de achting, de genegenheid en de gebeden van sobere lieden, niet naar de bestudeerde lofredenen van vernuftige lieden en dichters, maar naar de natuurlijke lof van hen, die hem omringden. Allen, die hoorden wat hij zei en zagen wat hij deed, hoe hij zich met al het gezag en de tedere liefde van een vader voor zijn land ten koste gaf voor het algemene welzijn, prezen hem gelukzalig en getuigden voor hem, vers 11. Menig goed woord spreken zij tot hem, en menig goed gebed zonden zij voor hem op, hij achtte het geen eer om iedereen bevreesd voor zich te maken - "Oderint dum metuant - (laat hen haten, mits zij ook vrezen)," noch om met willekeur te handelen, in alles zijn eigen zin en wil door te drijven. zonder er zich om te bekommeren wat de mensen van hem zeiden, maar om evenals Mordechaï "aangenaam te zijn bij de menigte van zijn broederen," Esther 10:3. Hij stelde niet zoveel prijs op de lof en de toejuiching van hen, die op een afstand waren, als op het getuigenis van hen, die zijn gedrag en wandel van nabij zagen, steeds in zijn nabijheid waren, hem zagen en hoorden, en dus uit eigen weten konden spreken, inzonderheid van hen, die door hem er beter aan toe waren, en dus uit eigen ervaring konden spreken, dat was de zegen desgenen die verloren ging, vers 13, en voor wie Job het middel was dat hij gered werd. Laat voorname mannen en mannen van een groot vermogen aldus goeddoen, en zij zullen die lof ontvangen, en laat hen, aan wie goed gedaan wordt, het beschouwen als een schuld, die zij aan hun weldoeners hebben te voldoen, om hen te zegenen en voor hen te getuigen, hun invloed op aarde te gebruiken voor hun eer en in de hemel voor hun vertroosting, om hen te loven en voor hen te bidden. Diegenen zijn voorwaar wel zeer ondankbaar, die hun deze geringe vergelding onthouden.

2. Hij schatte zich naar de zorg, welke hij heeft gehad voor hen, die het minst instaat waren om zichzelf te helpen, de armen en nooddruftigen, de weduwen en wezen, de blinden en kreupelen, van wie men niet kon onderstellen dat zij zijn gunst verdienden of ooit instaat zouden zijn hem ervoor te belonen.
a. Als de armen benadeeld of verdrukt werden, dan konden zij tot Job roepen, en als hij bevond dat hun klachten gegrond waren, dan hadden zij niet slechts zijn oor en zijn medelijden, maar ook zijn hand, hij bevrijdde de ellendige die riep, vers 12, en wilde niet toelaten dat hij verdrukt en vertreden werd. Hij was de nooddruftigen een vader, vers 16, niet slechts een rechter om hen te beschermen en toe te zien dat hun geen onrecht zou geschieden, maar een vader, om te voorzien in hun behoeften en te zorgen dat zij geen gebrek leden, om hen te leiden en te besturen en bij alle gelegenheden voor hen op te treden en voor hen in de bres te springen. Het is voor de zoon van een vorst geen verkleining om een vader te zijn voor de armen.
b. De wezen, die geen helper hadden, vonden Job bereid om hun een helper te zijn, en als zij in benauwdheid waren, hen te verlossen. Hij hielp hen om hun voordeel te doen met hetgeen zij hadden, hielp hen om te betalen wat zij schuldig waren, en voor hen te innen wat aan hen verschuldigd was, hielp hen om hun weg te maken in de wereld, hielp hen in hun zaken, om ze te beginnen en om ze voort te zetten, aldus behoren wezen geholpen te worden.

c. Zij, die verloren gingen, werden door hem van het verderf gered, die op het punt stonden om van honger en gebrek om te komen, werden door hem ondersteund. Voor kranken, voor verschoppelingen, voor hen die vals beschuldigd waren, of in gevaar om onrechtmatig uit hun bezitting te worden gestoten, of om een andere reden op het punt waren van om te komen, droeg hij zorg. Gelijk het uiterste van het gevaar Job aandreef om zoveel krachtiger voor hen op te treden, zo was zijn tijdige vriendelijke hulp er te meer weldadig door, en hebben zij er hem des te meer om gezegend.
d. De weduwen die zuchtten van droefheid en sidderden van vlees, deed hij vrolijk zingen zo zorgvuldig heeft hij haar beschermd en in haar nood voorzien, en zo van harte haar zaak omhelsd. Het is een genot voor een goed man, en behoort dit te wezen voor een groot, aanzienlijk man, om aan diegenen oorzaak te geven om zich te verblijden, die het meest bekend zijn met smart.
e. Zij, die om enigerlei reden ten einde raad waren, ontvingen van Job tijdige hulp en raad, vers 15. De blinde was ik tot ogen, hen, die niet wisten wat te doen, ten beste radende, en de kreupele was ik tot voeten, diegenen bijstaande met geld en vrienden, die wel wisten wat zij moesten doen, maar niet wisten hoe zij het konden doen. Diegenen worden het best door ons geholpen, die wij helpen juist in hetgeen waarin zij gebrekkig zijn en het meest hulp behoeven. Wij kunnen zelf blind of kreupel worden, en daarom moeten wij hen, die het reeds zijn, helpen en hun medelijden betonen Jesaja 35:3, 4, Hebreeën 12:13.

3. Hij schatte zich naar de nauwgezetheid, waarmee hij in al zijn handelingen gerechtigheid en billijkheid betrachtte. Zijn vrienden hadden hem ten onrechte gelaakt als een verdrukker. "Het is er zoverre vandaan", zegt hij, "dat ik er mij juist op heb toegelegd om ten allen tijde het recht te handhaven en te ondersteunen."
a. Hij wijdde zich aan de bedeling des rechts, vers 14. Ik bekleedde mij met gerechtigheid en zij bekleedde mij, dat is: hij was steeds geneigd en bereid om gerechtigheid te oefenen. Gerechtigheid was "de gordel van zijn lenden," Jesaja 11:5, bleef hem gestadig bij in alles wat hij deed. Gerechtigheid zal hen, die haar aandoen, bekleden, zij zal hen warm houden en hen lieflijk en behaaglijk zijn, zij zal hen veilig bewaren, hen beschutten tegen de ongunst van de tijden, hen versieren en hen aanbevelen in de gunst van God en de mensen.
b. Hij schepte er behagen in, en het gaf hem oorzaak tot een heilige fierheid, hij beschouwde het als zijn grootste eer om recht te doen aan allen, en aan niemand schade of onrecht te doen. Mijn oordeel was een mantel en vorstelijke hoed. Misschien heeft hij niet zelf een mantel en vorstelijke hoed gedragen, hij was zeer onverschillig voor deze tekenen van eer en gezag, diegenen waren er het meest op gesteld, die zich het minst door innerlijke waardij konden aanbevelen, maar de vaste beginselen van gerechtigheid, door welke hijzelf zich liet regeren en naar welke hij regeerde, waren hem in de plaats van al deze versierselen. Als een magistraat de plicht betracht van zijn ambt, dan is dit een eer voor hem, ver boven zijn goud en zijn purper, en behoort daarom zijn verlustiging te zijn, en gewis, indien hij geen gewetenszaak maakt van zijn plicht, niet enigermate beantwoordt aan het doel van zijn verheffing, dan zijn zijn mantel en vorstenhoed, zijn toga en baret, zijn zwaard en staf slechts een smaad voor hem, zoals het purperen kleed en de doornenkroon. waarmee de Joden onze Heiland zochten te bespotten, want gelijk kleren een dode nooit zullen verwarmen, zo zal een purperen gewaad een slecht man nooit tot een achtbaar man maken.
c. Hij gaf zich moeite voor het werk van zijn ambt vers 16. Het geschil dat ik niet wist, dat onderzocht ik. Hij stelde een naarstig onderzoek in naar de feiten, hoorde met geduld en onpartijdigheid beide partijen, stelde alles in het ware licht, en ontdeed het van alle valse schijn. Hij vergeleek al de omstandigheden, teneinde de waarheid te ontdekken, overwoog het voor en tegen van iedere zaak, en dan, maar niet eerder, sprak hij zijn oordeel er over uit,

nooit hield hij iemand voor rechtvaardig, hoezeer hij dit ook scheen te zijn, wijl hij "de eerste was in zijn twistzaak," Spreuken 18:17.

4. Hij schatte zich naar zijn tegenstaan van de geweldenaren van hoogmoedige en slechte mensen, vers 17. Ik verbrak de baktanden des verkeerden. Hij zegt niet dat hij hun de nek brak, hij beroofde hen niet van het leven maar hij verbrak hun baktanden, dat is: hij ontnam hun de macht om kwaad te doen, hij vernederde hen, beteugelde hun onbeschaamdheid, en aldus wierp hij de roof uit hun tanden, behoedde de mensen en de bezittingen van eerlijke lieden ervoor om tot hun prooi te worden gemaakt. Als zij de roof reeds tussen hun tanden hadden en hem gulzig wilden inslokken, dan heeft hij hun die kloekmoedig ontrukt, zoals David het lam uit de mond des leeuws gered heeft, niet vrezende, hoewel zij brulden als een leeuw, die geen prooi heeft. Goede magistraten moeten aldus een schrik zijn voor boosdoeners en hen in bedwang houden en een bescherming zijn voor de onschuldigen, en daarvoor hebben zij het nodig om zich te wapenen met ijver en vastberadenheid en een onversaagde moed. Een rechter op de stoel des gerichts heeft het even nodig om dapper en kloekmoedig te zijn, als een legerbevelhebber op het oorlogsveld.

Job 29:18 - 25
Hetgeen Jobs voorspoed kroonde was het aangename vooruitzicht, dat hij had op de voortduur ervan, hoewel hij in het algemeen wel wist dat hij onderhevig was aan moeilijkheid en verdriet, en daarom niet gerust was Hoofdstuk 3:26, Ik was niet gerust en was niet stil en rustte niet, had hij toch geen bepaalde aanleiding tot vrees, maar evenveel reden als ooit iemand gehad heeft om op de bestendiging van zijn rust en kalmte te rekenen.

I. Zie hier wat zijn denkbeelden waren in zijn voorspoed, vers 18. Ik zei: Ik zal in mijn nest de geest geven. Zich een warm en gerieflijk nest gemaakt hebbende, hoopte hij dat hij er door niets in gestoord zou worden, dat hij er door niets uit zou verdreven worden, totdat de dood er hem uit wegnam. Hij wist dat hij nooit een kool van het altaar had gestolen, die zijn nest in brand kon steken, hij zag geen storm opkomen om zijn nest neer te werpen, en daarom kwam hij tot de gevolgtrekking: de dag van morgen zal zijn als deze, zoals David: "ik zal niet wankelen in eeuwigheid," Psalm 30:7. Merk op:

1. Te midden van zijn voorspoed dacht hij aan sterven, en die gedachte maakte hem niet ongerust. Hij wist dat, hoe hoog zijn nest ook was, hij toch niet buiten het bereik was van de schichten des doods.

2. Toch vleide hij zich met ijdele hoop:
a. Dat hij lang zou leven, de dagen zou vermenigvuldigen als het zand. Hij bedoelt als het zand aan de oever van de zee, terwijl wij veeleer onze dagen moeten rekenen naar het zand in het uurglas, dat in weinig tijds uitgelopen zal zijn. Zie, hoe zelfs Godvruchtige mensen de neiging hebben om aan de dood te denken als aan iets in de verte, en die boze dag te verschuiven, die toch in werkelijkheid een goede dag voor hen zijn zal.
b. Dat hij sterven zal in dezelfde voorspoedige toestand als waarin hij had geleefd. Indien zodanig een verwachting voortkomt uit een levend geloof in de voorzienigheid en de beloften Gods, dan is het goed, maar indien zij voortkomt uit een verwaand denkbeeld van onze eigen wijsheid en de bestendigheid van aardse dingen, dan berust zij op geen gronden en wordt in zonde verkeerd. Wij hopen dat Jobs vertrouwen was zoals dat van David, Psalm 27:1, "voor wie zou ik vrezen?" niet zoals dat van de rijke dwaas, Lukas 12:19. Ziel, neem rust.

II. Zie wat de grond was van deze denkbeelden.

1. Als hij op zijn huis zag, dan vond hij dat hij een goede grondslag had. Zijn veestapel behoorde hem geheel toe, geen van zijn naburen had iets van hem te vorderen. Hij gevoelde geen lichaamskwalen opkomen, zijn bezitting was door generlei lasten bezwaard, hij bespeurde geen worm, die aan de wortel ervan knaagde. Hij ging vooruit in zijn zaken, zijn roem taande niet, maar nam veeleer toe, hij kende geen mededinger, die dreigde hem in de schaduw te stellen ten opzichte van zijn eer of hem te verkorten in zijn macht. Zie hoe hij dit beschrijft, vers 19, 20. Hij was als een boom, welks wortel niet slechts uitgespreid is, waardoor hij vaststaat en in geen gevaar is van neergeworpen te worden, maar uitgebreid is bij het water, dat hem voedt, hem doet bloeien, hem vruchtbaar maakt, zodat hij in geen gevaar is van te verdorren. En gelijk hij gezegend was met de vettigheid van de aarde, zo was hij ook gezegend met de weldadige invloeden des hemels, want de dauw vernachtte op zijn tak. Gods voorzienigheid begunstigde hem, maakte al zijn genietingen lieflijk en al zijn ondernemingen voorspoedig.
Laat niemand denken zijn voorspoed te kunnen steunen met hetgeen hij aan de aarde ontleent, zonder de zegen, die van boven komt. Gods gunst jegens Job voortdurende, was, in de kracht daarvan, zijn heerlijkheid nieuw bij hem, degenen, die hem omringden, hadden nog iets nieuws te zeggen tot zijn lof en behoefden er de oude geschiedenissen niet voor op te halen, en het is ook slechts door gestadige goedheid en Godsvrucht dat der mensen heerlijkheid nieuw blijft en voor verdorren of verschalen bewaard blijft. Zijn boog vernieuwde zich in zijn hand, vers 20, dat is: zijn kracht om zichzelf te beschermen en hen te teisteren, die hem aanvielen, nam nog toe, zodat hij dacht even weinig reden te hebben als wie het ook zij, om de aanvallen van de Sabeërs en Chaldeeën te vrezen.

2. Richtte hij de blik naar buiten, dan bevond hij dat hij een goede, wel bevestigde invloed had. Gelijk hij geen reden had om de macht van zijn vijanden te vrezen, zo had hij ook geen reden om de trouw van zijn vrienden te verdenken, tot het laatste ogenblik van zijn voorspoed bleven zij hem hun achting en aanhankelijkheid betonen. Wat had hij te vrezen, die aan al zijn naburen zulke raad gaf dat die eigenlijk wet voor hen was? Niets zal voorzeker tegen hem gedaan worden, als in werkelijkheid niets zonder hem gedaan werd.
A. Hij was een orakel voor zijn land. Hij werd als een orakel geraadpleegd, en in hetgeen hij zei en aanried werd als in een orakel berust, vers 21. Als anderen niet gehoord konden worden, luisterde iedereen naar hem, allen zwegen op zijn woord, wetende dat, gelijk er niets tegen kon gezegd worden, er ook niets aan kon worden toegevoegd. En zo was het dat zij na zijn woord niet weer spraken, vers 22. Waarom zou men ook nog spreken over een onderwerp, waarvan reeds alles gezegd is?

B. Hij was de lieveling van zijn land. Allen die hem omringden waren ingenomen met hetgeen hij sprak en deed, zoals in de ogen van Davids volk alles goed was wat hij gedaan had, 2 Samuel 3:36 S. Hij had het hart en de genegenheid van al zijn naburen, al zijn dienstknechten, al zijn onderhorigen, nooit was iemand zo bewonderd en zo bemind.
a. Men achtte hen gelukkig tot wie hij sprak en deze achtten er zichzelf gelukkig om. Nooit was de dauw des hemels zo lieflijk en welkom aan de droge, verzengde grond als zijn wijze redenen aan hen, die ze hoorden, inzonderheid aan hen tot wie zij gericht en voor wie zij toepasselijk waren. Zijn rede druppelde op hem, en zij zagen er naar uit als naar de regen, vers 22, 23 zich verwonderende over de Godvruchtige, lieflijke woorden, die uit zijn mond voortkwamen, ze opvangende en bewarende als kostelijke zinrijke spreuken. Zijn knechten, die gedurig voor zijn aangezicht stonden om zijn wijsheid te horen, zouden Salomo's knechten niet hebben benijd. Diegenen zijn wijs of zullen het waarschijnlijk worden, die wijze redenen weten te waarderen, er naar verlangen, er op wachten en ze indrinken, zoals de

aarde de regen, die menigmaal op haar komt, indrinkt, Hebreeën 6:9. En zij, die zo'n deel hebben in de achting van anderen als Job had, wier "ipse dixit - blote verzekering," zover gaat, moeten, daar zij zo ruime gelegenheid hebben om goed te doen, zeer grote zorg dragen om geen kwaad te doen, want een slecht woord uit hun mond is zeer aanstekelijk.
b. Nog veel gelukkiger werden zij geacht, die hij toelachte, en ook zij zelf achtten zich gelukkig vers 24. "Als ik hun toelachte, bedoelende hiermede hun te kennen te geven dat ik tevreden over hen was, dan was dit zo'n gunst dat zij het uit blijdschap niet konden geloven, of wel omdat het zo iets zeldzaams was om deze zo ernstige man te zien glimlachen. Velen zoeken de gunst des heersers, Job was een heerser, wiens gunst gezocht en op zeer hoge prijs werd gesteld. Hij, aan wie een groot vorst een kus gaf, werd benijd door iemand aan wie hij slechts een gouden beker had gegeven. Gemeenzaamheid brengt dikwijls minachting teweeg, maar als Job het eens gepast vond om voor zijn eigen vermaak gemeenzaam te zijn met de personen uit zijn omgeving, heeft dit toch volstrekt de eerbied niet verminderd, die zij voor hem koesterden: het licht zijns aangezichts deden zij niet nedervallen. Met zoveel wijsheid verdeelde hij zijn gunsten, dat hij ze niet goedkoop maakte, en met zoveel wijsheid hebben zij ze ontvangen dat zij er zich niet onwaardig voor maakten voor het vervolg.
c. Hij was de soeverein van het land, vers 25. Hij koos hun weg, zat aan het roer en stuurde het schip voor hen, allen stelden zich onder zijn leiding en onderwierpen zich aan zijn bevel. Misschien hadden in vele landen de monarchieën hieraan haar opkomst te danken. Een man als Job, die zijn naburen zover overtrof in wijsheid en oprechtheid van wandel, moest wel als hoofd onder hen neerzitten, en de dwaas zal als vanzelf de knecht zijn desgenen, die wijs van hart is, en zo die wijsheid slechts een wijle in het bloed zat dan gingen er eer en macht mee gepaard, en zo werden die eer en macht dan langzamerhand erflijk.

Er waren twee dingen, die Job voor de soevereiniteit hebben aanbevolen.
(1). Hij had het gezag van een bevelhebber of generaal, hij verbleef als een koning in het leger orders gevende, die niet betwist konden worden. Iedereen, die de geest van de wijsheid heeft, heeft daarom nog niet de geest van regering of bestuur, maar Job had beide en zo wist hij dan ook, waar het te pas kwam zijn macht te doen gelden, zoals de koning in zijn leger, en tot de ene te zeggen: Ga, en hij gaat, en tot de andere: Kom, en hij komt, Mattheüs 8:9.
(2). Maar dat hij toch ook de tederheid had van een vertrooster. Hij was even bereid om hen, die in nood waren, te helpen, alsof het zijn ambt ware de treurenden te vertroosten. Elifaz zelf had erkend dat hij in dat opzicht zeer goed is geweest, Hoofdstuk 4:3. Gij hebt slappe handen gesterkt. En nu hij zelf een treurende was, was de gedachte hieraan hem lieflijk, maar wij vinden het gemakkelijker anderen te vertroosten met de vertroosting, waarmee wij vroeger zelf vertroost zijn geworden, dan onszelf te vertroosten met de vertroostingen, waarmee wij vroeger anderen vertroost hebben. Ik denk dat wij op Job kunnen zien als een type en afschaduwing van Christus in Zijn macht en voorspoed, onze Heere Jezus is zo'n Koning als Job geweest is, des armen mans Koning, die gerechtigheid liefheeft en ongerechtigheid haat, en op wie de zegen rust van een wereld, die ten verderve gaat. Zie Psalm 72:2 en verv. Zo laat ons dan aandachtig naar Hem luisteren, en laat Hem als Koning heersen in ons hart.

HOOFDSTUK 30

1 Maar nu lachen over mij minderen dan ik van dagen, welker vaderen ik versmaad zou hebben, om bij de honden mijner kudde te stellen. 2 Waartoe zou mij ook geweest zijn de krachten hunner handen? Zij was door ouderdom in hen vergaan. 3 Die door gebrek en honger eenzaam waren, vliedende naar dorre plaatsen, in het donkere, woeste en verwoeste. 4 Die ziltige kruiden plukten bij de struiken, en welker spijze was de wortel der jeneveren. 5 Zij werden uit het midden uitgedreven; (men jouwde over hen, als over een dief), 6 Opdat zij wonen zouden in de kloven der dalen, de holen des stofs en der steenrotsen. 7 Zij schreeuwden tussen de struiken; onder de netelen vergaderden zij zich. 8 Zij waren kinderen der dwazen, en kinderen van geen naam; zij waren geslagen uit de lande. 9 Maar nu ben ik hun een snarenspel geworden, en ik ben hun tot een klapwoord. 10 Zij hebben een gruwel aan mij, zij maken zich verre van mij, ja, zij onthouden het speeksel niet van mijn aangezicht. 11 Want Hij heeft mijn zeel losgemaakt, en mij bedrukt; daarom hebben zij de breidel voor mijn aangezicht afgeworpen. 12 Ter rechterhand staat de jeugd op, stoten mijn voeten uit, en banen tegen mij hun verderfelijke wegen. 13 Zij breken mijn pad af, zij bevorderen mijn ellende; zij hebben geen helper van doen. 14 Zij komen aan, als door een wijde breuk; onder de verwoesting rollen zij zich aan. 15 Men is met verschrikkingen tegen mij gekeerd; elk een vervolgt als een wind mijn edele ziel, en mijn heil is als een wolk voorbijgegaan. 16 Daarom stort zich nu mijn ziel in mij uit; de dagen des druks grijpen mij aan. 17 Des nachts doorboort Hij mijn beenderen in mij, en mijn polsaderen rusten niet. 18 Door de veelheid der kracht is mijn kleed veranderd; Hij omgordt mij als de kraag mijns roks. 19 Hij heeft mij in het slijk geworpen, en ik ben gelijk geworden als stof en as. 20 Ik schrei tot U, maar Gij antwoordt mij niet; ik sta, maar Gij acht niet op mij. 21 Gij zijt veranderd in een wrede tegen mij; door de sterkte Uwer hand wederstaat Gij mij hatelijk. 22 Gij heft mij op in de wind; Gij doet mij daarop rijden, en Gij versmelt mij het wezen. 23 Want ik weet, dat Gij mij ter dood brengen zult, en tot het huis der samenkomst aller levenden. 24 Maar Hij zal tot de aardhoop de hand niet uitsteken; is er bij henlieden geschrei in zijn verdrukking? 25 Weende ik niet over hem, die harde dagen had? Was mijn ziel niet beangst over de nooddruftige? 26 Nochtans toen ik het goede verwachtte, zo kwam het kwade; toen ik hoopte naar het licht, zo kwam de donkerheid. 27 Mijn ingewand ziedt, en is niet stil; de dagen der verdrukking zijn mij voorgekomen. 28 Ik ga zwart daarheen, niet van de zon; opstaande schreeuw ik in de gemeente. 29 Ik ben de draken een broeder geworden, en een metgezel der jonge struisen. 30 Mijn huid is zwart geworden over mij, en mijn gebeente is ontstoken van dorrigheid. 31 Hierom is mijn harp tot een rouwklage geworden, en mijn orgel tot een stem der wenenden.

Het is een treurig: Maar nu, waarmee dit hoofdstuk begint, Hier wordt tegenspoed evenzeer naar het leven beschreven als daar de voorspoed werd beschreven, en de hoogte van die deed de diepte van deze slechts toenemen. God stelt de ene tegenover de andere, en dat deed ook Job opdat zijn beproevingen in zoveel treuriger licht zullen verschijnen, en bijgevolg zijn toestand des te meer beklagenswaardig.

I. Hij had geleefd in grote eer, maar nu was hij in ongenade gevallen en wordt hij evenzeer door de geringsten gehoond, als hij door de grootsten werd verheerlijkt, dat doet hij zeer sterk uitkomen, vers 1 - 14.

II. Hij heeft veel innerlijke vertroosting en genot gesmaakt, maar nu was hij een schrik en een last voor zichzelf, vers 15, 16, was hij overstelpt van smart vers 23 - 31.

III. Hij had lang een goede gezondheid genoten, maar nu was hij ziek, en leed hij veel pijn vers 17 - 19, 29, 30.

IV. Er was een tijd toen Gods verborgenheid met hem was, maar nu is zijn gemeenschap met de hemel afgesneden, vers 20 - 22.

V. Hij had zich een lang leven voorgesteld, maar nu zag hij de dood tot zich naderen, vers 23. Hij maakt melding van een zaak, die zijn beproeving verzwaarde, namelijk dat het hem

verwonderde als hij uitzag naar rust en vrede. Maar er waren twee dingen, die hem verlichting gaven:
1. Dat zijn ellende hem niet in het graf zal volgen, vers 24.
2. Dat zijn geweten voor hem getuigde, dat Hij in zijn voorspoed medegevoel heeft gehad met hen, die in ellende en droefheid waren vers 25.

Job 30:1 - 14
Hier uit Job een uitvoerige en treurige klacht over de grote versmaadheid, waarin hij van het toppunt van eer en roem vervallen was, hetgeen uiterst smartelijk was voor een man van zo'n verheven geest als Job was. Hij legt de nadruk op twee dingen, die zeer verzwarend waren.

I. De geringheid van de personen, die hem beledigden. Gelijk het in de dagen van zijn voorspoed zijn eer zeer verhoogde, dat vorsten hem eerbied en achting betoonden, zo heeft het in zijn tegenspoed niet minder toegedaan aan zijn versmaadheid, dat hij veracht werd door knechten en vertreden werd door hen, die niet alleen in alle opzichten zijn minderen waren, maar de laagsten en verachtelijksten van het mensdom. Niemand kan als meer laag voorgesteld worden dan zij hier voorgesteld zijn, die Job beledigden, en dat wel in alle opzichten.

1. Zij waren jong, jonger dan hij, vers 1, de jeugd, vers 12, die zich met achting en eerbied jegens hem behoorde te gedragen vanwege zijn leeftijd en zijn achtbaarheid. Zelfs de kinderen spotten met hem als zij met elkaar speelden, zoals de kinderen van Bethel de profeet bespot hebben: Kaalkop, ga op! Kinderen leren spoedig verachting te betonen als zij zien dat hun ouders dit doen.

2. Zij waren van lage afkomst, hun vaders waren zo verachtelijk dat een man als Job het versmaad zou hebben om hen voor het geringste werk van zijn huis te gebruiken, zoals schapen te weiden en de herders met de honden van de kudde te dienen, vers 1. Zij waren zo haveloos, dat zij niet geschikt waren om onder zijn dienaren gezien te worden, zo dom, dat zij niet geschikt waren om tot enigerlei dienst te worden gebruikt, en zo vals en verraderlijk, dat hun ook de geringste post niet toevertrouwd kon worden. Job spreekt hier van hetgeen gedaan had kunnen worden, niet van hetgeen hij gedaan heeft, hij was niet van zodanige geest om iemand uit de kinderen van de mensen bij de honden van de kudde te stellen, hij kende de waardigheid van de menselijke natuur te goed om zo iets te doen.

3. Zij en hun familie waren de onnutte lasten van de aarde, en nergens toe nut. Job zelf kon met al zijn wijsheid en al zijn geduld niets met hen uitrichten, vers 2. De jongen waren niet geschikt voor de arbeid, zij waren zo traag en deden hun werk zo lomp en onhandig: Waartoe zou mij ook geweest zijn de kracht hunner handen? welk nut of voordeel zou het mij opgeleverd hebben? Met de ouden kon men ook voor het geringste niet te rade gaan, want in hen was wel ouderdom, maar die ouderdom was in hen vergaan, vers 2, zij waren tweemaal kinderen.

4. Zij waren zeer arm, vers 3, zij waren op het punt om van honger om te komen, want zij wilden niet graven en te bedelen schaamden zij zich. Indien zij door de voorzienigheid Gods tot armoede waren gebracht, hun naburen zouden hen opgezocht hebben als geschikte voorwerpen van liefdadigheid, en hen hebben ondersteund, maar in die kommervolle omstandigheden gebracht zijnde door hun eigen luiheid en verkwisting, was niemand bereid om hun te hulp te komen, vandaar dat zij genoodzaakt waren om naar dorre, eenzame plaatsen te vlieden om er voedsel en beschutting te vinden, en zij waren voorzeker wel tot zeer

armzalige hulpmiddelen gedreven, toen zij ziltige kruiden plukten bij de struiken, en blijde waren om die te eten bij gebrek aan voedsel dat voor hen geschikt was, vers 4. Zie waar de honger de mens al niet toe brengt, de ene helft van de wereld weet niet hoe de andere helft leeft, maar zij, die overvloed hebben, behoren soms te denken aan hen, wier voedsel zeer grof is, en die zelfs daarvan nog niet genoeg krijgen. Maar wij moeten de gerechtigheid Gods erkennen, en het niet vreemd vinden als traagheid de mensen in lompen kleedt en de luiaard honger moet lijden. Deze armzalige wereld is vol van des duivels armen.

5. Het waren ergerlijk slechte lieden, niet slechts de last, maar de pest van de plaatsen waar zij zich ophielden, het schuim van de maatschappij. Zij werden uit het midden uitgedreven, vers 5. Het waren zulke liegende, diefachtige, sluipende, kwaaddoende lieden, dat de beste dienst, die de magistraat de burgers kon bewijzen, was het land van hen te bevrijden, terwijl zelfs het gepeupel hen uitjouwde als over een dief. Weg met dezulken van de aarde, het is niet behoorlijk dat zij leven. Zij waren lui en wilden niet werken, en daarom ging er een geroep tegen hen op als tegen dieven, en terecht, want zij, die niet door eerlijke arbeid hun brood verdienen, stelen ook inderdaad anderen het brood uit de mond. Een luiaard is iedereen tot last, maar het is beter om dezulken in een werkhuis op te sluiten, dan hen, zoals hier, naar de woestijn te drijven, dat hen wel straft, maar niet verbetert. Zij waren genoodzaakt in de holen de aarde te verblijven, en zij balkten als ezels tussen de struiken, vers 6, 7.
Zie wat het lot is van hen, tegen wie het geroep des lands, het geroep van hun eigen geweten opgaat, het kan niet anders of zij moeten zich in voortdurende angst en verwarring bevinden, zij kermen onder de bomen (aldus Broughton), en lijden smart onder de netelen, zij worden gestoken, hun huid wordt opengescheurd waar zij beschutting en bescherming dachten te vinden. Zie welk een ellende goddeloze mensen over zich brengen in deze wereld, maar die betekent niets, in vergelijking met hetgeen hen wacht in de andere wereld.

6. Zij waren al wat laag is, vers 8. Er was niets in hen, dat hen in iemands achting aanbeval. Het waren snode, verachtelijke lieden, lieden zonder naam, mensen voor wie niemand een goed woord over had, aan wie niemand iets goeds toewenste, zij waren gebannen van de aarde, als zijnde lager dan de aarde. Men zou het niet mogelijk achten dat de menselijke natuur ooit zo laag, zo diep kon zinken, zo kon ontaarden als zij in deze lieden ontaard is. Als wij God danken dat wij mensen zijn, dan hebben wij reden om Hem te danken dat wij niet zulke mensen zijn. Maar de zodanigen waren het, die Job bespotten en beledigden:
a. Uit wraak, omdat hij in zijn voorspoed en macht als een goed magistraat de wetten ten uitvoer heeft gelegd, die uitgevaardigd waren tegen landlopers. dieven en brutale bedelaars, hetgeen deze laaghartige lieden nu tegen hem herdachten.
b. In zegepraal over hem, omdat zij dachten dat hij hun gelijk was geworden, Jesaja 14:10, 11. De verworpenen, de mensen van een laaghartig gemoed, honen de ellendigen, Psalm 35:15.

II. Hoe zwaar de beledigingen waren, die zij hem aandeden.

1. Zij maakten balladen op hem, spotliederen waarmee zij zichzelf en hun metgezellen vrolijk maakten, vers 9. Ik ben hun snarenspel, ik ben hun tot een klapwoord. Diegenen hebben wel een zeer laaghartig gemoed, die de rampen van hun eerlijke naburen tot een onderwerp van scherts maken en zich vrolijk maken met hun leed.

2. Zij meden hem als een afzichtelijk schouwspel, verafschuwden hem, vloden ver van hem weg, vers 10, als van een lelijk monster of als iemand, die besmettelijk is. Zij, die zelf uitgedreven waren, hadden hem willen uitdrijven van onder de mensen. Want: 3. Zij drukten de grootste minachting van hem uit. Zij spogen in zijn gelaat of waren bereid dit te doen, zij

stieten zijn voeten uit vers 12, schopten hem, hetzij in toorn omdat zij hem haatten, of uit vermaak om zich vrolijk met hem te maken, zoals zij met hun makkers deden bij het spel van voetbal. De besten van de heiligen hadden soms de zwaarste beledigingen te verduren van een spijtige, minachtende, boze wereld, en wij moeten dit niet vreemd vinden, onze Meester zelf is aldus mishandeld geworden.

4. Zij waren zeer boosaardig tegen hem, bespotten hem niet slechts, maar legden er zich op toe om hem al het wezenlijke kwaad te doen, dat zij slechts konden bedenken. Zij banen tegen mij hun verderfelijke wegen, of zoals sommigen het lezen: Zij werpen de oorzaak van hun leed op mij, dat is: zij geven mij de schuld ervan, dat zij zijn uitgedreven, en het is ook iets geheel gewoons dat de misdadigers de rechters en de wetten haten, door welke zij gestraft worden. Maar onder dit voorwendsel:
a. Hebben zij hem valselijk beschuldigd, en zijn vorige wandel verkeerd voorgesteld, hetgeen hier genoemd wordt zijn pad afbreken. Zij spraken van hem als een tiran en verdrukker, omdat hij gerechtigheid aan hen had geoefend, en misschien hebben Jobs vrienden hun liefdeloos oordeel van hem, Hoofdstuk 22:6 en verv. op het onrechtvaardig en onredelijk geschreeuw van deze ellendelingen gegrond, en dat was dan wel een blijk van hun grote zwakheid en onbezonnenheid, immers wie kan onschuldig zijn, indien op de beschuldigingen van zulke lieden wordt acht geslagen?
b. Zij juichten niet slechts in zijn leed, maar bevorderden het, deden alles wat zij konden om nog toe te voegen aan zijn ellende en haar nog zwaarder voor hem te maken. Het is een grote zonde om iemands rampen, inzonderheid die van Godvruchtigen, nog zwaarder te maken dan zij reeds zijn. Daarin hebben zij geen helper, niemand die hen er toe aanspoort of er hen in ondersteunt, niemand die er hen in verdedigt of beschermt, maar zij doen het alles uit eigen beweging. In andere dingen zijn zij onbekwaam maar zij zijn bekwaam genoeg om kwaad te doen, om dat te bedenken hebben zij niemands hulp nodig. Sommigen lezen dit aldus: Zij houden mijn ellende voor een gewin, hoewel zij er volstrekt niet in betere toestand door kwamen. Slechte mensen verheugen zich in de rampen van anderen, al is het ook dat zij er zelf niets bij winnen.

5. Zij, die hem al dit kwaad deden, waren talrijk, eenstemmig en heftig, vers 14. Zij kwamen aan als door een wijde breuk, een heftig binnenstromen van water als een dijk of dam gebroken is. Of "zij kwamen als soldaten door een grote bres, die zij in de muur van een belegerde stad hebben gemaakt, met de uiterste woede op mij aanstormende," en daarin schepten zij behagen, zij waren er trots op. Zij rolden zich in de verwoesting zoals iemand zich in een zacht bed rolt, en zij wentelden zich op hem met al het gewicht hunner boosaardigheid. Eindelijk. Al die smaad werd veroorzaakt door de ellende, waarin hij zich bevond, vers 11. Want Hij heeft mijn zeel losgemaakt, "Hij heeft de eer en de macht weggenomen waarmee ik omgord was, Hoofdstuk 12:18, verstrooid wat ik had vergaderd en al mijn zaken losgemaakt, Hij heeft mij beproefd, en daarom hebben zij de breidel voor mijn aangezicht afgeworpen," dat is: "hebben zich de vrijheid gegeven om al wat zij willen tegen mij te zeggen en te doen." Zij, aan wie Gods voorzienigheid hun eer ontnomen heeft, kunnen verwachten door onbezonnen, kwaadwillige lieden met smaad te worden overladen. "Omdat Hij Zijn zeel heeft losgemaakt," (het oorspronkelijke laat ook die lezing toe) dat is: "omdat Hij Zijn teugel, Zijn beslag van hun boosaardigheid heeft weggenomen, hebben zij de teugel van mij weggeworpen," dat is: "zij houden geen rekening met mijn gezag en hebben geen het minste ontzag voor mij." God heeft vat op het geweten, zelfs van slechte mensen, en Hij legt beslag op hen, en daaraan is het te danken dat wij niet voortdurend aldus beledigd en mishandeld worden. En indien wij te eniger tijd zo’n behandeling ondervinden, dan moeten

wij de hand Gods erkennen, die dat beslag afgenomen heeft, zoals David, toen Simeï hem gevloekt heeft: Laat hem vloeken, de Heere heeft het hem gezegd. Nu kunnen wij in dit alles:
a. De ongestadigheid zien van wereldlijke eer, en inzonderheid van de lof en de toejuiching van het volk. Hoe plotseling kan iemand van de hoogte van waardigheid in de diepte van ongenade en smaad vallen. Hoe weinig reden hebben de mensen dus om eerzuchtig te zijn naar of trots te zijn op hetgeen zo licht verloren wordt, en hoe weinig kunnen zij er op betrouwen! Zij, die heden Hosanna roepen, kunnen morgen de kreet aanheffen: Kruis hem! Maar er is een eer, die van God komt, die wij, zo wij haar verkrijgen, niet zo veranderlijk zullen vinden en niet zo gemakkelijk te verliezen.
b. Wij kunnen er in zien dat het dikwijls het lot is geweest van zeer wijze en Godvruchtige mensen om vertreden en mishandeld te worden. En
c. Dat zij, die alleen het oog hebben op de dingen, die gezien worden, hen verachten, die onder de afkeuring, het misnoegen van de wereld liggen, al zijn zij ook nog zozeer de gunstgenoten des hemels. Niets maakt armoede smartelijker dan dat zij de mensen doet smaden: "Turba Remi sequitur fortunam, ut semper odit damnatos. - Het Romeinse gepeupel, getrouw aan de wending van de fortuin, vervolgt nog steeds hen, die gevallen zijn."
d. Wij kunnen in Job een type zien van Christus, die aldus "een smaad van mensen was en veracht van het volk," Psalm 22:7, Jesaja 53:3 en Zijn aangezicht niet verborg voor smaadheden en speeksel, en dit beter dan Job heeft verdragen.

Job 30:15 - 31
In dit tweede deel van Jobs klacht, die zeer bitter is en veel treurige tonen te horen geeft, kunnen wij zeer veel opmerken waarover hij klaagt, en een weinig waarmee hij zich vertroost.
I. Hier is veel waarover hij klaagt.

1. In het algemeen, het was een dag van grote beproeving en smart.
a. De beproeving greep hem aan, overviel hem. Zij greep hem aan, vers 16. De dagen des druks grijpen mij aan, zij hebben mij gevangen, zoals de gerechtsdienaar de schuldenaar gevangen neemt en zich met geweld van hem verzekert. Als de ellende komt met een opdracht, dan doet zij een vaste greep en zal niet loslaten. Zij overviel hem, vers 27, De dagen van de verdrukking zijn mij voorgekomen, dat is: "zij kwamen tot mij zonder mij vooruit te waarschuwen, ik verwachtte ze niet, en heb ook geen voorziening gemaakt voor zo’n boze tijd." Merk op: hij rekent zijn beproeving bij dagen, die spoedig geteld en voleindigd zijn, en als niets zijn in vergelijking met de eeuwen van de eeuwigheid, 2 Corinthiers 4:17.
b. Hij was er door in grote droefheid. Zijn ingewanden ziedden van smart en rustten niet, vers 27. De bewustheid van zijn rampen knaagde voortdurend aan zijn hart, van dag tot dag ging hij in het zwart, altijd zuchtende, altijd wenende, en er was zo’n nevel over zijn geest, dat hij in werkelijkheid ging zonder de zon, vers 28. Nergens had hij genoegen in, hij gaf zich over aan voortdurende smart, als iemand die, gelijk Jakob, besloten had om rouwbedrijvende in het graf neer te dalen. Hij ging buiten de zon - zo lezen het sommigen - in donkere schaduwrijke plaatsen, zoals neerslachtige mensen gewoonlijk doen. Als hij naar de vergadering ging om zich met haar te verenigen in de plechtige aanbidding Gods, in plaats van dan kalm op te staan teneinde om haar gebeden te verzoeken, stond hij op en schreeuwde luidkeels van pijn of van zielesmart, als iemand die half buiten zichzelf is. Als hij in het openbaar verscheen om bezoeken te ontvangen, kon hij als de aanval opkwam zich niet inhouden, de welvoeglijkheid niet inachtnemen, maar stond op en schreeuwde Aldus was hij de draken een broeder en een metgezel van de jonge struisen, zowel in het kiezen van eenzaamheid en afzondering, zoals zij, Jesaja 34:13, als in het maken van die afschuwelijke geluiden, zoals zij ze maken, zijn ondoordachte klachten werden gevoegelijk vergeleken bij hun onduidelijke geluiden.

2. De schrik en ontroering, die zich meester maakten van zijn ziel, waren het ontzettendste van zijn ramp, vers 15, 16.
a. Richtte hij de blik voorwaarts, dan zag hij alles even schrikkelijk voor zich, poogde hij die angsten van zich af te schudden, dan kwamen zij met zoveel te meer heftigheid terug, trachtte hij ze te ontkomen, zij vervolgden zijn ziel zo snel en zo heftig als de wind. In het eerst klaagde hij dat de verschrikkingen Gods zich tegen hem rustten, Hoofdstuk 6:4. En nog keerden zij zich tegen hem, waarheen hij zich ook wendde, zij vervolgden hem. Mijn ziel - in het Hebreeuws: mijn voornaamste, mijn vorstin, want de ziel is het voornaamste deel van de mens, zij is onze heerlijkheid, zij is in ieder opzicht voortreffelijker dan het lichaam, en daarom moet hetgeen de ziel vervolgt en bedreigt het meest gevreesd worden.
b. Wierp hij de blik achterwaarts, dan zag hij al het goede, dat hij vroeger genoten had, van zich weggenomen, niets ervan overgebleven dan de bittere herinnering eraan, mijn heil is als een wolk voorbijgegaan, mijn welvaren is even plotseling, snel en onherroepelijk verdwenen als een wolk.
c. Zag hij naar binnen, dan bevond hij dat zijn moed weg was, dat hij niet instaat was zijn kwalen en ziekte te dragen, dat hij niet slechts gewoeld was, maar dat zijn ziel in hem was uitgestort, vers 16. Hij was niet slechts zwak als water, maar in zijn gevoel was hij als water dat teloor ging, op de grond was uitgestort, Psalm 22:15. Mijn hart is als was, het is gesmolten in het midden mijns ingewands.

3. Zijn lichaamskrankheid was zeer hevig, want:
a. Hij was vol van pijn, snijdende pijn, pijn die tot zijn beenderen, al zijn beenderen doordrong, vers 17. Het was een doodssteek in zijn beenderen, die hem des nachts doorboorde, als hij verkwikt had moeten worden door de slaap, zijn polsaderen rustten niet. Hij kon niet rusten van de pijn, de slaap week van zijn oogleden. Zijn gebeente was ontstoken, vers 30. Hij had voortdurend koorts, die de vochten opdroogde en tot het merg van zijn beenderen toe verteerde. Zie hoe broos ons lichaam is, dat de zaden van onze ziekte en van de dood in zich draagt.
b. Hij was vol van wonden. Sommigen, die pijnlijk zijn in hun gebeente, slapen toch in een gave huid, maar Satans opdracht tegen Job strekte zich uit tot zijn gebeente en zijn vlees en zo spaarde hij dan geen van beide. Zijn huid was zwart geworden over hem, vers 30. Het bloed stolde en de zweren etterden, waardoor zijn huid zwart werd. Zelfs de kleur van zijn kleren was door het voortdurend etteren van zijn zweren veranderd, en het zachte kleed dat hij placht te dragen, was nu zo stijf geworden, dat zijn kleren waren als de kraag zijns roks, vers 18. Het zou walglijk zijn om de toestand te beschrijven, waarin de arme Job zich bevond uit gebrek aan schoon linnen en goede verpleging, en welke vuile lompen zijn kleren waren. Sommigen denken dat Job bij al zijn andere kwalen ook nog aan keelontsteking leed, waardoor zijn keel gezwollen was, en dat dit het was dat hem als met een stijve halskraag omknelde. Aldus was hij in het slijk geworpen, vers 19, bij slijk vergeleken, volgens sommigen, zijn lichaam geleek meer op een hoop vuil dan op iets anders. Laat niemand hoogmoedig zijn op zijn kleren, noch op de zindelijkheid ervan, men weet niet hoe door de een of andere ziekte die kleren veranderd kunnen worden zelfs in het slijk geworpen kunnen worden waardoor zij walglijk worden voor hem die ze draagt, zowel als voor anderen, "voor specerijen zal er stank zijn," Jesaja 3:24. Wij zijn op zijn best slechts stof en as, en ons lichaam is een vernederd lichaam, maar wij zijn geneigd dit te vergeten, totdat God door de een of andere zware ziekte ons doet gevoelen en weten wat wij zijn. "Ik ben reeds gelijk geworden aan die stof en as, waarin ik weldra ontbonden zal zijn, waar ik ook ga, overal draag ik mijn graf met mij." 5. Wat hem het meest van alles smartte was, dat God zijn vijand scheen te zijn geworden, en tegen hem scheen te strijden. Hij was het, die hem in het slijk wierp, vers 19, en hem daar scheen te vertreden. Dit ging hem meer dan iets anders ter harte.

a. Dat God niet voor hem verscheen, niet voor hem optrad. Hij wendde zich tot Hem maar verkreeg geen verlichting, hij beriep zich op Hem, maar verkreeg geen uitspraak, hij was zeer dringend in zijn smekingen maar het was tevergeefs, vers 20. "Ik schrei tot U als iemand wie het ernst is, ik sta en roep als een die op antwoord wacht, maar Gij hoort niet, voorzoveel ik zie slaat Gij geen acht op mijn geroep." Als op onze vurigste gebeden geen snelle en merkwaardige verhoring volgt, dan moeten wij dit niet vreemd vinden. Hoewel het zaad Jakobs Hem nooit tevergeefs heeft gezocht, hebben zij dit toch wel dikwijls gedacht, gedacht niet slechts dat God doof was, maar toornig was op het gebed Zijns volks, Psalm 80:5.
b. Dat God tegen hem optrad Hier hebben wij een van de slechtste woorden, die Job ooit gesproken heeft, vers 21. Gij zijt veranderd in een wrede tegen mij. Verre zij het van de God van de barmhartigheid en genade, dat Hij jegens iemand wreed zou zijn, Zijn barmhartigheden hebben geen einde, maar inzonderheid dat Hij dit zijn zou voor Zijn eigen kinderen.

Job was onrechtvaardig en ondankbaar, toen hij dit van Hem zei, maar harde gedachten te koesteren van God, was de zonde die hem toen lichtelijk heeft omringd. Hier:
a. Dacht hij dat God tegen hem streed, al Zijn kracht tegen hem aanwendde om hem te verderven. Door de sterkte Uwer hand wederstaat Gij mij hatelijk, of zijt Gij mij een tegenstander. Hij had betere gedachten van God, Hoofdstuk 23:6, toen hij tot de gevolgtrekking kwam dat Hij naar de grootheid van Zijn macht niet met hem zou twisten. God heeft een volstrekte vrijmacht en een onweerstaanbare kracht, maar noch de een noch de ander gebruikt Hij ooft om iemand te verpletteren of te verdrukken.
b. Hij dacht dat Hij hem hoonde en bespotte, vers 22. Gij heft mij op in de wind, als een veertje, of als kaf, waarmee de wind speelt, zo ongelijk een partij achtte Job zich voor de Almacht, en zo onmachtig was hij om zichzelf te helpen, toen Hij hem niet in triomf, maar in verschrikking, deed rijden op de wind, en de oordelen Gods hem het wezen versmolten, zoals een wolk opgelost en weggedreven wordt door de wind. Het wezen, de substantie, van de mens in zijn beste toestand, is een niets voor de almacht van God, en spoedig versmolten of opgelost.

5. Hij verwachtte niets anders dan dat God door al deze ellende en benauwdheid spoedig een einde aan hem zou maken. "Indien ik moet rijden op de wind, dan kan ik op niets anders rekenen, dan dat ik te pletter zal vallen." En hij spreekt alsof God in Zijn handelingen met hem ook niets anders dan dat bedoelde. "Ik weet dat Gij mij met zoveel temeer verschrikking ter dood brengen zult, ofschoon ik daar zonder al die moeite en last heengebracht had kunnen worden, want het is het huis van de samenkomst aller levenden," vers 23. Het graf is een huis, een eng, donker, koud huis, maar het zal onze woning zijn, waarin wij zullen rusten en veilig zullen wezen, het is ons langdurig tehuis, ons eigen tehuis, want het is de schoot van onze moeder, en daarin worden wij verzameld tot onze vaderen. Het is een huis, dat voor ons bestemd is, door Hem, die de bepalingen van al onze woningen verordineerd heeft. Het is bestemd voor alle levenden. Het is de algemene vergaderplaats, waar rijken en armen elkaar ontmoeten, het is bestemd om de plaats te zijn van de algemene samenkomst, allen moeten wij er binnenkort heengebracht worden. Het is God, die er ons heenbrengt, want de sleutelen des doods en des grafs zijn in Zijn hand, en wij kunnen allen weten dat Hij er ons vroeg of laat zal heenbrengen, het zou goed voor ons wezen zo wij hier behoorlijk over nadachten. De levenden weten dat zij zullen sterven, laat ons, een ieder van ons, het weten met toepassing op onszelf.

6. Er waren twee dingen, die zijn lijden verzwaarden en het zoveel minder draaglijk maakten.

a. Dat het hem in zijn verwachting zozeer had teleurgesteld, vers 26. "Als ik het goede, meer van het goede, verwachtte, of tenminste de voortduur van het goede dat ik had, dan kwam het kwade," zo onzeker zijn al onze wereldlijke genietingen, en zo groot is de dwaasheid om ons met grote verwachtingen ervan te vleien. Zij, die licht verwachten van de spranken hunner lichamelijke genietingen, zullen zich ellendig teleurgesteld zien en zullen hun bed spreiden in de duisternis.
b. Dat het een zeer grote verandering was in zijn toestand, vers 31. "Mijn harp is niet slechts terzijde gelegd en aan de wilgen gehangen, zij is tot een rouwklage geworden, en mijn orgel tot een stem van de wenenden." In zijn voorspoed had Job trommel en harp ter hand genomen en zich verblijd op het geluid des orgels, Hoofdstuk 21:12. In weerwil van zijn ernst en genade had hij tijd gevonden om blijmoedig te zijn, maar nu was zijn toon veranderd. Laat hen, die blijde zijn, dus wezen als niet blijde zijnde, want zij weten niet hoe spoedig hun lachen veranderd zal worden in treuren, en hun blijdschap in bedroefdheid. Aldus zien wij over hoeveel Job klaagde, maar: II. Te midden van dit alles is er iets, waarmee hij zich vertroost, maar het is slechts weinig.

1. Hij voorziet met vertroosting dat de dood een einde zal maken aan al zijn rampen, vers 24. Hoewel God hem thans door de sterkte van Zijn hand wederstaat, zal Hij toch, zegt hij, tot de aardhoop, dat is het graf, Zijn hand niet uitsteken. De hand van Gods toorn zal hem ter dood brengen, maar zal hem niet volgen na de dood, zijn ziel zal veilig en gelukkig zijn in de wereld van de geesten, zijn lichaam veilig en rustig in het stof. Als de mensen stervende zijn, zuchten en kermen en vrezen zij, maar in het graf gevoelen zij niets en vrezen zij niets, daar is alles rustig en kalm. "In de hel, die verderf wordt genoemd, schreeuwen zij, maar niet in het graf en daar ik van de tweede dood verlost ben zal de eerste mij een werkelijke verlichting wezen." Daarom wenste hij in het graf verstoken te zijn, Hoofdstuk 14:13.

2. Hij gedenkt met vertroosting aan het medegevoel dat hij altijd in de rampen van anderen heeft betoond, toen het hemzelf nog wèl ging, vers 25. Weende ik niet over hem, die harde dagen had? Sommigen denken dat hij hierin klaagt over God, het zeer hard vindende dat hij, die altijd barmhartigheid heeft betoond aan anderen, nu zelf geen barmhartigheid ontmoet. Ik zou het liever beschouwen als een gedachte, die hem kalmte gaf, zijn geweten getuigde voor hem dat hij altijd medegevoel heeft gehad met mensen, die in kommer en ellende waren, en gedaan heeft wat hij kon om hen te helpen, weshalve hij reden had om te verwachten dat ten laatste zowel God als zijn vrienden medelijden met hem zullen hebben. Zij, die treuren met de treurenden, zullen hun eigen smarten zoveel gemakkelijker kunnen dragen, als het hun beurt is om van de bittere beker te drinken. Brandde mijn ziel niet voor de armen? zo lezen het sommigen, het vergelijkende met hetgeen Paulus zegt, 2 Corinthiers 11:29, "Wie wordt er geërgerd, dat ik niet brande?" Gelijk zij, die hard en onbarmhartig zijn geweest voor anderen, verwachten kunnen er door hun eigen geweten van te zullen horen als zijzelf in benauwdheid zijn, zo zal voor hen, die zich verstandig hebben gedragen jegens de ellendigen en hen hebben geholpen en ondersteund, de herinnering hieraan hun bed zacht en gemakkelijk maken in hun ziekte, Psalm 41:2, 4.

HOOFDSTUK 31

1 Ik heb een verbond gemaakt met mijn ogen; hoe zou ik dan acht gegeven hebben op een maagd? 2 Want wat is het deel Gods van boven, of de erve des Almachtigen uit de hoogten? 3 Is niet het verderf voor de verkeerde, ja, wat vreemds voor de werkers der ongerechtigheid? 4 Ziet Hij niet mijn wegen, en telt Hij niet al mijn treden? 5 Zo ik met ijdelheid omgegaan heb, en mijn voet gesneld heeft tot bedriegerij; 6 Hij wege mij op, in een rechte weegschaal, en God zal mijn oprechtigheid weten. 7 Zo mijn gang uit de weg geweken is, en mijn hart mijn ogen nagevolgd is, en aan mijn handen iets aankleeft; 8 Zo moet ik zaaien, maar een ander eten, en mijn spruiten moeten uitgeworteld worden! 9 Zo mijn hart verlokt is geweest tot een vrouw, of ik aan mijns naasten deur geloerd heb; 10 Zo moet mijn huisvrouw met een ander malen, en anderen zich over haar krommen! 11 Want dat is een schandelijke daad, en het is een misdaad bij de rechters. 12 Want dat is een vuur, hetwelk tot de verderving toe verteert, en al mijn inkomen uitgeworteld zou hebben. 13 Zo ik versmaad heb het recht mijns knechts, of mijner dienstmaagd, als zij geschil hadden met mij; 14 (Want wat zou ik doen, als God opstond? En als Hij bezoeking deed, wat zou ik Hem antwoorden? 15 Heeft Hij niet, Die mij in de buik maakte, hem ook gemaakt en Een ons in de baarmoeder bereid?) 16 Zo ik de armen hun begeerte onthouden heb, of de ogen der weduwe laten versmachten; 17 En mijn bete alleen gegeten heb, zodat de wees daarvan niet gegeten heeft; 18 (Want van mijn jonkheid af is hij bij mij opgetogen, als bij een vader, en van mijner moeders buik af heb ik haar geleid;) 19 Zo ik iemand heb zien omkomen, omdat hij zonder kleding was, en dat de nooddruftige geen deksel had; 20 Zo zijn lenden mij niet gezegend hebben, toen hij van de vellen mijner lammeren verwarmd werd; 21 Zo ik mijn hand tegen de wees bewogen heb, omdat ik in de poort mijn hulp zag; 22 Mijn schouder valle van het schouderbeen, en mijn arm breke van zijn pijp af! 23 Want het verderf Gods was bij mij een schrik, en ik vermocht niet vanwege Zijn hoogheid. 24 Zo ik het goud tot mijn hoop gezet heb, of tot het fijn goud gezegd heb: Gij zijt mijn vertrouwen; 25 Zo ik blijde ben geweest, omdat mijn vermogen groot was, en omdat mijn hand geweldig veel verkregen had; 26 Zo ik het licht aangezien heb, wanneer het scheen, of de maan heerlijk voortgaande; 27 En mijn hart verlokt is geweest in het verborgen, dat mijn hand mijn mond gekust heeft; 28 Dat ware ook een misdaad bij de rechter; want ik zou de God van boven verzaakt hebben. 29 Zo ik verblijd ben geweest in de verdrukking mijns haters, en mij opgewekt heb, als het kwaad hem vond; 30 (Ook heb ik mijn gehemelte niet toegelaten te zondigen, mits door een vloek zijn ziel te begeren). 31 Zo de lieden mijner tent niet hebben gezegd: Och, of wij van zijn vlees hadden, wij zouden niet verzadigd worden; 32 De vreemdeling overnachtte niet op de straat; mijn deuren opende ik naar de weg; 33 Zo ik, gelijk Adam, mijn overtredingen bedekt heb, door eigenliefde mijn misdaad verbergende! 34 Zeker, ik kon wel een grote menigte geweldiglijk onderdrukt hebben; maar de verachtste der huisgezinnen zou mij afgeschrikt hebben; zodat ik gewezen zou hebben, en ter deure niet uitgegaan zijn. 35 Och, of ik een hadde, die mij hoorde! Zie, mijn oogmerk is, dat de Almachtige mij antwoorde, en dat mijn tegenpartij een boek schrijve. 36 Zou ik het niet op mijn schouder dragen? Ik zou het op mij binden als een kroon. 37 Het getal mijner treden zou ik hem aanwijzen; als een vorst zou ik tot hem naderen. 38 Zo mijn land tegen mij roept, en zijn voren te zamen wenen; 39 Zo ik zijn vermogen gegeten heb zonder geld, en de ziel zijner akkerlieden heb doen hijgen; 40 Dat voor tarwe distelen voortkomen, en voor gerst stinkkruid! De woorden van Job hebben een einde.

Job heeft dikwijls zijn oprechtheid betuigd in het algemeen, hier geeft hij er bijzondere voorbeelden van, niet bij wijze van lof (want hij verkondigt hier zijn daden niet) maar in rechtmatige en noodzakelijke zelfverdediging, om zich te zuiveren van de misdaden, waarvan zijn vrienden hem valselijk hadden beschuldigd, en dat is iets, dat iedereen aan zijn eigen goede naam is verschuldigd.

Jobs vrienden zijn nauwkeurig en uitvoerig geweest in de artikelen van de beschuldiging die zij tegen hem inbrachten, en daarom is hij het in zijn betuiging, die inzonderheid schijnt te verwijzen naar hetgeen waar Elifaz hem van had beschuldigd Hoofdstuk 22:6 en verv. Zij hadden geen getuigen tegen hem gebracht, en zij konden hetgeen waarvan zij hem beschuldigden, niet bewijzen, en daarom kan hij wel toegelaten worden om zich onder ede te zuiveren, hetgeen hij doet op zeer plechtige wijze en onder vele ontzettende inroeping van Gods toorn, indien hij aan deze misdaden schuldig was. Deze betuiging bevestigt het karakter

door God aan Job toegeschreven, dat er niemand was gelijk hij op de aarde. Hij houdt niet slechts de reinheid van zijn handelingen staande, maar toont ook aan dat hij naar goede beginselen heeft gehandeld, dat de reden van zijn wijken van het kwaad was dat hij God vreesde en dat zijn Godsvrucht op de bodem was van zijn gerechtigheid en zijn barmhartigheid, en dit kroont het bewijs van zijn oprechtheid, De zonden waarvan hij hier zegt vrij te zijn, zijn:
1. Wulpsheid en onreinheid van hart vers 1 - 4.
2. Bedrog en ongerechtigheid in de handel, vers 5 - 8.
3. Overspel, vers 9 - 12.
4. Hoogmoed en strengheid jegens zijn dienaren, vers 13 - 15.
5. Onbarmhartigheid jegens de armen, de weduwen en wezen, vers 16 - 23.
6. Vertrouwen op zijn wereldlijke rijkdom, vers 24 - 25.
7. Afgoderij, vers 26 - 23.
8. Wraakzucht, vers 29 - 31.
9. Veronachtzaming van arme vreemdelingen, vers 32.
10. Huichelarij door het verbergen van zijn eigen zonden en lafhartigheid door in anderen de zonde oogluikend toe te laten, vers 33, 34.

II. Verdrukking en het met geweld aantasten van de rechten van anderen, vers 38 - 40. En bij het einde beroept hij zich betreffende zijn oprechtheid op het oordeel Gods, vers 35 - 37. Nu kunnen wij in dit alles zien:
a. Wat in de patriarchale tijd het gevoelen was betreffende goed en kwaad, en wat zolang geleden veroordeeld werd als zondig, dat is: als beide hatelijk en schadelijk te zijn.
b. Een edel voorbeeld van Godsvrucht en deugd ons ter navolging voorgesteld en, zo ons geweten voor ons getuigt dat wij er ons naar gedragen, dan zal dit onze blijdschap en verheuging zijn in de dag des kwaads, zoals het dit voor Job geweest is.

Job 31:1 - 8
De lusten van het vlees en de liefde tot de wereld zijn de twee noodlottige klippen, waarop velen schipbreuk leden. Job betuigt en verzekert dat hij tegen beide altijd op zijn hoede geweest is en ze heeft vermeden.

I. Tegen de lusten van het vlees. Hij heeft zich niet slechts vrijgehouden van overspel, van de vrouw zijns naasten te verontreinigen, vers 9, maar ook van alle ontucht met welke vrouw het ook zij. Hij had geen bijwijf, maar was onkreukbaar trouw aan het huwelijksbed, hoewel zijn vrouw geen van de wijste, beste of vriendelijkste was. Van de beginne is het zo geweest dat een man slechts een vrouw zou hebben en haar alleen zou aankleven, en Job hield zich streng aan deze instelling en verafschuwde de gedachte om er tegen te zondigen, want hoewel zijn grootheid hem ertoe kon verleiden, heeft zijn Godsvrucht er hem voor bewaard. Job was nu ziek van lichaam en leed zeer veel pijn, en in die toestand is het zeer bijzonder troostrijk als ons geweten voor ons getuigen kan dat wij de kuisheid van ons lichaam bewaard en ons vat in heiligmaking en eer hebben bezeten. Merk hier nu op:

1. Welke de besluiten waren, waaraan hij zich ten opzichte van deze zaak gehouden heeft, vers 1. Ik heb een verbond gemaakt met mijn ogen, dat is: "Ik waakte tegen de gelegenheid van de zonde, hoe zou ik dan acht gegeven hebben op een maagd?" dat is: dat was het middel, dat mij door de genade Gods voor de eerste stap daartoe bewaard heeft." Zover was hij van wellustige dartelheid, of van enigerlei daad van onkuisheid dat:
a. Hij zich niet eens een wellustige blik veroorloofde. Hij heeft een verbond gemaakt met zijn ogen, hij sloot de overeenkomst met hen, dat hij hun het genoegen zou toestaan om het

zonlicht te aanschouwen en de heerlijkheid Gods, uitblinkende in de zichtbare schepping, mits zij zich nimmer zouden richten op een voorwerp, dat aanleiding zou kunnen geven tot een onreine verbeelding, en nog veel minder op iets, dat onreine begeerten in zijn hart zou kunnen doen opkomen, en dat wel op straffe om, zo zij het wèl deden er voor te moeten boeten met tranen van berouw. Zij, die hun hart rein willen houden, moeten op hun hoede zijn tegen hun ogen, want het zijn de uit - en ingangen van onreinheid. Vandaar dat wij lezen van een "lonken met de ogen," Jesaja 3:16, en van ogen vol overspel, 2 Petrus 2:14. De eerste zonde begon in het oog, Genesis 3:6. Waar wij ons niet mee moeten inlaten, daar moet onze begeerte niet naar uitgaan, en hetgeen, waarna onze begeerte niet moet uitgaan, moeten wij niet aanzien, niet de verboden rijkdom, Spreuken 23:5, niet de verboden wijn, Spreuken 23:31, niet de verboden vrouw, Mattheüs 5:28.
b. Hij wilde zelfs geen wellustige gedachte in zijn hart toelaten: "hoe zou ik dan denken aan een maagd, vers 1, met een onreine verbeelding en een onreine begeerte naar haar?" Schaamte en eergevoel kunnen hem weerhouden van de kuisheid van een schone maagd te belagen, maar alleen genade en de vreze Gods kunnen hem weerhouden van er ook maar aan te denken. Diegenen zijn niet kuis, die het niet in de geest zijn zowel als in het lichaam, 1 Corinthiers 7:34. Zie hoe Christus' verklaring van het zevende gebod overeenkomt met de oude opvatting ervan, en hoeveel beter Job het verstond dan de Farizeen, hoewel zij op Mozes' stoel waren gezeten.

2. Door welke redenen hij in deze zaak geleid werd. Het was niet de vrees voor versmaadheid onder de mensen, hoewel ook die in aanmerking moet komen, Spreuken 6:33, maar de vrees voor de toorn en de vloek Gods. Hij wist zeer goed:
a. Dat onkuisheid een zonde is, die alle goed verbeurt en ons buitensluit van de hoop er op, vers 2. Wat is het deel Gods van boven? Welke zegen kunnen zulke onreine zondaren verwachten van de reine en heilige God, of welk teken van Zijn gunst? Naar welke erve van de Almachtige uit de hoogten kunnen zij uitzien? Zij, die zich wentelen in onreinheid maken zich ten enenmale ongeschikt voor gemeenschapsoefening met God, hetzij in genade hier of in heerlijkheid hiernamaals, en worden verwant aan onreine geesten, die voor altijd van Hem zijn afgescheiden, welk deel en erve kunnen zij dan hebben met God? In het nieuwe Jeruzalem, de heilige stad, zal niets binnenkomen, dat onrein is.

b. Het is een zonde, die aan de wraak Gods blootstelt, vers 3. Zij zal gewis de zondaar, zo hij zich niet intijds bekeert, ten verderve brengen. Is het verderf niet een gewis en haastig verderf, ja een vreemde straf voor de werkers van deze ongerechtigheid? Dwazen maken een grapje van deze zonde voor hen is het een "peccadille, een geringe, vergeeflijke misstap," een jeugdige grap, maar zij bedriegen zich met ijdele woorden, want om deze dingen - hoe gering of onbeduidend zij ze ook schatten - komt de toorn Gods, de ondraaglijke toorn des eeuwigen Gods, over de kinderen van de ongehoorzaamheid, Efeziërs 5:6. Er zijn sommige zondaren, om welke te ontmoeten God soms uit de gewone weg van de voorzienigheid gaat, zondaren zoals dezen. Het verderf van Sodom was iets vreemds, een vreemde straf. Is er geen vervreemding (zo lezen het sommigen) voor de werkers van de ongerechtigheid? Dat is de zondigheid van de zonde, dat zij de geest, het gemoed, vervreemdt van God, Efeziërs 4:18, 19, en dit is de straf van de zondaren, dat zij voor eeuwig op een afstand van Hem geplaatst zijn, Openbaring 22:15.

c. Zij kan voor de alziende God niet verborgen zijn. Een wellustige gedachte kan niet zo in het geheim worden gekoesterd, een wellustige blik niet zo snel daarheen worden geworpen, dat zij aan Zijn kennisneming kunnen ontkomen, veel minder nog kan een daad van ontucht, al wordt zij nog zo in het geheim gepleegd, buiten Zijn gezicht zijn. Als Job te eniger tijd in

verzoeking was van deze zonde, dan heeft hij er zich van teruggehouden. en ook van alles wat er toe naderde, door deze gedachte: Ziet Hij niet mijn wegen? vers 4. Zoals Jozef zei: "Hoe zou ik een zo groot kwaad doen, en zondigen tegen God?" Genesis 39:9.

Job had het oog op twee dingen:
a. Gods alwetendheid. Het is een grote waarheid, dat "eens iegelijks wegen zijn voor de ogen des Heeren," Spreuken 20:21, maar Job maakte er hier melding van met toepassing op zichzelf en zijn eigen handelingen. Ziet Hij niet mijn wegen? O God, Gij doorgrondt mij en kent mijn hart. God ziet naar welke regel wij wandelen, in welk gezelschap wij wandelen naar welk doel wij heengaan, en daarom op welke wegen wij wandelen.
b. Zijn waarnemen of opmerken. "Hij ziet niet slechts, maar Hij merkt ook op, Hij telt al mijn treden, al mijn verkeerde stappen op de weg van plicht, al mijn schuine stappen naar de weg van de zonde." Hij ziet niet slechts onze wegen in het algemeen, maar neemt kennis van onze bijzondere treden op die wegen, van iedere handeling en elke beweging. Hij houdt rekening van alles omdat Hij ons ter verantwoording zal roepen ieder werk in het gericht zal brengen. God neemt nauwkeuriger nota van ons dan wij van onszelf nemen, want wie heeft ooit zijn eigen treden geteld? Maar God telt ze, zo laat ons dan voorzichtiglijk wandelen.

II. Hij was op zijn hoede tegen de liefde van de wereld, en vermeed zorgvuldig alle zondige, slinkse middelen om rijkdom te verwerven. Hij vreesde elk verboden gewin evenzeer als elk verboden genot. Laat ons zien:

1. Wat hij betuigt in het algemeen: dat hij eerlijk en rechtvaardig is geweest in al zijn handelingen, en, voorzoveel hij wist, nooit iemand onrecht heeft gedaan.
a. Hij heeft nooit met ijdelheid omgegaan, dat is: hij heeft nooit een leugen durven zeggen om een goede koop te kunnen sluiten. Het is nooit zijn wijze van doen geweest om in scherts of met dubbelzinnigheid te spreken, of vele woorden te gebruiken in zijn handelingen. Van sommige mensen is de voortdurende wandel een voortdurend bedrog. Zij maken van hetgeen zij hebben of meer dan het is, opdat men vertrouwen in hen zal stellen, of minder dan het is, opdat er van hen niets verwacht zal worden. Maar Job was een ander man. Zijn rijkdom was door geen ijdelheid verkregen, hoewel hij thans verminderd was, Spreuken 13:11.
b. Hij snelde nooit heen tot bedriegerij. Zij, die bedriegen, moeten vlug en bij de hand zijn, maar Jobs vlugheid en schranderheid zijn nooit die weg opgegaan. Hij heeft zich nooit gehaast om rijk te worden door bedrog, maar handelde steeds met omzichtigheid, opdat hij niet door onbezonnenheid iets zou doen, dat onrecht is. Wat wij in de wereld hebben kan met genot en vertroosting worden gebruikt, of ook met vertroosting worden verloren, zo wij er eerlijk aan gekomen zijn.
c. Zijn gang is niet uit de weg geweken, uit de weg van de gerechtigheid en van de billijkheid, daarvan heeft hij zich nooit afgekeerd, vers 7. Hij heeft niet alleen zorg gedragen om niet voortdurend op een weg van bedrog te wandelen, maar hij is van de weg van de eerlijkheid zelfs geen enkele stap afgeweken. In iedere handeling, in elke zaak moeten wij ons sterk gebonden achten aan de regelen van de gerechtigheid.
d. Zijn hart is zijn ogen niet nagevolgd, dat is: hij begeerde niet wat hij zag dat van iemand anders was, noch wenste dat het het zijne was. Begeerlijkheid wordt "de begeerlijkheid van de ogen" genoemd, 1 Johannes 2:16. Achan zag, en toen nam hij het verbannene. Het hart moet wel afdwalen dat de ogen navolgt, want dan ziet het niet verder dan op hetgeen gezien wordt, terwijl het in de hemel moest zijn waar de ogen niet kunnen reiken, het behoort de voorschriften te volgen van de Godsdienst en van de gezonde rede, indien het het oog volgt, dan zal dit het heenvoeren naar hetgeen waarvoor "God de mensen in het gericht zal doen komen," Prediker 11:9.

e. Dat geen vlek zijn handen aankleeft, vers 7. Dat is: er kon hem niet ten laste gelegd worden iets op oneerlijke wijze verkregen te hebben, of te hebben behouden wat eens anderen was zodra het bleek dat het eens anderen was. Ongerechtigheid is een vlek of smet, een smet op de bezitting, een smet op de eigenaar, zij bederft de schoonheid van beide, en is derhalve te vrezen. Zij, die veel met de wereld te doen hebben, kunnen misschien een smet op hun handen hebben, maar zij moeten haar afwassen door berouw en vergoeding te doen, en haar niet aan hun handen laten kleven. Zie Jesaja 33:15.

2. Hoe hij zijn betuiging bekrachtigt. Hij is zo overtuigd van zijn eigen eerlijkheid dat hij:
a. Bereid is om zijn goederen te laten onderzoeken, vers 6. Hij wege mij in een rechte weegschaal, dat is: "Laat er een onderzoek ingesteld worden naar hetgeen ik verkregen heb, en het zal bevonden worden dat het zijn gewicht houdt, een teken dat het niet door ijdelheid is verkregen, want dan zou er Tekel op zijn geschreven - "gewogen en te licht bevonden." Een eerlijk man vreest geen onderzoek, integendeel, hij begeert het, wèl verzekerd zijnde dat God zijn oprechtheid kent, en dat het onderzoek er naar zal uitlopen tot Zijn lof en eer.
b. Hij is bereid om de gehele cargo te verbeuren, indien er enigerlei contrabande in gevonden wordt, iets waar hij niet eerlijk aan gekomen is, vers 8. "Zo laat mij zaaien en een ander eten," men was het al eens er over geworden dat dit het lot is van verdrukkers Hoofdstuk 5:5, "en laat mijn spruiten, al de bomen, die ik geplant heb, ontworteld worden." Hierdoor wordt aangeduid dat hij geloofde dat de zonde die straf verdiende, en dat zij gewoonlijk aldus gestraft wordt, maar dat, hoewel zijn bezitting thans te gronde was gegaan (en indien ooit, dan is het op zo'n tijd dat zijn geweten hem aan zijn zonde herinnerd zou hebben), wist hij zich toch onschuldig en durfde hij het armzalige overschot van wat hij bezeten heeft gerust aan dit onderzoek blootstellen, bereid zijnde om het te verbeuren, indien bevonden werd dat hij er niet eerlijk aan gekomen is.

Job 31:9 - 15
Wij hebben hier nog twee voorbeelden van Jobs oprechtheid.
I. Hij had een zeer sterke afschuw van de zonde van overspel. Gelijk hij zijn eigen huwelijksbed niet geschonden had door een bijwijf te hebben (hij heeft niet eens gedacht aan of acht gegeven op, een maagd, zo was hij ook zeer zorgzaam om het huwelijksbed van zijn naaste niet te bevlekken. Laat ons hier zien:

1. Hoe rein hij was van deze zonde, vers 9.
a. Hij heeft zijns naasten huisvrouw niet eens begeerd, want zijn hart is niet verlokt geweest tot een vrouw. De schoonheid van de huisvrouw eens anderen heeft geen onkuise begeerten in hem gewekt, en hij is ook nooit door de verlokkingen van een overspelige vrouw bewogen geworden, zoals die beschreven zijn in Spreuken 7:6 en verv. Zie de oorsprong van al de verontreinigingen van dit leven, zij komen voort uit een verlokt hart. Iedere zonde is bedrieglijk en geen is dit meer dan de zonde van de onkuisheid.
b. Hij heeft nooit een onkuis plan bedacht of beraamd. Hij heeft nooit aan zijns naasten deur geloerd, om de gelegenheid te hebben om zijn huisvrouw te verleiden in zijn afwezigheid, toen de man niet in zijn huis was, Spreuken 7:19. Zie Hoofdstuk 24:15.

2. Welk een angst hij had voor die zonde, en hoe hij schrikte voor haar boosaardigheid - daar het een schandelijke daad is, vers 11, een van de grootste, vuilste zonden, waaraan een mens zich kan schuldig maken, uiterst tergend voor God en verderflijk voor het welvaren van de ziel. Ten opzichte van het kwaad ervan en de straf die zij verdiende, erkent hij dat, indien hij zich aan die snode misdaad had schuldig gemaakt:

a. Zijn geslacht met volle recht in de hoogste mate eerloos gemaakt zou kunnen worden, vers 10, zo moet mijn huisvrouw met een ander malen. Zo moet zij een slavin worden volgens sommigen, een hoer volgens anderen. God straft dikwijls de zonde van de een met de zonde van een ander, het overspel van de man met het overspel van de vrouw, zoals in Davids geval, 2 Samuel 12:11, hetgeen de ontrouw van de overspelige vrouw niet in het minst verontschuldigt, maar hoe groot haar ongerechtigheid ook is, God is rechtvaardig. Zie Hoséa 4:13. "Uwe bruiden bedrijven overspel". Zij, die niet rechtvaardig en trouw zijn jegens hun bloedverwanten, moeten het niet vreemd vinden indien hun bloedverwanten onrechtvaardig en ontrouw zijn jegens hen.
b. Hijzelf zou rechtvaardig in het openbaar tot een afschrikkend voorbeeld gesteld kunnen worden, want het is een misdaad bij de rechters, ja, al waren zij, die er schuldig aan zijn, ook zelf rechters, zoals Job rechter geweest is. Overspel is een misdaad, waarvan de burgerlijke overheid kennis behoort te nemen en die zij moet straffen, zo was het in de patriarchale tijd, eer de wet van Mozes haar tot een halsmisdaad heeft gemaakt. Het is een boos werk, waar het zwaard van de gerechtigheid een schrik voor moet wezen.
c. Zij zou met recht de ondergang van zijn bezitting tengevolge kunnen hebben, ja, hij wist dat dit zo zijn zou, vers 12. Dat is een vuur. Lust is een vuur in de ziel, van hen, die er aan toegeven, wordt gezegd dat zij branden. Het verteert al wat goed is - de overtuigingen, de vertroostingen - en verwoest het geweten. Het ontsteekt het vuur van Gods toorn dat, zo het niet wordt uitgeblust door het bloed van Christus, tot in de diepste hel zal branden. Het zal verteren zelfs tot aan die eeuwige verwoesting. Het verteert het lichaam, Spreuken 5:11. Het verteert het vermogen, ontwortelt al de inkomsten. Brandende lusten brengen brandende oordelen teweeg. Misschien is hier een toespeling op het verbranden van Sodom, dat bedoeld was om een afschrikkend voorbeeld te zijn voor hen die later een even goddeloos leven zouden leiden.

II. Dat hij zeer teergevoelig was voor zijn dienaren en hen met zachtheid heeft geregeerd. Hij had een groot gezin van dienstboden, en heeft het goed bestuurd. Hierin betoonde hij zijn oprechtheid, dat hij genade had om zijn drift te beteugelen, zowel als zijn lusten, en hij, die in deze twee dingen heerschappij heeft over zijn geest, is beter dan de sterke, Spreuken 16:32. Merk op:

1. Waarin Jobs inschikkelijkheid bestond jegens zijn dienstknechten, vers 13. Hij heeft het recht zijns dienstknechts of van zijn dienstmaagd niet versmaad, als zij geschil met hem hadden, dat is: als zij hem in het een of ander tegenspraken, dan was hij bereid naar hun redenen te luisteren. Als zij tegen hem hadden overtreden, of als zij bij hem aangeklaagd waren, dan wilde hij geduldig luisteren naar hetgeen zij tot hun verontschuldiging hadden in te brengen. Ja meer, als zij klaagden over enigerlei hardheid in zijn dienst, dan heeft hij hen niet uit het veld geslagen door hen te overbluffen, hun niet geboden te zwijgen, maar gaf hun verlof om hem te zeggen wat zij op het hart hadden, en als het bleek dat zij gelijk hadden, dan heeft hij hun grieven hersteld. Hij was zorgvuldig voor hen, niet alleen als zij hem dienden en hem reden gaven tot tevredenheid, maar zelfs als zij met hem twistten. Hierin was hij een groot voorbeeld voor meesters om hun dienstknechten "recht en gelijk te doen," Coloss. 4:1, Efeziërs 6:9, hen niet te regeren met strengheid of hen te verdrukken. Velen van Jobs dienstknechten zijn gedood geworden in zijn dienst, Hoofdstuk 1:15 - 17.
De overigen waren ongehoorzaam en onvriendelijk voor hem, versmaadden zijn recht, hoewel hij nooit het hunne had versmaad, Hoofdstuk 19:16, maar hij smaakte de vertroosting, dat hij in zijn voorspoed zich goed jegens hen had gedragen. Als verwanten of andere betrekkingen van ons worden weggenomen of tegen ons zijn verbitterd, dan zal het getuigenis van ons

geweten, dat wij ons goed jegens hen hebben gedragen, ons grotelijks tot steun en vertroosting wezen.

2. Welke overwegingen hem ertoe hebben geleid om aldus vriendelijk te zijn voor zijn dienstknechten, hierin had hij het oog op God als zijn Rechter en hun Maker.
A. Als zijn Rechter. Hij dacht: "Indien ik streng en gebiedend optreed tegen mijn dienstknechten, wat zou ik dan doen als God opstond?" Hij overwoog dat hij een Meester heeft in de hemel, aan wie hij rekenschap is verschuldigd, die zal opstaan en bezoeken zal, en het is van het uiterste belang voor ons om eens na te gaan wat wij "zullen doen ten dage van de bezoeking" Jesaja 10:3, en overwegende dat wij verloren zouden zijn indien God dan stipt en streng met ons zou wezen, behoren wij zeer zacht en vriendelijk te zijn jegens allen, met wie wij te doen hebben. Wat zou er van ons worden indien God tot in het uiterste zou letten op alles wat wij verkeerds doen, alle voordelen tegen ons zou aanwenden, zou aandringen op al Zijn rechtmatige eisen van ons, indien Hij bezoeking aan ons zou doen voor iedere overtreding, indien Hij altijd zou twisten, altijd de toorn zou behouden? Zo laat ons dan niet streng zijn jegens onze minderen. Wat zal er van ons worden indien wij wreed en onbarmhartig zijn jegens onze broederen? Het geroep van hen, aan wie onrecht gedaan is, zal gehoord worden, de zonden van hen, die het onrecht deden, zal worden gestraft, zij, die geen barmhartigheid betoond hebben, zullen geen barmhartigheid vinden. Wat zullen wij dan doen?

B. Als zijn Schepper en de Schepper van zijn dienstknechten, vers 15. Als hij in verzoeking was om hard te zijn jegens zijn dienstknechten, hun recht te weigeren, doof te zijn voor hun klachten, dan kwam hem zeer tijdig deze gedachte te binnen: Heeft niet Hij, die mij in de moederschoot maakte, hem ook gemaakt? Ik ben een schepsel, evenals hij en mijn bestaan is ontleend en afhankelijk zo goed als het zijne. Hij deelt met mij in dezelfde natuur, en is het werk van dezelfde hand, hebben wij niet allen een Vader? Welk verschil er ook moge zijn in de uitwendige omstandigheden van de mensen, in hun geestvermogens, of lichaamskracht of plaats in de wereld, Hij, die de een heeft gemaakt, heeft ook de andere gemaakt, hetgeen een goede reden is, waarom wij met van de mensen lichaamsgebreken niet moeten spotten, noch hen moeten vertreden, die op de een of andere wijze onze minderen zijn, maar in alles hun moeten doen zoals wij wensen dat ons gedaan zal worden. Het is een regel van de gerechtigheid: "Parium par sit ratio - Laat gelijken gelijkelijk geacht en behandeld worden, " en dewijl er dus zo groot een gelijkheid is onder de mensen, daar zij allen uit eenzelfde stof gemaakt zijn door dezelfde macht en tot hetzelfde doel, niettegenstaande de ongelijkheid in onze uitwendige omstandigheden, zijn wij verplicht om ons in zover op gelijken bodem met hen te plaatsen, dat wij in alle opzichten hun doen zoals wij wensen dat zij ons doen zullen.

Job 31:16 - 23
Elifaz had Job inzonderheid beschuldigd van onbarmhartigheid jegens de armen, Hoofdstuk 22:6 en verv. Gij hebt de hongerige brood onthouden, gij hebt de kleren van de naakten uitgetogen, de weduwen hebt gij ledig weggezonden. Men zou gedacht hebben dat hij die beschuldiging niet met zoveel vastheid en beslistheid zou uitgesproken hebben, indien er niet enige waarheid in was geweest, indien hij er geen grond voor had gehad, en toch blijkt uit Jobs betuiging dat zij ten enenmale vals en ongegrond was, nooit heeft hij zich aan iets dergelijks schuldig gemaakt. Zie hier:

I. Het getuigenis van Jobs geweten betreffende zijn standvastig gedrag jegens de armen. Hij weidt zeer uit over dit punt, omdat hij omtrent deze zaak zeer bijzonder beschuldigd was. Plechtig betuigt hij:

1. Dat hij nooit in gebreke is gebleven hun goed te doen als dit nodig was, en dat wel zoveel hij slechts vermocht. Hij is altijd meedogend geweest voor de armen, heeft altijd voor hen gezorgd, inzonderheid voor de weduwen en wezen, die van hulp ontbloot waren.
a. Hij was altijd bereid hun hun begeerten toe te staan en aan hun verwachtingen te beantwoorden, vers 16. Als een arme een vriendelijkheid van hem verzocht, was hij bereid hem ter wille te zijn, als hij door de treurige smekende blik van de weduwe slechts bespeurde dat zij een aalmoes van hem verwachtte, al had zij ook geen moed genoeg om er om te vragen, dan had hij medelijden genoeg om haar te geven, en zo heeft hij nooit de ogen van de weduwe laten. versmachten.
b. Hij heeft de armen geacht en geëerd, want hij liet de wezen met zich aan zijn eigen tafel eten zij moesten het evengoed hebben als hij, en zij moesten gemeenzaam met hem zijn, hij wilde tonen dat hun gezelschap hem aangenaam was, alsof zij zijn eigen kinderen waren, vers 17. Gelijk het een van de grootste smarten van de armoede is dat zij blootstelt aan minachting, zo behoort het niet tot het geringste van hetgeen de armen opbeurt om zich geëerd te zien.
c. Hij was zeer zorgzaam voor hen en had een vaderlijke belangstelling in hen, vers 18. Hij was een vader voor de wezen, liet hen opvoeden onder zijn eigen toezicht. Hij was een gids en raadsman voor de weduwe, die de leidsman harer jeugd had verloren. Hij diende haar van raad in haar zaken, nam er kennis van en nam het bestuur er van op zich. Zij, die onze aalmoezen niet nodig hebben, kunnen wel behoefte hebben aan onze raad, en die zou een ware weldaad voor hen kunnen zijn.
Job zei, dat hij dit van zijn jonkheid af gedaan heeft, van zijn moeders schoot af, dat is: er was tederheid en mededogen als ingeweven in zijn natuur, hij begon intijds goed te doen zover zijn geheugen slechts reikte heeft hij altijd de een of andere weduwe of een ouderloos kind onder zijn hoede en zorg gehad. Zijn ouders hadden hem reeds vroeg geleerd medelijden te hebben met de armen en hen te helpen, en wezen met hem grootgebracht.
d. Hij voorzag hen van geschikt voedsel, zij aten van dezelfde bete met hem, vers 17, niet na hem, niet van de kruimkens, die van zijn tafel vielen, maar met hem, van de keurigste schotel op zijn tafel. Zij, die overvloed hebben, moeten hun bete niet alleen eten alsof zij alleen maar voor zichzelf hadden te zorgen, noch hun lekkere bete alleen voor zichzelf houden, maar er anderen in laten delen, zoals David Mefibóseth bij zich genomen heeft.
e. Hij droeg inzonderheid zorg om hen te kleden, die zonder bedekking waren, hetgeen hem meerdere kosten veroorzaakte dan hen te spijzigen, vers 19. Arme mensen kunnen omkomen uit gebrek aan kleding, zowel als uit gebrek aan kleren om er des nachts in neer te liggen, of er overdag mee uit te gaan. Indien Job wist dat er mensen waren in zo'n nood dan beijverde hij zich om hun te hulp te komen, en in plaats van rijke en zwierige livreien te geven aan zijn dienstknechten, terwijl de armen weggezonden werden met lompen, die goed waren om op de mesthoop te worden geworpen, liet hij goede, warme, sterke kleren voor hen maken, voor hen expres, van de vellen van zijn lammeren, vers 20, zodat hun lenden, als zij zich gordden met deze kleren, hem zegenden, zijn liefdadigheid roemden, God voor hem loofden en God baden hem te zegenen.
Jobs schapen werden verbrand door het hemelvuur, maar dit was zijn troost dat hij, toen hij ze had, er eerlijk aan gekomen was, en ze gebruikt heeft voor liefdadige doeleinden, hij heeft de armen gevoed met hun vlees en gekleed met hun wol.

2. Dat hij nooit medeplichtig is geweest aan onrecht, dat de armen werd aangedaan. Misschien zou iemand zeggen dat hij wel goed was hier en daar voor een arme, die in gunst bij hem stond, maar verdrukkend is geweest voor anderen. Maar nee, hij was teerhartig voor allen en onrechtvaardig voor niemand. Hij heeft nooit zijn hand tegen de wees bewogen, vers 21, hen nooit gedreigd of verschrikt of gepoogd hen te slaan, nooit zijn macht gebruikt om hen te

verpletteren, die hem in de weg waren, of al wat hij maar kon uit hen te halen, ofschoon hij in de poort zijn hulp zag dat is: of schoon hij invloed genoeg had, zowel op het volk als op de rechters, om hem instaat te stellen het te doen en tegen onaangename gevolgen gevrijwaard te zijn, als hij het gedaan geeft. Zij, die het in hun macht hebben om onrecht te doen en er winst door te behalen, maar in plaats van dit onrecht te plegen, rechtvaardig handelen en barmhartigheid betonen, en daar standvastig in zijn, kunnen daar later met veel vertroosting aan terugdenken, zoals Job dit hier doet.

II. De verwensing waarmee hij deze betuiging bevestigt, vers 22. "Indien ik de armen verdrukt heb, zo valle mijn schouder van het schouderbeen en mijn arm breke van zijn pijp af," dat is: "het vlees rotte weg van het been, en het een been worde van het andere ontwricht en afgebroken." Indien hij niet volkomen rein ware geweest in deze zaak, hij zou niet aldus de wraak Gods over zich hebben durven inroepen. En hij geeft te kennen dat het rechtvaardig is in God om de arm te breken, die uitgestrekt is tegen de wees, zoals Hij Jerobeams arm heeft doen verdorren, die uitgestrekt was tegen een profeet.

III. De beginselen, door welke Job teruggehouden werd van alle onbarmhartigheid en liefdeloosheid. Hij durfde de armen niet mishandelen, want hoewel hij hen met zijn hulp in de poort zou kunnen overweldigen, hij zou zich niet kunnen verdedigen tegen die God, die de beschermer is van de verdrukte armoede en de verdrukkers niet ongestraft zal laten, vers 23, het verderf Gods was bij mij een schrik, als ik in verzoeking was om deze zonde te bedrijven, en ik vermocht niet vanwege Zijn hoogheid Hem mij tot een vijand te maken." Hij had ontzag:

1. Voor de majesteit van God, als een God boven hem. Hij dacht aan Zijn hoogheid, de oneindige afstand tussen hem en God, waardoor hij met zo'n eerbied voor Hem vervuld werd, dat het hem zeer voorzichtig maakte in geheel zijn wandel. Zij, die de armen verdrukken, recht en gerechtigheid verkeren, vergeten dat Hij, die hoger is dan de hoogsten, er acht op neemt, en dat er een Hogere is dan zij, die machtig is om met hen te handelen, Prediker 5:7, maar Job dacht er aan.

2. Voor de toorn van God als een God die zich zeer zeker tegen hem zal keren, indien hij onrecht doet aan de armen. Het verderf Gods, omdat het een gewis en algeheel verderf voor hem zijn zou, indien hij schuldig ware aan deze zonde, was voortdurend een schrik bij hem om hem er van terug te houden. Godvruchtige mensen, zelfs de besten van hen, hebben het nodig om teruggehouden te worden van de zonde door de vrees voor het verderf Gods. Die vrees moet ons inzonderheid terughouden van alle daden van onrecht en verdrukking, God zelf is er de wreker van. Zelfs als het heil Gods ons een vertroosting is, moet toch het verderf Gods een schrik bij ons zijn. Adam werd in de staat van de onschuld in ontzag gehouden door een bedreiging.

Job 31:24 - 32
Wij hebben in deze verzen nog vier artikelen van Jobs betuiging, die, evenals al de overige, ons niet slechts zeggen wat hij was en deed, maar ons leren wat wij behoren te zijn en te doen.

I. Hij betuigt dat hij nooit zijn hart gezet heeft op de schatten van deze wereld, noch ze genomen heeft tot zijn erfdeel en geluk. Hij had goud, hij had fijn goud, zijn vermogen was groot, hij had zeer veel verkregen. Onze rijkdom is of voordelig, of verderflijk voor ons, al naardat wij er voor gezind zijn. Als wij er onze rust van maken en onze heerser dan zal hij ons ten verderve zijn, indien wij hem tot onze dienstknecht maken en tot een wapen van de

gerechtigheid, dan zal hij een zegen voor ons wezen. Job zegt ons hier hoe zijn gezindheid was ten opzichte van zijn wereldlijke rijkdom.

1. Hij stelde er geen groot vertrouwen op, hij heeft het goud niet tot zijn hoop gezet, vers 24. Die dit doen zijn zeer onverstandig, en het zijn vijanden van zichzelf, die er op steunen om hen gelukkig te maken, die wanen veilig en achtbaar te zijn zo zij slechts overvloed hebben van het goed van deze wereld. Sommigen zetten het tot hun hoop voor een andere wereld, alsof het een stellig teken was van Gods gunst, en zij, die verstand genoeg hebben om dit niet te denken, vleien zich toch dat het hun een deel zal wezen in dit leven, terwijl die dingen zelf toch zeer onzeker zijn en onze voldoening er in nog veel meer onzeker is. Het is moeilijk rijkdom te hebben en er niet op te vertrouwen, en dat is het wat het voor een rijke zo bezwaarlijk maakt om in het koninkrijk van de hemelen in te gaan, Mattheüs 19:23, Markus 10:24.

2. Hij had er geen grote voldoening of vreugde in, vers 25, zo ik blijde ben geweest, omdat mijn vermogen groot was, en geroemd heb dat mijn hand geweldig veel verkregen heeft. Hij was niet hoogmoedig op zijn rijkdom, alsof hij iets aan zijn wezenlijke voortreffelijkheid toevoegde, en hij heeft ook niet gedacht dat "zijn kracht en de sterkte van zijn hand hem dit vermogen verkregen heeft," Deuteronomium 8:17. In vergelijking met de geestelijke dingen, waarin zijn ziel zich verlustigde, vond hij er geen behagen in. Zijn blijdschap eindigde niet in de gave, maar ging door de gave heen tot de Gever. In het midden van zijn overvloed heeft hij nooit gezegd: Ziel, neem rust in deze dingen, eet, drink en wees vrolijk, noch heeft hij zichzelf in zijn rijkdom gezegend. Hij heeft zich niet bovenmate verheugd in zijn rijkdom, en dat hielp hem om het verlies ervan met zoveel geduld te dragen als hij het gedragen heeft. Het middel om te wenen als niet wenende, is blijde te zijn als niet blijde zijnde. Hoe minder aangenaam het genot is, hoe minder smartelijk de teleurstelling zal wezen.

II. Hij betuigt nooit de aanbidding en de eer toegebracht te hebben aan het schepsel, die alleen aan God toekomen, hij heeft zich nooit schuldig gemaakt aan afgoderij, vers 26 - 28. Wij bevinden niet dat Jobs vrienden hem dit ten laste hebben gelegd. Maar het schijnt dat er in die tijd zodanigen geweest zijn, die dom en dwaas genoeg waren om de zon en de maan te aanbidden, anders zou Job er geen melding van gemaakt hebben. Afgoderij is een van de oude paden, die goddeloze mensen hebben betreden, en de oudste afgoderij was de aanbidding van zon en maan, waartoe de verzoeking het sterkst was, zoals blijkt uit Deuteronomium 4:19, waar Mozes spreekt van het gevaar, waarin het volk was om tot die aanbidding bewogen te worden. Maar tot nu toe geschiedde dit nog slechts in het geheim, durfde men dit niet in het openbaar en voor aller ogen doen, zoals later de gruwelijkste afgoderij in het openbaar gepleegd werd. Merk op:

1. Hoe ver Job zich hield van deze zonde.
a. Niet alleen heeft hij nooit de knie voor Baal gebogen, (sommigen denken dat men met Baäl de zon voorstelde), is hij nooit neergevallen om de zon te aanbidden, maar hij hield zijn oog, zijn hart en zijn lippen rein van deze zonde. Nooit heeft hij de zon of de maan in haar pracht en luister met een andere bewondering ervan aangezien, dan die hem er toe leidde om al de eer van haar glans en haar nuttigheid aan haar Schepper toe te brengen. Tegen geestelijk, zowel als tegen lichamelijk overspel heeft hij een verbond gemaakt met zijn ogen, en dit was zijn verbond: dat telkenmale als hij de hemellichten aanschouwde, hij in het geloof, door hen heen, en over hen heen, zou opzien tot de Vader van de lichten.
b. Dat hij zijn hart zou behoeden boven al dat te bewaren is, opdat hij niet in het geheim verlokt zou worden om te denken dat er een Goddelijke heerlijkheid is in haar schittering en

glans, of een Goddelijke kracht in haar invloed, en dat er dus Goddelijke eer aan bewezen moet worden. Hier is de bron van de afgoderij, zij begint in het hart. Evenals tot andere zonden wordt een ieder daartoe verzocht, als hij van zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlokt wordt.
c. Hij heeft aan deze voorgewende godheden niet eens enigerlei beleefdheid bewezen geen de minste of geringste daad van aanbidding verricht. Zijn mond heeft zijn hand niet gekust, hetgeen waarschijnlijk een ceremonie was, toen algemeen in gebruik zelfs bij sommigen, die voor geen afgodendienaars gehouden wilden worden. Het is onder ons van oude tijden af een burgerlijke beleefdheidsbetoning geweest om als wij een buiging maken de hand te kussen, een vorm, die in oude tijden schijnt gebruikt te zijn om Goddelijke eer te bewijzen aan de zon en de maan, zij konden ze niet bereiken om ze te kussen, zoals "de mensen, die offerden, de kalveren kusten," Hoséa 13:2, 1 Koningen 19:18,. K maar om hun goede wil te tonen, kusten zij hun hand, aan diegenen eerbied betuigende als hun meesters, die door God tot dienaren waren gemaakt van deze lagere wereld, om ons bij te lichten, Job heeft dit nooit gedaan.

2. Hoe slecht Job over deze zonde dacht vers 28.
a. Hij beschouwde het als een belediging van de burgerlijke overheid dit ware ook een misdaad bij de rechter, ais iets dat ieder tot last is en schadelijk is voor koningen en landschappen. Afgoderij bederft der mensen gemoed, verderft hun zeden, vernietigt het ware begrip van de Godsdienst, die de band is van de maatschappij, en brengt er God toe om de mensen over te geven in een verkeerde zin en oordelen te doen komen over een volk, en daarom moeten zij, die geroepen zijn om de openbare vrede te bewaren, haar beteugelen door haar te straffen.
b. Hij beschouwde het als een nog veel grotere belediging van de God des hemels, en niets minder dan hoogverraad tegen Zijn kroon en waardigheid. Want ik zou de God van boven verzaakt hebben, Zijn bestaan als God geloochend hebben, en Zijn soevereiniteit als God van boven. Afgoderij is ook eigenlijk atheïsme, vandaar dat gezegd wordt dat de heidenen zonder God (atheïsten) zijn in de wereld. Wij moeten bevreesd zijn voor alles, dat ook zelfs stilzwijgend de God van boven, Zijn voorzienigheid of Zijn volmaaktheden, loochent.

III. Hij betuigt dat het zo ver van hem was om iemand kwaad te doen, dat hij het verderf niet begeerde van de ergste vijand, die hij had. Vergiffenis te schenken aan hen, die ons kwaad doen, schijnt een Oud - Testamentische plicht te zijn geweest. De Farizeën hebben de desbetreffende wet krachteloos gemaakt door te leren: gij zult uw "naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten," Mattheüs 5:43. Merk hier op:

1. Job was verre van wraakzuchtig. Niet alleen heeft hij nooit het onrecht, dat hem was. aangedaan, met onrecht vergolden, heeft hij hen die hem haatten niet ten verderve gebracht, maar:
a. Hij heeft zich niet verheugd als hun iets kwaads overkwam, vers 29. Er zijn velen, die degenen die hen in de weg staan niet willens en wetens zouden schaden, hun geen onvriendelijkheid zouden willen aandoen,. maar in stilte hebben zij er toch een welbehagen in als hun leed geschiedt, en zullen er, zoals wij zeggen, in hun vuistje om lachen, maar Job was niet van deze geest. Hoewel Job een zeer goed man was, schijnen er toch mensen geweest te zijn, die hem haatten, maar het kwaad achterhaalde hen. Hij zag hun verderf en verre was het van hem om zich er in te verblijden, want dat zou rechtvaardig het verderf over hem gebracht hebben, zoals te kennen wordt gegeven in Spreuken 24:17,18.
b. Hij heeft zelfs in zijn hart de wens niet gekoesterd dat hun kwaad zou overkomen, vers 30. Hij heeft geen vloek begeerd voor hun ziel, zijn dood niet gewenst, hij wist dat het hem tot zonde zou wezen, indien hij dat deed. Hij wachtte zich ervoor om "te zondigen met zijn tong,"

Psalm 39:2 hij wilde zijn gehemelte, zijn mond, niet toelaten te zondigen, en daarom durfde hij zelfs over zijn ergste vijand geen kwaad inroepen. Indien anderen ons kwalijk gezind zijn, is dit geen verontschuldiging voor ons om hun kwalijk gezind te zijn.

2. Hij werd er sterk en heftig toe aangezet om wraak te oefenen, en toch hield hij er zich vrij van, vers 31.
a. De lieden van zijn tent, zijn bedienden, zijn huisgenoten, waren zo verwoed op Jobs vijand, die hem haatte, dat zij hem hadden kunnen opeten indien Job er hen toe had aangespoord, of hun verlof daartoe had willen geven. "Och, of wij van zijn vlees hadden! Onze meester wil hem wel vergiffenis schenken maar wij kunnen het niet." Zie hoe bemind Job was in zijn gezin, hoe van harte zij zijn zaak hebben omhelsd, en welke vijanden zij waren van zijn vijanden. Maar zie hoe krachtig Job zijn hartstochten in bedwang hield, hij wilde zich niet wreken, hoewel de personen van zijn omgeving het vuur van zijn toorn aanbliezen. Aan een Godvruchtig man zullen de beledigingen, die hem worden aangedaan, gewoonlijk niet zelf zo ter harte gaan als zij aan zijn vrienden ter harte gaan.
b. Aanzienlijke personen hebben gewoonlijk mensen in hun omgeving, die hen tot wraak willen aanzetten. David had er van dezulken, 1 Samuel 24:5, 26:8, 2 Samuel 16:9 S S. Maar als zij hun kalmte behouden in weerwil van de boze raad hunner omgeving, dan zal hun dit later geen harteleed zijn, maar hun zeer tot lof strekken.

IV. Hij betuigt dat hij nooit onvriendelijk of ongastvrij is geweest voor vreemdelingen vers 32. De vreemdeling overnachtte niet op de straat, zoals engelen onlangs gedaan konden hebben in de straten van Sodom, indien Lot hen niet geherbergd had. Misschien was aan Job door dit voorbeeld geleerd (zoals ons er door geleerd wordt, Hebreeën 13:2), om de herbergzaamheid niet te vergeten. Hij, die tehuis is, moet denken aan hen die van huis zijn, zijn ziel stellen in de plaats van hun ziel, en dan doen zoals hij wenst dat hem gedaan zal worden. Gastvrijheid is een Christelijke deugd, 1 Petrus 4:9.
Job was in zijn voorspoed bekend voor het goede huis dat hij hield, zijn deuren opende hij naar de weg, hij hield de straatdeur open teneinde te zien wie voorbijging, en dan nodigde hij hen naar binnen, zoals Abraham gedaan heeft, Genesis 18:1.

Job 31:33 - 40
Wij hebben hier Jobs betuiging tegen nog drie andere zonden met zijn algemeen beroep op Gods rechterstoel en zijn bede om aldaar gehoord te worden, die waarschijnlijk bedoeld was als besluit van zijn rede, (weshalve wij haar het laatst zullen beschouwen), indien hij niet aan nog een speciale zonde gedacht had, waarvan hij het nodig achtte zich vrij te pleiten. Zo wijst hij dan de beschuldiging af van:

I. Ontveinzing of huichelarij, de misdaad waarvan zijn vrienden hem in het algemeen beschuldigd hebben. Dat hij onder de dekmantel van een Godsdienstige belijdenis, in het geheim de zonde heeft aangehouden, en in werkelijkheid even slecht was als andere mensen, maar de kunst bezat om zijn slechtheid verborgen te houden. Zofar had bedekt te kennen gegeven, dat hij het kwaad onder zijn tong verborgen heeft, Hoofdstuk 20:12. "Nee," zegt Job, "dat heb ik nooit gedaan, vers 33, ik heb nooit zoals Adam mijn overtredingen bedekt, ik heb nooit een zonde bewimpeld of met beuzelachtige verontschuldigingen vergoelijkt, geen vijgenbladeren gevlochten om mijn schande te bedekken, noch mijn misdaad in mijn schoot verborgen, vers 33, als iets dierbaars, waar ik niet van kon scheiden, of als gestolen goed, waarvan ik de ontdekking vreesde." Het is natuurlijk voor ons om onze zonden te bedekken, dat hebben wij van onze eerste ouders, wij zijn er afkerig van om onze fouten te bekennen, willen ze verschonen en ons zo goed mogelijk voordoen, teneinde de schuld op anderen te

werpen zoals Adam op zijn vrouw, niet zonder zijdelings ook God zelf er in te betrekken. Maar hij, "die aldus zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn" Spreuken 28:13. In deze betuiging geeft Job twee dingen te kennen, die stellige bewijzen waren van zijn oprechtheid.

1. Dat hij niet schuldig was aan een grote overtreding of ongerechtigheid, onbestaanbaar met zijn oprechtheid, die hij zorgvuldig verborgen had gehouden. In deze betuiging heeft hij oprecht gehandeld, en terwijl hij sommige zonden ontkent, was hij zich niet bewust dat hij zich in andere heeft toegegeven.

2. Dat hij aan welke overtreding of ongerechtigheid hij ook schuldig moge zijn geweest (want geen mens is er die niet zondigt), altijd bereid is geweest haar te erkennen, en als hij bemerkte dat hij iets verkeerds gezegd of gedaan had, dan was hij bereid het te herroepen of ongedaan te maken voor zoveel dit in zijn macht was door berouw, het te belijden voor God en de mensen, en er van af te laten. Dit is eerlijk handelen.

II. Lafhartigheid en lage vrees. Hij wijst op zijn kloekmoedigheid in het goede als een bewijs van zijn oprechtheid erin, vers 34. Heb ik gevreesd voor een grote menigte, dat ik stil gezwegen heb? Nee, allen die Job kenden, wisten dat hij een man was van onversaagde moed voor een goede zaak, die stoutmoedig optrad, sprak en handelde ter verdediging van Godsdienst en recht, en het aangezicht des mensen niet vreesde, noch ooit door bedreiging van de weg van plicht is afgeweken maar altijd zijn aangezicht gesteld heeft als een keisteen. Merk op:

1. Welk een gewetenszaak Job heeft gemaakt van zijn plichtsbetrachting als magistraat en als man van naam in de plaats, waar hij woonde. Als hij voor een eerlijke zaak moest spreken dan zweeg hij niet, durfde hij niet zwijgen of tehuis blijven, als hij moest uitgaan om goed te doen. Het geval kan van zodanige aard zijn, dat het zonde in ons is om te zwijgen en ons terug te trekken, zoals wanneer wij geroepen worden om zonde te bestraffen, er tegen te getuigen, de waarheid en Gods wegen te handhaven, recht te doen aan hen, die benadeeld en verdrukt worden, of op enigerlei wijze het publiek te dienen of onze Godsdienst te eren.

2. Hoe weinig Job de ontmoedigingen telde die hij op de weg van zijn plicht ontmoette. Hij bekommerde zich niet om het geschreeuw van het gemeen, vreesde niet voor de grote menigte, bekreunde zich niet om de dreigementen van de machtigen, de minachting van de huisgezinnen heeft hem niet verschrikt, vers 34. Hij werd noch door het aantal, noch door de hoedanigheid, de minachting en belediging van hen die benadeelden, teruggehouden om recht te doen aan de benadeelden, nee, hij versmaadde het om zich door zulke bedenkingen te laten leiden, en nooit liet hij toe dat een rechtvaardige zaak door het geweld van de machtigen onderdrukt werd. Hij vreesde de grote God, niet de grote menigte, Zijn vloek, niet de verachting van de huisgezinnen.

III. Verdrukking en geweld, en onrecht te doen aan zijn arme naburen. Merk hier op:
1. Hetgeen hij betuigt, namelijk dat hij aan zijn bezitting eerlijk is gekomen, en haar eerlijk heeft gebruikt, zodat zijn land niet tegen hem kon roepen, noch zijn voren konden klagen, vers 38, zoals zij roepen en klagen tegen hen. die er door bedrog en afpersing bezit van hebben gekregen, Habakuk 2:9 - 11. De gehele schepping wordt gezegd te zuchten onder de zonde van de mens, maar hetgeen onrechtvaardig verkregen en gehouden wordt, roept tegen een mens en beschuldigt hem, veroordeelt hem, en eist gerechtigheid tegen hem voor de toegebrachte schade. De grond en de voren ervan zullen tegen hem getuigen en zijn

vervolgers zijn veeleer, dan dat zijn verdrukking ongestraft zal blijven. Er waren twee dingen, die hij veilig zeggen kon betreffende zijn bezitting:
a. Dat hij zijn vermogen nooit gegeten heeft zonder geld. Wat hij kocht betaalde hij, zoals Abraham betaald heeft voor het land dat hij kocht, Genesis 23:16, en David, 2 Samuel 24:24. Aan de arbeiders, die hij in dienst had, werd behoorlijk hun loon uitbetaald, en als hij de vruchten gebruikte van het land dat hij verpacht had, dan betaalde hij er zijn pachters voor of bracht het in mindering van hun pacht.
b. Dat hij de eigenaars erven nooit het leven deed verliezen, nooit een bezitting verkreeg zoals Achab Naboths wijngaard in bezit kreeg, de erfgenaam dodende om zich van de erfenis meester te maken. Nooit heeft hij hen, die land van hem in pacht hadden, uitgehongerd, hen niet ten verderve gebracht door hard contract, en een harde behandeling. Geen pachter, geen werkman, geen dienaar had over hem te klagen.

2. Hoe hij zijn betuiging bevestigt. Hij doet het evenals tevoren, met een gepaste verwensing, vers 40. "Zo ik mijn bezitting onrechtvaardig verkregen heb, dat voor tarwe distelen voortkomen, het schadelijkste onkruid voor het beste van de granen." Als de mensen op onrechtmatige wijze bezittingen verkrijgen, dan worden zij rechtvaardig van het genot ervan beroofd en teleurgesteld in hun verwachtingen ervan, zij bezaaien hun land, maar zij zaaien het voor het lichaam niet dat worden zal, God zal het een lichaam geven, het was tarwe dat gezaaid werd, maar er zullen distelen van opkomen. Hetgeen waar de mensen niet eerlijk aan gekomen zijn, zal hun nooit enigerlei goed doen. Aan het einde van zijn betuiging beroept Job zich op de rechterstoel van God betreffende de waarheid ervan, vers 35 - 37.
Och of ik een had, die mij hoorde, zie mijn oogmerk is dat de Almachtige mij antwoorde! Dat heeft hij dikwijls begeerd, en dikwijls heeft hij er over geklaagd dat hij het niet kon verkrijgen, en nu hij zo uitvoerig zijn verdediging heeft voorgedragen, kan hij het gerust aan zijn tegenpartij overlaten om haar te boek te stellen en wachten, totdat er over zijn zaak recht gedaan zal worden.
a. Dringend verzoekt hij dat een gerechtelijk onderzoek ingesteld zal worden. "Och dat een - wie dan ook - mij wilde horen, mijn zaak is zo deugdelijk, mijn bewijzen zijn zo duidelijk dat ik bereid ben haar door ieder, wie het ook zij, te laten onderzoeken, maar mijn begeerte is dat de Almachtige zelf er uitspraak in zal doen." Een oprecht hart vreest het strengste onderzoek niet, hij, wiens bedoelingen eerlijk zien, wenst een venster in zijn borst te hebben, waardoor iedereen de voornemens en bedoelingen van zijn hart zien kan. Maar een oprecht man begeert inzonderheid dat in alles wat hem betreft door het oordeel Gods beslist zal worden, want hij is er zeker van dat dit naar waarheid zijn zal. Het was Davids gebed: doorgrond mij, o God! en ken mijn hart, en het was Paulus' vertroosting: die mij oordeelt is de Heere.
b. De aanklager wordt voorgeroepen om zijn aanklacht te doen, te zeggen wat hij tegen de aangeklaagde heeft, dat mijn tegenpartij een boek schrijve - dat mijn vrienden, die mij van huichelarij beschuldigen, hun beschuldiging in geschrift brengen, opdat er nauwkeurigheid en zekerheid zij en wij het zoveel beter eens kunnen worden.
Job zou zeer gaarne het geschrift zien, een kopie willen hebben van de rechterlijke aanklacht tegen hem, hij zou het niet verbergen onder zijn arm, maar het op zijn schouder nemen, opdat het door alle mensen gezien en gelezen zou kunnen worden, ja hij zou het op zich binden als een kroon, hij zou er behagen in scheppen, en het als een sieraad beschouwen, want:

(1). Indien het hem een zonde ontdekte, waaraan hij schuldig was maar die hij nog niet zag, hij zou blijde zijn haar te kennen, ten einde er berouw van te hebben, er zich van te bekeren en er vergeving voor te ontvangen. Een Godvruchtig mens wil gaarne het ergste omtrent zichzelf weten, en zal dankbaar zijn aan hen, die hem met getrouwheid zijn fouten onder het oog brengen.

(2). Indien het hem beschuldigde van hetgeen niet waar is, hij twijfelde niet of hij zou die beweringen kunnen wederleggen en zijn onschuld kunnen doen voortkomen als het licht, zodat hij met eer uit dat gerechtelijk onderzoek zou tevoorschijn komen. Maar:
(3). Hij geloofde dat, wanneer zijn tegenstanders de zaak zo nauwkeurig zouden bezien als zij wel moesten, indien de beschuldiging in geschrift gebracht was, die beschuldiging onbeduidend en kleingeestig zou blijken te zijn, zodat ieder die haar zag, zou zeggen: "indien dit alles is wat zij tegen hem hebben in te brengen, dan is het een schande, dat zij hem zoveel leed en moeite berokkend hebben.
(4). De gedaagde is gereed om te verschijnen en aan zijn beschuldigers alle inlichtingen te geven, die zij slechts kunnen begeren. Hij zal hun het getal van zijn treden aanwijzen, vers 37. Hij zal hen bekendmaken met de geschiedenis van zijn leven, zal er hun al de voorvallen van mededelen, hij zal hun zeggen hoe zijn wandel was, wat daarin tegen hem was zowel als hetgeen er voor hem in was, en laat hen er dan het gebruik van maken dat zij willen.
Hij is zo overtuigd van zijn oprechtheid dat hij veeleer als een vorst, die gekroond moet worden, tot hen zou naderen, dan als een gevangene, een aangeklaagde. die veroordeeld moet worden. Aldus was het getuigenis van zijn geweten zijn roem. Zij, die evenals Job hun handen onbevlekt hebben gehouden van de wereld, kunnen hun aangezicht zonder vlek opheffen tot God en troost smaken in het vooruitzicht van Zijn oordeel, als zij onder het onrechtvaardig oordeel liggen van de mensen.
Indien ons hart ons niet veroordeelt, zo hebben wij vrijmoedigheid tot God. Zo hebben de woorden van Job een einde, dat is: hij heeft nu alles gezegd wat hij wilde zeggen in antwoord aan zijn vrienden, later zei hij iets bij wijze van zelfverwijt en veroordeling, Hoofdstuk 39:37, 38 en Hoofdstuk 42:2 en verv, maar hier eindigt wat hij had te zeggen bij wijze van zelfverdediging. Indien dit niet volstaat, zal hij niets meer zeggen, hij weet wanneer hij genoeg gezegd heeft en zal zich nu onderwerpen aan het oordeel van het hof. Sommigen denken dat die wijze van uitdrukking te kennen geeft dat hij eindigde met een voorkomen van gerustheid en triomf. Hij heeft het veld behouden, en twijfelt niet of hij zal de overwinning behalen. Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, die rechtvaardig maakt.

HOOFDSTUK 32

1 Toen hielden de drie mannen op van Job te antwoorden, dewijl hij in zijn ogen rechtvaardig was. 2 Zo ontstak de toorn van Elihu, de zoon van Baracheel, de Buziet, van het geslacht van Ram; tegen Job werd zijn toorn ontstoken, omdat hij zijn ziel meer rechtvaardigde dan God. 3 Zijn toorn ontstak ook tegen zijn drie vrienden, omdat zij, geen antwoord vindende, nochtans Job verdoemden. 4 Doch Elihu had gewacht op Job in het spreken, omdat zij ouder van dagen waren dan hij. 5 Als dan Elihu zag, dat er geen antwoord was in de mond van die drie mannen, ontstak zijn toorn. 6 Hierom antwoordde Elihu, de zoon van Baracheel, de Buziet, en zeide: Ik ben minder van dagen, maar gijlieden zijt stokouden; daarom heb ik geschroomd en gevreesd, ulieden mijn gevoelen te vertonen. 7 Ik zeide: Laat de dagen spreken, en de veelheid der jaren wijsheid te kennen geven. 8 Zekerlijk de geest, die in de mens is, en de inblazing des Almachtigen, maakt henlieden verstandig. 9 De grote zijn niet wijs, en de ouden verstaan het recht niet. 10 Daarom zeg ik: Hoor naar mij; ik zal mijn gevoelen ook vertonen. 11 Ziet, ik heb gewacht op ulieder woorden; ik heb het oor gewend tot ulieder aanmerkingen, totdat gij redenen uitgezocht had. 12 Als ik nu acht op u gegeven heb, ziet, er is niemand, die Job overreedde, die uit ulieden zijn redenen beantwoordde; 13 Opdat gij niet zegt: Wij hebben de wijsheid gevonden; God heeft hem nedergestoten, geen mens. 14 Nu heeft hij tegen mij geen woorden gericht, en met ulieder woorden zal ik hem niet beantwoorden. 15 Zij zijn ontzet, zij antwoorden niet meer; zij hebben de woorden van zich verzet. 16 Ik heb dan gewacht, maar zij spreken niet; want zij staan stil; zij antwoorden niet meer. 17 Ik zal mijn deel ook antwoorden, ik zal mijn gevoelen ook vertonen. 18 Want ik ben der woorden vol; de geest mijns buiks benauwt mij. 19 Ziet, mijn buik is als de wijn, die niet geopend is; gelijk nieuwe lederen zakken zou hij bersten. 20 Ik zal spreken, opdat ik voor mij lucht krijge; ik zal mijn lippen openen, en zal antwoorden. 21 Och, dat ik niemands aangezicht aanneme, en tot de mens geen bijnamen gebruike! 22 Want ik weet geen bijnamen te gebruiken; in kort zou mijn Maker mij wegnemen.

Het toneel is vrij, want Job en zijn drie vrienden zitten neer, en hij noch zij hebben iets meer te zeggen, daarom is het nu het juiste ogenblik voor een moderateur om tussenbeide te treden, en Elihu is die man. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Enig bericht nopens hem, zijn afkomst, zijn tegenwoordigheid bij dit twistgeding, en zijn gevoelens er over, vers 1 - 5.
II. Zijn verontschuldiging wegens zijn stoute onderneming om te spreken over een zaak, die reeds zo uitvoerig en met zoveel geleerdheid door zijn ouderen in jaren besproken is. Hij voert aan:
1. Dat hij wel niet de ervaring heeft van een oud man, maar toch het verstand heeft van een man, vers 6 - 10.
2. Dat hij met geduld had geluisterd naar alles wat zij te zeggen hadden, vers 11 - 13.
3. Dat hij wat nieuws in het midden heeft te brengen, vers 14 - 17.
4. Dat zijn hart vol was van deze zaak, en het hem een verlichting zou wezen om er lucht aan te geven, vers 18 - 20.
5. Dat hij besloten was om met onpartijdigheid te spreken, vers 21, 22. En hij heeft zo goed over deze zaak gesproken dat Job hem niet beantwoord heeft en God hem niet heeft bestraft, toen Hij beide Job en zijn drie vrienden heeft berispt.

Job 32:1 - 5

Gewoonlijk zijn de jonge lieden de twistredenaars en oude lieden de moderateuren, maar hier, oude lieden de twistredenaars zijnde, wordt, als een bestraffing voor hen wegens hun onbetamelijke drift, een jong man opgewekt om de moderateur te zijn. Onderscheidene vrienden van Job waren tegenwoordig, die gekomen waren om hem te bezoeken en onderricht te ontvangen. Nu hebben wij hier:

I. De reden, waarom zijn drie vrienden stilzwegen. Zij hielden op van hem te antwoorden, en lieten hem aan het woord, dewijl hij in zijn ogen rechtvaardig was, omdat, verklaarden zij, het doelloos was om te redeneren met een man, die zo stijfzinnig was, vers 1. Zij, die laatdunkend en verwaand zijn, zijn ook inderdaad moeilijk tot overtuiging te brengen, van een dwaas (een door God verdwaasd man) is meer verwachting dan van hen, die zichzelf tot dwazen gemaakt hebben, Spreuken 26:12. Maar zij hebben Job niet billijk beoordeeld, hij was werkelijk rechtvaardig voor God, en niet slechts rechtvaardig in zijn eigen ogen, zodat het slechts was om hun eigen eer te redden, dat zij dit als reden opgaven van hun stilzwijgen, zoals korzelige twistredenaars gewoonlijk doen als zij in de klem komen en geen zin hebben om zich gewonnen te geven.

II. De redenen, waarom de vierde, Elihu, nu sprak. Zijn naam Elihu betekent Mijn God is Hij. Zij hadden allen tevergeefs gepoogd Job te overtuigen, maar Mijn God is Hij die het kan en zal, en het ook ten laatste gedaan heeft Hij alleen kan het verstand openen. Hij, Elihu, wordt gezegd een Buziet te zijn, van Buz, de tweede zoon van Nahor, Genesis 22:21, en van het geslacht van Ram, dat is, volgens sommigen, Aram, Genesis 22:21, van wie de Syriërs of Aramieten afstamden. Van het geslacht van Abraham, zo heeft het de Chaldeeuwse paraphrast, onderstellende, dat hij eerst Ram, hoog, daarna Abram, een hoge vader, en eindelijk Abraham, de hoge vader van een menigte, genoemd is. Elihu was niet zo goed bekend als de anderen, en daarom wordt hij meer in bijzonderheden beschreven en aangeduid.

1. Elihu sprak, omdat zijn toorn ontstoken was, en hij dacht dat hij daar reden toe had. Na zijn opmerkingen gemaakt te hebben over de twist, is hij niet heengegaan om nu de twistenden te belasteren, hen in het verborgen te treffen met een boze tong, maar wat hij te zeggen had, zei hij hun in het aangezicht, opdat zij zich zouden rechtvaardigen zo zij konden.
a. Hij was toornig op Job, omdat hij dacht dat deze niet met zoveel eerbied van God had gesproken als hem betaamd had, en dat was maar al te waar, vers 2, omdat hij zijn ziel meer rechtvaardigde dan God, dat is: hij gaf zich meer moeite om zich te zuiveren van de aantijging van ongerechtigheid wijl hij aldus beproefd was, dan om God te zuiveren van de beschuldiging van onrechtvaardigheid in hem te beproeven, alsof hij meer bezorgd was voor zijn eigen eer dan voor de eer van God, terwijl hij in de eerste plaats God had moeten rechtvaardigen en Zijn eer handhaven, waarna hij zijn eigen goede naam had moeten overlaten om op Gods tijd gezuiverd te worden van alle blaam. Een Godvruchtig hart ijvert voor de eer van God, en kan niet anders dan toornig zijn als die veronachtzaamd wordt. Het is ook geen overtreding van de wet van de zachtmoedigheid om vertoornd te zijn op onze vrienden als zij beledigend zijn voor God. Ga weg, achter Mij, Satan, zegt Christus tot Simon. Elihu erkende dat Job een goed en Godvruchtig man is, maar wilde toch niet spreken zoals hij sprak, toen hij dacht dat wat hij zei verkeerd was. Het is een al te grote beleefdheid jegens onze vrienden, om hen niet op hun gebreken te wijzen.

b. Hij was toornig op zijn vrienden, omdat hij dacht dat zij niet zo billijk voor Job waren als zij behoorden te zijn, vers 3, omdat zij, geen antwoord vindende, nochtans Job verdoemden. Zij hadden uitgemaakt dat hij een huichelaar, een goddeloos man was, en wilden dit oordeel over hem niet herroepen, niet wijzigen, en toch konden zij niet bewijzen dat hij dit was, noch het getuigenis, dat hij bijbracht van zijn onschuld, wederleggen. Zij konden de premissen niet bewijzen, en hielden toch vast aan de gevolgtrekking. Zij konden zijn argumenten niet beantwoorden, en toch wilden zij zich niet gewonnen geven, terecht of ten onrechte wilden zij hem veroordelen, en dat was niet billijk. Zelden wordt een twist begonnen, en nog zeldzamer wordt een twist zolang voortgezet als die twist voortgezet werd, zonder dat er aan beide zijden schuld is. Elihu heeft - zoals het een moderateur betaamt - niemands partij genomen, maar

was gelijkelijk misnoegd op de vergissingen en het verkeerde beleid van beide. Zij, die wezenlijk de waarheid zoeken, moeten aldus onpartijdig zijn in hun oordeel betreffende de strijdende partijen, en wat waar en goed is van geen van de partijen verwerpen om de wille van hetgeen verkeerd bij hen is, noch goedkeuren of verdedigen wat verkeerd is, om de wil van hetgeen waar en goed is, maar leren te onderscheiden tussen het kostbare en het snode.

2. Elihu sprak, omdat hij dacht dat het tijd was om te spreken, en dat het nu eindelijk zijn beurt was, vers 4, 5.
a. Hij had gewacht op Jobs redenen, had hem geduldig ten einde toe aangehoord, totdat de woorden van Job een einde hadden.
b. Hij had gewacht op het zwijgen van zijn vrienden, zodat hij, evenals hij hem niet in de rede wilde vallen, hen ook niet wilde beletten te spreken, niet omdat zij wijzer waren dan hij, maar omdat zij ouder waren, weshalve het gezelschap verwachtte, dat zij het eerst spreken zouden, en Elihu was zeer bescheiden en wilde hen volstrekt niet bekorten in hun voorrecht.
Er zijn regelen van voorrang die gehandhaafd moeten worden ten einde de orde te bewaren, innerlijke, ware eer zal wel de ware wijsheid en waardigheid vergezellen maar omdat iedereen zichzelf of zijn vriend voor de wijste en aardigste zal houden, kan deze overweging geen vaste regel aanbieden voor de uitwendige, ceremoniële eer, die dus aan de oudsten in jaren of van dienst toegekend moet worden, en deze achting kunnen de ouden met des te meer recht eisen omdat zij haar aan anderen bewezen hebben toen zij de jongeren waren, en de jongeren kunnen haar zoveel geredelijker betonen, omdat zij hun betoond zal worden als zij de ouderen zullen zijn.

Job 32:6 - 14
Elihu blijkt een man te wezen:
I. Van grote bescheidenheid en ootmoed. Hoewel hij een jong man was van grote gaven, was hij toch niet verwaand of vrijpostig, zijn aangezicht glinsterde, maar evenals Mozes wist hij het niet, waardoor het zoveel helderder blonk. Laat het opgemerkt worden door allen, maar inzonderheid door jonge lieden, als wel waardig om door hen nagevolgd te worden:

1. Welk een mistrouwen hij had van zichzelf en van zijn eigen oordeel, vers 6. "Ik ben minder van dagen, daarom heb ik geschroomd en gevreesd ulieden mijn gevoelen te tonen, uit vrees van mij te vergissen of iets te doen, dat mij niet betaamt." Hij had zo nauwkeurig gelet op alles wat er voorviel, en zoveel aandacht geschonken aan hetgeen hij had gehoord, dat hij er zich een oordeel over had gevormd, maar hoe duidelijk de zaak nu ook voor hem was, toch schroomde hij zich erover uit te spreken, omdat hij in gevoelen verschilde met hen, die ouder waren dan hij. Het betaamt ons om mistrouwig te zijn omtrent ons eigen oordeel, onze eigen mening in zaken waarover verschil van gevoelen bestaat, ras te zijn om het gevoelen van anderen te horen, en traag om het onze uit te spreken, inzonderheid als wij tegen het oordeel ingaan van hen, voor wie wij ten opzichte van Godsvrucht en geleerdheid met recht hoge eerbied koesteren.

2. Welk een eerbied hij betoonde aan zijn meerderen in jaren, en welke grote verwachtingen hij van hen koesterde, vers 7. Ik zei: Laat de dagen spreken. Ouderdom en ervaring geven de mens een groot voordeel in het beoordelen van de dingen, daar zij hem van zoveel temeer stof voorzien voor zijn gedachten, en zijn geestvermogens rijpen en scherpen, waarmee hij die stof verwerken moet, en dit is een goede reden, waarom oude lieden zich moeite moeten geven om zelf te leren en om anderen te onderwijzen (want anders is hun grijsheid een schande voor hen) en waarom jonge lieden hun onderricht moeten ter harte nemen. Het is kostelijk om bij een oude discipel tehuis te liggen, Handelingen 21:16, Titus 2:4. Elihu's bescheidenheid bleek

in de geduldige aandacht, die hij schonk aan hetgeen zijn oudere vrienden zeiden, vers 11, 12. Hij wachtte op hun woorden als iemand, die veel ervan verwachtte, overeenkomstig het gevoelen, dat hij van deze achtbare mannen koesterde. Hij luisterde naar hun redenen, teneinde hun bedoeling te weten en volkomen te begrijpen wat er de strekking van was, en wat de kracht was van hun argumenten, hij luisterde naar hen met grote zorgvuldigheid, en dat wel:
a. Niettegenstaande zij langzaam waren, zeer veel tijd vereisten om hun redenen uit te zoeken, dikwijls naar stof en naar woorden moesten zoeken, ophielden van spreken, aarzelden, niet met hun werk gereed waren. Doch hij zag dit voorbij en luisterde naar hun redenen die, zo zij werkelijk overtuigend waren, er door hem niet minder om geacht zouden worden vanwege het gebrekkige van de voordracht,
b. Hoewel zij beuzelden en geen hunner Jobs woorden beantwoordde, noch zei wat geschikt was om hem te overtuigen, luisterde hij er toch naar met grote aandacht in de hoop dat zij eindelijk iets tot stand zouden brengen. Wij moeten dikwijls gewillig zijn om te luisteren naar hetgeen waar wij niet van houden, want anders kunnen wij niet alle dingen onderzoeken.

Zijn geduldig luisteren naar hun redevoeringen voert hij aan:
a. Als hetgeen waardoor hij recht kreeg op vrijheid van spreken op zijn beurt, en om hun aandacht te vragen. "Hanc veniam petimusque damusque vicissim - Deze vrijheid vragen wij van en geven wij aan elkaar." Zij, die gehoord hebben mogen spreken, en zij die geleerd hebben mogen onderwijzen.
b. Als hetgeen hem in staat stelde om een oordeel uit te spreken over hetgeen zij gezegd hadden. Hij had opgemerkt wat zij beoogden, en daarom wist hij er wat van te zeggen. Laat ons eerst volkomen bekend worden met het gevoelen van onze broederen, eer wij hen laken, want hij die antwoord geeft eer hij zal gehoord hebben, of als hij slechts ten halve gehoord heeft, dat is hem dwaasheid en schande, en doet hem kennen als ongepast en heerszuchtig.

II. Hij schijnt een man geweest te zijn van groot verstand en moed, en die evengoed wist wanneer en hoe te spreken als wanneer en hoe te zwijgen. Ofschoon hij zoveel eerbied had voor zijn vrienden, dat hij hen door zijn spreken niet in de rede is gevallen, had hij toch zoveel eerbied voor waarheid en gerechtigheid, dat hij hun niet ontrouw was door zijn zwijgen. Stoutmoedig voert hij aan:

1. Dat de mens een redelijk schepsel is, en dat dus iedere mens voor zichzelf zijn bescheiden oordeel heeft, weshalve hem de vrijheid moet gegeven worden om het uit te spreken. Hij bedoelt hetzelfde wat Job bedoeld heeft Hoofdstuk 12:3 : Ik heb ook een verstand zoals gijlieden, als hij zegt: daar is een geest in de mens, vers 8. Slechts drukt hij het met wat meer bescheidenheid uit, dat de ene mens verstand heeft zo goed als de andere, en niemand er aanspraak op kan maken het monopolie van de rede te bezitten, of er de alleenhandel van voor zich kan opeisen. Indien hij bedoeld had: ik heb openbaring, zo goed als gij (zoals sommigen het opvatten) dan had hij dit moeten bewijzen, maar indien hij slechts bedoelde: ik heb verstand zo goed als gij, dan kunnen zij dit niet ontkennen, want het is de eer van ieder mens, en het is geen aanmatiging om er aanspraak op te maken, en zij konden ook de gevolgtrekking, die hij er uit afleidde, niet tegenspreken, vers 10, daarom hoor naar mij. Leer hieruit:
a. Dat de ziel een geest is, noch zelf stoffelijk noch van stof afhankelijk, maar instaat om met geestelijke dingen om te gaan, hetgeen de voorwerpen van de zinnen niet zijn.
b. Dat het een geest is, die verstaat of begrijpt. Hij is instaat om waarheid te ontdekken en aan te nemen, er over te redeneren en dienovereenkomstig te besturen en te heersen.

c. Deze geest van verstaan of begrijpen is in ieder mens, het is een licht hetwelk verlicht een iegelijk mens, Johannes 1:9.
d. Het is de inblazing des Almachtigen, die ons dit verstand geeft, want Hij is de Vader van de geesten, en de bron van het verstand. Zie Genesis 2:7, Prediker 12:7, Zacharia 12:1.

2. Dat zij, die boven anderen bevorderd zijn in grootheid en achtbaarheid, naar verhouding niet altijd boven hen zijn in kennis en wijsheid, vers 9. De grote zijn niet altijd wijs. Het is jammer dat zij het niet zijn, want dan zouden zij met hun grootheid nooit kwaad doen en met hun wijsheid zoveel temeer goed doen. De mensen behoren om hun wijsheid bevorderd te worden en zij, die in eer en macht zijn, hebben het meest wijsheid van node, en hebben de meeste gelegenheid om er nog in toe te nemen, en toch volgt daar niet uit dat de grote altijd wijs zijn, en daarom is het dwaasheid om met een blind geloof of vertrouwen ieders mening te onderschrijven. De ouden verstaan niet altijd het recht. Zelfs zij kunnen zich vergissen, en daarom moeten zij niet verwachten, alle gedachten gevangen te leiden tot de gehoorzaamheid aan hen, ja daarom moeten zij het niet als een belediging beschouwen om tegengesproken te worden, maar het veeleer als een vriendelijkheid opvatten om door jongeren onderricht te worden. Daarom zeg ik: Hoor naar mij, vers 10. Wij moeten bereid zijn om naar rede te luisteren ook van hen, die in alle opzichten onze minderen zijn, en er naar te handelen. Hij, die goede ogen heeft, kan op de vlakke grond meer zien dan hij die kortzichtig is op een bergtop zien kan. "Beter is een arm en wijs jongeling dan een oud en zat Koning", Pred. 4:13.

3. Dat er nodig iets gezegd moest worden om dit geschil in een waar licht te stellen, daar het door alles wat tot nu toe gezegd was, slechts duisterder en ingewikkelder werd, vers 13. "Ik moet spreken, opdat gij niet zoudt zeggen: Wij hebben de wijsheid gevonden, opdat gij niet zoudt denken dat uw argumenten tegen Job beslissend en onwederlegbaar zijn, en dat Job door geen ander argument dan het uwe overtuigd en verootmoedigd kan worden: dat God hem heeft nedergestoten, geen mens, dat het uit zijn buitengewone beproevingen blijkt dat God zijn vijand is, en dat hij dus een goddeloos man moet wezen. Ik moet u aantonen dat dit een valse onderstelling is, en dat Job tot overtuiging gebracht kan worden, zonder die stelling te handhaven."
Of: "Opdat gij niet denkt dat het het wijste is wat gij doen kunt om nu maar niet verder met hem te redeneren maar het aan God over te laten om hem neer te stoten." Het is tijd om te spreken als wij dwalingen horen voorstaan, inzonderheid als dit gedaan wordt onder voorgeven van er de zaak Gods door te steunen. Het is tijd om te spreken als men zich op Gods oordelen beroept om er eigen hoogmoed en hartstocht mee te steunen en het onrechtvaardige, liefdeloze oordeel over de broederen, dan is het tijd om voor God te spreken.

4. Dat hij iets nieuws in het midden had te brengen, en pogen zou het geschil op betere wijze te leiden dan tot nu toe geschied was, vers 14, Hij denkt een gunstig gehoor te mogen verwachten, want:
a. Hij zal niet antwoorden op Jobs betuiging van zijn oprechtheid, hij erkent er de waarheid van, en treedt dus niet op als zijn vijand. "Hij heeft tegen mij geen woorden gericht. Tegen zijn betoog heb ik over het geheel genomen, geen bezwaar, ik verschil ook niet met hem in beginselen. Ik heb hem slechts een zachte bestraffing te geven voor zijn hartstochtelijke uitdrukkingen." Hij zal hun argumenten niet herhalen, noch zich gronden op hun beginselen, "met ulieder woorden zal ik hem niet beantwoorden, niet met dezelfde zaak, zou ik slechts zeggen wat al gezegd is, men zou mij rechtmatig het zwijgen kunnen opleggen, als zijnde ongepast, noch op dezelfde wijze, ik wil mij niet schuldig maken aan die gemelijkheid jegens hem, die mij in ulieden zo mishaagt."

b. Een wijs man zal een geschil dat reeds van alle kanten besproken is, nu verder laten rusten, tenzij hij wat gezegd en gedaan is kan verbeteren. Waarom zou hij "actum agere - doen wat reeds gedaan is?" Job 32:15 - 22 Drie dingen verontschuldigen hier Elihu's optreden in deze twistzaak, die reeds door zulke scherpzinnige en geleerde twistredenaars besproken is.

1. Dat het toneel, of liever de spreekplaats, vrij was, en hij dus geen van de redenaars hinderde vers 15. Zij zijn ontzet, vers 16, zij staan stil, zij antwoorden niet meer. Zij hielden niet slechts zelf op met spreken, maar zij stonden stil om te horen of iemand uit het gezelschap zijn gevoelen ook zou willen zeggen, zodat hem nu ruimte gelaten was. Zij schenen zelf niet geheel voldaan te zijn met hetgeen zij gezegd hadden, anders zouden zij de zitting verdaagd hebben en niet stil hebben gestaan in de verwachting van hetgeen nu verder geschieden zou. Daarom zei ik, vers 17, "Ik zal mijn deel ook antwoorden. Ik kan niet zeggen dat ik nu een beslissende uitspraak zal doen, nee, het oordeel is des Heeren, en door Hem moet beslist worden wie gelijk en wie ongelijk heeft, maar dewijl gij allen uw mening gezegd hebt, zal ik ook de mijne zeggen. Als hetgeen gezegd wordt, op zo bescheiden wijze gezegd wordt dan behoort er behoorlijk acht op te worden geslagen. Ik zie er geen bezwaar in om te onderstellen dat Elihu zich hier als de schrijver van dit boek kenbaar maakte, en dat hij hier de pen voert als een geschiedschrijver, het feit verhalende dat, nadat hij in de vorige verzen om hun aandacht had verzocht, zij ontzet waren, zij hielden op van onder elkaar te fluisteren, hadden niets in te brengen tegen de vrijheid om te spreken, die hij verzocht, maar stonden stil om te horen wat hij zou zeggen, zeer getroffen zijnde over de bewonderenswaardige vermenging van vrijmoedigheid en bescheidenheid, die hij in zijn voorrede of inleiding aan de dag legde.

2. Dat hij zich onbehaaglijk en zelfs pijnlijk gevoelde door zijn sterke begeerte om zijn gedachten over deze zaak uit te spreken. Zij moeten hem verlof geven om te spreken, want hij kan het niet nalaten, terwijl hij peinsde "werd zijn hart heet in zijn binnenste," Psalm 39:4, "het werd een brandend vuur, besloten in zijn beenderen," zoals de profeet spreekt, Jeremia 20:9. Indien een van de twistredenaars getroffen had, wat naar zijn mening de rechte voege was, hij zou tevreden stilgezwegen hebben, maar toen zij, naar hij dacht, haar allen gemist hadden, verlangde hij er naar om zelf te beproeven wat hij vermocht. Hij voert aan:
a. Dat hij zeer veel te zeggen heeft, "ik ben van woorden vol, opmerkingen hebbende over alles wat tot nu toe gezegd is. Als oude lieden uitgeput raken als zij over de voorzienigheid Gods spreken, dan kan God anderen verwekken, zelfs jonge mannen en hen vervullen met woorden tot stichting van Zijn kerk, want het is een onderwerp dat nooit uitgeput kan worden, hoewel zij, die er over spreken, dit wel kunnen.
b. Dat hij onder de drang was om ze te spreken. "De geest in mijn binnenste onderricht mij niet slechts omtrent hetgeen ik zeggen moet, maar dringt mij om het te zeggen, zodat ik, indien ik geen lucht krijg door mij te uiten (in zo'n gisting zijn mijn gedachten) zou barsten als een lederzak met nieuwe wijn, als die in gisting is," vers 19. Zie welk een grote smart het is voor een Godvruchtig leraar, om tot zwijgen te worden gebracht, in een hoek te worden gedrongen, hij is vol van woorden, woorden Gods, vol van Christus, vol van de hemel, en zou ten goede van anderen over deze dingen willen spreken maar hij mag niet.
c. Dat het hem een verlichting en voldoening zou zijn, om te zeggen wat hij op het hart heeft, vers 20. Ik zal spreken opdat ik voor mij lucht krijge, niet slechts om ontheven te worden van de pijn om het te smoren, maar om het genoegen te hebben om naar mijn positie en mijn gaven goed te doen. Het is voor een Godvruchtig man een grote verkwikking om de vrijheid te hebben om te spreken tot eer van God en tot stichting van anderen.

3. Dat hij besloten was om met alle vrijmoedigheid en oprechtheid te spreken wat hij dacht waar te zijn, niet wat hij dacht te zullen behagen, vers 21, 22. "Och dat ik niemands

aangezicht aanneme, zoals partijdige rechters doen aan wie het te doen is om rijk te worden, niet om gerechtigheid te doen. Ik ben besloten niemand te vleien." Hij wilde niet anders spreken dan hij dacht, hetzij:
a. Uit medelijden met Job, omdat hij arm en zwaar beproefd was, hij wilde zijn zaak niet beter voorstellen dan hij haar geloofde te zijn, uit vrees van zijn smart te vermeerderen. "Maar, laat hem het dragen zoals hij kan, de waarheid zal hem gezegd worden." Zij, die onder zware beproeving zijn, moeten niet gevleid worden, men moet getrouwelijk met hen omgaan. Als iemand onder lijden is, dan is het een dwaas medelijden om ook nog zonde in hem toe te laten, Leviticus 19:17, want dat is de allerergste toevoeging aan zijn smart. "Gij zult de geringe niet voortrekken in zijn twistzaak," evenmin als gij hem zult achterstellen of tegenwerken, Exodus 23:3, evenmin acht geven op een treurige blik als op een trotse blik, om terwille daarvan het recht te verkeren, want dat is iemands aangezicht aannemen. Of:

b. Uit beleefdheid voor Jobs vrienden, omdat zij welvarend en in eer waren. "Laat hem niet denken, dat ik zal zeggen zoals zij zeiden, dan voor zoveel ik overtuigd ben dat wat zij zeiden waar en recht was, noch dat ik hun zeggen zal toejuichen om der wille van hun aanzien en waardigheid."
Nee, hoewel Elihu een jonge man is en zijn weg in de wereld nog maken moet, wil hij toch de waarheid niet verhelen om de gunst van de grote te verkrijgen. Het is een goed besluit dat hij genomen heeft: Ik weet geen vleiende titels te geven aan de mensen, vers 22 ik heb er mij nooit aan gewend om die taai te gebruiken, en het is een goede reden, die hij geeft voor dat besluit: "In kort zou mijn Meester mij wegnemen, indien ik dit deed." Het is goed om onszelf in ontzag te houden meteen heilige vrees voor Gods oordelen: Hij, die ons gemaakt heeft, zal ons wegnemen in Zijn toorn als wij ons niet naar behoren gedragen. Hij haat alle veinzen en vleierij, en zal "alle vleiende lippen en de grootsprekende tong afsnijden," Psalm 12:4. Hoe meer wij het oog hebben op de majesteit van God als onze Maker, en hoe meer wij Zijn toorn en gerechtigheid vrezen, hoe minder wij in gevaar zijn van een zondig vrezen of vleien van mensen.

HOOFDSTUK 33

1 En gewisselijk, o Job! hoor toch mijn redenen, en neem al mijn woorden ter ore. 2 Zie nu, ik heb mijn mond opengedaan; mijn tong spreekt onder mijn gehemelte. 3 Mijn redenen zullen de oprechtigheid mijns harten, en de wetenschap mijner lippen, wat zuiver is, uitspreken. 4 De Geest Gods heeft mij gemaakt, en de adem des Almachtigen heeft mij levend gemaakt. 5 Zo gij kunt, antwoord mij; schik u voor mijn aangezicht, stel u. 6 Zie, ik ben Godes, gelijk gij; uit het leem ben ik ook afgesneden. 7 Zie, mijn verschrikking zal u niet beroeren, en mijn hand zal over u niet zwaar zijn. 8 Zeker, gij hebt gezegd voor mijn oren, en ik heb de stem der woorden gehoord; 9 Ik ben rein, zonder overtreding; ik ben zuiver, en heb geen misdaad. 10 Zie, Hij vindt oorzaken tegen mij, Hij houdt mij voor Zijn vijand. 11 Hij legt mijn voeten in de stok; Hij neemt al mijn paden waar. 12 Zie, hierin zijt gij niet rechtvaardig, antwoord ik u; want God is meerder dan een mens. 13 Waarom hebt gij tegen Hem getwist? Want Hij antwoordt niet van al Zijn daden. 14 Maar God spreekt eens of tweemaal; doch men let niet daarop. 15 In de droom, door het gezicht des nachts, als een diepe slaap op de lieden valt, in de sluimering op het leger; 16 Dan openbaart Hij het voor het oor der lieden, en Hij verzegelt hun kastijding; 17 Opdat Hij de mens afwende van zijn werk, en van de man de hovaardij verberge; 18 Dat Hij zijn ziel van het verderf afhoude; en zijn leven, dat het door het zwaard niet doorga. 19 Ook wordt hij gestraft met smart op zijn leger, en de sterke menigte zijner beenderen; 20 Zodat zijn leven het brood zelf verfoeit, en zijn ziel de begeerlijke spijze; 21 Dat zijn vlees verdwijnt uit het gezicht, en zijn beenderen, die niet gezien werden, uitsteken; 22 En zijn ziel nadert ten verderve, en zijn leven tot de dingen, die doden. 23 Is er dan bij Hem een Gezant, een Uitlegger, een uit duizend, om de mens zijn rechten plicht te verkondigen; 24 Zo zal Hij hem genadig zijn, en zeggen: Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale, Ik heb verzoening gevonden. 25 Zijn vlees zal frisser worden dan het was in de jeugd; hij zal tot de dagen zijner jonkheid wederkeren. 26 Hij zal tot God ernstiglijk bidden, Die in hem een welbehagen nemen zal, en zijn aangezicht met gejuich aanzien; want Hij zal de mens zijn gerechtigheid wedergeven. 27 Hij zal de mensen aanschouwen, en zeggen: Ik heb gezondigd, en het recht verkeerd, hetwelk mij niet heeft gebaat; 28 Maar God heeft mijn ziel verlost, dat zij niet voere in het verderf, zodat mijn leven het licht aanziet. 29 Zie, dit alles werkt God twee maal of driemaal met een man; 30 Opdat hij zijn ziel afkere van het verderf, en hij verlicht worde met het licht der levenden. 31 Merk op, o Job! Hoor naar mij; zwijg, en ik zal spreken. 32 Zo er redenen zijn, antwoord mij; spreek, want ik heb lust u te rechtvaardigen. 33 Zo niet, hoor naar mij; zwijg, en ik zal u wijsheid leren.

Pralende voorredenen zijn dikwijls de inleiding tot zeer middelmatig werk, maar Elihu's rede stelt volstrekt de verwachting niet teleur, die zijn voorrede bij ons opgewekt heeft, zij is degelijk, levendig en zeer ter zake. In het vorige hoofdstuk heeft hij aan Jobs drie vrienden gezegd wat hij hun te zeggen had en nu nadert hij tot Job zelf en richt zijn rede tot hem.

I. Hij verzoekt Job wat hij zeggen zal gunstig op te nemen en wenst dat hij in hem de persoon zal zien naar wie hij zo dikwijls heeft verlangd, die met hem zal redeneren, en zijn verwering voor God zal ontvangen, vers 1 - 7.

II. In de Naam van God brengt hij een aanklacht tegen hem in wegens woorden, die hij in de hitte van het twistgesprek gezegd heeft, een blaam werpende op God alsof Hij hem hard behandelde, vers 8 - 11.

III. Hij poogt hen te overtuigen van zijn schuld en dwaasheid hierin door hem te wijzen op:
1. Gods vrijmachtige heerschappij over de mens, vers 12, 13.
2. De zorg, die God heeft voor de mens, en de verschillende wegen en middelen die Hij gebruikt om goed te doen aan zijn ziel, hetgeen, naar wij reden hebben om te denken, Zijn doel is als Hij hem lichamelijke beproeving oplegt, vers 14.
a. Job had soms geklaagd over onrustige dromen Hoofdstuk 7:14. "God," zegt Elihu, "brengt soms door zulke dromen overtuiging en onderricht tot de mensen," vers 15 - 18.

b. Job had inzonderheid geklaagd over zijn ziekte en pijnen, en wat deze aangaat, toont hij hem uitvoerig dat zij zo weinig tekenen waren van Gods toorn, waarvoor Job ze gehouden heeft, of bewijzen van Jobs huichelarij, waarvoor zijn vrienden ze aanzagen, dat zij in werkelijkheid wijze en genaderijke methoden waren die de Goddelijke genade gebruikte om zijn bekendheid met God te doen toenemen, en lijdzaamheid, ervaring en hoop in hem te werken, vers 19 - 30.
Eindelijk besluit hij met een verzoek aan Job, om of hem te antwoorden, of hem verlof te geven om voort te gaan, vers 31 - 33.

Job 33:1 - 7
Elihu gebruikt hier verscheidene argumenten om Job te bewegen hem geduldig aan te horen, te geloven dat hij hem een goede dienst wil doen, en de onderrichtingen te willen ontvangen, die hij hem nu zal geven. Laat Job bedenken:

1. Dat Elihu zich niet bij zijn drie vrienden voegt, zich niet met hen tegen hem verenigt, In het vorige hoofdstuk heeft hij zijn afkeer te kennen gegeven van hun wijze van handelen, hun onderstelling verworpen en de methode die zij aangewend hebben om Job te genezen ter zijde gezet. "Daarom, o Job, hoor toch mijn redenen," vers 1. Allen hebben zij in dezelfde toon gesproken, maar ik zal het op een andere wijze beproeven, daarom neem al mijn woorden ter ore, en niet slechts sommigen er van", want wij kunnen over een rede niet oordelen, tenzij wij haar in haar geheel nemen, en haar teneinde toe aanhoren.

2. Dat hij voornemens was er een plechtige zaak van te maken, niet maar hier en daar een woord zou zeggen, niet maar een kort, snedig antwoord zou geven om zijn geest, zijn vernuft aan de dag te leggen. Na een lang stilzwijgen opende hij zijn mond, vers 2, met bedachtzaamheid en bedoeling, na er rijpelijk over nagedacht te hebben, was hij reeds begonnen te spreken, en hij was bereid voort te gaan, indien Job hem door zijn aandacht er toe aanmoedigde.

3. Dat hij besloten was te spreken zoals hij dacht en niet anders, vers 3. "Mijne redenen zullen de oprechtheid mijns harten uitspreken, zij zullen het echte product zijn van mijn overtuiging en mijn gevoelen." Er was reden om te vermo eden dat Jobs drie vrienden in hun hart en geweten niet gedacht hebben dat hij zo’n slechte man was, als zij hem, bloot om hun veronderstelling te steunen, in hun redenen hadden voorgesteld, en dat was niet eerlijk. Het is slecht en laag om diegenen te veroordelen met onze tong, van wie wij in ons hart toch eigenlijk goede gedachten koesteren, alleen maar om er het een of andere doel door te bereiken. Elihu is een eerlijk man en versmaadt het om dit te doen.

4. Dat hetgeen hij zeggen ging gemakkelijk te begrijpen zal zijn, en niet duister en moeilijk om te verstaan. Mijn lippen zullen wetenschap duidelijk uitspreken, vers 3.
Job zal zijn bedoeling gemakkelijk vatten, en bemerken wat zijn oogmerk is. Zij, die van de dingen Gods spreken, behoren zorgvuldig alle duisterheid en verwardheid te vermijden zowel in denkbeelden als in wijze van uitdrukking en zo helder en duidelijk te spreken als zij slechts kunnen, want hieruit zal blijken dat zij zelf verstaan hetgeen waarvan zij spreken, dat zij eerlijke bedoelingen hebben, en de stichting beogen van hen, tot wie zij spreken.

5. Dat hij in zijn rede het beste gebruik zou maken van het verstand, dat God hem gegeven heeft, dat leven, die redelijke ziel, die hij van de Geest Gods en de adem des Almachtigen had ontvangen, vers 4. Hij erkent zich onbekwaam om met hen, die ouder in jaren zijn in het strijdperk te treden, maar toch wenst hij, dat zij zijn jonkheid niet zullen verachten omdat hij

Gods werk is, zowel als zij, gemaakt door dezelfde hand, begiftigd met dezelfde edele krachten en vermogens, en bestemd voor hetzelfde grote doeleinde, waarom mag dan God, die hem gemaakt heeft, hem niet als een werktuig ten goede gebruiken voor Job? Met deze overweging behoren wij ook onszelf op te wekken (en misschien heeft Elihu er dit gebruik van gemaakt) om, naar de gaven en bekwaamheden, die ons gegeven zijn, goed te doen in onze plaats, God heeft ons gemaakt en ons leven gegeven, en daarom moeten wij er ons op toeleggen om ons leven nuttig te besteden, het door te brengen in de verheerlijking van God en het dienen van ons geslacht naar Zijn wil, opdat wij beantwoorden aan het doel van onze schepping, en er niet gezegd worde, dat wij tevergeefs geschapen zijn.

6. Dat hij zeer gaarne zal willen horen wat Job tegen hetgeen hij zal zeggen kan hebben in te brengen, vers 5. "Zo gij kunt, antwoord mij, Indien er nog veel kracht en moed in u is overgebleven, indien gij door uw ziekte niet geheel zijt uitgeput, schik uw woorden voor mijn aangezicht, breng ze in geregelde orde, en er zal de aandacht aan geschonken worden, die hun toekomt." Zij, die met verstand kunnen spreken, zullen ook naar rede willen horen.

7. Dat hij dikwijls verlangd had naar een die als voor God met hem spreekt, bij wie hij zich met alle vrijmoedigheid kon uiten, en aan wie, als scheidsrechter, hij de zaak kon voorleggen en zo een wilde Elihu zijn vers 6. Ik ben overeenkomstig uw wens in de plaats van God. Hoe zielroerend heeft Job gewenst, Och mocht men rechten voor een man met God! Hoofdstuk 16:21, en Hoofdstuk 23:3. Och of ik wist waar hem te vinden! Slechts dit beding wilde hij maken, dat zijn verschrikking hem niet verbaasd zal maken, Hoofdstuk 13:21. "Welnu," zegt Elihu, "zie voor ditmaal op mij, als zijnde in de plaats van God, ik zal het op mij nemen om Zijn zaak bij u te bepleiten en u aan te tonen, waarin gij Hem beledigd hebt en wat Hij tegen u heeft, en zo gij klachten bij God hebt in te brengen, breng ze bij mij in." 8. Dat hij geen ongelijke partij voor hem was, Uit het leem ben ik ook afgesneden, ik, zowel als de eerste mens, Genesis 2:7, ik, zowel als gij." Job had dit bij God aangevoerd als een reden, waarom Hij niet hard met hem zou handelen, Hoofdstuk 10:9. Gedenk toch, dat Gij mij als leem bereid hebt. "Ik" zegt Elihu, "ben uit leem bereid zowel als gij," geformeerd uit hetzelfde leem, zoals sommigen dit lezen. Het is goed voor ons allen om te bedenken dat wij uit het leem bereid zijn, en het is wèl voor ons, dat zij, die bij ons in de plaats van God zijn, dit ook zijn, dat Hij tot ons spreekt door mensen, gelijk wij zelf zijn, Deuteronomium 5:24. God heeft wijselijk de schat gelegd in aarden vaten, gelijk wij zelf zijn, 2 Corinthiers 4:7.

Eindelijk. Dat hij geen reden zal hebben om verschrikt te zijn door de aanval, die hij op hem zal doen, vers 7. Mijn verschrikking zal u niet beroeren."
a. "Zoals uw vrienden u beroerd hebben door hun redenen, ik zal u niet smaden, zoals zij u gesmaad hebben, noch zulke zware beschuldigingen tegen u inbrengen."
b. "Zoals God doen zou, indien Hij verscheen om met hem in het gericht te treden. Ik sta met u op gelijke bodem, ben van dezelfde stof gemaakt als gij en daarom kan ik die verschrikking niet over u brengen, die gij met recht van de verschijning van de Goddelijke majesteit zoudt duchten." Als wij de mensen tot overtuiging willen brengen, dan moet het geschieden door met hen te redeneren, niet door hen te verschrikken, door goede argumenten, niet door dreigementen of geweld.

Job 33:8 - 13
I. In deze verzen beschuldigt Elihu Job inzonderheid dat hij zich enige ongepaste uitdrukkingen had laten ontvallen, waarmee hij afkeurende opmerkingen had gemaakt nopens de gerechtigheid en goedheid van God in Zijn handelingen met hem. Hij grondt de beschuldiging niet op losse geruchten, hij zelf heeft gehoord hetgeen, waarvoor hij hem hier

bestraft, vers 8. "Gij hebt gezegd voor mijn oren en voor de oren van dit gehele gezelschap." Hij heeft het niet uit de tweede hand, want dan zou hij nog gehoopt hebben dat het niet zo erg was als het werd voorgesteld. Hij heeft het niet van Job gehoord in een gesprek tussen vier ogen, want dan zou hij niet zo ongemanierd zijn om het aldus openlijk bekend te maken, nee, Job had het in het openbaar gezegd, en daarom voegde het dat hij er in het openbaar om bestraft zou worden. Zij, die in tegenwoordigheid van allen zondigen, moeten in tegenwoordigheid van allen worden bestraft. Als wij iets horen zeggen, dat de strekking heeft om God te onteren, dan behoren wij daar openlijk tegen te getuigen. Het is onze plicht om het verkeerde, dat voor onze oren gezegd is, te bestraffen, want gij zijt Mijne getuigen, zegt de Heere.

1. Job had zich voorgesteld als onschuldig te zijn, vers 9. Gij hebt gezegd: Ik ben rein zonder overtreding.
Job heeft dit niet gezegd "totidem verbis - in zovele woorden, " nee, hij heeft erkend dat hij gezondigd heeft en voor Gods aangezicht onrein moet wezen, maar wèl heeft hij gezegd: Het is in Uw wetenschap dat ik niet goddeloos ben, ik houd vast aan mijn oprechtheid, en dergelijke uitdrukkingen meer, waarop Elihu zijn beschuldiging kon gronden. Het was waar dat Job een oprecht en vroom man was, en niet zo'n man als hij door zijn vrienden was voorgesteld, maar hij had daar niet zoveel van moeten spreken, alsof God hem dus onrecht gedaan had door hem te beproeven. Toch schijnt Elihu niet geheel billijk te zijn geweest door aan Job ten laste te leggen dat hij gezegd heeft rein te zijn van alle overtreding, daar hij toch alleen maar gezegd heeft oprecht te zijn en onschuldig aan de grote overtreding. Maar zij, die hartstochtelijk en onvoorzichtig spreken, hebben het zichzelf te wijten, als zij verkeerd begrepen worden, zij hadden zorgvuldiger op hun woorden moeten letten.

2. Hij had God voorgesteld als streng lettende op alles wat hij verkeerds deed, en alle voordelen tegen hem aan te wenden, vers 10, 11, alsof Hij naar een gelegenheid zocht om met hem te twisten. Zie, Hij vindt oorzaken tegen mij, hetgeen onderstelt dat Hij ze gezocht heeft. In die zin had Job gesproken, Hoofdstuk 14:16, 17. Houdt Gij niet wacht over mijn zonde? Hij houdt mij voor Zijn vijand. Dat heeft hij uitdrukkelijk gezegd, Hoofdstuk 13:24, 19:11. Hij legt mijn voeten in de stok opdat, gelijk ik niet met Hem kan strijden, ik ook niet instaat zou zijn om van Hem weg te vluchten. Dat heeft hij gezegd in Hoofdstuk 13:27, waar wij ook deze woorden vinden: Gij neemt al mijn paden waar.

II. Hij poogt hem ervan te overtuigen dat hij, door zo te spreken, verkeerd heeft gesproken, en dat hij zich daarover behoort te verootmoedigen voor God en het door berouw er over behoort te herroepen, vers 12. Zie, hierin zijt gij niet rechtvaardig Hierin hebt gij geen gelijk, zoals sommigen die woorden lezen. Zie het verschil tussen hetgeen Elihu Job ten laste legde, en de beschuldiging, die zijn andere vrienden tegen hem inbrachten, zij wilden niet toegeven dat hij in iets rechtvaardig was, in iets gelijk had, Elihu zegt slechts: "Hierin, in dit te zeggen, zijt gij niet rechtvaardig." 1. "Gij handelt niet rechtvaardig met God." Rechtvaardig te zijn is aan ieder te geven wat hem toekomt, nu geven wij aan God niet wat Hem toekomt, en zijn wij dus niet rechtvaardig jegens Hem, als wij Zijn billijkheid en vriendelijkheid niet erkennen in al de leidingen van Zijn voorzienigheid met ons, dat Hij rechtvaardig is in al Zijn wegen, en dat, hoe die ook mogen zijn, Hij toch altijd goed is.

2. "Gij spreekt de taal niet van een rechtvaardig man, ik ontken niet dat gij zodanig een zijt, maar hierin laat gij het niet blijken." Er zijn velen, die rechtvaardig zijn maar die toch in sommige bijzondere gevallen niet spreken en handelen naar zij zijn, en gelijk wij eensdeels niet moeten nalaten om zelfs aan een Godvruchtige te zeggen waarin hij faalt en verkeerd

doet, noch hem mogen vleien in zijn dwalingen en hartstochten want dan zouden wij niet vriendelijk handelen, zo moeten wij anderdeels het karakter van de mensen niet afmeten naar een enkel geval, een enkele handeling of naar sommige misplaatste woorden, want daarin zouden wij dan niet rechtvaardig zijn. Want wij struikelen allen in vele, en daarom moeten wij ook billijk zijn in onze bestraffing van anderen. Twee dingen stelt Elihu aan Job voor ter overweging, om hem ervan te overtuigen dat hij verkeerd gesproken heeft.

a. Dat God oneindig ver boven ons is, en het daarom waanzin is om met Hem te strijden. Want indien Hij naar de grootheid van Zijn macht met ons zou twisten, wij zouden niet voor Hem kunnen bestaan. Ik zal u antwoorden, zegt Elihu, met een enkel woord dat zijn bewijs in zich draagt: God is meerder dan een mens, ongetwijfeld, oneindig meerder. Er is tussen God en de mens geen evenredigheid.
Job had zelf veel, en uitnemend goed, gezegd betreffende de grootheid van God, Zijn onweerstaanbare macht en onbetwistbare vrijmacht, Zijn ontzaglijke majesteit en onbegrijpelijke grootheid. "Welnu," zegt Elihu, "denk slechts aan hetgeen gijzelf van Gods grootheid gezegd hebt, en pas het toe op uzelf. Indien Hij groter is dan de mens, dan is Hij groter dan gij, en dan zult gij reden genoeg zien om berouw te hebben van deze gemelijke, lelijke gedachten en gezegden nopens Hem, en u te schamen over uw dwaasheid, en te beven bij de gedachte aan uw vermetelheid." Er is in die een eenvoudige onbetwistbare waarheid dat God meerder is dan de mens, indien men er slechts het rechte besef van heeft, genoeg om al onze klachten tot zwijgen te brengen over Zijn voorzienigheid en ons bedillen van Zijn handelingen met ons. Hij is niet alleen wijzer en machtiger dan wij zijn, zodat het doelloos is om te twisten met Hem, die ons te sterk zal zijn, maar Hij is ook heiliger, rechtvaardiger en beter, want dat zijn de alles overtreffende heerlijke eigenschappen van Zijn Goddelijke natuur, in deze is God meerder dan de mens, en daarom is het ongerijmd en onredelijk om aanmerkingen op Hem te maken, want Hij heeft voorzeker gelijk.

b. Dat God ons geen rekenschap is verschuldigd, vers 13. Waarom hebt gij tegen Hem getwist? Zij, die klagen over Gods twisten met Hem, vorderen Hem voor het gericht, beschuldigen Hem, brengen een aanklacht tegen Hem in. En waarom doen zij dit? Om welke oorzaak? Met welk doel? Het is voor ons, zwakke, dwaze, zondige schepselen iets onredelijks om te twisten met een God van oneindige wijsheid macht en goedheid. Wee het leem, dat met de pottenbakker twist, want Hij antwoordt niet van al Zijn daden. Hij is onder generlei verplichting om ons een reden te geven voor hetgeen Hij doet, of om ons mee te delen wat Hij voornemens is te doen, op welke wijze of op welke tijd, door welke werktuigen, of om ons te zeggen waarom Hij aldus met ons handelt. Hij is niet gehouden, hetzij om Zijn eigen handelingen te rechtvaardigen of om aan onze eisen te voldoen. Zijn oordelen zullen gewis zichzelf rechtvaardigen, indien zij ons niet bevredigen dan is dit onze eigen schuld. Het is dus vermetele goddeloosheid in ons om God voor onze rechterstoel te dagen of Hem op te eisen om ons de redenen te tonen van hetgeen Hij doet, tot Hem te zeggen: Wat doet Gij? of: Waarom doet Gij dit? Hij antwoordt niet van al Zijn daden. Hij openbaart zoveel als geschikt voor ons is om te weten, zoals het hier volgt in vers 14. Maar er zijn verborgen dingen, die niet voor ons zijn en die wij niet mogen onderzoeken, waarnaar wij niet mogen gissen.

Job 33:14 - 18
Job had geklaagd dat God hem ganselijk in het duister liet ten opzichte van de betekenis van Zijn handelingen met hem, en daaruit leidde hij de gevolgtrekking af dat Hij als een vijand met hem handelde. "Nee," zegt Elihu "Hij spreekt tot u, maar gij bemerkt Hem niet, zodat het uw schuld, niet Zijn schuld is. Hij heeft het wezenlijk goed met u voor, zelfs in die beschikkingen, waaraan gij zo’n harde uitlegging geeft. Merk op in het algemeen:

1. Welk een vriend God is van ons welzijn. God spreekt tot ons eens of tweemaal, vers 14. Het is een teken van Zijn gunst dat, niettegenstaande de verwijdering en de twist tussen ons en Hem, het Hem toch behaagt tot ons te spreken. Het is een bewijs van Zijn genaderijke bedoeling dat het Hem behaagt tot ons te spreken over onze eigen belangen, ons te tonen wat onze plicht is, wat ons belang is, wat Hij van ons eist, en wat wij van Hem mogen verwachten, ons te spreken van onze fouten en tekortkomingen en ons te waarschuwen voor ons gevaar, ons de weg te wijzen en er ons op te leiden. Dit doet Hij eens, ja tweemaal, dat is: telkens en nogmaals, als de ene waarschuwing veronachtzaamd is dan geeft Hij een andere, niet willende dat enigen verloren gaan. Gebod moet op gebod wezen en regel op regel, opdat de zondaren niet te verontschuldigen zouden zijn.

2. Welke vijanden wij zijn van ons welvaren doch men let daar niet op, dat is: de mens slaat er geen acht op, hij bespeurt het niet en begrijpt het niet, weet niet dat het de stem van God is, neemt de geopenbaarde dingen niet aan, want zij zijn hem dwaasheid, hij sluit zijn oor, staat zichzelf in het licht, verwerpt de raad Gods tegen zichzelf, en zo wordt hij nooit wijzer, ja door de voorschriften van de wijsheid zelf wordt hij niet wijzer.

I. God spreekt tot ons door het geweten, door de leidingen van Zijn voorzienigheid en door leraren, waarover Elihu hier zeer uitvoerig spreekt, om aan Job te tonen dat God hem zowel Zijn wil te kennen gaf als hem goedheid bewees, zelfs nu Hij hem in het duister scheen te houden en hem behandelde als een vreemde, en hem in benauwdheid en ellende scheen te houden, en hem aldus als een vijand scheen te behandelen. Voor zoveel wij weten bestond er toen geen Goddelijke openbaring in geschriften, en daarom wordt zij hier niet genoemd onder de middelen door welke God spreekt tot de mens, hoewel zij thans het voornaamste middel is. In deze verzen toont hij hoe God de kinderen van de mensen onderwijst en vermaant door hun eigen geweten. Merk op:

1. De geschikte tijd en de gelegenheid voor deze vermaningen, vers 15. In de droom, in de sluimering op het leger, als de mensen zich teruggetrokken hebben van de wereld, het werk ervan en de omgang er mede, dan is het een geschikte tijd voor hen om tot zichzelf in te keren, in hun hart te spreken op hun leger, in stilte en eenzaamheid, Psalm 4:5. Het is de tijd, die God gebruikt om persoonlijk met de mensen te handelen.

2. Als Hij engelen, buitengewone gezanten, op Zijn boodschappen uitzond, dan koos Hij gewoonlijk die tijd om die boodschappen te doen brengen, wanneer, doordat er een diepe slaap op de mensen was gevallen, de lichamelijke zintuigen als opgesloten waren, en de geest zoveel vrijer was om de mededelingen van Goddelijk licht te ontvangen. Aldus heeft Hij aan de profeten Zijn wil bekend gemaakt door gezichten en dromen, Numeri 12:6, aldus heeft Hij een waarschuwing gericht tot Abimelech, Genesis 20:3, tot Laban, Genesis 31:24 :tot Jozef, Mattheüs 1:20. Aldus heeft Hij aan Farao en Nebukadnézar bekend gemaakt wat er later geschieden zal. Als Hij het geweten, Zijn gewone vertegenwoordiger bij de ziel heeft opgewekt om zijn ambt te vervullen, dan heeft Hij die gelegenheid gebruikt, hetzij wanneer diepe slaap op de mensen was gevallen, want hoewel dromen meestal uit de verbeelding ontstaan, kunnen sommige dromen door het geweten komen, of in de sluimering, als de mensen tussen slapen en waken zijn, des nachts nadenkende over de gebeurtenissen van de vorige dag, of wel in de morgen plannen makende voor de komende dag. Dan is het de geschikte tijd voor hun hart om hun het kwaad te verwijten, dat zij gedaan hebben, en hen te vermanen en aan te sporen voor hetgeen zij te doen hebben. Zie Jesaja 30:21.

II. De kracht en macht, waarmee deze vermaningen tot hen komen, vers 16. Als God het goede voor de mensen wil werken door de overtuigingen en de inspraak van hun eigen geweten.

1. Dan bewerkt Hij, dat er acht op wordt geslagen, dan opent Hij de oven van de mensen die tevoren gesloten waren voor de stem van deze belezer, Psalm 58:6. Hij opent het hart zoals Hij het hart van Lydia geopend heeft, en aldus opent Hij de oren. Hij neemt weg hetgeen het oor toegestopt heeft, zodat de overtuiging een weg vindt, of zich baant, ja meer, Hij werkt een onderworpenheid in het hart aan de leefregel van het geweten, want dat volgt op Gods openen van het oor, Jesaja 50:5. De Heere Heere heeft mij het oor geopend, en ik ben niet weerspannig, ik wijk niet achterwaarts.

2. Hij geeft hun vastheid in die overtuiging. Hij verzegelt hun onderricht, vers 16, dat is: het onderricht, dat voor hen bestemd en gepast is. Hij maakt dat de ziel daar een diepe en blijvende indruk van heeft, zoals het was van het zegel. Als het hart overgegeven is aan het Goddelijk onderricht, dan is het werk geschiedt III. Het doel, waarmee deze vermaningen gezonden worden.

1. Om de mensen terug te houden van de zonde, inzonderheid van de zonde van hoogmoed, vers 17. Opdat Hij de mens afwende van zijn voornemen, dat is: van zijn boos voornemen, zijn geestesgezindheid verandere zijn neigingen, de uitgangen van zijn hart, of om een bepaalde zonde te voorkomen, waarin hij gevaar liep te zullen vallen, opdat Hij de mens af wende van zijn werk, hem doe aflaten van het werk van de mens, dat werk is voor de wereld en het vlees, en hem aan het werk van God doe werken. Menige mens is midden in het najagen van een zondig bedrijf gestuit door de tijdige bestraffingen van zijn eigen geweten, zeggende: Doe toch deze gruwelijke zaak niet, die de Heere haat. God zal inzonderheid door dit middel van de man de hovaardij verbergen, dat is: die dingen voor hem verbergen, die de stof opleveren voor zijn hoogmoed, zijn gedachten er van afleiden door hem voor te houden welke reden hij heeft om nederig te zijn. Opdat Hij de hovaardij wegneme van de mens, zo lezen sommigen deze woorden, opdat Hij die wortel van de bitterheid uitrukke, die de oorzaak is van zoveel zonde. Al degenen, voor wie God genade heeft weggelegd, zal Hij verootmoedigen en de hovaardij voor hen verbergen. Hoogmoed maakt de mensen vurig en vastberaden in het najagen van hun doel, zij willen hun doel bereiken, hun zin doordrijven, daarom verijdelt God hun voornemens, door hun hoogmoed te vernederen.

2. Om de mensen af te houden van het verderf, vers 18. Als de zondaren hun boze plannen najagen en toegeven aan hun hoogmoed, spoedt hun ziel zich heen naar de afgrond naar het zwaard en de verwoesting, beide in dit en het toekomende leven, maar als God hen door de vermaningen en waarschuwingen van hun geweten terughoudt van de zonde, houdt Hij daardoor ook hun ziel terug van de bodemloze afgrond, en redt hen van het zwaard van de Goddelijke wraak, en zo zal de ongerechtigheid hun niet ten verderve zijn. Hetgeen de mensen terughoudt van zonde, redt hen van de hel, behoudt hun ziel van de dood, Jakobus 5:20. Zie welk een genade het is om onder het bedwang te zijn van een ontwaakt geweten, getrouw zijn de wonden en lieflijk zijn de banden van die liefhebben, want de ziel wordt er door bewaard om voor eeuwig om te komen.

Job 33:19 - 28
God heeft eens tot de zondaren gesproken door hun eigen geweten, om hen terug te houden van de paden van de verderver, maar zij letten niet daarop. Zij bespeuren niet dat de bestraffingen, die hun eigen geweten hun geeft om hen terug te houden van een zondige weg

van God komen, die worden toegeschreven aan naargeestigheid, of aan het strikte en strenge van hun opvoeding, en daarom spreekt God tweemaal, Hij spreekt voor de tweede maal, en beproeft een andere manier om zondaren te overtuigen en te redden, namelijk door de leidingen van Zijn voorzienigheid, door beproevingen of door zegeningen, (waarin Hij tweemaal spreekt) en door het tijdige onderricht van goede leraren.
Job klaagde veel over zijn kwalen, en naar die kwalen oordeelde hij dat God vertoornd op hem was. Zijn vrienden hebben dit ook gedaan, maar Elihu toont aan dat zij allen in dwaling waren, want God beproeft het lichaam dikwijls in liefde en met genaderijke doeleinden voor het welzijn van de ziel, zoals blijkt in de uitkomst. Dit deel van Elihu's rede zal ons zeer nuttig zijn in ziekte, in en door welke God tot de mens spreekt. Hier wordt:

I. De zieke beschreven in zijn uiterste ellende. Zie wat de ziekte doet, vers 19 als God haar zendt met een opdracht. Doe dit en zij doet het.

1. De zieke is vol van pijn in geheel zijn lichaam, vers 19. Hij wordt gestraft met smart op zijn leger, met smarten, die hem aan zijn bed kluisteren, of de pijn is zo hevig, dat hij geen verlichting kan vinden in zijn bed, waar hij gaarne zou willen rusten. Pijn en ziekte zullen een bed van dons in een bed van doornen verkeren, waarop hij, die placht te slapen, zich nu totdat de morgen aanbreekt heen en weer wentelt. Het geval is, zoals het hier wordt voorgesteld, heel erg, pijn is moeilijker te dragen dan ziekte, en daarmee wordt de zieke gekastijd, geen doffe, knagende pijn, maar scherpe, hevige pijn, en dikwijls zal, hoe sterker de lijder is, zoveel zwaarder de pijn zijn, want hoe volbloediger het gestel is, zoveel heviger is gewoonlijk de ziekte. Het is niet over pijn in het vlees, dat geklaagd wordt, maar over pijn in het gebeente. Het is een inwendige ingewortelde pijn, en niet alleen in de beenderen van een van de ledematen, maar in de menigte van de beenderen: alle worden aldus gestraft. Zie welk een broos, welk een vernederd lichaam wij hebben, dat, al wordt het uitwendig ook niet gedeerd of bezeerd, aldus pijnlijk gemaakt kan worden door inwendige oorzaken, zie wat de zonde teweeg heeft gebracht, welk kwaad zij aanricht. Pijn is de vrucht van zonde, maar door de genade van God wordt de pijn van het lichaam dikwijls tot een middel ten goede gemaakt voor de ziel.

2. Hij heeft alle eetlust verloren, de gewone uitwerking van de ziekte, vers 20. Zodat zijn leven het brood zelf verfoeit, het noodzakelijke voedsel en de aangename spijze, in welke hij vroeger zeer veel behagen vond. Dit is een goede reden waarom wij "geen smakelijke spijzen moeten begeren, want het is een leugenachtig brood," Spreuken 23:3. Wij kunnen er spoedig een even sterke afkeer van hebben als wij er nu naar verlangen, en zij, die weelderig leven als zij gezond zijn, kunnen, als zij er ooit door ziekte toe gebracht worden om een afkeer te hebben van smakelijke spijzen, met smart en schaamte hun zonde lezen in hun straf. Laat ons niet overmatig houden van de smaak van de spijzen, want de tijd kan komen wanneer wij zelfs van het gezicht van de spijzen walgen, Psalm 107:18.

3. Hij is een volmaakt geraamte geworden, niets dan vel en beenderen, vers 21. Door ziekte, misschien wel door een ziekte van enkele dagen, is zijn vlees, dat vet en gezond was, weggeteerd, zodat het niet gezien kan worden, het is op vreemde, verwonderlijke manier verdwenen, en zijn beenderen, die verborgen waren in vlees, steken uit, gij kunt zijn ribben, ja al zijn beenderen tellen. De ziel, die goed gevoed is met het brood des levens, kan door geen ziekte vermagerd worden, maar in het lichaam zal ziekte spoedig verandering brengen.

4. Hij is opgegeven, er wordt gewanhoopt aan zijn leven, vers 22. Zijn ziel nadert tot het graf, dat is: al de verschijnselen van de dood worden aan hem waargenomen, en allen die hem

omringen beschouwen hem als stervende. De doodstrijd, hier genoemd de dingen die doden, gaat zich meester van hem maken, omvangt hem, Psalm 116:3. Misschien worden hiermede de ontzettende angsten aangeduid, welke diegenen hebben voor de dood als iets dat verwoest en verderft als hij hun in het aangezicht staart, die hem niet telden, van geen belang achtten, toen hij nog op een afstand was. Als het tot de zaak komt, stemmen allen hierin overeen dat - hoe zij er vroeger ook over gedacht mogen hebben - sterven toch eigenlijk een ernstige zaak is.

II. De voorziening, getroffen voor zijn onderricht, opdat hij van zijn ziekte een heiligend gebruik zal maken, en God, als Hij op die wijze tot de mens spreekt, gehoord en verstaan zal worden, en niet tevergeefs zal spreken, vers 23. Het is gelukkig voor hem als er dan een gezant bij hem is, om hem bij te staan in zijn ziekte, hem te overtuigen, raad te geven en te vertroosten, een uitlegger om hem de weg van Gods voorzienigheid te verklaren, er hem de betekenis van te doen zien, een man van wijsheid, die de stem kent van de roede, hem die stem doet horen en van degene die haar besteld heeft, want als God spreekt door beproevingen, dan zijn wij gewoonlijk nog zo onbekend met die taal dat wij er een tolk, een uitlegger voor nodig hebben, en het is goed om zo een te hebben. De raad en hulp van een goed leraar zijn even nodig in ziekte, en behoren even welkom te wezen, als die van een goed geneesheer, inzonderheid als hij goed bedreven is in de kunst om de leidingen en beschikkingen van Gods voorzienigheid te verklaren en er een goed gebruik van te leren maken. Dan is hij een uit duizend, en moet hij als zodanig gewaardeerd worden. Wat hij op zo'n tijd te doen heeft is, de mens Zijn oprechtheid, dat is Gods oprechtheid, te tonen, vers 23, dat Hij hem in getrouwheid beproeft, en hem geen onrecht doet het is nodig om daarvan overtuigd te zijn om een goed gebruik te kunnen maken van de beproeving. Of liever, er kan des mensen oprechtheid mee bedoeld zijn.

1. De oprechtheid die er is. Indien het blijkt dat de zieke waarlijk Godvruchtig is. Dan zal de uitlegger niet doen zoals Jobs vrienden gedaan hebben, zich ten taak stellen om te bewijzen dat hij een huichelaar is omdat hij beproefd is, integendeel, hij zal hem zijn oprechtheid tonen, niettegenstaande zijn beproeving, teneinde er de vertroosting van te smaken en gerust te zijn onder alles wat er met hem geschiedt.
2. De oprechtheid, die er wezen moet om leven en vrede te hebben. Als de mensen ertoe gebracht worden om in te zien dat de weg van oprechtheid de enige weg, de zekere weg is tot gelukzaligheid, en hem te kiezen om er op te wandelen, dan is het werk gedaan.

III. Dat God hem op zijn bekering genadiglijk aanneemt, vers 24. Als Hij ziet dat de zieke er waarlijk van overtuigd is dat ware bekering en de oprechtheid - die Evangelische volmaaktheid - zijn belang zijn, zowel als zijn plicht, dan zal Hij, die wacht om genadig te zijn en op het eerste teken van oprecht berouw genade betoont, hem genadig zijn, en hem in Zijn gunst en gedachten opnemen ten goede. Waar God een Godvruchtig hart vindt, daar zal Hij een genadig God worden bevonden, en:

1. Hij zal een genadige order geven voor zijn bevrijding. Verlos hem, zegt Hij, dat is: hij worde er van vrijgesteld om neer te dalen in het verderf, van die dood, die de bezoldiging is van de zonde. Als de beproevingen hun werk gedaan hebben, dan zullen zij weggenomen worden. Als wij tot God wederkeren in de weg van plicht, dan zal Hij tot ons wederkeren in de weg van de genade. Diegenen zullen verlost worden van neer te dalen in het verderf, die Gods gezanten ontvangen en Zijn uitleggers recht begrijpen, zodat zij er mee instemmen dat Hij oprecht is.

2. Hij zal een genaderijke reden geven voor deze order: Ik heb een rantsoen of verzoening gevonden. Jezus Christus is dat rantsoen, zo noemt Hem Elihu, zoals Job Hem zijn verlosser heeft genoemd, want Hij is beide de koper en de prijs, de priester en het offer. Op zo hoge waardij waren de zielen geschat dat zij door niets minder verlost konden worden, en zo groot was het kwaad, aangericht door de zonde, dat het door niets minder verzoend kon worden, dan door het bloed van de Zoon Gods, die Zijn leven heeft gegeven tot een rantsoen voor velen. Dit is een rantsoen, dat God gevonden heeft, een uitvinding van de oneindige wijsheid, nooit zouden wij zelf dit hebben kunnen bedenken of uitvinden, ook de engelen zouden het nooit hebben kunnen uitvinden, het is de wijsheid Gods in een verborgenheid, de verborgen wijsheid, en zo'n uitvinding, dat zij de bewondering is en blijven zal van de overheden en machten, die begerig zijn om er een blik in te slaan. Merk op, hoe God hier roemt in die vinding, eureka, eureka, - "Ik heb gevonden, Ik heb het rantsoen gevonden, Ik, Ik ben het, die het gevonden heb."

IV. Het herstel van de zieke hierop. Neem de oorzaak weg, en de uitwerking zal ophouden. Als de patiënt een boeteling wordt, welk een gezegende verandering heeft er dan niet plaats!
1. Zijn lichaam wordt weer gezond, vers 25. Dit is niet altijd het gevolg van het berouw en de bekering tot God van de zieke maar soms is het dit, en herstel uit ziekte is dan een ware zegen, als het voortkomt uit vergeving van zonde, dan is het in liefde tot de ziel, dat het lichaam verlost is van de groeve van de vertering, als God onze zonden achter Zijn rug heeft geworpen, Jesaja 38:17. Dat is de methode van een gezegend herstel: "Zoon, wees welgemoed, uw zonden zijn u vergeven, " en dan: "Sta op, neem uw bed op en wandel" Mattheüs 9:2, 6. Zo ook hier: laat hem deel hebben in het rantsoen, en dan zal zijn vlees frisser worden dan het was in de jeugd, er zullen geen overblijfselen zijn van zijn kwaal maar hij zal wederkeren tot de dagen van zijn jeugd, tot de schoonheid en kracht, die hij toen bezat. Als de kwaal, die de natuur drukt, is weggenomen, hoe verwonderlijk zal dan de natuur zichzelve helpen, waarin de macht en goedheid van de God van de natuur dankbaar erkend moeten worden! Door genaderijke beschikkingen als deze, waartoe beproevingen gelegenheid geven, spreekt God eens, ja tweemaal tot de kinderen der mensen, hen doende weten, indien zij er slechts willen opletten, hun afhankelijkheid van Hem en Zijn mededogen met hen.

2. Zijn ziel zal haar vrede herkrijgen vers 26.
a. De lijder, die een boetvaardige is geworden, is een smekeling en heeft leren bidden. Hij weet dat God gebeden wil worden om Zijn gunsten, en daarom zal hij tot God bidden, bidden om vergeving, bidden om gezondheid. "Is iemand in lijden, is iemand ziek dat hij bidde". Als hij bemerkt dat hij herstellende is, dan zal hij niet denken dat het gebed niet langer nodig is, want wij hebben de genade Gods even nodig voor de heiliging van een zegen als voor de heiliging van een beproeving.
b. Zijn gebeden worden aangenomen, God zal hem gunstig wezen en een welbehagen in hem hebben, Zijn toorn zal van hem worden afgekeerd, en het licht van Gods aangezicht zal schijnen over zijn ziel. En dan volgt:
c. Dat hij de troost heeft van gemeenschap met God, thans zal hij Zijn aangezicht zien, dat tevoren voor hem verborgen was, en hij zal het zien met blijdschap, want welk gezicht kan meer verkwikkend zijn? Zie Genesis 33:10. Als had ik Gods aangezicht gezien. Alle ware boetelingen verblijden zich meer in het wederkeren van Gods gunst dan in enigerlei blijk van voorspoed en genoegen, Psalm 4:7, 8.
d. Hij geniet een heerlijke kalmte van gemoed, voortkomende uit de bewustheid van zijn rechtvaardigmaking voor God, die aan die mens zijn gerechtigheid zal wedergeven. Hij zal de verzoening ontvangen, dat is: de troost ervan, Romeinen 5:11. Gerechtigheid zal hem worden toegerekend, en daarna zal van vrede tot hem worden gesproken, de vreugde en blijdschap,

die God hem dan zal doen horen maar die hij in de dagen van zijn beproeving niet heeft kunnen horen. God zal nu met hem handelen als met een rechtvaardige, aan wie het wel zal gaan. Hij zal "de zegen ontvangen van de Heere en gerechtigheid van de God zijns heirs," Psalm 24:5. God zal hem genade geven om heen te gaan en niet meer te zondigen. Dit kan misschien de hervorming, de verbetering van zijn leven aanduiden na zijn herstel. Gelijk hij bidden zal tot God, die hij tevoren veronachtzaamd heeft, zo zal hij aan de mens zijn gerechtigheid wedergeven aan wie hij tevoren onrecht gedaan heeft, zal hij vergoeding doen en in het vervolg recht handelen.

V. De algemene regel, die God volgt in Zijn handeling met de kinderen van de mensen hieruit afgeleid, vers 27, 28. Gelijk kranken na hun onderwerping herstellen, zo zullen ook alle anderen, die waarlijk berouw hebben van hun zonden en er zich van bekeren, genade bij God vinden. Zie hier 1. Wat zonde is, en welke reden wij hebben om niet te zondigen. Willen wij de aard kennen van de zonde en de boosheid ervan? Het is de verdraaiing van hetgeen recht is, het is iets zeer onrechtvaardigs, zeer onredelijks, het is de rebellie van het schepsel tegen de Schepper, de wederrechtelijke heerschappij van het vlees over de geest, en een weerspreken van de eeuwige regelen en redenen van goed en kwaad. Het is een "verkeren van de rechte wegen des Heeren, " Handelingen 13:10, en daarom worden de wegen van de zonde kromme wegen genoemd Psalm 125:5. Willen wij weten wat door de zonde te verkrijgen is? Zij baat ons niet. De werken van de duisternis zijn onvruchtbare werken, als winst en verlies vergeleken worden, dan zullen al de winsten van de zonde niet kunnen opwegen tegen de schade, die zij veroorzaakt heeft. Alle ware boetelingen zijn bereid dit te erkennen, en het is een vernederende gedachte: "Wat vrucht dan had gij toen van die dingen, waarover gij u nu schaamt?" Romeinen 6:21.

2. Zie wat bekering is, en welke reden wij hebben om ons te bekeren. Willen wij tonen ware boetelingen te zijn? Dan moeten wij met een verbroken en berouwvol hart onze zonden belijden voor God, 1 Johannes 1:9. Wij moeten het feit van de zonde belijden - ik heb gezondigd - en de beschuldiging niet ontkennen, ons niet willen rechtvaardigen, wij moeten de schuld van de zonde belijden, de ongerechtigheid, de oneerlijkheid ervan. Ik heb het recht verkeerd. Wij moeten de dwaasheid van de zonde belijden: "Zo dwaas ben ik geweest, en zo onwetend, want het heeft mij niet gebaat, wat heb ik er dan nu nog meer mee te doen?" Is er niet grotelijks reden voor, dat wij zo’n boetvaardige, berouwvolle belijdenis doen? Immers:
a. God verwacht haar. Hij beschouwt de mensen als zij gezondigd hebben, om te zien wat zij nu verder zullen doen, of zij er mee zullen voortgaan, of zich zullen bedenken en terugkeren. Hij leent het oor en luistert of ook iemand zeggen zal: "Wat heb ik gedaan?" Jeremia 8:6. Hij ziet op de zondaren met een oog van ontferming, verlangende dit van hen te horen, want Hij heeft geen welbehagen in hun verderf. Hij aanschouwt hen, en zodra Hij deze werkingen van berouw in hen bespeurt, moedigt Hij hen aan en is bereid hen te ontvangen en aan te nemen, Psalm 32:5, 6, zoals de vader uitging om de terugkerende zoon, die verloren was, te ontmoeten en te omhelzen.
b. Het zal ons tot onuitsprekelijk voordeel en gewin zijn. De belofte is algemeen: Indien enigen, wie zij ook zijn, zich aldus verootmoedigen, a.a. Dan komen zij niet in de verdoemenis, maar zullen verlost worden van de toekomende toorn. Hij zal zijn ziel verlossen, dat zij in het verderf niet nederdale, niet ter helle nederdale, de ongerechtigheid zal zijn verderf niet wezen.
b.b. Zij zullen gelukkig wezen in het eeuwige leven en de blijdschap. Zijn leven zal het licht aanzien, dat is: alle goed, in de aanschouwing en genieting van God. Indien de profeet ons, om die gelukzaligheid te verkrijgen, een grote zaak had gesproken zouden wij ze niet gedaan

hebben? Hoeveel te meer, naardien hij alleen tot ons zegt: "Was u en gij zult rein zijn." Belijd uw zonde en ontvang vergeving, bekeer u en word behouden.

Job 33:29 - 33
Wij hebben hier het slot van het eerste deel van Elihu's rede, waarin:
1. Hij kort samenvat wat hij gezegd heeft, om aan te tonen dat Gods groot en genadig doeleinde in de beschikkingen van Zijn voorzienigheid met de kinderen der mensen is: hen ervan te redden om voor eeuwig rampzalig te zijn, en hen er toe te brengen om voor eeuwig gelukkig te wezen, vers 29, 30. Al deze dingen werkt God voor de kinderen van de mensen, Hij werkt op hen door hun geweten, door beschikkingen van Zijn voorzienigheid, door leraren, door zegeningen, door beproevingen. Hij maakt hen ziek, en maakt hen weer gezond, al deze zijn Zijn werkingen, Hij stelt het een tegenover het ander, Prediker 7:14 maar Zijn hand is in alles, Hij is het, die alles voor ons voleindigt. Alle beschikkingen van de voorzienigheid moeten beschouwd worden als Gods werkingen voor de mens, Zijn twisten met hem. Hij gebruikt allerlei methoden om de mensen goed te doen, indien de ene beproeving het werk niet doet, dan zal Hij een andere zenden, indien geen van beide het doet, dan zal Hij zien wat een zegen zal uitwerken, en een bode zenden om van beide de uitlegging te geven. Dikwijls werkt God twee of drie maal met zulke dingen. Hij spreekt eens ja tweemaal, vers 14, en indien dat de zaak niet tot stand brengt, dan werkt Hij twee of driemaal. Hij verandert van methode - "Wij hebben u op de fluit gespeeld, wij hebben u klaagliederen gezongen - "keert weer terug tot dezelfde methode, herhaalt dezelfde toepassingen. Waarom geeft Hij zich al deze moeite voor de mens? Het is opdat hij zijn ziel afkere van het verderf, vers 30.
Indien God niet beter voor ons zorgde dan wij voor onszelf zorgen, wij zouden rampzalig wezen, wij zouden onszelf te gronde richten, maar Hij wil ons behouden en beraamt middelen om door Zijn genade ongedaan te maken hetgeen wij doen om ons in het verderf te storten. De vorige methode door droom of visioen was, opdat hij zijn ziel van het verderf zou afhouden, vers 18, dat is: om zonde te voorkomen, opdat wij er niet in vallen zouden. Deze - door ziekte en het woord - is om de ziel terug te brengen, hen te redden, die in zonde gevallen zijn, opdat zij er niet stil in blijven liggen en omkomen.
Ten opzichte van allen, die door berouw en bekering teruggebracht zijn van de afgrond - van het verderf - het is opdat zij verlicht zullen worden met het licht van de levenden, opdat zij dadelijke vertroosting en eeuwige gelukzaligheid deelachtig zullen worden. Hen, die God redt van de zonde en de hel, die duisternis zien, zal Hij naar de hemel brengen, de erve van de heiligen in het licht, en dit is het wat Hij in al Zijn inzettingen en al Zijn beschikkingen op het oog heeft. "Heere! wat is de mens, dat Gij van zijn gedenkt, en de zoon des mensen, dat Gij hem aldus bezoekt?" Dit moet ons er toe brengen om in te stemmen met Gods bedoelingen, met Hem mee te werken voor ons welzijn, en Hem niet tegen te werken. Het zal hen die omkomen voor eeuwig zonder verontschuldiging laten, dat zoveel voor hen gedaan was om hen te redden, en zij niet genezen wilden worden.

2. Hij verzoekt Job om aan te nemen wat hij gezegd heeft en het wel op te merken, vers 31. Wat bedoeld is voor ons welzijn eist onze aandacht. Indien Job wil letten op hetgeen gezegd is:
a. Dan staat het hem vrij om er bedenkingen tegen in te brengen, vers 32. "Zo er redenen zijn, indien gij iets ter uwer verdediging hebt aan te voeren, antwoord mij. Hoewel ik fris en krachtig ben, en gij afgemat en uitgeput zijt, zal ik u toch niet ter neerwerpen met woorden, spreek, want ik heb lust u te rechtvaardigen, en ben niet zoals uw andere vrienden, die wensten u te veroordelen." Elihu strijdt voor waarheid, niet, zoals zij, om de overwinning te behalen. Hen, die wij bestraffen, behoren wij te willen rechtvaardigen, wij moeten blijde zijn

te zien, dat zij zich zuiveren van de beschuldigingen, die tegen hen zijn ingebracht, en hun dus alle gelegenheid en iedere aanmoediging geven om dit te doen.
b. Indien hij niets in te brengen heeft tegen hetgeen gezegd is, dan laat Elihu hem weten dat hij nog iets te zeggen heeft, en verzoekt hem er geduldig naar te luisteren, vers 33. Zwijg, en ik zal u wi jsheid leren. Zij, die zowel wijsheid willen tonen als wijsheid willen leren, moeten horen en zwijgen, ras zijn om te horen en traag om te spreken.
Job was wijs en goed, maar zij die dit zijn, kunnen nog wijzer en beter wezen, en moeten er zich dus op toeleggen om de middelen van de wijsheid en genade daartoe aan te wenden.

HOOFDSTUK 34

1 Verder antwoordde Elihu, en zeide: 2 Hoort, gij wijzen, mijn woorden, en gij verstandigen, neigt de oren naar mij. 3 Want het oor proeft de woorden, gelijk het gehemelte de spijze smaakt. 4 Laat ons kiezen voor ons, wat recht is; laat ons kennen onder ons wat goed is. 5 Want Job heeft gezegd: Ik ben rechtvaardig, en God heeft mijn recht weggenomen. 6 Ik moet liegen in mijn recht; mijn pijl is smartelijk zonder overtreding. 7 Wat man is er, gelijk Job? Hij drinkt de bespotting in als water; 8 En gaat over weg in gezelschap met de werkers der ongerechtigheid, en wandelt met goddeloze lieden. 9 Want hij heeft gezegd: Het baat een man niet, als hij welbehagen heeft aan God. 10 Daarom, gij, lieden van verstand, hoort naar mij: Verre zij God van goddeloosheid, en de Almachtige van onrecht! 11 Want naar het werk des mensen vergeldt Hij hem, en naar eens ieders weg doet Hij het hem vinden. 12 Ook waarlijk, God handelt niet goddelooslijk, en de Almachtige verkeert het recht niet. 13 Wie heeft Hem gesteld over de aarde, en wie heeft de ganse wereld geschikt? 14 Indien Hij Zijn hart tegen hem zette, Zijn geest en Zijn adem zou Hij tot Zich vergaderen; 15 Alle vlees zou tegelijk de geest geven, en de mens zou tot stof wederkeren. 16 Zo er dan verstand bij u is, hoor dit; neig de oren tot de stem mijner woorden. 17 Zou Hij ook, Die het recht haat, de gewonde verbinden, en zoudt gij de zeer Rechtvaardige verdoemen? 18 Zou men tot een koning zeggen: Gij Belial; tot de prinsen: Gij goddelozen! 19 Hoe dan tot Dien, Die het aangezicht der vorsten niet aanneemt, en de rijke voor de arme niet kent? Want zij zijn allen Zijner handen werk. 20 In een ogenblik sterven zij; zelfs ter middernacht wordt een volk geschud, dat het doorga; en de machtige wordt weggenomen zonder hand. 21 Want Zijn ogen zijn op ieders wegen, en Hij ziet al zijn treden. 22 Er is geen duisternis, en er is geen schaduw des doods, dat aldaar de werkers der ongerechtigheid zich verbergen mochten. 23 Gewisselijk, Hij legt de mens niet te veel op, dat hij tegen God in het gericht zou mogen treden. 24 Hij vermorzelt de geweldigen, dat men het niet doorzoeken kan, en stelt anderen in hun plaats. 25 Daarom dat Hij hun werken kent, zo keert Hij hen des nachts om, en zij worden verbrijzeld. 26 Hij klopt hen samen als goddelozen, in een plaats, waar aanschouwers zijn; 27 Daarom dat zij van achter Hem afgeweken zijn, en geen Zijner wegen verstaan hebben; 28 Opdat Hij op hem het geroep des armen brenge, en het geroep der ellendigen verhore. 29 Als Hij stilt, wie zal dan beroeren? Als Hij het aangezicht verbergt, wie zal Hem dan aanschouwen, zowel voor een volk, als voor een mens alleen? 30 Opdat de huichelachtige mens niet meer regere, en geen strikken des volks zijn. 31 Zekerlijk heeft hij tot God gezegd: Ik heb Uw straf verdragen, ik zal het niet verderven. 32 Behalve wat ik zie, leer Gij mij; heb ik onrecht gewrocht, ik zal het niet meer doen. 33 Zal het van u zijn, hoe Hij iets vergelden zal, dewijl gij Hem versmaadt? Zoudt gij dan verkiezen, en niet ik? Wat weet gij dan? Spreek. 34 De lieden van verstand zullen met mij zeggen, en een wijs man zal naar mij horen: 35 Dat Job niet met wetenschap gesproken heeft, en zijn woorden niet met kloek verstand geweest zijn. 36 Mijn Vader, laat Job beproefd worden tot het einde toe, om zijner antwoorden wil onder de ongerechtige lieden. 37 Want tot zijn zonde zou hij nog overtreding bijvoegen; hij zou onder ons in de handen klappen, en hij zou zijn redenen vermenigvuldigen tegen God.

Elihu heeft waarschijnlijk voor een wijle gewacht, om te zien of Job ook iets te zeggen had tegen zijn in het vorige hoofdstuk vermelde rede, maar daar hij stil bleef zitten, en waarschijnlijk zijn verlangen had te kennen gegeven, dat hij voort zal gaan, neemt Elihu hier wederom het woord. En:

I. Hij verzoekt niet slechts om de aandacht, maar ook om de bijstand van het gezelschap, vers 2 - 4.

II. Hij legt Job nog enige ongepaste uitdrukkingen ten laste, die hem ontvallen waren, vers 5 - 9.

III. Hij wil hem overtuigen verkeerd te hebben gesproken door hem uitvoerig te wijzen op:

1. Gods onbetwistbare gerechtigheid, vers 10 - 12, 17, 19, 23.
2. Zijn soevereine heerschappij, vers 13 - 15.
3. Zijn almachtige kracht, vers 20 - 24.
4. Zijn alwetendheid, vers 21, 22, 25.
5. Zijn strengheid jegens zondaren, vers 26 - 28.
6. Zijn allesbeheersende voorzienigheid, vers 29,30.

IV. Hij leert hem wat hij moet zeggen, vers 31, 32. En dan laat hij tenslotte de zaak over aan Jobs eigen geweten en eindigt met een scherpe bestraffing van hem wegens zijn gemelijkheid en ontevredenheid, vers 33 - 37.
Job heeft dit alles niet slechts geduldig gedragen, maar vriendelijk opgenomen, omdat hij zag dat Elihu het goed meende, en terwijl zijn andere vrienden hem beschuldigden van hetgeen waarvan zijn geweten hem vrijsprak, heeft Elihu hem alleen datgene ten laste gelegd, voor hetwelk zijn eigen hart hem waarschijnlijk, nu hij er over nadacht, begon te slaan.

Job 34:1 - 9
I. Elihu richt zich nederig tot de hoorders, en als een redenaar streeft hij er naar om hun welwillende aandacht te verkrijgen.

1. Hij noemt hen wijzen en verstandigen, vers 2. Het is aangenaam om te spreken tot hen, die rede verstaan: als tot verstandigen spreek ik oordeel gij hetgeen ik zeg, 1 Corinthiers 10:15. Elihu verschilde in mening met hen, en toch noemt hij hen wijzen en verstandigen. Gemelijke twistredenaars houden allen voor dwazen, die niet van hun gevoelen zijn, maar het is recht doen aan hen, die wijs zijn, om het te erkennen, al is het ook dat onze denkwijze niet overeenkomt met de hunne.

2. Hij beroept zich op hun oordeel, en daarom onderwerpt hij zich aan hun onderzoek, vers 3. Het oor van de verstandigen proeft de woorden, of hetgeen gezegd wordt waar of onwaar, recht of verkeerd is, en hij, die spreekt, moet het onderzoek van de verstandigen doorstaan. Gelijk wij alle dingen, die wij horen, moeten onderzoeken, zo moeten wij willen dat hetgeen wij spreken onderzocht zal worden.

3. Hij neemt hen tot deelgenoten voor het onderzoek en de bespreking van deze zaak vers 4. Hij maakt er geen aanspraak op om de enige gezagvoerder of dictator te zijn, neemt het niet op zich om te zeggen wat al of niet goed en recht is, maar hij wil zich met hen verenigen in het te onderzoeken, en wenst een beraadslaging. "Laat ons overeenkomen om alle verbittering en iedere vete alle vooroordelen en neiging tot tegenspraak, alle stijfhoofdig vasthouden aan eigen mening af te leggen, en laat ons kiezen voor ons wat recht is, laat ons de rechte beginselen vaststellen, naar welke wij handelen, en dan de rechte methode volgen om de waarheid te ontdekken, en laat ons onder elkaar weten door onze meningen onderling te vergelijken en elkaar onze redenen mee te delen, wat goed is en wat niet goed is." Wij zullen dan waarschijnlijk onderkennen wat recht is, als wij overeenkomen om elkaar te helpen om het te ontdekken.

II. Met vurige ijver beschuldigt hij Job woorden gesproken te hebben, die afkeuring te kennen gaven van Gods bestuur, en hij wendt zich tot de toehoorders met de vraag of hij deswege niet bestraft moet worden.

1. Hij herhaalt de woorden door Job gesproken zo nauwkeurig als hij ze zich kon herinneren.
a. Hij had nadrukkelijk zijn onschuld betuigd, Job heeft gezegd: ik ben rechtvaardig vers 5, en toen hij gedrongen werd om zijn schuld te bekennen, bleef hij stijfhoofdig bij zijn verklaring van niet schuldig te zijn. Ik moet liegen in mijn recht, vers 6. Job had in die zin gesproken, Hoofdstuk 27:6. Aan mijn gerechtigheid zal ik vasthouden.
b. Hij had God beschuldigd van onrechtvaardig te zijn in Zijn handelingen met hem, dat Hij hem onrecht had gedaan door hem te beproeven, hem geen recht had laten wedervaren. God heeft mijn recht weggenomen, dat heeft Job gezegd, Hoofdstuk 27:2.

c. Hij had gewanhoopt aan hulp of uitkomst, en was tot de gevolgtrekking gekomen dat God hem niet kon of niet wilde helpen: mijn wonde is ongeneeslijk, vers 6, en zal waarschijnlijk dodelijk wezen, en toch zonder overtreding daar geen wrevel in mijn handen is, Hoofdstuk 16:16, 17.
d. Hij had in werkelijkheid gezegd dat er geen baat bij is om God te dienen, en dat het niemand om zijn Godsdienst te beter gaan zal, vers 9. Hij heeft gezegd hetgeen doet vermoeden wat hij denkt: het baat een man niet als hij welbehagen heeft aan God. Het wordt toegestemd dat er genoegen is in de Godsdienst, immers wat is het anders dan welbehagen te hebben aan God, in gemeenschapsoefening met Hem, in samenstemming met Hem, in het wandelen met Hem, gelijk Henoch, dat is een juist denkbeeld van de Godsdienst en doet zijn wegen kennen als wegen van de lieflijkheid. Toch wordt het voordeel er van ontkend, alsof het "tevergeefs was God te dienen," Maleachi 3:14.
Job had gezegd, Hoofdstuk 9:22, de oprechte en de goddeloze verdelgt Hij, waarin een waarheid is opgesloten, - alle ding wedervaart hun gelijk allen anderen - maar het was verkeerd uitgedrukt, - en gaf daardoor aanleiding aan Elihu om hem te beschuldigen de mening te koesteren dat het de mens niet baat God te dienen, en daarom zweeg Job er stil onder zonder een poging te doen om er zich tegen te verdedigen. Ds. Caryl merkt daarom terecht op, dat Godvruchtige mensen soms slechter spreken dan zij het bedoelen, en dat een Godvruchtige eerder meer blaam of afkeuring zal dragen dan hij verdient, dan zich te verontschuldigen als hij blaam en afkeuring verdiend heeft.

2. Elihu gebruikt zeer sterke uitdrukkingen voor zijn beschuldiging. In het algemeen: Wat man is er gelijk Job? vers 7. "Hebt gij ooit zo'n man gekend als Job, of ooit iemand op zo buitensporige wijze horen spreken?" Hij stelt hem voor:
a. Als neerzittende in het gestoelte van de spotters, "hij drinkt de bespotting in als water," dat is: "Hij veroorlooft zich zeer veel vrijheid om beide God en zijn vrienden te smaden, hij vindt daar behagen in, en is zeer vrijgevig met zijn afkeurende aanmerkingen." Of, "hij luistert zeer gretig naar de smaad en de minachting, die anderen op hun broederen werpen, daar heeft hij een welbehagen in, dat looft en prijst hij."
Of, zoals sommigen het verklaren: "door deze zijn dwaze uitdrukkingen maakt hij zich tot het voorwerp van bespotting, stelt hij zich bloot aan smaad en minachting geeft hij aan anderen aanleiding om over hem te lachen, terwijl zijn Godsdienst daaronder lijdt, en deszelfs eer er door wordt aangerand." Het is ons nodig te bidden dat God ons nooit aan onszelf zal overlaten om iets te zeggen of te doen dat ons tot een smaad van de dwazen zal stellen, Psalm 39:9.
b. Als wandelende in de raad van de goddelozen, en staande op de weg van de zondaren. Hij gaat over weg in gezelschap met de werkers van de ongerechtigheid, vers 8, niet dat hij in zijn levenswandel zich met hen vergezelde, maar in zijn denkwijze heeft hij hen gesteund en begunstigd, en hun handen gesterkt. Indien (zoals in vers 9 volgt ten bewijze ervan) het een man niet baat, als hij welbehagen heeft aan God waarom zou hij dan ook de teugel niet vieren aan zijn lusten, en zich vergezellen met de werkers van de ongerechtigheid? Hij, die zegt: "ik heb tevergeefs mijn hart gezuiverd en mijn handen in onschuld gewassen, zou niet alleen trouweloos zijn aan het geslacht van Gods kinderen," Psalm 73:13, 15, maar genoegen doen aan Zijn vijanden, door te spreken zoals zij spreken.

Job 34:10 - 15
Het doel van Elihu's rede is Job te verzoenen met zijn beproeving, en zijn geest er tot kalmte onder te brengen. Te dien einde had hij hem in het vorige hoofdstuk getoond dat God geen leed voor hem bedoelde met hem te beproeven, maar er zijn geestelijk welzijn door wilde bevorderen. In dit hoofdstuk toont hij aan dat God hem geen onrecht deed door hem te beproeven, noch hem meer strafte dan hij verdiende. Kon ook het vorige niet overmogen om

hem te bevredigen, zo behoort toch dit hem tot zwijgen te brengen. In deze verzen richt hij zijn rede tot het gehele gezelschap: " Gijlieden van verstand, hoort naar mij, vers 10, en toont uw verstand door in te stemmen met hetgeen ik zeg." En dit is het wat hij zegt: Dat de rechtvaardige God aan geen van Zijn schepselen ooit onrecht gedaan heeft en nooit zal doen, maar Zijn wegen zijn recht, de onze zijn onrecht. De waarheid, die hier hooggehouden en gehandhaafd wordt, betreft de gerechtigheid en de billijkheid van al Gods handelingen.

I. Hoe duidelijk wordt die waarheid voorgesteld, zowel ontkennender - als bevestigenderwijs.
1. Hij doet aan niemand kwaad. God kan geen goddeloosheid doen, en de Almachtige kan geen onrecht doen, vers 10. Het is onbestaanbaar met de volmaaktheid van Zijn natuur, en ook even onbestaanbaar met de reinheid van Zijn wil vers 12. God handelt niet goddelooslijk, en de Almachtige verkeert het recht niet. Hij kan noch wil iets doen dat onrecht is, noch met enig mens hard handelen. Nooit zal Hij het kwaad van de straf opleggen, dan waar Hij het kwaad vindt van de zonde, noch in onrechtmatige verhouding, want dat zou wezen goddelooslijk te handelen en het recht te verkeren. Als er een beroep op Hem wordt gedaan, of als Hij een beslissende uitspraak doet, dan geeft Hij acht op de zaak, niet op de persoon, want dat zou zijn het recht te verkeren. Hij zal noodt enig mens onrecht doen, noch aan enig mens recht weigeren, maar, de hemelen zullen weldra Zijn gerechtigheid verkondigen. Omdat Hij God is, en dus oneindig volmaakt en heilig is, kan Hij noch zelf onrecht doen, noch het steunen of goedkeuren in anderen evenmin als Hij kan sterven, of liegen, of zichzelf kan verloochenen. Hoewel Hij almachtig is, gebruikt Hij nooit Zijn macht, zoals machtige mensen dikwijls doen, ter ondersteuning of bescherming van onrecht. Hij is El-Shaddai, God Almachtig, en daarom "kan Hij niet verzocht worden met het kwade," Jakobus 1:13, om iets te doen dat onrecht is.

2. Hij doet gerechtigheid aan allen, vers 11. Naar het werk des mensen vergeldt Hij hem. Goede werken zullen beloond, boze werken zullen gestraft worden, zodat Hij vroeg of laat, in deze of in de toekomende wereld, een ieder zal doen vinden naar zijn weg. Dit is de vaste regel voor de bedeling des rechts: aan een ieder te vergelden naar zijn werk. Zegt de rechtvaardige dat het hem wel gaan zal, Wee de goddeloze, het zal hem kwalijk gaan. Het goede kan wel voor een wijle onbeloond en het kwade ongestraft blijven, maar er komt een dag, wanneer God aan een ieder ten volle vergelden zal naar zijn werken, en dat wel met interest voor het uitstel.

II. Met hoeveel gloed en ijver dit staande wordt gehouden.
1. Met volle verzekerdheid van de waarheid ervan: Ook waarlijk, vers 12. Het is een waarheid, die niemand in twijfel kan trekken of ontkennen, wij kunnen haar als aangenomen en toegestemd beschouwen, allen stemmen er mee in dat God geen goddeloosheid kan doen.
2. Met afschuw van het blote denkbeeld van het tegendeel, vers 10. Verre zij God van goddeloosheid te doen, en van ons om zo iets te denken, er het minste vermoeden van te koesteren, of iets te zeggen, waardoor wij de schijn aannemen van Hem ervan te beschuldigen.

III. Hoe onomstotelijk dit bewezen wordt door twee argumenten.
1. Zijn onafhankelijke, volstrekte vrijmacht en heerschappij, vers 13. Wie heeft Hem gesteld over de aarde en Hem gezonden om de zaken van de mensen op aarde te besturen? Of wie heeft de gehele wereld geschikt? Hij alleen bestuurt de koninkrijken van de mensen, en dat bestuur heeft Hij van zichzelf, het werd Hem niet opgedragen door of voor iemand anders.
a. Het is zeker, dat Zijner is de heerschappij en Hij doet naar Zijn wil met het heir des hemels en van de aarde, en daarom moet Hij niet van ongerechtigheid worden beschuldigd, want zou

de Rechter van de gehele aarde geen recht doen? Genesis 18:25. Hoe zou God de wereld hetzij besturen of richten, indien er ongerechtigheid in Hem was? Romeinen 3:5, 6. Hij, die recht heeft op zo'n onbeperkte macht, moet gewis onbevlekte reinheid in zich hebben. Dit is ook een goede reden, waarom wij behoren te berusten in al Gods handelingen met ons. Zal Hij, die over de gehele wereld beschikt, niet beschikken over ons en over hetgeen ons aangaat?
b. Even zeker is het, dat Hij aan niemand Zijn macht ontleent, en ook is het geen beschikking, die Hem is overgegeven, nee, Zijn macht is oorspronkelijk, en gelijk Zijn wezen, uit zichzelf. En daarom, indien Hij niet volmaakt rechtvaardig ware, de gehele wereld met al haar zaken en belangen zou spoedig in de uiterste verwarring wezen. De hoogste machten op aarde hebben een God boven zich, aan wie zij verantwoordelijk zijn, omdat het niet verre van hen is om goddeloosheid te doen. Maar God heeft niemand boven zich, omdat het niet mogelijk is, dat Hij iets zou doen (zodanig is de volmaaktheid van Zijn natuur) dat in bedwang gehouden moet worden, onder toezicht zou moeten staan. En als Hij een vrijmachtig soeverein is, dan zijn wij gehouden en verplicht ons aan Hem te onderwerpen, want er is geen hogere macht waarop wij ons kunnen beroepen, zodat die deugd een noodzakelijkheid is.

2. Zijn onweerstaanbare macht, vers 14. Indien Hij Zijn hart zet op de mens om tegen hem te strijden, veel meer nog indien Hij (zoals sommigen het lezen) Zijn hart tegen de mens zet om hem te verderven, indien Hij met de mens zou handelen, hetzij naar "summa potestas - naar blote soevereiniteit," of naar "summa jus - naar strikt recht," hij zou niet voor Hem kunnen bestaan, des mensen geest en adem zouden spoedig weg zijn, en alle vlees zou tegelijk de geest geven, vers 15. Veler eerlijkheid is zuiver en alleen te danken aan hun onmacht, zij doen geen onrecht omdat zij het niet kunnen steunen of handhaven als het gedaan is, of omdat het niet in hun macht is om het te doen. Maar God is machtig om elk mens gemakkelijk en plotseling te verpletteren, en toch verplettert Hij niemand door willekeurige macht, hetgeen dus toegeschreven moet worden aan de oneindige volmaaktheid van Zijn natuur, en deze is onveranderlijk. Zie hier:
a. Wat God kan doen met ons, Hij kan ons spoedig tot stof vermalen, daar is geen positieve daad van Zijn almacht toe nodig, indien Hij slechts de medewerking van Zijn voorzienigheid onttrekt waardoor wij leven, indien Hij de adem tot zich neemt, die in de beginne van Zijn hand was en nog in Zijn hand is, dan geven wij terstond de geest, zoals een dier in een luchtpomp als de lucht er geheel uit weg is.
b. Wat Hij met ons zou kunnen doen, zonder ons onrecht te doen, Hij kan het leven, het bestaan dat Hij gegeven heeft, terugnemen, want wij zijn er slechts de houders van zolang het Hem behaagt, en daarenboven hebben wij het nog verbeurd. Zolang ons dit dus door Zijn gunst behouden blijft, hebben wij geen reden om over onrecht te roepen, als ons enigerlei gemak of lieflijkheid ontnomen wordt, waarop wij toch nooit recht gehad hebben.

Job 34:16 - 30
Hier richt Elihu zich meer bijzonder tot Job. Hij had tot de overigen gesproken als tot lieden van verstand, nu hij tot Job spreekt, gebruikt hij een indien of zo ten opzichte van zijn verstand. Zo er dan verstand bij u is, hoor dit, en merk het op, vers 16.
I. Hoor dit: dat er met God niet getwist moet worden over iets dat Hij doet. Het is vermetele aanmatiging om Gods handelingen aan te klagen en te veroordelen, zoals Job door zijn misnoegdheid gedaan heeft. Het was:
1. Even ongerijmd als het zou wezen om iemand tot macht te bevorderen, die een verklaard vijand is van gerechtigheid: Zal hij, die het recht haat, regeren? vers 17. De rechtvaardige Heere heeft de gerechtigheid zo lief dat in vergelijking met Hem, van Job zelf hoewel hij een oprecht en vroom man is, gezegd zou kunnen worden dat hij het recht haat, en zal hij dan

regeren? Zal hij God willen besturen of verbeteren wat Hij gedaan heeft? Zullen onrechtvaardige schepselen als wij de wet voorschrijven aan de rechtvaardige God? Of moet Hij zich naar ons regelen? Als wij denken aan het bederf van onze natuur en de tegenstand, die er in ons is tegen de eeuwige regel van de billijkheid, dan moeten wij wel zien hoe onbeschaamd en goddeloos het in ons is om God de wet te willen voorschrijven.

2. Het was even ongerijmd als het wezen zou om een zeer rechtvaardig, onschuldig man voor het gerecht te dagen en vonnis over hem te vellen, hoewel het bij het gerechtelijk onderzoek ten duidelijkste is gebleken dat hij zeer rechtvaardig was. Zoudt gij de zeer rechtvaardige verdoemen? Hem, die rechtvaardig is in al Zijn wegen en niet anders kan dan zeer rechtvaardig zijn?

3. Nog ongerijmder en onbetamelijker zou het zijn om tot een soeverein te zeggen: Gij Belial, en tot de rechters, de prinsen, gij zijt goddeloos, vers 18. Dit zou beschouwd worden als een onduldbare belediging van de majesteit en van de overheid, geen koning, geen prins zou het verdragen. Ten gunste van de regering nemen wij aan dat het oordeel dat zij uitspreken recht is, tenzij duidelijk het tegendeel blijkt, maar wat wij ook mogen denken: het voegt niet dat wij een koning in zijn aangezicht zeggen dat hij goddeloos is. Nathan heeft David bestraft door een gelijkenis. Maar wat ook een hogepriester of een profeet hebben mogen doen, voor een gewoon onderdaan past het niet om zo vrijmoedig te spreken tot de gestelde machten. Hoe ongerijmd is het dan niet om aldus tot God te spreken! Hem ongerechtigheid toe te schrijven die niemands aangezicht aanneemt en dus niet in verzoeking is iets onrechtvaardige te doen! Hij neemt het aangezicht van de vorsten niet aan, en kent de rijke niet voor de arme, en daarom voegt het dat Hij zal regeren en voegt het niet dat wij Hem bedillen. Rijken en armen staan voor God op dezelfde bodem.
Een rijk, aanzienlijk man zal er om zijn rijkdom en grootheid niet te beter om varen of enigerlei gunst vinden, en het zal er de arme wegens zijn armoede niet te slechter om gaan, noch in een eerlijke zaak hem verloren doen gaan. Nu Job arm is, zal hij evenveel gunst vinden bij God als toen hij rijk was, want allen, rijken en armen, zijn het werk van Zijn handen. Hun persoon is dit, de arme is door dezelfde hand en uit dezelfde stof gemaakt als de rijke, Hun toestand is dit, de armen zijn arm gemaakt door Gods voorzienigheid, zowel als de rijken er rijk doorgemaakt zijn, en daarom zal het de armen niet slechter gaan om hetgeen hun lot, niet hun schuld is.

II. Hoor dit: dat God erkend moet worden in alles wat Hij doet, en dat wij ons in alles wat Hij doet aan Hem hebben te onderwerpen. Elihu biedt aan Job verscheiden dingen ter overweging aan, ten einde grote en hoge gedachten van God in hem te verwekken en hem aldus te bewegen om zich aan Hem te onderwerpen en niet langer met Hem te twisten.

1. God is almachtig, en kan met de sterksten van de mensen handelen als Hij in het gericht met hen treedt, vers 20. Zelfs het volk, het gehele lichaam van een natie, hoe talrijk ook, zal beroerd, overhoop geworpen, in wanorde worden gebracht, als het Gode behaagt zelfs de machtige, de vorst, hoe hoog en achtbaar hij zij en hoe geducht onder de mensen, zal, als God het woord spreekt, weggerukt worden van de troon, ja weggenomen worden uit het land van de levenden, zij zullen sterven, zullen voorbijgaan. Wat kan Hij niet doen, die al de machten des doods onder Zijn bevel heeft?
Let op het plotselinge van deze verwoesting: In een ogenblik sterven zij. Het is geen werk van tijd voor God om Zijn trotse vijanden naar beneden te brengen als het Hem behaagt is dit spoedig gedaan. Hij is ook niet verplicht hen te waarschuwen, nee, zelfs geen uur van tevoren: In deze nacht zal uw ziel van u geëist worden. Let op de tijd ervan: Zelfs te middernacht

wordt een volk geschud dat het vergaat, als zij gerust en zorgeloos zijn en niet instaat om zich te redden, zoals de Egyptenaren toen hun eerstgeborenen gedood werden. Dit is het onmiddellijke werk van God, zij worden weggenomen, zonder hand, onmerkbaar, door verborgen oordelen. God kan zelf de grootste tiran vernederen zonder de hulp van enig mens. Welke hand Hij soms ook gebruikte om Zijn doeleinden tot stand te brengen, Hij heeft er geen nodig, maar kan het doen zonder hand. Het is ook maar niet een enkele machtige, die Hij aldus kan ter neer werpen, maar gehele scharen van hen, vers 24. Hij vermorzelt de geweldigen zonder getal, want generlei verenigde ma cht is bestand tegen de almacht. Maar als God tirannie vernietigt, dan bedoelt Hij daarmee geen anarchie, indien zij naar beneden gerukt worden, die slecht regeerden, dan volgt daar niet uit dat de volken geen heersers, geen regeerders moeten hebben, want als Hij de geweldigen verplettert, dan stelt Hij anderen in hun plaats, die beter zullen regeren, of zo zij dit niet doen, dan werpt Hij ook hen in de nacht ter neer, Hij keert hen om en zij worden verbrijzeld, vers 25. Getuige Belsazar.
Of, indien Hij hun tijd wil laten om zich te bekeren, dan vernietigt Hij hen niet terstond, maar klopt hen tezamen als goddelozen in een plaats waar aanschouwers zijn, vers 26. Het een of ander vernederend oordeel wordt over hen gebracht, deze goddeloze heersers worden getroffen als andere goddelozen, even gewis en even ontzettend, getroffen in hun lichaam, hun bezittingen, hun huisgezin of geslacht, en dit ter waarschuwing van hun naburen. De slag wordt toegebracht "in terrorem - ter verschrikking van anderen," en daarom wordt hij toegebracht ten aanschouwe van anderen, opdat ook zij mogen zien en vrezen, en sidderen voor de gerechtigheid van God. Indien koningen niet voor Hem bestaan, hoe zullen wij dan voor Hem bestaan!

2. God is alwetend en kan het meest verborgene ontdekken. Gelijk de sterksten Zijn arm niet kunnen weerstaan, zo kunnen de listigsten niet aan Zijn oog ontkomen. Als daarom sommigen ongestraft blijven, dan betaamt het ons om, in plaats van er met God over te twisten, het toe te schrijven aan een verborgen reden, die alleen aan God bekend is. Want:
A. Zijn ogen zijn op ieders wegen, vers 21. Alle dingen zijn naakt en geopend voor Hem. De mensen zijn niet slechts binnen het bereik van Zijn oog, zodat Hij hen kan zien, maar Zijn oog is op hen, zodat Hij hen werkelijk ziet en gadeslaat. Hij ziet ons allen, ziet al onze gangen, waar wij ook heengaan, overal zijn wij onder Zijn oog. Al onze daden, goede en slechte, worden gezien en als het ware door Hem opgetekend, en zij worden bewaard om in het gericht te worden gebracht als de boeken geopend zullen worden.
B. Niets is, niets kan voor Hem verborgen zijn, vers 22. Daar is geen duisternis, en daar is geen schaduw des doods, zo dicht of zo dik, zo eenzaam of zo ver verwijderd van het licht en van het gezicht, dat de werkers van de ongerechtigheid er zich in zouden kunnen verbergen voor het ontdekkende oog en de wrekende hand van de rechtvaardige God. Merk hier op:

a. De werkers van de ongerechtigheid zouden zich willen verbergen, indien zij konden, voor het oog van de wereld uit schaamtegevoel, en voor het oog van God uit vrees zoals Adam in het midden van het geboomte des hofs. De dag komt, wanneer de grote en de rijken en de oversten over duizend en de machtigen tot de bergen en de steenrotsen zullen roepen om hen te verbergen.
b. Zij zouden gaarne zelfs door de schaduw des doods verborgen worden, verborgen worden in het graf en daar voor eeuwig sterven, liever dan voor de rechterstoel van Christus te verschijnen.
c. Het is ijdel om te denken Gods gerechtigheid te kunnen ontvlieden, of ons te kunnen verbergen als Zijn toorn ons vervolgt. De werkers van de ongerechtigheid kunnen wegen en middelen vinden om zich te verbergen voor de mensen, maar niet voor God. Hij kent hun werken, vers 25, Hij weet zowel wat zij doen als wat zij voornemens zijn.

3. God is rechtvaardig, en in alles wat Hij doet, handelt Hij naar de regelen van de billijkheid. Zelfs als Hij de geweldigen omkeert en hen vermorzelt, legt Hij de mens toch niet te veel op, vers 23. Gelijk Hij de onschuldigen niet zal straffen, zo zal Hij de schuldigen niet meer opleggen dan zij verdienen, of naar de verhouding is tussen de zonde en de straf. De oneindige Wijsheid zal de rechter wezen. Hij zal niemand reden geven om te klagen dat Hij hard met hem handelt, ook zal niemand in het gericht treden met God, of een beschuldiging tegen Hem inbrengen. Indien hij het wel doet, dan zal God rechtvaardig zijn in Zijn spreken en rein in Zijn richten. Daarom was Job zeer te laken wegens zijn klachten over God, en wordt hem goed geraden om zijn aanklacht maar te laten vallen, daar hem voorzeker geen rechtsingang zal worden verleend. Het past geen mens om ooit met de Almachtige in het gericht te treden, zo lezen sommigen dit vers.
Job heeft dikwijls gewenst zijn zaak bij God te bepleiten, Elihu zegt: "Waartoe zou het dienen? Het oordeel, dat nopens u is uitgesproken, zal gewis bevestigd worden, er kan geen vergissing, geen dwaling in worden gevonden, het zal dus toch moeten blijven zoals het is." Alles is goed wat God doet, en zal aldus worden bevonden. Om te bewijzen dat God, als Hij de geweldigen vermorzelt en hen tezamen klopt als goddelozen, hun niet te veel oplegt, toont hij wat hun goddeloosheid was, vers 27, 28, laat men dit nu vergelijken met hun straf, en dan oordelen of zij het al of niet hebben verdiend.

In korte woorden: deze onrechtvaardige rechters, die God rechtvaardig zal richten, hebben God niet gevreesd en geen mens ontzien, Lukas 18:2.
a. Zij waren rebellen tegen God, zij waren van achter Hem afgeweken, hebben Zijn vrees van zich afgeworpen, zelfs het denken aan Hem opgegeven, want zij hebben op geen van Zijn wegen acht gegeven, vers 27, en evenmin hebben zij acht gegeven op Zijn geboden en de leiding van Zijn voorzienigheid, maar hebben zonder God in de wereld geleefd. Dit is op de bodem van al de goddeloosheid van de goddelozen: zij wijken van achter God, en het is omdat zij geen achtgeven, niet omdat zij het niet kunnen, maar omdat zij het niet willen. Van onbedachtzaamheid komt goddeloosheid, en vandaar alle onzedelijkheid.
b. Zij waren tirannen van geheel het mensdom, vers 28. Zij willen niet tot God roepen voor zichzelf, maar zij doen het geroep van de armen tot Hem komen en dat geroep is tegen hen. Zij schaden en verdekken de armen, doen hun onrecht, verpletteren hen, maken hen nog armer dan zij zijn, en voegen nog smart toe aan hen, die reeds beproefd zijn, en deze roepen tot God, brengen hun klacht tot Hem, en Hij verhoort hen en verdedigt hun zaak. De toestand van hen, die de gebeden en tranen van de armen tegen zich hebben is zeer hachelijk wand het geroep van de verdrukten zal vroeg of laat wraak doen neerkomen op het hoofd van de verdrukkers, en niemand kan zeggen dat hem dan te veel opgelegd wordt. Exodus 22:23.

4. God heeft een onbetwistbare heerschappij over al de zaken van de kinderen der mensen, en bestuurt alle zaken zowel van gemeenten, staten of particuliere personen zo, dat gelijk wat Hij bedoelt en voorneemt niet verijdeld kan worden, wat Hij doet ook niet veranderd kan worden, vers 29. Merk op:
a. De donkere, dreigende blikken van de wereld kunnen hen niet beroeren, op wie God goedkeurend en vriendelijk neerziet. Als Hij stilt, wie zal dan beroeren? Dit is een uitdaging, gericht tot al de machten van hel en aarde, een tarten om hen te ontrusten, tot wie God van vrede spreekt, en voor wie Hij vrede schept. Indien God uitwendige vrede geeft aan een volk, dan kan Hij wat Hij geeft beveiligen, en aan de vijanden ervan de macht benemen om er enigerlei onrust aan te veroorzaken. Indien God aan een particulier persoon inwendige vrede schenkt, de kalmte en blijvende verzekerdheid die de uitwerking zijn van rechtvaardigheid, dan kunnen noch de beschuldigingen van Satan, noch de beproevingen van deze

tegenwoordige tijd, noch zelfs de banden des doods beroeren. Wat kan hen ongerust maken, wier ziel vernacht in het goede, gerust is in God? Zie Filipp. 4:7.

b. De glimlachjes van de gehele wereld kunnen diegenen geen kalmte of gerustheid geven, die beroerd worden omdat God hen toornig aanziet, want als Hij in misnoegen Zijn aangezicht verbergt en de troost van Zijn gunst terughoudt, wie zal Hem dan aanschouwen? Dat is: Wie kan een misnoegd God aanschouwen en bestand zijn tegen Zijn toorn of die afwenden? Wie kan Hem Zijn aangezicht doen tonen als Hij besluit het te verbergen, of heenzien door de wolken en de donkerheid, die rondom Hem zijn? Of wie kan een ontrust zondaar aanschouwen en hem wezenlijke hulp en verlichting toebrengen? Wie kan een vriend zijn van hem, van wie God een vijand is? Niemand kan de ellende van de uitwendige toestand verlichten zonder God. "Indien de Heere u niet helpt, waarvan zou ik u helpen?" 2 Koningen 6:27. En evenmin kan iemand de ellende, de benauwdheid van de geest verlichten tegen God en Zijn verschrikkingen? Als God aan een schuldig geweten het besef geeft van Zijn toorn, dan is al de troost, die het schepsel kan bieden, krachteloos. "Liedekens bij een treurig hart zijn als edik op salpeter." Het onweerstaanbare van Gods werkingen moet erkend worden in de handelingen Gods zowel in gemeenten als in particuliere personen. Wat Hij doet tegen een geheel volk of tegen een bijzonder persoon, kan niet in bedwang worden gehouden. Zijn voorzienigheid bestuurt machtige koninkrijken zowel als de aangelegenheden van de geringste persoon. De kracht van geheel een volk kan Zijn macht niet weerstaan en de kleinheid van een enkel persoon aan Zijn kennisneming niet ontsnappen, maar wat Hij doet zal krachtdadig en op zegevierende wijze gedaan worden.

5. God is wijs en zorgzaam voor het openbare welzijn, en daarom zorgt Hij er voor dat de huichelachtige mens niet regere, opdat het volk niet worde verstrikt, vers 30. Zie hier:
a. De hoogmoed van de huichelaars, zij bedoelen te heersen, de lof van de mensen en macht in de wereld zijn het loon, dat zij op het oog hebben en waarnaar zij streven.
b. De staatkunde van de tirannen: als het hun doel is zich te verheffen, dan maken zij soms gebruik van de Godsdienst als een dekmantel voor hun eerzucht en door hun huichelarij komen zij op de troon.
c. Het gevaar, waarin het volk verkeert als huichelaars regeren, het zal waarschijnlijk verstrikt worden in zonde of beroering, of in beide. Macht in de handen van veinsaards is dikwijls verderfelijk voor de rechten en vrijheden van een volk, die hun gemakkelijker door list dan door geweld ontnomen worden. Veel kwaad is ook gedaan aan de kracht van de Godzaligheid onder een voordoen van de gedaante ervan. De zorg van de Goddelijke voorzienigheid voor het volk om dit gevaar te voorkomen, opdat de huichelachtige mens niet regere, hetzij in het geheel niet regere of niet lang regere. Indien God genade heeft weggelegd voor een volk, dan zal Hij of de opkomst, de verheffing, van huichelachtige regeerders voorkomen, of hun val verhaasten.

Job 34:31 - 37
In deze verzen:
I. Onderricht Elihu Job wat hij behoort te zeggen onder zijn beproeving, vers 31, 32. Hem bestraft hebbende voor zijn gemelijke, hartstochtelijke woorden, legt hij hem hier betere woorden in de mond. Als wij bestraffen voor hetgeen verkeerd is, dan moeten wij wijzen op en leiden tot hetgeen goed is, tot "de bestraffingen van de tucht" of des onderrichts, Spreuken 6:23. Hij legt het Job niet op om deze woorden te gebruiken, maar beveelt ze hem aan als hetgeen voegzaam zou zijn om te zeggen. In het algemeen: hij wenst dat hij berouw zal hebben van zijn wangedrag en zijn onbetamelijke uitdrukkingen onder zijn beproeving.

Jobs andere vrienden hadden gewild dat hij zich een goddeloos man zou bekennen, en door te veel te eisen verkregen zij niets. Elihu wil hem slechts verplichten te erkennen dat hij in dit twistgeding onbedachtelijk had gesproken met zijn lippen. Laat ons hieraan denken bij het geven van bestraffing, en de zaak niet erger maken dan zij is, want het overdrijven in de voorstelling van de misdaad kan de vervolging ervan verijdelen. Elihu heeft de zaak juist getroffen en daarom slaagt hij. Hij beveelt Job aan:

1. Zich voor God te verootmoedigen om zijn zonden, en er de straf voor aan te nemen: "Ik heb Uw straf verdragen. Wat ik lijd is rechtvaardig over mij gekomen, en daarom wil ik het dragen, en er niet slechts God in rechtvaardigen, maar ook Zijn goedheid erkennen." Velen worden gestraft, die de straf niet verdragen, haar niet goed en naar behoren verdragen en dus eigenlijk haar in het geheel niet verdragen. Boetelingen, die oprecht zijn, zullen alles wat God doet goed opnemen en zullen straf of kastijding dragen als een medische operatie, die goeds moet uitwerken.

2. God te bidden om hem zijn zonden bekend te maken, vers 32. " Hetgeen ik niet zie leer Gij mij. Heere, als ik mijn leven naga, dan vind ik veel verkeerds in mij, veel verkeerds dat ik gedaan heb, maar ik heb reden te vrezen dat er nog veel meer verkeerds is dan ik wel weet, erger gruwelen, die ik uit onwetendheid, dwaling of partijdige ingenomenheid met mijzelf nog niet zie, Heere, geef ze mij te zien, wek mijn geweten op om zijn plicht getrouwelijk te vervullen." Een Godvruchtig mens wil gaarne het ergste omtrent zichzelf weten, en inzonderheid onder beproeving begeert hij te weten waarom God met hem twist, en wat God bedoelt met hem te kastijden.

3. Beterschap te beloven, vers 31. Ik zal niet weer overtreden. "Heb ik onrecht gewrocht (of daar ik onrecht gewrocht heb) ik zal het niet meer doen, wat Gij ook voor verkeerds in mij ontdekt hebt, door Uw genade zal ik er naar streven om voortaan beter te doen." Hierin ligt een belijdenis opgesloten dat wij overtreden hebben, oprecht berouw en droefheid naar God hebben vanwege de overtreding, en een nederige onderwerping aan Gods wil en bedoeling in ons te kastijden, welke is: scheiding te maken tussen ons en onze zonden. Hier voltooit de boeteling zijn berouw, want het is niet genoeg smart te gevoelen vanwege onze zonden, wij moeten heengaan en niet meer zondigen, en evenals hier, ons verbinden door de band van een vast besluit om nooit meer terug te keren tot dwaasheid. Dit betaamt met een vast voornemen des harten gezegd te worden, en als plechtige gelofte tot God gezegd te worden.

II. Hij spreekt hem over zijn ontevredenheid en onrust onder zijn beproeving, vers 33. Wij zouden gaarne zien dat alles wat ons aanbelangt, zal gaan zoals wij het wensen, maar Elihu toont aan:
1. Dat het ongerijmd en onredelijk is om dit te verwachten. "Moet het naar uw zin zijn? vers 33. Nee, welke reden is daarvoor? Elihu spreekt hier met grote eerbied voor de Goddelijke wil en wijsheid en met voldoening of welbehagen erin. Het is hoogst voegzaam dat alles gaan zal naar Gods zin en wil. Elihu spreekt hier ook met rechtmatige minachting van de waan van hen, die hoogmoedig zijn en alles naar hun eigen zin zouden willen inrichten. Zal het naar uw zin zijn? Moeten wij altijd het goede hebben, waar ons hart naar uitgaat? Dan zouden wij anderen onrecht doen, en dwaselijk onszelf verstrikken. Moeten wij nooit beproefd worden, omdat wij er geen zin in hebben? Voegt het dat zondaren nooit iets te lijden hebben, dat leerlingen niet onder tucht zijn? Of indien wij wèl beproefd moeten worden, past het dan dat wij de roede zullen kiezen, waarmee wij gekastijd worden? Nee, het voegt dat alles naar Gods wil zijn zal, en niet naar onze wil, want Hij is de Schepper, en wij zijn schepselen. Hij is

oneindig wijs en verstandig, wij zijn dwaas en kortzichtig, Hij is een van zin, wij zijn wispelturig.

2. Dat het geheel doelloos is dit te verwachten. "Hij zal vergelden, hetzij gij weigert of verkiest, vers 33. God zal Zijn eigen weg volgen, Zijn eigen raad volbrengen, en vergelding doen naar de uitspraak van Zijn eigen gerechtigheid, hetzij u dit behaagt of mishaagt. Hij zal noch om uw toestemming noch om uw raad vragen, maar wat Hem behaagt zal Hij doen. Daarom is het uw wijsheid om rustig te zijn, en een deugd te maken van de noodzakelijkheid, uw voordeel te doen met hetgeen is, omdat het niet in uw macht staat het te veranderen. Indien gij u vermeet te kiezen en te weigeren, dat is: aan God de wet voor te schrijven en u te verzetten tegen hetgeen Hij doet, ik zal dat niet doen, ik zal berusten in alles wat Hij doet, en daarom: spreek wat gij weet, zeg wat gij wilt doen, of gij tegenstand wilt bieden, of u wilt onderwerpen. De zaak ligt duidelijk voor u, kom tot een besluit, gij zijt in Gods hand, niet in de mijne.

III. Hij beroept zich op alle verstandige, onpartijdige lieden, of er niet zeer veel zonde en dwaasheid was in hetgeen Job gezegd heeft.
1. Hij wil dat de zaak grondig onderzocht en tot een beslissing gebracht zal worden, vers 36. "Mijn begeerte is dat Job beproefd zal worden tot het einde toe. Indien enigen het op zich willen nemen, om wat hij gezegd heeft te rechtvaardigen, laat hen het doen, indien niet zo laat ons allen overeenkomen, om er een eenstemmig getuigenis tegen in te brengen." Velen verstaan dit van zijn onderzocht worden door beproevingen. "Laat zijn beproevingen voortduren totdat hij geheel verootmoedigd is en zijn hoogmoedige geest naar beneden is gebracht, totdat hij zijn dwaling inziet en herroept wat hij zo vermetel en aanmatigend tegen God gezegd heeft en tegen Zijn voorzienigheid. Laat de beproeving aanhouden totdat het doel bereikt is."

2. Hij doet een beroep beide op God en de mens, en begeert het oordeel van beide er over.
A. Sommigen lezen vers 36 als een beroep op God. Mijn Vader, iaat Job beproefd worden. Zo heeft het de kanttekening, want hetzelfde woord betekent mijn begeerte en mijn vader, en sommigen onderstellen dat hij zijn ogen ophief toen hij dit zei, bedoelende: "Mijn Vader, die in de hemelen zijt, laat Job beproefd worden, totdat hij zich onderworpen heeft. Als wij bidden hetzij voor onszelf of voor anderen om zegen te ontvangen uit de beproeving, dan moeten wij God beschouwen als een Vader, omdat die beproevingen vaderlijke kastijdingen zijn en deel uitmaken van de opvoeding, die wij als Zijn kinderen opvangen, Hebreeën 12:7
B. Hij beroept zich op hen, die daar tegenwoordig waren, vers 34.4) Laat de lieden van verstand mij zeggen of zij aan Jobs woorden een gunstiger verklaring kunnen geven dan ik er aan gegeven heb, en of hij niet zeer slechte woorden gesproken heeft en "Peccavi - ik heb verkeerd gedaan," behoort te roepen.

Hij dacht dat uit hetgeen Job gezegd had bleek:
a. Dat hij zichzelf niet goed begreep, maar zeer dwaselijk had gesproken, vers 35. Hij kan niet zeggen dat Job zonder kennis en wijsheid is maar in deze zaak heeft hij niet met wetenschap gesproken, en wat zijn hart ook moge zijn, zijn woorden zijn niet met kloek verstand geweest. Wat hij gezegd heeft tot zijn vrouw, kan nu ook tot hem gezegd worden: Gij spreekt als een van de zotten spreekt, en om dezelfde reden: Zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen? Hoofdstuk 2:10.
b. Soms behoeven en verdienen wij dezelfde bestraffingen, die wij aan anderen gegeven hebben. Zij, die Gods wijsheid afkeuren, maken in werkelijkheid hun eigen wijsheid te schande. Dat hij geen behoorlijke eerbied had voor God, maar goddeloos had gesproken.

Indien hetgeen hij zei tot de einde toe beproefd wordt, dat is, indien men er de ergste uitlegging aan geeft, dan zal bevonden worden:
Ten eerste. Dat hij de partij heeft genomen van Gods vijanden. Zijn antwoorden waren voor de goddelozen dat is: wat hij gezegd heeft, heeft de strekking om de handen te sterken en het hart te verharden van goddeloze mensen in hun goddeloosheid, daar hij hun voorspoed besprekende, veel verder gegaan was dan nodig was. Laat goddeloze mensen, evenals Baäl, voor zichzelf twisten, zo zij er lust in hebben, maar verre zij het van ons om voor hen te antwoorden, of iets tot hun gunste te zeggen.
Ten tweede. Dat hij Gods vrienden beledigd heeft, als het ware de meester over hen heeft gespeeld. Hij heeft onder ons in de handen geklapt, vers 37, en als hij niet ten einde toe beproefd en wezenlijk verootmoedigd wordt, dan zal hij al meer en meer beledigend worden, alsof hij de overwinning had behaald en ons allen tot zwijgen had gebracht. Slecht te spreken is al erg genoeg, maar in de handen te klappen, en er in te roemen als wij het gedaan hebben, alsof dwaling en hartstocht de overwinning hadden behaald, dat is nog veel erger.
Ten derde. Dat hij tegen God zelf had gesproken, en door te blijven bij hetgeen hij gezegd had, tot zijn zonde nog rebellie gevoegd heeft, vers 37. Te spreken, al is het ook maar een enkel woord, tegen God, door wie wij spreken en voor wie wij behoorden te spreken, is een grote zonde, wat is het dan om de redenen tegen God te vermenigvuldigen, alsof wij Hem wilden overbluffen? Wat is het om ze te herhalen, in plaats van ze te herroepen? Zij, die gezondigd hebben en, als zij tot berouw en bekering worden geroepen, aldus in gemelijkheid voortgaan, voegen rebellie tot hun zonde, en maken haar aldus uiterst zondig.

HOOFDSTUK 35

1 Elihu antwoordde verder, en zeide: 2 Houdt gij dat voor recht, dat gij gezegd hebt: Mijn gerechtigheid is meerder dan Gods? 3 Want gij hebt gezegd: Wat zou zij u baten? Wat meer voordeel zal ik daarmede doen, dan met mijn zonde? 4 Ik zal u antwoord geven, en uw vrienden met u. 5 Bemerk de hemel en zie; en aanschouw de bovenste wolken, zij zijn hoger dan gij. 6 Indien gij zondigt, wat bedrijft gij tegen Hem? Indien uw overtredingen menigvuldig zijn, wat doet gij Hem? 7 Indien gij rechtvaardig zijt, wat geeft gij Hem, of wat ontvangt Hij uit uw hand? 8 Uw goddeloosheid zou zijn tegen een man, gelijk gij zijt, en uw gerechtigheid voor eens mensen kind. 9 Vanwege hun grootheid doen zij de onderdrukten roepen; zij schreeuwen vanwege de arm der grote. 10 Maar niemand zegt: Waar is God, mijn Maker, die de psalmen geeft in de nacht? 11 Die ons geleerder maakt dan de beesten der aarde, en ons wijzer maakt dan het gevogelte des hemels? 12 Daar roepen zij; maar Hij antwoordt niet, vanwege de hoogmoed der bozen. 13 Gewisselijk zal God de ijdelheid niet verhoren, en de Almachtige zal die niet aanschouwen. 14 Dat gij ook gezegd hebt: Gij zult Hem niet aanschouwen; er is nochtans gericht voor Zijn aangezicht, wacht gij dan op Hem. 15 Maar nu, dewijl het niets is, dat Zijn toorn Job bezocht heeft, en Hij hem niet zeer in overvloed doorkend heeft; 16 Zo heeft Job in ijdelheid zijn mond geopend, en zonder wetenschap woorden vermenigvuldigd.

Daar Job nog bleef zwijgen, volgt Elihu zijn slag op en onderneemt nu voor de derde maal hem aan te tonen dat hij verkeerd heeft gesproken en behoorde te herroepen. Hij legt hem drie onbetamelijke gezegden ten laste, en beantwoordt ze.

I. Hij had de Godsdienst als een onverschillige, nutteloze zaak voorgesteld, die God om Zijns zelfs wil, niet om onzentwil ons oplegt. Elihu toont het tegendeel hiervan aan, vers 1 - 8.

II. Hij had geklaagd dat God doof voor het geroep van de verdrukten is, tegen welke aantijging Elihu hier God rechtvaardigt, vers 9 - 13.

III. Hij had gewanhoopt aan het terugkeren van Gods gunst jegens hem, omdat dit zolang werd uitgesteld, maar Elihu toont hem de ware oorzaak van dit uitstel, vers 11 - 16.

Job 35:1 - 8

Wij hebben hier:

I. De slechte woorden, die Elihu Job ten laste legt, vers 2, 3. Om er de slechtheid van aan te tonen, beroept hij zich op hemzelf en zijn eigen sobere gedachten, als hij er over gaat nadenken. Houdt gij dat voor recht? Dit geeft te kennen:

1. Elihu's overtuiging dat de bestraffing, die hij hem nu gaf, rechtvaardig was, want hij kon zich op het oordeel er over op Job zelf beroepen. Zij, die waarheid en billijkheid aan hun zijde hebben, zullen vroeg of laat ook ieders geweten aan hun zijde hebben.

2. Zijn goede mening van Job, dat hij beter dacht dan sprak, en dat, hoewel hij verkeerd gesproken had, hij er niet bij blijven zou als hij zijn dwaling inzag. Als wij in ons haasten gezegd hebben wat niet recht was, dan betaamt het ons om te erkennen dat wij bij nadenken er over inzien dat het verkeerd was. Elihu bestraft hier Job wegens twee dingen.

a. Dat hij gezegd heeft, dat zijn gerechtigheid meerder is dan die van God, dat is: "Ik heb meer voor God gedaan dan Hij ooit voor mij gedaan heeft, zodat, als de balans wordt opgemaakt, Hij bevonden zal worden mijn schuldenaar te zijn. Alsof Job dacht dat zijn diensten minder beloond waren dan zij verdienden, en zijn zonden meer gestraft waren dan zij verdienden, hetgeen een uiterst onrechtvaardige en goddeloze gedachte is om door iemand gekoesterd, en vooral om door iemand uitgesproken te worden. Toen Job zo nadrukkelijk sprak van zijn eigen oprechtheid en de strengheid van Gods handelingen met hem, heeft hij in werkelijkheid gezegd: Mijn gerechtigheid is meerder dan die van God, terwijl wij toch, al zijn wij ook nog zo goed en al zijn onze beproevingen ook nog zo groot, van ongerechtigheid beschuldigd kunnen worden, maar God is daar niet van te beschuldigen.

b. Vanwege zijn ontkennen van de weldaden en voordelen van de Godsdienst, wijl hij deze dingen lijdt. Wat meer voordeel zal ik daarmee doen dan met mijn zonde? vers 3. Dit maakt hij op uit Hoofdstuk 9:30, 31. Al zuiver ik mijn handen met zeep, wat baat het mij? Gij zult mij in de gracht induiken. En Hoofdstuk 10:15. Zo ik goddeloos ben, wee mij, maar als ik rechtvaardig ben, het komt op hetzelfde neer. Toen de psalmist zijn eigen beproevingen vergeleek met de voorspoed van de goddelozen was hij in verzoeking om te zeggen: "Ik heb tevergeefs mijn hart gezuiverd," Psalm 73:13.
En indien Job dit zei, dan zei hij in werkelijkheid: mijn gerechtigheid is meerder dan die van God, vers 2, want als hij geen voordeel had van zijn Godsdienst, dan was God hem meer verplicht dan hij aan God. Maar hoewel er enige schijn voor was, was het toch niet billijk deze woorden aan Job ten laste te leggen, daar hij ze toch zelf als de goddeloze woorden van voorspoedige zondaren had aangeduid, Hoofdstuk 21:15. Wat baat zullen wij hebben als wij tot Hem bidden? en ze terstond als onwaar had afgewezen, vers 16. De raad van de goddelozen is verre van mij. Het is geen billijke manier van disputeren, om de mensen de gevolgen ten laste te leggen van de meningen, die zij uitdrukkelijk afkeuren en afwijzen.

II. Het goede antwoord, dat Elihu hierop geeft, vers 4. "Ik zal het ondernemen u te antwoorden, en uw vrienden met u," dat is: "allen die uw gezegden goedkeuren en bereid zijn er u in te rechtvaardigen, en alle anderen, die spreken zoals gij spreekt, ik heb datgene te zeggen, hetwelk hen allen tot zwijgen zal brengen." Om dit te doen beroept hij zich op zijn oude grondstelling, Hoofdstuk 33:12. God is meer dan een mens. Dat is een waarheid die, zo er een goed gebruik van wordt gemaakt, tot veel goede doeleinden kan dienen en inzonderheid om te bewijzen dat God niemands schuldenaar is. De voornaamste van de mensen kan een schuldenaar wezen van de geringste, maar zo oneindig groot is de onevenredigheid tussen God en de mens, dat de grote God bij geen mogelijkheid enigerlei weldaad kan ontvangen van of door de mens, en dus ook niet ondersteld kan worden onder enigerlei verplichting te zijn aan de mens, want zo Hij door Zijn voornemen en belofte onder verplichting is, dan is dit alleen aan Hemzelf. Dat is een uitdaging, die door generlei mens aangenomen kan worden Romeinen 11:35, Wie heeft eerst gegeven aan God laat hem het bewijzen, en het zal hem wedervergolden worden. Waarom zouden wij eisen als een schuld aan ons, om iets te winnen door onze Godsdienst (zoals Job dit scheen te eisen), als toch de God die wij dienen er niets door wint?

1. Elihu behoeft niet te bewijzen dat God boven de mens is, allen stemmen dit toe, maar hij poogt Job en ons onder de indruk ervan te brengen door te wijzen op de hoogte des hemels en van de wolken, vers 5. Zij zijn ver boven ons, en God is ver boven deze, hoe ver is Hij dan niet buiten het bereik, hetzij van onze zonden, of van onze diensten! Aanmerk de hemel en zie, en aanschouw de bovenste wolken. God heeft de mens rechtop gemaakt, "Coelumque tueri jussit, en zei hem op te zien naar de hemel." Afgodendienaars zagen op, en aanbaden het heir des hemels, de zon, de maan en de sterren, maar wij moeten opzien naar de hemel en de Heere van dit heir aanbidden. Zij zijn hoger dan wij maar God is nog oneindig hoger. "Zijn majesteit is boven de hemelen," Psalm 8:1, en Zijn kennis is als de hoogten van de hemelen, Hoofdstuk 11:8.

2. Maar daar leidt hij uit af, dat God op generlei wijze door iets dat wij doen bewogen kan worden.
A. Hij erkent dat de mensen bevoordeeld of benadeeld kunnen worden door hetgeen wij doen, vers 8. Uwe goddeloosheid zou misschien tegen een man kunnen zijn gelijk gij zijt, zou hem kunnen schaden, zou hem moeite kunnen veroorzaken in zijn uitwendige omstandigheden. Een goddeloos man kan zijn naaste wonden of beroven of belasteren, of kan hem in zonde

doen vallen, en aldus schade toebrengen aan zijn ziel. Uw rechtvaardigheid, uw gerechtigheid, uw liefdadigheid, uw wijsheid, uw Godsvrucht, kunnen misschien eens mensen kind ten goede komen. Onze goedheid "raakt tot de heiligen, die op de aarde zijn," Psalm 16:3. Wij hebben het vermogen om aan mensen, gelijk wijzelf zijn, schade te berokkenen of vriendelijkheid te bewijzen. En de vrijmachtige Heere en rechter van allen stelt daar belang in, zal hen belonen die goed doen, en hen straffen die nadeel en schade toebrengen aan hun medeschepselen en mede - onderdanen, maar:

B. Hij ontkent ten enenmale dat God in werkelijkheid benadeeld of bevoordeeld kan worden door hetgeen iemand, al was hij ook de grootste van allen die in het oosten zijn, doet of doen kan.
a. De zonden van de ergste zondaren veroorzaken Hem geen schade of nadeel, vers 6, "Indien gij zondigt, moedwillig zondigt en met voorbedachten rade tegen Hem, zondigt met opgeheven hand, ja indien uw overtredingen menigvuldig zijn, de zondige daden nog zo dikwijls herhaald worden, wat doet gij Hem?" Dit is een tarten van het vleselijke hart en de vermetelste zondaar om zijn ergst te doen. Het is een sterk bewijs van de grootheid en heerlijkheid van God, dat Zijn ergste vijanden buiten machte zijn om Hem werkelijk nadeel toe te brengen. Zonde wordt gezegd tegen God te zijn, omdat de zondaar het zo bedoelt, en zij tast Zijn eer aan, maar zij kan niets tegen Hem doen. De boosheid van de zondaren is machteloze boosheid, zij kan noch Zijn bestaan noch Zijn volmaaktheden vernietigen, Hem niet onttronen, Hem niet van Zijn macht en heerschappij beroven, Zijn rijkdom niet verminderen, Zijn vrede en Zijn rust niet verstoren, Zijn voornemens en bedoelingen niet verijdelen, geen afbreuk doen aan Zijn essentiële heerlijkheid.
Job was dus in dwaling, toen hij zei: Welk voordeel zal ik ervan hebben om gereinigd te zijn van mijn zonde? vers 3. God heeft bij zijn reformatie, of verbetering, niets gewonnen, wie won er dan iets bij, indien niet hijzelf?
b. De diensten van de besten van de heiligen brengen Hem geen gewin aan, vers 7, Indien gij rechtvaardig zijt, wat geeft gij Hem? Hij heeft onze dienst niet van node, of, zo Hij het werk gedaan wil hebben, Hij heeft betere handen dan de onze tot Zijn beschikking. Onze Godsdienst voegt hoegenaamd niets toe aan Zijn gelukzaligheid. Het is er zover vandaan dat Hij ons iets verplicht is, dat wij aan Hem verplicht zijn door ons rechtvaardig te maken, en onze gerechtigheid aan te nemen, en daarom kunnen wij niets van Hem eisen en hebben wij geen reden tot klagen als wij niet hebben wat wij verwachten, maar wel om dankbaar te zijn dat het ons beter gaat dan wij verdienen.

Job 35:9 - 13
Elihu antwoordt hier op een ander woord dat Job gezegd heeft en dat, naar hij dacht, een blaam wierp op de gerechtigheid en goedheid van God, en dus niet zonder aanmerking voorbijgegaan mocht worden. Merk op:

I. Wat het was, waarover Job klaagde, namelijk dat God geen acht gaf op het geroep van de verdrukten tegen de verdrukkers, vers 9 vanwege de veelheid van de verdrukkingen, de velerlei hardheden, die hoogmoedige tirannen armen lieden aandoen, en de wreedheid, waarmee zij hen behandelen, doen zij de onderdrukten roepen, maar het is tevergeefs. God verschijnt niet om hun recht te doen. Zij roepen, zij blijven roepen vanwege de arm van de grote, die zwaar op hen drukt. Dit schijnt te verwijzen naar de woorden van Job, Hoofdstuk 24:12, Uit de stad zuchten de lieden, en de ziel van de verwonden schreeuwt tegen de verdrukkers, toch legt God hun geen dwaasheid op, rekent er niet voor af met hen. Dit is iets dat Job verbaast, hij weet niet wat er van te denken hoe dit overeen te brengen met de

rechtvaardigheid van God en met Zijn regering. Is er een rechtvaardig God, en kan het wezen dat Hij zo traag is om te horen, zo traag is om te zien?

II. Hoe Elihu de moeilijkheid oplost. Als het geroep van de verdrukten niet gehoord wordt dan ligt de schuld niet aan God. Hij is bereid hen te horen en te helpen, maar de schuld ligt bij henzelf, zij bidden en ontvangen niet omdat zij kwalijk bidden, Jakobus 4:3. Zij schreeuwen vanwege de arm van de grote, maar het is een klagend geschreeuw, geen boetvaardig, biddend roepen, het schreeuwen van natuur en hartstocht, geen geroep van de genade. Zie Hoséa 7:14. Zij roepen ook niet tot Mij met hun hart, wanneer zij huilen op hun legers. Hoe kunnen wij dan verwachten dat zij verhoord en geholpen zullen worden?

1. Zij vragen niet naar God, zoeken niet met Hem bekend te worden onder hun beproeving, vers 10. Maar niemand zegt: waar is God, mijn Maker. Beproevingen worden gezonden om ons te leiden en op te wekken om "naar God te vragen en Hem vroeg te zoeken," Psalm 78:34. Maar velen zuchten onder verdrukking en denken niet aan God, merken Zijn hand niet op in hun ellende, als zij dit wel deden, zij zouden hun rampen en moeilijkheden met meer geduld dragen en er meer zegen door ontvangen, er meer nut en voordeel van hebben. Van de velen, die beproefd en verdrukt worden, zijn er slechts weinigen, die het goede ontvangen dat zij door hun beproeving zouden kunnen ontvangen. Zij moest hen uitdrijven naar God, maar hoe zelden is dit het geval! Het is droevig om zo weinig Godsdienst te zien onder het arm en ellendig deel van het mensdom. Ieder klaagt over zijn rampen en benauwdheden, maar niemand zegt: Waar is God, mijn Maker? dat is: niemand heeft berouw van zijn zonden, niemand keert zich tot Hem die hem slaat, niemand zoekt het aangezicht en de gunst van God, en die vertroosting in Hem, die een tegenwicht zou zijn voor hun uitwendige beproevingen. Zij zijn geheel vervuld van de ellende van hun toestand, alsof datgene hen kon verontschuldigen, dat zij zonder God leven in de wereld, hetwelk hen moet aansporen om Hem vaster aan te kleven. Merk op:

a. God is onze Maker, de oorsprong van ons bestaan, en als zodanig moeten wij Hem beschouwen en gedenken, Prediker 12:1. God, mijne Makers, in het meervoud, hetgeen naar sommigen denken, zo niet een aanwijzing, maar dan toch een te kennen geven is van de Drieëenheid van personen in de eenheid van de Godheid: Laat ons mensen maken.
b. Het is dus onze plicht naar Hem te vragen. Waar is Hij, opdat wij Hem onze hulde brengen, onze afhankelijkheid van Hem erkennen en onze verplichtingen aan Hem? Waar is Hij, opdat wij ons tot Hem wenden om levensonderhoud en bescherming, wet en regel van Hem ontvangen ons geluk mogen zoeken in Zijn gunst, van wiens macht wij ons bestaan ontvangen hebben?
c. Het is te betreuren dat er zo weinig naar Hem gevraagd wordt door de kinderen van de mensen. Allen vragen: Waar is vrolijkheid? Waar is rijkdom? Waar kunnen wij een voordelige koop sluiten? Maar niemand vraagt: Waar is God, mijn Maker? 2. Zij slaan geen acht op de zegeningen, die zij genieten in en onder hun beproevingen, zijn er ook niet dankbaar voor, en daarom kunnen zij niet verwachten dat God hen verlossen zal uit hun benauwdheid.

(1). Hij geeft ons innerlijke vertroosting en blijdschap onder onze uitwendige moeilijkheden, en wij behoren daar gebruik van te maken en Zijn tijd af te wachten voor het wegnemen van onze beproevingen. Hij geeft psalmen in de nacht, dat is: wanneer onze toestand nog zo donker is en nog zo treurig, is er datgene in God, in Zijn voorzienigheid en belofte, hetwelk volstaan kan, niet alleen om ons te ondersteunen, maar om ons te vervullen met blijdschap en vertroosting, en ons instaat te stellen om in alles God te danken en zelfs onder verdrukkingen

ons te verblijden. Als wij ons blind staren op onze beproevingen, maar geen oog hebben voor de vertroostingen Gods, die ons zijn weggelegd, dan is het rechtvaardig in God om onze gebeden af te wijzen.
(2). Hij behoudt ons het gebruik van ons verstand, vers 11, die ons geleerder maakt dan de beesten van de aarde, dat is: Hij heeft ons met edeler geestvermogens begiftigd dan hen, en heeft ons vatbaar gemaakt voor hogere genietingen en werkzaamheden, hier en voor eeuwig.

Nu wordt hiervan melding gemaakt:
a. Als van hetgeen ons stof geeft tot dankzegging, zelfs onder de zwaarste last van de beproeving. Wat het ook zij, dat ons ontnomen is, wij hebben onze onsterflijke ziel, het juweel dat van meer waardij is dan geheel de wereld, zij is ons gelaten, want zelfs zij, die het lichaam doden, kunnen de ziel niet schaden. En indien onze beproevingen geen stoornis brengen in de uitoefening van haar vermogens, zodat wij het gebruik hebben van onze rede en de vrede genieten van onze consciëntie, dan hebben wij grotelijks reden om dankbaar te zijn, hoe zwaar en drukkend onze rampen ook zijn mogen.

b. Als een reden, waarom wij onder onze beproevingen naar God, onze Maker, zullen vragen en Hem zullen zoeken. Dit is de grootste voortreffelijkheid van het verstand, dat het ons bekwaam maakt voor Godsdienst, en hierin inzonderheid is het, dat ons meer geleerd is dan aan de beesten en het gevogelte, vers 11. Zij hebben een verwonderlijk instinct en grote schranderheid om hun voedsel te zoeken, hun medicijn en hun beschutting, maar geen hunner is instaat om te vragen: Waar is God, mijn Maker? Er is onder de redeloze dieren wel iets opgemerkt van logica, wijsbegeerte en staatkunde, maar nooit iets van Godgeleerdheid of Godsdienst, die dingen zijn alleen voor de mens. Indien dus de verdrukten alleen roepen vanwege de arm van de grote, en niet opzien tot God, dan doen zij niets meer dan de redeloze dieren (die klagen als men hun zeer doet) en zij vergeten het onderricht en de wijsheid, waardoor zij ver boven hen gesteld zijn. God geeft verlichting en hulp aan de redeloze dieren, omdat zij naar hun beste vermogen tot Hem roepen, Psalm 104:21, Hoofdstuk 39:3. Maar welke reden hebben mensen om hulp te verwachten, die instaat zijn om naar God te vragen als hun Maker, en toch niet anders dan de redeloze dieren tot Hem roepen?

3. Zij zijn trots en onverootmoedigd onder hun beproevingen, die gezonden waren om hen te vernederen, en de hoogmoed voor hen te verbergen, vers 12. Daar roepen zij, daar schreeuwen zij tegen hun verdrukkers, en vullen de oren van allen, die hen omringen met hun klachten, niet schromende om zelfs over God en Zijn voorzienigheid te klagen, maar niemand antwoordt. God werkt geen verlossing voor hen, en de mensen slaan misschien niet veel acht op hen, en waarom? Het is vanwege de hoogmoed van de bozen, het zijn bozen, zij hebben naar ongerechtigheid gezien met hun hart, en daarom zal God hun gebed niet verhoren, Psalm 66:18, Jesaja 1:15. God verhoort zulke zondaren niet. Zij hebben zich misschien zelf in moeilijkheden gebracht door hun eigen goddeloosheid, zij zijn des duivels armen, wie kan dan medelijden met hen hebben? Maar dit is nog niet alles. Zij zijn nog hoogmoedig, daarom zoeken zij God niet, Psalm 10:4, of, indien zij tot Hem roepen, antwoordt Hij niet, omdat Hij alleen "de wens van de zachtmoedigen hoort," Psalm 10:17, en diegenen verlost door Zijn voorzienigheid, die Hij eerst door Zijn genade voor verlossing bereid en geschikt heeft gemaakt, en dat zijn wij niet, indien ons hart onder vernederende omstandigheden onverootmoedigd blijft. De zaak is dus duidelijk. Als wij tot God roepen om de wegneming van de verdrukking en beproeving, waaronder wij zuchten, en zij wordt niet weggenomen, dan is de reden niet dat des Heeren hand verkort is of Zijn oor zwaar is geworden, maar omdat de beproeving haar werk nog niet gedaan heeft, wij zijn nog niet genoegzaam verootmoedigd, en daarom hebben wij het onszelf te wijten dat zij nog aanhoudt.

4. Zij zijn niet oprecht met God, als zij zich tot Hem wenden in hun smekingen, en daarom hoort en verhoort Hij hen niet, vers 13. Gewis zal God de ijdelheid niet verhoren, dat is: het huichelachtig gebed, dat een ijdel gebed is, komende van geveinsde lippen. Het is ijdelheid te denken dat God het zal verhoren, die het hart doorgrondt en waarheid eist in het binnenste.

Job 35:14 - 16
I. Hier is nog een onbetamelijk woord voor hetwelk Elihu Job bestraft, vers 14, Gij hebt gezegd, gij zult Hem niet aanschouwen, dat is:
a. "Gij klaagt dat gij de betekenis niet weet van Zijn strenge handelingen met u, er de strekking niet van begrijpt," Hoofdstuk 23:8, 9. En,
b. "Gij wanhoopt er aan Hem in genade tot u terug te zien keren, betere dagen te zullen beleven, en gij zijt bereid om alles maar als verloren op te geven", zoals Hizkia, Jesaja 38:11. Ik zal de Heere niet meer zien. Gelijk wij in voorspoed maar al te gereed zijn om te denken dat onze berg nooit vernederd zal worden, zo zijn wij in tegenspoed terstond gereed om te denken dat ons dal nooit zal gevuld worden maar voor beide tot de slotsom te komen dat de dag van morgen zal zijn als deze, hetgeen even ongerijmd is als te denken dat het weer als het fraai is, of vuil is, altijd zo wezen zal, dat de opkomende vloed altijd vloed of de ebbe altijd ebbe zijn zal.

II. Elihu's antwoord op dit woord van wanhoop, hetwelk is:
a. Dat hij, als hij tot God opziet, geen reden heeft om zo wanhopige taal te voeren. Er is gericht voor Zijn aangezicht, dat is: "Hij weet wat Hij te doen heeft, en zal alles doen in oneindige wijsheid en gerechtigheid. Hij heeft het gehele plan van Zijn voorzienigheid voor zich, en weet wat Hij zal doen, en wij weten dit niet en daarom verstaan wij niet wat Hij doet. Er is een dag des gerichts voor Hem, wanneer al de schijnbare wanorde van de voorzienigheid in orde gebracht zal worden, en de duistere hoofdstukken er van zullen worden verklaard. Dan zult gij de volle betekenis zien van deze duistere gebeurtenissen en het eindpunt van deze treurige voorvallen, dan zult gij Zijn aangezicht zien met blijdschap, en daarom: wacht op Hem, vertrouw Hem, en geloof dat de einduitkomst goed zal wezen." Als wij bedenken dat God oneindig wijs, rechtvaardig en getrouw is, en dat Hij een God des gerichts is, Jesaja 30:18, dan zullen wij geen reden zien om aan hulp van Hem te wanhopen, maar wèl alle reden om op Hem te hopen, en te geloven dat de hulp ter bestemder tijd, op de beste tijd komen zal.

b. Dat, zo hij nog geen einde heeft gezien aan zijn rampen en beproevingen, de reden er van was, dat hij niet op God vertrouwde en niet op Hem wachtte, vers 15, omdat het zo niet is, omdat gij niet aldus op Hem vertrouwt is de beproeving, die eerst uit liefde kwam, nu met misnoegen vermengd. Thans heeft God u bezocht in Zijn toorn, het zeer euvel opnemende dat gij niet op Hem hebt kunnen vertrouwen, maar zulke harde gedachten van Hem koestert. Indien er een mengsel van Gods toorn is in onze beproevingen, dan hebben wij dit onszelf te wijten, want het is omdat wij er ons niet behoorlijk onder gedragen wij twisten met God zijn gemelijk en ongeduldig en wantrouwen de voorzienigheid Gods. Zo was het met Job. "De dwaasheid des mensen zal zijn weg verkeren, en dan zal zijn hart zich tegen de Heere vergrammen," Spreuken 19:3. Elihu denkt dat Job, schier tot het uiterste van ellende gekomen zijnde, dit niet wist of niet bedacht, zoals hij het had moeten bedenken, dat het zijn eigen schuld was dat hij nog geen verlossing had verkregen. Hij besluit daarom, dat Job in ijdelheid zijn mond heeft geopend, vers 16, als hij klaagt over zijn grieven en om herstel er van roept, of als hij zich rechtvaardigt en zijn onschuld in het licht stelt, het is alles ijdelheid, omdat hij niet op God vertrouwt en Hem verbeidt, het oog niet op Hem heeft in zijn beproevingen. Hij had zeer veel gezegd, woorden vermenigvuldigd, maar alle zonder wetenschap, geen van alle

ter zake, omdat hij zich niet in God had bemoedigd, en zich niet voor Hem had verootmoedigd. Het is tevergeefs om een beroep te doen op God en onszelf vrij te pleiten, als wij er ons niet op toeleggen om te beantwoorden aan het doel, waarmee de beproeving is gezonden, het is ijdel om verlichting en hulp te bidden, zo wij niet op God vertrouwen, laat hem, die God wantrouwt, niet denken dat hij iets ontvangen zal van de Heere, Jakobus 1:7. Of het kan ook verwijzen naar alles wat Job gezegd heeft. De ongerijmdheid aangetoond hebbende van sommige plaatsen in zijn rede, besluit hij dat er nog veel andere plaatsen waren, die evenzo de vrucht waren van zijn onwetendheid en dwaling. Hij heeft hem niet, zoals zijn andere vrienden, veroordeeld als een huichelaar, hem beschuldigt hij slechts van de zonde van Mozes, namelijk van onbedacht met zijn lippen gesproken te hebben toen zijn geest verbitterd was. Als wij dit ter eniger tijd doen - en wie is er, die niet struikelt in woorden? - dan is het een zegen voor ons als het ons gezegd wordt, en dan moeten wij dit, evenals Job, vriendelijk opnemen, en het verkeerde dat wij gezegd hebben, niet herhalen, maar herroepen.

HOOFDSTUK 36

1 Elihu ging nog voort, en zeide: 2 Verbeid mij een weinig, en ik zal u aanwijzen, dat er nog redenen voor God zijn. 3 Ik zal mijn gevoelen van verre ophalen, en mijn Schepper gerechtigheid toewijzen. 4 Want voorwaar, mijn woorden zullen geen valsheid zijn; een, die oprecht is van gevoelen, is bij u. 5 Zie, God is geweldig, nochtans versmaadt Hij niet; geweldig is Hij in kracht des harten. 6 Hij laat de goddeloze niet leven, en het recht der ellendigen beschikt Hij. 7 Hij onttrekt Zijn ogen niet van de rechtvaardige, maar met de koningen zijn zij in de troon; daar zet Hij hen voor altoos, en zij worden verheven. 8 En zo zij, gebonden zijnde in boeien, vast gehouden worden met banden der ellende; 9 Dan geeft Hij hun hun werk te kennen, en hun overtredingen, omdat zij de overhand genomen hebben; 10 En Hij openbaart het voor hunlieder oor ter tucht, en zegt, dat zij zich van de ongerechtigheid bekeren zouden. 11 Indien zij horen, en Hem dienen, zo zullen zij hun dagen eindigen in het goede, en hun jaren in liefelijkheden. 12 Maar zo zij niet horen, zo gaan zij door het zwaard door, en zij geven de geest zonder kennis. 13 En die met het hart huichelachtig zijn, leggen toorn op; zij roepen niet, als Hij hen gebonden heeft. 14 Hun ziel zal in de jonkheid sterven, en hun leven onder de schandjongens. 15 Hij zal de ellendige in zijn ellende vrijmaken, en in de onderdrukking zal Hij het voor hunlieder oor openbaren. 16 Alzo zou Hij ook u afgekeerd hebben van de mond des angstes tot de ruimte, onder dewelke geen benauwing zou geweest zijn; en het gerecht uwer tafel zou vol vettigheid geweest zijn. 17 Maar gij hebt het gericht des goddelozen vervuld; het gericht en het recht houden u vast. 18 Omdat er grimmigheid is, wacht u, dat Hij u misschien niet met een klop wegstote; zodat u een groot rantsoen er niet zou afbrengen. 19 Zou Hij uw rijkdom achten, dat gij niet in benauwdheid zoudt zijn; of enige versterkingen van kracht? 20 Haak niet naar dien nacht, als de volken van hun plaats opgenomen worden. 21 Wacht u, wend u niet tot ongerechtigheid; overmits gij ze in dezen verkoren hebt, uit oorzake van de ellende. 22 Zie, God verhoogt door Zijn kracht; wie is een Leraar, gelijk Hij? 23 Wie heeft Hem gesteld over Zijn weg? Of wie heeft gezegd: Gij hebt onrecht gedaan? 24 Gedenk, dat gij Zijn werk groot maakt, hetwelk de lieden aanschouwen. 25 Alle mensen zien het aan; de mens schouwt het van verre. 26 Zie, God is groot, en wij begrijpen het niet; er is ook geen onderzoeking van het getal Zijner jaren. 27 Want Hij trekt de druppelen der wateren op, die de regen na zijn damp uitgieten; 28 Welke de wolken uitgieten, en over de mens overvloedig afdruipen. 29 Kan men ook verstaan de uitbreidingen der wolken, en de krakingen Zijner hutte? 30 Zie, Hij breidt over hem Zijn licht uit, en de wortelen der zee bedekt Hij. 31 Want daardoor richt Hij de volken; Hij geeft spijze ten overvloede. 32 Met handen bedekt Hij het licht, en doet aan hetzelve verbod door dengene, die tussen doorkomt. 33 Daarvan verkondigt Zijn geklater, en het vee; ook van de opgaanden damp.

Elihu had Job bestraft voor sommige van zijn ongepaste woorden en redenen, Job had niets daar tegenin te brengen om zich te rechtvaardigen en nu gaat Elihu er toe over om Job terecht te helpen in zijn denkbeelden omtrent Gods handelingen met hem. Zijn andere vrienden bleven bij de mening dat Job een goddeloos man was, en dat daarom zijn beproevingen zo zwaar waren en zolang aanhielden. Elihu bleef de mening voorstaan dat beproeving gezonden was om hem te toetsen, en dat zij zolang duurde, omdat Job er nog niet volkomen onder verootmoedigd was en er zich nog niet in had geschikt. Hij voert vele redenen aan, ontleend aan de wijsheid en rechtvaardigheid van God, Zijn zorg over Zijn volk, en inzonderheid Zijn grootheid en almachtige kracht waarmee hij in dit en in het volgende hoofdstuk hem zoekt te bewegen om zich aan de hand Gods te onderwerpen. Wij hebben hier:

I. Zijn inleiding, vers 2 - 3.
II. Het bericht dat hij geeft van de methoden van Gods voorzienigheid met de kinderen der mensen, al naar hun gedrag is, vers 5 - 15.
III. Zijn waarschuwing en goede raad aan Job vers 16 - 21.
IV. Zijn aantonen van Gods soevereiniteit en almacht, waarvan hij voorbeelden geeft in de werkingen van de gewone voorzienigheid, als een reden, waarom wij ons allen behoren te onderwerpen aan Zijn handelingen met ons, vers 22 - 33. Hierover spreekt hij nog uitvoerig in het volgende hoofdstuk.

Job 36:1 - 4
Nog eens verzoekt Elihu om het geduld van zijn gehoor, inzonderheid van Job, want hij heeft nog niet alles gezegd wat hij te zeggen heeft, maar hij zal hen niet lang ophouden. Staat een weinig rondom mij, aldus lezen sommigen het, vers 2. "Verleent mij nog een weinig langer uw tegenwoordigheid en uw aandacht, en ik zal nog slechts ditmaal spreken, zo duidelijk en zo ter zake als het mij mogelijk is." Om te verkrijgen hetgeen waar hij om verzoekt, voert hij aan:

1. Dat hij een goede zaak heeft om over te spreken, een edel en vruchtbaar onderwerp. Er zijn nog redenen voor God. Ik heb nog ten Zijnen behoeve te spreken. Hij sprak als een advokaat voor God en daarom had hij recht om te verwachten dat het hof hem gehoor zal verlenen. Er zijn sommigen, die voorgeven ten behoeve van God te spreken, maar in werkelijkheid voor zichzelf spreken, maar zij, die in oprechtheid optreden voor de zaak van God en spreken voor Zijn eer, Zijn waarheid, Zijn wegen, Zijn volk, kunnen zich er verzekerd van houden dat hun geen onderricht zal ontbreken (het zal u die ure gegeven worden wat gij spreken zult), en dat zij noch hun zaak, noch hun loon zullen verliezen. Zij behoeven ook niet te vrezen dat hun onderwerp uitgeput zal raken. Zij, die nog zoveel voor God hebben gesproken, zullen bevinden dat er nog meer voor Hem te spreken is.

2. Dat hij iets ongewoons had te zeggen iets dat buiten de weg van de gewone opmerking viel: Ik zal mijn kennis van verre halen, vers 3, dat is: "Wij zullen de toevlucht nemen tot onze eerste beginselen en de hoogste begrippen, waarvan wij gebruik kunnen maken om er enigerlei doel mee te bereiken." Het is de moeite waard om ver te gaan om deze kennis van God te verkrijgen, er voor te graven, er voor te reizen, het zal onze moeite lonen en hoewel zij van verre gehaald is, is zij toch niet te duur gekocht.

3. Dat zijn bedoeling onloochenbaar eerlijk was, want alles wat hij beoogde was: gerechtigheid toe te schrijven aan zijn Maker, deze waarheid te handhaven en in het licht te stellen dat God rechtvaardig is in al Zijn wegen. Bij het spreken van God en voor God, is het goed om te gedenken dat Hij onze Maker is, Hem aldus te noemen, en aldus bereid te zijn om Hem en de belangen van Zijn koninkrijk de beste dienst te doen, die wij kunnen. Indien Hij onze Maker is, dan hebben wij ons alles van Hem, dan moeten wij ons alles gebruiken voor Hem, en zeer ijveren voor Zijn eer.

4. Dat hij in zijn spreken rechtvaardig en billijk zal zijn, vers 4. "Mijn woorden zullen geen valsheid zijn, maar in overeenstemming wezen met de zaak zelf, en met zijn eigen denkbeelden en begrippen. Het is voor waarheid dat ik strijd, en om der wille van de waarheid met alle oprechtheid en duidelijkheid." Hij zal van eenvoudige, degelijke argumenten gebruik maken en niet van de spitsvondigheden en haarkloverijen van de scholen. Een die oprecht is van gevoelen is bij u, redeneert thans met u, zo laat hem dan niet slechts met onpartijdigheid aangehoord worden, maar laat hetgeen hij zegt gunstig worden opgenomen als goed bedoeld. De volmaaktheid van onze kennis in deze wereld is: eerlijk en oprecht te zijn in het zoeken naar waarheid, in het toepassen ervan op onszelf, en in het gebruik maken van hetgeen wij weten ten bate van anderen.

Job 36:5 - 14
Daar Elihu spreken zal voor God, en inzonderheid zijn Maker gerechtigheid zal toeschrijven, toont hij aan dat al de beschikkingen van Gods voorzienigheid niet slechts overeenkomstig de eeuwige raadsbesluiten zijn van Zijn wil, maar ook overeenkomstig de eeuwige regelen van de billijkheid. God handelt als een rechtvaardig bestuurder. Want:

I. Hij acht het niet beneden zich om nota te nemen van de geringste van Zijn onderdanen, armoede of geringheid houden niemand verre van Zijn gunst. Als mensen machtig zijn, dan zijn zij maar al te geneigd om met minachting neer te zien op hen, die niet van aanzien zijn en geen groot figuur maken in de wereld, maar God is machtig, oneindig machtig, en toch versmaadt Hij niet, vers 5. Hij buigt zich neer om kennis te nemen van de zaken van de geringsten, hun recht te doen en hun vriendelijkheid te bewijzen.
Job dacht dat hij en zijn zaak veronachtzaamd waren omdat God niet terstond verschenen is ten zijnen behoeve. "Nee," zegt Elihu, "God versmaadt niet," hetgeen een goede reden is waarom wij alle mensen moeten eren. Hij is geweldig in kracht en wijsheid vers 5, en toch ziet Hij niet met minachting neer op hen, die slechts weinig kracht en weinig wijsheid hebben, zo zij slechts eerlijk zijn in hun bedoelingen. Ja meer, Hij versmaadt niet, omdat Zijn wijsheid en kracht onbetwistbaar oneindig zijn, en Zijn nederbuigende genade en goedheid geen vermindering of verkleining voor Hem zijn. Zij, die wijs en goed zijn, zullen op niemand met verachting neerzien.

II. Hij verleent geen steun aan de grootsten, als zij slecht zijn, vers 6. Hij laat de goddeloze niet leven. Zijn leven kan wel verlengd worden, maar het is niet onder de bijzondere zorg van de Goddelijke voorzienigheid, maar alleen door haar gewone bescherming.
Job had gezegd dat de goddelozen leven, oud worden, ja geweldig worden in vermogen, Hoofdstuk 21:7. "Nee," zegt Elihu, "Hij laat goddelozen zelden oud worden. Hij laat hen niet zolang leven als zij verwachtten, noch in die vertroosting en voldoening, die in werkelijkheid ons leven zijn, en zij worden slechts bewaard voor de dag des toorns, Romeinen 2:5.

III. Hij is altijd bereid om recht te doen aan hen, aan wie op enigerlei wijze onrecht wordt gedaan, en hun zaak te bepleiten, vers 6. Het recht van de ellendigen beschikt Hij, wreekt hun twistzaak aan hun vervolgers, en noodzaakt hen vergoeding te doen voor hetgeen, waarvan zij hen beroofd hebben. Als de mensen aan de verongelijkte armen geen recht willen doen, zal God het doen.

IV. Hij draagt bijzonder zorg voor de bescherming van Zijn goede onderdanen, vers 7. Hij ziet niet slechts op hen, maar Hij onttrekt Zijn ogen niet van hen, laat niet af van op hen te zien. Hoewel zij soms veronachtzaamd en vergeten schijnen, en hun wedervaart wat wel een voorbijzien van de Goddelijke voorzienigheid schijnt te wezen, is toch het tedere, zorgzame oog van hun hemelse Vader nooit van hen afgewend. Indien ons oog steeds op God gericht is in plichtsbetrachting, dan zal Zijn oog altijd op ons gevestigd zijn in genade, en ook als wij het meest in de diepte zijn, zal Hij ons niet voorbijzien.

1. Soms bevordert Hij Godvruchtigen tot posten van vertrouwen en eer, vers 7, met de koningen zijn zij in de troon, en ieders schoof buigt zich voor de hunne. Als rechtvaardige mensen bevorderd worden tot posten van eer en macht, dan is het in genade jegens hen, want Gods genade in hen zal hen wapenen tegen de verzoekingen, die aan bevordering verbonden zijn, en hen instaat stellen om gebruik te maken van de gelegenheid, die zij hun geeft om goed te doen. Het is ook in goedertierenheid jegens hen, over wie zij gesteld zijn. Als de rechtvaardige heerst, verblijdt zich de stad. Als de rechtvaardigen bevorderd worden dan zijn zij bevestigd. Zij, die een goede consciëntie bewaren, staan op een vaste grond, en hoge plaatsen zijn voor hen niet zo glibberig als voor anderen. Daar het echter niet dikwijls is, dat wij goede mensen tot grote in de wereld gemaakt zien, kan men onderstellen dat dit verwijst naar de eer, waartoe de rechtvaardigen bevorderd zullen worden als hun Verlosser ten laatsten

dage op de aarde staan zal, want dan alleen zullen zij voor eeuwig verhoogd worden, dan zullen zij allen blinken als de zon en onze God tot koningen en priesters gemaakt zijn.

2. Indien Hij te eniger tijd beproeving over hen laat komen, dan is het tot welzijn van hun ziel, vers 8 - 10. Sommige Godvruchtigen zijn bevorderd tot eer en macht, maar anderen zijn in verdrukking en benauwdheid. Merk nu op:
A. De benauwdheid ondersteld, vers 8. Zo zij, gebonden zijnde in boeien, vastgehouden worden met banden van de ellende, evenals Jozef in de gevangenis worden geworpen, of gehouden worden in banden van een andere beproeving of ellende, opgesloten zijn door pijn en ziekte, belemmerd door armoede, gebonden in hun raad, en, in weerwil van al hun worstelingen, lang vastgehouden in deze ellende. Dit was Jobs geval, hij was gevangen en vastgehouden in banden van de ellende. Doch let op:
B. Het doel, dat God heeft met Zijn volk in zo'n kommervolle toestand te brengen, het is tot welzijn van hun ziel, en de gedachte daaraan moet ons verzoenen met de beproeving. God heeft drie dingen op het oog als Hij ons beproeft.

a. Onze vroegere zonden aan ons te ontdekken, ze ons in herinnering te brengen, vers 9. Dan geeft Hij hun hun werk te kennen, toont hun wat verkeerd in hen was en dat zij tevoren niet gezien hebben. Hij ontdekt hun het feit van de zonde, toont hun hun werk. Zonde is ons eigen werk, als er enigerlei goeds in ons is, dan is het Gods werk, en het is van groot belang voor ons om te zien welk werk wij gedaan hebben door de zonde. Hij ontdekt hun de schuld van de zonde, toont hun hun overtredingen van de wet Gods, en daarbij het zondige van de zonde, dat zij, namelijk hun zonden, de overhand genomen hebben en bovenmate zondig geweest zijn. Ware boetvaardigen leggen zichzelf een last op, verzachten of vergoelijken hun zonden niet, maar verzwaren ze, en erkennen dat zij de overhand genomen hebben. Soms beantwoordt de beproeving aan de zonde, maar zij dient om het geweten van de mensen te doen ontwaken en doet hen nadenken.
b. Om ons hart te bereiden om tegenwoordige instructies te ontvangen, Hij openbaart het voor hunlieder oor ter tucht, vers 10. Wien God tuchtigt, leert Hij, Psalm 94:12, en de beproeving maakt de mensen gewillig om te leren, maakt de was week, teneinde de indruk van het zegel te ontvangen, doch zij doet dit niet door haarzelf, maar de genade Gods, die er in en door werkt, Hij is het, die het oor opent, het hart opent, die de sleutel Davids heeft.
c. Om ons terug te houden van ongerechtigheid voor het vervolg. Dat is de boodschap, waarmee de beproeving is gezonden, het bevel om zich te bekeren van ongerechtigheid, niet meer te doen te hebben met de zonde, er zich met afgrijzen van af te wenden, en een vast besluit te nemen om er nooit meer toe weer te keren. Zie Hoséa 14:9.

3. Indien de beproeving haar werk doet en volbrengt hetgeen waartoe zij gezonden is, dan zal Hij hen weer vertroosten, naar de tijd in welke Hij hen beproefd heeft, vers 11, indien zij gehoorzamen en Hem dienen, indien zij instemmen met Zijn plan en Zijn voornemen dienen in deze beschikking, indien zij, als de beproeving weggenomen is, in dezelfde goede gemoedsstemming blijven, waarin zij waren toen zij er onder leden, en de geloften betalen, die zij toen gedaan hebben, indien zij leven in gehoorzaamheid aan Gods geboden, inzonderheid aan die, welke betrekking hebben op Zijn dienst en aanbidding, en er in alles een gewetenszaak van maken om hun plicht jegens Hem te vervullen, dan zullen zij hun dagen wederom doorbrengen in voorspoed en hun jaren in waar genot. Godsvrucht is de enige zekere weg tot voorspoed en genoegen, dit is een gewisse waarheid, en toch zijn er weinigen, die het geloven. Indien wij God getrouwelijk dienen:

a. Dan hebben wij de belofte van uitwendige voorspoed, de belofte des tegenwoordigen levens en de genietingen ervan, in zover dit strekt tot heerlijkheid Gods en ons welzijn, en wie zou ze tot nog iets verders, iets meer, begeren?
b. Wij hebben het bezit van inwendige genoegens, de vertroosting van gemeenschap met God en een goede consciëntie, en die grote vrede, welke zij hebben die Gods wet beminnen. Als wij ons niet te allen tijde in de Heere verblijden en in de hoop des eeuwigen levens, dan is het onze eigen schuld, en in wat grotere lieflijkheden kunnen wij onze jaren doorbrengen?

4. Indien de beproeving haar werk niet doet, zo laat hen verwachten, dat de oven zeven maal heter gemaakt zal worden, totdat zij verteerd zijn, vers 12. Maar zo zij niet gehoorzamen, indien zij niet beter worden door hun beproevingen, niet teruggebracht zijn van hun boze weg, indien hun levensgedrag niet beter is geworden, dan zullen zij vergaan door het zwaard van Gods toorn. Hen, die door Zijn roede niet werden genezen, zullen door Zijn zwaard worden gedood, en zo het louterende vuur niet heeft overmocht, dan zal het verterende vuur overmogen, want als God oordeelt, zal Hij overwinnen. Indien Achaz ten tijde als men hem benauwde, des overtredens tegen de Heere nog meer maakte, dan was dit de koning Achaz, die voor het verderf was getekend, 2 Kronieken 28:22, Jeremia 6:29, 30. God had hen willen onderwijzen door hun beproevingen maar zij hebben het onderricht niet aangenomen, zij wilden de wenken, die hun gegeven waren, niet ter harte nemen, en daarom zullen zij de geest geven zonder kennis, eer zij het weten zonder dat zij nogmaals vooruit gewaarschuwd worden, of, zij zullen de geest geven omdat zij zonder kennis waren, in weerwil van de middelen van kennis, waarmee zij bevoorrecht zijn geweest. Zij, die sterven zonder kennis, sterven zonder genade en zijn voor eeuwig verloren.

Eindelijk. Hij brengt verderf over huichelaars, de verborgen vijanden van Zijn koninkrijk, zoals hij ze beschreven heeft in vers 12, die, hoewel zij gerekend waren tot de rechtvaardigen, van wie hij tevoren had gesproken, Hem toch niet hebben gehoorzaamd, maar, kinderen zijnde van de ongehoorzaamheid en van de duisternis, kinderen zijn geworden des toorns en van het verderf. Die met het hart huichelachtig zijn leggen toorn op, vers 13. Zie de aard van de geveinsdheid, zij ligt in het hart, dat voor de wereld en het vlees is, terwijl het uitwendig voor God en Godsdienst schijnt te zijn. Velen zijn heiligen in de uiterlijke schijn, en heiligen in woord, maar geveinsden in het hart. Die bron is bedorven, en daarin is een boze schat. Zie het kwaad ervan, geveinsden leggen toorn op. Iedere dag doen zij hetgeen God tot toom verwekt, en voor dit alles tezamen zal in de grote dag met hen afgerekend worden. Zij "vergaderen zich toorn als een schat in de dag des toorns," Romeinen 2:5. Hun zonden zijn "bij God opgesloten, verzegeld in Zijn schatten," Deuteronomium 32:34. Vergelijk Jakobus 5:3. Evenals hetgeen in damp opgaat neerkomt in stortregen, zo zal hetgeen opgaat als zonde, indien de zondaar er zich niet van bekeert, neerkomen in toorn. Zij denken schatten op te leggen, verdiensten op te leggen, maar als de schatten geopend worden, zal het blijken dat zij slechts toorn hebben opgelegd. Merk op:

1. Wat zij doen om toorn op te leggen. Wat is het, dat zo tergend is? Het is dit: zij roepen niet als Hij hen gebonden heeft. Dat is: als zij onder beproeving zijn gebonden met de koorden van benauwdheid, dan is hun hart verhard, zij zijn weerspannig en onverootmoedigd willen niet tot God roepen, zich niet tot Hem wenden. Zij zijn dom en ongevoelig, als stokken en stenen, verachtende de kastijding des Heeren.

2. Wat zijn de uitwerkselen van alle toom? vers 14. Hun ziel zal in de jonkheid sterven en hun leven onder de schandjongens. Dit is het deel van de huichelaars, tegen wie Christus vele weeën heeft uitgesproken. Indien zij zich niet bekeren:

a. Dan zullen zij een plotselinge dood sterven, sterven in de jonkheid, wanneer de dood het meest een verrassing is, en de dood (dat is: het gevolg ervan) is dit altijd voor de geveinsden, gelijk zij, die in hun jeugd sterven toen zij hoopten te zullen leven, zo gaan de huichelaars bij hun dood naar de hel, toen zij hoopten naar de hemel te gaan. Als de goddeloze mens sterft, vergaan zijn verwachtingen
b. Zij zullen de tweede dood sterven, hun leven na de dood, (want zo komt het hier voor), is onder de schandjongens, onder de ergste, snoodste zondaren, in weerwil van hun schoonschijnende belijdenis. Het is onder de Sodomieten, die vuile ellendelingen, die ander vlees zijn nagegaan en tot een voorbeeld gesteld zijn, dragende de straf des eeuwigen vuurs, Judas: 7. De zielen van de goddelozen leven na de dood, maar zij leven onder de onreinen, de onreine geesten de duivel en zijn engelen, voor eeuwig gescheiden van het Nieuwe Jeruzalem, "waar niets inkomen zal dat ontreinigt." Job 36:15 - 23
Elihu nadert hier dichter tot Job, en I. Zegt hem wat God vroeger voor hem gedaan zou hebben, indien hij behoorlijk verootmoedigd ware geweest onder zijn beproeving. "Wij allen weten hoe bereid God is om de ellendige in zijn effende vrij te maken, vers 15. Dat is Hij altijd geweest. Op de armen van geest, op hen die verbroken en verslagen van hart zijn, ziet Hij neer met tederheid en ontferming, en als zij in beproeving zijn, is Hij bereid hen te helpen. Hij opent hun oren en doet hen vreugde en blijdschap horen zelfs in hun verdrukkingen. Terwijl Hij hen nog niet verlost, spreekt Hij goede en troostrijke woorden tot hen ter bemoediging van hun geloof en hun lijdzaamheid, om hun vrees tot zwijgen te brengen en evenwicht te doen ontstaan in hun smarten, en dat zou Hij ook voor u gedaan hebben. Indien gij u onderworpen had aan Zijn voorzienigheid en u naar behoren hadt gedragen, Hij zou u hebben vrijgemaakt en vertroost, en dan zouden wij geen van die klachten gehoord hebben. Indien gij u geschikt hadt naar de wil van God, uw vrijheid en uw overvloed zouden u met winst teruggegeven zijn."

1. "Gij zoudt in de ruimte gesteld zijn, en niet aldus in de engte zijn geweest door ziekte en smaad, Hij zou u tot de ruimte hebben gebracht waar geen benauwing zou geweest zijn, en gij zoudt niet in al uw voornemens zijn teleurgesteld."
2. "Gij zoudt verrijkt zijn geworden, en niet in deze armoedige omstandigheden zijn, uw tafel zou rijk voorzien zijn geweest, niet slechts met het brood uws bescheiden deels, maar met het vette van de nieren van tarwe," zie Deuteronomium 32:14, en het vetste van het vlees." De gedachte moet ons tot zwijgen brengen onder de beproeving, dat, zo wij beter waren, het op alle wijze beter met ons zou geweest zijn, indien wij aan het doel van onze beproevingen hadden beantwoord de beproeving zou weggenomen zijn, er zou uitkomst zijn gekomen, indien wij er bereid voor waren geweest. God zou het goede voor ons gedaan hebben, indien wij ons goed hadden gedragen, Psalm 81:14, 15, Jesaja 48:18.

II. Hij legt hem ten laste dat hij zichzelf in het licht staat, zodat hij zelf de oorzaak is dat zijn rampen zolang aanhouden, vers 17. " Maar gij hebt het gericht des goddelozen vervuld," dat is: "Wat gij ook in werkelijkheid moogt wezen, in deze zaak hebt gij u als een goddeloos man gedragen, hebt gij gesproken en gedaan als de goddelozen, gij hebt hun genoegen gedaan, zijt hun ter wille geweest hebt hun zaak gediend, en daarom houden het gericht en het recht u vast als een goddeloos man, omdat gij u met hen vergezelt, handelt alsof gij hun deelgenoot waart, hen helpt en aanmoedigt. Gij hebt de zaak van de goddelozen voorgestaan, en gelijk de zaak eens mensen is, zo zal Gods. oordeel over hem wezen." Aldus bisschop Patrick. Het is gevaarlijk om zich aan de verkeerde zijde te bevinden. De medeplichtigen aan verraad zullen gelijke behandeling ondervinden als de hoofdaanleggers ervan.

III. Hij waarschuwt hem om niet te volharden in zijn gemelijkheid. Hij geeft hem verscheidene goede waarschuwingen van die strekking.

1. Laat hem de Goddelijke wraak niet gering achten en niet al te gerust zijn, alsof hij in geen gevaar daarvan was, vers 18. "Omdat er grimmigheid is," dat is: "Omdat God een rechtvaardig bestuurder is, die alle beledigingen van Zijn regering aangedaan euvel opneemt, omdat Hij Zijn toorn geopenbaard heeft van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen, en omdat gij reden hebt om te vrezen dat gij onder Gods misnoegen zijt, wacht u, dat Hij u misschien met een slag wegstote, en wees verstandig genoeg om u haastelijk met Hem te verzoenen, zodat Zijn toorn van u wordt afgewend." Een dergelijke waarschuwing had Job aan zijn vrienden gegeven, Hoofdstuk 19:29. Schroomt vanwege het zwaard, want de grimmigheid is over de misdaden des zwaards. Aldus zijn twistredenaars geneigd om met al te veel stoutmoedigheid elkaar aan Gods gericht over te geven en elkaar te dreigen met Zijn toorn, maar hij, die een goede consciëntie bewaart behoeft de machteloze dreigementen van trotse mensen niet te vrezen. Dit was een vriendelijke en nodige waarschuwing aan Job. Zelfs Godvruchtige mensen hebben het nodig om door de vrees voor Gods toorn bij hun plicht te worden gehouden. "Gij zijt een wijs en Godvruchtig man, maar wacht u, opdat Hij u niet wegstote, want de wijsten en de besten hebben genoeg in zich om Zijn slag te verdienen."

2. Laat hem zich niet vleien dat hij, zo Gods toorn tegen hem ontstoken is, wel middelen zal vinden om aan de slag ervan te ontkomen.
a. Er is niet aan te ontkomen door geld, met zilver en goud kan geen vergeving gekocht worden, of met andere dergelijke vergankelijke dingen. "Zelfs een groot rantsoen kan u niet verlossen, als God in het gericht met u treedt, Zijn gerechtigheid kan niet worden omgekocht, evenmin als enigerlei dienaar van Zijn gerechtigheid. Zou Hij uw rijkdom achten, om die tot verandering van de straf te gebruiken? Nee, geen goud, vers 19 Indien gij evenveel rijkdom hadt als gij vroeger bezeten hebt, het zou u geen verlichting geven, u niet beveiligen tegen de slagen van Gods toorn: ten dage van de openbaring daarvan doet goud geen nut, Spreuken 11:4. Zie Psalm 49:8, 9.
b. Geen ontkomen door redding. Indien alle versterkingen van kracht ter uwer beschikking waren, al zoudt gij ook nog zoveel knechten en vazallen op de been kunnen brengen om u met geweld uit de handen van de Goddelijke wraak te rukken, het zou tevergeefs zijn. God zou er geen acht op slaan. Er is niemand, die u uit Zijn hand zou kunnen verlossen." c. Geen ontkomen door verberging, vers 20. Haak niet naar de nacht, die dikwijls de terugtocht van een verslagen leger begunstigt en hem bedekt, denk niet dat gij aldus aan het rechtvaardig oordeel van God kunt ontkomen, want de duisternis verbergt niet voor Hem," Psalm 139:11. 12. Zie Hoofdstuk 34:22. Denk niet dat, omdat in de nacht de lieden zich terugtrekken naar hun plaats en zich op hun legerstede ter ruste leggen, en het dan gemakkelijk is om er aan te ontkomen zonder door hen ontdekt te worden, God evenzo opgaat naar Zijn plaats en u niet kan zien, nee, Hij slaapt noch sluimert. Zijn ogen zijn open op de kinderen der mensen, niet alleen aan alle plaatsen, maar ook te allen tijde, geen rotsen of bergen kunnen ons beschutten tegen Zijn oog. Sommigen verstaan dit van de nacht des doods, dat is de nacht, waarin de volken van hun plaats opgenomen worden, en Job had vurig gehijgd naar die nacht, zoals de dagloner naar de schaduw, Hoofdstuk 7:2. "Maar doe dit niet," zegt Elihu, "want gij weet niet wat de nacht des doods is." Zij, die hartstochtelijk naar de dood verlangen in de hoop die tot een beschutting te maken tegen Gods toorn, kunnen zich misschien vergissen. Er zijn dezulken, die de toorn vervolgt in die nacht.

3. Laat hem zijn onrechtvaardige twist met God en Zijn voorzienigheid niet voortzetten waarin hij tot nu toe volhard heeft, terwijl hij zich aan de beproeving had moeten onderwerpen, vers 21. Wacht u, geef wel acht op uw geest, en wend u niet tot ongerechtigheid, keer er niet toe terug, want het is op uw gevaar zo gij het doet." Laat ons nooit een gunstige gedachte durven koesteren van de zonde, er nooit aan durven toegeven. Elihu denkt dat Job deze waarschuwing nodig heeft, daar hij ongerechtigheid heeft verkoren boven ellende, vers 21, dat is: liever toegegeven heeft aan zijn hoogmoed en wreveligheid door met God te twisten dan die hoogmoed te vernederen door zich aan God te onderwerpen en de straf aan te nemen.
Wij kunnen het meer in het algemeen nemen en opmerken dat zij, die boven ellende de voorkeur geven aan ongerechtigheid, een zeer dwaze keus doen, zij, die hun zorgen verdrijven door zondige genoegens, hun rijkdom vermeerderen door zondige bedrijven het lijden om van de gerechtigheid wil vermijden door een zondige meegaandheid tegen hun geweten in, doen een keus, die hen berouwen zal, want er is in de minste zonde meer kwaad dan in de grootste beproeving of ellende. Het is een kwaad, het is alleen kwaad.

4. Laat hem het niet durven onderstaan om aan God de wet voor te schrijven, noch Hem maatregelen aan de hand te doen, vers 22, 23. " Zie God verhoogt door Zijn kracht," dat is: Hij kan en mag verhogen en vernederen wie Hij wil, en daarom betaamt het u noch mij om met Hem te strijden." Hoe meer wij God verhogen en grootmaken, hoe meer wij onszelf vernederen en verlagen. Bedenk:
a. Dat God een vrijmachtig soeverein is. Hij verhoogt door Zijn kracht, die aan niemand anders ontleend is, Hij verhoogt wie Hij wil, verhoogt hen, die beproefd en ter neergeworpen waren, door de kracht en macht die Hij geeft aan Zijn volk. En daarom: wie heeft Hem gesteld over Zijn weg? Wie heeft het opzicht over Hem op Zijn weg? Is er een meerdere, van wie Hij Zijn aanstelling ontvangen heeft, en aan wie Hij rekenschap is verschuldigd? Nee, Hijzelf is de meerdere, is boven allen, Hij is onafhankelijk. Wie doet Hem gedenken aan Zijn weg? zo lezen sommigen de zin. Heeft de eeuwige Geest het nodig dat Hem de dingen in de herinnering worden gebracht? Nee, Zijn eigen weg is, evenals de onze, altijd voor Hem, Hij heeft van niemand orders of instructies ontvangen, Jesaja 40:13, 14, ook is Hij aan niemand rekenschap verschuldigd. Hij stelt al de schepselen op hun weg, laat ons Hem dus niet op de Zijne willen stellen, maar het aan Hem overlaten om de wereld te regeren, die er bekwaam en geschikt voor is.

b. Dat Hij een weergaloos leraar is. Wie is een leraar gelijk Hij? Het is ongerijmd in ons om Hem te onderrichten, die zelf de fontein is van licht, waarheid en kennis, zal Hij, die de mens wetenschap leert, zoals niemand anders, niet weten? Psalm 94:10, 11. Zullen wij met een kaars de zon bijlichten?
Merk op: Als Elihu eer wil geven aan God als regeerder en bestuurder, prijst hij Hem als leraar, want bestuurders moeten onderwijzen. God doet dit, Hij leidt en bindt met mensenzelen. Hierin, zoals in alle andere dingen, is Hij weergaloos. Niemand is zo geschikt om zijn eigen daden en handelingen te besturen, als Hij het is, Hij weet wat Hij te doen heeft, en hoe het ten beste te doen, en heeft inlichting noch raad van node. Salomo zelf had een geheime raad om hem van raad te dienen, maar de Koning van de koningen heeft die niet. Ook is niemand zo geschikt om onze daden en handelingen te bestuderen als Hij het is, niemand onderwijst met zulk een gezag en overtuigend bewijs, met zoveel inschikkelijkheid en mededogen, noch met zoveel kracht en uitwerking als Hij. Hij onderwijst door de Bijbel, en dat is het beste boek, onderwijst door Zijn Zoon, en Hij is de beste leermeester.

c. Dat Hij onkreukbaar rechtvaardig is in al Zijn handelingen. Wie kan zeggen: Gij hebt onrecht gedaan? vers 23. Niet: wie durft het zeggen? (velen doen onrecht, en de mensen zeggen het op hun gevaar) maar wie kan het zeggen? Wie heeft reden om het te zeggen? Wie kan het zeggen en bewijzen? Het is een grondstelling, die ontwijfelbaar waar is, zonder enig voorbehoud of beperking, dat de Koning van de koningen geen kwaad kan doen.

Job 36:24 - 33
Elihu poogt hier Job grote en hoge gedachten van God in te boezemen en hem aldus tot een blijmoedige onderwerping aan Zijn voorzienigheid te bewegen.

I. Hij stelt het werk van God voor, in het algemeen, als doorluchtig en duidelijk zichtbaar, vers 24. Geheel Zijn werk is dit, God doet niets dat min is. Dit is een goede reden waarom wij moeten berusten in al de werkingen van Zijn voorzienigheid betreffende ons in het bijzonder. Zijn zichtbare werken, die de natuur en de wereld in het algemeen betreffen, zijn zodanig, dat wij ze bewonderen en prijzen, en waarin wij des Scheppers wijsheid, macht en goedheid zien, zullen wij dan aanmerkingen maken op Zijn beschikkingen voor ons en de raadsbesluiten van Zijn wil betreffende onze zaken? Wij worden hier geroepen om "het werk Gods aan te merken," Prediker 7:13.

1. Het is duidelijk voor onze ogen, niets is meer klaarblijkelijk: het is wat de lieden aanschouwen, ieder die slechts een half oog heeft, kan het zien, kan het van verre zien. Laat ons de blik richten waarheen wij willen, overal zien wij de voortbrengselen van Gods wijsheid en macht, wij zien datgene gedaan, en nog voortdurend gedaan worden, waarvan wij wel moeten zeggen: Dit is het werk Gods, de vinger Gods, de Heere heeft het gedaan. Iedereen kan van verre de hemel zien met al zijn lichten de aarde en al haar vruchten, en zien dat zij het werk zijn van de Almacht, en nog veel meer als wij ze van nabij zien. Beschouw de kleinste werken van de natuur door een microscoop, schijnen zij niet wonderbaar? De eeuwige kracht en Goddelijkheid van de Schepper "worden duidelijk doorzien en verstaan van de schepselen" Romeinen 1:20. Iedereen, zelfs zij, die het voorrecht nie t hebben van een Goddelijke openbaring, kan dit zien, want geen spraak en geen woorden zijn er, waar de stem van deze gedurige, natuurlijke predikers niet wordt gehoord, Psalm 19:4.

2. Het behoort wonderlijk te zijn in onze ogen. De schoonheid en voortreffelijkheid van het werk van God en de evenredigheid van al de delen ervan moeten wij gedenken om ze te verheerlijken en te loven, die niet alleen rechtvaardigen als juist en goed en onlaakbaar, maar verheerlijken als wijs en groot en glorierijk en dat door geen schepsel bedacht of voortgebracht kan worden. De mens kan Zijn werken zien en is instaat er Zijn hand in te onderkennen (hetgeen de dieren niet kunnen), en daarom behoort hij ze te loven en Hem de eer ervan toe te brengen.

II. Hij stelt God, de werker ervan, voor als oneindig en ondoorgrondelijk, vers 26. De stromen van bestaan, macht en volmaaktheid moeten ons heenleiden naar de bron. God is groot, oneindig groot, groot in macht, want Hij is almachtig en onafhankelijk, groot in vermogen, want Hij is zelfgenoegzaam en algenoegzaam, groot in zichzelf, groot in al Zijn werken, groot, en daarom grotelijks te prijzen, groot en daarom kennen wij Hem niet, wie weten dat Hij is, maar niet wat Hij is, wij weten wat Hij niet is, maar niet wat Hij is. Wij weten en kennen ten dele, maar niet in volkomenheid. Dit komt hier voor als een reden waarom wij Zijn handelingen niet moeten aanklagen, noch moeten laken wat Hij doet, omdat dit kwaadspreken is van dingen, die wij niet begrijpen, en antwoorden eer wij gehoord hebben. Wij kennen de duur van Zijn bestaan niet, want die is oneindig, het getal van Zijn jaren kan

bij geen mogelijkheid onderzocht worden, want Hij is eeuwig, zij zijn dus niet te tellen, Hij is een wezen zonder begin zonder opvolging van tijd en zonder einde, die altijd was en altijd zijn zal, en altijd dezelfde, de grote IK BEN. Dit is een goede reden waarom wij Hem niets moeten voorschrijven, niet met Hem moeten twisten, want gelijk Hij is, zo zijn Zijn werkingen: volkomen buiten ons bereik.

III. Hij noemt enige voorbeelden van Gods wijsheid, macht en soevereine heerschappij in de werken van de natuur en de beschikkingen van de gewone voorzienigheid, beginnende in dit hoofdstuk met de wolken en de regen, die eruit nederdaalt. Het is niet nodig critisch te zijn in het onderzoek hetzij van de spreekwijze of van de wijsbegeerte van deze uitnemende rede. De algemene strekking ervan is aan te tonen:
a. Dat God oneindig groot is en de Heere is van alles, de eerste oorzaak en opperbestuurder van al de schepselen, en alle macht heeft in hemel en op aarde, die wij daarom in alle ootmoed en met eerbied moeten aanbidden, van wie wij goed behoren te spreken, en aan wie wij alle eer moeten geven.
b. Dat het vermetele aanmatiging in ons is, om Hem de regelen en methoden voor te schrijven van Zijn bijzondere voorzienigheid met de kinderen van de mensen, of te verwachten dat Hij er ons rekenschap van zal geven, als toch de werkingen van Zijn gewone voorzienigheid nopens de meteoren zo verschillend zijn, zo geheimenisvol en zo ondoorgrondelijk. Om Job onder de indruk te brengen van Gods verhevenheid en vrijmacht, had Elihu hem gezegd op te zien naar de wolken, Hoofdstuk 35:5. In deze verzen toont hij ons wat wij in de wolken, die wij zien, kunnen waarnemen hetgeen ons leiden zal tot de beschouwing van de heerlijke volmaaktheden van haar Schepper. Beschouw de wolken:

1. Als fonteinen voor deze lagere wereld, de bronnen en schatkameren van haar vochten door welke zij circuleren, een noodzakelijke voorziening, want stilstand van die circulatie zou voor deze lagere wereld even schadelijk zijn als stilstand van de bloedsomloop in het lichaam van de mens. Het is van de moeite waard om in dit gewone verschijnsel op te merken:
a. Dat de wolken boven afdruipen op de aarde beneden. Indien de hemel als koper wordt, dan wordt de aarde ijzer, daarom luidt de belofte van overvloed aldus: Ik zal de hemel verhoren, en die zal de aarde verhoren. Dit duidt ons aan dat alle goede gave van boven is, van Hem, die de Vader is van de lichten en de Vader van de zegen, en het leert ons ons gebed tot Hem te richten en opwaarts te zien.
b. Dat zij hier gezegd worden af te druipen over de mens, vers 28, want hoewel Hij doet regenen op de woestijn, waarin geen mens is Hoofdstuk 38:26, Psalm 104:11, wordt hierin toch inzonderheid acht geslagen op de mens aan wie de mindere schepselen allen dienstbaar gemaakt zijn, en van wie de hulde des lofs hiervoor geëist wordt. Onder de mensen regent God over rechtvaardigen en onrechtvaardigen, Mattheüs 5:45.
c. Zij worden gezegd het water af te druipen in droppelen, niet in watergoten, zoals toen de sluizen des hemels geopend waren, Genesis 7:11. God bewatert de aarde met hetgeen, waarmee Hij haar eens overstelpt heeft, het slechts op een andere manier uitdelende, om ons te doen weten hoezeer wij in Zijn macht zijn, en hoe vriendelijk Hij is door regen te geven bij droppelen, opdat het voordeel, de nuttigheid ervan in verdere kring en meer gelijkelijk verspreid zou worden, zoals met een kunstmatige gieter.
d. Soms komt de regen neer in zeer kleine droppelen, maar op een andermaal in stortregen, en dit verschil tussen de ene regenbui en de andere moet toegeschreven worden aan de Goddelijke voorzienigheid, die het aldus beschikt heeft.
e. Hoewel hij neerkomt in droppelen, druipt hij toch overvloedig af over de mens, vers 28, en daarom wordt hij de rivier Gods genoemd, die vol waters is, Psalm 65:10.

f. De wolken gieten de regen af, naar de damp is, die zij opgetrokken hebben, vers 27. Zo rechtvaardig is de hemel jegens de aarde, maar de aarde is dit niet in de vergelding, die zij er voor doet.
g. Het voortbrengsel van de wolken is soms een grote verschrikking, en op andere tijden een grote gunst voor de aarde, vers 31. Als het Hem behaagt richt Hij daardoor de volken, op welke Hij vertoornd is. Storm en orkanen en overmatige regens, die de vruchten van de aarde vernielen en overstromingen veroorzaken, komen van de wolken, maar van de andere kant, door haar geeft Hij gewoonlijk spijs in overvloed, zij druipen vettigheid af op de weiden en velden, die bekleed zijn met kudden, en de dalen, die bedekt zijn met koren, Psalm 65:12 - 14.

Eindelijk. Er wordt soms kennis gegeven van het naderen van de regen, vers 33. Daarvan, onder anderen, verkondigt zijn geklater. Vandaar dat wij lezen van een geruis des overvloedigen regens, 1 Koningen 18:41, voordat hij nog kwam, en een zeer welkome voorbode is dat toen geweest! Gelijk het gedruis, zo kondigt ook het aanzien des hemels de regen aan, Lukas 12:56. Ook het vee bespeurt door een verwonderlijk instinct dat een verandering in het weer ophanden is, en zoekt een schuilplaats, de mens beschamende, die het kwaad niet wil voorzien om zich te verbergen.

2. Als schaduwen van de bovenwereld, vers 29. Kan men ook verstaan de uitbreiding van de wolken? Zij zijn over de aarde uitgebreid als een gordijn of gewelf, hoe zij zo zijn, hoe zij uitgebreid zijn en in evenwicht worden gehouden, verstaan wij niet, hoewel wij hem dagelijks zien. Zullen wij dan voorwenden de redenen en methoden te verstaan van Gods rechterlijke handelingen met de kinderen van de mensen, wier karakter en toestand zo verschillend zijn, als wij niet eens de uitbreiding van de wolken kunnen verklaren, die het licht bedekken? vers 32. Het is een wolk, die tussen doorkomt, Hoofdstuk 26:9.
En wij zijn er ons van bewust dat door het tussenbeiden komen van de wolken tussen ons en de zon, wij:
a. Soms bevoorrecht, begunstigd worden, want zij doen dienst als een zonnescherm om ons te beschutten tegen de heftige hitte van de zon, die ons anders zou branden. Van "een wolk des dauws in de hitte des oogstes" wordt gesproken als van een zeer grote verkwikking. Jesaja 18:4.
b. Soms donker en dreigend er door aangezien worden, want zij verduisteren de aarde op de middag en verduisteren het licht van de zon. Zonde wordt vergeleken bij een wolk, Jesaja 44:22, omdat zij tussen ons en het licht van Gods aangezicht treedt, en er het schijnen van verhindert. Maar hoewel de wolken voor een tijd de zon verduisteren en regen afdruipen toch "(post nubila Phoebus - komt na de regen zonneschijn)" nadat Hij de wolk vermoeid, uitgeput heeft, breidt Hij er Zijn licht over uit, vers 30.
Er is glans na de regen, 2 Samuel 23:4, S de zonnestralen schieten uit en reiken zover dat zij zelfs de wortelen dat is: de bodem, van de zee bedekken, om vandaar de weer nieuwe dampen te doen opstijgen en voorraad voor de wolken te verzamelen. In dit alles moeten wij gedenken om Gods werk te verheerlijken.

HOOFDSTUK 37
1 Ook beeft hierover mijn hart, en springt op uit zijn plaats. 2 Hoort met aandacht de beweging Zijner stem, en het geluid, dat uit Zijn mond uitgaat! 3 Dat zendt Hij rechtuit onder de gansen hemel, en Zijn licht over de einden der aarde. 4 Daarna brult Hij met de stem; Hij dondert met de stem Zijner hoogheid, en vertrekt die dingen niet, als Zijn stem zal gehoord worden. 5 God dondert met Zijn stem zeer wonderlijk; Hij doet grote dingen, en wij begrijpen ze niet. 6 Want Hij zegt tot de sneeuw: Wees op de aarde; en tot de plasregen des regens; dan is er de plasregen Zijner sterke regenen. 7 Dan zegelt Hij de hand van ieder mens toe, opdat Hij kenne al de lieden Zijns werks. 8 En het gedierte gaat in de loerplaatsen, en blijft in zijn holen. 9 Uit de binnenkamer komt de wervelwind, en van de verstrooiende winden de koude. 10 Door zijn geblaas geeft God de vorst, zodat de brede wateren verstijfd worden. 11 Ook vermoeit Hij de dikke wolken door klaarheid; Hij verstrooit de wolk Zijns lichts. 12 Die keert zich dan naar Zijn wijzen raad door ommegangen, dat zij doen al wat Hij ze gebiedt, op het vlakke der wereld, op de aarde. 13 Hetzij dat Hij die tot een roede, of tot Zijn land, of tot weldadigheid beschikt. 14 Neem dit, o Job, ter ore; sta, en aanmerk de wonderen Gods. 15 Weet gij, wanneer God over dezelve orde stelt, en het licht Zijner wolk laat schijnen? 16 Hebt gij wetenschap van de opwegingen der dikke wolken; de wonderheden Desgenen, Die volmaakt is in wetenschappen? 17 Hoe uw klederen warm worden, als Hij de aarde stil maakt uit het zuiden? 18 Hebt gij met Hem de hemelen uitgespannen, die vast zijn, als een gegoten spiegel? 19 Onderricht ons, wat wij Hem zeggen zullen; want wij zullen niets ordentelijk voorstellen kunnen vanwege de duisternis. 20 Zal het Hem verteld worden, als ik zo zou spreken? Denkt iemand dat, gewisselijk, hij zal verslonden worden. 21 En nu ziet men het licht niet als het helder is in de hemel, als de wind doorgaat, en dien zuivert; 22 Als van het noorden het goud komt; maar bij God is een vreselijke majesteit! 23 de Almachtige, Dien kunnen wij niet uitvinden; Hij is groot van kracht; doch door gericht en grote gerechtigheid verdrukt Hij niet. 24 Daarom vrezen Hem de lieden; Hij ziet geen wijzen van harte aan.

Elihu gaat voort met de wonderbare macht van God te verheffen in de meteoren en al de veranderingen van het weer. Indien wij in die veranderingen ons onderwerpen aan de wil van God, het weer nemen zoals het is, waarom zouden wij dit dan niet doen in andere veranderingen van onze toestand? Hier merkt hij de hand van God op:
I. In de donder en het weerlicht, vers 1 - 5.
II. In de vorst en de sneeuw, de regen en de wind, vers 6 - 13.
III. Hij past dit toe op Job en tart hem om de verschijnselen van deze werken van de natuur te verklaren, opdat hij, zijn onwetendheid hieromtrent bekennende, zich ook onbevoegd zou erkennen om over de handelingen van de Goddelijke voorzienigheid te oordelen, vers 14 - 22.
IV. En dan besluit hij met het beginsel dat hij heeft willen bewijzen, namelijk dat God groot is en grotelijks is te vrezen, vers 23, 24.

Job 37:1 - 5
Donder en bliksem, die gewoonlijk gepaard gaan, zijn merkbare tekenen van de heerlijkheid en majesteit, de macht en de verschrikking van de almachtige God, het een voor het oor, het andere voor het oog. In deze laat God zich niet onbetuigd ten opzichte van Zijn grootheid, gelijk Hij in de regen van de hemel en in vruchtbare tijden zich niet onbetuigd laat ten opzichte van Zijn goedheid, zelfs voor de meest stompzinnigen en onnadenkenden. Hoewel er natuurlijk oorzaken en nuttige gevolgen van zijn die de natuurkundigen op zich nemen te verklaren, schijnen zij door de Schepper toch voornamelijk bedoeld om de sluimerende wereld van het mensdom op te schrikken en te doen ontwaken tot het besef om eens te denken aan de God, die boven hen is. Het oog en het oor zijn de twee lerende zintuigen, en hoewel de mogelijkheid voor zo'n omstandigheid bestaat, zegt men toch dat nooit iemand blind en doof geboren is. Het woord Gods brengt Goddelijk onderricht tot de geest of het verstand door het oor, zijn werken brengen het door het oog, maar omdat dit gewone zien en dat gewone geluid of geklank de mensen niet genoegzaam aandoen, behaagt het God soms om de mensen door hun oog te verbazen met Zijn bliksemen en door het oor met Zijn donder. Zeer waarschijnlijk

was er toen, terwijl Elihu sprak, donder en bliksem, want hij spreekt ervan in de tegenwoordige tijd, en daar God nu weldra zal gaan spreken, Hoofdstuk 38:1, waren deze thans, evenals later op de berg Sinaï, de geschikte inleiding om aandacht op te wekken en ontzag in te boezemen. Merk hier op:

1. Hoe Elihu zelf aangedaan was, en Job wenste aan te doen door de verschijnselen van Gods heerlijkheid in donder en bliksemen, vers 1, 2. "Wat mij betreft," zegt Elihu, "mijn hart siddert ervan, hoewel ik het dikwijls gehoord heb, dikwijls gezien heb toch is het mij nog iets vreeslijks, doet het al mijn gewrichten beven, en mijn hart springt op in zijn plaats." Donder en bliksem zijn schrikkelijk geweest voor de goddelozen, keizer Caligula verschool zich in een hoek of onder een bed uit vrees ervoor van hen die zeer verbaasd zijn zeggen wij, dat zij als door de donder zijn getroffen. Zelfs Godvruchtige mensen vinden donder en bliksem iets zeer ontzaglijks, wat ze nog zoveel te meer vreselijk maakt is dat er dikwijls veel onheil door wordt teweeggebracht, veel mensen zijn er door gedood. Sodom en Gomorra werden er door in puin gelegd. Het is een zichtbare aanduiding van wat God zou kunnen doen aan deze zondige wereld, en wat Hij ten laatste zal doen door het vuur voor hetwelk zij bewaard wordt. Ons hart moet, evenals Elihu's hart, er bij beven uit vrees voor Gods toorn en voor Zijn oordelen Psalm 119:120. Hij nodigt Job uit om erop te letten, vers 2. Hoort met aandacht de beweging van Zijn stem. Misschien donderde het toen nog op een afstand en kon het zonder aandachtig luisteren niet worden gehoord, of liever: hoewel de donder zelf gehoord zal worden en wij, waar wij ook mee bezig zijn, er wel naar moeten luisteren, is het, om het onderricht dat God er ons door geeft goed te begrijpen nodig dat wij er met grote aandacht naar luisteren, en er ons hart bij bepalen. De donder wordt de stem des Heeren genoemd, Psalm 29:3 en verv, omdat God er door spreekt tot de kinderen van de mensen, en hun zegt te vrezen voor Zijn aangezicht, en wij er door indachtig gemaakt behoren te worden aan dat woord van de almacht, door hetwelk de wereld in de beginne gemaakt was, en donder genoemd wordt, Psalm 104:7, zij haastten zich weg voor de stem Uws donders, namelijk de wateren, toen God zei: Dat de wateren van onder de hemel in een plaats vergaderd worden. Zij, die zelf onder de indruk zijn van Gods grootheid, moeten trachten ook anderen onder die indruk te brengen.

2. Hoe hij ze beschrijft.
a. Hun oorsprong, niet hun ondergeschikte oorzaken, maar hun eerste oorzaak. God bestuurt de donder en het licht is Zijner, vers 3. Hun beweging en hetgeen zij teweegbrengen geschiedt niet bij geval, maar door de raad Gods, en onder het bestuur en de heerschappij van Zijn voorzienigheid, hoewel zij voor ons toevallig en onbestuurbaar schijnen.
b. Hun uitgestrektheid. De donderslagen weerklinken onder de gehele hemel, en worden heinde en ver gehoord, zo vliegen ook de bliksemen tot aan de einden van de aarde, zij komen van uit het ene deel onder de hemel en schijnen tot het andere onder de hemel, Lukas 17:24. Hoewel niet dezelfde bliksem en donder tot alle plaatsen reiken, reiken zij toch in een enkel ogenblik tot op ver verwijderde plaatsen, en er is geen plaats die niet op de een of andere tijd deze alarmseinen van de hemel heeft.
c. Hun orde. De bliksem wordt het eerst gericht of bestuurd, daarna brult Hij met de stem, vers 4. De flikkering des lichts en het gedruis die zij maakt in een waterige wolk, hebben in werkelijkheid gelijktijdig plaats maar omdat de beweging des lichts veel sneller is dan die van het geluid, zien wij het licht enige tijd vóór wij de donder horen, zoals wij het vuur van een kanon in de verte zien, eer wij het schot horen. De donder wordt hier de stem van Gods hoogheid genoemd, omdat Hij er Zijn alles - overtreffende macht en grootheid door verkondigt. Hij geeft Zijn stem, een stem van de sterkte Psalm 68:34.

d. Hun geweld. Hij vertraagt die dingen niet, dat is: Hij behoeft ze niet te beteugelen of terug te houden uit vrees dat zij anders ontembaar worden en buiten Zijn macht zouden geraken om ze te bedwingen, nee Hij laat hen hun loop, zegt tot hen: Gaat, en zij gaan, komt, en zij komen, doet dit, en zij doen het. Hij zal de regens en de stortregens die gewoonlijk op de donder volgen, niet terughouden, waarvan hij gesproken had Hoofdstuk 36:27, 29, zo lezen het sommigen, maar zal ze afgieten op de aarde, als zijn stem gehoord wordt. Onweersregens zijn wegvagende regens, en daarvoor maakt Hij de bliksemen, Psalm 135:7.
e. Het gevolg dat hij er uit afleidt: dondert God aldus zeer wonderbaar met Zijn stem? Dan moeten wij hieruit besluiten, dat Zijn andere werken groot zijn, zodat wij ze niet kunnen begrijpen, uit dit ene voorbeeld kunnen wij al het andere nagaan en tot de slotsom komen dat er in de beschikkingen van Zijn voorzienigheid datgene is, hetwelk te groot, te sterk is, om er ons tegen te verzetten, te hoog en te diep voor ons is om het aan te klagen of er mee te twisten.

Job 37:6 - 13
De veranderingen en de uitersten van het weer: nat of droog, heet of koud, zijn het onderwerp van vele van onze gewone gesprekken en waarnemingen, maar hoe zelden denken wij aan en spreken wij van deze dingen zoals Elihu hier, namelijk met een eerbiedig achtgeven op God, de bestuurder ervan, die er Zijn macht door toont en er de doeleinden van Zijn voorzienigheid door tot stand brengt! Wij moeten de heerlijkheid van God opmerken niet alleen in donder en bliksemen, maar ook in de meer gewone afwisselingen van weer en wind, die niet zo vreeslijk zijn en niet zoveel gedruis maken. Zoals:

1. In de sneeuw en de regen, vers 6. Donder en bliksem komen gewoonlijk voor in de zomer, maar nu neemt hij nota van het weer in de winter, dan zegt Hij tot de sneeuw: Wees op de aarde. Hij stelt haar aan, geeft haar bevel wijst haar aan waar zij moet nederkomen, en hoelang zij er moet liggen. Hij spreekt, en het is er, zoals bij de schepping van de wereld: Er zij licht, zo ook in de werken van de gewone voorzienigheid: Sneeuw, wees op de aarde. Zeggen en doen zijn voor God niet twee, hoewel zij het voor ons zijn. Als Hij het woord spreekt, druipt de plasregen af, en de sterke regen komt neer al naar het Hem behaagt. De winterregen, aldus de LXX, want in die landen was de regen over als de winter voorbij was, Hooglied 2:11. In het Hebreeuws is het onderscheid tussen plasregen en sterke regen daarin gelegen, dat de eerste een bui van regen, de laatste van regens, vele regenbuien in eens, wordt genoemd, maar allen zijn zij regen van Zijn sterkten. De macht van God moet opgemerkt worden evenzeer in de plasregen, die de aarde doorweekt, als in de sterke regen, die op het dek klettert en alles voor zich heen wegspoelt. De voorzienigheid Gods moet erkend worden door de landbouwer op het veld, en de reiziger op de weg in elke regenbui, hetzij die gunstig of ongunstig voor hen is. Het is zonde en dwaasheid om met Gods voorzienigheid nopens het weer te twisten, indien Hij sneeuw of regen zendt kunnen wij ze verhinderen te komen? Of zullen wij er vertoornd om zijn? Even ongerijmd is het om met enigerlei andere beschikking van Gods voorzienigheid met ons of de onze te twisten.

De uitwerking van zeer streng winterweer is dat het mens en dier noodzaakt zich terug te trekken, daar het onaangenaam en onveilig voor hen is om uit te gaan.
a. De mensen trekken zich terug in hun huizen als zij terugkomen van hun arbeid in het veld, en blijven dan binnen, dan zegelt hij de hand van ieder mens toe. In vorst en sneeuw kan de landman zijn bedrijf niet uitoefenen, sommige kooplieden en reizigers kunnen het evenmin als het weer uiterst ongunstig is, de ploeg wordt opgeborgen, de scheepvaart is gestremd, er wordt niets gedaan, er wordt niets verdiend, opdat de mensen, weggenomen zijnde van hun eigen werk, Zijn werk zullen kennen, en het beschouwen, en er Hem de eer van geven, en

door de beschouwing van Zijn werk in het weer, dat hun handen verzegelt, er toe geleid worden om Zijn andere grote en wonderbare werken te roemen. Als wij door het een of ander onbekwaam zijn geworden om onze wereldse zaken te volgen, er van weggenomen worden, dan moeten wij onze tijd doorbrengen in de beoefening van de Godsvrucht - ons bekendmaken met Gods werken, en er Hem om loven en prijzen - veeleer dan in ijdel spel of vermaak. Als onze handen verzegeld zijn, dan moet ons hart aldus worden geopend, en hoe minder wij in de wereld te doen hebben, hoe meer wij voor God moeten doen en voor onze ziel. Als wij gedwongen zijn in huis te blijven, dan moet dit ons heendrijven naar onze Bijbel, ons op de knieën brengen.

b. Ook de dieren trekken zich terug in hun loerplaatsen en blijven in hun holen, vers 8. Dit wordt bedoeld van de wilde dieren, die, wild zijnde zich een schuilplaats moeten zoeken, naar welke zij door hun instinct heengeleid worden, terwijl de tamme dieren, die dienstig zijn aan de mens, door zijn zorg onder dak gebracht en beschermd worden, zoals Exodus 9:20. De ezel heeft geen ander hol dan de kribbe zijns heren, en daarheen gaat hij, niet alleen om er veilig en warm te zijn, maar ook om er gevoed te worden. De natuur leidt alle schepselen om zich te beschutten tegen een storm, en zou dan alleen de mens van geen ark voorzien zijn?

2. In de winden, die uit verschillende hoeken komen en verschillende uitwerkingen teweegbrengen, vers 9. Uit het Zuiden komt de wervelwind, of uit de verborgen plaats - zo kan het ook gelezen worden. Hij draait, en daarom is het moeilijk te zeggen uit welke hoek hij waait, maar hij komt uit de verborgen kamer, - dat is de betekenis van het woord, waaronder ik niet gaarne het zuiden versta omdat hij hier, vers 17, zegt dat de wind uit het zuiden, wel verre van een dwarrelwind te zijn een verwarmende, stille wind is. Maar Elihu heeft toen misschien een wolk van dwarrelwind uit het zuiden zien opkomen, die tot hen naderde, uit welke de Heere spoedig daarna gesproken heeft, Hoofdstuk 38:1. Of, zo onstuimige, regenbuien aanbrengende winden uit het zuiden komen, koude en opdrogende rukwinden komen uit het noorden, om de dampen te verdrijven en er de lucht van te zuiveren.

3. In de vorst, vers 10. Zie er de oorzaak van, zij wordt gegeven door Zijn geblaas, door de adem Gods, dat is: door het woord van Zijn macht en het bevel van Zijn wil, of, zoals sommigen het verstaan, door de wind, die de adem Gods is, gelijk de donder Zijn stem is, zij wordt veroorzaakt door de koude, verstijvende winden uit het noorden. Zie de uitwerking ervan: de brede wateren worden verstijfd, dat is: de wateren, die zich verspreid hadden en vrijelijk vloeiden, worden bevroren, verstijfd, tot stilstand gebracht, in kristallen boeien gebonden. Dit is zo’n treffend voorbeeld van de macht Gods, dat men, indien het niet zo veelvuldig voorkwam, het als een wonder zou beschouwen.

4. In de wolken, de moederschoot, waarin deze waterige meteoren ontvangen worden waarvan hij in Hoofdstuk 36:28 had gesproken. Hier spreekt hij van drieërlei soort van wolken.
a. Van dichte, zwarte, dikke wolken, die zwanger zijn van regenbuien. Deze vermoeit Hij door bewatering, vers 1, zij putten zich uit door de regen, waarin zij opgelost worden, zij gieten water totdat zij moede zijn en niet meer uitgieten kunnen. Zie hoeveel moeite, als ik dit eens zo zeggen mag, de schepselen, zelfs zij, die boven ons zijn, zich geven om de mens te dienen, de wolken bewateren de aarde totdat zij moede zijn, zij geven zich ten koste voor ons nut en voordeel, hetgeen ons beschaamt en veroordeelt wegens het weinige goed, dat wij doen in onze plaats, hoewel het in ons eigen voordeel zou wezen om goed te doen, want die bevochtigt zal ook zelf een vroege regen worden.
b. Heldere, dunne wolken, zonder water, deze verstrooit Hij, zij gaan vanzelf uiteen, en worden niet opgelost in regen, maar wat er van haar wordt, weten wij niet. De heldere wolk

des avonds, als de lucht rood is, wordt uiteengedreven en blijkt een voorbode te zijn van een schone dag, Mattheüs 16:2.
c. Vliegende wolken, die zich niet zoals de dikke wolk, oplossen in regen, maar op de vleugelen des winds van plaats tot plaats worden heengevoerd, onderweg regenbuien afgietende. Van deze wordt gezegd, dat zij gekeerd worden naar Zijn wijze raad door omgangen, vers 12. Het gemene volk zegt dat de regen bepaald wordt door de planeten, hetgeen even slechte Godgeleerdheid als natuurkunde is, want hij wordt bestuurd en geregeerd door Gods raad die zich uitstrekt, zelfs over de dingen, die het meest toevallig en onbeduidend schijnen, opdat zij doen al wat hij ze gebiedt, want de stormwinden en de wolken, die er door voortgedreven worden, volbrengen Zijn woord, en hierdoor doet Hij regenen over de ene stad, maar over de andere niet, Amos 4:7. Aldus geschiedt Zijn wil op het vlakke van de wereld, op de aarde, dat is onder de kinderen van de mensen, die God in al deze dingen op het oog heeft, en van wie gezegd is: dat Hij hen op de gehele aardbodem heeft doen wonen, Handelingen 17:26.

De mindere schepselen, niet instaat zijnde tot zedelijke handelingen, zijn niet instaat om beloning en straf te ontvangen, maar onder de kinderen van de mensen doet God regen komen, hetzij als een kastijding voor het land of als een zegen er voor, vers 13.
a. Regen is soms een oordeel, een gesel voor een zondig land, zoals hij het eens geweest is ter verwoesting van geheel de wereld, zo is hij het thans tot tuchtiging van sommige delen ervan door zaaiing en oogst te verhinderen, de wateren doende stijgen en schade toebrengende aan de vruchten. Sommigen hebben gezegd dat ons volk veel meer benadeeld werd door overmatige regen dan door te weinig regen.
b. Op andere tijden is hij een zegen, een weldaad, hij is voor Zijn land, opdat dit vruchtbaar gemaakt worde, en behalve om hetgeen rechtvaardig en nodig is, geeft Hij hem uit weldadigheid, om het land vet en meer vruchtbaar te maken. Zie hoe afhankelijk wij zijn van God, daar dezelfde zaak, naar de verhouding waarin zij gegeven wordt, een groot oordeel of een grote zegen kan wezen, en wij zonder God noch een regenbui, noch zonneschijn kunnen hebben.

Job 37:14 - 20
Elihu wendt zich hier bepaaldelijk tot Job en wenst van hem dat hij, hetgeen hij tot nu toe gezegd heeft, op zichzelf zal toepassen. Hij verzoekt hem te luisteren naar deze rede vers 14, een wijle stil te staan. Sta en aanmerk de wonderen Gods. Wat wij horen zal ons geen nut doen, tenzij wij er over nadenken en wij zullen niet behoorlijk nadenken over de dingen tenzij wij stilstaan en ons tot dit nadenken begeven. De werken Gods wonderbaar zijnde, verdienen en behoren zij door ons aangemerkt te worden, en dit aanmerken ervan zal ons helpen om vrede te hebben met al Zijn beschikkingen. Ter verootmoediging van Job toont Elihu hem:

I. Dat hij geen inzicht had in natuurlijke oorzaken, er noch de bronnen van kon zien noch de uitwerkingen ervan kon voorzien, vers 15 - 17. Weet gij de wonderheden desgenen, die volmaakt is in wetenschappen? Hier wordt ons geleerd:

1. De volmaaktheid van Gods kennis. Het is een van de heerlijkste eigenschappen in God dat Hij volmaakt is in kennis, Hij is alwetend. Zijn kennis is intuïtief, Hij ziet, en weet niet bij geruchte, zij is innerlijk en volkomen: Hij weet de dingen waarlijk en wezenlijk, en niet naar de schijn, geheel en al en niet stuksgewijs. Voor Zijn kennis is niets op een afstand, maar alles is nabij, niets in de toekomst, maar alles in het heden, niets is verborgen, maar alles open. Wij behoren dit te erkennen in al Zijn wondere werken en ten opzichte van de wondere werken

waarvan wij de betekenis niet verstaan moet het ons genoeg zijn te weten dat zie de werken zijn van Enen, die weet wat Hij doet.

2. De onvolkomenheid van onze kennis. De grootste natuurkundigen tasten nog in het duister rond ten opzichte van de krachten en werken van de natuur. Wij zijn onszelf een paradox, en wat ons omringt is een verborgenheid. De zwaartekracht van de lichamen, en de cohesie van de verschillende delen ervan zijn volkomen zeker en toch onverklaarbaar. Het is goed voor ons om ons bewust te worden van onze onwetendheid, sommigen hebben haar erkend en zij, die dit niet wilden, hebben haar genoegzaam doen blijken, maar allen moeten wij hieruit afleiden hoe onbevoegd wij zijn om te oordelen over het Goddelijk beleid en bestuur, daar wij zelfs van de Goddelijke werktuigkunde nog zo weinig af weten.

A. Wij weten niet welke orders God gegeven heeft nopens de wolken, noch welke Hij geven zal, vers 15. Dat alles met vaste bepaling en bedoeling geschiedt, daarvan zijn wij zeker, maar wat bepaald en bedoeld is, en wanneer het plan gevormd was, weten wij niet. God laat dikwijls het licht van Zijn wolk schijnen in de regenboog volgens sommigen, in de bliksem volgens anderen, maar hebben wij voorzien of konden wij voorzeggen wanneer Hij het doen zou? Wanneer wij enkele uren van tevoren door gewone waarneming een verandering in het weer voorzien, of als tweede oorzaken door het weerglas zijn begonnen te merken, hoe weinig tonen deze ons dan nog van Gods bedoelingen met deze veranderingen!

B. Wij weten niet hoe de wolken in evenwicht worden gehouden in de lucht, kennen er de opwegingen niet van, die een van de wondere werken Gods zijn. Zij zijn zo opgewogen, zo uitgespreid, dat zij ons nooit van het voordeel van de zon beroven, zelfs de bewolkte dag is dag, zo in evenwicht gehouden dat zij niet plotseling vallen of in watervallen uiteenspatten. De regenboog is een aanduiding van Gods gunst in de opweging van de wolken, zodat zij de wereld niet overstromen. Ja, zij zijn zo in evenwicht gehouden, dat zij haar regenbuien met onpartijdigheid over de aarde verdelen, zodat op de een of andere tijd iedere plaats haar deel ontvangt.

C. Wij weten niet hoe de aangename verandering komt, als de winter voorbij is, vers 17.
a. Hoe het weer warm wordt nadat het koud geweest is. Wij weten hoe onze kleren warm op ons worden, dat is: hoe wij warm worden in onze kleren vanwege de warmte van de lucht, waarin wij ademen. Zonder Gods zegen zouden wij ons kleden en toch niet warm worden, Haggai 1:6. Maar als Hij het zo beschikt, dan zijn de kleren warm op ons, die in zeer strenge koude ons niet warm konden houden.
b. Hoe het kalm en stil wordt na stormachtig geweest te zijn, Hij maakt de aarde stil door de zuidenwind, vers 17, als de lente komt. Gelijk Hij een bulderende, verstijvende noordenwind heeft, zo heeft Hij een verzachtende, kalmerende zuidenwind, de Geest wordt bij beide vergeleken, omdat Hij van zonde overtuigt en vertroost, Hooglied 4:16.

II. Dat hij volstrekt geen deel heeft gehad in het maken van de wereld in de beginne, vers 18. "Hebt gij met Hem de hemelen uitgespannen? Gij kunt niet voorwenden, dat gij ze zonder Hem hebt uitgespannen, en ook niet dat gij ze tezamen met Hem hebt uitgespannen, want ver was het van Hem om enigerlei hulp nodig te hebben, hetzij voor het beramen of voor het ten uitvoer brengen." De schepping van het grote uitspansel van de zichtbare hemel, Genesis 1:6 - 8, dat wij tot op de huidige dag in wezen zien, is een heerlijk voorbeeld van de Goddelijke macht, in aanmerking genomen:

1. Dat het vloeibaar en toch vast is. Het is sterk en heeft zijn naam naar zijn vastheid of bestendigheid. Het is nu nog wat het geweest is, en lijdt geen verval, ook zullen in de ordeningen des hemels geen veranderingen plaats hebben totdat er geen tijd meer zijn zal.

2. Dat, hoewel het groot is, het toch glansrijk en wonderbaar schoon is, het is als een gegoten spiegel, wij kunnen er de heerlijkheid Gods in aanschouwen en de wijsheid van van Zijner handen werk, Psalm 19:2. Als wij opzien naar de hemel, dan moeten wij gedenken dat hij een spiegel is, niet om er ons eigen gelaat in te tonen, maar om een flauwe voorstelling te zijn van de reinheid, waardigheid en schitterende heerlijkheid van de bovenwereld en haar heerlijke bewoners.

III. Dat noch hij noch zij instaat waren, om van de heerlijkheid Gods te spreken naar evenredigheid van de verdienste van dit onderwerp, vers 19, 20.

1. Hij nodigt Job uit om hun bestuurder te zijn, indien hij die taak aandurft. Hij zegt het ironisch: "Onderricht ons, zo gij kunt, wat wij Hem zeggen zullen. Gij hebt zin om met God te redeneren, en gij zoudt willen dat wij tot uw behoeve met Hem twisten, zo onderricht ons dan wat wij zullen zeggen, kunt gij dieper in die afgrond zien dan wij? Indien gij het kunt, zo verplicht ons met de mededeling van hetgeen gij ontdekt hebt, voorzie ons van instructie."

2. Hij erkent zijn eigen ongenoegzaamheid, beide om tot God en om van God te spreken: Wij zullen niets ordelijk kunnen voorstellen vanwege de duisternis. De besten van de mensen zijn nog zeer in duisternis omtrent de heerlijke volmaaktheden van de Goddelijke natuur en het bestuur van de Goddelijke regering. Zij, die door genade veel van God weten, weten weinig, ja niets, in vergelijking met wat er te weten is, en wat geweten zal worden, wanneer het volmaakte zal gekomen zijn en de voorhang gescheurd zal wezen.
Als wij van God zouden willen spreken, spreken wij verward en met grote onzekerheid, en staan spoedig verlegen, zitten vast, niet uit gebrek aan stof maar aan woorden. Gelijk wij altijd moeten beginnen met vreze en beven, ten einde niets verkeerds te zeggen. "De Deo etiam vera dicere periculosum est - zelfs als wij hetgeen waar is zeggen nopens God, lopen wij toch altijd gevaar" - zo moeten wij eindigen, blozende van schaamte omdat wij niet beter gesproken hebben.
Wat Elihu betreft, hij had goed van God gesproken, en toch is het zó ver van hem om er beloning voor te verwachten of te denken dat hij God er door aan zich had verplicht, of geschikt is om Zijn raadsman te wezen, dat: Hij zich zelfs schaamt over hetgeen hij gezegd heeft, niet over de zaak, het onderwerp, maar over de wijze waarop hij het behandeld heeft, zal het Hem verteld worden als ik zou spreken Zal het Hem verhaald worden als een verdienstelijke daad, die Zijn aandacht waardig is?
Geenszins, laat er geen melding van worden gemaakt, want hij vreest dat de zaak door zijn wijze van haar te behandelen geleden heeft zoals aan een schoon gelaat onrecht wordt gedaan door een slecht schilder, en wat hij gesproken heeft verdient zo weinig dank, dat het vergeving behoeft. Als wij voor God alles hebben gedaan wat wij kunnen, dan moeten wij nog erkennen onnutte dienstknechten te zijn, en volstrekt niets te hebben om op te roemen. Hij is bevreesd om nog meer te zeggen. Als iemand spreekt, vers 20, als hij het onderneemt om te spreken voor God, veel meer nog indien hij tegen Hem wil spreken, gewis, hij zal verslonden worden. Indien hij hoogmoedig, aanmatigend spreekt, zal Gods toorn hem spoedig verteren, maar al spreekt hij ook nog zo goed, hij zal toch als verbijsterd worden door de verborgenheid, overstelpt worden door de Goddelijke glans en luister. De verbazing zal hem als met blindheid en stomheid slaan.

Job 37:21 - 24
Elihu besluit zijn rede met enige korte, doch grootse gezegden betreffende de heerlijkheid van God. Hijzelf was onder de diepe indruk ervan, en hij wenste ook anderen onder de indruk ervan te brengen, hen met heilig ontzag er voor te vervullen. Hij spreekt beknopt en in haast, omdat hij, naar het scheen bemerkte, dat God nu zelf het werk in handen zal nemen.

1. Hij merkt op dat God, die gezegd heeft dat Hij "in de donkerheid zou wonen," 2 Kronieken 6:1, en "die tot Zijn verberging Zijn tent zou zetten," Psalm 18:12, in die ontzaglijke wegen tot hen nadert, alsof Hij Zijn troon des gerichts in gereedheid bracht, omringd van wolken en donkerheid, Psalm 97:2 - 9. Hij zag de wolk met de wervelwind in haar schoot, komende uit het zuiden, maar nu hing zij zo zwaar en zwart boven hun hoofd, dat niemand hunner het heldere licht kon zien, dat even tevoren in de wolken was. Het licht van de zon was nu verduisterd, dit herinnerde hem aan de duisternis vanwege welke hij niet kon spreken, vers 19 en die hem bevreesd maakte om voort te gaan vers 20. Aldus "werden de discipelen bevreesd als die in de wolk ingingen," Lukas 9:34. Maar hij ziet naar het noorden, en bespeurt dat het daar helder is, hetgeen hem hoop geeft dat de wolken zich niet samenpakken voor een zondvloed, zij zijn er door bedekt, maar niet omringd. Hij verwacht dat de wind zal voorbijgaan - aldus kan het gelezen worden - en ze zal wegvagen, een wind zoals die, welke over de aarde doorging om haar te zuiveren van de zondvloed, Genesis 8:1, als een teken van het wederkeren van Gods gunst, dan zal het schone weer uit het noorden komen, vers 22, en alles zal wèl wezen. God zal hen niet altijd donker en dreigend aanzien, zal niet tot in eeuwigheid twisten.

2. Nu God gaat spreken, haast hij zich om te eindigen, en daarom zegt hij veel in weinig woorden, als de hoofdsom van al zijn redenen hetgeen recht overwogen zijnde, niet slechts klemmend zou maken wat hij gezegd had, maar de weg zou bereiden voor hetgeen God ging zeggen.
a. Dat bij God een vreeslijke majesteit is. Hij is een God van heerlijkheid en van zó alles overtreffende volmaaktheid, dat al Zijn dienaren er met eerbied en ontzag, en al Zijn tegenstanders met schrik en ontsteltenis door worden vervuld. Bij God is vreeslijke lof, zo lezen het sommigen, want Hij is "vreeslijk in lofzangen," Exodus 15:11.
b. Dat wij, als wij van de Almachtige spreken, moeten erkennen dat wij Hem niet kunnen uitvinden, ons eindig verstand kan Zijn oneindige volmaaktheden niet begrijpen. Kunnen wij de zee in een eierschaal doen? Wij kunnen de voetstappen van Zijn voorzienigheid niet nasporen. Zijn weg is in de zee.
c. Dat Hij groot is van kracht. Het is de grootheid van Zijn kracht, dat Hij kan doen al wat Hem behaagt, in de hemel en op aarde. De algemene uitgestrektheid en onwederstaanbare kracht van Zijn macht zijn er de grootheid de uitnemendheid van, geen schepsel heeft een arm gelijk Hij, zó sterk en zo lang.
d. Dat Hij niet minder groot is in wijsheid en gerechtigheid, in gerechtigheid en gericht, want anders zou er weinig grootheid, dat is hier in deze zin: uitnemendheid zijn in Zijn kracht. Wij kunnen er zeker van zijn dat Hij, die alles doen kan, alles ten beste doen zal, want Hij is oneindig wijs, en zal nergens onrecht in doen want Hij is oneindig rechtvaardig. Als Hij gericht oefent aan de zondaren, is daar overvloedige gerechtigheid in, en Hij legt hun niet meer straf op dan zij verdienen.
e. Dat Hij niet zal verdekken, dat is: niet gaarne, niet van harte zal bedroeven of kwellen - Hij schept er geen behagen in de kinderen van de mensen - en nog veel minder Zijn eigen kinderen - smart aan te doen. Nooit bedroeft Hij, of er moeten redenen voor zijn, en het is dus nodig, en Hij overlaadt ons niet met beproevingen, maar gedenkt dat wij stof zijn, daar Hij weet wat maaksel wij zijn. Sommigen lezen de zin aldus: "De Almachtige, die wij niet

kunnen uitvinden, is groot in kracht, maar Hij zal in het gericht niet verdrukken, en bij Hem is overvloed van gerechtigheid, en ook is Hij ten uiterste nauwkeurig om op te letten wat wij voor verkeerds doen."
f. Hij hecht geen waarde aan de afkeuringen van hen, die wijs zijn in hun eigen ogen: Hij ziet geen wijzen van hart aan, vers 24. Hij zal Zijn raadsbesluiten niet veranderen om hen te believen, en zij, die Hem willen voorschrijven wat Hij doen of niet moet doen, zullen Hem niet kunnen bewegen om zich naar hun wil te voegen. Hij geeft acht op het gebed van de ootmoedige, maar niet op het slimme overleg van de listigen. Nee, "het dwaze Gods is wijzer dan de mensen," 1 Corinthiers 1:25.

Eindelijk. Uit dit alles is gemakkelijk af te leiden dat, daar God groot is, Hij ook grotelijks is te vrezen, ja, omdat Hij genadig is en niet zal verdrukken of bedroeven, vrezen de mensen Hem, want bij Hem is vergeving opdat Hij gevreesd wordt, Psalm 130:4. Het is de plicht en het belang van alle mensen om God te vrezen. De mensen zullen Hem vrezen, aldus lezen sommigen. Vroeg of laat zullen zij Hem vrezen. Zij, die de Heere en Zijn goedheid niet willen vrezen, zullen tot in eeuwigheid sidderen, als de fiolen Zijns toorns over hen worden uitgestort.

HOOFDSTUK 38

1 Daarna antwoordde de HEERE Job uit een onweder, en zeide: 2 Wie is hij, die de raad verduistert
met woorden zonder wetenschap? 3 Gord nu, als een man, uw lenden, zo zal Ik u vragen, en onderricht
Mij. 4 Waar waart gij, toen Ik de aarde grondde? Geef het te kennen, indien gij kloek van verstand zijt.
5 Wie heeft haar maten gezet, want gij weet het; of wie heeft over haar een richtsnoer getrokken? 6
Waarop zijn haar grondvesten nedergezonken, of wie heeft haar hoeksteen gelegd? 7 Toen de
morgensterren te zamen vrolijk zongen, en al de kinderen Gods juichten. 8 Of wie heeft de zee met
deuren toegesloten, toen zij uitbrak, en uit de baarmoeder voortkwam? 9 Toen Ik de wolk tot haar
kleding stelde, en de donkerheid tot haar windeldoek; 10 Toen Ik voor haar met Mijn besluit de aarde
doorbrak, en zette grendel en deuren; 11 En zeide: Tot hiertoe zult gij komen, en niet verder, en hier
zal hij zich stellen tegen de hoogmoed uwer golven. 12 Hebt gij van uw dagen de morgenstond
geboden? Hebt gij de dageraad zijn plaats gewezen; 13 Opdat hij de einden der aarde vatten zou; en de
goddelozen uit haar uitgeschud zouden worden? 14 Dat zij veranderd zou worden gelijk zegelleem, en
zij gesteld worden als een kleed? 15 En dat van de goddelozen hun licht geweerd worde, en de hoge
arm worde gebroken? 16 Zijt gij gekomen tot aan de oorsprongen der zee, en hebt gij in het onderste
des afgronds gewandeld? 17 Zijn u de poorten des doods ontdekt, en hebt gij gezien de poorten van de
schaduw des doods? 18 Zijt gij met uw verstand gekomen tot aan de breedte der aarde? Geef het te
kennen, indien gij dit alles weet. 19 Waar is de weg, daar het licht woont? En de duisternis, waar is
haar plaats? 20 Dat gij dat brengen zoudt tot zijn pale, en dat gij merken zoudt de paden zijns huizes?
21 Gij weet het, want gij waart toen geboren, en uw dagen zijn veel in getal. 22 Zijt gij gekomen tot de
schatkameren der sneeuw, en hebt gij de schatkameren des hagels gezien? 23 Dien Ik ophoude tot de
tijd der benauwdheid, tot de dag des strijds en des oorlogs! 24 Waar is de weg, daar het licht verdeeld
wordt, en de oostenwind zich verstrooit op de aarde? 25 Wie deelt voor de stortregen een waterloop
uit, en een weg voor het weerlicht der donderen? 26 Om te regenen op het land, waar niemand is, op
de woestijn, waarin geen mens is; 27 Om het woeste en het verwoeste te verzadigen, en om het
uitspruitsel der grasscheutjes te doen wassen. 28 Heeft de regen een vader, of wie baart de druppelen
des dauws? 29 Uit wiens buik komt het ijs voort, en wie baart de rijm des hemels? 30 Als met een
steen verbergen zich de wateren, en het vlakke des afgrond wordt omvat. 31 Kunt gij de liefelijkheden
van het Zevengesternte binden, of de strengen des Orions losmaken? 32 Kunt gij de Mazzaroth
voortbrengen op haar tijd, en de Wagen met zijn kinderen leiden? 33 Weet gij de verordeningen des
hemels, of kunt gij deszelfs heerschappij op de aarde bestellen? 34 Kunt gij uw stem tot de wolken
opheffen, opdat een overvloed van water u bedekke? 35 Kunt gij de bliksemen uitlaten, dat zij
henenvaren, en tot u zeggen: Zie, hier zijn wij? 36 Wie heeft de wijsheid in het binnenste gezet? Of
wie heeft de zin het verstand gegeven? 37 Wie kan de wolken met wijsheid tellen, en wie kan de
flessen des hemels nederleggen? 38 Als het stof doorgoten is tot vastigheid, en de kluiten
samenkleven?

In de meeste twistgedingen wordt er naar gestreefd om het laatste woord te hebben.
Jobs vrienden hadden het gedwee aan Job gelaten, en daarna aan Elihu. Maar na al het getwist van de advocaten, blijft het woord aan de rechter, zo heeft ook God hier het laatste woord en in iedere twist zal altijd het laatste woord aan Hem verblijven, want van Hem komt ieders oordeel, en naar Zijn einduitspraak moet ieder staan of vallen, moet iedere zaak gewonnen of verloren zijn.
Job had zich dikwijls op God beroepen, en had er met stoutmoedigheid over gesproken, hoe hij Hem zijn zaak ordelijk zou voorstellen, als een vorst tot Hem zou gaan, maar toen God zich neerzette op de troon had Job niets tot zijn verdediging aan te voeren maar zweeg hij stil voor Zijn aangezicht. Het is niet zo gemakkelijk als sommigen wel denken om met de Almachtige te twisten. Ook Jobs vrienden hadden zich soms op God beroepen: och, of God sprak, Hoofdstuk 11:5.
En nu ten laatste spreekt dan God toen Job door Elihu's helder en klemmend betoog een weinig verzacht en verootmoedigd was, en aldus ook was toebereid om te horen wat God te zeggen had. Het is het ambt en werk van leraren om de weg des Heeren te bereiden. Wat de grote God met deze rede beoogt is: Job te verootmoedigen hem er toe te brengen om berouw

te hebben van zijn hartstochtelijke, ongepaste uitdrukkingen nopens Gods handelingen met hem in de weg van Zijn voorzienigheid, en ze te herroepen. En dit doet Hij door Job op te roepen om Gods eeuwigheid te vergelijken met zijn eigen tijd, Gods alwetendheid met zijn eigen onwetendheid, Gods almacht met zijn eigen onmacht.

I. Hij begint met een opwekkende vraag in het algemeen, vers 2, 3.
II. Hij gaat voort met op verschillende bijzondere voorbeelden te wijzen van Jobs volstrekte onmacht om met God te strijden vanwege zijn onwetendheid en zwakheid, want:
1. Hij wist niets van de grondvesting van de aarde, vers 4 - 7.
2. Niets van het perk stellen aan de zee, vers 8 - 11.
3. Niets van het morgenlicht, vers 12 - 15.
4. Niets van de duistere hoeken van de zee en van de aarde, vers 16 - 21.
5. Niets van de bronnen in de wolken, vers 22 - 27, noch van de verborgen raad waardoor zij bestuurd worden.
6. Hij vermag niets voor het voortbrengen van de regen, of de vorst, of de bliksem, vers 28 - 30, 34, 35, 37, 38, niets voor het bestuur van de sterren en haar invloeden vers 31 - 33, niets voor het maken van zijn eigen ziel vers 36.
En eindelijk: hij zou niet kunnen voorzien voor de leeuwen en raven, Hoofdstuk 39:1 - 3. Indien Job nu voor deze gewone werken van de natuur verlegen staat, hoe durft hij dan pretenderen om door te dringen tot de raadsbesluiten van Gods regering, en er over te oordelen? Hiermede, zegt bisschop Patrick, vat God het argument op begonnen door Elihu (die het dichtst bij de waarheid kwam), en volgt het op in onnavolgbare woorden, die van hen en van alle andere mensen overtreffende in verhevenheid van stijl, zoals een donderslag een fluistering overtreft.

Job 38:1 - 3
Laat ons hier letten op:
1. De persoon die spreekt. Het is de Heere Jehovah, geen geschapen engel, maar het eeuwige Woord zelf, de tweede persoon in de Goddelijke Drieëenheid, want Hij is het, door wie de werelden gemaakt zijn, en dat was niemand anders dan de Zone Gods. Die hier spreekt is dezelfde, die later van de berg Sinaï sprak. Hier begint Hij met de schepping van de wereld, daar met de verlossing van Israël uit Egypte, en uit beide wordt de noodzakelijkheid afgeleid van onze onderwerping aan Hem. Elihu had gezegd: God spreekt tot de mensen en zij bespeuren het niet, Hoofdstuk 33:14, maar dit moesten zij wel bespeuren, en toch: - wij "hebben een zekerder woord van profetie," 2 Petrus 1:19.

2. Wanneer Hij sprak: Daarna, toen zij allen gezegd hadden wat zij wilden zeggen, zonder echter hun doel te hebben bereikt, toen was het tijd voor God om tussenbeide te komen, wiens oordeel naar waarheid is. Als wij niet weten wie gelijk heeft, en er misschien aan twijfelen of wij zelf gelijk hebben, dan kan dit ons geruststellen, dat God weldra beslissen zal "in het dal van de beslissing," Joël 3:14.

Job had zijn drie vrienden tot zwijgen gebracht, en toch had hij hen over het algemeen niet van zijn oprechtheid kunnen overtuigen. Elihu had Job tot zwijgen gebracht, maar heeft hem er niet toe kunnen brengen om zijn verkeerd spreken in het twistgeding te belijden. Maar nu komt God en doet beide, Hij overtuigt Job van zijn onbedacht spreken en doet hem roepen: "Peccavi - ik heb verkeerd gedaan," en, hem verootmoedigd hebbende, doet Hij hem eer aan door zijn drie vrienden ervan te overtuigen, dat zij hem onrecht gedaan hebben. Deze twee dingen zal God vroeg of laat doen voor Zijn volk, Hij zal hun hun gebreken tonen, opdat zij er zich over schamen, en Hij zal aan anderen hun gerechtigheid tonen - hun gerechtigheid doen

voortkomen als het licht, opdat zij zich zullen schamen over hun onrechtvaardige afkeuringen van hen.

3. Hoe Hij sprak. Uit een onweder, uit de wolk, de wervelwind, waarvan Elihu nota had genomen, Hoofdstuk 37:1, 2, 9. Een stormwind was de inleiding tot Ezechiëls visioen, Ezechiël 1:4, en tot het visioen van Elia, 1 Koningen 19:11 K. Van God wordt gezegd, dat Zijn "weg is in wervelwind en in storm," Nahum 1:3, en om te tonen dat zelfs de stormwind Zijn woord doet, werd hij er hier tot voertuig van gemaakt. Aldus bedoelde God Job op te schrikken en zijn aandacht op te wekken. Soms antwoordt God Zijn eigen volk in schrikkelijke kastijdingen, als uit de wervelwind, maar altijd in gerechtigheid. 4:Tot wie Hij sprak. Hij antwoordde Job, richtte Zijn rede tot hem, om hem te overtuigen van hetgeen verkeerd was, eer Hij hem zuiverde van de onrechtvaardige beschuldigingen die tegen hem waren ingebracht. Het is God alleen, die krachtdadig en afdoende kan overtuigen van zonde, en aldus zullen diegenen vernederd worden, die Hij voornemens is te verhogen. Zij, die evenals Job verlangend zijn om van God te horen, zullen zeer zeker ten laatste van Hem horen.

5. Wat Hij zei. Wij kunnen onderstellen dat Elihu, of iemand anders uit het gehoor woordelijk heeft opgeschreven wat uit het onweder werd gehoord, want wij bevinden dat Johannes, toen de zeven donderslagen hun stemmen gesproken hadden, ze zou geschreven hebben, Openbaring 10:4. Of, indien het toen niet geschreven was, zijn wij er toch zeker van dat wij, daar de schrijver van het boek door de Heilige Geest was geïnspireerd, toch een zeer waar en nauwkeurig bericht hebben van hetgeen gezegd was. De Geest, zegt Christus, zal u indachtig maken, zoals Hij het hier gedaan heeft, alles wat Ik u gezegd heb.

De inleiding is hartdoorgrondend.
a. God legt hem onwetendheid en aanmatiging ten laste in hetgeen hij gezegd heeft, vers 2. "Wie is het, die op deze wijze spreekt? Is het Job? Hoe! een mens? Dat zwakke dwaze, verachtelijke schepsel - zal dat zich vermeten Mij voor te schrijven wat Ik doen moet, of met Mij te twisten over hetgeen Ik gedaan heb? Is het Job? Hoe! Mijn knecht Job, een vroom en oprecht man? Kan hij zich zo vergeten, zo ongelijk aan zichzelf handelen? Wie, waar is hij, die aldus de raad verduistert met woorden zonder wetenschap? Laat hem zijn gelaat tonen zo hij durft, en dan blijven bij wat hij gezegd heeft." De raad van Gods wijsheid verduisteren met onze dwaasheid is een grote belediging en terging van God.
Betreffende Gods raad moeten wij erkennen zonder wetenschap te zijn. Hij is een afgrond, die wij niet kunnen peilen, wij zijn geheel en al buiten ons element, buiten hetgeen wij kunnen bereiken, als wij ons aanmatigen om er rekenschap van te geven. Toch zijn wij maar al te geneigd om ervan te spreken, alsof wij hem verstonden, en dat wel met zeer veel nauwkeurigheid en vrijmoedigheid. Maar helaas, wij doen niets anders dan hem verduisteren in plaats van hem te verklaren. Wij verwarren en verstrikken onszelf en elkaar als wij twisten over de orde van Gods raadsbesluiten, en de bedoelingen, redenen en methoden van de werkingen van Zijn voorzienigheid en genade. Met ootmoedig geloof en oprechte gehoorzaamheid zal men verder en beter in de verborgenheid des Heeren zien, dan met al de wijsbegeerte van de scholen en de onderzoekingen van de dusgenaamde wetenschap. Dit eerste woord dat God sprak is des te meer opmerkelijk, omdat Job, toen hij berouw kreeg, het aangreep als hetgeen er in geslaagd is om hem te verootmoedigen Hoofdstuk 42:3. Dit herhaalde hij, als de pijl die hem diep trof. "Ik ben de dwaas, die de raad verduisterd heb." Er was een schijn van aanleiding voor om het op Elihu te wentelen, alsof God hem bedoelde, want hij had het laatst gesproken, en sprak nog toen het onweder begon, maar Job heeft het op

zichzelf toegepast, zoals het ons betaamt te doen, als er getrouwe bestraffingen gegeven worden, en niet - zoals de meesten doen - ze op anderen toe te passen.

b. Hij tart hem om de bewijzen te geven van zijn kennis, waardoor hij in zijn navragen naar de Goddelijke raad gerechtvaardigd zou kunnen worden, vers 3. "Gord nu als een kloek man uw lenden, bereid u voor de ontmoeting, voor de strijd, Ik zal u vragen, u enige vragen stellen, antwoord Mij zo gij kunt, eer Ik op uw vragen antwoord." Zij, die het ondernemen God om rekenschap te vragen, moeten verwachten ondervraagd te worden en zelf ter verantwoording te worden geroepen, opdat zij zich van hun onwetendheid en verwatenheid bewust zullen worden. God herinnert Job hieraan hetgeen hij gezegd heeft, Hoofdstuk 13:22 : Roep dan, en ik zal antwoorden. "Vervul dan nu uw woorden." Job 38:4 - 11 Ter verootmoediging van Job toont God hem zijn onwetendheid zelfs ten opzichte van de aarde en de zee. Hoewel zij zo nabij zijn en zo groot zijn kan hij toch hun oorsprong niet verklaren, en nog veel minder die van de hemel boven en de hel beneden, die op zo'n afstand zijn, of van de onderscheidene delen van de stof, die zo klein zijn, en dan het minst van alles van de raadsbesluiten Gods.

I. Betreffende de grondlegging van de aarde. Indien hij zo'n diep inzicht heeft in de raadsbesluiten Gods, als hij zegt te hebben, laat hem dan enig bericht geven van de aarde, waarop hij gaat, en die aan de kinderen van de mensen is gegeven om te bewonen.

1. Laat hem zeggen waar hij was toen deze lagere wereld gemaakt werd, of hij raad heeft gegeven voor of geholpen heeft aan dit wonderbare werk, vers 4. " Waar waart gij toen Ik de aarde grondde? Gij hebt hoge aanspraken, kunt gij er aanspraak op maken dit te weten? Waart gij er bij tegenwoordig toen de wereld gemaakt werd?" Zie hier:
A. De grootheid en heerlijkheid van God: Ik grondde de aarde. Dit bewijst dat Hij de enig levende en ware God is, en een God is van macht, Jesaja 40:21, Jeremia 10:11, 12, en moedigt ons aan om op Hem te allen tijde te vertrouwen, Jesaja 51:13, 16.
B. De geringheid en nietswaardigheid van de mens: " Waar waart gij toen? Gij die zo'n aanzien hadt onder die van het oosten, en u tot een orakel hebt gesteld en een beoordelaar van de Goddelijke raadsbesluiten, waar waart gij toen de aarde gegrond werd?" Zoverre waren wij van de hand gehad te hebben in de schepping van de wereld, hetgeen ons recht zou geven op heerschappij er over, of zelfs maar om er getuigen van geweest te zijn, waardoor wij er een inzicht in hadden kunnen verkrijgen, dat wij toen nog niet eens in wezen waren. De eerste mens was nog niet, veel minder wij. Het is de eer van Christus, dat Hij tegenwoordig was toen het geschiedde, Spreuken 8:22, Johannes 1:1, 2, maar wij "zijn van gisteren en weten niets". Zo laat ons de werken Gods dan niet bedillen, noch Hem iets willen voorschrijven. Hij heeft ons niet geraadpleegd voor het maken van de wereld, en toch is zij goed gemaakt, waarom zouden wij dan verwachten dat Hij ons zal raadplegen voor de regering ervan? 2. Laat hem beschrijven hoe deze wereld gemaakt werd, en een nauwkeurig bericht geven van de wijze, waarop dit sterk en statig gebouwd geformeerd en opgericht werd. "Verklaar eens indien gij zo verstandig zijt als gij u inbeeldt te zijn, wat de voortgang was van dit werk." Zij, die voorgeven meer verstand te hebben dan anderen, moeten daar het bewijs van leveren, toon mij uw geloof uit uw werken, uw kennis uit uw woorden.

Laat Job verklaren, indien hij het kan:
a. Hoe de wereld zo wonderschoon geformeerd werd, met zoveel nauwkeurigheid, en zo bewonderenswaardige symmetrie en juiste verhouding tussen al haar delen, vers 5. Treed naar voren, en zeg: wie heeft haar maten gezet, of wie heeft over haar een richtsnoer getrokken? Waart gij de bouwmeester, die het model ervan gevormd hebt, en toen daarnaar de afmetingen ervan vastgesteld hebt? De grote massa van de aarde is even regelmatig gevormd, alsof het

met maat en richtsnoer gedaan was, maar wie kan beschrijven hoe zij in die vorm werd gegoten? Wie kan haar omtrek en middellijn bepalen? Tot op de huidige dag twist men er over, of de aarde draait of stilstaat. Hoe kunnen wij dan bepalen naar welke maat zij het eerst geformeerd werd? b. Hoe zij zo vast bevestigd werd. Zij is opgehangen aan een niet, en toch is zij bevestigd, zij is vastgemaakt en blijft staan, maar wie kan zeggen op welk fondament zij is vastgemaakt, zodat zij niet neerzinkt door het eigen gewicht, of wie heeft er de hoeksteen van gelegd, zodat haar delen niet uit elkaar vallen? vers 6. "Wat God doet zal in eeuwigheid zijn," Prediker 3:14. Daar wij dus geen gebrek kunnen aantonen in Gods werk, behoeven wij er ook geen vrees of bezorgdheid voor te koesteren, het zal bestendig blijven en beantwoorden aan het doel, het werk van Zijn voorzienigheid, zowel als het werk van Zijn schepping, van geen van beide kunnen de maatregelen verbroken worden. En het werk van de verlossing is niet minder vast en duurzaam, waarvan Christus zelf het fundament en de hoeksteen is. De kerk staat even vast als de aarde.

3. Laat hem herhalen, indien hij het kan, de lofliederen, die bij deze plechtigheid gezongen werden, vers 7, toen de morgensterren tezamen vrolijk zongen, de zalige engelen, (de eerstgeborenen van de Vader van de lichten, die in de ochtendstond des tijds helder schenen als de morgenster, het licht voorafgaande, dat God gebood te schijnen uit de duisternis op de zaden van deze lagere wereld, de aarde, die woest en ledig was. Zij waren de kinderen Gods, die juichten, toen zij de grondslagen van de aarde gelegd zagen, omdat, hoewel zij niet voor hen gemaakt was maar voor de kinderen van de mensen, en hoewel het hun werk en dienst zou vermeerderen, zij toch wisten dat de eeuwige Wijsheid, het eeuwige Woord, die zij moeten aanbid den, Hebreeën 1:6, spelende zou zijn in de wereld Zijns aardrijks, en dat Zijn vermakingen zouden zijn met de mensenkinderen, Spreuken 8:31. De engelen worden kinderen Gods genoemd, omdat zij veel van Zijn beeld dragen, bij Hem zijn in Zijn huis hierboven en Hem dienen zoals een zoon zijn vader dient.
Merk hier nu op:
a. De heerlijkheid van God als de Schepper van de wereld moet met blijdschap door al Zijn redelijke schepselen worden bezongen, want zij zijn bevoegd en aangesteld om de inzamelaars te zijn van Zijn lof van de mindere schepselen die Hem alleen lof kunnen toebrengen als voorwerpen, waarin Zijn werk gezien wordt.
b. Het werk van de engelen is God te loven. Hoe meer wij overvloedig zijn in heilige, ootmoedige, dankbare, blijmoedige lof, hoe meer wij de wil van God doen gelijk zij hem doen, en daar wij zo dor en gebrekkig zijn in ons loven van God, is het troostrijk om te denken dat zij Hem op betere wijze loven.
c. Zij waren eenstemmig in het zingen van Gods lof, zij zongen tezamen, en er was geen wanklank in hun harmonie, Het lieflijkste concert bestaat in het zingen van Gods lof.
d. Zij deden het allen, zelfs zij, die later gevallen zijn, en hun beginsel niet bewaard hebben. Zelfs zij, die God geloofd hebben, kunnen door de bedrieglijke macht van de zonde er toe gebracht worden om Hem te lasteren, maar toch zal God tot in eeuwigheid worden geloofd.

II. Betreffende de beperking van de zee in de plaats, die haar aangewezen is, vers 8 en verv. Dit verwijst naar het werk van de derde dag, toen God zei: "Dat de wateren van onder de hemel in een plaats vergaderd worden, en het was alzo," Genesis 1:9.

1. Uit de grote afgrond, of chaos, waarin aard en water dooreen gemengd waren, is het water in gehoorzaamheid aan Gods gebod uitgebroken, als een kind uit de baarmoeder, vers 8. Toen zijn de wateren, die de afgrond hadden bedekt en boven de bergen stonden, haastig teruggegaan, "van Gods schelden vloden zij," Psalm i04:6, 7.

2. Dit pasgeboren kindeke wordt gekleed en ingewonden, vers 9, toen Ik de wolk tot haar kleding stelde, waarmee zij bedekt is, en de donkerheid, (dat is: tussen zeer ver van elkaar verwijderd, en in volstrekte duisternis voor elkaar) tot haar windeldoek. Ziet met hoeveel gemak de grote God de woedende, schuimende zee bedwingt en beteugelt, niettegenstaande het geweld van haar vloeden en de kracht van haar golven, gaat Hij er mee om zoals een voedster met een kindeke, dat zij in doeken windt. Er wordt niet gezegd dat Hij rotsen en bergen tot haar windeldoek stelde, maar wolken en donkerheid, iets waaraan wij wel het allerminst voor zo'n doel zouden denken.

3. Er is een wieg bereid voor dit kindeke. Toen Ik voor haar met Mijn besluit de aarde doorbrak, vers 10. Er werden dalen voor haar gemaakt in de aarde ruim genoeg om haar te ontvangen, en daarin wordt zij te slapen gelegd, wordt zij er soms door heen en weer geschud, dan is dit slechts, zoals bisschop Patrick opmerkt, het schommelen van de wieg, dat haar zoveel vaster doet slapen. En gelijk voor de zee, zo is er ook voor ieder van ons een bestemde plaats, want Hij, die de tijden tevoren geordineerd heeft, heeft ook de bepalingen van onze woning vastgesteld.

4. Dit kindeke, onhandelbaar en gevaarlijk geworden zijnde door de zonde van de mens, die de oorsprong is van alle onrust en gevaar in deze lagere wereld, is er ook een gevangenis voor haar voorzien, grendel en deuren zijn gezet. vers 10. En bij wijze van bestraffing harer onbeschaamdheid, wordt tot haar gezegd: Tot hiertoe zult gij komen en niet verder. De zee is Godes, want Hij heeft haar gemaakt, Hij beteugelt haar, Hij zegt tot haar: Hier zullen uw hoogmoedige golven tot staan worden gebracht. vers 11. Dit kan beschouwd worden als een daad van Gods macht over de zee, hoewel zij zo ontzaglijk groot en haar beweging soms zo uiterst heftig is, heeft God haar toch onder Zijn bedwang, haar golven verheffen zich niet hoger, haar vloeden gaan niet verder dan Hij toelaat, en er wordt melding van gemaakt als een reden, waarom wij ontzag moeten hebben voor God, Jeremia 5:22, en tevens waarom wij ons in Hem moeten bemoedigen, want Hij, die het bruisen van de zeeën stilt, het bruisen harer golven, kan als het Hem behaagt, ook het rumoer van de volken stillen, Psalm 65:8. Het kan ook beschouwd worden als een daad van Gods goedertierenheid jegens de wereld van het mensdom, en als een voorbeeld van Zijn lankmoedigheid jegens dat tergend geslacht. Hoewel Hij gemakkelijk de aarde wederom met de wateren van de zee zou kunnen bedekken, (en mij dunkt dat iedere opkomende vloed tweemaal per dag ons bedreigt en aantoont wat de zee zou kunnen doen en ook doen zou indien God het haar toeliet) maar Hij weerhoudt haar, daar Hij niet wil dat iemand verloren zal gaan en daar de aarde "ten vure bewaard wordt" 2 Petrus 3:7.

Job 38:12 - 24
De Heere gaat voort met aan Johannes veel beschamende vragen te doen, om hem te overtuigen van zijn onwetendheid en hem beschaamd te maken over zijn dwaasheid om aan God iets te willen voorschrijven. Indien wij onszelf slechts wilden toetsen door zo'n ondervraging als deze, dan zullen wij er spoedig toe gebracht worden om te erkennen dat hetgeen wij weten niets is in vergelijking met hetgeen wij niet weten.
Job wordt hier uitgedaagd om een bericht te geven van zes zaken.

I. Van de morgenstond, de opgang uit de hoogte, vers 12 - 15. Gelijk er geen zichtbaar wezen is, waarvan wij vaster overtuigd kunnen zijn dat het bestaat, zo is er ook geen, dat ons meer in verlegenheid brengt om het te beschrijven, noch waarover wij meer in twijfel zijn om te bepalen wat het is dan het licht. Wij heten de morgen welkom en zijn blijde met het aanbreken van de dag, maar hij was niet geboden sedert onze dagen, wat hij is, was hij lang voordat wij waren geboren, zodat hij noch door ons werd gemaakt, noch oorspronkelijk of in

de eerste plaats voor ons bedoeld was, maar wij nemen hem zoals wij hem vinden, en zoals de vele geslachten, die voor ons geweest zijn, hem genomen en gevonden hebben. De dageraad kende zijn plaats voordat wij de onze kenden, want wij zijn slechts van gisteren.

1. Wij waren het niet, het was generlei mens, die de dageraad in de beginne heeft geboden of de plaats van zijn ontstaan en tevoorschijn treden of de tijd daarvoor heeft bepaald. De gestadige en regelmatige opvolging van dag en nacht was geen bedenksel of werk van ons, het is de heerlijkheid Gods en werk van Zijn handen, niet van de onze, die hij verkondigt, Psalm 19:1, 2.

2. Het is volstrekt buiten onze macht om die loop te veranderen. "Hebt gij sedert uw dagen tegenbevel gegeven aan de morgen? Hebt gij te eniger tijd het morgenlicht spoediger of vroeger dan de tijd, die ervoor bestemd is, doen schijnen ten einde uw doeleinden te dienen, als gij op de morgen hebt gewacht, of voor uw gemak en gerief de dageraad naar een andere dan haar eigen plaats geboodt heen te gaan? Nee, nooit. Waarom wilt gij dan de Goddelijke raadsbesluiten regelen of verwachten dat de methoden van Gods voorzienigheid tot uw gunst veranderd zullen worden? Wij kunnen dit verbond tussen dag en nacht evenmin verbreken als wij een ander deel van Gods verbond met Zijn volk verbreken kunnen.

3. Het is God, die de dageraad verordineerd heeft om de aarde te bezoeken en die het morgenlicht door de lucht verspreidt, welke het even geredelijk ontvangt als het leem het indruksel van een zegel, vers 14, daar zij snel alom wordt verlicht, en dan worden de einden van de aarde gesteld ais een kleed, of alsof zij met een kleed waren omhangen. Iedere morgen neemt de aarde een nieuw aanzien aan, evenals wij kleedt zij zich - zij doet het licht aan als een kleed, een sierlijk kleed dat een verkwikking is voor onze ogen en ons hart vervrolijkt.

4. Dit is tot een verschrikking gemaakt voor boosdoeners. Niets is voor het mensdom lieflijker dan het morgenlicht, want het is aangenaam voor de ogen, en het is dienstbaar aan het leven en zijn werkzaamheden, en de weldaad ervan is algemeen verspreid, want het vat de einden van de aarde, en in onze hymnen aan het licht moeten wij verwijlen bij zijn nut en voordeel voor de aarde. Maar God merkt hier op hoe onwelkom het is aan hen die kwaad doen en daarom het licht haten. God maakt het licht tot een dienaar van Zijn gerechtigheid, zowel als van Zijn goedertierenheid. Het is bestemd om de bozen uit de aarde uit te schudden, en te dien einde vat het de einden van de aarde, zoals wij de einden van een kleed vatten om er het stof en de motten van uit te schudden.
Job had opgemerkt welk een verschrikking het morgenlicht voor misdadigers is, omdat het hen ontdekt, Hoofdstuk 24:13 en verv, en God bevestigt hier deze opmerking, en vraagt hem of de wereld aan hem die vriendelijkheid verschuldigd was?
Nee, de grote Rechter van de wereld zendt de stralen van het morgenlicht uit als Zijn boden om de misdadigers te ontdekken, opdat zij niet slechts teleurgesteld zullen worden in hun voornemens en bedoelingen en te schande worden gemaakt, maar ook opdat zij hun welverdiende straf zullen ontvangen, vers 15, opdat hun licht van hen geweerd wordt, dat is, opdat zij hun gemak en gerief, hun vertrouwen, hun vrijheid, hun leven zullen verliezen, en opdat de hoge arm worde gebroken, die zij tegen God en de mensen hebben opgeheven, en zij van de macht worden beroofd om kwaad te doen. Ik wil niet zeggen dat hetgeen hier gezegd wordt van het morgenlicht bedoeld was om als in beeldspraak het licht van het Evangelie van Christus voor te stellen en er een type van te geven, maar ik ben er zeker van dat het kan dienen om ons de lofzegging in de herinnering te brengen door Zacharias van het Evangelie bij het opgaan van de morgenster, Lukas 1:78. "Door de innerlijke bewegingen van de barmhartigheid onzes Gods, met welke ons bezocht heeft de opgang uit de hoogte om te

verlichten degenen die gezeten zijn in duisternis en schaduw des doods" wier hart ertoe gekeerd is als het leem tot het zegel, 2 Corinthiers 4:6. Ook de maagd Maria toont aan dat God in Zijn Evangelie "een krachtig werk heeft gedaan met Zijn arm, de hoogmoedigen verstrooid heeft in de gedachten hunner harten, en machtigen van de tronen heeft afgetrokken," door dat licht door hetwelk Hij de goddelozen en de goddeloosheid zelf van de aarde zal uitschudden en de hoge arm ervan zal breken.

II. Van de oorsprongen van de zee, vers 16. "Zijt gij gekomen tot aan de oorsprongen van de zee, en hebt gij in het onderste des afgronds gewandeld? Weet gij wat op de bodem van de zee is, de schatten, die in het zand verborgen liggen? Of kunt gij een bericht geven van de opkomst en de oorsprong van de wateren van de zee? Voortdurend gaan dampen op uit de zee. Weet gij waar de toevloed vandaan komt, waardoor hetgeen zij door de verdamping verliest weer aangevuld wordt? Onophoudelijk storten rivieren zich uit in de zee. Weet gij hoe zij zich voortdurend ontlasten zonder de aarde te overstromen? Zijt gij bekend met de verborgen onderaardse gangen door welke de wateren circuleren? Gods weg in het bestuur van de wereld wordt gezegd in de zee te zijn, en in grote wateren, Psalm 77:20, te kennen gevende dat hij voor ons verborgen is, en het ons niet betaamt hem na te sporen of uit te vorsen.

III. Van de poorten des doods. Zijn die u ontdekt? vers 16. De dood is een grote verborgenheid.
1. Wij weten van tevoren niet wanneer en hoe en door welke middelen wij of anderen tot de dood gebracht zullen worden, door welke weg wij zullen gaan om te komen tot het pad vanwaar wij niet zullen wederkeren, welke ziekte of welk ongeval de deur zal zijn door welke wij komen in het huis van de samenkomst aller levenden, de mens weet zijn tijd niet.

2. Wij kunnen niet beschrijven wat de dood is, hoe de band tussen lichaam en ziel ontbonden wordt, noch hoe "de geest van de mens opvaart naar boven," Prediker 3:21, om te zijn wij weten niet wat, en te leven wij weten niet hoe. Met welk een ontzettende nieuwsgierigheid zegt ***Dr. Norris,*** gaat de ziel de grote oceaan van de wereld in, geeft zij zich aan een onbekende afgrond over! Laat ons de zekerheid verkrijgen dat aan de andere kant des doods de poorten des hemels ons geopend zullen worden dan behoeven wij het openen van de poorten des doods niet te vrezen, al is het dan ook een weg waarop wij slechts eenmaal zullen gaan.

3. Wij hebben hoegenaamd geen omgang of gemeenschap met afgescheiden zielen, noch enigerlei bekendheid met haar toestand. Het is een onbekend, onontdekt gebied, waar zij zijn heengegaan, wij kunnen noch van haar hoven noch haar enig bericht zenden, wij spreken van de wereld van de geesten zoals blinden over kleuren spreken, en als wij daarheen gaan, dan zullen wij verbaasd wezen te zien hoezeer wij ons hebben vergist.

IV. Van de breedte van de aarde, vers 18. Zijt gij met UW verstand gekomen tot de breedten van de aarde? De kennis daarvan kon wel het meest onder zijn bereik schijnen, toch wordt hij getart om haar te verklaren, zo hij kan. Wij hebben onze woonstede op de aarde, God heeft haar aan de kinderen van de mensen gegeven, maar wie heeft haar ooit overzien, wie zou het getal harer akkers kunnen opgeven? Zij is slechts een stipje in het heelal, maar klein als zij is, kunnen wij haar afmetingen toch niet nauwkeurig bepalen.
Job had nooit een zeereis rondom de wereld gedaan, noch iemand anders vóór hem, zo weinig kende men de breedte van de aarde, dat het slechts nog enkele eeuwen geleden is, dat het grote werelddeel Amerika ontdekt is, dat sinds onheugelijke tijden verborgen neerlag. De

Goddelijke volmaaktheid is langer dan de aarde en breder dan de zee, daarom is het vermetele aanmatiging in ons, die niet eens de breedte van de aarde kennen, om tot de diepten van Gods raadsbesluiten te willen doordringen.

V. Van de plaats en de weg des lichts en van de duisternis. Van de dageraad had Hij tevoren gesproken, vers 12, en Hij keert nu terug om er nogmaals van te spreken, vers 19. Waar is de weg daar het licht woont? En wederom, vers 24: Waar is de weg daar het licht verdeeld wordt? Hij tart hem om te beschrijven:

1. Hoe het licht en de duisternis het eerst gemaakt waren, toen God in de beginne eerst duisternis over de afgrond heeft gespreid, en daarna het licht gebood om uit de duisternis te schijnen door dit woord van de almacht: "Er zij licht." Was Job getuige van de order, of van de uitwerking? Kan hij zeggen waar de bronnen zijn van het licht en van de duisternis en waar deze machtige vorsten hun hof houden, het afzonderlijk houden, daar zij in een wereld beurtelings regeren? Al verlangen wij ook nog zo sterk, hetzij naar het aanbrekende licht van de morgen of naar de schaduwen van de avond, wij weten niet waarheen te zenden of te gaan om ze te halen, noch kunnen wij de paden zijns huizes merken, vers 20. Wij waren toen niet geboren, en het aantal van onze dagen is niet zo groot, dat wij de geboorte zouden kunnen beschrijven van die eerstgeborene van de zichtbare schepping, vers 21. Zullen wij het dan ondernemen om over Gods raadsbesluiten te redeneren, die van eeuwigheid waren, of de paden uit te vinden naar het huis daarvan, ten einde een verandering er in te verzoeken? God roemt er in dat Hij het licht formeert en de duisternis schept, en indien wij deze moeten nemen zoals wij ze vinden, ze moeten nemen zoals zij komen, en met geen ervan moeten twisten, maar met beide ons voordeel moeten doen, dan moeten wij ons ook evenzo schikken naar de vrede en naar het kwaad, die God evenzo schept, Jesaja 45:7.

2. Hoe zij nog over en weer hun beurt behouden. Het is God, die "de uitgangen des morgens en des avonds doet juichen," Psalm 65:9, want het is Zijn order en geen order van ons, die door de uitgangen van het morgenlicht en de duisternis van de nacht volvoerd wordt. Wij kunnen niet eens zeggen vanwaar zij komen en werwaarts zij heengaan. vers 24. Waar is de weg, waar het licht verdeeld wordt in de morgen, wanneer het in een ogenblik zich in alle delen van de lucht boven de horizon dringt, alsof het morgenlicht vloog op de vleugelen van de oostenwind, zo snel, zo sterk wordt het heengevoerd, verstrooid in de duisternis van de nacht, zoals de oostenwind de wolken verstrooit? Vandaar dat wij lezen van "de vleugelen des dageraads," Psalm 139:9, op welke het licht heengevoerd wordt naar de uiterste delen van de zee, en als een oostenwind over de aarde verstrooid wordt.
Het is een verwonderlijke verandering, die des morgens bij het wederkeren des lichts en des avonds bij het terugkeren van de duisternis over ons heengaat, maar wij verwachten haar, en aldus zijn zij geen verrassing voor ons en baren zij ons geen ongerustheid. Indien wij evenzo wilden rekenen op veranderingen in onze uitwendige toestand, dan zouden wij op de helderste middag op geen altoosdurende dag staat maken, en in de donkerste middernacht aan het wederkeren van de morgen niet wanhopen. God heeft het een tegenover het andere gesteld, zoals de dag en de nacht, en dat moeten wij ook doen, Prediker 7:14.

VI. Van de schatkameren van de sneeuw en de hagel, vers 22, 23. "Zijt gij tot deze gekomen en hebt gij ze gezien?" Sneeuw en hagel worden voortgebracht in de wolken, en vandaar komen zij in zo grote overvloed dat men zou denken dat er daarboven schatten van weggelegd waren, terwijl zij, als ik dit zo eens zeggen mag, "extempore" worden voortgebracht, en "pro re nata - voor de gelegenheid". Soms komen zij zo gelegen om de doeleinden van Gods voorzienigheid te dienen in Gods strijden voor Zijn volk, en tegen Zijn en hun vijanden, dat

men zou denken dat zij opgelegd waren in magazijnen, of in een arsenaal tegen de tijd van de benauwdheid, de dag des strijds en des oorlogs, wanneer God of met de wereld in het algemeen zal strijden, zoals in de zondvloed, toen de vensteren des hemels geopend werden en de wateren uit deze schatkameren werden gehaald om een boze wereld te overstelpen, die krijg voerde tegen de hemel, of met sommige particuliere personen of volken, zoals toen God uit deze schatkameren grote hagelstenen haalde om tegen de Kanaänieten te strijden, Jozua 10:11. Zie welk een dwaasheid het is om tegen God te strijden, die aldus bereid is voor de krijg, en hoezeer het in ons belang is om ons met Hem te verzoenen en ons te bewaren in Zijn liefde! God kan, als het Hem behaagt, even krachtig strijden met sneeuw en hagel als met donder en bliksem, of het zwaard van een engel.

Job 38:25 - 38
1. Zult gij voor de ouden leeuw roof jagen, of de graagheid van de jonge leeuwen vervullen, Job 39:1.

2. Als zij neerbukken in de holen, en in de kuil zitten ter roering? 3. Wie bereidt de raaf haar kost, als haar jongen tot God schreeuwen, als zij dwalen omdat er geen eten is? (Noot: Hoofdstuk 39:1 - 3 in de Statenoverzetting zijn in de Engelse Bijbel Hoofdstuk 38:39 - 41.) Tot nu toe heeft God aan Job vragen gedaan die hem konden overtuigen van zijn onwetendheid en kortzichtigheid. Nu gaat Hij ertoe over om hem op dezelfde wijze zijn onmacht en zwakheid te tonen. Gelijk het slechts weinig is dat hij weet, weshalve hij de Goddelijke raadsbesluiten niet moet aanklagen, zo is het ook weinig dat hij kan doen en daarom moet hij de handelingen van Gods voorzienigheid niet tegenstaan. Laat hem bedenken wat grote dingen God doet en beproeven of hij even zulke doen kan, en of hij zich een gelijke partij voor Hem acht.

I. God heeft donder en weerlicht, regen en vorst tot Zijn beschikking, maar Job heeft ze niet, laat hem zich dan niet bij God durven vergelijken, niet met Hem durven strijden. Niets is meer onzeker dan het weer, noch meer buiten ons bereik om het te beschikken, het weer zal wezen zoals het God behaagt, niet zoals het ons behaagt, tenzij - zoals het ons betaamt - wat God behaagt ook ons behaagt. Merk hieromtrent op:

1. Hoe groot God is.
A. Hij heeft een vrijmachtige heerschappij over de wateren, heeft hun hun loop voorgeschreven, zelfs als zij door over te vloeien niet langer onder Zijn bedwang schijnen te zijn, vers 25. Hij heeft de stortregen een waterloop uitgedeeld, bestuurt de regen waar hij moet vallen zelfs de hevigste stortbuien, en dat wel met evenveel zekerheid, alsof hij door kanalen of buizen heengeleid werd. Zo wordt het hart van koningen gezegd in Gods hand te zijn, en gelijk de regens, deze rivieren Gods, neigt Hij het tot al wat Hij wil. Iedere regendroppel gaat waarheen hij geleid wordt. God heeft gezworen dat de wateren Noachs niet meer over de aarde zouden gaan, en wij zien dat Hij instaat is Zijn belofte te vervullen, want Hij deelt de stortregen een waterloop uit.
B. Hij heeft heerschappij over het weerlicht en de donder, die als in ‘t wilde gaan maar op de weg, waar Hij ze heenleidt. Zij worden hier vermeld, omdat Hij "de bliksemen maakt voor de regen," Psalm 135:17. Laat ons, die God vrezen, niet bevreesd zijn voor de bliksem of voor de donder, want zij zijn geen pijlen of kogels, die in het blinde worden afgeschoten, nee, God zelf bestuurt ze, God die geen leed door hen bedoelt.

C. Bij dit leiden van de loop van de regen veronachtzaamt Hij de woestijn niet, vers 26, 27, het land waar niemand is.

a. Niemand om zorg te dragen voor de voortbrengselen. Gods voorzienigheid reikt verder dan de industrie van de mensen, indien Hij niet meer goedheid voor de mindere schepselen had dan de mens voor hen heeft, het zou slecht men hen gesteld zijn. God kan de aarde vruchtbaar maken zonder enigerlei kunst of moeite van ons. Genesis 2:5, 6 toen er geen mens geweest is om de aardbodem te bouwen, ging er een damp op om hem te bevochtigen. Maar wij kunnen haar niet vruchtbaar maken zonder God, Hij is het, die de wasdom geeft.
b. Waar geen mens is voor wie voorzien moet worden of om het voordeel te hebben van de vruchten, die worden voortgebracht. Hoewel God de mens met zeer bijzondere gunst aanziet en hem bezoekt, ziet Hij toch de mindere schepselen niet voorbij, maar doet het uitspruitsel van de grasscheutjes wassen tot voedsel voor alle vlees, zowel als ten diepste van de mens. Zelfs de woudezels zullen hun dorst kunnen lessen Psalm 104:11. God heeft genoeg voor allen en voorziet verwonderlijk zelfs voor die schepselen, van welke de mens geen diensten heeft en voor welke hij niet zorgt, want: D. Hij is in zeker opzicht de vader van de regen, vers 28. Deze heeft geen andere vader. God brengt hem voort door Zijn macht, Hij bestuurt en leidt hem en maakt er het gebruik van dat Hem behaagt. Zelfs de kleine dauwdroppelen doet Hij afdruipen op de aarde als de God van de natuur, en als de God van de genade regent Hij gerechtigheid over ons, Hoséa 10:12, en is Hij zelf Israël als de dauw. Zie Hoséa 14:6, 7, Micha 5:6.

E. Het ijs en de vorst, waardoor de wateren verstijfd worden en de aarde met een korst wordt bedekt, worden door Zijn voorzienigheid voortgebracht, vers 29, 30. Dit zijn zeer gewone zaken, waardoor het vreemde ervan verminderd wordt. Maar als wij bedenken welk een verandering er in zeer weinig tijds door wordt teweeggebracht, hoe de wateren verborgen worden als onder een steen, een grafsteen, die erop gelegd is, (zo dik, zo sterk is het ijs dat ze bedekt) dan kunnen wij wel vragen: "Uit wiens schoot komt het ijs voort? Welke geschapen macht kon zo'n wonderbaar werk voortbrengen?" Geen macht dan die van de Schepper zelf. Vorst en sneeuw komen van Hem en daarom moeten zij onze gedachten leiden tot Hem, die zulke grote dingen doet, welke men niet doorzoeken kan. En wij zullen de ongemakken van het winterweer gemakkelijker dragen, als wij leren er dit goede gebruik van te maken.

2. Merk op, hoe zwak de mens is, kan hij zulke dingen doen? Kan Job het? Nee, vers 34, 35.
a. Hij kan ter verkwikking van zichzelf of zijn vrienden geen enkele regenbui gebieden: "kunt gij uw stem tot de wolken opheffen, tot deze flessen des hemels, opdat een overvloed van water u bedekke, om uw velden te bewateren als zij dor en dorstig zijn?" Als wij onze stem opheffen tot God om om regen te bidden, dan kunnen wij hem verkrijgen, Zacharia 10:1, maar zo wij onze stem opheffen tot de wolken om hem te eisen, dan zullen zij ons spoedig zeggen dat zij niet tot onze dienst zijn, en wij zullen het er zonder moeten doen, Jeremia 14:22. De hemel zal de aarde niet verhoren, tenzij God de hemel verhoort, Hoséa 2:20. Zie welke arme, behoeftige afhankelijke schepselen wij zijn, wij kunnen niet zonder regen, en wij kunnen die niet hebben wanneer wij willen.
b. Hij kan geen enkele bliksemstraal uitzenden, indien hij daarvan gebruik zou willen maken om zijn vijanden te verschrikken, vers 35. "Kunt gij de bliksemen uitlaten dat zij heenvaren op uw boodschap en de werking doen, die gij begeert? Zullen zij komen als gij ze roept en tot u zeggen: Zie hier zijn wij " Nee, de dienaren van Gods toorn zullen geen dienaren zijn van onze toorn. Waarom zouden zij het ook, daar toch "de toorn des mans Gods gerechtigheid niet werkt." Zie Lukas 9:55.

II. God heeft de sterren des hemels onder Zijn bevel, wij niet. Onze overdenkingen moeten nu hoger gaan, ver boven de wolken, naar de heerlijke lichten daarboven. Hij maakt geen melding van de planeten, die zich in lagere loopbanen bewegen, maar van de vaste sterren die

veel hoger zijn. Er wordt ondersteld dat zij invloed oefenen op deze aarde in weerwil van haar grote afstand, niet op de geest of het gemoed van de mensen, of op de gebeurtenissen van de voorzienigheid (der mensen levenslot wordt niet bepaald door hun sterren) maar op de gewone loop van de natuur, zij zijn gesteld tot tekenen en tot gezette tijden en tot dagen en jaren, Genesis 1:14. En indien de sterren zo'n heerschappij hebben over de aarde, vers 33, hoewel zij haar plaats hebben aan de hemel, en slechts blote stof zijn, hoeveel te meer dan niet Hij, die haar en onze maker is, en die een eeuwige Geest is. Zie nu hoe zwak wij zijn

1. Wij kunnen de invloed van de sterren niet veranderen, vers 31, niet die van degenen, die het middel zijn om de genoegens van de lente teweeg te brengen. Kunt gij de lieflijkheden van het Zevengesternte binden? - de zeven sterren, dat sterrenbeeld dat in zo'n kleine omtrek ligt, en toch zulke weldadige invloeden uitstort over de aarde. Wij kunnen evenmin de invloed veranderen van die welke de strengheid van de winter inleiden. Kunt gij de strengen des Orions losmaken? dat prachtige sterrenbeeld, dat zo groot een figuur maakt, er is geen, die een grotere figuur maakt aan de hemel en ruwe, onaangename invloeden verspreidt, die wij noch weren noch wijzigen kunnen. Beide zomer en winter zullen hun loop hebben, God kan ze veranderen als het Hem behaagt, Hij kan de lente koud maken en aldus de lieflijkheden van het Zevengesternte binden, en de winter warm maken en aldus de strengen des Orions losmaken, maar wij kunnen het niet.

2. Het is niet in onze macht de bewegingen van de sterren te regelen, ook zijn wij niet belast met haar leid ing. God, "die de sterren bij namen noemt,"Psalm 147:4, roept ze tevoorschijn in haar onderscheiden jaargetijden, wijst haar de tijd aan voor haar opgang en ondergang, maar wij kunnen dat niet. Wij kunnen de Mazzaroth - de sterren in de zuidelijke tekenen niet voortbrengen, noch de Wagen met zijn kinderen - die in de noordelijke tekenen - leiden, vers 32. God kan de sterren te voorschijn brengen voor de krijg (zoals Hij gedaan heeft toen zij uit haar loopplaatsen streden tegen Sisera) en ze leiden in de aanval, die haar geboden is te doen, maar de mens kan dit niet.

3. Wij hebben niet alleen geen deel aan de regering van de sterren - de regering onder welke zij zijn, en de regering, die haar is opgedragen, want ze regeren en worden geregeerd - maar zijn er ten enenmale onbekend mede, wij weten de ordinantiën des hemels niet, vers 33. Zo weinig zijn wij instaat ze te veranderen, dat wij er niet eens een bericht of een verklaring van kunnen geven, zij zijn een geheim, een verborgenheid, voor ons. Zullen wij dan voorwenden Gods raad te kennen, en de redenen ervan? Als het ons overgelaten was de heerschappij van de sterren over de aarde vast te stellen, wij zouden spoedig verlegen staan. Zullen wij dan aan God leren hoe Hij de wereld moet regeren?

III. God is de Oorsprong en de Gever, de Vader en de Fontein van alle wijsheid en verstand, vers 36. De zielen van de mensen zijn edeler en voortreffelijker wezens dan zelfs de sterren des hemels en schijnen met meer glans. De krachten en vermogens van het verstand, waarmee de mens begaafd is, en de verwonderlijke voortbrengselen van zijn gedachten brengen hem in enige verwantschap met de zalige engelen. En vanwaar komt dat licht? Vanwaar anders dan van de Vader van de lichten? Wie anders heeft de wijsheid in het binnenste gezet van de mens en hem verstand des harten gegeven?

1. De redelijke ziel zelf en haar vermogens komen van Hem als de God van de natuur, want Hij formeert des mensen geest in zijn binnenste. Wij hebben onze ziel niet gemaakt, en wij kunnen niet zeggen hoe zij werkt, of hoe zij met ons lichaam verenigd is. Alleen Hij, die haar

gemaakt heeft, kent haar en kan haar besturen. In sommige opzichten formeert Hij het hart van de mensen gelijk, maar in andere opzichten ongelijk.
2. Ware wijsheid komt van Hem als de God van de genade en de Vader van alle goede en volmaakte gaven. Zullen wij voorwenden wijzer te zijn dan God, wij, die alle wijsheid van Hem hebben? Ja zullen wij voorwenden wijs te zijn boven onze sfeer en de perken, die Hij, die ons ons verstand gegeven heeft, eraan heeft gesteld? Hij bedoelde dat wij er God mee zullen dienen en onze plicht doen, maar Hij heeft nooit bedoeld dat wij er ons als bestuurders van de sterren of van de bliksem mee zouden opwerpen.

IV. God heeft de wolken onder Zijn kennisneming en bestuur, maar wij niet, vers 37. Kan enigerlei mens met al zijn wijsheid het ondernemen om de wolken te tellen? of - zoals het ook gelezen kan worden - haar aard beschrijven en verklaren? Hoewel zij nabij ons zijn, in onze eigen atmosfeer, weten wij er toch weinig meer van dan van de sterren, die op zo grote afstand van ons zijn. En als de wolken regen in grote overvloed hebben doen neerkomen, zodat het stof tot vastigheid tot vast leem, wordt, en de kluiten samenkleven vers 38, wie kan dan de flessen des hemels stuiten, vers 37. Wie kan ze weerhouden, zodat het niet altijd door regent? De macht en de goedheid van God moeten hierin erkend worden, dat Hij de aarde regen genoeg geeft maar er haar niet van oververzadigd, haar week maakt, maar haar niet overstelpt, haar geschikt maakt voor de ploeg, maar niet ongeschikt voor het zaad. Gelijk wij geen enkele regenbui kunnen gebieden, zo kunnen wij ook voor geen enkele dag fraai weer gebieden, zó noodzakelijk, zó voortdurend is onze afhankelijkheid van Hem.

V. God beschikt spijze voor de mindere schepselen, en het is door Zijn voorzienigheid, niet door enigerlei zorg of moeite van ons, dat zij gevoed worden. Het volgende hoofdstuk is geheel ingenomen door de voorbeelden van Gods macht en goedheid jegens dieren, en spreekt van de voorziening, gemaakt:

1. Voor de leeuwen, Hfdst. 39, vs 1, 2. "Gij geeft niet voor dat de wolken en sterren op enigerlei wijze van u afhankelijk zijn, want zij zijn boven u, maar op aarde acht gij u de hoogste te zijn, zo laat ons dan hier eens een proef van nemen zien wat gij hier kunt of vermoogt. Zult gij voor de oude leeuw roof jagen? Gij laat u voorstaan op het bezit van vee, waarvan gij eens de eigenaar zijt geweest, de ossen en ezels en kamelen, die aan uw kribbe gevoederd werden. Maar wilt gij het onderhoud van de leeuwen op u nemen, en van de jonge leeuwen als zij in hun hol nederliggen, wachtende op roof?
Nee, dat behoeft gij niet, zij kunnen zonder u zich wel redden, gij kunt het niet, want gij hebt het nodige niet om ze te verzadigen, gij durft het niet, indien gij kwam om hen te voeden, zij zouden zich op u werpen en u verscheuren en verslinden. Maar Ik doe het." Zie de algenoegzaamheid van de voorzienigheid, zij heeft de middelen om al wat leeft te verzadigen, zelfs de hongerigsten. Zie de weldadigheid van de voorzienigheid Gods, waar zij leven heeft gegeven, geeft zij ook levensonderhoud, zelfs aan die schepselen, welke niet alleen niet dienstbaar zijn aan de mens maar gevaarlijk voor hem zijn. En zie haar vrijmacht, dat zij toelaat dat sommige schepselen gedood worden voor het onderhoud van andere schepselen, de onnozele schapen worden verscheurd om de eetlust te bevredigen van de jonge leeuwen, die toch soms armoede lijden en hongeren, om ze te straffen voor hun wreedheid, terwijl zij, die God vrezen, geen gebrek hebben aan enig goed.

2. Voor de jonge raven, hfdst. 39:3. Evenals roofdieren, worden ook roofvogels door de Goddelijke voorzienigheid gevoed. Wie anders dan God voorziet de raven van voedsel? De mens doet het niet, hij zorgt alleen voor de schepselen, die hem nuttig zijn of kunnen worden. Maar God geeft acht op al de werken van Zijn handen, zelfs op het geringste. De jonge raven

zijn in bijzondere zin nooddruftig, en God verzorgt ze, Psalm 147:9. Dat God de vogelen, inzonderheid deze vogelen voedt, Mattheüs 6:26 is een aanmoediging voor ons om voor ons dagelijks brood op Hem te vertrouwen. Zie hier:

a. In welke nood de jonge raven dikwijls zijn: zij dwalen omdat er geen eten is, Men zegt dat de ouden ze veronachtzamen, en niet evenals andere vogels voorzien voor hun jongen, en inderdaad zij, die verscheurend en roofgierig zijn voor anderen, zijn ook meestal wreed en onnatuurlijk voor de hunnen.

b. Wat zij ondersteld worden te doen in die nood: zij roepen, want het zijn rumoerige schreeuwerige schepselen, en dit wordt verstaan en beschouwd als een roepen tot God. Daar het de nood is van de natuur, wordt hun geroep beschouwd als gericht te zijn tot de God van de natuur. Dat aan het geroep van de jonge raven zo'n gunstige uitlegging wordt gegeven, kan ons aanmoedigen in ons bidden, al is het ook, dat wij slechts Abba, Vader kunnen roepen.

c. Wat God voor de jonge raven doet, op de een of andere wijze voorziet Hij voor haar, zodat zij opgroeien en volwassen worden. En Hij, die zorgt voor de jonge raven, zal gewis niet in gebreke blijven om te zorgen voor Zijn volk. Dit is slechts een voorbeeld uit vele van het Goddelijk mededogen, en kan ons een aanleiding wezen om er aan te denken hoeveel goed God doet elke dag, boven hetgeen wij weten of ons van bewust zijn.

HOOFDSTUK 39

39 (39:1) Zult gij voor de ouden leeuw roof jagen, of de graagheid der jonge leeuwen vervullen? 40 (39:2) Als zij neerbukken in de holen, en in de kuil zitten, ter loering? 41 (39:3) Wie bereidt de raaf haar kost, als haar jongen tot God schreeuwen, als zij dwalen, omdat er geen eten is? 1 (39:4) Weet gij de tijd van het baren der steengeiten? Hebt gij waargenomen de arbeid der hinden? 2 (39:5) Zult gij de maanden tellen, die zij vervullen, en weet gij de tijd van haar baren? 3 (39:6) Als zij zich krommen, haar jongen met versplijting voortbrengen, haar smarten uitwerpen? 4 (39:7) Haar jongen worden kloek, worden groot door het koren; zij gaan uit, en keren niet weder tot dezelve.

5 (39:8) Wie heeft de woudezel vrij heengezonden, en wie heeft de banden des wilden ezels gelost? 6 (39:9) Dien Ik de wildernis tot zijn huis besteld heb, en het ziltige tot zijn woningen. 7 (39:10) Hij belacht het gewoel der stad; het menigerlei getier des drijvers hoort hij niet. 8 (39:11) Dat hij uitspeurt op de bergen, is zijn weide; en hij zoekt allerlei groensel na. 9 (39:12) Zal de eenhoorn u willen dienen? Zal hij vernachten aan uw kribbe? 10 (39:13) Zult gij de eenhoorn met zijn touw aan de voren binden? Zal hij de laagten achter u eggen? 11 (39:14) Zult gij op hem vertrouwen, omdat zijn kracht groot is, en zult gij uw arbeid op hem laten? 12 (39:15) Zult gij hem geloven, dat hij uw zaad zal wederbrengen, en vergaderen tot uw dorsvloer?

13 (39:16) Zijn van u de verheugelijke vleugelen der pauwen? Of de vederen des ooievaars, en des struisvogels? 14 (39:17) Dat zij haar eieren in de aarde laat, en in het stof die verwarmt. 15 (39:18) En vergeet, dat de voet die drukken kan, en de dieren des velds die vertrappen kunnen? 16 (39:19) Zij verhardt zich tegen haar jongen, alsof zij de hare niet waren; haar arbeid is te vergeefs, omdat zij zonder vreze is. 17 (39:20) Want God heeft haar van wijsheid ontbloot, en heeft haar des verstands niet medegedeeld. 18 (39:21) Als het tijd is, verheft zij zich in de hoogte; zij belacht het paard en zijn rijder.

19 (39:22) Zult gij het paard sterkte geven? Kunt gij zijn hals met donder bekleden? 20 (39:23) Zult gij het beroeren als een sprinkhaan? De pracht van zijn gesnuif is een verschrikking. 21 (39:24) Het graaft in de grond, en het is vrolijk in zijn kracht; en trekt uit, de geharnaste tegemoet. 22 (39:25) Het belacht de vreze, en wordt niet ontsteld, en keert niet wederom vanwege het zwaard. 23 (39:26) Tegen hem ratelt de pijlkoker, het vlammig ijzer des spies en der lans. 24 (39:27) Met schudding en beroering slokt het de aarde op, en gelooft niet, dat het is het geluid der bazuin. 25 (39:28) In het volle geklank der bazuin, zegt het: Heah! en ruikt de krijg van verre, de donder der vorsten en het gejuich.

26 (39:29) Vliegt de sperwer door uw verstand, en breidt hij zijn vleugelen uit naar het zuiden? 27 (39:30) Is het naar uw bevel, dat de arend zich omhoog verheft, en dat hij zijn nest in de hoogte maakt? 28 (39:31) Hij woont en vernacht in de steenrots, op de scherpte der steenrots en der vaste plaats. 29 (39:32) Van daar speurt hij de spijze op; zijn ogen zien van verre af. 30 (39:33) Ook zuipen zijn jongen bloed; en waar verslagenen zijn, daar is hij. God gaat hier voort om aan Job te tonen hoe weinig reden hij had om Hem van onvriendelijkheid te beschuldigen, die zó meedogend is voor de mindere schepselen, en zo'n tedere zorg voor hen had, of om op zichzelf en zijn goede daden te roemen bij God, daar zij toch als niets waren in vergelijking met de Goddelijke goedertierenheid. Hij toont hem ook welke grote redenen te zijn, hij, die zo weinig wist van de aard van de schepselen rondom hem, en zo weinig invloed op hen heeft, en om zich te onderwerpen aan die God, van wie zij allen afhankelijk zijn. Hij spreekt inzonderheid:

I. Over de steengeiten en de hinden, vers 4 - 7.
II. Over de woudezel, vers 8 - 11.
III. Over de eenhoorn, vers 12 - 15.
IV. Over de pauwen, vers 16.

V. Over de struisen, vers 17 – 21.
VI. Over het paard, vers 22 - 29.
VII. Over de sperwer en de arend, vers 30 - 33.
Eist van hem een antwoord op die verschillende vragen, vers 34 en 35.
Job onderwerpt zich in ootmoedig stilzwijgen, vers 36 - 38.

Job 39:1 - 15
God toont hier aan Job hoe weinig hij bekend is met de ongetemde dieren, die wild in de woestijn rondlopen, maar onder de zorg zijn van Gods voorzienigheid. Zoals I. De steengeiten en de hinden. Hetgeen waarvan betreffende deze dieren nota wordt genomen is het voortbrengen en het opbrengen van hun jongen. Want gelijk ieder afzonderlijk dier gevoed wordt door de Goddelijke voorzienigheid zo wordt ook iedere soort behouden, en voorzoveel wij weten zijn er geen van uitgestorven.

1. Betreffende de voortbrenging van hun jongen.
a. De mens is volstrekt onwetend omtrent de tijd van hun voortbrenging, vers 4, 5. Zullen wij voorwenden te zeggen wat in de schoot van de voorzienigheid is, of wat een dag zal voortbrengen, wij, die de tijd van de dracht niet weten van de hinde of van de steengeit?
b. Hoewel zij hun jongen met grote moeite en veel smart voortbrengen en er geen hulp bij hebben van de mens, worden toch door de goede voorzienigheid Gods hun jongen veilig ter wereld gebracht, en worden haar smarten uitgeworpen en vergeten, vers 6. Sommigen denken dat hier te kennen wordt gegeven dat God door de donder de hinden helpt om haar jongen te werpen, Psalm 29:9. Laat het opgemerkt worden tot troost van vrouwen in barensnood, dat God zelfs de hinden helpt om haar jongen voort te brengen, en zal Hij dan niet nog veel meer haar te hulp komen en haar behouden, zodat zij zalig zullen worden in kinderen te baren, die Zijn kinderen zijn en in verbond met Hem zijn.

2. Betreffende de groei van haar jongen, vers 7. Hare jongen worden kloek. Hoewel zij voortgebracht zijn in smart, kunnen zij, na een wijle door hun moeder gezoogd te zijn, zichzelf redden in de korenvelden, zodat zij de ouden niet meer tot last zijn, hetgeen een voorbeeld is voor kinderen, om als zij opgegroeid zijn, niet altijd op hun ouders te blijven steunen en hulp van hen te vragen, maar uit te gaan om zelf hun brood te verdienen en hun ouders hun zorgen te vergelden.

II. De woudezel, een schepsel, waarvan wij dikwijls lezen in de Schrift. Sommigen zeggen dat hij ontembaar is. De mens wordt gezegd geboren te zijn als het veulen eens woudezels zo moeilijk is hij te regeren. Gods voorzienigheid heeft voor de woudezel drie dingen beschikt.

1. Een onbeperkte vrijheid, vers 8. Wie anders dan God heeft de woudezel vrij heengezonden? Hij heeft hem de neiging er toe gegeven, en daarom ook het verlof er toe. De tamme ezel is verplicht te werken, de woudezel kent geen banden. Vrijstelling van dienst en vrijheid om naar eigen believen rond te dwalen, zijn slechts voorrechten van de woudezel. Het is te betreuren dat iemand uit de kinderen van de mensen dit voorrecht begeert, of er zich op laat voorstaan. Het is beter te arbeiden en ergens nuttig voor te zijn, dan rond te zwerven en nergens nuttig voor te wezen. Maar indien onder de mensen Gods voorzienigheid sommigen op hun gemak laat leven, terwijl anderen tot slavernij gedoemd zijn, dan moet dit ons niet verbazen, het is ook onder de redeloze dieren zo.

2. Een open verblijfplaats, vers 9, die Ik de wildernis tot zijn huis besteld heb, waar hij ruimte genoeg heeft om de wegen te doorkruisen, en de wind op te snuiven naar zijn welbehagen, zie Jeremia 2:24, alsof hij van de lucht moest leven, want het is het woeste, onvruchtbare land, dat hem ter woonplaats is aangewezen. Merk op: de tamme ezel, die arbeidt en dienstbaar is aan de mens, kan tot de kribbe zijns meesters gaan, zowel voor voedsel als voor beschutting, en woont in een vruchtbaar land, maar de wilde ezel, die zijn vrijheid wil hebben, moet haar hebben in een onvruchtbaar land. Die niet wil werken, dat hij ook niet ete. Die wel wil werken zal eten van de arbeid van zijn handen, en ook hebben mee te delen degene, die nood heeft. Jakob, de herder, had een goed kooksel te missen, toen Ezau, de jager, schier omkwam van honger. Een nadere beschrijving van de vrijheid en het levensonderhoud van de woudezel hebben wij in vers 9 en 10.
a. Hij heeft geen eigenaar, en wil niet in onderworpenheid leven. Hij belacht het gewoel van de stad. Als zij beproeven hem te vangen, en hem te dien einde met een grote menigte omringen, zal hij zich spoedig van hen ontslaan, het menigerlei getier van de drijvers hoort hij niet. Hij bespot hen, die in het gewoel en gedruis van de steden wonen - aldus bisschop Patrick - hij denkt gelukkiger te zijn in de woestijn.
b. Geen eigenaar hebbende, heeft hij ook geen verzorger, er is niemand, die hem van voedsel voorziet, en zo moet hij dan voor zichzelf zorgen: wat hij uitspeurt op de bergen is zijn weide, en het is een kale weide, daar zoekt hij allerlei groen gewas, en als hij wat vindt eet hij het, terwijl de werkezels groen gewas hebben in overvloed zonder dat zij ernaar behoeven te zoeken. Uit de ontembaarheid van dit dier en van andere dieren kunnen wij afleiden hoe ongeschikt wij zijn om de wet te stellen aan de Voorzienigheid, wij, die niet eens aan het veulen eens woudezels een wet kunnen opleggen.

III. De eenhoorn, "reëem", een sterk dier, Numeri 23:22, een statig, fier schepsel, Psalm 92:11. Hij kan dienen, maar wil niet, en God tart hier Job om hem er toe te dwingen.
Job verwachtte dat alles gaan zou precies zoals hij het wilde. "Daar gij voorgeeft," zegt God, "alles onder uw heerschappij te brengen, zo begin dan met de eenhoorn, en beproef eens wat gij op hem vermoogt. Nu uw ossen en ezels allen weg zijn, probeer eens of hij u in hun plaats zal willen dienen, vers 12, en of hij genoegen zal nemen met het voedsel, dat gij hun gegeven hebt. Zal hij vernachten bij uw kribbe? Nee."

1. "Gij kunt hem niet temmen, gij kunt de eenhoorn met zijn touw niet aan de voren binden, gij kunt hem de eg niet laten trekken." Er zijn dieren, die gewillig zijn om de mens te dienen en er behagen in schijnen te vinden, en genegenheid hebben voor hun meesters, maar er zijn er ook, die daar nooit toe gebracht kunnen worden, en dat is de uitwerking van de zonde, de mens wilde niet langer onderworpen zijn aan zijn Maker, en is daarom rechtvaardig gestraft met de rebellie van de mindere schepselen tegen zijn heerschappij. Maar als een bewijs van Gods goedheid jegens de mens zijn er hem toch nog sommige dienstbaar gebleven. Ofschoon de wilde stier (die naar sommigen denken hier bedoeld is met de eenhoorn) de mens niet wil dienen, zich niet wil onderwerpen aan zijn touw aan de voren, zijn er tamme stieren, die het wel willen, en zijn er andere dieren, die niet "ferae naturae - van een wilde aard - "zijn, die de mens in eigendom kan bezitten, voor welke hij zorgt, en op wier diensten hij recht heeft. "Heere, wat is de mens, dat Gij zijner aldus gedenkt?"

2. "Gij durft hem niet vertrouwen, hoewel zijn kracht groot is, zult gij uw arbeid niet op hem laten, zoals op uw ossen of ezels, die een kind kan leiden, hun al het werk en de moeite overlatende. Gij zult het nooit waarschijnlijk achten dat de wilde stier zal komen om uw oogstwerk te doen, en nog veel minder om het geheel ten einde te brengen, uw zaad zal wederbrengen en vergaderen tot uw dorsvloer," vers 15. En omdat hij u niet wil dienen met

het koren, wordt hij niet zo goed gevoed als de tamme os, die niet gemuilband mocht worden als hij dorste, maar hij wil de ploeg niet trekken, omdat Hij, die hem gemaakt heeft er hem nooit voor heeft bestemd. De gezindheid tot arbeiden is evenzeer de gave van God als de kracht en bekwaamheid er toe en het is een grote zegen, als God, wanneer Hij - kracht geeft voor de arbeid en dienst, er dan ook lust in het hart voor geeft. Daar behoren wij om te bidden, daartoe behoren wij onszelf door kracht van redenen te bewegen, hetgeen de dieren niet kunnen, want evenals onder de dieren, zo kunnen ook onder de mensen diegenen gerekend worden wild te zijn en overgelaten aan de woestijn, die geen lust hebben om zich moeite te geven of om goed te doen.

Job 39:16 - 21
De struis is een verwonderlijk dier, een zeer grote vogel, maar nooit vliegt hij. Sommigen hebben hem een gevleugelde kameel genoemd. God geeft hier een bericht van hem en merkt op:

I. Iets dat hij gemeen heeft met de pauw dat is: fraaie vederen, vers 16. Zijn van u de verheuglijke vleugelen van de pauwen? Hebt gij trotse vleugelen gegeven aan de pauwen? zo lezen het sommigen. Fraaie vederen maken trotse vogels. De pauw is het zinnebeeld van de hoogmoed, als hij trots daar heen stapt is Salomo in al zijn heerlijkheid niet bekleed geweest zoals hij. Ook de struis heeft fraaie vederen, maar hij is een domme, dwaze vogel, want schoonheid en sierlijkheid gaan niet altijd gepaard met wijsheid. Andere vogels benijden aan de pauw of de struis hun zwierige kleuren en fraaie vederen niet, klagen er niet over dat zij die missen, waarom zouden wij dan morren als wij anderen betere kleren zien dragen dan wij ons kunnen verschaffen? God schenkt Zijn gaven onderscheidenlijk, en die gaven zijn niet altijd de kostelijkste, die de fraaiste of schitterendste vertoning maken. Wie zou niet liever de stem hebben van de nachtegaal dan de staart van de pauw, het oog van de adelaar en zijn zich hoog in de lucht verheffende vleugels, en de natuurlijke genegenheid van de ooievaar, dan de fraaie vleugels en vederen van de struis, die hij nooit boven de aarde kan verheffen, en die zonder natuurlijke liefde is? II. Iets dat hem alleen eigen is.

1. Onverschilligheid voor haar jongen. Het is goed dat dit haar alleen eigen is, want het is een zeer slechte hoedanigheid. Merk op:
A. Hoe zij haar eieren aan gevaar bloot laat. Zij trekt zich niet terug naar een verborgen hoek, om daar haar nest te maken, zoals de mussen en zwaluwen doen, Psalm 84:4 om er haar eieren en jongen in te leggen. Evenals andere dieren worden ook de meeste vogelen door hun natuurlijk instinct verwonderlijk geleid om voor het behoud hunner jongen te zorgen. Maar de struis is een monster in de natuur want zij legt haar eieren, onverschillig waar op de vlakke grond, en geeft zich geen moeite om ze uit te broeden. Als het zand en de zon ze willen uitbroeden, zoveel te beter, want zij wil ze niet verwarmen, vers 17. Ja zij draagt niet eens zorg om ze te beschermen, want de voet van de reiziger kan ze verpletteren en de wilde dieren ze vertrappen, vers 18. Maar hoe worden dan nog de jongen voortgebracht, en hoe komt het dat de soort niet is uitgestorven? Wij moeten onderstellen, of dat God door een bijzondere zorg van Zijn voorzienigheid, door de hitte van de zon en van het zand (zoals sommigen denken) de veronachtzaamde eieren van de struis doet uitbroeden, zoals Hij de veronachtzaamde jongen van de raven voedt, of dat de struis wel dikwijls haar eieren bloot laat aan gevaar, maar niet altijd.

B. De reden waarom zij aldus haar eieren aan gevaar bloot laat. Het is:
a. Uit gebrek aan natuurlijke liefde, vers 19. Zij verhardt zich tegen haar jongen. Om tegen iemand, wie het ook zij, verhard te zijn is onbeminnelijk zelfs in redeloze dieren, maar veel

meer nog in redelijke schepselen, die op menselijkheid bogen, inzonderheid om verhard te zijn tegen jongen, die zichzelf niet kunnen helpen en daarom medelijden verdienen, maar het ergste van alles is om verhard te zijn tegen haar eigen jongen, alsof zij de hare niet waren, terwijl zij toch in werkelijkheid een deel uitmaken van haar zelf. Haar arbeid van eieren te leggen is tevergeefs, omdat zij zonder vrees is, dat is de tedere bezorgdheid over hen niet heeft, die zij behoorde te hebben. Van diegenen zal het meest waarschijnlijk de arbeid teloor gaan, die. het minst vrezen hem te zullen verliezen.
b. Uit gebrek aan wijsheid, vers 20, want God heeft haar van wijsheid ontbloot. Dit geeft te kennen dat de kunst, die andere dieren bezitten om hun jongen te voeden en te bewaren een gave van God is en dat, waar zij niet aanwezig is, God haar ontzegd of onthouden heeft zodat wij van de dwaasheid van de struis zowel als van de wijsheid van de mier, kunnen leren wijs te zijn, want:

Ten eerste. Even onachtzaam en onverschillig als de struis is voor haar eieren, zijn vele mensen voor hun eigen ziel. Zij voorzien er niet voor, maken er geen geschikt nest voor, waarin zij veilig kunnen zijn, laten haar blootgesteld aan Satan en zijn verzoekingen, een stellig bewijs dat zij van wijsheid ontbloot zijn.

Ten tweede. Zo zorgeloos en onverschillig zijn velen voor hun kinderen, sommigen ten opzichte van hun lichaam, geen voorziening makende voor hun eigen huis, en deze zijn dus erger dan ongelovigen, en even slecht als de struis. Maar vele anderen zijn even zorgeloos en onverschillig voor de zielen hunner kinderen, zij dragen geen zorg voor hun opvoeding, zenden hen zonder onderwezen te zijn ongewapend de wereld in, vergetende welk een verderf er is in de wereld door de begeerlijkheid, dat hen gewis zal verpletteren. Aldus zal hun arbeid om ze groot te brengen tevergeefs zijn het zou voor hun land beter zijn dat zij nooit waren geboren.

Ten derde. Zo zorgeloos en onverschillig zijn sommige leraren voor hun gemeente, onder welke zij behoorden te wonen maar zij laten hen in de aarde en vergeten hoe ijverig Satan is om onkruid te zaaien terwijl de mensen slapen. Hen, over wie zij het opzicht moesten houden, zien zij voorbij, en zijn in werkelijkheid verhard tegen haar.

2. Zorg voor haarzelf. Zij laat haar eieren in gevaar, maar als zij zelf in gevaar is dan is er geen schepsel, dat meer en beter er naar streeft om er uit te geraken dan de struis, vers 21. Dan verheft zij haar vleugels naar de hoogte (waarvan de kracht haar dan meer te stade komt dan hun schoonheid) en met behulp daarvan loopt hij zo snel dat geen ruiter hoe hard hij zijn paard ook laat rennen, haar achterhalen kan, zij belacht het paard en zijn berijder. Zij, die het minst onder de wet van de natuurlijke liefde zijn, strijden dikwijls het meest voor de wet van het zelfbehoud. Laat de ruiter niet trots zijn op de snelheid van zijn paard als toch een dier, zoals de struis, het voorbij kan snellen.

Job 39:22 - 28
God had Zijn eigen macht tentoongespreid in die schepselen, welke sterk zijn en de mens minachten, en nu toont Hij haar in een schepsel dat nauwelijks minder is in kracht dan een hunner, en toch zeer tam is en dienstbaar aan de mensen, en dat schepsel is het paard, inzonderheid het paard, dat bereid wordt tegen de dag des strijds, en de mens dienstbaar is op een tijd, als hij meer dan gewoonlijk zijn dienst nodig heeft. Het schijnt dat er in het land van Job een edel ras van paarden was, Job heeft er waarschijnlijk verscheidene gehad, hoewel er geen melding van wordt gemaakt onder zijn bezittingen. Vee, dat nuttig was voor de landbouw, had daar grotere waarde dan dieren die alleen voor staatsie dienden of in de krijg gebruikt werden, voor welke doeleinden alleen de paarden gehouden werden, daar zij toen niet tot zulke geringe diensten gebruikt werden als waarvoor zij gewoonlijk onder ons gebruikt worden. Betreffende het grote paard, dat statige fraaie dier, wordt hier gezegd:

1. Dat hij zeer veel kracht en moed heeft vers 22. Zult gij het paard sterkte geven. Hij gebruikt zijn kracht voor de mens, maar heeft haar niet van de mens, God gaf ze hem, die de fontein is van alle krachten van de natuur, maar toch zelf "geen lust heeft aan de sterkte des paards," Psalm 147:10, maar ons gezegd heeft, dat "het paard feilt ter overwinning," ijdel is voor behoudenis, of veiligheid, Psalm 33:17. Voor lopen, trekken en dragen, is er geen schepsel, dat gewoonlijk in de dienst van de mens is, dat zoveel kracht heeft als het paard, noch zo kloekmoedig is, niet, zoals de sprinkhaan bevreesd gemaakt kan worden, maar moedig het gevaar tegemoet gaat. Het is een zegen voor de mens om zo'n dienaar te hebben, die, hoewel hij zeer sterk is, zich aan de leiding onderwerpt van een kind en tegen zijn eigenaar niet rebelleert. Maar toch, laat op de kracht van het paard niet vertrouwd worden, Hoséa 14:4 Psalm 20:8, Jesaja 31:1, 3.

2. Dat zijn hals en zijn gesnuif majestueus zijn. Zijn hals is bekleed met grote golvende manen, die hem geducht maken en een sieraad voor hem zijn. Als hij zijn hals omhoog werpt, briest en schuimt, dan is zijn gesnuif schrikkelijk. Maar misschien was er in die tijd en in dat land een statiger ras van paarden dan wij nu hebben.

3. Dat hij woest en geweldig is in de krijg, met onversaagde moed aanvalt, al is het ook met onmiddellijk gevaar van zijn leven.
a. Zie hoe vrolijk en dartel hij is, vers 24. Hij graaft in de grond, en is vrolijk in zijn kracht, nauwelijks de grond kennende waarop hij staat. Hij is fier op zijn kracht, en daar heeft hij veel meer reden toe, daar hij zijn kracht gebruikt in de dienst van de mens en onder zijn leiding, dan de woudezel, die haar gebruikt in minachting van de mens en in rebellie tegen hem.
b. Zie hoe ijverig hij is voor de strijd, hij trekt uit de geharnaste tegemoet, aangevuurd niet door het goede van de zaak of het vooruitzicht op eer en roem. maar alleen op het geklank van de bazuin, de donder van de veldoversten en het gejuich van de krijgslieden, dat als een blaasbalg is om het vuur van zijn ingeschapen moed aan te blazen, en hem voorwaarts te doen springen, roepende hea! vers 28. Hoe verwonderlijk zijn de dieren geschikt voor en geneigd tot de dienst, waarvoor zij bestemd waren!
c. Zie hoe onbevreesd hij is, hoe hij de dood veracht en de dreigendste gevaren, vers 25. Hij belacht de vrees steekt er de draak mede, houw naar hem met een zwaard, doe de pijlkoker kletteren, zwaai met de lans om hem terug te drijven, hij wil niet wijken, maar streeft voorwaarts en bezielt zijn berijder met moed.
d. Zie hoe geweldig hij is, hij springt en steigert, en rent met zoveel geweld tegen de vijand aan, dat men schier zou denken dat hij met schudding en beroering de aarde opslokt vers 27. Vurigheid, is de lof van een paard veeleer dan van een mens, aan wie woede en geweld geheel niet fraai staan. Deze beschrijving van het krijgspaard kan ons helpen om het karakter te verklaren, dat aan hoogmoedige zondaren wordt toegeschreven, Jeremia 8:6. Een ieder keert zich om in zijn loop, gelijk een onbesuisd paard in de strijd. Als het hart van een mens er geheel en al toe gezet is om kwaad te doen en hij door het geweld van ongeregelde lusten en hartstochten op een boze weg wordt voortgedreven, dan is hij niet bevreesd te maken voor de toorn Gods en de noodlottige gevolgen van de zonde. Laat zijn eigen consciëntie hem de vloek voorhouden van de wet, de dood, dat is de bezoldiging van de zonde, en al de verschrikkingen van de Almachtige in slagorde voor zijn ogen stellen, hij belacht deze vrees en wordt niet verschrikt en hij zal zich van het vlammig zwaard van de cherubim niet afkeren. Laat leraren hun stem opheffen als een bazuin, om de toorn Gods tegen hem te verkondigen, hij gelooft niet dat het is het geluid van de bazuin! noch dat het God en Zijn herauten menens met hem is. Maar het is gemakkelijk te voorzien, wat daar het einde van zal wezen.

Job 39:29 - 33
De vogelen van de lucht zijn, zowel als de dieren van de aarde, blijken en bewijzen van de wondervolle macht en voorzienigheid Gods. God noemt hier twee zeer statige vogels.

1. De sperwer - een soort van valk - een edele vogel van grote kracht en schranderheid, en toch een roofvogel, vers 29. Van deze vogel wordt hier nota genomen om zijn vlucht, die snel en sterk is en inzonderheid omdat hij zijn vleugelen uitbreidt naar het zuiden, waar hij de zon volgt in de winter, weg van de koudere luchtstreken in het noorden, inzonderheid als hij ruit, de oude vederen afwerpt, om nieuwe te verkrijgen. Dat is zijn wijsheid, en het is God, niet de mens, die hem deze wijsheid heeft gegeven. Misschien werd de buitengewone schranderheid van de valk in het navliegen van zijn prooi toen niet gebruikt voor het vermaak van de mensen, zoals zij er later voor aangewend werd. Het is te betreuren dat de valk, die geleerd heeft te vliegen op des mensen bevel om hem vermaak te verschaffen ooit misbruikt wordt tot oneer van God, daar het van God is, dat hij de schranderheid heeft ontvangen, waardoor zijn vlucht de mens tot vermaak en dienst is.

2. De arend, een koninklijke vogel, en toch ook een roofvogel. Dat hem het verlof, ja meer, het vermogen daartoe is gegeven, kan er toe bijdragen, om ons te verzoenen met de voorspoed van verdrukkers onder de mensen. Van de arend wordt hier nota genomen:
a. Om de hoogte van zijn vlucht geen andere vogel vliegt zo hoog, heeft zo sterke vleugels, en kan zo goed het zonlicht verdragen. "Is het naar uw bevel, dat de arend zich omhoog verheft? vers 30, is het door enigerlei kracht, die hij van u heeft, en zijt gij het, die zijn vlucht richt? Nee, het is door de natuurlijke kracht en het instinct, die God hem gegeven heeft, dat hij zich verheft ver buiten uw gezicht, en nog verder buiten het bereik van uw stem." b. Vanwege de sterkte van zijn nest, zijn huis is zijn kasteel, zijn burcht, hij maakt het in de hoogte, op de rots, op de scherpte van de steenrots, die zijn jongen buiten gevaar doet zijn. Geruste zondaren denken even veilig te zijn in hun zonden, als de arend in zijn nest in de hoogte, "in de kloven van de steenrotsen," Jeremia 49:16, maar "Ik zal u vandaar nederstoten, spreekt de Heere." Hoe hoger slechte mensen zitten boven de toorn van de aarde, hoe dichter zij zich behoorden te denken bij de wraak des hemels.
c. Om de scherpte van zijn gezichtsvermogen, vers 32. zijn ogen zien van verre af, niet opwaarts maar nederwaarts, naar zijn prooi. Hierin is hij een zinnebeeld van de geveinsde, die, terwijl hij in zijn belijdenis van de Godsdienst zich schijnt te verheffen naar de hemel, zijn oog en hart gericht houdt op zijn prooi op de aarde, het een of ander tijdelijk voordeel, het een of andere huis van een weduwe, dat hij hoopt te verslinden onder schijn van vroomheid.
d. Om de wijze, waarop hij zich en zijn jongen onderhoudt. Hij aast op levende dieren, die hij grijpt en in stukken scheurt, en dan naar zijn jongen heenbrengt, die geleerd hebben bloed te slorpen, zij doen dit bij instinct, en weten niet beter, maar dat mensen, die verstand en een geweten hebben, naar bloed dorsten dat zou nauwelijks geloofd kunnen worden, indien er niet in iedere eeuw de ellendige voorbeelden van werden gezien. Hij aast ook op dode lichamen van mensen, waar verslagenen zijn, daar is hij, In een andere zin dan het paard, ruiken deze roofvogels de krijg van verre. Als er dus een grote slachting aangericht zal worden onder de vijanden van de kerk, dan worden de vogelen genodigd "om te komen tot het avondmaal des grote Gods, opdat zij het vlees eten van de koningen, en het vlees van de oversten over duizend," Openbaring 19:17, 18.
Onze Heiland zinspeelt op dit instinct van de arend, Mattheüs 24:28. "Waar het dode lichaam zal zijn, daar zullen de arenden vergaderd worden." Ieder schepsel gaat naar hetgeen zijn geschikt voedsel is, want Hij, die hen van hun voedsel voorziet, heeft hun die neiging ingeplant. Deze en nog vele andere van zulke voorbeelden van de natuurlijke kracht en schranderheid in de mindere schepselen, die wij niet kunnen verklaren, noodzaken ons om

onze eigen zwakheid en onwetendheid te belijden en ere te geven aan God, de fontein van alle bestaan, van alle macht, wijsheid en volmaaktheid.

Job 39:34 - 38
I. Hier is een verootmoedigende uitdaging van God aan Job. Na hem vele moeilijke vragen gedaan te hebben, om hem door zijn blijkbare onwetendheid in de werken van de natuur te doen zien hoe onbevoegd hij was om te oordelen over de methoden en plannen van de voorzienigheid, doet Hij hem nog een vraag, die de toepassing in zich sluit van het geheel, en dus afdoende is voor geheel de zaak. Het schijnt dat God, evenals Elihu, een weinig wachtte, om aan Job gelegenheid te geven om te zeggen wat hij te zeggen had, of om te denken aan hetgeen God gezegd had. Maar Job was zo beschaamd, dat hij bleef stilzwijgen, en daarom eist God antwoord van hem, vers 34, 35. Dit wordt niet gezegd gesproken te zijn uit het onweder, zoals tevoren, en daarom denken sommigen dat God het zei in een zachte fluistering, zoals het suizen van een zachte stilte, dat meer invloed had op Job dan het onweder, zoals op Elia, 1 Koningen 19:12.13. Mijn leer druipe als een regen, en dan doet zij wonderen. Hoewel Job niet gesproken had, wordt toch gezegd dat God hem antwoordde, want Hij kent de gedachte van de mensen en kan een gepast antwoord geven op hun stilzwijgen.

1. God richt een overtuigende vraag tot hem. Zal hij, die met de Almachtige twist, Hem onderrichten. Zal hij voorwenden Gods wijsheid en wil voor te schrijven? Zal God van iedere wrevelige klager onderricht ontvangen en om hem genoegen te doen Zijn maatregelen veranderen? Het is een minachtende vraag: Zal men God wetenschap leren? Hoofdstuk 21:22. Er wordt te kennen gegeven dat zij, die met God twisten, er zich eigenlijk toe begeven om Hem te leren Zijn werk beter te doen. Want als wij twisten met mensen gelijk wijzelf zijn, omdat zij niet wèl gehandeld hebben, dan behoren wij hen te onderrichten om beter te doen, maar is het te dulden dat iemand zijn Maker onderricht? Hij, die met God strijdt, wordt terecht voor Zijn vijand gehouden, en zal hij voorgeven in zoverre overmocht te hebben in de strijd, dat hij Hem nu gaat voorschrijven wat Hij te doen en te laten heeft? Wij zijn onwetend en kortzichtig, maar alle dingen zijn naakt en geopend voor Hem, wij zijn dwaas maar Hij is oneindig wijs, wij zijn afhankelijke schepselen, maar Hij is de vrijmachtige Schepper, en zullen wij dan voorwenden Hem te onderrichten? Sommigen lezen de zin: Is het wijsheid om met de Almachtige te twisten?
Het antwoord ligt voor de hand. Nee, het is de grootst mogelijke dwaasheid. Is het wijsheid te twisten met Hem, wie tegen te staan gewis ons verderf ten gevolge zal hebben terwijl het tot ons onuitsprekelijk voordeel en belang zal zijn om ons aan Hem te onderwerpen?

2. Hij eist een spoedig antwoord. "Laat hem, die God bestraft, op die vraag aan zijn eigen geweten antwoorden en er aldus op antwoorden: Verre zij het van mij om met de Almachtige te twisten, of Hem te onderrichten. Laat hem, zo hij kan, antwoorden op al de vragen, die Ik gedaan heb. Laat hem zijn vermetelheid en onbeschaamdheid verantwoorden voor Gods rechterstoel." Diegenen hebben hoge gedachten van zichzelf en lage gedachten van God, die iets wat Hij zegt of doet bestraffen.

II. Jobs nederige onderwerping hierop. Nu kwam Job tot zichzelf, en begon hij vertederd te worden door droefheid naar God. Toen zijn vrienden hun betoog voor hem hielden, gaf hij niet toe, maar de stem des Heeren is met kracht. Als de Geest van de waarheid gekomen zal zijn, zal Hij overtuigen. Zij hadden hem veroordeeld als een goddeloos man, Elihu zelf heeft met veel scherpheid tot hem gesproken, Hoofdstuk 34:7, 8, 37, maar God heeft hem zulke harde woorden niet gegeven. Wij kunnen soms reden hebben om van God een zachtere

behandeling te verwachten en een billijker beoordeling van hetgeen wij doen, dan wij van onze vrienden ondervinden.
Job is er door overwonnen, hij geeft zich als een overwonnen gevangene over aan Gods genade.

1. Hij erkent zich een overtreder te zijn, en heeft niets tot zijn rechtvaardiging aan te voeren, vers 37. "Zie ik ben te gering, niet slechts gering en verachtelijk, maar gering en verfoeilijk, in mijn eigen ogen." Hij is zich nu bewust gezondigd te hebben, en daarom noemt hij zich gering, snood, verachtelijk. De zonde verlaagt ons, en boetvaardigen vernederen zichzelf, smaden zichzelf, zijn beschaamd, ja schaamrood. "Ik heb op een ongehoorzame wijze gehandeld jegens mijn Vader, ik ben ondankbaar geweest jegens mijn weldoener, ik heb onverstandig gehandeld voor mijzelf, en daarom ben Ik gering, verachtelijk." Job vernedert en verlaagt zich nu evenzeer als hij zich vroeger gerechtvaardigd en geprezen heeft, berouw over de zonde brengt verandering in de schatting van de mensen van henzelf.
Job is al te stout geweest in zijn vragen om een samenspreking met God, hij heeft gedacht dat hij wel instaat zou zijn om zich bij Hem te rechtvaardigen, maar nu is hij overtuigd van zijn dwaling, en erkent hij dat hij voor God niet kan bestaan, volstrekt onbekwaam is om iets van de moeite waard voort te brengen, als de nietigste worm is, die op Gods aarde kruipt. Als zijn vrienden met hem spraken, antwoordde hij hun, want hij achtte dat hij evengoed was als zij, maar als God met hem spreekt, heeft hij niets te zeggen, want in vergelijking met Hem ziet hij zich als niets ja minder dan niets, erger dan niets, ijdelheid en nietswaardigheid, en daarom: Wat zou ik U antwoorden? God eiste een antwoord. Hier geeft hij de reden van zijn stilzwijgen, het was niet omdat hij gemelijk of weerbarstig was maar omdat hij overtuigd was verkeerd te hebben gedaan. Zij, die waarlijk overtuigd zijn van hun zondigheid en geringheid, durven zich niet rechtvaardigen voor God, maar schamen zich dat zij ooit de gedachte daaraan gekoesterd hebben, en ten teken van hun schaamtegevoel leggen zij hun hand op hun mond.

2. Hij belooft niet meer op die wijze te zullen overtreden, want Elihu had hem gezegd dat het voegzaam is dit aan God te zeggen. Als wij verkeerd hebben gesproken, dan moeten wij er berouw van hebben en het verkeerde gezegde niet herhalen, er niet bij blijven. Hij legt zichzelf het zwijgen op, vers 38. "Ik leg mijn hand op mijn mond zal die bewaren als met een breidel, om alle hartstochtelijke gedachten te onderdrukken, die in mijn hart kunnen opkomen, en ze weerhouden van uit te barsten in onbetamelijke woorden." Het is slecht om verkeerd te denken, maar veel erger is het om verkeerd te spreken, want dat is een toegeven aan de slechte gedachte, en geeft het een imprimatur, dat is machtiging, het is het uitgeven van het oproerige geschrift, en daarom: "zo gij kwaad bedacht hebt, de hand op de mond" Spreuken 30:32, en laat het niet verder gaan, dat zal dan voor u het bewijs zijn dat gij aan de boze gedachte niet hebt toegegeven.
Job had zijn boze gedachten toegelaten zich te luchten: "Eenmaal heb ik verkeerd gesproken, of tweemaal", dat is: "onderscheidene malen in deze en die rede, maar ik heb afgedaan, ik zal niet antwoorden, niet blijven bij wat ik gezegd heb, en het ook niet nogmaals zeggen, ik zal niet verder voortgaan." Merk hier op wat waar berouw is.
a. Het is onze dwalingen te herstellen en de verkeerde beginselen naar welke wij handelden. Wat wij lang en dikwijls en krachtig hebben volgehouden, moeten wij herroepen, eenmaal, ja tweemaal, zodra wij ervan overtuigd zijn dat het een vergissing, een dwaling was, moeten wij er niet langer aan vasthouden, maar ons schamen dat wij er zolang aan vastgehouden hebben.
b. Het is terug te komen van iedere bijweg, en er geen stap verder op voort te gaan, "ik zal niet voortvaren, ik zal nooit meer zo toegeven aan mijn hartstochten, mij nooit meer dusdanige vrijheid van spreken veroorloven, nooit meer zeggen wat ik gezegd heb, noch doen

wat ik gedaan heb." Voordat het hiertoe komt, is er nog geen waar berouw. Merk nog verder op dat zij, die met God twisten, ten laatste tot zwijgen gebracht zullen worden.
Job is zeer stoutmoedig geweest in zijn vragen om een bespreking met God, en hij had zeer boud gesproken en gezegd hoe duidelijk hij zich zaak zou voordragen, en hoe zeker hij er van was dat hij gerechtvaardigd zou worden als een vorst zou hij tot Hem naderen, Hoofdstuk 31:37, hij zou zelfs tot Zijn stoel komen, Hoofdstuk 23:3, maar hij heeft er spoedig genoeg van, geeft zijn pleit op, en wil niet antwoorden. "Heere, de wijsheid en het recht zijn aan Uw zijde, en ik heb zot en goddeloos gedaan met er aan te twijfelen."

HOOFDSTUK 40
1 (39:34) En de HEERE antwoordde Job, en zeide: 2 (39:35) Is het twisten met de Almachtige onderrichten? Wie God bestraft, die antwoorde daarop. 3 (39:36) Toen antwoordde Job de HEERE, en zeide: 4 (39:37) Zie, ik ben te gering; wat zou ik U antwoorden? Ik leg mijn hand op mijn mond. 5 (39:38) Eenmaal heb ik gesproken, maar zal niet antwoorden; of tweemaal, maar zal niet voortvaren. 6 (40:1) En de HEERE antwoordde Job uit een onweder, en zeide: 7 (40:2) Gord nu als een man uw lenden; Ik zal u vragen, en onderricht Mij. 8 (40:3) Zult gij ook Mijn oordeel te niet maken? Zult Gij Mij verdoemen, opdat gij rechtvaardig zijt? 9 (40:4) Hebt gij een arm gelijk God? En kunt gij, gelijk Hij, met de stem donderen? 10 (40:5) Versier u nu met voortreffelijkheid en hoogheid, en bekleed u met majesteit en heerlijkheid! 11 (40:6) Strooi de verbolgenheden uws toorns uit, en zie allen hoogmoedige, en verneder hem! 12 (40:7) Zie allen hoogmoedige, en breng hem ten onder; en verpletter de goddelozen in hun plaats! 13 (40:8) Verberg hen te zamen in het stof; verbind hun aangezichten in het verborgen! 14 (40:9) Dan zal Ik ook u loven, omdat uw rechterhand u zal verlost hebben.
15 (40:10) Zie nu Behemoth, welken Ik gemaakt heb nevens u; hij eet hooi, gelijk een rund. 16 (40:11) Zie toch, zijn kracht is in zijn lenden, en zijn macht in de navel zijns buiks. 17 (40:12) Als het hem lust, zijn staart is als een ceder; de zenuwen zijner schaamte zijn doorvlochten. 18 (40:13) Zijn beenderen zijn als vast koper; zijn gebeenten zijn als ijzeren handbomen. 19 (40:14) Hij is een hoofdstuk der wegen Gods; die hem gemaakt heeft, heeft hem zijn zwaard aangehecht. 20 (40:15) Omdat de bergen hem voeder voortbrengen, daarom spelen al de dieren des velds aldaar. 21 (40:16) Onder schaduwachtige bomen ligt hij neder, in een schuilplaats des riets en des slijks. 22 (40:17) De schaduwachtige bomen bedekken hem, elkeen met zijn schaduw; de beekwilgen omringen hem. 23 (40:18) Zie, hij doet de rivier geweld aan, en verhaast zich niet; hij vertrouwt, dat hij de Jordaan in zijn mond zou kunnen intrekken. 24 (40:19) Zou men hem voor zijn ogen kunnen vangen? Zou men hem met strikken de neus doorboren kunnen?

God redeneert met hem om hem te overtuigen van de oneindige afstand en de onevenredigheid tussen hem en God, en dat hij dus volstrekt geen gelijke partij voor Hem is. Hij tart hem, vers 1, 2, om, zo hij durfde met Hem te wedijveren in gerechtigheid, vers 3, in macht, vers 4, in majesteit, vers 5, en in heerschappij, over de hoogmoedigen, vers 6 - 9, en Hij geeft een voorbeeld van Zijn macht in een bijzonder dier, hier behemoth genoemd, vers 10 - 19 De beschrijving, hier, gegeven van de leviathan, een zeer grote sterke, geduchte vis, of waterdier is bestemd om Job nog verder te overtuigen van zijn eigen onmacht, en van Gods almacht, opdat hij verootmoedigd zou zijn wegens zijn dwaasheid om zo stoutmoedig met Hem te zijn, als Hij geweest is. Om Job van zijn zwakheid te overtuigen, wordt hij hier uitgedaagd om deze leviathan te onderwerpen en te temmen, zo hij kan, en zich meester van hem te maken, vers 20 - 28, en daar hij dit niet kan, moet hij erkennen niet voor de grote God te kunnen bestaan, Hoofdstuk 41:1.

Job 40:1 - 9
Job was grotelijks verootmoedigd door hetgeen God reeds gezegd had, maar nog niet genoeg, hij was naar beneden gebracht, maar nog niet laag genoeg, en daarom blijft God nog met hem redeneren, op dezelfde wijze en tot hetzelfde doel als tevoren, vers 1. Merk op:

1. Zij, die behoorlijk aannemen wat zij van God gehoord hebben en er hun voordeel mee doen, zullen meer van Hem horen.

2. Zij, die waarlijk overtuigd zijn van zonde en er berouw van hebben, hebben het nodig om er nog dieper van overtuigd te worden en er nog dieper berouw van te hebben. Zij, die onder overtuiging van zonde zijn, aan wie hun zonde ordelijk voor ogen is gesteld, en wier hart er om verbroken is, moeten uit dit voorbeeld leren om niet al te spoedig de vertroosting aan te grijpen, zij zal eeuwig zijn als zij komt, en daarom is het nodig, dat wij er door diepe

verootmoediging voor bereid worden, dat de wonde tot op de bodem worde gepeild en er niet al te snel een pleister op worde gelegd. Als ons hart in ons vertederd begint te worden, zo laat ons hier veel over nadenken. en dat zal helpen om het geheel en al week te maken, God begint met een uitdaging, vers 2, evenals tevoren Hoofdstuk 38:3. "Gord nu als een man uw lenden, indien gij de moed en het vertrouwen hebt, die gij zegt te hebben, toon dit dan nu, maar gij zult spoedig zien en moeten erkennen dat gij niet tegen Mij zijt opgewassen". Dat is hetgeen, waartoe ieder hoogmoedig hart ten laatste gebracht moet worden, hetzij door zijn berouw of door zijn verderf, en zo laag moet vroeg of laat iedere berg en heuvel gemaakt worden. Wij moeten erkennen:

I. Dat wij met God niet kunnen wedijveren in gerechtigheid. dat de Heere rechtvaardig en heilig is in Zijn handelingen met ons, maar dat wij onrechtvaardig en onheilig zijn in ons gedrag jegens Hem, er is zeer veel waarover wij onszelf moeten laken, maar er is niets waarover Hij te laken is, vers 3. "Zult gij ook Mijn oordeel teniet maken? Zult gij wat Ik zeg en doe wraken, een acte van appel indienen om het vonnis, dat Ik gewezen heb, nietig te doen verklaren, als zijnde onrechtvaardig, omdat het op valse gronden berust?" Vele van Jobs klachten hadden maar al te zeer deze strekking, ik roep geweld, maar word niet verhoord, maar een dergelijke taal is onduldbaar. Gods oordeel kan niet, moet niet, teniet gedaan worden, want wij zijn er zeker van dat het naar waarheid is en daarom is het grote verwaandheid en goddeloosheid in ons om het in twijfel te trekken. "Zult gij Mij verdoemen," zegt God " opdat gij rechtvaardig zijt? Moet Mijn eer lijden om uw eer op te houden? Moet Ik beschuldigd werden van onrechtvaardig met u te handelen, omdat gij u niet zuiveren kunt van hetgeen u ten laste wordt gelegd?" Onze plicht is het om onszelf te veroordelen, opdat God rechtvaardig zij. David is bereid het kwaad te erkennen, dat hij gedaan heeft in Gods ogen, "opdat God rechtvaardig zij in Zijn spreken, en rein zij in Zijn richten," Psalm 51:6. Zie Nehémia 9:33, Daniel 9:7. Maar diegenen zijn zeer hoogmoedig en zeer onwetend ten opzichte van God en zichzelf, die, om zichzelf te zuiveren, God zullen veroordelen, en de dag komt wanneer, indien de fout niet intijds door berouw wordt hersteld, het eeuwige oordeel beide de weerlegging zal zijn van de bewering en de beschaming van de beschuldigde, want de hemelen verkondigen Gods gerechtigheid en de gehele wereld zal voor God verdoemelijk zijn.

II. Dat wij met God niet kunnen wedijveren in macht, en daarom, gelijk het grote goddeloosheid is, zo is het ook grote onbeschaamde verwaandheid om met Hem te strijden, en handelen wij evenzeer tegen ons belang, als tegen rede en recht, vers 4. "Hebt ge een arm gelijk God? aan de Zijne gelijk in lengte en kracht? En kunt gij gelijk Hij met de stem donderen, gelijk Hij deed, Hoofdstuk 37:1, 2, en nu doet?" Om Job er van te overtuigen dat hij niet zo instaat is, als hij dacht, om met God te strijden, toont Hij hem:

1. Dat hij zijn zaak nooit door kracht van wapenen kan doen zegevieren. Onder de mensen zijn geschillen soms beslecht geworden door de krijg, en de zegevierende strijder wordt dan geoordeeld het recht aan zijn zijde te hebben, maar als daaraan de beslissing hangt in de strijd tussen God en de mens dan zal voorzeker de mens het onderspit delven, want al de macht, die hij tegen de Almachtige op de been kan brengen, is slechts als doornen en distelen voor een verterend vuur, Jeremia 27:4. "Hebt gij, nietige aardworm, een arm, die te vergelijken is met de Zijne, die alles ondersteunt en staande houdt? De kracht van schepselen, zelfs die van engelen, is ontleend aan God, door Hem beperkt en van Hem afhankelijk, maar de kracht van God is oorspronkelijk, onafhankelijk en onbeperkt. Hij kan alles doen zonder ons, wij kunnen niets doen zonder Hem, en daarom hebben wij geen arm gelijk God.

2. Dat hij zijn zaak nooit kan doen zegevieren door luidruchtigheid, of door grote woorden, hetgeen onder de mensen soms ver gaat om een doel te bereiken. "Kunt gij, gelijk Hij met de stem donderen? Nee, Zijn stem zou de uwe spoedig doen smoren, en een van Zijn donders zou al uw gefluister overweldigen." De mens kan zo overtuigend niet spreken niet zo krachtig, niet met zo'n gebiedende overwinnende kracht, als God het kan, die spreekt en het is er, Zijn scheppende stem wordt de stem Zijns donders genoemd, Psalm 104:7, en zo is Zijn stem, waarmee Hij Zijn vijanden verschrikt en verslaat, 1 Samuel 2:10, S Hij zal in de hemel over hen donderen. De gramschaps eens konings wordt soms vergeleken bij het brullen eens leeuws, maar kan toch nooit Gods donder evenaren.

III. Dat wij met God niet kunnen wedijveren in schoonheid en majesteit, vers 5. "Indien gij u met Hem wilt vergelijken, en meer beminnenswaardig wilt schijnen, zo doe uw beste, schoonste kleren aan, versier u nu met voortreffelijkheid en hoogheid. Verschijn in al de oorlogspracht, al de koninklijke luister, die gij hebt, maak het beste gebruik van alles dat u het sierlijkst staat, u het voordeligst zal doen uitkomen, bekleed u met heerlijkheid en schoonheid, waarmee gij aan uw vijanden ontzag kunt inboezemen en uw vrienden kunt bekoren, maar wat is dit alles in vergelijking met de Goddelijke majesteit en schoonheid? Niets meer dan het licht van een glimwormpje in vergelijking met de zon, als zij uitgaat in haar kracht."
God bekleedt zich met een majesteit en heerlijkheid, die de verschrikking zijn van de duivelen en van alle de machten van de duisternis en ze doen sidderen, Hij versiert zich met een heerlijkheid en schoonheid, die de bewondering uitmaken van de engelen en van alle de heiligen in het licht, en ze doen juichen. David zou al zijn dagen in Gods huis willen wonen om de lieflijkheid, de schoonheid des Heeren te aanschouwen. Maar wat is, in vergelijking daarmee, al de majesteit en voortreffelijkheid, waarmee vorsten denken zich ontzaglijk en geducht te maken, en al de heerlijkheid en schoonheid, waarmee liefhebbers denken zich bemind te maken? Als Job denkt dat hij in zijn strijd met God de overwinning zal behalen door een groot en groots aanzien aan te nemen dan is hij geheel en al in dwaling. De maan zal schaamrood worden, en de zon zal beschaamd worden, als God verschijnt.

IV. Dat wij met God niet kunnen wedijveren in heerschappij over de hoogmoedigen, vers 6 - 9. Hier wordt een spoedige beslissing van de zaak voorgesteld. Indien Job hoogmoedige tirannen en verdrukkers even gemakkelijk en krachtdadig vernederen en verlagen kan als God, dan zal erkend worden dat er een schijn van reden voor is, dat hij zich met God vergelijkt.
Merk hier op:

1. De gerechtigheid, die Job uitgedaagd wordt om te oefenen, en die is: de hoogmoedigen naar beneden te brengen, dit te doen door een blik. Indien Job voorwendt met God te kunnen wedijveren, inzonderheid als hij meent Zijn daden te kunnen beoordelen, dan moet hij in staat zijn dit te doen.
A. Er wordt hier ondersteld dat God het kan, anders zou Hij er Job niet toe uitgedaagd hebben. Hiermede bewijst God dat Hij God is, dat Hij de hovaardigen wederstaat, als Rechter over hen neerzit en instaat is hen ten verderve te brengen.
Merk hier op:

a. Dat hoogmoedige lieden goddeloze lieden zijn, en dat hoogmoed op de bodem is van zeer veel goddeloosheid, die er in de wereld is, beide tegenover God en de mens.
b. Dat hoogmoedige lieden gewis naar beneden zullen gebracht worden, want hovaardigheid is vóór de verbreking. Indien zij niet buigen, dan zullen zij breken, indien zij zich niet verootmoedigen door waar berouw, dan zal God hen vernederen tot hun eeuwige beschaming.

De goddelozen zullen verpletterd worden in hun plaats, dat is: Overal waar zij gevonden worden, al is het ook, dat zij voorgeven een eigen plaats te hebben en er wortel in te hebben geschoten, toch zullen zij ook daar verpletterd worden, en al de rijkdom en macht en invloed, waarop zij door hun plaats recht en aanspraak hebben, zullen hen niet kunnen beveiligen.
c. De toorn Gods uitgestrooid onder de hoogmoedigen, zal hen vernederen en verbreken, en hen naar beneden brengen. Als Hij de verbolgenheden Zijns toorns uitstrooit, gelijk Hij doen zal in de grote dag en soms reeds doet in dit leven, dan zal de stoutmoedigste niet voor Hem kunnen bestaan, - wie kent de sterkte Zijns toorns?
d. God kan deze hoogmoedige tirannen gemakkelijk verbreken en doet het ook, Hij kan hen aanzien en hen naar beneden brengen, kan hen door een enkele toornige blik overstelpen met schande en vrees en een algeheel verderf, zoals Hij door een vriendelijke blik het hart van de boetvaardigen kan verkwikken.
e. Hij kan en zal het ten laatste krachtdadig doen, vers 8, hen niet alleen ter neerwerpen in het stof, uit hetwelk zij zouden kunnen hopen weer op te staan, maar hen verbergen in het stof zoals de trotse Egyptenaar, die Mozes versloeg en verborg in het zand, Exodus 2:12 dat is: Zij zullen niet alleen ter dood worden gebracht, maar naar het graf worden gebracht, de kuil waaruit geen wederkeren is. Zij waren trots op het figuur dat zij maakten, het aanzien dat zij hadden, maar zij zullen in vergetelheid worden, en niet meer herdacht worden dan zij, die in het stof zijn verborgen, buiten het gezicht, uit het oog en uit het hart. Ja meer, zij worden behandeld als kwaaddoeners, aan wie, als zij veroordeeld waren, het aangezicht bedekt werd, verbind hun aangezichten in het verborgen. Zij worden behandeld als doden, het aangezicht van Lazarus was in het graf omwonden. Zo volkomen zal de overwinning zijn door God behaald over hoogmoedige zondaren, die Hem tegenstonden. Hierdoor nu bewijst Hij zich God te zijn. Haat Hij aldus hovaardige mensen? Dan is Hij heilig. Zal Hij hen aldus straffen? Dan is Hij de rechtvaardige rechter van de wereld. Zal Hij hen aldus vernederen? Dan is Hij de Heere, de Almachtige. Toen Hij de trotse Farao had vernederd, en hem had verborgen in het zand van de Rode Zee, heeft Jethro daaruit afgeleid dat ongetwijfeld "de Heere groter is dan alle goden, want In de zaak waarin de hoogmoedige vijanden van Zijn Israël trotselijk gehandeld hebben was Hij boven hen," Exodus 18:11. Zie Openbaring 19:1, 2.

B. Het wordt hier aan Job voorgesteld om dit te doen. Hij had hartstochtelijk met God en Zijn voorzienigheid getwist, de verbolgenheden zijns toorns naar de hemel werpende alsof hij dacht hierdoor God tot zijn gevoelen te doen komen. "Welaan", zegt God, "beproef eerst wat gij op hoogmoedige mensen vermoogt, en gij zult spoedig ontwaar worden hoe weinig zij geven om de verbolgenheden van uw toorn, en zal Ik er dan acht op slaan of er door bewogen worden?" Job had geklaagd over de voorspoed en de macht van verdrukkers en tirannen, en was bereid God wanbestuur ten laste te leggen door het toe te laten, maar hij behoorde niet te laken zo hij niet kon verbeteren. Indien God, en Hij alleen, macht genoeg heeft om hoogmoedige lieden te vernederen en naar beneden te brengen, dan heeft Hij ongetwijfeld ook wijsheid genoeg om te weten wanneer en hoe het te doen, en ons betaamt het niet Hem voor te schrijven of Hem te leren hoe Hij de wereld moet regeren. Tenzij wij een arm hebben gelijk God, moeten wij er niet aan denken Hem het werk uit de handen te nemen.

2. De gerechtigheid, die hier beloofd is, zal hem gedaan worden, indien hij zulke grote werken als deze tot stand kan brengen, vers 9. "Dan zal Ik ook u loven, omdat uw rechterhand u zal verlost hebben, genoegzaam is om te verlossen, hoewel zij te zwak zou zijn om met Mij te strijden." Het is de aangeboren hoogmoed en eerzucht van de mens om zijn eigen verlosser te willen wezen, te denken dat zijn eigen handen hem genoegzaam zijn om onafhankelijk te willen zijn. Maar het is aanmatiging om dit te willen. Onze eigen handen kunnen ons niet verlossen door ons van de genade Gods aan te bevelen, en nog veel minder door ons te redden

van Zijn gerechtigheid. Tenzij wij door onze eigen macht of kracht onze vijanden kennen vernederen, kunnen wij niet voorwenden ons door onze eigen macht te verlossen, maar zo wij het konden, God zelf zou het erkennen. Nooit heeft Hij enig mens zijn rechtmatige lof onthouden, en dat zal Hij ook nooit doen, noch hem de eer ontzeggen, die hem toekomt. Daar wij dit echter niet kunnen, moeten wij voor Zijn aangezicht belijden dat onze eigen handen ons niet kunnen verlossen, weshalve wij ons in Zijn handen moeten overgeven.

Job 40:10 - 19
Om nog verder Zijn eigen macht te doen blijken en Jobs aanspraken te weerleggen, besluit God Zijn rede met de beschrijving van twee zeer grote dieren, die de mens ver overtreffen in omvang en kracht, het een noemt Hij behemoth, het andere leviathan. In deze verzen hebben wij de beschrijving van het eerste. "Zie nu de behemoth, en ga eens na of gij instaat zijt te strijden met Hem, die dat dier gemaakt heeft en hem al de kracht heeft gegeven, die hij bezit, en of het niet uw wijsheid zou zijn om u liever aan Hem te onderwerpen en u met Hem te verzoenen." Behemoth betekent dieren in het algemeen, maar moet hier bedoeld zijn van de een of andere bijzondere soort. Sommigen verstaan het van een stier, anderen van een dier, welbekend (zeggen zij) in Egypte, genaamd het nijlpaard, (hippopotamus) levende onder de vissen in de Nijl, maar uit het water komende om zijn voedsel op aarde te zoeken. Maar ik zie geen reden om af te wijken van de aloude en algemeen aangenomen mening dat het de olifant is, die hier wordt beschreven, die een zeer statig en sterk dier is, van zeer grote afmetingen, daarin alle andere dieren ver overtreffende, en van een verwonderlijke schranderheid, en van zo grote bekendheid in het dierenrijk dat wij, onder de vele viervoetige dieren waarvan wij de natuurlijke historie hadden in Hoofdstuk 38 en 39 niet of nauwelijks kunnen onderstellen, dat dit voorbijgezien zou zijn. Let op:

I. De beschrijving, die hier van de behemoth is gegeven.
1. Zijn lichaam is zeer sterk en goed gebouwd. Zijn kracht is in zijn lenden, vers 11. Zijn beenderen vergeleken met die van andere dieren, zijn als ijzeren handbomen. Zijn ruggegraat is zo sterk dat hij zijn staart, hoewel die niet groot is, beweegt als een ceder, met een gebiedende kracht. Sommigen verstaan dit van de snuit van een olifant, en daarin, namelijk in de snuit van een olifant, is werkelijk een verwonderlijke kracht. Zo sterk is de olifant in zijn rug en lenden en de zenuwen van zijn dijen, dat hij een grote houten toren kan dragen, waarin zich een groot aantal krijgslieden bevinden. Geen dier komt de olifant nabij in lichaamskracht, waarop voornamelijk in de beschrijving, die hier van hem is gegeven, wordt gewezen.

2. Hij voedt zich met de voortbrengselen van de aarde, en aast niet op andere dieren, hij eet gras als een rund, vers 10, de bergen brengen hem voeder voort, vers 15, en de dieren des velds sidderen niet voor hem, noch vluchten voor hem weg, zoals voor de leeuw maar spelen om hem heen, wetende dat hun van hem geen gevaar dreigt. Dit kan ons aanleiding geven:
a. Om de goedheid Gods te erkennen, waarmee Hij het zo beschikt heeft dat een zo groot dier, dat zoveel voedsel nodig heeft, zich niet met vlees voedt, (want als hij dit wel deed, dan zouden zeer velen moeten sterven om hem in het leven te behouden) maar zich tevreden stelt met gras van het veld, teneinde zo’n verwoesting van levens te voorkomen als anders plaats zou moeten hebben.
b. Om het leven op kruiden en vruchten aan te bevelen, overeenkomstig hetgeen oorspronkelijk als spijze voor de mens bestemd en aangewezen was Genesis 1:29. Zelfs de kracht van een olifant, evenals die van een paard of een stier, kan zonder vlees worden onderhouden, waarom dan niet die van de mens? Ofschoon wij van de vrijheid, die God ons toegestaan heeft, gebruik maken moeten wij "toch niet onder de vleesvraten zijn," Spreuken 23:20.

c. Om een rustig, vreedzaam leven aan te bevelen. Wie wil niet liever, gelijk de olifant, zijn naburen gerust en aangenaam om zich heen hebben, dan gelijk de leeuw hen allen bevreesd voor zich te zien? 3. Onder de schaduwachtige bomen ligt hij neer, vers 16, die hem met hun schaduw bedekken, waar hij een vrije en open lucht heeft om in te ademen, terwijl leeuwen, die van roof leven, verplicht zijn, als zij willen rusten, zich terug te trekken in een dompig, donker hol, om daarin te leven en te loeren Hoofdstuk 39:2. Zij, die een schrik zijn voor anderen, moeten soms wel een schrik zijn voor zichzelf, maar diegenen zullen gerust zijn, die de hen omringenden met rust laten, en het riet en het moeras en de beekwilgen, hoewel een zeer zwakke, geringe fortificatie, volstaan toch voor de bescherming en de veiligheid van hen, die geen kwaad vrezen, omdat zij geen kwaad voorhebben.

4. Dat hij een zeer grote en gulzige drinker is, niet van wijn en sterke drank, (daarin gulzig te zijn, is alleen eigen aan de mens, die door zijn dronkenschap zich tot een dier verlaagt), maar van water.
a. Zijn grootte is buitensporig, en dienovereenkomstig moet hij voorzien worden, vers 18. Hij drinkt zoveel, dat men zou denken dat hij een rivier leeg zou drinken, indien gij er hem de tijd toe gaaft en hem niet zoudt haasten. Of, als hij drinkt haast hij zich niet als degenen, die drinken in vrees, hij is zich zijn kracht en veiligheid zo bewust, dat hij zich niet haast als hij drinkt niet meer haast dan met goede spoed overeenkomt.
b. Zijn oog is groter dan zijn maag, want als hij zeer dorstig is, daar hij lang zonder water was, vertrouwt hij, dat hij de Jordaan in zijn mond zou kunnen intrekken, vers 18. Hij neemt het zelfs met zijn ogen, vers 19. Gelijk een hebzuchtig man zijn ogen laat gaan over de rijkdom van deze wereld, waar hij begerig naar is, zo wordt van dit grote dier gezegd dat hij zelfs een rivier met zijn ogen opneemt.
c. Zijn neus heeft daar kracht genoeg voor, want als hij er gulzig mee gaat drinken, dringt hij door strikken en netten heen, die misschien in het water gelegd zijn om vis te vangen. Hij geeft niets om de moeilijkheden, die op zijn weg liggen, zo groot is zijn kracht en zo begerig is hij om te drinken.

II. Het gebruik, dat van deze beschrijving gemaakt kan worden. Wij hebben een blik geslagen op die berg van een beest, dit zeer grote dier, dat ons hier voorgesteld wordt niet alleen om het te vertonen en onze nieuwsgierigheid te bevredigen en ons te vermaken (zoals soms dieren in ons land vertoond worden) maar als een argument om ons voor de grote God te verootmoedigen, want:

1. Hij heeft dit grote dier geschapen, dat op vreeslijke wijze wonderbaarlijk gemaakt is, het is het werk van Zijn handen de vinding van Zijn wijsheid, het voortbrengsel van Zijn macht, het is behemoth, die Ik gemaakt heb, vers 10. Welke kracht dit of enigerlei ander schepsel heeft, zij is ontleend aan God, die daarom erkend moet worden alle kracht oorspronkelijk en oneindig in zichzelf te hebben, en zo'n arm te hebben, als waarmee wij niet kunnen strijden. Dit dier wordt hier genoemd het voornaamste in zijn soort van de wegen Gods, vers 14 een uitnemend voorbeeld van des Scheppers macht en wijsheid. Zij, die de berichten willen lezen, die de geschiedschrijvers geven van de olifant, zullen zien dat zijn vermogens dichter naderen tot die van het verstand, dan de vermogens van alle andere dieren, en dat hij daarom zeer gepast het voornaamste van de wegen Gods genoemd wordt, in het lagere deel van de schepping is geen schepsel beneden de mens boven hem te stellen.

2. Hij maakte hem nevens de mens, zoals Hij andere viervoetige dieren op dezelfde dag als de mens gemaakt heeft, Genesis 1:25, 26, terwijl de vissen en vogelen op de vorige dag gemaakt werden. Hij maakte hem om te leven en zich te bewegen op dezelfde aarde, in hetzelfde

element, en daarom worden mens en dier gezegd tezamen bewaard te zijn door de voorzienigheid Gods, als medeschepselen, Psalm 36:7. Het is behemoth, die ik nevens u gemaakt heb, Ik maakte dat beest zowel als u, en hij twist niet met Mij, waarom twist gij dan met Mij? Waarom zoudt gij bijzondere voorrechten eisen, omdat Ik u gemaakt heb, Hoofdstuk 10:9, als Ik toch de behemoth nevens u gemaakt heb, en daarom kan Ik u even gemakkelijk besturen naar Mijn wil en welbehagen als Ik dat dier besturen kan, en Ik zal het doen, hetzij gij u er aan onderwerpt of niet. Ik maakte hem nevens u, opdat gij hem zult aanzien en onderricht ontvangen." Wij behoeven niet ver te gaan om bewijzen te zien van Gods almachtige kracht en soevereine heerschappij, zij zijn nabij ons, zij zijn bij ons, zij zijn onder ons oog, waar wij ook gaan of staan.

3. Die hem gemaakt heeft kan Zijn zwaard tot hem doen naderen. Dat is: dezelfde hand van Hem die hem gemaakt heeft, kan hem, in weerwil van zijn grote kracht naar zijn wil en welbehagen weer vernietigen, een olifant even gemakkelijk doden als een worm of een vlieg, zonder enigerlei moeilijkheid, en zonder dat Hem verspilling of onrecht ten laste kan gelegd worden. God, die aan alle schepselen het bestaan gaf, kan het bestaan, dat Hij gaf, weer wegnemen. want mag Hij met het Zijne niet doen wat Hij wil? En Hij kan het, Hij, die macht heeft om te scheppen door een woord, heeft ongetwijfeld de macht om door een woord te vernielen, en kan het schepsel even gemakkelijk door te spreken tot niets maken, als Hij het in de beginne door te spreken uit niets tevoorschijn heeft gebracht. De behemoth is misschien hier bedoeld (zoals later de leviathan) om de hoogmoedige tirannen en verdrukkers voor te stellen, die God zoëven Job heeft uitgedaagd te vernederen en naar beneden te brengen. Zij denken evengoed versterkt te zijn tegen de oordelen Gods als de olifant met zijn beenderen, die als koper en ijzer zijn, maar Hij, die de ziel van de mens gemaakt heeft, kent er alle toegangen van en kan er Zijn zwaard van de gerechtigheid, Zijn toorn toe doen naderen, en haar treffen in de tederste, gevoeligste delen. Hij, die het werktuig gemaakt heeft, en de delen ervan saamgevoegd heeft, kan het ook weer uit elkaar nemen. Wee dus hem, die met zijn Maker twist, want Hij, die hem gemaakt heeft, heeft de macht om hem ongelukkig te maken, en zal hem niet gelukkig maken, tenzij hij zich door hem laat regeren.

Job 40:20 - 28

Of met deze leviathan de walvis of de krokodil bedoeld wordt is een grote strijdvraag onder de geleerden, die ik niet op mij neem te beslissen, sommige van de bijzonderheden komen meer overeen met de een, andere met de ander, beide zijn zeer sterk en woest, en de macht van de Schepper wordt in hen gezien.

De schrandere Sir Richard Blackmore verenigt zich met het algemeen aangenomen gevoelen betreffende de behemoth, dat met deze de olifant bedoeld is, maar stemt in met de mening van de geleerde Bochart, dat de leviathan de krokodil moet wezen, die zowel bekend was in de rivier van Egypte.

Ik beken dat hetgeen waardoor ik geneigd ben om er veeleer de walvis in te zien, is niet alleen omdat hij een veel groter en schoner dier is, maar omdat er in de geschiedenis van de schepping zo bijzonder nota van genomen is, meer dan van enigerlei andere diersoort, Genesis 1:21. "God schiep de grote" walvissen, waaruit blijkt, niet alleen dat walvissen in die streken welbekend waren in de tijd van Mozes, die een weinig na Job geleefd heeft, maar dat de schepping van de walvissen algemeen beschouwd werd als een groot bewijs van de macht en Godheid van de Schepper, en wij kunnen de gissing maken dat dit de reden was (want anders schijnt het onverklaarbaar) waarom Mozes zo bijzonder melding maakt van de schepping van de walvissen, dat God in Zijn rede tot Job uitvoeriger heeft stil gestaan bij de grootte en de kracht van dit schepsel, dan bij die van enig ander schepsel, als het bewijs van Zijn macht. En van de leviathan wordt hier gesproken als van een bewoner van de zee, en de krokodil is dat

niet, en: daar "in de zee, die groot en wijd van ruimte is, daar is de leviathan," Psalm 104:25, 26. In deze verzen:

1. Toont Hij hoe onmachtig Job was om de leviathan te vermeesteren.
a. Dat hij hem niet kon vangen, zoals men een kleine vis vangt met de hengel, vers 21, 26. Hij had geen aas, waarmee hij hem kon lokken, geen haak, waarmee hij hem kon vangen, geen vissnoer om hem uit het water te halen, geen doorn om zijn kaak te doorboren, en hem er mee naar huis te dragen.
b. Dat hij hem niet tot zijn gevangene kon maken, hem niet kon noodzaken om genade te roepen, of zich aan hem op genade of ongenade over te geven, vers 22,23. "Hij kent zijn kracht te goed om vele smekingen tot u te richten, en een verbond met u te maken om uw slaaf te zijn, op voorwaarde dat gij hem het leven zult sparen."
c. Dat hij hem niet in een kooi kon lokken en hem daar kon houden als een vogel voor de kinderen om mee te spelen, vers 24. Er zijn schepselen die zo klein en zwak zijn, dat zij gemakkelijk op die wijze te houden zijn, maar de leviathan behoort niet tot dezen, hij is gemaakt om een schrik voor het mensdom te zijn, niet om tot spel en vermaak voor hem te dienen.
d. Dat hij hem niet opgediend op zijn tafel kon krijgen hij en zijn metgezellen konden geen gastmaal van hem houden, zijn vlees is te vast om tot voedsel te kunnen dienen, en al ware dit ook niet zo - hij is niet gemakkelijk te vangen.
e. Dat zij zich niet konden verrijken met zijn buit, zullen zij hem delen onder de kooplieden? de beenderen aan de een, de olie aan de ander? Als zij hem kunnen vangen, dan zullen zij dit doen, maar waarschijnlijk was de kunst van de walvisvangst toen nog niet tot die volkomenheid gekomen als waartoe zij later gekomen is.
f. Dat zij hem niet konden verderven zijn huid niet met haken konden vullen, vers 26. Hij bleef buiten het bereik van hun werktuigen om te doden, of zo zij hem al aanraakten, troffen zij hem toch niet diep genoeg. Dat het nutteloos was het te beproeven: de hoop om hem te vangen, zal feilen, vers 28. Hij is zo geducht, dat de mensen, als zij het beproeven hem te vangen, op zijn aanzien terugdeinzen, en een sterk, kloekmoedig man schier in onmacht zal vallen. Zal hij ook voor zijn aangezicht niet neergeslagen worden? En zal dat de vervolgers niet doen aflaten? Leg uw hand op hem, zegt God aan Job, het is op uw gevaar. "Raak hem aan, zo gij durft, gedenk des strijds, hoe weinig gij instaat zijt om zo'n kracht tegen te treden, en wat dus waarschijnlijk de uitslag zal zijn van de strijd, en doe het niet meer, maar geef de poging op." Het is goed om des strijds te gedenken eer wij er ons toe begeven, en intijds het harnas af te leggen als wij inzien dat het doelloos zou zijn om het aan te houden. Hiermede wordt Job vermaand om niet voort te gaan in zijn twisten met God, maar vrede met Hem te maken, gedenk waarmee de strijd gewis zal eindigen, als het tot een werkelijk treffen komt. Zie Jesaja 27:4, 5.

2. Daaruit leidt Hij af hoe weinig hij bij machte was om met de Almachtige te strijden. Niemand is zo koen, niemand is zo roekeloos, om de leviathan op te wekken, Hoofdstuk 41:1, daar het bekend is dat hij hem zeker te sterk zal zijn, wie is dan hij, die zich voor Gods aangezicht stellen zou, om Hem of Zijn doen aan te klagen, of om de sterkte Zijns toorns te weerstaan? Indien de mindere schepselen, die onder de voeten van de mens gesteld zijn, en over welke hij heerschappij heeft, ons aldus in ontzag houden, hoe schrikkelijk moet dan niet de majesteit zijn van de grote God, die vrijmachtige heerschappij heeft over ons, en tegen wie de mens zolang in opstand is geweest! "Wie zal voor Zijn aangezicht bestaan van de tijd Zijns toorns af?"

HOOFDSTUK 41

1 (40:20) Zult gij de Leviathan met de angel trekken, of zijn tong met een koord, dat gij laat nederzinken? 2 (40:21) Zult gij hem een bieze in de neus leggen, of met een doorn zijn kaak doorboren? 3 (40:22) Zal hij aan u veel smekingen maken? Zal hij zachtjes tot u spreken? 4 (40:23) Zal hij een verbond met u maken? Zult gij hem aannemen tot een eeuwigen slaaf? 5 (40:24) Zult gij met hem spelen gelijk met een vogeltje, of zult gij hem binden voor uw jonge dochters? 6 (40:25) Zullen de metgezellen over hem een maaltijd bereiden? Zullen zij hem delen onder de kooplieden? 7 (40:26) Zult gij zijn huis met haken vullen, of met een visserskrauwel zijn hoofd? 8 (40:27) Leg uw hand op hem, gedenk des strijds, doe het niet meer. 9 (40:28) Zie, zijn hoop zal feilen; zal hij ook voor zijn gezicht neergeslagen worden? 10 (41:1) Niemand is zo koen, dat hij hem opwekken zou; wie is dan hij, die zich voor Mijn aangezicht stellen zou? 11 (41:2) Wie heeft Mij voorgekomen, dat Ik hem zou vergelden? Wat onder de gansen hemel is, is het Mijne. 12 (41:3) Ik zal zijn leden niet verzwijgen, noch het verhaal zijner sterkte, noch de bevalligheid zijner gestaltenis. 13 (41:4) Wie zou het opperste zijns kleeds ontdekken? Wie zou met zijn dubbelen breidel hem aankomen? 14 (41:5) Wie zou de deuren zijns aangezichts opendoen? Rondom zijn tanden is verschrikking. 15 (41:6) Zeer uitnemend zijn zijn sterke schilden, elkeen gesloten als met een nauwdrukkend zegel. 16 (41:7) Het een is zo na aan het andere, dat de wind daar niet kan tussen komen. 17 (41:8) Zij kleven aan elkander, zij vatten zich samen, dat zij zich niet scheiden. 18 (41:9) Elk een zijner niezingen doet een licht schijnen; en zijn ogen zijn als de oogleden des dageraads. 19 (41:10) Uit zijn mond gaan fakkelen, vurige vonken raken er uit. 20 (41:11) Uit zijn neusgaten komt rook voort, als uit een ziedenden pot en ruimen ketel. 21 (41:12) Zijn adem zou kolen doen vlammen, en een vlam komt uit zijn mond voort. 22 (41:13) In zijn hals herbergt de sterkte; voor hem springt zelfs de droefheid van vreugde op. 23 (41:14) De stukken van zijn vlees kleven samen; elkeen is vast in hem, het wordt niet bewogen. 24 (41:15) Zijn hart is vast gelijk een steen; ja, vast gelijk een deel van de ondersten molensteen. 25 (41:16) Van zijn verheffen schromen de sterken; om zijner doorbrekingen wille ontzondigen zij zich. 26 (41:17) Raakt hem iemand met het zwaard, dat zal niet bestaan, spies, schicht noch pantsier. 27 (41:18) Hij acht het ijzer voor stro, en het staal voor verrot hout. 28 (41:19) De pijl zal hem niet doen vlieden, de slingerstenen worden hem in stoppelen veranderd. 29 (41:20) De werpstenen worden van hem geacht als stoppelen, en hij belacht de drilling der lans. 30 (41:21) Onder hem zijn scherpe scherven; hij spreidt zich op het puntachtige, als op slijk. 31 (41:22) Hij doet de diepte zieden gelijk een pot; hij stelt de zee als een apothekerskokerij. 32 (41:23) Achter zich verlicht hij het pad; men zou de afgrond voor grijzigheid houden. 33 (41:24) Op de aarde is niets met hem te vergelijken, die gemaakt is om zonder schrik te wezen. 34 (41:25) Hij aanziet alles, wat hoog is, hij is een koning over alle jonge hoogmoedige dieren.

Om Job van Gods macht en schrikkelijke majesteit te overtuigen, worden hier verscheidene voorbeelden gegeven van de kracht en de verschrikking van de leviathan, die niet meer zijn, dan God hem gegeven heeft, en ook niet meer dan die onder Zijn bedwang zijn, Zijn aangezicht is schrikkelijk, vers 13, 14. Zijn schilden zijn gesloten, vers 6 - 8. Zijn adem en zijn nieren zijn lichtend, vers 9 – 12. Zijn vlees is vast vers 13 - 15, zijn kracht en moed, als hij aangevallen wordt, zijn onoverkomelijk, vers 16 - 21, zijn bewegingen zijn onstuimig en beroeren de wateren, vers 22, 32, zodat hij over het geheel een schrikkelijk schepsel is, tegen hetwelk de mens niet is opgewassen, vers 33, 34.

Job 41:1 - 25
In de vorige verzen had God aan Job getoond hoe onmachtig hij was om met de leviathan te handelen, hier stelt Hij Zijn eigen macht over dit machtige, massieve schepsel in het licht. Hier worden:
I. Gods vrijmachtige heerschappij en onafhankelijkheid in het licht gesteld, vers 11.

1. Dat Hij aan geen van Zijn schepselen iets verplicht of verschuldigd is. Indien er zijn, die voorgeven dat Hij hun iets verschuldigd is, laat hen dan die schuld bewijzen en zij zal hun ten volle uitbetaald worden, en niet gedeeltelijk als door een schikking. " Wie is Mij voorgekomen?" dat is: "Wie heeft Mij enigerlei verplichting opgelegd door enigerlei aan Mij bewezen dienst? Wie kan zeggen Mij voor te wezen? Indien er zodanigen waren, Ik zou niet lang bij hen achterblijven, Ik zou hun spoedig betalen." De apostel haalt dit aan om alle vlees voor Gods aangezicht te doen zwijgen. "Wie heeft Hem eerst gegeven en het zal Hem wedervergolden worden," Romeinen 11:35. Gelijk God het kwaad niet over ons doet komen dat wij verdiend hebben, zo schenkt Hij ons de gunsten, die wij niet verdiend hebben.

2. Dat Hij de rechtmatige Heer en eigenaar is van al de schepselen. "Al wat onder de gehele hemel is, al wat bezield of onbezield is, is Mijn (en dus ook deze leviathan) is onder Mijn bevel en ter Mijner beschikking, Ik heb er een onbetwistbaar recht van eigendom op en heerschappij er over." Alles is Zijner, wij zijn Zijner met alles wat wij hebben en doen, en daarom kunnen wij God niet tot onze schuldenaar maken, het is alles van U en wij geven het U uit Uwe hand. Alles is Zijner, indien Hij iets aan iemand verschuldigd was, Hij zou het nodige hebben om hem te betalen, de schuld is in goede handen. Alles is Zijner, en daarom heeft Hij onze diensten niet van node, en kan Hij er geen nut of voordeel van hebben. "Zo Mij hongerde, Ik zou het u niet zeggen, want Mijn is de wereld en haar volheid," Psalm 50:12.

II. Het bewijs en voorbeeld ervan aangetoond in de verwonderlijke bouw van de leviathan, vers 3. De delen van zijn lichaam, de kracht die hij oefent, inzonderheid als hij gesard wordt, en de schone evenredigheid in geheel zijn lichaam, zullen door God niet verzwegen of verborgen worden, en dus moeten wij er de macht van God in zien en erkennen. Hoewel hij zo monsterachtig groot is, is er toch een fraaie evenredigheid in hem te aanschouwen. In ons oog ligt schoonheid in het kleine - "nest sua gratia parvis - er is een eigenaardige bevalligheid in het kleine - "omdat wij zelf klein zijn, maar in Gods oog is zelfs de leviathan schoon, en indien Hij zelfs de walvis, zelfs de krokodil aldus noemt, dan betaamt het ons niet om van enig werk van Zijn handen te zeggen dat het lelijk is, het is genoeg om dit van ons eigen werk te zeggen, daar wij er reden toe hebben. God onderneemt het hier om ons als het ware een anatomisch gezicht te geven op de leviathan want Zijn werken komen het schoonst en voortreffelijkst uit als zij ontleed worden, en in hun onderscheiden delen en evenredigheden worden gezien.

1. Zelfs op de eerste aanblik schijnt de leviathan geducht en ongenaakbaar, vers 4, 5. Wie durft zo dicht tot hem naderen terwijl hij levend is, om een duidelijk gezicht te hebben op het opperste zijns kleeds, de huid, waarmee hij bedekt is als met een kleed, zo dicht bij hem om hem evenals aan een paard een teugel aan te doen, om hem aldus weg te leiden, zo dicht bij hem, dat hij onder het bereik is van zijn kaken, die als een dubbele breidel zijn. Wie zal het wagen in zijn mond te zien, zoals wij een paard in de mond zien? Wie de deuren zijns aangezichts opendoet zal zien dat rondom zijn tanden verschrikking is, zij zijn sterk en scherp, en geschikt om te verslinden. Het denkbeeld zou iemand doen sidderen om er een been of een arm tussen te hebben.

2. Zijn schilden zijn zijn schoonheid en kracht, en daarom zijn trots, vers 6 - 8. De krokodil is inderdaad merkwaardig om zijn schilden of schubben, als wij het verstaan van de walvis dan moeten wij onder deze schilden de verschillende bekledingen van zijn huid verstaan, of het kan ook wezen dat er in die zeeën walvissen waren, die schubben hadden. Hetgeen merkwaardig is in deze schilden of schubben, is dat zij zo dicht bij elkaar zijn, waardoor hij niet alleen warm wordt gehouden, want geen lucht of wind kan er doorheen komen, maar ook veilig is, want geen zwaard kan er door heen dringen. Vissen, die in het water leven, zijn dienovereenkomstig versterkt door de wijsheid Gods, die kleren geeft naardat Hij koude geeft.

3. Door zijn adem en zijn aanzien verspreidt hij verschrikking, als hij niest of water uitblaast dan is het als een schijnend licht, hetzij door het schuim of door het zonlicht dat erop schijnt, vers 9. Men zegt dat de ogen van de walvis in de nacht schitteren als een vuurvlam of, gelijk het hier heet, als de ogen des dageraads, men zegt hetzelfde van de krokodil. De adem van dit schepsel is zo heet, vanwege de grote natuurlijke warmte in zijn binnenste, dat brandende fakkels en vuurvonken, rook en vlam gezegd worden uit te gaan uit zijn mond, genoeg zou men denken om er kolen mee te laten gloeien, vers 10 - 12.
Deze hyperbolische uitdrukkingen zijn waarschijnlijk omtrent de leviathan gebruikt om de kracht en de verschrikking te kennen te geven van de toorn Gods, want dit alles is bedoeld om ons daarvan te overtuigen: een vuur uit zijn mond verteerde, Psalm 18:9. "De adem des Heeren zal Tofeth aansteken als een zwavelstroom," en het voor eeuwig brandend houden, Jesaja 30:33. De ongerechtige zal verdaan worden door de Geest Zijns monds, 2 Thessalonicenzen 2:8.

4. Hij is van een onoverwinbare kracht en schrikkelijke woestheid, zodat hij allen verschrikt, die hem in de weg komen, maar hijzelf wordt door niemand verschrikt. Beschouw zijn hals, daar herbergt de sterkte, vers 13. Zijn hoofd en zijn lichaam zijn goed samengevoegd, voor hem springt zelfs de droefheid van vreugde op, want waar hij ook komt overal richt hij schrikkelijk werk aan. Of wel de stormen, die de smart zijn voor anderen, zijn zijn blijdschap, wat voor anderen een schudding is, is een huppelen of dansen voor hem. Zijn vlees is vast samengevoegd, vers 14. De stukken ervan zijn zo vast, dat het moeilijk is om het te doorboren, het is of hij een en al been is, zijn hart is vast gelijk een steen, vers 15. Zijn moed evenaart zijn lichaamskracht en hoewel hij zo groot is, is hij toch niet log, maar lenig en vlug, gelijk zijn vlees en zijn huid niet doorboord kunnen worden, zo kan zijn moed niet worden versaagd, integendeel hij verschrikt en ontstelt allen, die hij ontmoet, vers 16. Als hij zich verheft gelijk een berg in de grote wateren, schromen zelfs de sterken, vrezen zij dat hij hun schepen omver zal werpen of hun een ander onheil zal berokkenen, om zijner doorbrekingen wil die hij in de wateren aanricht en die dood dreigen, ontzondigen zij zich, belijden zij hun zonden, begeven zij zich tot bidden, om zich te bereiden voor de dood. Wij lazen van hen, die in zo'n verschrikking zijn als zij de leviathan opwekken, Hoofdstuk 3:8, dat zij de dag vervloeken. Het was een vrees, die naar het schijnt, sommigen deed vloeken en anderen deed bidden, want evenals nu waren er ook toen zeelieden van zeer verschillend karakter, op wie de verschrikkingen van de zee een tegenovergestelde uitwerking hadden, maar allen komen daarin overeen dat er een grote verschrikking onder hen ontstaat als de leviathan zich verheft.

5. Alle werktuigen van slachting en dood, die tegen hem worden aangewend, schaden hem niet, en daarom zijn zij geen verschrikking voor hem, vers 17 - 20. Het zwaard en de spies, die van nabij wonden, zijn hem niets, de schichten, pijlen en slingerstenen, die op een afstand wonden, deren hem niet, daar de natuur hem zo wel tegen die alle gewapend heeft. De wapenen van verdediging, die de mensen gebruiken, als zij zich ten strijde begeven met de leviathan, zoals het pantser, doen aan de mensen soms niet meer dienst dan hun wapenen van

aanval, ijzer en koper zijn voor hem als stro en verrot hout, en hij belacht ze. Dat is het beeld van een verhard zondaar, die de verschrikkingen des Almachtigen veracht, en spot met al de bedreigingen van Zijn woord. De leviathan vreest de wapenen, die tegen hem gebruikt worden, zo weinig dat hij, om te tonen hoe sterk en stoutmoedig hij is, verkiest om op scherpe stenen, scherpe scherven, te liggen, vers 21, en daar ligt hij even gemakkelijk alsof hij op zacht slijk lag. Zij, die hardheid willen verduren, moeten er zich aan gewennen, er zich voor harden.

6. Zijn beweging in het water beroert het, en doet het schuimen, vers 22, 23. Als hij zich keert en wendt, en beweging maakt in het water, of zijn prooi vervolgt, doet hij de diepte zieden gelijk een pot, hij doet veel schuim op het water komen, zoals in een pot, die staat te koken, inzonderheid een pot met kokende zalf, en achter zich verlicht hij het pad, hetwelk zelfs een schip in het midden van de zee niet doet, Spreuken 30:19. Men kan het spoor van de leviathan onder het water ontdekken door de luchtbellen aan de oppervlakte, maar wie kan van het voordeel daarvan gebruik maken om hem te vervolgen? Men volgt het spoor van hazen in de sneeuw en doodt ze, maar hij, die het spoor van de leviathan volgt, durft hem niet naderen. Eindelijk. Dit bijzondere bericht gegeven hebbende van zijn delen en zijn kracht, en zijn schone evenredigheid, besluit Hij met vier dingen in het algemeen betreffende dit dier, vers 24, 25.

a. Dat hij weergaloos is onder de mindere schepselen: op de aarde is niets met hem te vergelijken, geen schepsel in deze wereld kan in kracht en verschrikking met hem worden vergeleken, of, de aarde is hier onderscheiden van de zee, zijn heerschappij is niet op aarde, aldus lezen sommigen deze woorden, maar in de wateren, en daar is door de Goddelijke voorzienigheid een wacht om hem gezet, Hoofdstuk 7:12, want indien het aan zo'n vreeslijk schepsel toegelaten was om op deze aarde vrijelijk rond te dwalen en te verwoesten, dan zou zij een onveilige en onaangename woonstede zijn voor de mens, voor wie zij bestemd is.

b. Dat hij moediger is dan ieder ander schepsel, hoe ook genaamd, hij is gemaakt om zonder schrik te wezen. De schepselen zijn zoals zij gemaakt zijn, de leviathan heeft kloekmoedigheid in zijn gestel, niets kan hem verschrikken of bevreesd maken. Andere schepselen daarentegen schijnen even bestemd te zijn om te vluchten als dit om te vechten. Onder de mensen zijn sommigen van nature stoutmoedig en dapper en anderen vreesachtig.

c. Dat hij zelf zeer hoogmoedig is, hoewel hij huist in de diepte, ziet hij alles aan wat hoog is, de wentelende baren, de dreigende rotsen, de zwevende wolken en de schepen onder zeil beziet dit geweldige dier met minachting, want hij denkt dat zij hem noch verminderen noch bedreigen. Wie groot is heeft een neiging tot minachting.

d. Dat hij een koning is over alle kinderen van de hoogmoed, dat is: hij is de hoogmoedigste van alle hoogmoedigen. Hij heeft meer om hoogmoedig op te wezen (aldus wordt dit door Dr. Caryl verklaard), dan de hoogmoedigste mensen van de wereld, en zo is dit een vernedering voor de hoogmoed en de trotse blikken van de mensen. Op wèlke volkomenheid van lichamelijke schoonheid de mensen ook bogen, de leviathan overtreft hen en is koning over hen. Sommigen lezen het in dier voege, dat het verstaan wordt van God: Hij, die alles ziet wat hoog is, is Koning over alle kinderen van de hoogmoed, Hij kan de behemoth temmen, Hoofdstuk 40:14, en ook de leviathan, hoe groot en stoutmoedig zij ook zijn. Deze rede betreffende deze twee dieren had ten doel om te bewijzen dat hij alleen God is, die alle hoogmoedigen kan zien en vernederen, en ten onder brengen, hen kan verpletteren en verbergen in het stof, Hoofdstuk 40:6 - 8, en zo eindigt zij met een "quad erat demonstrandum

- met hetgeen aangetoond moest worden:" Er is Een, die alles ziet wat hoog is, en in hetgeen waarin de mensen trots handelen is Hij boven hen. Hij is Koning over alle kinderen van de hoogmoed, hetzij die tot de redeloze of tot de met rede begaafde schepselen behoren, en kan ze allen buigen of breken, Jesaja 2:11. "De hoge ogen van de mensen zullen vernederd worden, en de hoogheid van de mannen zal neergebogen worden, en aldus zal de Heere alleen te die dage verheven zijn."

HOOFDSTUK 42

1 Toen antwoordde Job de HEERE, en zeide: 2 Ik weet, dat Gij alles vermoogt, en dat geen van Uw gedachten kan afgesneden worden. 3 Wie is hij, zegt Gij, die de raad verbergt zonder wetenschap? Zo heb ik dan verhaald, hetgeen ik niet verstond, dingen, die voor mij te wonderbaar waren, die ik niet wist. 4 Hoor toch, en ik zal spreken; ik zal U vragen, en onderricht Gij mij. 5 Met het gehoor des oors heb ik U gehoord; maar nu ziet U mijn oog. 6 Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as. 7 Het geschiedde nu, nadat de HEERE die woorden tot Job gesproken had, dat de HEERE tot Elifaz, de Themaniet, zeide: Mijn toorn is ontstoken tegen u, en tegen uw twee vrienden, want gijlieden hebt niet recht van Mij gesproken, gelijk Mijn knecht Job. 8 Daarom neemt nu voor ulieden zeven varren en zeven rammen, en gaat henen tot Mijn knecht Job, en offert brandoffer voor ulieden, en laat Mijn knecht Job voor ulieden bidden; want zekerlijk, Ik zal zijn aangezicht aannemen, opdat Ik aan ulieden niet doe naar uw dwaasheid; want gijlieden hebt niet recht van Mij gesproken, gelijk Mijn knecht Job. 9 Toen gingen Elifaz, de Themaniet, en Bildad, de Suhiet, en Zofar, de Naamathiet, henen, en deden, gelijk als de HEERE tot hen gesproken had; en de HEERE nam het aangezicht van Job aan. 10 En de HEERE wendde de gevangenis van Job, toen hij gebeden had voor zijn vrienden; en de HEERE vermeerderde al hetgeen Job gehad had tot dubbel zoveel. 11 Ook kwamen tot hem al zijn broeders, en al zijn zusters, en allen, die hem te voren gekend hadden, en aten brood met hem in zijn huis, en beklaagden hem, en vertroostten hem over al het kwaad, dat de HEERE over hem gebracht had; en zij gaven hem een iegelijk een stuk gelds, een iegelijk ook een gouden voorhoofdsiersel. 12 En de HEERE zegende Jobs laatste meer dan zijn eerste; want hij had veertien duizend schapen, en zes duizend kemelen, en duizend juk runderen, en duizend ezelinnen. 13 Daartoe had hij zeven zonen en drie dochteren. 14 En hij noemde de naam der eerste Jemima, en de naam der tweede Kezia, en de naam der derde Keren-happuch. 15 En er werden zo schone vrouwen niet gevonden in het ganse land, als de dochteren van Job; en haar vader gaf haar erfdeel onder haar broederen. 16 En Job leefde na dezen honderd en veertig jaren, dat hij zag zijn kinderen, en de kinderen zijner kinderen, tot in vier geslachten. 17 En Job stierf, oud en der dagen zat.

Salomo zegt: HET EINDE EENS DINGS IS BETER DAN ZIJN BEGIN, Prediker 7:8. Zo is het hier in de geschiedenis van Job: ten tijde des avonds was het licht. Wij hebben in dit boek drie dingen ontmoet, die, ik moet het bekennen, mij veel moeite gedaan hebben, maar in dit hoofdstuk vinden wij alle drie grieven volkomen hersteld, en komt alles terecht.

I. Het was ons een grote droefheid zo'n heilige man als Job was, zo gemelijk en korzelig te zien, zo onbehaaglijk voor zichzelf, en inzonderheid om hem met God te horen twisten en onbetamelijk tot Hem te spreken, maar, hoewel hij aldus viel, is hij toch niet weggeworpen, want hier komt hij weer tot zichzelf, komt hij door berouw weer in de rechte gezindheid, hij draagt leed over het verkeerde dat hij gezegd heeft, en herroept het, en vernedert zich voor God vers 1 - 6.

II. Het was ons ook een grote droefheid, Job en zijn vrienden zo onenig te zien, niet slechts van elkaar verschillende in mening en denkwijze, maar elkaar veel harde woorden toevoegende, een streng oordeel vellende over elkaar, hoewel zij allen wijze en Godvruchtige mannen waren, maar ook deze grief zien wij hier hersteld, de geschillen tussen hen worden gelukkig vereffend, de twist is beëindigd, al de gemelijke woorden, die zij tot elkaar gericht hebben, zijn vergeven en vergeten, en allen verenigen zich in offeranden en gebeden, die door God worden aangenomen, vers 7 - 9.

III. Het was ons een droefheid om een man van zo hoge Godsvrucht en die zo nuttig was als Job, zo zwaar beproefd te zien, zo ziek, zo gefolterd door pijn, zo arm en gesmaad en zo geminacht, tot het middelpunt gemaakt van alle rampen ven het menselijk leven, maar ook deze grief is hersteld, Job is volkomen genezen van al zijn kwalen, is meer dan ooit geëerd en bemind, verrijkt met een bezitting dubbel zo groot als die hij tevoren had, omringd van alle

gemakken en genoegens van het leven en een even groot voorbeeld van voorspoed, als het ooit van beproeving en geduld geweest is, vers 10 - 17. Dit alles is geschreven, ons tot lering, opdat wij onder deze of dergelijke beproevingen door lijdzaamheid en vertroosting van deze Schrift, hoop zouden hebben.

Job 42:1 - 6
De woorden van Job om zichzelf te rechtvaardigen, hadden een einde Hoofdstuk 31:40. Daarna heeft hij niets van die strekking meer gezegd. De woorden van Job om zichzelf te oordelen en te veroordelen begonnen in Hoofdstuk 39:37, 38. Hier gaat hij voort met woorden van dezelfde strekking, want, zo zijn lijdzaamheid al geen volmaakt werk had, zijn berouw over zijn ongeduld had het wèl. Hij is hier geheel en al verootmoedigd om zijn dwaasheid en zijn onbedacht spreken, en het werd hem vergeven. Godvruchtige mensen zullen hun fouten en gebreken ten laatste inzien en erkennen, al kost het ook enige moeite om hen er toe te brengen. Toen, nadat God alles tot hem gezegd had betreffende Zijn grootheid en macht, uitkomende in de schepselen, toen antwoordde Job de Heere, vers 1, niet om Hem tegen te spreken, hij had beloofd dit niet weer te zullen doen, Hoofdstuk 39:38 niet weer te zullen antwoorden, maar zich te zullen onderwerpen, en aldus moeten wij allen op de roepstem van God antwoorden.

I. Hij onderschrijft de waarheid van Gods onbeperkte macht, kennis en heerschappij, welke te bewijzen het doel was van Gods rede uit het onweder, vers 2. Verdorven hartstochten en praktijken ontstaan of uit sommige verdorven beginselen, of uit het veronachtzamen van en het ongeloof aan de beginselen van de waarheid, en daarom begint waar berouw in "de erkentenis van de waarheid," 2 Timotheüs 2:25.
Job erkent hier dat zijn verstand overtuigd is van de grootheid, heerlijkheid en volmaaktheid van God, waaruit de overtuiging zal volgen van zijn geweten betreffende zijn eigen dwaasheid in oneerbiedig van God te spreken.

1. Hij erkent dat God alles vermag. Wat kan te moeilijk zijn voor Hem, die behemoth en leviathan gemaakt heeft en naar Zijn wil en welbehagen kan leiden? Hij wist dit tevoren en had zelf zeer goed over dit onderwerp gesproken, maar nu wist hij het met toepassing. God had het eens gesproken, en toen heeft hij het tweemaal gehoord, dat de sterkte Godes is en dat het dus de grootst mogelijke dwaasheid en vermetelheid is om met Hem te twisten. "Gij vermoogt alles, en daarom kunt Gij mij uit die lage toestand opheffen, waaraan ik dikwijls dwaselijk gewanhoopt heb als iets onmogelijks, thans geloof ik, dat Gij machtig zijt dit te doen."

2. Dat geen gedachte Hem onthouden kan worden, dat is:
a. Van geen van onze gedachten kan Hem belet worden kennis te nemen. Er is op geen tijd een gemelijke, ontevreden, ongelovige gedachte in ons hart, of God is er getuige van. Het is tevergeefs om met Hem te twisten want wij kunnen onze voornemens en raadslagen niet voor Hem verbergen, en als Hij ze ontdekt, kan Hij ze teniet maken.
b. Er is geen gedachte van Hem, waarvan de uitvoering belet kan worden. Al wat de Heere behaagt doet Hij.
Job had dit hartstochtelijk gezegd, erover klagende: Wat Zijn ziel begeert, dat zal Hij doen, Hoofdstuk 23:13 nu zegt hij met genot en voldoening, dat Gods woord zal bestaan. Indien Gods gedachten over ons gedachten zijn des vredes, en Hij ons het einde en de verwachting geeft, dan kan Hij van het vervullen van Zijn genaderijke doeleinde niet worden teruggehouden wèlke moeilijkheden er schijnbaar ook in de weg te liggen.

II. Hij erkent zich schuldig aan hetgeen waarvan God hem in het begin van Zijn rede beschuldigd had, vers 3. "Heere, het eerste woord dat Gij gezegd hebt, was: Wie is hij, die de raad verduistert met woorden zonder wetenschap? Meer was niet nodig, dat woord heeft mij overtuigd, ik beken het: ik ben de man, die zo dwaas geweest is. Dat woord is doorgedrongen tot mijn geweten, heeft mij mijn zonde ordelijk voor ogen gesteld, het is te duidelijk om het te ontkennen, te slecht om het te verontschuldigen, ik heb de raad verborgen zonder wetenschap, ik heb onwetend de raad en de bedoelingen Gods met mij te beproeven voorbijgezien, en daarom heb ik met God getwist, en veel te veel mijzelf gerechtvaardigd, zo heb ik dan verhaald dingen, die ik niet verstond," dat is: "ik heb de beschikkingen van Gods voorzienigheid geoordeeld, terwijl ik volstrekt onbekend was met de redenen er voor." Hier:

1. Erkent hij onwetend te zijn omtrent de Goddelijke raadsbesluiten, en dat zijn wij allen. Gods oordelen zijn een grote afgrond, die wij niet kunnen peilen, en nog veel minder kunnen wij de oorsprong ervan ontdekken. Wij zien wat God doet, maar wij weten noch waarom Hij het doet, noch wat Hij er mee tot stand zal brengen, dat zijn dingen die te hoog en te wonderlijk voor ons zijn, buiten ons gezicht om ze te ontdekken, buiten onze macht om ze te veranderen, buiten onze bevoegdheid om er over te oordelen, het zijn dingen, die wij niet weten, zij zijn boven het bereik van ons verstand om er een uitspraak over te doen. De reden, waarom wij met Gods voorzienigheid twisten, is dat wij haar niet begrijpen, en wij moeten tevreden zijn om in het duister daaromtrent te wezen totdat de verborgenheid Gods vervuld zal worden.

2. Hij bekent onvoorzichtig en vermetel te zijn geweest door te spreken van hetgeen hij niet verstaat, en aan te klagen hetgeen, waarover hij niet kan oordelen. Die antwoord geeft eer hij zal gehoord hebben, dat is hem dwaasheid en schande. Wij doen onszelf onrecht, zowel als aan de zaak die wij op ons nemen te beslissen, als wij onbevoegd en onbekwaam zijn om er over te oordelen.

III. Hij zal niet antwoorden, maar hij zal, zoals hij gezegd heeft, Hoofdstuk 9:15, zijn Rechter om genade bidden. "Hoor toch, en ik zal spreken, vers 4 niet spreken als om te klagen of zich te verdedigen, Hoofdstuk 13:22, maar als een nederig smekeling, niet als iemand die wil onderrichten en voorschrijven, maar als een die begeert onderricht te worden, en gaarne wil dat hem voorgeschreven zal worden. Heere, doe mij geen moeilijke vragen meer, want niet op een uit duizend, die Gij mij gesteld hebt, zou ik kunnen antwoorden, maar geef mij verlof om onderricht van U te vragen, en weiger het mij niet, en verwijt mij mijn dwaasheid en zelfgenoegzaamheid niet, Jakobus 1:5. Nu is hij tot het gebed gekomen, dat Elihu hem geleerd heeft: Wat ik niet zie, leer Gij mij, Hoofdstuk 34:32 ‘3.

IV. Hij neemt de houding aan van een boetvaardige, en daarin volgt hij een goed beginsel. In waar berouw moet niet slechts overtuiging zijn van zonde, maar ook verbrijzeling van gemoed en droefheid naar God er over, een "bedroefd zijn naar God," 2 Corinthiers 7:9. Zodanig was Jobs droefheid over zijn zonde.

1. Job had in zijn berouw het oog op God, hij koesterde hoge gedachten van Hem, en dat was het beginsel waarnaar hij handelde, vers 5.
a. "Met het gehoor van het oor heb ik U gehoord, menigmaal toen ik jong was door mijn onderwijzers, door mijn vrienden nu onlangs, ik heb iets geweten van Uw grootheid en macht en soevereine heerschappij, en toch was ik door hetgeen ik gehoord heb er niet toe gebracht om mij te onderwerpen, zoals ik mij had behoren te onderwerpen, de denkbeelden, die ik van deze dingen had, dienden mij slechts om er over te spreken, maar hadden de rechte invloed

niet op mijn geest, maar nu hebt Gij U door een onmiddellijke openbaring aan mij ontdekt in Uw heerlijke majesteit, maar nu ziet U mijn oog, nu ervaar ik de kracht van deze waarheden, waarvan ik tevoren slechts een denkbeeld had, en daarom heb ik nu berouw en herroep wat ik zo dwaselijk gezegd heb. Het is een grote zegen om een goede opvoeding te hebben en van de dingen Gods te weten door het onderricht van Zijn woord en Zijn dienstknechten, "het geloof is uit het gehoor," en dat geloof zal dan waarschijnlijk tot ons komen als wij aandachtig horen met het gehoor van het oor.
b. Als ons verstand verlicht wordt door de Geest van de genade, dan zal onze kennis van Goddelijke dingen die, welke wij tevoren hadden even ver overtreffen als het zien met het oog datgene overtreft wat het slechts bij los gerucht vernomen heeft. Door het onderwijs van mensen openbaart God ons Zijn Zoon, maar door het onderwijs des Geestes openbaart Hij Zijn Zoon in ons, Galaten 1:16, en aldus verandert Hij ons naar hetzelfde beeld 2 Corinthiers 3:18.
c. Soms behaagt het Gode om Zich het volkomenst aan Zijn volk te openbaren door de bestraffingen Zijns woords en van Zijn voorzienigheid. "Thans nu ik ten volle beproefd ben, nu mij mijn fouten onder het oog zijn gebracht, nu ziet U mijn oog. De roede en de bestraffing geeft wijsheid. Welgelukzalig is de man, o Heere! die Gij tuchtigt en die Gij leert uit Uwe wet."

2. Job had in zijn berouw het oog op zichzelf, hij koesterde harde gedachten van zichzelf, en daarin gaf hij uitdrukking aan zijn smart over zijn zonden, vers 6. Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as.
Merk op:
a. Het betaamt ons ten diepste verootmoedigd te zijn wegens de zonden, waarvan wij overtuigd zijn geworden, en niet te blijven bij een oppervlakkig misnoegen op onszelf er over. Zelfs Godvruchtige mensen, die geen grove, schrikkelijke zonden hebben te belijden en te betreuren, moeten toch grote zielesmart hebben wegens de werkingen en het uitbreken van hoogmoed, hartstocht, gemelijkheid en ontevredenheid, en al hun haastige, onbedachtelijk gesproken woorden, daarover moeten wij verslagen zijn in het hart, bitterlijk bedroefd zijn. Zolang de vijand niet volkomen vernederd is, is de vrede onzeker.

b. Uitdrukkingen van droefheid naar God betamen aan boetvaardigen, Job had berouw in stof en as. Zonder dat er een innerlijke verandering is, zouden die uitwendige tekenen en uitdrukkingen slechts een bespotten zijn van God, maar als zij voortkomen uit oprecht berouw, uit wezenlijke zielesmart, dan geeft de zondaar er eer door aan God, is hij beschaamd, en dan kan hij het middel zijn om anderen tot berouw en bekering te brengen.
Jobs beproevingen hadden hem in de as gebracht, Hoofdstuk 2:8, hij zat neer in het midden van de as, maar nu hebben zijn zonden hem daar gebracht. Ware boetvaardigen treuren even van harte over hun zonden als zij ooit over uitwendige rampen en beproevingen getreurd hebben, maken er rouw over als over een enige zoon of een eerstgeborene, want zij zijn er toe gekomen om meer kwaad te zien in hun zonden dan in hun rampen.

c. Met waar berouw gaat altijd verfoeiing van zichzelf gepaard, Ezechiël 6:9. Zij zullen een walging aan zichzelf hebben over de boosheden, die zij in al hun gruwelen gedaan hebben. Wij moeten niet alleen toornig zijn op onszelf vanwege de schade, die wij door onze zonde aan onze eigen ziel hebben toegebracht, maar wij moeten onszelf verafschuwen omdat wij ons door de zonde hatelijk en verfoeilijk gemaakt hebben voor de reine en heilige God die het niet verdragen kan om de ongerechtigheid te aanschouwen. Indien de zonde waarlijk een verfoeisel voor ons is, dan zal zonde in onszelf dit in zeer bijzondere zin voor ons zijn, hoe dichter zij bij ons is, hoe afschuwelijker zij zijn zal.

d. Hoe meer wij zien van de majesteit en heerlijkheid van God, en hoe meer wij de snoodheid en hatelijkheid van de zonde bespeuren en van onszelf vanwege de zonde, hoe meer wij er onszelf om zullen vernederen en verfoeien. "Nu ziet mijn oog welk een God Hij is, die ik heb beledigd de glans dier majesteit, die ik door moedwillige zonde als in het aangezicht heb geslagen, de tederheid dier ontferming, die ik heb veracht en vertreden, nu zie ik welk een heilig en rechtvaardig God Hij is, aan wiens toorn ik mij heb blootgesteld, weshalve ik mij verfoei. "Wee mij, want ik verga." Jesaja 6:5. God had Job getart om alle hoogmoedigen te zien en ten onder te brengen. "Ik kan het niet," zegt Job, "ik heb genoeg te doen om mijn eigen hoogmoedig hart ten onder te brengen." Laat ons het aan God overlaten om de wereld te regeren, en laat het onze zorg zijn om in de kracht van Zijn genade onszelf, ons eigen hart goed te regeren.

Job 42:7 - 9
Job had in zijn redenen zeer veel geklaagd over de afkeuringen van zijn vrienden en hun harde behandeling van hem, en zich op God beroepen om als rechter te oordelen tussen hem en hen, en hij vond het hard dat de uitspraak niet terstond op dit beroep gevolgd was. Toen God tot Job sprak uit het onweder en hem ondervroeg, zou men gedacht hebben dat hij alleen ongelijk had en dat de uitspraak zeer zeker tegen hem zou zijn, maar nu vinden wij hier tot onze grote verrassing dat het juist andersom is, en de einduitspraak in het voordeel is van Job. Zo oordeel dan nooit vóór de tijd. Van hen, die waarlijk rechtvaardig zijn voor God, kan de gerechtigheid omfloerst zijn door de gewone rampen en beproevingen door strenge afkeuring en bestraffing van mensen, door hun eigen zwakheden en dwaze hartstochtelijkheid, door de scherpe bestraffing van het woord en hun eigen geweten, en de diepe verootmoediging hunner ziel onder de bewustheid van Gods verschrikkingen. En toch, ter bestemder tijd zullen die wolken uiteen gedreven worden, zal God "hun gerechtigheid doen voortkomen als het licht, en hun recht als de middag," Psalm 37:6. Hier heeft Hij Jobs gerechtigheid aan het licht gebracht, omdat hij als een eerlijk man er aan vastgehouden heeft en haar niet wilde loslaten. Wij hebben hier:

I. Het vonnis gewezen tegen de drie vrienden van Job, in het geschil tussen hen en hem. Elihu wordt hier niet bestraft of berispt, want hij heeft zich in die twist van de overigen onderscheiden door een beter inzicht in en betere behandeling van de zaak, niet gehandeld als partij, maar als moderateur of leider, en gematigdheid zal lof hebben van God, hetzij zij die al of niet heeft van de mensen. In de uitspraak hier gegeven, wordt Job verhoogd, en worden zijn drie vrienden vernederd. Terwijl wij de redenen van beide zijden hebben beschouwd en overwogen, konden wij niet ontdekken en durfden dus niet bepalen wie gelijk had. Wij dachten dat er waarheid was aan beide zijden maar konden niet met juistheid onderscheiden wie gelijk en wie ongelijk had, ook zouden wij voor niets ter wereld uitspraak hebben willen doen in de zaak, uit vrees dat die uitspraak onrechtvaardig zou zijn. Het is kostelijk dat het oordeel des Heeren is, en wij zijn er zeker van dat het altijd naar waarheid is, daarnaar verwijzen wij en daaraan zullen wij ons houden. In de uitspraak nu, die hier gegeven is:

1. Wordt Job grotelijks verhoogd, en komt hij er met ere af. Hij was slechts een tegen drie, een bedelaar tegenover drie vorsten maar God aan zijn zijde hebbende, behoefde hij voor de uitkomst niet te vrezen, al zouden er zich ook duizenden tegen hem gesteld hebben. Merk hier op:
A. Wanneer God voor hem verscheen: nadat de Heere die woorden tot Job gesproken had, vers 7. Nadat Hij hem overtuigd en verootmoedigd had, hem tot berouw had doen komen over hetgeen hij verkeerd had gesproken, toen heeft Hij hem erkend in hetgeen hij goed had

gesproken, heeft Hij hem vertroost en geëerd, maar niet eerder. Want wij zijn niet bereid voor Gods goedkeuring, vóór wij onszelf oordelen en veroordelen, maar toen heeft Hij aldus zijn zaak bepleit, want Hij, die verscheurd heeft, zal ons genezen, Hij, die geslagen heeft, zal ons verbinden. De Trooster zal overtuigen Johannes 16:8. Zie op wat wijze wij kunnen verwachten door God aangenomen te worden, wij moeten eerst onder de Goddelijke bestraffingen worden verootmoedigd. Nadat God door deze woorden te spreken droefheid gewerkt had, keerde Hij weer en ontfermde Hij zich naar de grootheid van Zijn barmhartigheden, want Hij zal niet tot in eeuwigheid twisten, maar met mate twisten en de harde wind wegnemen ten dage des oostenwinds. Nu Job zich vernederd heeft, verhoogt hem God. Ware boetvaardigen zullen gunst bij God vinden, en wat zij verkeerds gezegd en gedaan hebben, zal niet meer tegen hen gedacht worden. Als wij ertoe gebracht zijn onszelf te verfoeien, dan heeft God een welbehagen in ons.

B. Hoe Hij voor hem verscheen. Er wordt ondersteld en aangenomen dat al zijn overtredingen waren vergeven, want als hij verhoogd en vereerd is gelijk wij hem hier verhoogd en vereerd zien, dan is hij ook gerechtvaardigd.
Job had soms met grote zekerheid te kennen gegeven dat God hem ten laatste zuiveren zal, en hij is in die hoop niet beschaamd geworden.

a. God noemt hem telkens en nogmaals Zijn knecht Job, vier maal in twee verzen, en Hij schijnt er behagen in te hebben om hem aldus te noemen, evenals voor Zijn rampen nog over hem gekomen waren, Hoofdstuk 1:8. Hebt gij ook acht geslagen op Mijn knecht Job? Hoewel hij nu arm en veracht is is hij toch Mijn knecht en Mij even dierbaar als toen hij nog voorspoedig was. Hoewel hij zijn fouten en gebreken heeft, en gebleken is een mens te zijn van gelijke bewegingen als anderen, hij heeft met Mij getwist, hij heeft het ondernomen om Mijn oordeel teniet te doen, hij heeft de raad verduisterd met woorden zonder wetenschap, maar hij ziet nu zijn dwaling in en herroept haar, en daarom is hij toch nog Mijn knecht Job. Als wij nog vasthouden aan de oprechtheid en trouw van dienstknechten Gods, zoals Job er aan vastgehouden heeft, dan kunnen wij voor een tijd de vertroosting en de eer van die betrekking moeten missen, maar zij zal ons ter bestemder tijd teruggegeven worden, zoals zij hem teruggegeven was. De duivel had op zich genomen te bewijzen dat Job een geveinsde was, en zijn drie vrienden hadden hem veroordeeld als een goddeloze, maar God zal hen, die Hij aanneemt, belijden en hen door geen boosaardigheid van hel of aarde ter neer laten werpen. Als God zegt: Wèl, gij goede en getrouwe dienstknecht, dan is er niet heel veel aan gelegen dat iemand iets anders zegt.

b. Hij erkent dat hij recht van Hem had gesproken, beter dan zijn tegenstanders. Hij heeft een veel beter bericht gegeven van de Goddelijke voorzienigheid dan zij. Zij hadden onrecht gedaan aan God door voorspoed tot een kenteken te maken van de ware kerk, en beproevingen tot een stellige aanduiding van Gods toorn, maar Job had Hem recht gedaan, door te verklaren en vol te houden dat Gods liefde en haat beoordeeld moeten worden naar hetgeen in de mens is, niet naar hetgeen voor hem is, Prediker 9:1.

Merk op:

Ten eerste. Diegenen laten God en Zijn voorzienigheid het meest recht wedervaren, die meer het oog hebben op de beloning en straf in een andere wereld dan op die in deze wereld en met het vooruitzicht daarop de moeilijkheden van het tegenwoordige Godsbestuur oplossen. Job had de dingen naar een toekomstig oordeel en de toekomende staat verwezen, meer dan zijn vrienden dit gedaan hadden, en daarom heeft hij recht van God gesproken, beter dan zijn vrienden dit gedaan hadden.

Ten tweede. Hoewel Job sommige verkeerde dingen gezegd heeft, zelfs nopens God, over wie en tot wie hij met al te veel vrijmoedigheid had gesproken, wordt hij toch geprezen voor hetgeen hij sprak dat recht was. Wij moeten niet alleen niet verwerpen wat recht en goed is, maar er ook de rechtmatige lof niet aan onthouden, al is het ook dat er nog een mengsel van menselijke zwakheid onder loopt.

Ten derde. Job had gelijk, en Zijn vrienden hadden ongelijk, en toch was hij in moeite en pijn, en waren zij gerust en op hun gemak, een duidelijk bewijs dat wij over de mensen en hun gevoelens niet kunnen oordelen door op hun gelaat of in hun beurs te zien, Hij alleen kan het onfeilbaar doen, die in het hart van de mensen ziet.

c. Hij staat in voor Job, staat er voor in dat hij, niettegenstaande al het onrecht dat Zijn vrienden hem aangedaan hebben, zo'n goede man is van een tedere en vergevingsgezinde aard, dat hij zeer gaarne voor hen zal bidden en zijn invloed in de hemel tot hun behoeve zal aanwenden. "Mijn knecht Job zal voor u bidden, Ik weet dat hij dit doen zal. Ik heb hem vergeving geschonken, en daar smaakt hij de vertroosting van, en daarom zal hij ook u vergeving schenken."

d. Hij stelt hem aan tot priester van de vergadering en belooft dat Hij hem en zijn voorbede voor zijn vrienden zal aannemen. "Gaat met uw offeranden heen tot Mijn knecht Job, want hem zal Ik aannemen." Hen, die God wast van hun zonden, maakt Hij zich tot koningen en priesters. Ware boetvaardigen zullen niet slechts als smekelingen voor zichzelf gunst vinden maar ook als voorbidders voor anderen worden aangenomen. Het was een grote eer, die God Job aandeed door hem aan te stellen om offeranden te offeren voor zijn vrienden, zoals hij het vroeger voor Zijn kinderen placht te doen, Hoofdstuk 1:15. En het was een gelukkig voorteken van zijn wederherstelling in zijn staat van voorspoed dat hij aldus het priesterschap weer uitoefende. En zo werd hij een type van Christus, door wie alleen wij en onze geestelijke offeranden Gode aangenaam zijn. Zie 1 Petrus 2:5. "Gaat heen tot Mijn knecht Job, tot Mijn knecht Jezus" (voor wie Hij een wijle Zijn aangezicht had verborgen), "geeft uw offeranden in Zijn hand, maakt gebruik van Hem als uw voorspraak, want Hem zal Ik aannemen, buiten Hem moet gij verwachten behandeld te worden naar uw dwaasheid." En gelijk Job gebeden en offeranden geofferd heeft voor hen, die hem gegriefd en zijn hart gewond hadden, zo heeft Christus gebeden en is Hij gestorven voor Zijn vervolgers, en leeft Hij eeuwig om voor de overtreders te bidden.

2. Jobs vrienden zijn diep vernederd. Het waren vrome mannen, en ze behoorden aan God, en daarom wilde Hij hen niet meer in hun dwaling laten blijven, dan Job, hem verootmoedigd hebbende door een rede uit een onweder, volgt Hij een andere methode om ook hen te verootmoedigen.
Job, die Hem het dierbaarst was, werd het eerst bestraft, en de anderen op hun beurt. Het is waarschijnlijk dat zij, toen zij tot Job hoorden spreken, zich gevleid hebben met de waan dat zij gelijk hadden en dat al de schuld bij Job lag, maar God heeft hen spoedig bestraft en hun het tegendeel doen weten. In de meeste geschillen en twistgedingen is er iets verkeerds aan beide zijden, hetzij in de zaak zelf of in de bespreking ervan, of in beide, en het is voegzaam dat dit aan beide zijden gezegd wordt, dat men beide partijen hun dwalingen doet inzien. God richt dit tot Elifaz, niet alleen als de oudste, maar als de aanvoerder in de aanval op Job gedaan.

a. God zegt hun duidelijk dat zij niet recht van Hem hebben gesproken, gelijk Job, dat is: zij hadden Job bestraft en veroordeeld op een valse onderstelling, hadden God voorgesteld als tegen Job strijdende als een vijand, toen Hij in werkelijkheid hem slechts beproefde als een

vriend, dit was niet recht. Diegenen spreken niet recht van God, die Zijn vaderlijke kastijdingen van Zijn eigen kinderen voorstellen als rechterlijke straffen, en hen daarom van Zijn gunst afsnijden. Het is gevaarlijk om een liefdeloos oordeel uit te spreken over de geestelijke en eeuwige toestand van anderen, want aldus kunnen wij misschien diegenen veroordelen, die God heeft aangenomen, hetgeen zeer tergend en beledigend voor Hem is, het is Zijn kleinen te ergeren, en Hij acht zichzelf verongelijkt in het onrecht, dat hun wordt aangedaan.

b. Hij verzekert hun dat Zijn toorn tegen hen ontstoken is. Mijn toorn is ontstoken tegen u en tegen uw twee vrienden. God is zeer vertoornd op hen, die hun broederen minachten en smaden en een hard oordeel over hen vellen hetzij om hun rampen of om hun zwakheden en tekortkomingen. Hoewel zij wijze en vrome mannen waren, is God toch, toen zij verkeerd gesproken hebben, vertoornd op hen geweest en heeft Hij hun dit doen weten.

c. Hij eist een offerande van hen, om verzoening te doen voor hetgeen zij verkeerd gezegd hadden, ieder hunner moet zeven varren en zeven rammen brengen om Gode tot een brandoffer geofferd te worden, want het schijnt dat vóór de wet van Mozes, alle offers, zelfs die ter verzoening gebracht werden, geheel en al verbrand werden, en daarom aldus genoemd werden. Zij dachten verwonderlijk goed te hebben gesproken en dat God hun dank verschuldigd was, omdat zij Zijn zaak bepleit hadden, en er hun een goede beloning van Hem voor toekwam. Maar hun wordt aangezegd dat Hij integendeel misnoegd op hen is een offer van hen eist, en hen dreigt anders met hen te handelen naar hun dwaasheid. God is dikwijls toornig op ons wegens hetgeen waarop wij trots zijn, en ziet veel verkeerds in hetgeen wij denken zo goed gedaan te zijn.

d. Hij beveelt hun heen te gaan tot Job en hem te verzoeken hun offeranden te offeren en voor hen te bidden, want anders zullen zij niet aangenomen worden. Hiermede heeft God bedoeld:
(1). hen te vernederen en omlaag te brengen. Zij waanden dat zij alleen de gunstgenoten des hemels waren en dat Job aldaar geen invloed had, maar God geeft hun te verstaan dat hij aldaar meer invloed had dan zij, dat hij meer dan zij bij Hem in gunst stond. De dag kan komen wanneer zij, die Gods volk laken en minachten, om hun gunst zullen vragen, en zullen "bekennen dat God hen liefheeft" Openbaring 3:9. De dwaze maagden zullen aan de wijze om olie vragen.
(2). Hen te verplichten om zich met Job te verzoenen, als de voorwaarde waarop zij met God verzoend kunnen worden. Indien uw broeder iets tegen u heeft, (gelijk Job zeer veel tegen hen had), gaat heen, verzoent u eerst met uw broeder, komt dan en offert uw gaven. Voor aangedaan onrecht moet eerst, naar de aard van de zaak het vereist, voldoening gegeven worden, eer wij van God vergeving van zonde kunnen hopen. Zie hoe volkomen God de zaak van Zijn dienstknecht Job omhelst. God wil niet verzoend worden met hen, die hem beledigd hebben, vóór zij hem om vergeving hebben gevraagd en zich met hem hebben verzoend.
Job en zijn vrienden hadden grotelijks met elkaar verschild van gevoelen omtrent vele dingen, en zij waren te scherp in hun uitdrukkingen tegen en over elkaar, maar nu moeten zij weer vrienden worden, met elkaar worden verzoend, en te dien einde moeten zij niet opnieuw de zaak gaan bespreken, niet trachten er een andere wending aan te geven - dat zou dan eindeloos worden - maar zij moeten samenstemmen in offerande en gebed, en dat moet hen met elkaar verzoenen. Zij moeten zich verenigen in liefde en Godsvrucht, als zij het niet eens met elkaar kunnen worden in gevoelen en denkwijze. Zij, die het niet met elkaar eens zijn in hun oordeel over min belangrijke zaken, zijn toch een in Christus, het grote offer, en ontmoeten elkaar voor dezelfde troon van de genade, en daarom behoren zij elkaar lief te hebben en elkaar te verdragen. En merk ook nog op dat God, toen Hij toornig was op Jobs vrienden, zelf hun de

weg gewezen heeft om met Hem verzoend te worden. Onze twisten met God beginnen altijd bij ons, maar de verzoening begint bij Hem, gaat van Hem uit.

II. De berusting van Jobs vrienden in deze uitspraak, vers 9. Het waren Godvruchtige mannen, en zodra zij begrepen wat de zin en wil des Heeren was, deden zij wat Hij hun gebood, en dat wel spoedig en zonder tegenspreken, hoewel het tegen vlees en bloed inging om aldus een bede te richten tot hem, die zij hadden veroordeeld. Zij, die met God verzoend willen wezen, moeten zorgvuldig gebruik maken van de voorgeschreven middelen en methoden ter verzoening. Vrede met God kan alleen op Zijn wijze verkregen worden en op Zijn voorwaarden, en die zullen nooit hard toeschijnen aan hen, die dit voorrecht weten te waarderen, maar hem gaarne hebben op iedere voorwaarde, al is die ook nog zo vernederend.
Jobs vrienden hadden zich allen verenigd in hem te beschuldigen, en nu verenigen zij zich om hem om vergeving te vragen, zij, die tezamen gezondigd hebben, moeten er tezamen berouw over hebben. Zij, die zich op God beroepen, gelijk zowel Job als zijn vrienden dikwijls gedaan hadden, moeten het vaste besluit nemen om zich bij Zijn uitspraak neer te leggen, hetzij die aangenaam of onaangenaam voor hen is. En zij, die nauwkeurig Gods geboden opvolgen, behoeven niet te twijfelen aan Zijn gunst, en de Heere nam het aangezicht van Job en zijn vrienden aan in verhoring van zijn gebed. Er wordt niet gezegd: Hij nam hen aan (hoewel dat er in opgesloten ligt maar Hij nam het aangezicht van Job aan voor hen, aldus "heeft Hij ons begenadigd in de Geliefde," Efeziërs 1:6, Mattheüs 3:17.
Job heeft op het getuigenis, dat God van hem gegeven heeft, zijn vrienden niet bespot of gehoond, toen zij zich aan hem moesten onderwerpen, maar God genadiglijk met hem verdoend zijnde, was hij ook gemakkelijk met hen verzoend, en toen heeft God zijn aangezicht aangenomen. Dat is het, waarop wij in al onze gebeden het oog moeten hebben, namelijk om door de Heere te worden aangenomen, dat moet het toppunt zijn van onze eerzucht, niet om lof te hebben van mensen, maar om God te behagen.

Job 42:10 - 17
"Gij hebt de verdraagzaamheid Jobs gehoord" zegt de apostel, Jakobus 5:11, "en gij hebt het einde des Heeren gezien," dat is: welk einde de Heere gemaakt heeft aan al zijn beproevingen. In het begin van dit boek hadden wij Jobs verdraagzaamheid of geduld onder zijn rampen tot een voorbeeld, hier, aan het einde van het boek, hebben wij tot onze aanmoediging om dat voorbeeld te volgen, het gelukkig einde van al zijn rampen en de staat van voorspoed waartoe hij daarna gebracht werd ter bevestiging van die waarheid dat diegenen gelukkig zijn te achten, die verdragen. Misschien was ook de buitengewone voorspoed, waarmee Job gekroond werd na zijn beproevingen, bedoeld om voor ons Christenen een type en afschaduwing te zijn van de heerlijkheid en gelukzaligheid des hemels, die de beproevingen van deze tegenwoordige tijd voor ons werken, en waarin zij ten laatste zullen eindigen, dat zal al de genietingen, die wij nu hebben meer dan verdubbelen, zoals Jobs latere voorspoed meer dan het dubbele was van zijn vroegere voorspoed, hoewel hij toen groter was dan al die van het Oosten. Hij, die op de rechte wijze verzoeking verdraagt, zal als hij beproefd zal geweest zijn, "de kroon des levens ontvangen," Jakobus 1:12, zoals Job, nadat hij beproefd was geweest, al de rijkdom en eer en vertroosting heeft ontvangen, waarvan wij hier het bericht hebben.

I. God is in gunst en genade tot hem wedergekeerd, en Zijn gedachten over hem waren gedachten des vredes en niet des kwaads, dat Hij hem gaf het einde en de verwachting (ja boven de verwachting, Jeremia 29:11. Zijn rampen begonnen in Satans boosaardigheid, die God terughield, zijn herstelling, zijn wederoprichting begon in Gods genade, die Satan niet kon tegenstaan of beletten.

Jobs grootste verdriet, de treurigste toon in al zijn klachten en waarop hij de meeste nadruk heeft gelegd was dat God tegen hem was, tegen hem optrad, maar nu is God blijkbaar voor hem, treedt Hij voor hem op, waakt Hij over hem om te bouwen en te planten, zoals Hij over hem gewaakt had (in zijn gevoel en begrip tenminste) om uit te rukken en af te breken, en te verstoren en te verwoesten, Jeremia 31:28. Dit geeft terstond een ander aanzien aan zijn zaken, alles ziet er nu even aangenaam en veelbelovend uit als het tevoren somber en dreigend heeft uitgezien.

1. God wendde de gevangenis van Job, dat is: Hij herstelde zijn grieven en nam al de oorzaken weg van zijn klachten, maakte hem los van de band, waarmee Satan hem lange tijd gebonden had, en verloste hem uit de wrede handen, waarin Hij hem overgeleverd had. Wij kunnen onderstellen dat hij nu ook van zijn kwalen en ziekte genezen was, zo plotseling en zo volkomen, dat de genezing schier wonderdadig was, zijn vlees werd frisser dan het was in de jeugd en hij is tot de dagen van zijn jonkheid wedergekeerd. Wat meer was, hij bespeurde een grote verandering in zijn gemoed, hij was kalm en gerust, de beroering was voorbij, zijn onrustige gedachten waren verdwenen, zijn vrees was gestild en de vertroostingen Gods waren nu evenzeer de verlustiging van zijn ziel als Zijn verschrikkingen haar last geweest zijn. Het getij aldus gekeerd zijnde, begonnen zijn rampen even sterk en snel af te nemen, als zij opgekomen waren, toen hij bad voor zijn vrienden, bad bij de offeranden, die hij voor hen offerde. De genade keerde niet terug toen hij met zijn vrienden twistte, nee, hoewel hij het recht aan zijn zijde had, maar toen hij voor hen bad, want God wordt beter gediend door en schept meer behagen in onze warme Godsvrucht dan in onze warme twistredenen. Toen Job zijn berouw volkomen maakte door aan de mensen hun misdaden te vergeven, heeft God Zijn vergeving volkomen gemaakt door zijn gevangenis te wenden. Wij bevorderen in werkelijkheid ons eigen heil als wij bidden voor onze vrienden, als wij op de rechte wijze bidden, want in dat bidden is niet alleen geloof, maar ook liefde. Christus heeft ons geleerd met en voor anderen te bidden door ons te leren zeggen: *Onze Vader;* en in het zoeken van genade voor anderen kunnen wij genade vinden voor onszelf. Onze Heere Jezus heeft Zijn verhoging en heerschappij daar, waar Hij voor eeuwig leeft om voor ons te bidden. Door het wenden van Jobs gevangenis verstaan sommigen de teruggave door de Sabeërs en Chaldeeën van het vee dat zij van hem geroofd hadden, daar God hun hart wonderbaarlijk geneigd had om dit te doen, en daarmee heeft hij zijn wereldse zaken opnieuw begonnen. Waarschijnlijk was dit, deze rovers hadden zijn goed ingeslokt maar waren genoodzaakt het weer uit te spuwen, Hoofdstuk 20:15. Ik versta het echter veeleer van de algemene wending, die nu gegeven was.

2. God heeft zijn bezittingen verdubbeld: De Heere vermeerderde al hetgeen Job gehad had tot dubbel zoveel. Waarschijnlijk heeft Hij hem eerst op de een of andere wijze te kennen gegeven dat het Zijn genaderijk voornemen was, om hem langzamerhand ter bestemder tijd tot zo'n hoogte van voorspoed te brengen dat hij tweemaal zoveel zou hebben als hij ooit bezeten heeft, ter bemoediging van zijn hoop en ter opwekking van zijn naarstigheid en opdat het zou blijken dat zijn verwonderlijke toeneming een bijzonder teken was van Gods gunst. En het kan beschouwd worden als bedoeld:
a. Tot vergoeding van zijn verliezen. Hij heeft geleden om de eer van God en daarom heeft God het hem met interest vergoed, ja gaf hem meer dan rente op rente. God zal er voor zorgen dat niemand iets bij Hem verliest.
b. Om zijn geduld te belonen en zijn vertrouwen op God dat hij (niettegenstaande de werkingen van het bederf) niet weggeworpen heeft, maar nog vasthield, en dat is het, "hetwelk een grote vergelding des loons heeft," Hebreeën 10:35.

Jobs vrienden hadden dikwijls hun bestraffing van hem daarmee gerechtvaardigd: Zo gij zuiver en recht zijt, gewis zal Hij nu opwaken om uwentwil, Hoofdstuk 8:6, te kennen gevende dat hij, daar God dit niet deed, niet zuiver en recht was. "Welnu," zegt God, "ofschoon uw argument geen steek houdt, zal Ik toch ook daardoor de oprechtheid van Mijn knecht Job aantonen, zijn laatste zal grotelijks vermeerderd worden en hieruit zal dan blijken, daar gij dit zo wijt, dat het niet om enigerlei ongerechtigheid in zijn handen was, dat hij al deze verliezen geleden heeft." Nu kwam het uit dat Job reden had om God te loven voor Zijn wegnemen (zoals hij gedaan heeft, Hoofdstuk 1:2 daar Hij toch zo ruime vergoeding schonk.

II. Zijn oude naburen, bekenden en bloedverwanten waren zeer vriendelijk voor hem vers 11. Zij waren van hem vervreemd, en het was niet het minste van zijn verdriet in zijn staat van beproeving, bitter heeft hij geklaagd over hun onvriendelijkheid, Hoofdstuk 19:13 en verv. Maar nu bezochten zij hem met alle mogelijke uitdrukkingen van genegenheid en achting.

1. Zij eerden hem, door evenals voorheen bij hem te komen eten (maar wij kunnen onderstellen dat zij in stilte de benodigde provisie er voor mee brachten, zodat hij de eer had van hen te onthalen zonder de kosten er voor te hebben.)

2. Zij sympathiseerden met hem, toonden een tedere zorg over hem, zoals het aan broeders betaamt. Zij beklaagden hem toen zij over zijn rampen spraken, en vertroostten hem toen zij Gods genadig wederkeren tot hem zagen. Zij weenden om zijn smarten en verheugden zich in zijn blijdschap, en betoonden zich niet zulke moeilijke vertroosters te zijn als zijn drie vrienden, die in de beginne zo ijverig en gedienstig schenen. Zij waren niet zo voornaam, noch zo geleerd en welsprekend als dezen, maar zij bleken veel meer vriendelijk en instaat om Job te vertroosten. God verkiest soms het zwakke en dwaze van de wereld, evenals ter overtuiging, zo ook ter vertroosting.

3. Zij deden een collecte onder elkaar om zijn verliezen te herstellen, en hem weer in goeden doen te brengen. Zij achtten het niet genoeg om te zeggen: Word warm, word verzadigd, maar gaven hem dingen, die hem nuttig konden zijn, Jakobus 2:16. Ieder hunner gaf hem een stuk geld, de een meer, de ander minder waarschijnlijk, naar hun vermogen was, en ieder hunner een gouden voorhoofdsiersel, een ornament dat zeer in gebruik was onder die van het oosten, en zo goed als geld voor hem zou zijn. Dit was een overvloed, die zij wel konden missen, en de regel is: dat onze overvloed zij om het gebrek van onze broederen te vervullen. Maar waarom hebben Jobs bloedverwanten hem nu ten laatste deze vriendelijkheid betoond?

a. God gaf het hun in het hart om dit te doen, en ieder schepsel is datgene voor ons, wat Hij het doet zijn. Job had God erkend in hun vervreemding van hem, waarvoor God hem nu beloonde door hen tot hem te doen wederkeren.

b. Misschien hebben sommigen van hen zich van hem teruggetrokken, omdat zij dachten dat hij een huichelaar was, maar nu zijn oprechtheid openbaar werd, keerden zij tot hem en de gemeenschap met hem weer terug. Toen God zich vriendelijk jegens hem betoonde, waren zij allen bereid om ook vriendelijk jegens hem te zijn, Psalm 119:74, 79. Anderen van hen kunnen zich teruggetrokken hebben omdat hij arm was en ziek en een zeer treurige aanblik opleverde, maar nu hij begon te herstellen, wilden zij de bekendheid met hem wel weer vernieuwen. Zwaluwvrienden, die in de winter weggaan zullen in de lente terugkeren, al is hun vriendschap ook van weinig waarde.

c. Misschien heeft de bestraffing, die God aan Elifaz en de andere twee heeft gegeven om hun onvriendelijkheid jegens Job, de overigen van zijn vrienden opgewekt om weer te keren tot hun plicht. Bestraffingen aan anderen moeten wij als vermaningen en onderrichtingen aan onszelf beschouwen.

4. Job bad voor zijn vrienden, en toen vergaderden zij zich om hem heen, overwonnen door zijn vriendelijkheid, en ieder hunner wenste door hem herdacht te worden in zijn gebeden. Hoe meer wij bidden voor onze vrienden en bloedverwanten, hoe meer vertroosting en aangenaamheid wij van hen kunnen verwachten.

III. Zijn bezitting is verwonderlijk toegenomen door de zegen van God op het weinige, dat zijn vrienden hem gaven. Hij heeft hun gaven dankbaar aangenomen, en achtte het niet beneden zich om zijn vermogen door hun bijdragen weer te herstellen. Hij heeft zijn vrienden niet gedrongen om geld voor hem bijeen te brengen, daarvan spreekt hij zich vrij Hoofdstuk 6:22. Heb ik gezegd: Brengt mij en geeft geschenken voor mij van uw vermogen? Maar wat zij brachten heeft hij dankbaar aangenomen, en hij heeft hun hun vroegere onvriendelijkheid niet verweten, noch hun gevraagd waarom zij dit niet eerder gedaan hebben. Hij was noch zo geldgierig of hebzuchtig om hun liefdadigheid te vragen, noch zo trots of gemelijk om haar te weigeren, toen zij hem hun gaven brachten, en daar hij nu in zo'n goede gezindheid was, gaf God hem hetgeen veel beter was dan hun geld en hun voorhoofdsierselen, en dat was Zijn zegen, vers 12. Nu vertrooste hem de Heere naar de dagen in welke Hij hem geplaagd en bedroefd had, en zegende zijn laatste meer dan zijn eerste. Merk op:

1. De zegen des Heeren, die maakt rijk, Hij is het, die ons het vermogen geeft om rijkdom te verkrijgen, en op eerlijke vlijt en inspanning voorspoed geeft. Zo moeten dan zij, die wèl willen varen, het oog gericht houden op Gods zegen, en zij, die welvaart verkregen hebben moeten dit niet toeschrijven aan hun eigen vlijt en kennis, maar hun verplichting aan God erkennen voor Zijn zegen.

2. Die zegen kan zeer rijk maken, en soms maakt hij Godvruchtige mensen zo rijk. Zij, die rijk worden door verkrijging, denken dat zij zich nu zeer rijk kunnen maken door sparen en bewaren, maar gelijk zij, die weinig hebben, op God moeten vertrouwen om het veel te maken, zo moeten zij, die veel hebben, op God vertrouwen om het meer te maken, het te doen toenemen, het te verdubbelen, want anders "zaait gij veel en brengt weinig in," Haggaï 1:6.

3. De laatste dagen van een Godvruchtige blijken soms zijn beste dagen te zijn, zijn laatste werken zijn beste werken, zijn laatste vertroostingen zijn beste vertroostingen, want zijn pad is als een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe. Van een goddeloze wordt gezegd dat "zijn laatste is erger dan zijn eerste," Lukas 11:26, maar van de oprechte 'dat zijn einde vrede is," en hoe naderbij het komt, hoe helderder soms het gezicht er op is.
Ten opzichte van uitwendige voorspoed behaagt het God soms om het laatste gedeelte des levens van een Godvruchtige aangenamer en gemakkelijker te maken dan het eerste geweest is, en op verwonderlijke wijze de verwachtingen van Zijn beproefd of verdrukt volk te overtreffen, die gedacht hebben nooit meer betere dagen te zullen beleven, opdat wij zelfs in de diepte van de tegenspoed niet zouden wanhopen, daar wij niet weten welke goede tijden er nog voor ons komen zullen. "Non si male nunc, est olim sic erft - het kan nog wel met ons worden, of schoon het nu anders is".
In zijn beproeving heeft Job gewenst te zijn als in de vorige maanden, zo rijk als hij tevoren geweest is, maar daar wanhoopte hij aan, maar God is dikwijls beter voor ons dan onze vrees, ja dan onze eigen wensen want Jobs bezittingen werden hem verdubbeld, het getal van zijn

vee, zijn schapen en kamelen zijn ossen en ezelinnen, bedraagt juist dubbel zoveel als het was, Hoofdstuk 1:3. Dit is een merkwaardig voorbeeld hoe Gods voorzienigheid zich uitstrekt over dingen, die ons klein en gering toeschijnen, zoals hier over het juiste getal van iemands schapen en runderen, gelijk ook van de harmonie van de Voorzienigheid en het verband waarin de ene gebeurtenis staat tot de andere, want Gode zijn al Zijn werken bekend, van het begin tot het einde.
Jobs overige bezittingen werden ongetwijfeld in gelijke evenredigheid vermeerderd met zijn vee, zijn landerijen, zijn geld, zijn dienstvolk, enz. En indien hij tevoren groter was dan alle die van het oosten, wat was hij dan nu?

IV. Zijn gezin werd weer opgebouwd, en hij smaakte grote vertroosting in zijn kinderen, vers 13 - 15. De laatste van zijn rampen en de zwaarste, die vermeld waren, Hoofdstuk 1, was de dood van al zijn kinderen tegelijk. Zijn vrienden hebben het hem verweten Hoofdstuk 8:4, maar God heeft na verloop van tijd ook die breuk hersteld, hetzij bij dezelfde vrouw, of, zo zij gestorven was, bij een andere.

1. Het getal van zijn kinderen is gelijk aan het vorige, zeven zonen en drie dochteren. Sommigen geven als reden op, waarom dit niet, evenals van zijn vee, verdubbeld was, dat zijn kinderen, die gestorven waren, niet verloren waren, maar naar een betere wereld waren heengegaan, indien hij dus weer eenzelfde aantal kinderen heeft, dan kan dit als verdubbeld beschouwd worden, want hij heeft, als ik dit eens zo zeggen mag, twee benden van kinderen gehad, mahanaim, twee heiren, een in de hemel, het andere op aarde.

2. De namen van zijn dochteren zijn hier geregistreerd, vers 14, omdat zij in de betekenis dier namen bestemd schijnen te zijn om de gedachtenis te bewaren van Gods grote goedheid over hem in de verbazingwekkende verandering van zijn toestand.
Hij noemde de eerste Jemima, de dag, (daaraan is misschien de naam Diana ontleend) vanwege het aanbreken van zijn voorspoed na de donkere nacht van zijn beproeving.
De tweede Kezia, een zeer welriekende specerij, omdat - zegt bisschop Patrick - God zijn zweren had genezen.
De derde Keren - happuch, dat is: Overvloed hersteld of een hoorn van verf, omdat - zegt hij - God de tranen had afgewist, die zijn aangezicht bemodderd hadden, Hoofdstuk 16:16.
Van deze dochters wordt ons hier gezegd, vers 15.
a. Dat God haar versierd had met grote schoonheid: daar werden zo schone vrouwen niet gevonden in het gehele land als de dochteren van Job. In het Oude Testament vinden wij dikwijls vrouwen geprezen om haar schoonheid, zoals Sara, Rebekka en vele anderen, maar in het Nieuwe Testament zien wij niet dat van de schoonheid van een vrouw de minste notitie wordt genomen, nee zelfs niet van de maagd Maria, omdat de schoonheid van de heiligheid in een veel helderder licht gesteld is door het Evangelie.
b. Dat haar vader (door God instaat gesteld om het te doen) haar een groot vermogen gaf, haar vader gaf haar erfdeel onder haar broederen, en heeft haar niet met een kleine huwelijksgift heengezonden, zoals de meesten deden. Waarschijnlijk bezaten zij buitengewone persoonlijke verdiensten, waarop Job het oog had in de buitengewone gunst, die hij haar betoonde. Misschien overtroffen zij haar broeders in wijsheid en Godsvrucht, en daarom heeft hij haar, opdat die in zijn geslacht zouden voortduren, er de steun en de zegen voor zouden zijn, mede - erfgenamen gemaakt met haar broeders.

V. Hij had een lang leven. Hoe oud hij was, toen zijn rampen over hem kwamen, wordt ons nergens gezegd, maar hier wordt ons meegedeeld dat hij honderd veertig jaren geleefd heeft,

weshalve sommigen de gissing hebben gemaakt dat hij zeventig jaren oud was toen hij beproefd werd, dat dus zijn jaren evenals zijn andere bezittingen verdubbeld werden.

1. Hij leefde om veel van de aangenaamheid dezes levens te genieten, want hij zag zijn nakomelingen tot in het vierde geslacht, vers 16. Hoewel het getal van zijn kinderen niet verdubbeld werd, was het toch in zijn kindskinderen (en die zijn de kroon van oude lieden) meer dan verdubbeld. Gelijk God aan Adam een ander zaad gezet heeft in de plaats van hem, die gedood was, Genesis 4:25, zo heeft Hij het ook voor Job gedaan. God heeft wegen en middelen om de verliezen te herstellen en de smart te vergoeden van hen, die kinderloos zijn aangeschreven, zoals Job het was toen hij al zijn kinderen begraven heeft.

2. Hij leefde totdat hij der dagen zat was, zat van in deze wereld te leven, en gaarne bereid om haar te verlaten. Niet in gemelijkheid zoals in de dagen van zijn beproeving, maar in Godvruchtige overgegevenheid. En zo is hij, gelijk Elifaz hem heeft aangemoedigd te hopen *ten grave gekomen gelijk de korenhoop te zijner tijd opgevoerd wordt.*